

SCHOLIA
IN
PINDARI EPINICIA

AD LIBRORUM MANUSCRIPTORUM FIDEM

EDIDIT

EUGENIUS ABEL.

PARS SECUNDA

SCHOLIA VETERA IN PINDARI NEMEA ET ISTHMIA.

BEROLINI
APUD S. CALVARY ET SOCIOS.

MDCCCLXXXIII.

504915

SCHOLIA VETERA
IN
PINDARI
NEMEA ET ISTHMIA

EDIDIT
EUGENIUS ABEL.

BEROLINI
APUD S. CALVARY ET SOCIOS.

MDCCCLXXXIII.

295327

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

PRAEFATIO.

Scholiorum veterum ad Pindari Nemea et Isthmia nunc primum ad librorum manuscriptorum fidem recensitorum paucitantum codices extant hi, de quibus prae ceteris vide Tycho-nem Mommsenum in maiore Pindari editione quae anno MDCCCLXIV Berolini prodiiit.

B: cod. Vaticanus nr. 1312, saec. XII exeuntis, olim Fulvii Ursini. Huius libri aprographum est

B: cod. Monacensis, olim Augustanus, nr. 492, saec. XVI, qui fol. 44a — 49b hypotheseim Isthmiorum et scholia ad Isthm. I II 1—9, tum fol. 50a — 53b eadem ut videtur manu alio tamen atramento scriptus Nemeorum hypotheseim et scholia ad Nem. I 1—34 complectitur. Quae omnia ad certiores nos de **B** codicis scriptura nonnunquam evanida reddendos nonnihil prosunt.

D: cod. Laurentianus plut. 32, cod. 52, saec. XIV in., qui solus praeter **B** integra scholia continet. Accuratissime descriptus est hic codex apud Mommsenum in Parergis Pindaricis p. 4. 5, unde haec nunc afferre iuvat: »Tres librarii in his carminibus describendis operam posuerunt, quorum primus Olympia et Pythia cum scholiis, alteri duo reliquam partem exaraverunt ea lege ut aliquando tertius vicem secundi expleret. Quare, a tertia manu profecta est scho-

liorum ad Nem. IV ea pars quae apud Boeckhium (ad vss. 14—43 vulg.) legitur inde a pag. 451, 5 (*ἄλλως*) usque ad pag. 453, 11 (*τὸν τελαμῶνα*), praeterea ad Nem. VII, 116 (Boeckh. p. 483, 3—9), ad Nem. IX, 41 (Boeckh. p. 494, 3 ab inf. — p. 495, 2 (*σημεῖον*)), ad Nem. X, 61—69 (Boeckh. p. 504 ab 61, 1 sqq. usque ad p. 505, 69, 2 (*πρόγονοι*)). Textus in his locis a secunda manu est, exceptis Nem. IV versibus 30—63 vulg., quos tertia manus (neglegentioris multo et imperiti hominis) exaravit. « Ego in Nemeis et Isthmiis unius tantum scribae manum modo accuratius modo festinantius officio fungentis agnoscere potui.

T: cod. Vaticanus nr. 121, saec. XIII, qui in fine secundi Nemeorum carminis deficit.

U: cod. Vindobonensis nr. 130, saec. XIV, de quo haec Mommseni ed. mai. in nota ad secundi Nemeorum carminis subscriptionem: » Expliciunt **TU**, quorum ille (**T**) fortasse olim plura continebat; hic (**U**), qui ex illo videtur originem traxisse, nunquam plura habuit. « At rectius idem in Scholiorum Germani editione (1861. p. XXV): » Primo obtutu Caes. A [**U**] vetustum Vaticani C [**T**] apographum esse videtur, sed sunt quae contra faciant, ut utrumque ex tertio codice pendere probabilius sit. « Certe scholia **U** libri ex **T** descripta non sunt.

V: cod. Parisinus Bibliothecae Nationalis nr. 2403, saec. XIII ex., qui tantum Olympia, Pythia, Nem. I. II. III. IV 1—111 vulg. VI 57—74 vulg. cum scholiis continet. Huius codicis apographa (Par. **D**, Est. **B**, Ambr. **B**, Ven. **D**) nullius sunt pretii. Ex eodem codice originem traxisse videtur

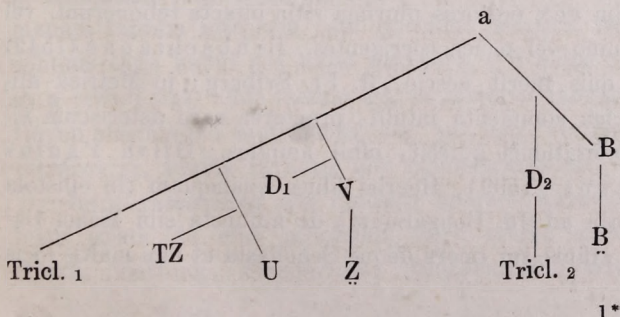
Z: cod. Monacensis, olim Augustanus, nr. 486, saec. XVI, hypothesim Nemeorum et scholia ad Nem. I 1—58 completens, pessime interpolatus, cuius potiores tantum lectionis varietates notis inserui.

Z: cod. Bibliothecae Angelicae Romae C 1. 1. signatus, saec. XVI, in quo insunt scholia vetera ad Olympia, Pythia et Nemeorum hypothesis.

Praeterea Mommsen in Scholiorum Thomano-Triclinianorum editione (1867) ad Nemeorum hypothesim ex **H** libro, qua nota in Pindari editione codicem Vaticanum 41 insignivit, varias lectiones attulit; sed ibi **H** librum cum **T** libro confusum esse vel eo edocemur, quod teste Augusto Mau nulla est in **H** Nemeorum hypothesis.

B codicem bis Romae, **B** Monaci, **D** Florentiae, **U** Vindobonae, **V** Parisiis anno 1879 contuli; a. 1881 **U** et **V** libros Budapestini, a. 1882 **D** librum Florentiae iterum accurate relegi; **T** et **Z** codicum collationem Augusti Mau humanitati debeo.

Triclinius, cuius scholia ad Nemea et Isthmia T. Mommsen a. 1865 peculiari libello edidit, codice hodie iam perduto usus est, qui in scholiis ad Nem. I. II ex communi cum **TU** codicum archetypo fonte manavit, in reliquis autem scholiis, quae in **BD** solis servata sunt, ex **D** libro derivatus erat, nisi ipso **D** libro usus est Triclinius. Stemma codicum, in quo **D**₁ nota **D** librum usque ad Nem. I. 34, **D**₂ eundem librum inde a Nem. I. 34, Tricl. 1 codicem quo Triclinius in scholiis ad Nem. I. II usus est, Tricl. 2 eundem codicem in reliquis ad Nemea et Isthmia scholiis signavi, hoc est:

Unde elucet duo hic esse codicum genera quorum alterum ex **B**, alterum ex **V** libro plenissime cognosci potest. Ad **B** libri genus etiam **D** inde a Nem. I 34 pertinet, **V** liber recentiores audaciusque mutatos **TUZZ** et usque ad Nem. I 34 **D** comites adiunctos habet. Si universam horum codicum indolem spectas, **B** librum magis etiam quam **V** singulorum scholiorum contractione et transpositione foedatum esse, singula verba in **B** libro antiquissimo integerrima servata esse videbis. Qua de causa **V** libri genus plerumque in disponendis commatibus, **B** librum in singulis verbis constituendis secutus sum, in ea autem scholiorum parte, quae **B** et **D** tantum codicum fide nititur, antiquiorem accuratiusque scriptum **B** librum non nisi gravibus de causis alteri posthabui.

Hactenus de libris manuscriptis. Scholiorum Pindaricorum editio princeps anno 1515. Romae Zachariae Calliergi opera in lucem edita in hac quidem parte tota ex **B** libro paullo negligentius impressa est praeter Nemeorum hypotesim, quae e codice **Z** libro simili manasse videtur. De reliquis, quae hanc secutae sunt, editionibus haec Mommsen in *Parergis Pindaricis* p. 3: »Omnino ea scholia quae ad Nemeonicas posteriores [immo ad omnes Nemeonicas] et ad Isthmionicas pertinent, quia usque ad hunc diem librorum Mss. auxilium frustra exspectarunt, eandem fere faciem exprimunt, quam Calliergi manu nacta sunt. Etenim post Zachariam sex editores plurima vitia intacta reliquerunt, vel nihil omnino vel pauca corrigentes. Brubachianae (1542) editor (quis fuerit nescio, ft. Fr. Sylburg) in *Metrica* aliquando sua commenta intulit, praeterea raro asteriscum signum dubitationis adiecit, nihil amplius. Oliva Paulus Stephanus (1599), Henrici filius, quamquam (in epistola dedicatoria ad Jo. Bongarsium) de adiuncta sibi Isaaci Casauboni affinis sui opera deque Scholiasta ut iam multis locis

emendatiore gloriatur, in his quae accurate examinavimus carminibus Nemeaeis nihil omnino fecit, ut nec Oxonienses editores (1697) [Ric. West et Rob. Welsted] nisi perraro et tum mutatione in peius. Primus nonnulla Beckius (1795), deinde pauciora Heynius (1798 et 1817), denique aliquanto plura Boeckhius (1819) correxit. Quantum e consensu editionum colligo, Stephanus Romanam, Oxoniensis Brubachianam, Beckius Oxoniensem, Boeckhius Heynianam exprimendam curavit; de ipso Heynio mihi non constat, sed videtur praecipue Beckianam secutus esse. Quae non omnia ita se habent. Oxonienses enim Stephanianam editionem imprimendam curaverunt, non Brubachianam, cuius discrepantes lectiones una cum suis coniecturis in margine apposuerunt; neque dubitari potest, quin Heyne in Nemeonicis Beckium, in Isthmionicis Oxonienses secutus sit. Praeterea annotandum est, Stephanum vix aliquid, Beckium comparata diligenter Romana editione plurimum huic scholiastae profuisse; Romanam editionem etiam Boeckh qui primus scholiorum congeriem interposito paragraphi signo in suos articulos distinxit, passim inspexit. Porro dolendum est Beckii notas in scholia ad Nemea eiusdemque Isthmionicarum editionem nunquam lucem aspexisse. — Ceterum **r** littera notavi editionem Romanam; **f** Brubachianam, **s** Stephanianam, **w** Oxoniensem, **b** Beckianam, **h** Heynianam anni 1798, **a** Boeckhianam editionem denotat. Ex his editionibus Romanam tantum integram cum Boeckhii editione contuli, in reliquis satis habui eos locos inspicere, qui aliter in **r** atque in **a** scripti sint, unde factum est, ut minores quaedam Beckii Heynii aliorumque mutationes, *ὄχ'* pro *ὄχ*, *τετρήναντες* pro *τετρήναιτες*, similia in notis non commemorentur.

Inter recentiores qui Pindaro operam navarunt philologos etiam de eius scholiasta bene meriti sunt Kayser, Bergk, Hartung, Friederichs, Rauchenstein, Wieskemann

aliquae coniecturarum ope depravatis scholiastae verbis mēderi cupientes imprimisque Mommsen et Resler, qui quantum e libris scriptis emolumenti ad insignia haec Graecorum artis grammaticae monumenta redundaret, uberrimis exemplis demonstrabant.

Scriebam Budapestini a. 1883, die XXVII^a mensis Aprilis.

Eugenius Abel.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ NEMEΩΝ.

Τὸν ἀγῶνα τῶν Νεμέων τινὲς μὲν ὑφ' Ἡρακλέους τεθεῖσθαι φασιν ἐπὶ τῇ τοῦ λέοντος ἀναιρέσει, οἱ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἱστορίαν τινὰ λέγουσιν ἐπ' αὐτῷ ὡς ἐπὶ τῷ Ὑφέλτῃ μὲν πρότερον, νυνὶ δὲ Ἀρχεμόρῳ, ἀπὸ τοῦ μαντεύσασθαι τοῖς ἐπὶ Θήβας
 5 στρατευσαμένοις διὰ τοῦ ἰδίου θανάτου. ὁ δὲ ἀγὼν ἐπιτάφιος. καὶ γὰρ οὕτως ἀπὸ τῶν Ὀμηρικῶν δεικνύουσιν, ἐξ ὧν οὐδένα νικήσαντα ὑπὲρ στεφάνου εἰσάγει, οὐδὲ Νέστορα τὸν πολλὰς νίκας ἑαυτοῦ πολλὰκις ἐξηγούμενον· καὶ φασιν οὐδὲ ὄνομα τοῦ στεφάνου εἰδέναι τὸν ποιητὴν, ἀποδεικνύοντες ὡς οὐδαμοῦ παρὰ
 10 τῷ ποιητῇ εἴρηται· στεφάνας μὲν γὰρ λέγει, στεφάνους δὲ οὐ· Τῶν οἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον (II. Σ 597).

ὑπόθεσις των νεμεων D, B ἀρχὴ νεμέων· ἐν τέλει τῶν πυθίων addit. ΠΙΝΔΑΡΟΥ NEMEA in summa pagina, tum ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ inscriptio est in rs, ΠΙΝΔΑΡΟΥ NEMEA. Μετὰ ἐξηγήσεως παλαιᾶς πάνυ ὠφελίμου. ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ NEMEΩΝ in f, ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΝΕΜΕΑ. Ὑπόθεσις Νεμέων in b. In Z codice verba ὑπόθεσις νεμέων et τὸν ἀγῶνα τῶν νεμέων a secunda manu in margine addita sunt; ὑπ. Νεμέων om. B. — 1 μὲν omm. DTUZ, habet etiam Tricl. — ἐφ' BB. — Ἡρακλέους codd. et edd. praeter T. — τεθεῖναι DTUZ, non Tricl. — 2 φασὶν DU. — οὐχ' DZ. — καὶ omm. edd. — 3 ἐπ' αὐτῷ om. T. — 3. 4 ὡς ἀπὸ τοῦ Ὑφέλτου μ. πρ. ν. δὲ Ἀρχεμόρου codd. et edd., nisi quod ἀπὸ τῶν Ὑφέλτου est in DTUZ, νῦν δὲ in VZ; ego correxi. — 4. Θήβαις V. — 5 στρατευομένοις DTUZZ (non V?) et edd. — 6 ὀμηριδῶν TU. — 7 ὑπὲρ στεφάνων DVZ. — 8 ἑαυτῷ DT[U]VZZ. — καὶ φασὶν Drfsw. — 9 ἀποδεικνύοντες rfs. — οὐδαμῶς DV. — 10 εἴρηται U. — 10. 11 λέγει στεφάνους, οὐ τῶν B. — 11 οἱ edidi pro οἱ; apud

§ Ἄλλως. Ἡ ὑπόθεσις. Οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας παραβα-
 λόντες τῇ Νεμέᾳ διψήσαντες συνένυχον Ὑψιπύλῃ τῇ Ἀημιῶ
 φερούσῃ τὸν Λυκούργου τοῦ τοῦ Διὸς ἱερέως καὶ Εὐρυδίκης
 παῖδα Ὀφέλτην· ἡ δὲ ἀφηγήσατο αὐτοῖς εἰς τινα πηγὴν, κατα-
 5 λιποῦσα τὸν παῖδα ἔν τινι λειμῶνι· διδράκων περιειληθεὶς ἡ
 ἰὼν ἀφελὺς ἀνεῖλεν. οἱ δὲ ὑποστρέφοντες καὶ τὸ πάθος θεασάμενοι
 τὸν τε δράκοντα κτείνουσι, καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ἱστάσι τριετη-
 ρικόν· ἡγωνίζοντο δὲ στρατιῶται καὶ παῖδες στρατιωτῶν· ὅστε-
 ρον δὲ καὶ ἐπὶ τὸ δημοτικὸν πλῆθος ἔδραμεν· ἦν δὲ γυμνικός
 10 καὶ ἄρμα, οὐχὶ δίφρος οὐδὲ κέλῃς. ἔτυχε δὲ οὕτως Ὑψιπύλῃ
 ἐν Νεμέᾳ· ὥρισμένου παρὰ τῶν Ἀημιῶδων πᾶν τὸ ἄρσεν
 ἀναιρεθῆναι γένος, ἐκ πασῶν Ὑψιπύλῃ τὸν πατέρα θύοντα
 ἐνείρξασα κιβωτῶ ἐφύλαττεν· ὅστερον δὲ μετὰ τὸ τοὺς Ἀργο-
 ναύτας ἐκπλεῦσαι φανεροῦ γενομένου ταῖς Ἀημιῶσι τοῦ κατὰ
 15 τὸν θύοντα αὐτὸν μὲν κατεπόντωσαν ἐνείρξασαι τῇ κιβωτῶ,
 ἐψηφίσαντο δὲ καὶ κατὰ τῆς Ὑψιπύλῃς θάνατον· ἡ δὲ μαθοῦσα

Homerum καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον legitur, recte; —
 sed οἱ μὲν citatur etiam in scholio ad Il. B 67. — εἶχον codd. et
 edd. ante Heynium.

1 ἄλλως omm. BU. — ἡ ὑπόθεσις omm. BBVsa; Ἄλλως. Ὑπό-
 θεσις τῶν αὐτῶν wbh. — Θήβαις DTUVVZ et edd. — περι-
 βαλόντες D, παραβαλλόντες Z. — 3 τοῦ τοῦ om. D, alterum τοῦ
 omm. VZ. — καὶ Εὐρυδίκης omm. DTUVVZ. — 4 ἡ δὲ αὐτοῖς
 ἀφ. VZ, ἡ τις καὶ αὐτοῖς ἀφ. DTUZ. — 5 ἡ omm. BB et edd. —
 6 ὑποστρέφοντες U. — 7 διδρ. ἀνεῖλον καὶ ἀγῶνα ἡγόν ἐπιτάφιον
 τριετηρικόν DTUVVZ, nisi quod ἐπιτάφιον omm. DVZ et ἡγόν in T
 oblitteratum, in Z quinque litterarum spatio omisum est; in Z τρ.
 ἔθγκαν est. — ἱστάσι Boeckh pro ἱστῶσι, fort. minus necessario.
 — 8 παῖδα Z. — 9 δὲ post ὅστερον om. Z. — δημοτικὸν B (non B) et
 edd. ante Boeckhium. — ἀνέδραμεν D. — 10 οὐχ] οὐδὲ V, οὐ Z.
 — κέλῃς TUVVZ. — 12 Ὑψιπύλῃ μόνῃ VZ. — 13 ἐνείρξατο Z.
 — ἐφύλασσε (sic) D. — τὸ omm. DTZ. — 14 φανεροῦ δὲ γενομένου
 D. — 15 τῇ omm. VZ. — 16 καὶ omm. DVZ. — Ὑψιπύλου TU.

φεύγει. ἐν τοσούτῃ δὲ λησταῖς περιτυχοῦσα πιπράσκειται Λυ-
κούργῳ. ἐν ἐκείνῃ δὲ τῷ καιρῷ κατὰ ζήτησιν οἱ παῖδες ταύτης
θάσας καὶ Εὐνεως παρέβαλον ἐν Νεμέᾳ, Εὐρουδίκης δὲ τῆς Λυ-
κούργου γυναικὸς βουλομένης διὰ τὸν Ὀφέλτου θάνατον ἀνελεῖν
5 τὴν Ὑψιπύλην, διὰ τοῦτό τε ἐν τινι τόπῳ λαθραίῳ κατακλει-
σάσης, Ἀμφιάραος μαντευσάμενος δείκνυσι τοῖς παισὶ τὴν Ὑψι-
πύλην· ἡ δὲ τοῦτο εὐτυχήσασα παρεκάλει τοὺς ἥρωας τοῖς παισὶ
συναγωνίσασθαι.

§ Ἄλλως. Τὰ Νεμέα φασιν ἄγεσθαι ἐπὶ Ὀφέλτῃ τῷ Εὐφύ-
10 του καὶ Κρεούσης παιδί, ὃν Εὐφύτην ἐκάλεσαν οἱ Ἀργεῖοι τε-
λευτήσαντα ὑπὸ τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον. τοῦτον δὲ ἔτυχε τρο-
φεύουσα Ὑψιπύλῃ, ἣν ἤτησαν οἱ Ἀργεῖοι ὕδωρ· τῆς δὲ ἀπελ-
θούσης ὑδρεῦσασθαι ὄφρις ἐπελθὼν ἀνεῖλε τὸν παῖδα. Ἀμφιάραος
δὲ τούτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅτι αὐτοῖς
15 ἀρχὴ μύρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν
ἀγῶνα διεθήκαν τὴν Ὑψιπύλην παραμυθούμενοι. ἄλλοι δέ, ὧν
ἔστι καὶ Αἰσχύλος (in Nemeis, p. 37 ed. Nauck), ἐπ' Ἀρχεμόρῳ

1 τοσ. τὲ BDVZrfs w, τοσ. τε Bb, τοσ. δὲ TUZ Tricl. ha. —
παρατυχοῦσα VZ, περιπεσοῦσα DTUZ, non Tricl. — 2 κατ' ἐκείνον
δὲ (τὲ D) τὸν καιρὸν DTUVZZ et Tricl. — οἱ ταύτης παῖδες
DTUVZZ et Tricl.; ταύτης omm. edd. — 3 αἵνεως D. — παρέ-
λαβον TZ. — 4 βουλομένης V. — ἐν Νεμέᾳ τῇ Νεμέᾳ? — 5 τὴν
om. D. — ὕψ. καὶ διὰ τοῦτο ἐν D et Tricl. — λαθραίως Z. —
6 ἀμφίαρος Z. — μαντηγόμενος D. — τοῖς omm. TUZ. — παισὶ]
πᾶσι TUVZZ Tricl. — 7 εὐτ (spatium 10 litt.) παρεκ. Z. — τοῖς
ἥρωσι τ. π. TUZ. — 7. 8 τοῖς παισὶν ἀγωνίσασθαι BB [Z?] et
edd., sed »Heynius bene coniicit παισὶ συναγωνίσ.» Boeckh. —
9 Ἄλλως omm. BD, in quibus tamen hoc scholium a priori recte
seiuunctum est. — ἡ ὑπόθεσις post ἄλλως add. TUZ, fort. recte.
— In VZ deest p. 9, 9 — p. 11. 14. — νέμεα φασὶν Drfs, νεμέα
φασὶν w, errore. — 10 Ἀργεῖοι] ἄριστοι D. — 11 ὑπὸ BB et Schnei-
der apud Boeckhium, ἐπὶ TU et edd., om. Z. — 11. 12 τρ. ἡ
ὕψ. D. — 12 ἣν ἤτησαν om. spat. rel. 7 litt. Z. — οἱ] οἱ γὰρ Z.
— ἐπελθούσης TZ. — 13 ἀνεῖλαι T. — 17 ἐστι] ἢ T, om. Z. —
αἰσχῦλος D. — ἀρχεμόμωμώρῳ Z.

τῷ Νεμέας παιδί· οἱ δὲ ἐπὶ τῷ Ταλαοῦ παιδί, Ἀδράστου δὲ ἀδελφῷ. εἰσὶ δὲ τινες, οἳ καὶ παλαιότερον εἶναι φασὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου. ἤθλησαν δὲ ἐν αὐτῷ περὶ στεφάνου μόνου, οὐκ ἐδελήσαντες δωροδοκεῖν, ἐν τιμῇ καθιστάντες τὸν
 5 ἀγῶνα· ὑπέσχοντο δὲ ἐκ τῶν λαφύρων ὑπονοστήσαντες ἀργυρίτην αὐτὸν ποιῆσαι, καὶ διὰ τοῦτο στεφανίτης πρῶτον ἐκλήθη. προσέστησαν δὲ τοῦ ἀγῶνος καὶ Ἀργεῖοι καὶ Κορίνθιοι καὶ Κλεωναῖοι· ἐμπεδοῦντες δὲ αὐτὸν τῷ Νεμεαίῳ ἀνέβηκαν Διὶ. ἐστέφοντο δὲ τὸ παλαιὸν ἐλαίᾳ, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν συμφορὰν τῶν
 10 Μηδικῶν ἐπὶ τιμῇ τῶν κατοικομένων σελίνῳ· οἱ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τοῦτο τεθῆναι. ἔστι δὲ ἡ Νεμέα τῆς τῶν Ἀργείων χώρας μοῖρα, ὠνομασμένη ἀπὸ Νεμέας τῆς Σελήνης καὶ Διός· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ὑπὸ Ἀργου νεμομένων ἐν τῷ

1. 2 ἀδράστου ἀδελφῷ δὲ B; δὲ ante ἀδελφῷ om. B.
 — 2 π. φασὶ τ. ἀγ. εἶναι D. — 3 αὐτῷ] τῷ D. — παρὰ στεφάνου T, παρὰ ανου Z. — 5 λακεφύρων Z. — ἀπονοστήσαντες γυμνίτην (γυμνίτην Z) αὐτὸν DTUZ; ὑπέσχοντο δὲ οἱ στρατηγοὶ ἐκ τῶν λαφύρων ὑποστρέψαντες γυμνήτην αὐτὸν ποιῆσαι Tricl. — 6 Nisi haec omnia pessime excerpta essent, suspiceris verba καὶ δ. τ. στ. προ. ἐκλήθη ante ὑπέσχοντο ponenda esse. — 7. 8 κλειωναῖοι Z, om. D. — 8 ἐμπεδοῦν U. — δὲ om. D. — νεμαίῳ B, νεμέῳ DTUZ Tricl. — ἐπέβησαν D[T]UZ Tricl. — 9 τοπαλαίων a. — ἐλαίαν D, ἐλαίας TUZ, ἐλαίαις Tricl. — κατοικομένων rfswb. — 11 ἐπὶ ἀρχ. B, ὑπ' ἀρχ. D. — τοῦτο TUZ et ex Heynii correctura a, τούτω D, τοῦτον rell. codd. et edd. — τεθῆναί φασί B. — 11. 12 Νεμέα τῶν Ἀργ. τῆς χώρας BB et edd. — τῶν omm. TUZ. — 12 χῶρας D. — μοῖρα rfswb. — Νεμέας omm. codd. et edd. ante Boeckhium; »addidi Νεμέας quod ipse contextus flagitat. Est eadem quam hymnus Homericus in Lunam vs. 15 Πανδέϊν vocat.« Boeckh. Cfr. Baumeisterum ad illum hymnum: »Pandia, filia Lunae, apud alios non legitur; tamen nonnulli veterum et recentiorum, quos indicat Hermannus Antiq. Graec. sacr. § 59, 5 ex illa τὰ Πάνδια festum diem Atheniensium nomen invenisse voluerunt.« Heyne ad τῆς Σελήνης annotaverat: »An Hymn. Homer. in Lunam?« — 13 τῶν ante βοῶν supra lineam est in B.

χωρίῳ, αἱ ἦσαν Ἑρας ἱεραί· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Δαναοῦ παίδων, οἱ κατενεύμαντο καὶ ἐκκληρούχησαν τὸ χωρίον.

§ Ἄλλως. Ὁ ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐπὶ Ἀρχεμόρῳ τῷ Λυκούργου τοῦ ἱερέως παιδί, καθ' ὃν καιρὸν οἱ ἐπὶ τῶν Ἀργείων λοχαγοὶ
 5 ἐπεστράτευσαν Θηβαίοις Πολυνείκει συμμαχοῦντες. οὗτοι γὰρ δυσφορήσαντες, ὅτι δὴ ἡ αὐτῶν χρεία αἰτία τῆς τοῦ παιδὸς ἀναιρέσεως γεγένηται, βραχεῖαν παραμυθίαν τῇ συμφορᾷ ποριζόμενοι ἐπιτάφιον ἀγῶνα θέσθαι τὸν Νεμεαῖον, καθ' ὃν οἱ κριταὶ φαιᾶς ἐσταλμένοι στολᾶς κρίνουσι τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπόμνημα
 10 τοῦ πένθους ταῖς στολαῖς ἐμφανίζοντες· ὕστερον δὲ νικήσας Ἑρακλῆς καταγωνισάμενος τὸν Νεμεαῖον λέοντα ἐπεμελήθη τοῦ ἀγῶνος τὰ πολλὰ ἀνορθωσάμενος καὶ Διὸς εἶναι ἱερὸν ἐνομοθέτησε. καὶ ἔστι τριετής, τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ ὀκτωκαιδεκάτῃ. ὁ δὲ ἀγὼν ἱππικός τε καὶ γυμνικός.

15 § Ἄλλως. Καθ' ὃν χρόνον οἱ ἐπὶ τῶν Ἀργείων λοχαγοὶ

2 οἱ om. D. — ἐκκληρούχησαν Z. — 3—14 meorum codicum soli BB habent. — 3 ἄλλως om. B in spatio. — ἐπὶ r. — 4 λοχαγωί edd. ante Boeckhium, non BB. — 5 Post συμμαχοῦντες videntur nonnulla de Hypsipylae neglegentia et Archemori morte deesse similia iis, quae p. 12, 2—9 leguntur. Verum praestat, nec lacunae signa ponere, nec δὲ pro γὰρ scribere, ut documento sit hoc scholium, quomodo B codicis scriba integriora alterius familiae scholia nonnunquam mutare et depravare solitus sit. — 8 λέγονται post πορ. primus addi iussit Heyne et secutus est Boeckh, sine causa; etiam p. 12, 13 πορίζόμενοι in deterioribus codicibus legitur. — 10 Post ἐμφανίζοντες in omnibus edd. ὁ γὰρ ἀγὼν ἐπιτάφιος interpolatum est ex p. 13, 1. — 11 καὶ ante καταγ. add. edd. — 12. 13 ἐνομοθέτη B. — 13 τριετής BB fort. recte. — πανήμῳ B. — δωδεκάτῃ edd. Confer Bergkii notam p. 16 ed. quartae: »Panemus est Argivorum mensis (non Corinthiorum, ut nonnullis visum) qui fere cum Attico Hecatombaeone congruebat, nam si δωδεκάτῃ vitii est expers, aliquanto post 1. Hecat. incipiebat mensis Argivus. Unger [Philol. 34 p. 64] numerum corruptum putat et probat quod recentior scholiasta a Mommseno editus praebet *αἷ*, sed hoc incertum.« — p. 11, 15—p. 13, 10 omm. BB. — 15 ἄλλως om. D. —

ἐπεστράτευσαν Θηβαίοις Πολυνείκει συμμαχοῦντες, εἰς Λήμνον
τὴν Θρακικὴν καταντήσαντες καὶ δίφει συσχεθέντες συνέτυχον
Ἵψιπύλῃ τῇ Αἰγυπία γυναικὶ καὶ καθικέτευον ἅτε τῶν χωρίων
ἔμπειρον οὖσαν ξυναγῆσαι ἐπὶ πότιμον ὕδωρ. τὴν δὲ ἀβλαβῆ
5 χάριν τοῖς λοχαγοῖς ἀπονεῖμαι βουληθεῖσαν καταλιπεῖν ἐπὶ τινά
τόπον τὸν Ἀρχέμορον Λυκούργου τοῦ ἱερέως παῖδα, ὃν εἶχε πρὸς
ἀνατροφὴν, Ἀργεῖον τὸ γένος· ὅφιν δὲ τῆς χειρὸς ἐξελθόντα
κατὰ τὴν τῆς Ἵψιπύλης ἀπουσίαν περιπλακῆναι τῷ παιδὶ καὶ
ταῖς σπείραις ἀποτεταμένον ἀποπνίξαι τὸ βρέφος· τοὺς δὲ
10 ἐπανελθόντας τοξεύσαι μὲν τὸν ὅφιν, σφύδρα δὲ ἐπὶ τῷ γεγο-
νότι δυσφορῆσαι, ὅτι δὴ ἡ αὐτῶν χρεῖα αἰτία τῆς τοῦ παιδὸς
ἀναιρέσεως γεγένηται, εἴτα τῇ συμφορᾷ βραχεῖάν τινα παρα-
μυθίαν ποριζομένους θάψαι τὸν παῖδα καὶ ἐπιτάφιον ἀγῶνα
θέσθαι τὸν Νεμεαῖον, καθ' ὃν οἱ χριταὶ φαῖας ἐσταλμένοι στολὰς
15 κρίνουσι τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπόμνημα τοῦ πένθους ταῖς στολαῖς

χρόνον] καιρὸν edd., χρόνον Z. — οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις τῶν TUZ et
edd. — λοχαγωγοί edd. ante Boeckh.

1 Θηβαίοις omm. TUZ et edd. — πολυνείκη DUZZ. — λημνὸν
D. — 2 θρακικὴν TZrfswbh. — δίφει D. — συσχεθέντες T. —
3 τῇ Α. γυν. omm. VZ. — καὶ omm. TZ. — τῶν ἐγχωρίων TUZ
et edd., non Tricl. — 4 ξυναγῆσαι edd. ante Boeckhium, qui quod
iam Faehse coniecit (Syllog. p. 405) ξυναγῆσαι recepit; Heyne ξενα-
γωγῆσαι coniecerat. — 4. 5 τοῖς δὲ λοχαγοῖς τὴν ἀβλαβῆ χ. TUZ
et edd. (Tricl. cum DV facit), nisi quod λοχᾶγαγοῖς Z. — 5 βουλη-
θεῖσα TZ et edd. ante Boeckhium, omm. VZ. — καταλιπεῖν Z. — 6 τρόπον TZ. — τοῦ ἱερέως omm. VZ. —
8 τῆς omm. [Z] edd. — ὕψιπύλου T. — 9 πείραις TZ rfs w, corr.
iam f in marg. — ἀποτεταμένου rfs w b. — ἀποπνίξεται Z,
ἀποπνίξαι rell. codd. et edd., corr. iam Tricl. — 10. 11 γόνατι
γεγονότι Z. — 11 αὐτῶν] αὐτῇ Zrfsw. — 12 βραχεῖαν V. — τινα,
quod in D post παραμ. est, omm. edd. — 13 ποριζόμενοι Urfs w bh,
ποριζομένω TZ, διδόντας Tricl. — τὸν omm. TZ. — 14 νεμαῖον
VZ. — οἱ omm. [Z?] bha. — ἐστολισμένοι TZ edd. et Tricl.,
ἐστολισμένας U. — στολὰς] στερράς U, στεράς Z. — 15 τοῖς
ἀγωνιζομένοις (ἀγωνιζ. V) DVZ.

ἐμφανίζοντες· ὁ γὰρ ἀγὼν ἐπιτάφιος. ὕστερον δὲ νικήσας
 Ἡρακλῆς καὶ καταγωνισάμενος τὸν Νεμεαῖον λέοντα ἐπεμελήθη τοῦ
 ἀγῶνος τὰ πολλὰ ἀνορθώσάμενος καὶ Διὸς εἶναι ἱερὸν ἐνομοθέ-
 τησεν. ὁ δὲ στέφανος ἐκ χλωρῶν πλέκεται σελίνων· διαφέρει
 5 δὲ τοῦ κατὰ τὸν Ἰσθμόν, παρόσον ἐκεῖνος ξηρὰ ἔχει τὰ σέλινα.
 προέστησαν δὲ τοῦ ἀγῶνος πρῶτοι μὲν Κλεωναῖοι, εἶτα Κορίν-
 θιοι, καὶ ἔστι τριετής, τελούμενος μηνὶ Πανέμφῃ ιη'. οὐκ ἐξὸν
 ὄντος δὲ πρότερον, εἰ μὴ τοὺς ἀπὸ στρατιωτικοῦ γένους, ὕστερον
 δὲ ἐπιλειψάντων καὶ τοῦ ἔθους διαλυθέντος συνέβη τοὺς πάντας
 10 ἀγωνίζεσθαι. ὁ δὲ ἀγὼν ἵππικὸς τε καὶ γυμνικός.

Ἐπίνικοι Νεμεονίκαις.

Χρομίῳ Αἰτναίῳ ἵπποις. Ὡιδῇ α'.

Τῆς πρώτης ᾠδῆς τῶν Νεμέων ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος
 κώλων δέκα. Τὸ α' ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὡς τὸ Τίς

1 ὁ γὰρ] ὡς ὁ Ζ. — νικήσας] νισαίσας D. — 2 καὶ omm. codd.
 praeter TZ Tricl. — καταγων. omm. VZ. — νεμαῖον ZZ. — ὡς
 ἐπεμελήθη D, ἐπελύθη rsw; errorem iam in f correctum esse etiam
 in w annotatum est. — 3 ἱερὸν εἶναι VZ. — ἐνομοθέτησαν Z, ὁμο-
 θώτησεν Z. — 5 καθόσον TZ Tricl. et edd., καθ' ὅσον U, παρ' ὅσον
 Z. — ξηρὰ omm. edd. ante Heynium, qui ξηρὰ post σέλινα, ubi
 asteriscus in fw apparet, addendum esse coniecit; Boeckh post
 ἔχει addidit. — 6 πρ. μὲν δὴ κλεωναῖοι T, πρ. μὲν οἱ δεκελεωναῖοι
 Z, πρ. μὲν δεκελεωναῖοι rfs w, πρ. μὲν οἱ Κλεωναῖοι bha. — 7 ἔστι]
 ἔτι (?) D. — καλούμενος Z. — ιβ' TUZ et edd. — οὐκ ἐξὶν δὲ
 πρ. Z Tricl. — ὄντα TUZ, omm. edd.; fort. ὄν scribendum. —
 9 ἔθνους VZ, ἔτους [T] Z et edd. ante Boeckhium, qui ἔθους ex
 Heynii coniectura recepit. — 12 Inscriptionem NEMEΩΝ ΕΙΔΟΣ Α
 primus Boeckh posuit, ego hic ut etiam infra aliam ex Bergkiana
 Pindari editione sumpsit. — Scholio metrico stropharum et antistro-
 pharum in edd. Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ
 πρώτου τῶν Νεμέων εἵδους, scholio metrico epodorum Περὶ τῆς
 ἐπωδῆς (ἐπωδοῦ a) αὐτοῦ praefixum est, quae omnia omittunt
 B B D; in rell. codd. scholia metrica omnino desunt. — 13 τῶν

σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ β' ἱαμβέλεος. Τὸ γ' πενθήμερες
δακτυλικόν. Τὸ δ' ἱαμβέλεος. Τὸ ε' Εὐριπίδειον. Τὸ ς'
δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' Εὐριπίδειον. Τὸ
7 η' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ· σύγκειται δὲ ἐκ τροχαϊκῆς συζυ-
5 γίας, χοριάμβου καὶ ἱάμβου καὶ συλλαβῆς· ὁ δὲ Πινδαρος τοῦ
ἱάμβου τὴν μακρὰν συνέστειλε. Τὸ θ' Εὐριπίδειον. Τὸ ι' ἱαμ-
βικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἡ δὲ ἐμφθὸς κώλων ὁκτώ. Τὸ α' τροχαϊκὸν δίμετρον
ἀκατάληκτον. Τὸ β' ἐφθήμερες δακτυλικόν. Τὸ γ' πενθ-
10 ἡμερες δακτυλικόν. Τὸ δ' Ἴωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος τρίμετρον
καταληκτικόν. Τὸ ε' Σαπφικὸν ἐνδεκασύλλαβον. Τὸ ς' Ἴωνι-
κὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυ-
κατάληκτον. Τὸ η' Εὐριπίδειον.

1. "Ἀμπνευμα σεμνόν] Γέγραπται ὁ ἐπίνικος Χρομίω
15 Αἰτναίῳ. Ἰέρων γὰρ οἰκιστὴς ἀντὶ τυράννου βουλόμενος εἶναι,

Νεμέων ᾧδῆς edd., et similiter in scholio metrico ad Isthm. I contra
codd. — ἡ μὲν στρ. D. — ἀντιστροφὴ rfs w. — 15 ἐστὶ post κώλων
add. D et edd.

2 εὐριπίδιον D. — 4 δὲ ex D addidi. — 5 χορειάμβου f,
(χοριάμβου) b, χοριάμβου ha, omm. codd. et rsw. — 6 συνέστειλεν
B. — ἱαμβικὸν ex Pauwii correctione (Notae in Pindari Ol. P. N.
Isthm. p. 245) bh, ἱαμβέλεος, δῆμ. tacite reduxit Boeckh. — In
B (non in B) vv. 8—13 post p. 16, 8 leguntur. — 8 τῆς α' ᾧδῆς
ἡ ἐπωδὴ κ. ὁκτώ B, ταύτης δὲ τῆς ᾧδῆς ἡ ἐπωδὴ κ. ὁ. B. — ἐπωδὴ
etiam Drfs wb. — 9 ἐφθήμερες Drfs w, ἐφθ' ἡμέμερες B. — 11 τὸ
πέμπτον σ. ἐνδεκα σύλλαβον D. Debeat sane dicere Πινδαρικὸν ἐκ
Σαπφικοῦ. — 12. 13 ἀκατάληκτον... Rom. [et B B D fswa, sed f
post ἀκατ. crucem appictam et in marg. πινδαρικὸν habet]. Re-
centiores [suadente Pauwio p. 247] edidere βραχυκατάληκτον, recte
credo ad Triclinii mentem. Boeckh. — 14 Inscriptio Περὶ
τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ. Χρομίω Αἰτναίῳ est in rfs wb, Χρομίω
Αἰτναίῳ in ha. — ἄμπνευμα σεμνὸν ἀλφεοῦ U solus; inscriptionem
omm. B B. — 15 ἐτναίῳ V Z. — οἰκιστὴς Z. — ἰέρων οἰκ. γὰρ U. —

Κατάνην ἐξελὼν Αἴτην μετωνόμασε τὴν πόλιν, ἑαυτὸν οἰκιστὴν
 προσαγορεύσας, καὶ ἐν ταῖς ἀναβρόήσεσιν ἔν τισι τῶν ἀγώνων
 Αἰτναῖον ἑαυτὸν ἀνείπε. ταυτὸν δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος, εἰκὸς
 παθεῖν καὶ τὸν Χρόμιον ἐταίρω κεχρημένον αὐτῷ. Τίμαιος δὲ
 5 τὸν ἐπίνικον Ὀλυμπικὸν εἶναι τοῦτον φησιν ἀμαρτάνων (fragm. 155
 ed. Muell.)· ὁ γὰρ Πίνδαρος ἀντικρυς Νεμεακὸν αὐτὸν εἶναι φησιν
 (vs. 8. 9 vg.)· Ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ' ἔργμασι νικα-
 φόροις. ζητεῖται δέ, τί δήποτε τῷ Ἀλφειῷ προσδιαλέγεται καὶ
 τῇ Ὀρτυγίᾳ, τῆς νίκης οὐκ οὔσης Ὀλυμπιακῆς, ἀλλὰ Νεμεακῆς;
 10 ἔνιοι μὲν οὖν φασιν, ὅτι τὰ ἵπποτροφεῖα τοῦ Ἰέρωνος καὶ τοῦ
 Χρομίου ὁμοίως ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν· τῷ δὲ ἱερᾷ εἶναι τὴν κρή-
 νην Ἀρτέμιδος, τὴν δὲ θεὸν ἵππικὴν εἶναι· καθὼς Σώφρων μὲν
 αὐτὴν Ἀτρέστην, Ὀμηρος δὲ χρυσήνιον (Il. Z. 205)· καὶ ὁ Πίν-

p. 14, 15 εἶναι — p. 15, 2 ἔν τισι omm. DVZ. — 2 τῶν] καλεῖ-
 σθαι ἐπὶ τῶν Z. — 3 ἐτναῖον VZ. — εἶπε BB et edd. — ταυτὸν codd.
 rfswhb. — δέ] δὴ TUV (non Z), fort. recte. — δέ φησιν Drfswbh.
 — Δίδυμος] χρόμιος V. — ταυτὸν δέ φασι καὶ τὸν χρ. εἰκὸς παθεῖ
 αὐτόν. τίμαιος Z. — ἐκός r. — 4 ἐτέρω D. — 5. 6 T. δὲ φησὶ (δὲ
 φησι T) τὸν ἐπ. ὀλυμπιακὸν (sic etiam Z) εἶναι τοῦτον ἀμ. TU. —
 τοῦτον φησὶν rfswh, φησὶν omm. DVZ. — τοῦτον λέγων ἀμαρτάνει
 Z. — 6 ἀντικρὺ T, ἀντικρυ V (non Z). — αὐτὸν omm. DUVZ,
 habet etiam T. — εἶναι φησὶν D, qui novum scholium incipit a
 voce ἄρμα. — 7 ἄρμα λέγων δ' ὀτρ. Z. — νε μασιν (?) νικαφ. .
 B (abscissa charta), νεμέα θ' ἔρμασι νικαφόροις B, νεμέα τ' ἔργμασι
 DUV (τ' ἔργμ V), τ' ἔργμα . . . T, τ' ἔργμασι Z, et omittunt νῷ
 ἐφελκυστικόν omnes codd. vett. etiam in textu. — νικηφόροις TU.
 — In rfs sequitur inscriptio Ἐξήγησις παλαιὰ, πάνυ ὠφέλιμος
 (ὀφέλ. r). — Quae nunc leguntur inde ab ζητεῖται δὲ usque ad
 τῇ Ἀσιατικῇ Ὀρτυγίᾳ in BB edd. post τῷ περιέχειν τὴν Ἀρέθουσαν
 extant. — 8 ἀλφεῷ DTUVZ. — προσδέχεται D, προσέχεται
 VZ. — 9 ὀλυμπιακῆς D. — 10 οὖν om. V. — φησὶν Z. — ἵππο-
 τρόφια BBZ edd., ἵπποτρο. . . . T, ἵπποτροφία V. — 11 ἱερᾷ
 χρ. εἶναι T, ἱερᾷ εἶναι κρήνην U. — εἶναι omm. VZ. — 12. 13 καθὼς
 μὲν αὐτὸς ἀτρέσιν U. — 13 ἀτρεσὴν vel ἀτρεσῆν D, ἀτρέσιν T. —
 ὀμηρος δὲ καὶ (καὶ ὁ T) πίνδαρος χρυσήνιον προσεφώνησαν (προσε-
 φώνησαν etiam D) αὐτὴν TU.

δαρος προσεφώνησεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς Ἀρτεμιν· διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις φάναι τὸν Πινδαρον (Pyth. II 12 vg.)· Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος. ἀπόχρη δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἱππικὴ ἢ θεός, ἀνάκειται δὲ αὐτὴ ἢ νῆσος τῇ θεῷ· ψεῦδος γὰρ τὸ εἶναι τὰ
5 ἱπποστάσια τοῦ Ἱέρωνος αὐτόθι. Ἀριστόνικος δὲ καὶ ἐν Ἐφέσῳ φησὶν εἶναι Ὀρτυρίαν, ἐφ' ἧς ἐδόκει γεγεννησθαι ἢ Ἀρτεμις· ὁ μὲν γὰρ Ἀπόλλων ἐν Δήλῳ, αὐτὴ δὲ δοκεῖ ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Ὀρτυρίᾳ.

Ἄλλως. Ἀμπνευμα σεμνὸν ἀνάπνευμα καὶ ἀναπνοή·
10 ἔνιοι δὲ ἀναφύσημα· ἀπὸ γὰρ καταδύσεων ἀφανῶν εἰς τὴν Ἀρέθουσαν ἀναφαίνεται. τὸ δὲ ἀνάπνευμα ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς σπουδῆς τοῦ ποταμοῦ τάττει· συνέστη γὰρ κατὰ Ὀρτυρίαν τὴν

1 ἐπ' αὐτοῖς DVZ, μετ' αὐτῆς TU. — 2 ἐν ἄλλοις T. — φάναι U. — 3 εἶπεν TU. — 4 αὕτη TUVZ, αὐτῇ BDrsfwb, αὐτῇ vel αὐτῇ B. — τῷ θεῷ U. — ψευδῶς rfsbw, corr. iam f in marg. — τὸ] τῷ V. — 5 ἱπποτροφεῖα TU. — αὐτόθι] ἐν αὐτῇ TU. — Ἀριστόνικος δέ] Ἀρίστων BB et edd. — δέ φησιν T qui om. φησὶν post Ἐφέσῳ. — 6 ὅφ' ἧς TU. — γεγεννησθαι codd. et rfsw. — 8 Ὀρτυρίᾳ] BB et edd. sic pergunt: Ἀμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ (ἀλφειοῦ BB)· οἷον ἀνάπνευμα καὶ ἀναπνοή (ἀναπνόημα B)· ἔνιοι δὲ ἀναφύσημα, διὰ τὸ ἀπορῥῶγα καὶ οἷον στόμα εἶναι τοῦ Ἀλφειοῦ τὴν αὐτόθι Ἀρέθουσαν, ἣ ἔστι κρήνη· ἀπὸ γὰρ (om. Ἄλλως — ἣ ἔστι κρήνη et ὥστε εἶναι τὸν νοῦν pro ὥστε κ. τ. σημ. εἶναι positio) τῇ περιέχει τὴν Ἀρέθουσαν. ζητεῖται δέ, τί δήποτε τῇ Ἀσιατικῇ Ὀρτυρίᾳ. § Ἄλλως (ἄλλως omm. BB). Ἀμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ (ἀλφειοῦ B)· κατὰ μὲν τὴν ἰστορίαν . . . λαμβάνειν νόμος. — 9 ἄλλως om. U. — σεμνόν omm. UV. — Post ἀνάπνευμα DVZ addunt σεμνόν. — καὶ ἀνα in T periit, καὶ om. U. — ἀναπνοή· ἀναφύσημα δέ, ἔνιοι· τὸ γὰρ U. — 10 ἀποφύσημα T. — τὸ γὰρ (γὰρ ὕδωρ ἀπὸ Z) ἀπὸ καταδύσεως καὶ ἀφανῶν DV, τὸ γὰρ ἀπὸ καταδύσεων (om. καὶ) ἀφ. U, διὰ τὸ ἀπὸ καταδύσεων καὶ ἀφανῶν T. — καταδύτων B. — 11 ἐρέθουσαν T. — ἀνάπνευμα V, ἀναπνεῦμαον Z. — 12 ἐπὶ ante τοῦ deleuit Boeckh. — ποταμοῦ] πολλῶ D. — συνέστη scripsi, ὑπέστη Boeckh coniecit in notis, ἔστι (ἔστι T) codd. et edd.

νῆσον. ἡ δὲ Ὀρτυγία πρότερον μὲν οὖσα νῆσος εἶτα προσχω-
σθεῖσα χερρόννησος γέγονεν, ὡς καὶ Ἰβυκος ἱστορεῖ (fragm. 22
Bgl.). Παρὰ χέρσον λίθινον ἐκλεκτον παλάμαις βροτῶν· πρό-
σθεν νιν πέδα νηριτῶν ἰχθῦες ὠμοφάγοι νέμοντο. σεμνὸν δὲ
5 εἶπεν, ἦτοι οὐκ ἔτυχε τῆς συνουσίας ὁ Ἀλφειός, ἥ διὰ τὸ
καθαρόν, ὡς Εὐριπίδης (Med. 69).

Θάσσουσι σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ.

Ἄλλως. ἄμπνευμα] οἶον ἀναπνοή διὰ τὸ ἀπορρόωγα καὶ οἶον

1 οὖσα ν.] ν. ἦν. Ζ. — 2 χερρόννησος Brfsw, χερρόννησος B,
χερόννησος DTU, χερρόννησος ex χερώνησος V. — 3 περὶ D. —
ἐκλεκτον] τῶν DUVZ, τὸν Bβ et edd., legi non potest in T. —
πρόσθεν TUVZ, quod recepi, πρόσθε rell. — 4 μὴν V, μὴ D, μὴ Ζ.
— παῖδα νήριτον codd. rfs w, πέδον νήριτον bh. — ἰχθῦες h er-
rore. — νέμονται TVZ; in B νέμονται ante νέμοντο deletum est. —
De hoc Ibyci fragmento confer Boeckhii notam: »Rom. in frag-
mento Ibyci habet: παῖδα νήριτον, nullo sensu. Beckius et Heynius
ex Ursin. Fragm. Lyr. p. 319. dedere πέδον νήριτον, quod non
melius est. Sed Casaubonus ad Strab. I, p. 40. Par. (p. 59.) ubi
idem locus respicitur his verbis: πρότερον δὲ χῶμα, ὧς φησιν
Ἰβυκος, λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἐκλεκτον, ita legendum alibi (cf.
Goeller. Hist. Syracus. p. 44.) se docere dicit: πρόσθεν νιν πέδα
Νηρήδων [Νηρήδων], sententia satis apta, neque tamen genuina
Ibyci. Nam collatis verbis Athenaei III, p. 86. B. καὶ Ἀρχίλοχος
δὲ τῆς χηράμβης μέμνηται, τοῦ δ' ἀναρίτου Ἰβυκος, intelligitur
de cochleis dici. Correxeris igitur πέδ' ἀναριτῶν: sed arbitror
Ibycum altera forma νηρίτης usum esse, in qua cave ῆ in ᾠ trans-
mutetur. Itaque omnibus locis collatis Ibyci verba haec esse videntur:

Πὰρ χέρσον λίθινον

Ἐκλεκτον παλάμαις βροτῶν·

Πρόσθεν νιν πέδα νηριτῶν

Ἰχθῦες ὠμοφάγοι νέμοντο.»

Bergk (in ed. 4) παρὰ χ. λ. ἐκλ. παλάμαισι βρ. πρόσθε δὲ νιν πεδ'
ἀναριτῶν ἰχθ. ὠμ. νέμοντο edidit. — δὲ] δ' B et edd. — 5 εἶπεν
et ὅτι om. D. — εἶπον Ζ. — 6 ὡς καὶ εὐρ. U. — 6. 7 ὡς . . . θάσ-
σουσι T. — 7 θάσσαι D. — πυρήνης DTUΖ. — 8 ἄλλως omm. T (?)
U. — ἄμπν.] ἀνάπνευμα V. — ἀπορῶγα V.

στόμα εἶναι τοῦ Ἀλφειοῦ τὴν αὐτόθι Ἀρέθουσαν, ἥ ἐστι κρήνη·
ὥστε καὶ τὸ σημαυνόμενον εἶναι τοιοῦτον· ὧ Ὁρτυγία, ἐν ἧ
ἐστι τὸ τοῦ Ἀλφειοῦ ἀνάπνευμα. τίς; ἡ Ἀρέθουσα; ἀλλ' οὐ
τὴν Ἀρέθουσαν εἶρηκεν ἄμπνευμα, ἀλλὰ τὴν Ὁρτυγίαν, ἐν ἧ
5 ὁ Ἀλφειὸς ἀναπνεῖ, τῷ περιέχειν τὴν Ἀρέθουσαν.

2. Θάλος Ὁρτυγία] Ὁρτυγία νῆσος πρὸ τῶν Συρα-
κουσῶν, εἰς ἣν διὰ πελάγους φερόμενος ὁ Ἀλφειὸς ἐμβάλλει
καὶ ποιεῖ τὴν Ἀρέθουσαν κρήνην. § Ἄλλως. κατὰ μὲν τὴν
ἱστορίαν οὐκ αὐτὴ ἡ Ὁρτυγία, καθ' ἣν ἡ Λητὼ τὴν Ἄρτεμιν
10 ἀπέτεκεν περὶ Ἑφeson· ἀλλὰ ἐτέρα πλησίον τῆς Σικελίας, ἣν
χερρόνησον τῶν Συρακουσῶν ἔφαμεν γεγενῆσθαι, καὶ αὐτὴν ἱερὰν

1 τὴν] καὶ τὴν DV (non Z). — 2 καὶ omm. TVZ. — ση-
μαίνει V, σημαῖνον rell., correxi praeunte Z et Triclinio. —
3 ἐστὶ V. — ἀλφειοῦ V. — ἀνάπνευμα] πνεῦμα codd. (στόμα Z)
rfswb. — τὸ τοῦ ἀλφειοῦ στόμα· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ πνεῦμα τίς
δὲ ἐστὶ τὸ ἄμπνευμα. ἡ ἀρ. ἀλλ' οὐκ αὐτὴν εἶρηκεν (om. ἄμπνευμα)
Z. — τίς ἡ ἀρέθουσα [B] Brfsw. — 4 εἶρηκε D. — 6 θάλλος
DTU. — Ὁρτυγία δὲ νῆσος (δὲ ἡ ν. B ante corr.) — κρήνην (om.
ἄλλως) in BB et edd. in calce scholii ad v. 4 legitur; omnino deest hoc
scholium in (T) U, sed habet Tricl. — 7 εἰς ἣν] εἰς V. — 8 ἄλλως
ex DVZ addidi. — 8. 9 τὴν ἱστορίαν BB et edd., recte, τὰς
ἱστορίας rell. — 9 οὐκ αὐτὴ] οὐχ αὕτη B fort. recte. — 9—11 »Vulgo
[id est bh] καθ' ἣν ἡ Λητὼ τὴν Ἄρτεμιν· ἀλλὰ περὶ Ἑφeson ἐτέρα,
ἡ πλ. τ. Σικ. ἦν. τὴν γὰρ νῆσον. Quod dedi, ex parte praeiverat
Hoeschel. Append. Emend. ad Jo. Damasc. p. 93. Rom. [et fsw]
sic: Σικελίας ἦν. σόνης τῶν Συρακ. Boeckh. ἡ λητὼ τὴν Ἄρτεμιν
ἀπέτεκεν (αἰτή . . . T? τὴν ἄρτ. ἡ λητὼ VZ) ἀλλὰ περὶ (παρὰ T)
Ἑφeson (Ἑφeson U) ἐτέρα (ἕτερα V, αὕτη Z) πλησίον τῆς σικελίας
ἣν χερρόνησον (χερρόν. Z, χερσόν. TU) τῶν DTUV. Eadem habet
B, nisi quod τῆς Σικελίας ἦν. tum aliquot litteris detritis σονης in
eo legitur, pro quo recte χερσόνησον scriptum est in B. — Ceterum
ἡ ante πλησίον est in BBa, quod in ἧ mutatum est in rfswbh.
Boeckh etiam Ἄρτ. ἔτεκεν ἡ περὶ Ἑφeson edidit. — 11 συρρα-
κουσῶν U. — γεγενῆσθαι Z.

τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὴν πρὸς Δῆλον ὁμωνυμίαν· ἣν χαρίζομαι
τῇ θεῷ αἱ Νύμφαι καὶ πηγὴν πεποιήκασιν ὀνόματι Ἀρέθουσας
ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ, ἐξ ἧς οὔτε ἀρύσασθαι οὔτε ἰχθὺς λαμβάνειν
νόμος.

- 5 3. Δέμνιον Ἀρτέμιδος] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὴν Ὀρτυγίαν
ἀκούει, διὰ τὸ κατ' ἐνίους αὐτόθι δοκεῖν αὐτὴν γεγενῆσθαι.
προσθεῖν δ' ἂν τις, ὅτι συνήθως ὁ Πίνδαρος τοῖς ὁμωνύμοις
χωρίοις ἐπιτίθῃσι καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἱστορούμενα· καθὰ καὶ
ἐπὶ τῶν Πλειάδων (Nem. II 16 vg.). Ἔστι δ' εἰκὸς ὀρεῖαν
10 τε Πλειάδων μὴ τηλόθεν Ὠαρίωνα νεῖσθαι· ὄρειον δὲ τὸ ζῶον.
ἔνιοι δὲ ἱστορικώτερον ἀκούουσι. τὸν γὰρ Ἀλφειὸν φασιν ἔρωτι
ἁλόντα τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιδιῶξαι αὐτὴν ἄχρι τῆς Σικελίας· τοῦ
δὲ τέλους τῆς διώξεως αὐτόθι γενομένου αὐτόθι συστῆναι τὴν
Ἀρέθουσας. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὴν Ἀρτεμιν Ἀλφειῶν προσα-

1 ἦν (scil. τὴν νῆσον) DUVZ, ἡ T, ἧ BB et edd. — 2 πηγαὶ
D. — ἀρέθουσας ὀνόματι D. — ὀνομαστὴν BB et edd. — 2. 3 Ἀρέ-
θουσας. ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ οὔτε ἀρύσασθαι (sic BB rsw, ἀρύσ.
fbha) οὔτε ἰχθὺς λ. v. BB et edd., nisi quod οὔτ' ἀρύσασθαι,
οὔτ' ἰχθὺς f. — 3 λαμβάνει Z. — 3. 4 νόμος λαμβάνειν D. — In VZ
sequitur σέθεν ἀδυεπῆς (ἀδ. Z). ἀπὸ σοῦ (p. 22, 9) — ἱερὸν ἐστι
(p. 23, 2). — 5 Ἀρτέμιδος omm. TU. — 6 αὐτόθι] τὰ αὐτόθι D. —
αὐτὴν δοκεῖν U, αὐτὴν δοκεῖ T. — γεγενῆσθαι codd. rfs w. — 7 δ'
omm. edd. — 8 ἐπιτίθῃσιν B. — ἄλλοις ἱστορ. ἄλλοις διδῶσιν ὥσπερ καὶ
ἐπὶ Z. — 9 ἐστὶ Z. — δὲ οἶκος BB rfs w. — ὀρεῖαν BBUZ rfs w b h,
ὀρίαν T. — 10 τὲ Z rfs w, om. D; Pindarus γε scripsit. — πλειάδων
B ante corr., U. — Ὠαρίων ἀνεῖσθαι BB rfs w; — Ὠρίωνα T,
Ὠρίωνα U, Ὠάριωνα V. — ὀρεῖαν BBUVZ rfs w b h, ὀρειᾶν
D, vocabulum legi non potest in T. »Possis et: ὀρειᾶν δέ, ὅτι
ὄρειον τὸ ζῶον.« Boeckh. — ζῶον ego scripsi pro ζῶων. — 11 δὲ
μυθικώτερον ἀκούσι Z. — Ἀλφειὸν φασὶν (φασὶ T) Drfs w. —
12 ἄχρι σικελίας DTUVZ Tricl. — 13 γενομένου codd. rfs w. —
σῆσαι Z, συστῆσαι TUV Tricl. — τὴν Ἀρέθουσας uncinis in-
clusit Heyne. — 14 δὲ omm. TU. — Ἀλφειῶν U Tricl., Ἀλ-
φειᾶν bh.

γορεύεσθαι· καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ ὁ Ἀλφειὸς τῇ Ἀρτέμιδι συνα-
φίδρουται· καὶ τὴν ποταμίαν δὲ Ἀρτεμιν εἶναι οἱ παρὰ τῇ Πιν-
δάρῳ (Pyth. II 12 vg.) ἀκούουσι διὰ τὸ ἐπ' αὐτῇ τοῦ Ἀλφειοῦ
πάθος· εἶναι δὲ οἱ Ἀλφειῶν τὴν Ἀρτεμιν λέγουσι διὰ τὸ τὸν
5 Ἀλφειὸν διὰ τοῦ πλησίον τῆς Ἡλείας Ἀρτεμισίου καταφέρεσθαι.
ἔχοι δ' ἂν οὐ φαύλως δέμνιον Ἀρτέμιδος λέγεσθαι τὴν Ὀρτυ-
ρίαν, οἷον ἐνδιαίτημα καὶ διατριβήν· ἱερὰν γάρ τὴν πᾶσαν νῆσον
Φερσεφόνης εἶναι· ὅτι δὲ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ Ἀρτέμιδι, Καλλίμαχος
ἐν Ἐκάλῃ (fragm. 48.).

- 10 Οἱ νῦ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος Ἡελίοιο
Χῶρι διατμήγουσι καὶ εὐποδα Δηϊώνην
Ἀρτέμιδος.

1 δόλυμῳ V Tricl. — ἀλφεός D. — συναμφίδρουται B, συνίδρου-
ται Z. — 2 εἶναι οἱ codd. (εἰσὶν οἱ Z) et edd. ante Boeckhium,
qui fort. recte ἔνιοι substituit; εἶναι [οἱ] h. — περὶ D. — 3. 4 δὲ τὸ
ἐπ' — λέγουσι om. Z. — 3 ἐπ' αὐτῆς T. — τοῦ] τὸ τοῦ DTU. —
4 εἶναι δὲ οἱ DV, εἶναι. οἱ δὲ T, εἶναι οἷον U, εἰσὶ δὲ οἱ BB et
edd. — ἀλφειῶν U, Ἀλφειαίαν bh. — 5 διὰ τοῦ omm. edd. — τοῦ]
τὸ T. — πλησίον D. — ἡλιαίας Brfsw, ἡλιαίας B. — τοῦ ἀρ-
τεμισίου U, Ἀρτεμισίας [B?] (non B) Z et edd. — 6 τὴν Ὀρτ. om. Z.
— 7 ἱερὰν γὰρ (om. τὴν) Z. — 8 τῆς Φερσ. φασίν· ὅτι BB et edd.
— δέ] δ' BBrswbha. — ἡ om. D. — ἡ αὐτῇ ἐν αὐτῇ BBrfsw;
corr. etiam Bentley ad Callimachum. — αὐτὴ ἐστὶ b. — Καλλίμ.]
φησὶ καλλίμαχος T, μαρτυρεῖ καλλίμαχος U, καλλίμ. ἐν ἑκ. φησὶν Z.
— 9 ἐκάλῃ DU, αἰκάλῃ rfsbw; corr. etiam Bentley. — 10 οἱ νῦ U.
— ἀπόλλωνι D, ἀπόλλωνος V. — ἡελίοιο B. — 11 χωρίον Brfsw,
χωρὶ U (periit vocabulum in T), χωρὶς Z, χωρὶ B; χωριδία τμή-
ξουσι D, χωρδιατμήγουσι V. — δηϊώνην codd. rfsbw, Δηϊώνην ha.
— χῶρι i. e. χῶρις ex Etym. Magno (p. 607, 23) et Eustath. (p. 122,
10. p. 630, 25. p. 1879, 55) recepit Bentley »cuius admirare in-
signe acumen verissime mendosum illud χωρίον emendantis ante-
quam in lucem editi erant Apollon. Dyscol. de Adverb. p. 549
(cf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 332) atque p. 573., et Ioannes Alex.
p. 37, 7 ubi nomine quidem auctoris non addito citatur χῶρι διατμή-
γουσι, . . . prae qua emendatione sordet Valckenaeriana in epist.
ad Ernest. p. 50: Ὄρον αποτμήγουσι, rursus idem Valckenaer. pro

4. *Δάλου κασιγνήτα*] τὴν Ὀρτυγίαν τῆς Δήλου κασιγνήτην εἶροχε, μετρίων τὰ ἐπὶ τῶν θεῶν λεγόμενα κατὰ τῶν τόπων, ὅστινες ἀπ' ἐκείνων προσηγορεύθησαν. οἱ δὲ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ὡσανεὶ ἔφη· ἐν ἧ ἡ Ἀρτεμις ἐγεννήθη ὥσπερ ἐν
 5 *Δήλῳ*· εἶωθε γὰρ ὁ Πίνδαρος μετρίειν τὰς ὁμωνυμίας, ὥστε τὸ λεγθὲν ἐπὶ τῆς εἰς Δῆλον Ὀρτυγίας τοῦτο ἐπὶ τῇ πρὸς Συρακούσαις μετρήθη. ἔνιοι δὲ κασιγνήτην ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ συγγενῆ διὰ τὴν ὁμοιότητα· κοινὰ γὰρ τὰ ἐφ' ἑκατέρας ἱστορούμενα. καὶ γὰρ νῆσος ἡ Δῆλος, καὶ ἡ Ὀρτυγία ἡ ἐν Συρακού-
 10 *σαις* νῆσος, καὶ ὑπεδέξαντο θεοὺς ἀμφοτέραι· καὶ ἡ μὲν ἐκρύβη διὰ πελάγους, ἡ δὲ ἐκ τοῦ Νείλου διὰ τὸν Ἰωπόν. § Ἄλλως.

Δηιώνην, quod metrum non capit egregie correxit *Δηωίνην* firmatum tum ab ipso tum a Naek. p. 43 seq. et Lobeck. Prol. Path. p. 216, quorum exemplis equidem ex schol. Oppian. Hal. I 386 addo *Πριαμένη* . . . tertiam vocis scripturam *Δηωίνην* invenio in Boeckhii scholiis Pindar. p. 428, quae qua codicum auctoritate nitatur (siquidem nititur) nescio, sed videtur haec inde explicari posse, quod pro *Δηώ* scribebatur saepe *ΔΗΙΩ* (cf. ad hym. Apoll. 110).« Schneider ad Callim. fragm. 48.

1 *κασιγνήταν* D et edd., *κασιγνήτῃ* B, *κασιγνή* UV. — τῆς *Δήλου*] τῆς νήσου BBrfsw, τῆς *Δήλου* τῆς νήσου a. — 2 *εἶροχεν* B. — *κατὰ*] καὶ τὰ DUV, quid in T extet, dispici nequit. — τὸν τόπον B solus; ἐπὶ τοὺς τόπους Z. — 4 ἐν ἧ] καὶ ἐν ἧ D. — 6 ἐπὶ τῇ πρ. DTUVZ, ἐπὶ τῆς πρ. rell.; an ἐπὶ τὴν scribendum? — *συρακούσας* B, *συρρακ.* U. — 7 *μετηνέχθη* U. — ἀντὶ το . . . T, in quo desunt reliqua usque ad p. 42, 8. — 8 *ἐκατέραις* D, *ἐκατέρω* Z. — 9 καὶ γὰρ ἡ νῆσος ἡ Δῆλος καὶ ἡ Ὀρτ. ἡ ἐν Συρ. νῆσοι BB et edd. — 9. 10 *συρακούσαις* U. — 10 ὑποδέξαν D. — ἀμφοτέρους D. — ἔκρυσεν DVZ, ἔκρυσιν U. — 11 ἡ δὲ] ἡ δὲ D, οἱ δὲ B solus. — διὰ] πρὸς DVZ. — οἰνωπόν U. — Mihi καὶ ἡ μὲν — Ἰωπόν corruptum esse videtur; de re praeter alios conf. Tzetzam ad Lyc. 575: »Ἰωπός, ποταμὸς Δήλου, ὃς πληροῦται, ὅταν ὁ Νεῖλος ἀρδεύῃ τὴν Αἴγυπτον· ὅθεν ἔφασαν καὶ αὐτὸν αὐτῶν τοῦ Νείλου ὑδάτων πληροῦσθαι διὰ τινων ἀδῆλων πόρων.« — ἄλλως om. B in spatio.

δοκεῖ μὲν πρὸς τὸ βίαιον τὴν Ὀρτυρίαν τὴν πρὸς ταῖς Συρα-
κούσαις ἀδελφὴν λέγειν τῆς Δήλου· τὸ δὲ ὄλον διὰ τὴν ὁμω-
νυμίαν αὐτῷ ὁ λόγος προήχθη. § ὁ δὲ νοῦς· ὃ σεμνότατον
ἀνάπνευμα τοῦ Ἀλφειοῦ, τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Σικελίας κόσμε
5 καὶ βλάστημα, τῆς Ἀρτέμιδος ἐνδιαίτημα καὶ τῆς Δήλου ἀδελφή.
τοῦτο δὲ φησι καὶ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν· Ὀρτυρία γὰρ καὶ ἡ Δήλος
ἐκαλεῖτο· καὶ διὰ τὸ θεοφιλέες· ἐν Δήλῳ γὰρ ἦν ἡ Ἀρτεμις.

Σέθεν ἀδυεπής] ἐκ σοῦ ἡδυεπῆς καὶ εὐφημος. § ὁ δὲ
νοῦς· ἀπὸ σοῦ, ὃ Ὀρτυρία, ὁ ἡδυεπὴς ὕμνος τὴν ὁρμὴν ἔχει,
10 ὥστε θεῖναι καὶ πληρῶσαι ἔπαινον μέγαν τῶν ὠκυτάτων ἵππων

1 μὲν in U post βίαιον est. — βίβαιον D. — τὴν Ὀρτυρίαν
Boeckh addidit. — συρακ. U. — 3 In VZ post προήχθη insertum
est Ὀρτυρία γὰρ — ἡ Ἀρτεμις (vv. 6. 7) omissis verbis τοῦτο
δὲ φησι καὶ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν. — ἡ Ἀρτ.] ἄρτ. Ζ. — 3—5 Auctior
est paraphrasis in U: ὁ δὲ νοῦς· ὁ σεμνὸν καὶ σεμνότατον ἀμπνευμα
καὶ ἀνάπνευμα τοῦ ἀλφειοῦ, τῶν συρακουσῶν καὶ τῆς σικελίας τῶν
κλειῶν θάλλος καὶ κόσμε καὶ βλάστημα, τῆς ἀρτέμιδος δέμνιον καὶ
ἐνδιαίτημα, καὶ τῆς δήλου κασιγνήτα καὶ ἀδελφέ, quae fortasse
Germani est paraphrasis. — 4 ἀνάπνευμα VZ. — 5 καὶ τῆς ἀρτ. Ζ.
— ἐνδιαίτημα] καὶ ἐνδιαίτημα D. — ἀδελφέ D. — Hoc loco deest
in VZ p. 22, 6 τοῦτο — p. 23, 2. — 6 φησι om. U, φησὶ καὶ om.
D. — γὰρ καὶ] γάρ U. — 7 In BB et edd. post Ἀρτεμις se-
quitur Ὀρτυρία δὲ νῆσος — Ἀρέθουσας κρήνην, quae supra prae-
fixo lemmate θάλλος Ὀρτυρία edidi. — 8—10 in U sic transfor-
mata sunt: [σ]έθεν ἀδυεπής· ὁ δὲ νοῦς· σέθεν καὶ ἐκ σοῦ εὐφημος
ὁ ἀδυεπής· ἢ τὸ σέθεν ἀντὶ τοῦ ἀπὸ σοῦ ὃ Ὀρτυρία ὁ ὕμνος ὁ
ἡδυεπὴς ὁρμᾶται ἀντὶ τοῦ τὴν ὁρμὴν ἔχει ὥστε θέμεν καὶ θεῖναι.
καὶ πληρῶσαι αἶνον καὶ ἔπαινον μέγαν τῶν ἀελλοπόδων καὶ τῶν
ὀξυτάτων ἵππων. χάριν καὶ ἔνεκεν τοῦ ξηνὸς τοῦ αἰτναίου τοῦ ἐν
τῇ αἵτνῃ. οὐ γὰρ ἀνάκειται καὶ οὗτος ἀγών. ἐν γὰρ τῇ αἵτνῃ διὼς
ἱερόν (om. ἐστίν) — 8 Σέθεν ἀδυεπὴς ὕμνος ὁρμᾶται est lemma in
BB et edd. — ἀδυεπής (om. καὶ) εὐφήμα D. — 9 ἡδυεπής omm.
DVZ (de VZ vide notam ad p. 19, 4). — ὁρμὴν] Ὀρτυρίαν D. —
10 ὥς τεθεῖναι DZ. — πληρ.] ποιῆσαι Ζ. — ὠκυτάτων (ἀελλοπόδων
est apud Pindarum) scripsi pro ὀξυτάτων. — ἵππων] ὕμνων Ζ. —

Διὸς ἔνεκεν τοῦ ἐν τῇ Αἴτνῃ· Διὲ γὰρ ἀνάκειται καὶ οὗτος ὁ ἀγών· ἐν γὰρ τῇ Αἴτνῃ Διὸς ἱερὸν ἔστι.

7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν] ἢ εἰς χάριν τοῦ Διός, ἢ ἔνεκεν τοῦ Διός, παρόσον ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου
 5 Διὸς ἦγον οἱ περὶ τὸν Ἰέρωνα τοὺς ἐπὶ τοῖς στεφανίταις ἀγῶσι πεποιημένους ἐπινίκους καὶ ἥδον. πιθανὸν οὖν φησιν ὁ Δίδυμος καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Χρομίου Νεμεακῆς νίκης ἐπινίκον ἔνεκα τούτου συντετάχθαι, ὑπὲρ τοῦ μέλλειν αὐτὸν ὑπὸ τῆς πανηγύρεως ἀσθῆσθαι. ὁ δὲ τρόπος ποιητικὸς, ὥστε τὸ ἀπὸ τοῦ αὐτο-
 10 μάτου συμβαῖνον ὡς αἷτιον λαμβάνειν. οὐ γὰρ ἔνεκα τοῦ ἀσθῆναι τὸν ἐπινίκον ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διὸς ἐνίκησεν, ἀλλὰ νικήσαντος ἔμελλεν ἢ εἰς αὐτὸν ῥοδῇ ἀσθῆσθαι.

8. Ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου] Χρόμιος ἡνίοχος ἦν Ἰέρωνος παιδόμενος. οὗτος ἄτε δὴ βασιλεῦσαι συνὼν καὶ ἄριστος

1 ὁ] καὶ D. — 2 ἐν γὰρ] καὶ ἐν Z. — ἔστί V, ἔστι DZ, ἔστιν rell. — 3—12 omm. VZ. — 3 Ἄλλως ante Ζηνός addit B, omm. B (in spatio) et rell. — Ζηνός om. U in spatio. — χάριν om. D. — Post lemma iterum sic pergit D: ἐν γὰρ τῇ αἴτνῃ διὸς ἱερὸν ἔστιν ἢ εἰς χάριν κτλ. unde collato ἄλλως, quod in B libro legitur, suspiceris post οὗτος ὁ ἀγών sic scribendum esse: Ζηνὸς Αἰτναίου] ἐν γὰρ τῇ Αἴτνῃ Διὸς ἱερὸν ἔστιν. § Ἄλλως. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν] ἢ εἰς χάριν κτλ. Sed contra faciunt etiam U et Tricl. — ἔνεκεν] ἐκ U. — 4 τῇ omm. DU Tricl. — 5 ἦγαγον U. — τοὺς] τοῖς D, καὶ τοὺς U. — 6 ἐπινίκιους h. — καὶ omm. DU. — 7 τῆς] τὸν D, τοῦ U. — ἐπινίκιον h. — 8 αὐτόν] αὐτοῖς D. — ὑπὸ] ὑπὲρ codd. et edd.; ὑπὸ vel potius ἐπὶ coniecit Kayser, Lectt. Pindd. p. 67. — 9 αἰσθῆσθαι BBDrfsw, αἰθῆσθαι b, αἰσὸθῆσθαι (sic) h, ἀθῆσθαι U. — 9. 10 ἀπὸ τοῦ ταυτομάτου edd. ante Boeckh., qui τοῦ delevit. — 10 ὡς] καὶ D. — 11 αἰσθῆναι BBDrfsw, αἰσθῆναι b, αἰσθῆναι h. — ἐπινίκιον h. — ἐν in fine versus om. D. — ἐνίκησεν] ἐνέσωσεν D. — 12 ἢ omm. BB et edd., fort. recte. — αἰσθῆσθαι BBDrfswb, αἰσθῆσθαι h. — 13 Χρομίου omm. DUVZ. — 13. 14 χρόμιος ἡνίοχος ἰέρωνος παιδόμενος γεγωνώς (om. γεγωνώς D), ἄτε δὴ βασιλεῖ (sic VZ et Tricl. βασι D, βαλ U) συνὼν (σὺν D, παιδόμενος συνὼν U Tricl.) DUVZ Tricl.; — παι-
 δόμενος corruptum esse dixit Leutsch in Philol. XIV p. 52.

ὦν τὴν ἱππικὴν ἐπλούτησε καὶ ἤρξατο ἀποστάς τοῦ Ἱέρωνος
καθ' ἑαυτὸν ἱπποτροφεῖν· νικᾷ δὲ νῦν ἱππων ἄρματι πρῶτον
ἀγωνισάμενος.

10. Ζεῦξαι μέλος] συνθεῖναι ἐγκωμιαστικὸν μέλος. ἔστι
5 δὲ τὸ σχῆμα περιφρασσεως.

11. Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται] τοῦ ἐγκωμίου. τοῦτο δὲ λέγει
διὰ τὸ ἀπὸ θεοῦ τῆς Ἀρτέμιδος κατῆργθαι, ὥστε ἀρχὰς τὰ
προοίμια τῆς ᾠδῆς αὐτὸν λέγειν. ἔθνος δὲ Πινδάρῳ θεοῖς
ἀνάπτειν τὰ ὁπωσοῦν τοῖς ἀνθρώποις ἐκπονούμενα. § ὁ δὲ νοῦς·
10 αἱ γὰρ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις καὶ θεαῖς ἀρεταῖς ἐκείνου τοῦ ἀν-
δρός ἐκ θεῶν βέβληνται, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρώτης καταβολῆς ἡ τύχη
τούτῳ συνέβαλεν.

13. Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ] κατὰ πάντα μέρη τοῦ βίου
ἄκρως ἔνδοξος ὁ εὐτυχής. καὶ Εὐριπίδης (fragm. 1006 ed.
15 Nauck)·

2 ἱπποτροφεῖ (i. e. ἱπποτροφεῖσθαι) U. — ἱππων ἄρματι B, ἱππω
ἄρματι DUVZ. — νῦν etiam ante πρῶτον exhibet U. — 4 Scholium
ad v. 10 omm. BB et edd. — Ζεῦξα V. — μέλλος· U. — 5 δὲ τὸ]
τὸ δὲ U. — 6 βέβληνται V. — θεῶν add. BDU. — τοῦ ἐγκ.]
ἀρχαὶ τοῦ ἐγκ. BB, ἡγουν τοῦ ἐγκ. Z, ἀρχαὶ αἱ τοῦ ἐγκ. edd.
— 8 δὲ τῷ πινδ. U. — 10 γὰρ] δὲ? — ταῖς δαιμονίαις D, τοῖς
δαιμονίαις V. — 11 ἀντὶ τοῦ] τουτέστιν U Tricl., ἡγουν Z, omm.
DV. — 12 συνέβαλε D; συνέλαβεν coni. Heyne, quo non opus esse
vidit Boeckh. »Placet Heynii correctio scholiastae ἀντὶ τοῦ ἐκ
πρώτης καταβολῆς ἡ τύχη τούτῳ συνέλαβεν. Nam συνέβαλε soloecum,
pro quo saltem dicendum erat συνεβάλετο.« Kayser, Lectt.
Pindd. p. 67. — »βέβληντ' ἐκ θεῶν Mingarelli (βέβληνται ἐκ θεῶν
Hartung) ex paraphr. Schol. sed ἐκ ibi interpretationis esse vi-
detur. Cf. Hermannum [in Notis ad Pindarum p. 363] et Rauchen-
steinum in Philol. XIII 245 sq. Leutschium ib. XIV 58 sq. « Mom-
sen. — 13 πανδ. ἄκρον post εὐτυχίᾳ add. D. — Post lemma
sic pergunt BB et edd.: ἔστι δὲ καὶ ἐκ τῆς — ἀφικέσθαι, ἀντὶ τοῦ
κατὰ πάντα μέρη — φρονεῖν νομίζομεν. — 14 ἄκρος BBfsw. —
ἄκρως. ἔνδοξος. εὐτυχής U. — Euripidis locum citat omisso poetae
nomine Stob. Ecl. I, 6, 12 p. 198, »cf. Men. mon. 497 et Simplicii

Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

§ ἢ οὕτως· ἔστι δὲ ἐκ τῆς εὐτυχίας καὶ εἰς ἄκρον εὐδοξίας ἀφικέσθαι.

14. Μεγάλων δ' ἀέθλων Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ]
5 μεγίστων οὖν ἀγωνισμάτων ἢ Μοῦσα μεμνήσθαι βούλεται.

16. "Εγείρε νῦν ἀγλαίαν τινά] ἔκπεμπε τοίνυν, ὦ Μοῦσα,
καὶ σπεῖρε λαμπρότητα τινα τῇ νήσῳ τῇ Σικελίᾳ, ἣντινα ὁ Ζεὺς
ἐξαίρετον δέδωκε τῇ Φερσεφόνῃ ἀρίστην οὖσαν καὶ ἐπιτηδειο-
τάτην τῆς γῆς τῆς εὐκαρποτίας, καὶ ἐπένευσε τῇ ἑαυτοῦ κε-
10 φαλῇ τὴν Σικελίαν πειρώς καὶ λιπαρώς ἀνορθῶσειν, ἢ τὴν
πιωτάτην καὶ καλλίστην ὑψώσειν πλουσίῳ πόλεων ἐνοικήσει
ταῖς ὑπ' αὐτὴν ἐσομέναις.

17. Τὰν Ὀλύμπου δεσπότης] περὶ τῆς ὅλης Σικελίας
ἔστιν ὁ λόγος. δοκεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν γάμον Πλούτωνος
15 τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις τῇ Φερσεφόνῃ δωρήσασθαι.

locum in Agathon. fr. 6 allatum. « Nauck. — 2 ἔστι δὲ καὶ ἐκ τῆς
εὐτ. καὶ εἰς ἄκρον BΒ[V?] et edd. ante Boeckhium, qui recte prius
καὶ delevit; alterum καὶ omm. DUVZ. — εὐτυχίας ἐφικέσθαι D. —
3. 4 omm. DVZ. — Μοῖσα μ. φιλεῖ omm. U et edd. — μεμνήσθαι
B. — 5 μεγίστων οὖν] ἀντὶ τοῦ μεγίστων U. — 6 ἄγερε (?) D. —
ἀγλαίαν τινά omm. DUVZ, τινά omm. edd., in quibus Nῦν ἔγερε
ἀγλαίαν est lemma. — 7 σπεῖρε] σίγειρε B. — Ex hoc scholio σπεῖρέ
νον ἀγλαίαν pro ἔγερε νῦν ἀγλαίαν restituerunt Beck et Hermann
(Notae ad Pind. p. 364). — λαμπρότητα τινά DZrfs. — τῇ ante
Σικ. om. U. — 7—12 Σικελία, τὰν καὶ ἣντινα ὁ δεσπότης τοῦ
Ὀλύμπου ἔχουν ὁ Ζεὺς ἔδωκεν ἐξαίρετον τῇ φερσεφόνῃ ἀρ. οὖσαν
κ. ἐπ. τ. γῆς τῆς εὐκαρ^π καὶ κατένευσε ταῖς χαίτας (sic) καὶ τῇ
κεφαλῇ οἱ καὶ αὐτῇ τὴν σικελίαν π. κ. λ. ἀνορθῶσειν ἢ τὴν πείραν
καὶ τὴν πιωτάτην κ. καλλ. ὑψ. πλ. π. κορυφαῖς καὶ ἐνοικήσειν ταῖς
ὑπ' αὐτὴν ἐσομέναις U. — 8 περσ. V. — 9 ἀκαρποτίας D, εὐκαρπο-
τάτου B et edd., εὐκαρποότητος B. — καὶ] ἔχουν B et edd., κατένευσε
ἔχουν B. — ἐπένευσεν B. — 10 πειρώς BΒ[U?] et edd. — πειρώσαι
καὶ λ. ἀνορθῶσαι Z. — 11 καλίστην Z. — πλουσίαις πόλεσιν ἐνοικήσας
Z. — ἐνοικήσει BΒ, ἀνοικήσει DV. — 12 ὑπ' αὐτὴν] ἐν αὐτῇ
scripsit schol. p. 26, 6. — 13 τ. Ὀλ. δεσπ.] ἄλλως B et edd., om. B in

20. *Εὐχάρπου χθονός*] λέγεται γὰρ ἡ πᾶσα Σικελία ἐξ ἀρχῆς Δήμητρος εἶναι καὶ Κόρης, τοῦ Διὸς οὕτως ἐξ ἀρχῆς βουλευθέντος. § ἤγουν Φερσεφόνη περὶ τοὺς τῆς Αἴτνης διατρίβουσα λειμῶνας ἡρπάσθη παρὰ τοῦ Πλούτωνος.
- 5 21. *Πίειραν ὀρθώσειν*] ὅ ἐστι διαφυλάξιν ὀρθὴν τῇ Φερσεφόνη διὰ τῶν πόλεων τῶν ἐσομένων ἐν αὐτῇ ἀφνειῶν· οὕτω γὰρ ἔμελλε δηλονότι ὀρθοῦσθαι ἡ Σικελία, εἰ ἀξιολόγους ἔχοι πόλεις ἐν αὐτῇ.

23. *Ὡπασε δὲ Κρονίων*] παρέσχε δὲ πρὸς τοῖς εἰρη-
 10 μένοις ὁ Ζεὺς αὐτῇ γενναίων ἀνδρῶν καὶ πολεμικῶν πλῆθος, ὥστε δι' ὀπλων μεμνησθαι τῶν πολεμικῶν καὶ ἱππαιχμίαις εὐδοκιμεῖν.

spatio. — δεσπότης om. U. — 14 αὐτὸν ὁ D, αὐτὸς ὁ (?) U. — 15 τοῖς om. D. — ἀνακαλύπτει κρίσις D. — περσεφόνη DV.

1 Lemma ex DUV addidi. — ἀκάρπου (?) D. — εὐκ. δὲ χθ. U. — γὰρ] δὲ BB D et edd. — 2 ἐξ ἀρχῆς om. D. — εἶναι omm. BB et edd. — 2. 3 τοῦ διὸς. οὕτως ἐξ ἀρχῆς βουλευθέντα ἤγουν etc. D. — 3 Novum scholium non incipiunt codd. et edd. ante Boeckhium. — ἤγουν] ἡ γὰρ U, ἡ γοῦν Z; num ἦτοι scribendum? — Ceterum hoc scholium inde ab ἤγουν alieno loco positum esse manifestum est. Triclinius haud inepte ex U libri scriptura ἡ γὰρ profectus locum sic constituit: λέγεται γὰρ ἡ Σικελία ἐξ ἀρχῆς Δήμητρος εἶναι καὶ κόρης, τοῦ διὸς οὕτως ἐξ ἀρχῆς βουλευθέντος. διὸ καὶ περσεφόνη, περὶ τοὺς ἐν αἴτνῃ διατρίβουσα λειμῶνας, ἡρπάγη παρὰ τοῦ πλούτωνος. Possis etiam verba ἡ γὰρ Φερσεφόνη — παρὰ τοῦ Πλούτωνος scholio ad v. 17 subnectere. — Φερσεφόνη pro Περσεφ. ex U recepi. — 4. 5 Πλούτωνος. τὸ δὲ ὀρθώσειν ἀντὶ τοῦ διαφυλάξιν BB et edd. — 5 ὁ ἐστίν U, ὁ ἐστὶ VZ. — διαφυλάξαι U, φυλάξιν Z. — 5. 6 περσεφόνη BB DV et edd. — 6 ἀφνειῶν VZ. — οὕτως DUV. — 7 γὰρ ἔμελλεν ὀρθοῦσθαι ἡ Σικελία δηλονότι BB et edd. — ἔχει DUVZ (non Tricl.) — 9 ὦπ. δὲ Κρ. πολέμου μναστῆρα (πολ. μν. omm. rfs w)· οἷον μνήμονα — αὐτῆς. ὁ δὲ νοῦς· παρέσχε δὲ πρὸς — εὐδοκιμεῖν BB et edd. — δὲ Κρονίων om. U. — χρονίων Z. — 10 ὁ Ζεὺς] ὁ κρονίων τουτέστιν ὁ ζεύς U, qui om. αὐτῇ. — ἀνδρῶν om. D. — αὐτῇ γ. ἀνδρῶν πλῆθος x. πολ. Z. — 11 ἱππαιχμίαις D. — In textu χαλκεντέος plurimi libri, χαλκέντεον aliquot minus boni; paraphrastam hanc vocem non expressisse annotat Mommsen. Attamen expressit

24. Πολέμου μναστῆρα] οἷον μνήμονα πολέμου, ἐπιστήμονα, οὐκ ἀμελοῦντα τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ κατατιθέμενον ἐν τῷ νῷ ὅτι δεῖ παρασκευάζεσθαι εἰς τὰ πολεμικά διόλου. ὁμοιον τῷ Μήστορες ἀϋτῆς (II. Δ 328).

5 25. Θαμὰ δὲ καὶ Ὀλυμπιάδων] οὐ μόνον, φησί, τὰ περὶ πόλεμον ὁραστηρίους ἀπέδειξε τοὺς Σικελιώτας, ἀλλὰ καὶ Ὀλυμπιονίκας· οἷον, πολλάκις ἐνίκησαν ἐπ' Ὀλυμπίας. ἔστι δὲ ὁ λόγος τῷ Πινδάρῳ οὐ περὶ τοῦ Χρομίου μόνου, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ παντὸς λαοῦ, οἷ πολλὰς ἔσχον νίκας Ὀλυμπικάς. ἐντεῦθεν
10 ἴσως πλανηθεὶς ὁ Τίμαιος Ὀλυμπικὸν τὸν ἐπίνικον ᾠήθη εἶναι. ἔστι δὲ καὶ οὕτως ἀναγινῶναι· ἱππαιχμὸν θ' ἅμα δὲ· καὶ ὁ λόγος κατὰ συναλοιφὴν, ἔν' ἧ· ὁ λαὸς μνηστῆρ ἅμα πολέμου καὶ τῶν Ὀλυμπικῶν ἀθλημάτων.

27. Πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ φεύδει βαλῶν] πολλῶν ἐπέβην καὶ ἡφάμην ἐγκωμίον, οὐδαμοῦ τῷ καιρῷ πρὸς φεύδος χρυσάμενος. § ἡ οὕτως· οἷον τοῦ καιροῦ τῇ ἀληθείᾳ τυχών

lectionem πολέμου . . . χαλκεντέος (vel χαλκεντέα?) his verbis ὥστε δι' ὅπλων μεμνησθαι τῶν πολεμικῶν καὶ ἱππαιχμαίαις εὐδοκιμεῖν, ex quibus simul apparet, paraphrastam θ' ἅμα δὲ, non θαμὰ δὲ in textu legisse.

1 οἷον omm. B̄U. — 1. 2 μνήμονος π. ἐπιστήμονος, οὐκ ἀμελοῦντος D. — 2 τὰ πολεμικά VZ̄. — Post πολεμικῶν in B̄ deletum est ἔργων. — 3 νῷ] ναῶ DUV, μῶ Z. — δι' ὅλου V. — 4 τῷ] τὸ D. — μήστορες [B] B̄Z̄ rfs w, μνήστορες DUV et sic cod. O Homeri. — ἀϋτῆς D. — 5 δὲ] δὲ D. — 7 ἐπ' Ὀλυμπία U. — 7. 8 ἔστι δὲ καὶ ὁ λόγος B (non B̄). — ἐστὶ B̄. — 8 Χρομίου] χρόνου D. — μόνον B̄? DVZ̄ et Tricl. — καὶ omm. DV. — περὶ παντὸς τοῦ λαοῦ U. — 9 οἷ] οἷον D. — Ὀλυμπιακός U. — 10 ὁ om. U. — Ὀλυμπιακόν U. — 11 καὶ om. D. — ἱππαιχμὸν θ' Z, ἱππαιχμὸν θ' D. — θ' ἅμα] θάμα V. — καὶ ὁ λ. om. Z̄. — 12 ἧ om. B̄. — μναστῆρ DU. — 13 Ὀλυμπιακῶν B̄B̄U et edd. — ἀεθλημάτων U. — 14 κ. οὐ φ. β. omm. DV, οὐ φ. β. omm. edd., totum lemma om. U. — 15 ἐπέβαν D. — 16 οὕτω B̄B̄ et edd. — οἷον omm.

29. Ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις] ἀμφίβολον πότε-
ρον ὁ χορὸς ἢ ὁ ποιητὴς τοῦτό φησι· δύναται γὰρ ὁ χορὸς
λέγειν ἐφ' ἑαυτοῦ κυρίως, δύναται δὲ καὶ ὁ Πίνδαρος μεταφορι-
κῶς εἰπεῖν· ἔστην τῷ λόγῳ καὶ τῇ μολπῇ μέλπων αὐτὸν καὶ
5 ὕμνων· ἐὰν μὲν οὖν ὁ χορὸς λέγῃ, κυρίως ἀκουσόμεθα δεῖπνον
παρεσκευάσθαι· κῶμον γὰρ στέλλουσιν οἱ χορευταί· ἐὰν δὲ ὁ
ποιητὴς, κεικόμεναι τὰ δοθησόμενά μοι δῶρα, φησί, διὰ τοῦ
ὕμνου. § ὁ δὲ νοῦς· ἔστην δὲ παραγεγόμενος ἐπὶ τοῖς οἴκοις
τοῦ φιλοξένου ἀνδρός, τὰ καλὰ τούτου ἀναβαλλόμενος.

10 32. Θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι] οἱ τοῦ
Χρομίου, φησί, δόμοι οὐκ εἰσὶν ἀπείρατοι ξένων, τουτέστι φιλό-
ξενοί εἰσιν. § ὁ δὲ νοῦς· οὐ γὰρ ἀπείρατοι τῆς συνεχοῦς δεξιό-
σεως οἱ τούτου οἴκοι· συνεχῶς γὰρ τοὺς ἐκ τῆς ἄλλοδαπῆς
ὑποδέχονται γῆς.

BB D et edd. — Hic scholiasta post ἐπέβαν, non post καίρων com-
mate distinxit.

1 ἐπ' αὐλείαις B, ἐπανλείαις rfs, ἐπανλείαις wbha, ἐπ' αὐλίας
D. — δ' ἐπ' αὐλ. om. U. — θύραις ex BB D addidi. — 2 τοῦτο
φησὶ rfs w, omm. DUVZ. — γὰρ] δὲ DU. — χορὸς] λόγος VZ.
— 3 κυρίως λέγειν ἀφ' ἑαυτοῦ DUVZ. — 4 ἔσταν VZ, ἔστη
rfs w b h. — μ. μέλπειν U. — 5 λέγειν U, λέγει Z, om. D. —
6 παρασκευάσασθαι codd. et edd. ante Heynium. — 7 φησὶ omm.
DUVZ. — διὰ om. U. — τοῦ ὕμνου ὁ λόγος ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ U.
— 8. 9 omm. DVZ. — 8 ὁ δὲ νοῦς om. U. — ἔστην δὲ] ἔστι U. —
τὰ καλὰ δὲ τούτου BB et edd., δὲ omisi U librum et Triclinium
secutus, et »Haec corrupta videntur« annotavit Boeckh. Kayser
Leett. Pindd. p. 67 δὴ pro δὲ scribere voluit. — 10 οὐκ ἀπεί-
ρατοι ξένων male BB. — 10–14 om. D, οὐκ ἀπείρατοι — ὁ δὲ
νοῦς omm. VZ; in U verba οἱ τοῦ Χρομίου — φιλόξενοί εἰσιν prae-
fixo lemmate ἢ οὕτως post ὑποδέχονται γῆς leguntur; sed verum
ordinem tuetur Triclinii scholium ineditum: θαμὰ δ' ἄλλοδαπῶν·
οἱ τοῦ χρομίου δόμοι οὐκ εἰσὶν ἀπείρατοι τῶν ξένων· τουτέστι φι-
λόξενοί εἰσι καὶ πεπειραμένοι τῆς συνεχοῦς δεξιώσεως· ἀεὶ γὰρ τοὺς
ἐξ ἄλλοδαπῆς ὑποδέχονται γῆς. Lemma ὁ δὲ νοῦς etiam U omittit.
— οἱ] οἱ ἐκ U. — 11 φησὶν B, omm. U et Tricl. — 11. 12 φι-
λόξενοί εἰσὶ U. — 12 οὐκ ἄπειροι (om. γάρ) VZ, οὐκ ἄπειροι

34. Λέλογχε δέ] ὁ νοῦς· πέφυκε δὲ τοῖς μεμφομένοις
τοὺς ἀγαθοὺς οὕτω τήχεσθαι, ὥσπερ ὑπὸ πυρὸς ὕδωρ, οὐκέτι
δυνάμενον φέρειν τὴν θερμὴν καὶ τὸν καπνόν. § Ἄλλως. Λέ-
λογχε δὲ μεμφομένοις] Ἀρίσταρχος οὕτω· τοῖς δὲ τοῖς
5 ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε καὶ ὑποκείμενον ἔστιν, οἷον
ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον κατασβεννύναι.

γάρ U. — 13 τοὺς] τοῖς U. — ἀλλοδαποὺς B. — ἐξ ἀλλοδ. γῆς
ὑποδέχονται VZ.

1 Inde a scholio ad v. 34 in D eadem atque in B extat scho-
liorum recensio. — »Potest Scholion ad h. l. exemplo esse, quam
parum firmis principiis et rationibus saepe veteres interpretationes
suas superstruxerint; ita ut verendum nobis haud sit, ne auctori-
tatem eorum deserendo, in reprehensionem incurramus. Excutiat
aliquis singulas, et primo loco eam, quae ipsis Aristarchi verbis
proposita est: τοῖς δὲ τοῖς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε καὶ
ὑποκείμενον ἔστιν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον,
κατασβεννύναι. iis, qui viris bonis obtrectant, id plerum-
que evenire solet, ut quasi adversus fumum (incendium)
aquam ferant ad extinguendum. Quorum sententiam me non
satis assequi, lubenter fateor. Debebat saltem ordo et sententia
sic constitui: λέλογχε, ita usu venit, τοὺς ἐσλὸς (ἐσθλοὺς) φέρειν
ἀντίον τοῖς μεμφομένοις (οἷον) ὕδωρ καπνῷ, ut viri boni obtre-
ctatoribus quasi aquam ferant adversum fumum: λ. ut
obtrectatorum calumnias restinguant seu beneficiis suis, seu hone-
state et generosis factis quemadmodum ignis restinguitur aqua
affusa.« Heyne in ed. 3. — Mommsen in ed. min. unum et
alterum scholiastam fortasse μεμφομένοι (pro μεμφομένοις), ἐσλὸς
pro ἐσλὸς (ἐσθλὸς Aristarchum?) et καπνῷ pro καπνῷ vel καπνὸν
legisse putat. — δὲ om. V. — λ. δὲ μεμφομένοις est lemma in
BBD edd. — Verba ὁ δὲ νοῦς (sic) — καὶ τὸν καπνόν in BBD et
edd. post p. 31, 3 collocata sunt. — πεφύκασι BBD et edd. ante
Boeckhium. — 1. 2 δὲ τοῖς τοῖς ἀγ. μεμφ. Z. — 2 οὕτω] οὕτε D, οὕτως
rfswbh. — ὑπὸ om. U. — ὑπὸ ὕδατος πῦρ codd. et edd. ante
Boeckhium. De scholii integritate etiam Heyne dubitavit. —
3 ἄλλως ex UV, lemma ex U addidi. — 4 οὕτως DUVZ. — τοῖς δέ]
τοῖς δε D. — 4. 5 τὰ ἀγαθὰ U. — 5 τοῦτο καὶ λ. καὶ ὑπ. ἔστι καὶ
οἷον Z. — ὑποκείμενον ἔστιν D. — 6 καπνῷ om. VZ. — καὶ ante

καταλείπεται δὲ τῇ ἀρχαίᾳ σημασίᾳ τὸ Ἑσλός· καὶ ἡ ἀντίστροφος ἀπῆται τὸ ὕ. ταῖς δὲ τοιαύταις παραβολαῖς χρῆται ἀποτόμως, οὐ λέγων τὸ καθάπερ. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ταῦτα. βέλτιον δὲ οὕτως ἀκούειν κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως· μεμφο-
 5 μένοις, ἀντὶ τοῦ μεμφομένους σβεννύνειν ὡς ὕδατι καπνόν, ἵνα αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς κατασβεννύῃ τὸν φθονερόν, ἀλλὰ μὴ σβεννύηται ὑπ' ἐκείνου. χρῆται δὲ ὁ Πίνδαρος τῷ καπνῷ ἀντὶ πυρός, ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ πρῶτον σημαίνων. § ἡ οὕτως· ὅτι τὸ Ἑσλὸς ἀντὶ τοῦ Ἑσλοῦς εἴρηται Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ λέλογχεν
 10 εἶπεν ἐνικῶς ἀντὶ τοῦ λελόγγχαι· λελόγγχαι δὲ οἱ καταμεμφομένοι καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρειν. § ὅ ἐστι τοὺς ἐχθομένους αὐτῷ οἷός ἐστι καταπραύνειν, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρων· § τινὲς οὕτως· ὡς ὕδατι καπνόν σβεννύνουσι καὶ πῦρ, οὕτω τοὺς Ἑσλοὺς σβεν-

κατασβ. Boeckh addidit, improbante Mezgero (Pindars Siegeslieder p. 105): »der Infin. bezeichnet den Zweck und hängt von ἀντίον φέρειν ab.« — κατασβεννύναι U, κατασβέννυται V, κατασβεννύον Z. — 1 καὶ ἡ] ἡ γὰρ a; Boeckh hanc notam subiecit: »Vulgo ἡ καὶ [immo καὶ ἡ]. Sed ἡ γὰρ recte Aug. E. [meus Z] apud Hermann. de dial. Pind. p. XXII. Idem liber male οὐκ ἀπῆται.« — 2 ἀπαιτεῖ coni. Bergk p. 27. — τοιαύταις] αὐτῶν U. — 2. 3 ἀποτόμον B. — 3 τὸ om. Z. — 4 κατὰ ἐναλλ. B. — 5 ἦν' U. — 6 αὐτὸν ὁ D. — σβεννύῃ VZ. — μὴ σβέννυται D. — 7 ἀντὶ τοῦ πυρός Z. — 8 πρῶτον] πρᾶγμα VZ. — σημαῖνον DV. — οὕτω BZ et edd. — ὅτι ex UVZ addidi. — 9 τὸ Ἑσλὸς BZ et edd., quod corr. etiam Bergk, τὸ Ἑσλός D, τὸ Ἑσλόν U. — Post δωρικῶς plene interpunctum est in [BZ] edd. — ὅτι pro ὅτι τὸ UVZ. — 10 prius λελόγγχαι omm. UV. — ἐνικῶς ἀντὶ τοῦ λελόγγχαι ἦν ἡ τοῖς μεμφομένοις ὡς καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρειν Z. — δὲ οἱ] δέοι V. — 11 φέρειν D. — Vocabulo ἐπιφέρειν explicit B liber. — Ante καταμεμφομένοι fortasse τοὺς ἀγαθοὺς exeidit. — ἐχθομένους VZ. — 11. 12 οἷός ἐστι] Hic scholiasta Ἑσλός nominativum esse putavit. — 12 ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ: — ὕδωρ δὲ ἐπιφέρων· τινὲς, (τινὲς, etiam B) οὕτως ὡς D, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ ὕδωρ ἐπιφέρειν Z. — τινὲς δὲ οὕτως Z edd., fort. recte. — 13 οὕτω] οὕτως D. — Ἑσθλοὺς U, καλοὺς D.

νύουσιν οἱ φθονεροὶ μεμφόμενοι. § Ἄλλως. οὐκ ἀνύουσιν οἱ φθονεροὶ μεμφόμενοι τοὺς ἀγαθοὺς· ὁ γὰρ ἀγαθὸς ἀγαθὸς ἔστι, καὶ μυριάκις μέμφονται αὐτόν.

36. Τέχνας δ' ἐτέρων ἔτεραι] τουτέστιν ἄλλοι ἄλλα
5 φιλοτεχνοῦσι. τοῦτο δὲ λέγει· πρὸς ἃ πέφυκε τις, πρὸς ταῦτα ἀκολουθοῦντα τῇ φύσει ἵεναι χροή, καὶ περὶ αὐτὰ ἐνεργεῖν. ἢ τέχνας, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἀκουστέον τοὺς δόλους, ὅθεν καὶ τὸ ἀτεχνῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἄλλαι δ' ἄλλων ἐπιτεχνήσεις. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ Ὅμηρον (Il. N 730).

10 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα.
μάρνασθαι οὖν Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι καὶ ἀντερίζειν φύσει χρώμενον κατὰ τρόπον καὶ μηδὲν παρὰ φύσιν πράττειν. μήποτε δὲ τὸ μάρνασθαι οὐκ ἔστι μάχεσθαι, ἀλλ' ἐνεργεῖν, ὥς

1 ἄλλως] ἢ οὕτως BD et edd. — ἄλλως. οὐκ ἀν. οἱ φθ. μεμφ. om. U. — οὐκ ἀνίκασιν D. — οἱ] τι οἱ Ζ. — 2 τὰ ἀγαθὰ U. — γὰρ] δὲ D. — ἀγαθὸς ἔστι D. — 3 μέμφονται V. » μεμφο- μένοις mss. (cum Aristarcho et cum Schol.¹ 6) — μεμφόμενοι Sch.² legisse et λέλογχε schemate pro λελόγχασι accepisse credunt [sic etiam Ahrens, Philol. XVI p. 55]; sed is fort. nihil voluit dicere nisi λέλογχε μεμφομένοις ἐσλοὺς idem esse cum λελόγχασιν οἱ τοὺς ἐσλοὺς μεμφόμενοι« Mommsen. » Schol. 2 fortasse μεμφόμενοι, nisi forte Aristarchi explicationem sequitur, cui λέλογχε impersonale verbum visum est.« Bergk. Idem in tertia editione: »Sch. videtur etiam μεμφόμενοι reperisse« annotavit. — 4 ἔτεραι omm. UVZ. — ἄλλος ἄλλα VZ. — 5 φιλοτεχνοῦσιν Ζ. — τοῦτο] τουτέστι D. — πέφυκε τίς D. — 6 χροή Boeckh addidit. — αὐτὰ] αὐτῶ U. — 7 τοὺς λόγους UV. — 8 δ' ἄλλην U. — ἀττικοῖς καὶ τὸ ἄλλων ἄλλαι ἐπιτεχνήσεις εἴρ. δὲ Ζ. — ἐπιτεχνήσεις codd. et edd. ante Boeckhium. — 9 παρὰ τε ὁμήρω BDrfswhb, παρὰ ὁμή^p V, παρὰ τῷ ὁμήρῳ UZ. — 11 Ante μάρνασθαι edd. addunt lemma μάρνασθαι φυᾶ; sed unum esse scholium inde a p. 31, 4 usque ad p. 32, 3 vel insertum priori explicationis parti πρὸς ἃ πέφυκε τις — ἐνεργεῖν docet. — οὖν] ἐν D, om. Ζ. — ἀντὶ τοῦ omm. UV. — ἀντιφερίζειν Ζ. — 12 χρώμενον φύσει edd. — φύσει] φησι Ζ. — 13 μάχεσθαι pro μάρνασθαι recte UZ a. — ἐνεργεῖν καὶ πραγμα. ὥς φ. δ. ὥστ' εἶναι U.

φησι Δίδυμος, καὶ πραγματεύεσθαι, ὥστε εἶναι τὸ κεφάλαιον τοῦ λόγου· προσήκει δὲ ἀδόλως εὐθὺ πρᾶττειν, καθ' ἣν εἴληχεν ἕκαστος φύσιν, ἢ ἔργῳ ἢ γνώμῃ.

37. Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς] Ἀριστόνικος· χρὴ καθ' ἣν γεγέννηται τις φύσιν, ταύτῃ ἀκολοθεῖν καὶ μὴ βιάζεσθαι αὐτὴν εἰς ἄλλα τρέποντα, μηδὲ τῷ φθόνῳ μάρνασθαι πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλὰ συνασχεῖν ἃ τις ἔχει ἐκ φύσεως. § ὁ δὲ νοῦς· χρὴ δὲ ταῖς εὐθείαις ὁδοῖς βαδίζοντα καταχρῆσθαι τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τῇ φύσει, μὴ δι' ἐτέρων ἐπιτηδευμάτων τὴν ἰδίαν
10 ἐνυβρίζειν τέχνην.

39. Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος] συμπράσσει καὶ συνεργεῖ τοῖς μὲν ἔργοις, φησὶν, ἢ ἀνδρεία, τοῖς δὲ βουλευμασι καὶ λόγοις ὁ νοῦς· μετέβαλε δὲ τὸ Ὀμηρικόν (II. II 630)·

Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.
15 § οὕτω τῷ νῷ ὁ λόγος ἔπεται, ὥστε καὶ τὸ μέλλον προοιῶναι ἀκολούθως, ὧν ἔστι συγγενὲς καὶ συμφυρὲς καὶ ἀκόλουθον· συγγενὲς γὰρ τὸ συμφυρὲς.

42. Ἀγῆσιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ] ὁ νοῦς·

2 εὐθὺ ἀδόλως B et edd. — 2. 3 ἕκαστος εἴληχε VZ. — 4 Lemma ex UV addidi. — Ἀριστόνικος] ἄριστον οὖν BD et edd. — 5 γεγέννηται codd. rfs w. — ταύτην Z. — 6 μὴ δὲ BDZrf. — 7 ἃ τίς rfs w. — ἐκ φύσεως ἔχει U. — ὁ δὲ νοῦς om. D. — 8 χρὴ δὲ] χρὴ U Tricl. — βαδίζοντι D. — καταχρῆσθαι B et edd. — τοῖς] ταῖς [B] DUV rfs w b. — ταῖς αὐτοῦ ἀρεταῖς καὶ Z. — 9 μὴ] μὴ δὲ? — ἐπιτηδ.] δὲ ἐπιτηδ. D. — 10 ἐνυβρίζεις U, ἐν υβρίζειν D. — 11 lemma om. U. — σθένει D, omm. VZ. — συμπράσει V. — καὶ] γὰρ καὶ U, δὲ καὶ Z. — 12 φησὶν omm. UVZ Tricl. — ἀνδρεία Z. — τοῖς βουλ. δὲ καὶ VZ. — 15 τῷ νῷ] γὰρ τῶν Z. — καὶ omm. VZ bha. — 16 ὥς ἔστι B et edd., ὥς ἐστὶ D, ὧν ἐστὶ VZ; fallitur Mommsen Schol. Thom. - Tricl. p. 4, in B libro quoque ὧν legi affirmans. — Scholiasta qui οὕτω τῷ νῷ ὁ λόγος κτλ. scripsit in textu βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσύμενον προῖδεῖν συγγενὲς οἷς, ἔπεται legit. Praeterea vide num οὕτω τοῖς λόγοις ὁ νοῦς ἔπεται scribendum sit; cfr. supra τοῖς δὲ βουλευμασι καὶ λόγοις ὁ νοῦς. — 18 Ἀγ. παῖ omm. UVZ et Tricl. — τρώπων U. — ὁ νοῦς ex UVZ addidi.

σοῦ δέ, ὦ Χρόμε τοῦ Ἀγῃσιδάμου παῖ, περὶ τὸν τρόπον καὶ τὸν βίον ἀμφοτέρων ἢ χρῆσις ὑπάρχει, καὶ λόγων καὶ ἔργων· πρὸς ἀμφοτέρα χρήσιμος εἶ.

43. Τῶν τε καὶ τῶν] τῶν ἔργων καὶ τῆς συνέσεως.
5 ἐνεργεῖς γὰρ καὶ προβουλεύῃ.

44. Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον] πῦθα-
νῶς δ' θέλει παραινέσαι τῷ Χρομίῳ, ἐφ' ἑαυτοῦ ἐξενήνοχεν·
οὐκ ἐπιθυμῶ, φησί, κατακρύψαι θησαυρόν, ἵνα πλουτῶ, ἀλλὰ
παρόντων τῶν ἀπὸ τοῦ πλούτου καὶ εὖ παθεῖν καὶ εὖ ἀκοῦσαι
10 θέλω ἐξαρχῶν τοῖς φίλοις. τὸ δὲ ὅλον· δωρητικός, φησί, γίνου.

48. Κοινὰ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες] αἱ γὰρ ἐλπίδες καὶ
αἱ μέλλουσαι, φησί, προσδοκίαι κοινὰ καὶ ἄδηλοι τοῖς ἀνθρώ-
ποις εἰσίν. § δ' ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· εἴ τις τοῖς φίλοις
ἐπαρκέσει, οὗτος καὶ ἐλπίδος ποτὲ διαπεσῶν τῆς ἴσης ἂν τύχῃ
15 ἀμοιβῆς· ἄδηλα γὰρ τὰ παρὰ τῆς τύχης συμπτώματα.

49. Ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως]

1. 2 περὶ τῶν τρόπων καὶ τῶν βίων U, qui etiam in textu τρόπων
pro τρόπῳ habet. — 2 ὑπ. ἤγουν κ. λόγῳ κ. ἔργῳ πρ. Ζ. — 3. 4 πρ.
ἀμφ. γὰρ χρήσιμος εἶ, τουτέστιν ἐπὶ τῶν ἔργων κ. τ. σ. BD et
edd. — 4 Lemma ex VZ adieci. — καὶ in lemm. om. U. — 5 ἐνεργῆς
V. — γὰρ om. U. — προβουλεύει V, προβουλεύεις Ζ. — 6 π. ἐν μ. πλ.
om. U, πλοῦτον omm. VZ. — πῦθανῶς rf. — 7 ἐξενήνοχεν ἐφ'
ἑαυτοῦ B et edd., ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξήνεγκεν VZ, ἐξ αὐτοῦ ἐξενήν. U,
ἐξ ἑαυτοῦ ἐξενήν. Tricl. — 9 καὶ εὖ παθεῖν] εὖ παθεῖν U, καὶ
εὐπαθείας VZ. — καὶ om. Ζ. — 10 δ' ὅλον U. — φησί omm. UVZ
et Tricl. — 11 Lemma omm. U et Tricl. — Ceterum hunc scho-
liastam κεινὰ pro κοινὰ scriptum invenisse vix credam. — ἔχοντ'
r. — αἱ γ. ἐλ. καὶ om. Ζ. — 12 φησί omm. UV Tricl. — 13 εἰσίν
omm. U et Tricl. — τοιοῦτόν ἐστιν D. — 13. 14 ἐστὶ δὲ ὁ λέγει
τοιοῦτόν τι (sic etiam Tricl., nisi quod om. τι)· εἴ τις τοῦ φ^λ ἐπαρκέσει,
οὗτος καὶ ἐλπίδος ποτὲ ἐκπεσῶν τῆς τύχης τύχοιεν ἀμοιβῆς U. —
14 ἂν Boeckh addi iussit. — τύχη V, τεύξεται Ζ. — 15 παρὰ] περὶ
D, om. U. — 16 ἀντ. προφρ. omm. UVZ. — Post lemma haec
habent VZ: οὐκ ἀφίσταμαι τοῦ Ἡρακλέος (-κλέους Ζ). ἢ οὕτως·
ἐγείρω τὸν λόγον ὄντα ἀρχαῖον τῆς (τὸν Ζ) περὶ τοῦ Ἡρακλέος

ἐπαπορήσειεν ἄν τις, διατί τοῦ Ἡρακλέους μνημονεύει· οὐ γὰρ εὐκαιρος δοκεῖ ἡ μνήμη νῦν Ἡρακλέους μηδεμίαν πρὸς τὰ παρόντα ἔχοντος οἰκεῖωσιν· καὶ φαμεν, ὅτι βουλόμενος δεῖξαι, ὥς οἱ διαφανεῖς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις ἀθάνατοι γίνονται
 5 τῇ μνήμῃ, διὰ τοῦτο μέμνηται Ἡρακλέους ἀρετῆς, ἐπιφέρων τοῖς τοῦ Χρομίου θαύμασιν· ὅτι ἐγὼ ἀντέχομαι ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν σῶν ἀρετῶν, καὶ μνημονεύω τῶν κατὰ τὸν Ἡρακλέα διηγημάτων. § Ἄλλως. ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος φησιν, ὅτι οἶονταί τινες, ὅτι ὑπόθεσις αὐτῷ ἐδόδοτο τοιαύτη ὥστε μνησθῆναι τοῦ
 10 θεοῦ, ὅπερ ἐστίν, ὥς καὶ αὐτὸς φησιν Ἀρίσταρχος, ἀπίθανον. μήποτε δέ, ὅτι ἀεὶ ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖ τοὺς φύσει μᾶλλον τῶν

(-κλέους Ζ) ἀρετῆς· ἀντέχομαι (ἀνεχ. Ζ) γὰρ αὐτοῦ καὶ ζηλῶ αὐτόν. Quae excerpta sunt ex ampliori quodam scholio, cuius inepta lacinia BD p. 36, 15 ὁ δὲ νοῦς — 19 ζηλῶ αὐτόν in UVZ omitta exhibent, quorum loco U ἢ ἐν ταῖς μεγίσταις τῶν ἀρετῶν κορυφαῖς τὸν ἐμὸν ὀπλιζῶν καὶ διεγείρων λόγον post μνημονεύων (p. 37, 2) addit.

1 ἐπαπορήσειε δ' ἄν τις VZ. — ἡρακλέους [D]Za, ἡρα U. —
 2 ἡρα^{xl} BU, ἡρακλέους edd. — δοκεῖ νῦν ἡ αὐτοῦ μνήμη μὴ δὲ μ. V, δοκεῖ ἡ αὐτοῦ μνήμη μηδ. Z. — 2. 3 Verba μηδεμίαν (μὴ δὲ μίαν V) πρὸς τὰ παρόντα ἔχοντος (ἔχουσα Z) οἰκεῖωσιν e solis VZ addidi. — 3 καὶ φαμεν DUVZrfswb. — 4 ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἐν τοῖς ἔργοις D. — 5 διατοῦτο rfs. — τῆς ἡρακλέους ἀρ. ἐπ. αὐτὴν τοῖς τ. χρ. κατορθώμασιν ὅτι Z. — ἡρα^{xl} BU, ἡρακλέους Z edd. — 7 τῶν σῶν] ταῖς τῶν σῶν B et edd. — κατὰ τοῦ ἡρακλέους Z. — τὸν omm. B et edd. — 8 ἄλλως. ὁ μὲν οὖν] ὁ δὲ VZ. — U inter ἄλλως et ὁ μὲν οὖν haec inserta habet similia iis quae supra ex V attuli: ἐγὼ δ' ἡρα^{xl} διαπορεῖται τοῦ ἀφορμῆς εἰς τοὺς περὶ ἡρακλέους λόγους παρῆλθε· μὴ δὲ γὰρ παρεῖναι εἰς τὸν παρόντα ἡρα οἰκεῖωσιν. Quae facile ex Triclinio corrigas: διαπορεῖται τίνι ἀφορμῇ εἰς τὸν περὶ ἡρακλέους λόγον παρῆλθεν. — ἀρίσταρχος φησὶν D. — 9 ἐδίδοτο VZ. — ὥστε μνησθῆναι] ὅτι ἐμνήσθη D. — 10 ὅπερ ἐστίν rswb, ὅπερ ἐστίν f. — καὶ om. U. — αὐτὸς φησὶν DV, ὥς καὶ ἀρίσταρχος φησιν B et edd. — ὁ ἀρίστ. U.

ἐκ διδαχῆς περιγινομένων, ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοιοῦτος. τοῦτο δὲ
ἀπίθανον. τί γάρ, ὅτι τὴν πρώτην περὶ Ἡρακλέος γενομένην
συμφορὰν ἰδίως ἐξύμνησεν; εἰς ἔνδειξιν τῶν φυσικῶν ἀγαθῶν;
Ἡρακλῆς γὰρ μέχρι παντὸς ἐκ φύσεως ἀγαθὸς ὢν ἀνεφάνη,
5 ὥστε οὐκ ἂν ὁμοίωσε τὸν ἔπαινον, ἐν μόνον τὸ περὶ τοὺς δρό-
κοντας αὐτῷ διαπραχθὲν εἰπών· ἀλλ' εἴπερ ἄρα, ἀπὸ τῶν ἐπι-
φανεστέρων ἂν ἐπῆγει τὸν Ἡρακλέα. ὁ δὲ Χαῖρις φησιν, ὅτι
ὁ Χρόμιος πολλὰ συμπονήσας τῷ Ἰέρωνι κατὰ τὴν ἀρχὴν ἀμοι-
βῆς ἔτυχεν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε ἐκ περιουσίας καὶ ἵπποτροφεῖσθαι· ὥς
10 οὖν οὗτος ἔπαθλον πόνων ἔλαβε τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω καὶ
Ἡρακλῆς πολλὰ ταλαιπωρήσας ἔπαθλον ἔσχε τὴν ἀθανασίαν καὶ
τὸν γάμον τῆς Ἥβης. καὶ πρὸς τοῦτον δὲ ἔνεστιν εἰπεῖν· τί
δήποτε ὁ Πίνδαρος ἰδιώτην ἐπαινῶν τὴν τοῦ Ἡρακλέος παρέ-
λαβε συμφορὰν εἰς ἐπίδειξιν τῆς φιλοπονίας; μᾶλλον γὰρ ἔδει
15 κοινότερον πάντας τοὺς ἄθλους εἰς ὑπόμνησιν ἀγαγεῖν, ὅτι κα-
θήρας γῆν καὶ θάλασσαν ἀπεθεώθη. ὁ δὲ Χρύσιππος Νεμεακὸν
εἶναι φησι τὸν ἀγῶνα καὶ τὸν ἐπὶ τούτῳ δὴ ἐπίνικον· διὰ τε τὸ
Νεμεαῖον εἶναι τὸν λέοντα, ταύτῃ τὸν Ἡρακλέα τοῖς τοῦ νενικηκότος
ἐπαίνους ἐγκαταμεμίχθαι. ἀντιπράττει δὲ καὶ τούτῳ τὸ μῆδ' ὅτι οὖν

1 διὰδοχῆς rfs. — περιγινομένων U, παραγιν. Ζ. — καὶ τοῦτο δὲ
Ζ. — 2 Ἡρακλέους B et edd., Ἡρα^{xl} DU, Ἡρακλῆ Ζ. — γενομένην B et edd.
— 3 Interrogandi signum deest in D, colon pro eo est in r, punctum
in fs. — ἔνδειξιν Ζ. — τῶν] δὲ τῶν edd. — ἀγαθῶν· r, ἀγαθῶν.
sfwb. — 4 γάρ] μὲν γάρ D. — ὢν ἐφάνη VΖ. — 5 ὁμοίωσε
D. — ἐν] ὁ Ζ. — 6 ἀπὸ] ἐπὶ U. — 7 Ἡρακλῆ Ζ. — χαῖρις U,
χαῖρε D. — φησὶν Drfs. — 8 χρόμιος π. συμπονέσας U. —
ἰέρωτι D. — 9 ὥστε καὶ ἐκ π. καὶ V. — ὑποτρ. Ζ. — 10 ἔλαβε
πόνων BD et edd. — 11 ἔσχε] ἔλαβε VΖ. — καὶ om. U. —
12 πρὸς τοῦτο DΖ. — 13 ἰδιώτην ἐπαινῶν] ἰδίως τὸν ἔπαινον UVΖ.
— Ἡρα^{xl} BDU, Ἡρακλέους Ζ. edd. — 15. 16 καθάρας UVΖ, fort.
recte, καθήρας Dbh, καὶ θήρας Brsw, καθήρας f probantibus
Oxon. — 16 χρήσιππος U. — 17 εἶναι φησὶ D. — δὴ Boeckh pro
δῆλον. — 18 νεμαῖον DΖ. — εἶναι τὸν] εἶναι U. — Ἡρακλῆ Ζ. —
19 ἐγκαταμεμίχθαι V. — μὴ δ' Drfs; μὴ δὲ ὅτι οὖν V, μηδοτιοῦν Ζ. —

τὸν Πινδαρον εἰπεῖν περὶ τοῦ λέοντος, ὅπερ αἰτιώτατον
 τῆς παρεκβάσεώς φησιν ὁ Χρύσιππος εἶναι. βέλτιον δέ φησιν
 ὁ Δίδυμος ἐκεῖνο λέγειν, ὅτι δὲ περὶ τῆς Αἴτνης ἔφη, τοῦτο
 καὶ νῦν βούλεται δηλοῦν ὁ Πινδαρος (Pyth. I 64 vg.). **5** Ναυσι-
 φορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτη χάρις ἐς πλόον ἐρχομένοις πομ-
 παῖον ἐλθεῖν οὖρον. τοιοῦτο λέγοι ἂν τι καὶ ἐπὶ τοῦ Χρομίου.
 ἐπεὶ νῦν ἤρχεται ἀγωνίζεσθαι καὶ ἀρξάμενος εὐθὺς ἐνίκησεν,
 ἐλπίς ἐστιν αὐτὸν καὶ τῶν ἄλλων τεύξεσθαι στεφάνων. πρὸς τί
 οὖν τὸ περὶ Ἡρακλέος ὑπόδειγμα; ὅτι καὶ ὁ Ἡρακλῆς βρέφος
10 ἔτι ὢν μεταχειρισάμενος τοὺς δράκοντας, καὶ τοὺς αὐθις ἄθλους
 κατεπράξατο· καὶ ὥσπερ τούτου περὶ τὸν Ἡρακλέα γεγενημένου
 ὁ Ἀμφιτρώων Θηβαῖον ὄντα τὸν Τειρεσίαν προανέκρινε περὶ τοῦ
 παιδός, ὁ δὲ προεμαντεύσατο τοὺς ἐσομένους αὐτῷ ἄθλους,
 οὕτως αὐτὸς ὁ Πινδαρος ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ Χρομίου νίκης
15 προμαντεύεται, ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν στεφάνων τεύξεται. § ὁ δὲ
 νοῦς· ἐγὼ δ' ἐφίεμαι καὶ οὐκ ἀφίσταμαι τοῦ Ἡρακλέος, ἐγείρων
 τὸν λόγον ὄντα ἀρχαῖον τὸν ἐν ταῖς μερίσταις τῶν ἀρετῶν, οὗ
 κορυφαῖς τὸν ἐμὸν ὀπλίζω καὶ ἐγείρω λόγον· ἀντέχομαι γὰρ καὶ
 ζηλῶ αὐτόν. § ἢ οὕτως· ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ἀρετῶν τὸν ἐξ

1 εἰπεῖν omm. UV; περὶ τοῦ λ. εἰπεῖν Ζ. — τοῦ ex UVZ addidi. — αἷτιον Ζ. — **2** παρεκβάσεως scripsi pro παραβάσεως. — παραβάσεως φησὶν Drfswb. — ὁ om. U. — χροῖσιππος DU. — **3. 4** τοῦτον νῦν Ζ. — **4** καὶ] τὰς (?) U. — **5** δ' omm. DZ. — εἰς πλεῖν BDrfsw. — **5. 6** ἀρχομένοις πεμπαῖον δρῶντων οὖρον D. — **6** τοιοῦτον ἂν τι λέγοι καὶ V, τοιοῦτόν τι λέγη ἂν τις (om. καὶ) U, τοιοῦτον οὖν ἂν τι λέγ καὶ Ζ. — ἂν τι] ἂν τις edd. — **8** ἐλπίς δὲ ἐστὶν D, ἐλπίς δ' ἔστιν U. — αὐτῷ edd. — πῆξεσθαι D. — **9** περὶ] περὶ τοῦ edd. — ἥρα BDU, ἥρακλῆ Ζ, ἥρακλέους edd. — ὑπόδειγμα] ἐστὶν ὑπόδειγμα B et edd. — καὶ omm. VZ. — ὁ omm. edd. — **10** μεταχειρησάμενος V. — αὐθις] ὕστερον Ζ. — **11** ἥρακλῆ γενομένου Ζ. — **12** ὁ om. U. — προέκρινε D. — **14** οὕτως καὶ αὐτός U. — ἀπὸ] ὑπὸ edd. — **15. 16** ὁ δὲ νοῦς· — **19** αὐτόν omm. UVZ. — **16** ἥρα D. — **17** οὐ] οὐ D. — **18** τῶν ἐμῶν D. — ὀπλίζων καὶ ἐγείρων codd. et edd. ante

ἀρχῆς παροτρύνων περὶ αὐτοῦ λόγον, οἷον ἀπ' ἀρχῆς τῶν περὶ αὐτὸν γεγονότων μνημονεύων.

53. Ὡς ἐπεὶ σπλάγχχνων ὑπὸ ματέρος αὐτίκα] διηγῆ-
σομαι, φησὶν, ὅπως ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε
5 τὰς ἡλιακὰς ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἡρακλῆς, ἅμα τῷ ἀδελφῷ Ἴφικλεῖ
διδύμῳ ὄντι ἐκφυγῶν τὴν ὠδῖνα.

54. Θαητὰν εἰς αἶγλαν] τὴν λαμπρὰν ἡμέραν καὶ θαυμα-
στήν. § Ἄλλως. ἤτοι τὴν ὁρατὴν αἶγλην, τὸ φῶς· ἢ τὴν αἰτίαν τοῦ
θεάσασθαι ἡμᾶς· καθὼ καὶ μητέρα τοῦ Ἡλίου θεῖαν διεπλά-
10 σαντο· θεὰς γὰρ αἴτιος ἡμῶν ὁ θεός.

56. Διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ] τῷ Ἴφικλεῖ. ἐναντίως
τῷ Θεοκρίτῳ. ἐκεῖνος γὰρ φησι (XXIV. 2). Καὶ νυκτὶ νεώτερον
Ἴφικλῆα.

Boeckhium. — 19 ἢ οὕτως] τὸ δὲ ἐξῆς UV, τὸ δὲ ἐξ
ῆς Z.

1 παροτρύνω Z. — λόγων D. — οἷον om. D. — ἀπαρχῆς Z.
— 2 αὐτῶν U. — 3 — 13 om. D. — 3 ὑπὸ ματέρος omm.
UVZ. — αὐτίκα ex B addidi. — 4 ὅπως] ὅπερ Brfsw, ὥπερ bha.
»Scholiastes ὥς τε v. 57 habuit, idemque v. 53 ἐπεὶ ignorat.«
Hermann, Notae ad Pind. p. 364. »Ipsa verba Pindari scholiasta
videtur servasse scribens διηγῆσομαι ὥπερ ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος
εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακὰς ὁ τοῦ Διὸς παῖς κτέ.« Kayser
Lectt. Pind. p. 68. »Die Scholien . . lauten also: διηγῆσομαι, φησὶν,
ὥπερ ἐκ τῆς μ. ν. . . . διηγῆσομαι οὖν, φησί, καὶ ὅπως μὴ
δυνήθεις . . . Daraus ist deutlich zu erkennen, dass der Schol. las
ὥς τέ περ σπλάγχχνων — ὥς τ' οὐ λαθὼν, und die beiden τέ im copu-
lativen Sinne sowohl als auch anf einander bezog.« Hartung.
»ἐπεὶ nec structurae convenit neque agnoscitur a schol., [sic etiam
Schneidewin, et Rauchenstein in Philol. XIII p. 248] metrique ful-
ciendi caussa illatum videtur. Correxī ὥς ἄρα cum Hermanno.«
Boeckh. — Mommsen δατρύνων λόγον τοῦδ'. ὅπα σπλάγχχνων edidit
hac nota addita: »De Sch. errant viri docti. Legitur διηγῆσομαι,
φησὶν, ὅπως ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος . . in U (et ex Sch. Vet.
repetitum in δ [cod. Ambros. S. 31. sup. 7] recte, ubi ὅπερ vitiose
B Rom., ὥπερ autem Beckii coniectura est, quam Heyne et Boeckh

58. Κροκωτὸν] ἤτοι ἀπὸ τῆς χροῖας κροκοειδές, ἢ ἀπὸ τῆς κρόκης ὑφαντόν. § διηγῆσομαι οὖν, φησί, καὶ ὅπως μὴ δυνήθεις διαλαθεῖν τὴν Ἡραν εἰς κροκοβαφές ὕφασμα ἐνετέθη σπαργανωθεῖς.

5 59. Ἀλλὰ θεῶν βασιλεία] ὁ ἀλλὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ δέ.

60. Σπερχθεῖσα θυμῷ] ταραχθεῖσα τῇ ψυχῇ καὶ ὑπερξέουσα τῷ θυμῷ, οὐ τότε ὅτε ἐνετέθη τῷ κροκωτῷ σπαργάνῳ, ἀλλ' ἔτι πάλα, ὅτε ἐμίσγετο τῇ Ἀλκμήνῃ ὁ Ζεὺς. § τὸ δὲ σπερχθεῖσα ἀντὶ τοῦ ἐπιχυθεῖσα, λυπηθεῖσα.

tacite repetunt. Sic Sch. ad vs. 37 per καὶ ὅπως reddit ὥς τ'. Verius igitur quam ceteri de hoc loco Beck iudicavit, cuius loco d' ὅπως acciperem, nisi τοῦ δ' ὅπως (ὅπα) praestare videretur ob περὶ αὐτοῦ et περὶ αὐτὸν in Sch. Vet. et ob similes locos P. VII, 9 sq.; N. IV, 71; VII, 21. 32; cf. ad O. VII, 90 sq. Sch.¹ fort. τοῦ δ' cum ἀντέχομαι coniunxit Sch. nec ἐπεὶ nec αὐτίκα exprimit. — 6—13 haec habent B et edd.: τὴν ὠδῖνα. ἐναντίος οὗτος τῷ θεοκρίτῳ. ἐκεῖνος γάρ φησι· καὶ νυκτὶ νεώτερον (νεώτερον rs) ἱφικλέος (sic rfswhb, ἱφικλ^s B, corr. Boeckh). ἡμέραν δὲ λαμπράν καὶ θαυμαστήν, ἤτοι τὴν ὁρατὴν — ἡμῖν ὁ θεός. — 7 [θ]αυτὰν εἰς αἶγλαν U. — 8 ἄλλως. ἤτοι] ἢ U. — ἄλλως (om. ἤτοι τήν) Z in marg. — αἶγλαν U. — 9 τοῦ omm. B et edd. — συνεπλάσαντο U. — 11 σὺν κασιγνήτῳ omm. VZ.

1—4 haec BD et edd.: Ὡς τ' οὐ λαθὼν χρυσόθρονον Ἡραν] διηγῆσομαι — σπαργανωθεῖς. κροκωτὸν δὲ — ὑφαντόν. — 1 κροκωτόν] κροκωτὸν δὲ BD et edd., κροκωτὸν δὲ σπάργανον U. — ἤτοι] ἢ U. — τὸ κροκοειδές et τὸ ὑφαντόν BD et edd. — 2 Paragraphi signum ego addidi. — φησὶν D, φησι rfswhb. — καὶ om. D. — 2. 3 δυνήθης UV, δυνήθης Z. — 3 ἐπετέθη codd. rfswb. — 4 Explicit Z liber. — 5 βασιλεία om. U. — τοῦ om. V. — ἀντὶ τοῦ δὲ κεῖται U. — In textu post ἐγκατέβα Hermann et Kayser pro maiori distinctione comma posuerunt, praeceunte fortasse scholiasta, ut Mommseno videtur. — 6 Ante ταραχθεῖσα edd. addunt: Σπερχθεῖσα θυμῷ· ἐπιχυθεῖσα (ἐπιχεθεῖσα rfswhb), λυπηθεῖσα; quae omnia omm. codd.; ego lemma retinui. — τὰρ. δὲ τῇ BD et edd. — τὴν ψυχὴν V. — 6. 7 ὑπερξέεσσα U et Tricl. — 6 κροκ. σπαργ.] κρόκῳ U. — κροκοτῷ rsw. — 8 ἔτι] »Debebat esse ἥδη.« Boeckh. — ὅτε ἀλμήνῃ ἐμίσγετο ὁ Ζεὺς V. — τὸ δὲ σπ. — λυπηθεῖσα omm.

61. Τοὶ μὲν οἰχθεῖσιν πυλῶν] οἱ μὲν οὖν δράκοντες ἀνεφχθεῖσιν τῶν πυλῶν εἰς τὸ ἐσώτατον τῶν οἴκων παρεγέροντο, ἔνθα κατέκειτο ὁ παῖς.

64. Ἀμφιελίξασθαι] ἐκ τοῦ προηγουμένου καταφαγεῖν.
5 οὕτω γὰρ εἶπε τὸ ἀμφελίξασθαι, ἐπεὶ μεγαλοστομώτατόν ἐστι τὸ ζῶον καὶ ὅμοιον τῇ εἰλήσει τὴν κατάποσιν ποιεῖ. ἢ ἀντὶ τοῦ μασᾶσθαι ἀπὸ τοῦ παρεπομένου δεδήλωκε, διὰ τὸ συστρέφειν τὰς γνάθους τοὺς μασωμένους.

64. Ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἀντείνει χάρα] ὁ δὲ Ἡρακλῆς, 10 φησὶν, ὀρθώσας ἑαυτὸν πρώτης ταύτης τῆς μάχης πείραν ἐλάβε, καὶ ταῖς δύο χερσὶν ἑαυτοῦ τοὺς δύο θήρας ἐκ τῶν

V et edd.; U haec substituit: σπερχθεῖσα. ἐπεισαχθεῖσα ἢ λυπηθεῖσα ἔπεμψε τοὺς δράκοντας. — 9 ἀντὶ τοῦ om. B. — ἐπιχεθεῖσα B, om. D.

1 μὲν οἰχθ. πυλῶν om. U, πυλῶν om. V. — οὖν om. U. — 2 ἀνοιχθεῖσιν U. — 3 ὁ παῖς D. — 3—8 παῖς. τὸ δὲ ἀμφιελίξασθαι ἀντὶ τοῦ μασᾶσθαι ἀπὸ τοῦ παρεπομένου δεδήλωκε, τουτέστι καταφαγεῖν, διὰ τὸ συστρέφειν τὰς γνάθους τοὺς μασωμένους. ἢ ἐπεὶ μεγαλοστομώτατόν ἐστι τὸ ζῶον καὶ ὅμοιον τῇ εἰλήσει τὴν κατάποσιν ποιεῖ BD et edd., nisi quod D ἀμφελίξασθαι, μασᾶσθαι et μασωμένους exhibet. — 4 In U lemma est [ὦ]κεῖας γνάθους. — 5 οὕτως UV. — 6 ζῶον scripsi pro ζῶον. — εἰλήσει] εἰλήσει? — ποιεῖται U. — ἢ ἀντὶ] τὸ δὲ ^ωχ ὅτι ἀντὶ U. — 8 τοὺς om. U. — μασωμένους etiam UV. — 9—11 ὁ δ' ὀρθὸν — ἐλάβε om. V. — 9 ὁ δ' bha, ὁ δ' fsw. — ὁ δ' ὀρθὸν μὲν om. U. — ἀντείνει D, ἔντεινε U. — 10 φησὶν om. U. — πρώτης] πρὸ U. — Ante καὶ ταῖς in UV scholium ad v. 66 a BD et edd. omissum legitur; iidemque codices cum Triclinio verba καὶ ταῖς δύο χερσὶν — ἀφύκτως κατεῖχεν praefixo lemmate δισσαῖσιν in V, δισσαῖς in U, δισσαῖσι apud Tricl. paraphrasi pessime discerpta post ἀφοτέρους ἀπέπνευξεν collocata habent, ut scilicet scholiorum ordo rerum ordini apud Pindarum accuratius respondeat. Potui etiam scholium ad v. 66 omisso lemmate inter ἐλάβε et καὶ ταῖς δύο χερσὶν velut ἐν παρενθέσει inserere, sed nolui paraphrasim alienis additamentis foedare. — 11 καὶ om. U. — ἑαυτοῦ] αὐτοῦ vel ἀντὶ τοῦ U. — θήρας U.

αὐχένων σφίγξας οὕτως ἀφύκτως κατεῖχεν. εἰσὶν οὖν οἱ ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος ἐπιπεμφθῆναι τοὺς ὄφεις φασὶν ἐπὶ διαπείρα τοῦ γνῶναι, πότερος εἴη τοῦ Διός, ὡς Φερεκύδης (fragm. 28 ed. Mueller) φησὶν, ἐνιαυσίοις οὖσιν ἦδη· καὶ ὁ μὲν Ἰφικλῆς, ὡς
5 φασι, φεύγει, ὁ δὲ ἐπὶ τῆς εὐνῆς μείνας ἀμφοτέρους ἀπέ-
πνιξε.

66. Πειρᾶτο δὲ πρῶτον] αὕτη γὰρ πρώτη μάχη ἐγένετο
Ἡρακλεῖ ἢ πρὸς τοὺς δράκοντας.

69. Ἀγχομένοις δὲ χρόνος] τούτους οὖν, φησί, τοὺς
10 δράκοντας στρεβλομένους καὶ πνιγομένους αἱ ψυχαὶ ἀπέλιπον,
καὶ νεκρὸν εἶασαν τὸ παμμέγεθες σῶμα.

69. Μελέων ἀφάτων] ἀρρήτων, οὐκ ἐπιδεχομένων τὸ φατι-
σθῆναι διὰ τὸ μέγεθος· ἢ φθαρτικῶν ἄγαν, κατ' ἐπίτασιν λαμ-
βανομένου τοῦ α· φάσαι γὰρ τὸ φθεῖραι, ὅθεν καὶ τὸ φάσανον.

1 κατέσχευ U. — »ἀφύκτως scripsi, libri ἀφύκτοις at tribus epithetis nomen ornatum displicet, firmat correctionem paraphr.: ταῖς δύο χερσὶν ἑαυτοῦ τοὺς δύο θῆρας ἐκ τῶν αὐχένων σφίγξας οὕτως ἀφύκτως κατεῖχεν. Adverbio hoc utitur Lycophro 493 πλήξας ἀφύκτως.« Bergk. — οὖν] δὲ UV Tricl. — 2 πεμφθῆναι D Tricl., ἐπιπεμφθῆναι U, ἐπιπεμφθεῖναι V. — ὄφεις] δράκοντας U Tricl. — φ. ἐπὶ δ. τοῦ] λέγουσιν, ἐπεὶ διαπειρᾶται τοῦ UV. — δία πείρα D. — 4 φησὶν omm. UV. — 4. 5 ὡς φασι ex UV et Tricl. addidi (ὡς φ^a U, ὡς φασὶ V). — Conf. Apollod. II, 4, 8: Φερεκύδης δὲ φησὶν Ἀμφιτρύωνα βουλόμενον μαθεῖν ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν, καὶ, τοῦ μὲν Ἰφικλέους φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται. — 5 ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἐπὶ U. — εὐνῆς] γονῆς D. — 5. 6 ἀπέπνιξεν BU[V] et edd. — 9 ἀγχομένους V, δὲ χρόνος om. V, χρόνος omm. edd. — Scholiasta Hartungo iudice pro χρόνος aliud vocabulum in textu habuit, Paraphrasta quid legerit haud liquere Bergk observavit. — φησι rfs w. — τ. οὖν φ. τ. ὁρ. om. V, qui στρεβλομένους δὲ τοὺς δράκοντας καὶ πνιγ. habet accuratius ad poetae verba accedens. — II. 12 σῶμα. ἀφάτων μελέων γὰρ φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀρρήτων, οὐκ ἐπιδ. BD et edd. — 13 διὰ μέγεθος BD[V?] et edd. — Boeckh ante ἢ paragraphi

71. Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος πλάξε γυναιίκας] ἐξέ-
πληξε δὲ τοῦτο τὸ ἀνυπομόνητον κακὸν τὰς ἐκεῖσε γυναιίκας
πάσας, ὅσαι ἔτυχον περὶ τὴν θεραπείαν τῆς Ἀλκμήνης καὶ τὴν
κοίτην. § συνεχῶς δὲ ὁ Πίνδαρος τὸ ἀρήγειν τάσσει ἐπὶ τοῦ
5 θεραπεύειν.

74. Καὶ γὰρ αὐτὰ ποσσὶν ἄπεπλος ὀρούσασα] τὴν
ἄπεπλον οὐ δεκτέον γυμνὴν· ἀπρεπὴς γὰρ ἡ εἰκὼν· ἀλλὰ νοη-
τέον, ὅτι τὸν μὲν πέπλον ἔρριψεν, ἐν δὲ τῷ χιτωνίσκῳ ἀνήλατο
νεοτόκος οὖσα. § Ἄλλως. καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ Ἀλκμήνη μονόπεπλος
10 αὐτοποδὶ ἐκπηδῆσασα ἀπὸ τῆς κοίτης ἐπὶ βοήθειαν ἠπείχετο
πρὸς τὴν τῶν θηρίων βλάβην.

76. Ὑβριν κνωδάλων] τὴν βλάβην τῶν δρακόντων.
κνωδάλα δὲ κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ θηρία, παρὰ τὸ ἐν ἅλτι
κινεῖσθαι, καταχρηστικώτερον δὲ πᾶν θηρίον, ὥς καὶ Ὅμηρος
15 (Od. ρ 317).

Κνωδάλον δ, τι δίοιτο· καὶ ἔγνεσι γὰρ περιήδει.

signum addidit. — φθαρτικῶν] φθαρῆναι D. — ἄγαν φθαρτ. U.
— ἐπὶ τᾶσιν U. — 14 φάσαι] φθάσαι U, φᾶσαι V. — ἔνθεν BD
et edd. — τὸ omm. U et Tricl.

1 ἄτλατον B, unde ἄτλαντον edd. — Lemma om. U, ἐκ δ'
ἄρ' ἄτλ. δ. om. V. — 2 ἀνυπόμνητον D, ἀνυπονόητον V. — Ex
scholii interpretatione τὸ ἀνυπομόνητον κακὸν Hartung nec δέος
nec βέλος, quae in codicibus feruntur variae lectiones, sed βλάβος
scholiastam legisse contendit, ex qua scholii interpretatione nihil
effici posse Mommsen recte opinatur; Schneidewin βέλος opti-
morum codicum et Scholiastae lectionem esse dicit, praeunte Her-
manno, qui in Notis ad Pindarum p. 365 »Δέος ex adnotatione
ortum. Legendum βέλος, quod etiam Scholiastes habuit per κακὸν
explicans« annotat. — 4. 5 Recentius fortasse additamentum ex
solo V sumpsit; eadem habet Triclinius: Ἀρήγοι·σαι λέχει· συνε-
χῶς ὁ Πίνδαρος τὸ ἀρήγειν ἐπὶ τοῦ θεραπεύειν τάττει. — 6 κ. γ.
αὐτὰ π. omm. UV. — ποσσὶν B et edd. — ὀρούσαις D, ὀρούσασα
V, omm. BU. — 7 δεκτέου r. — 8 ἀνήλετο B rfs w, ἀνήλλατο
U. — 9 νεοτόκος V. — 9-16 οὖσα, τὴν βλάβην τῶν θηρίων ἐκφεύ-
γουσα. κνωδάλα δὲ — γὰρ περιήδει. § ὁ δὲ νοῦς· καὶ γὰρ — θηρίων

82. Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει] ἕκαστος δάκνεται τῷ οἰκείῳ κακῷ, ὅταν δὲ τὰ τῶν ἄλλων ἴδῃ κακά, εὐκόπως ὑπομένει. § Ἄλλως· τὸ γὰρ οἰκεῖον καὶ ἴδιον κακὸν ὁμοίως πιέζει καὶ λυπεῖ τοὺς οἰκεῖους πάντας.
- 5 83. Εὐθὺς δ' ἀπήμων] περὶ δὲ τὰ ἀλλότρια συμπτώματα καὶ κακὰ ἀβλαβῆς καὶ ἄλυπος ἡ καρδιά παραχρῆμα γίνεται.
85. Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ] δυσυπομονήτῳ. πῶς

βλάβῃ BD et edd. — Qua lectione in errorem inductus Momm-
sen huic Scholiastae eandem cum Friederichsio (Pindarische Stu-
dien p. 61) dubitanter licet textus interpretationem tribuit, ita ut
ὁμῶς ad ceteras feminas referendum esset, »quibuscum una ex-
pavescens Alcmena serpentes fugerit.« — 9 [x]αὶ γὰρ αὖ pro
ἄλλως U. — »Der Paraphrast sagt sehr ungeschickt μονόπεπλος
statt μονοχίτων, wenn nicht vielleicht eben dieses Wort herzu-
stellen ist.« Bergk, Philol. XVI p. 601. — 10 αὐτοποδῆτι B et
edd., αὐτοπηδῆτι (?) D. — ἐπιβοῇ D. — ἐπιέγεται V. — 12 ὕβρ.
κνωδ.] ἄμυνεν ὕβριν U. — 13 δὲ] γὰρ V (non Tricl.), om. U. —
ἐν τηρᾷ D. — 13. 14 παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν τῇ ἀλί U, ἀπὸ τοῦ
κνώσσειν ἤτοι διατρίβειν ἐν τῇ ἀλί Tricl. — ἐν ἀλί om. V. —
14 καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν B Tricl. et edd., nisi quod καὶ in
B a manu recenti est. — θήριον V. — ὥς καὶ Ὀμηρος omm. UV.
— 16 ὅτι DUV. — ἱεῖτο U, δηῖτο V. — ἔχνεσσι πᾶν π. U. —
Confer Schol. Nicandr. Ther. 760 κνώδαλον] οἱ περὶ Ἀρίσταρχόν
φασι κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ. Ὀμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ χερσαίου.

1 πιέζει πάνθ' ὁμῶς (πανθόμῶς r, πανθ' ὁμῶς f) edd. — πιέζει
om. U. — 1—7 Post lemma τὸ γὰρ οἰκεῖον x. ζ. x. ό. π. x. λ.
τοὺς οἰκεῖους πάντας, περὶ δὲ τὰ ἀλλότρια συμπτώματα x. x. ἀβλ.
x. ἄλ. ἡ x. π. γίνεται. § Ἄλλως. ἕκαστος δάκνεται — ὑπομένει
BD et edd., non male. — 3 ἄλλως] ἦ U. — οἰκεῖον καὶ om. V.
— 5 δὲ om. U. — 6 παρὰ χρῆμα DV. — 8 Rursus incipit T
liber. — δυσφ. τερπνῷ edd.; δυσφόρῳ omm. TUV. — Post lemma
omissis verbis ό δὲ νοῦς οὕτως in V ἔστη δὲ ό Ἀμφιτρώων — ἔλε
φρένα sequitur, tum praefixo lemmate δυσφόρῳ τερπνῷ τε haec;
δυσυπομήτῳ (sic?) — καὶ τερπόμενος. U codex solus verba ἔστη

δὲ ταυτὸν δυσυπομόνητον καὶ τερπνόν; ὅτι μὲν δρακόντων ἦν
ἔφοδος ἐπὶ νεογνά τὰ τέκνα, δύσελπις ἐγένετο· καθὼ δὲ εἶδεν
αὐτοὺς ἀγχομένους ὑπὸ Ἡρακλέος, ἐτέρφθη. διὸ ἐξεπλάγη δυσ-
φορῶν ἅμα καὶ τερπόμενος. § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἔστη δὲ ὁ
5 Ἀμφιτρύων ἐκπλήξει βαρυτάτῃ καὶ τέρψει πολλῇ συγκραθεῖς.
Ὅμηρος (II. Z 484)· Δακρυόεν γελάσασα. καὶ ἐν ἄλλοις (Od.
τ 471)· Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε φρένα.

86. Εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμα] ἐκνόμιον λῆμα ἦτοι ἀπὸ
τῶν παρὰ τοὺς νόμους τινὰ πραττόντων καὶ βιαζομένων, ἢ ἀπὸ
10 τῆς νομῆς, καθὼ ἀτιμαγέλαι τινὲς λέγονται βόες. § ὁ δὲ νοῦς·
ἐθδεάσατο γὰρ ἄηθες καὶ οὐ νομιζόμενον δυνάμεως ἔργον τοῦ
οἰοῦ, τουτέστι τοῦ Ἡρακλέος.

88. Παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι] τὴν ἐναντιόφη-
μον, τὴν ἐναντίον τοῖς προηγγελέμοις τὸν λόγον ἔχουσαν. οἱ
15 μὲν γὰρ ἄγγελοι ἐσήμενον, ὅτι νεκρὰ ἦν τὰ βρέφη, ὁ δὲ εὖρε

δὲ — ἔλε φρένας praefixo lemmate ἄλλως post scholium ad v. 86
exhibit. At Triclinius verum ordinem legisse videtur, scribit
enim: . . . διὸ καὶ ἐξεπλάγη δυσφορῶν ἅμα καὶ τερπόμενος. ὁμοιον
δὲ ἐστι τῷ δακρυόεν γελάσασα, παρ' ὁμήρω.

1 ταυτὸν Drfswbh, ταυτὸ Tricl. — 2 ἐπὶ] ἐπεὶ TUV. —
καθὼ] ἐπεὶ TU et Tricl. — δὲ om. T. — εἶπεν D. — 3 αὐτὴ D,
αὐ^τ U. — εὐχομένους T, δεχομένους V. — ἡρα^{κλ} BDU, Ἡρακλέους
edd. et Tricl. — 4 ὁ δὲ νοῦς οὕτως] ἄλλως T. — ἔστη] ἔστι D.
— 6 δακρυόεις Brfsw, δακρυόειν U. — γελάσασα D. — 7 τὴν
δ' apud Homerum legitur, τὸ δ' D, τὸν δ' TUV, τῇ δ' B et edd.
— φρένας TU. — 8 εἶδε γὰρ omm. UV. — λῆμα omm. TU. —
ἐκνόμιον λῆμα omm. D (hic haplographica neglegentia, puto) TUV.
— 9 τῶν] τοῦ T. — πρρασόντων V. — καὶ] ἢ καὶ TU. —
9. 10 ἀπὸ τοῦ νομοῦ TU, qui omittunt κ. ἀτιμ. τ. λ. βόες. — 10 ὁ δὲ
νοῦς] ἢ οὕτως TU, ἄλλως V. — 11. 12 τοῦ οἰοῦ τουτέστι omm.
TUV. — 13 παλίγγλωσσον UV Tricl. — δέ οἱ ἀθ. om. T, ἀθάνατοι
om. V. — οἱ ἀθάνατοι] ἢ U. — 14 τὴν ἐναντίον om. D. — 15 γὰρ om.
T. — ἄγγελοι] ἄλλοι V.

σώους τε καὶ ὑπ' αὐτῶν τοὺς δράκοντας ἀνγρημένους· ἐναντίον
οὖν ἐγένετο τοῖς ὁρωμένοις τὸ ἄγγελμα, ὃ ἐστὶν ἐναντιόφημον.

90. Γεῖτονα δ' ἐκάλεσαν Διὸς ὑφίστου προφάταν
ἔξοχον] ἐκάλεσαν δὲ τὸν ἔξοχον προφήτην τοῦ Διὸς, πλησίον
5 ὄντα, τὸν ἀληθῆ μάντιν Τειρεσίαν.

92. Ὁ δὲ οἱ φράζει καὶ παντὶ στρατῷ] ὁ δὲ μάντις
Τειρεσίας εἶπεν αὐτῷ, τῷ Ἀμφιτρώωνι, καὶ ἅλῃ τῷ ὅλῃ τῶν
θηβαίων, ὁποίαις συντεύξεται καὶ συναναστραφῆσεται πράξει
τε καὶ τύχαις ὁ Ἡρακλῆς.

10 96. Ὅσους δ' ἐν πόντῳ θῆρας αἰδροδικας] ἀπέ-
κτεινε γὰρ καὶ τὸ κῆτος τὸ ἐν τῇ Τρωάδι. μέμνηται δὲ τούτου
καὶ Ὁμηρος (Π. Γ 146).

Τό ρά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη

Ποίειν, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο.

15 97. Καί τινα σὺν πλαγίῳ] πρὸς τὸ ὀρθὸν τοῦ λόγου
ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν ἀκουστέον, ἔν' ἧ· καὶ τινι ἀδίκῳ

1 τὲ BDU, omm. bha. — ὑπ'] ἐπ' V. — 2 τοῖς εἰρημένοις
TUV, τοῖς ἀγγελεῖσι τὸ θέαμα Tricl. — ὃ ἐστὶν ἐναντιόφημον
omm. TUV et Tricl. — Vv. 3—9 om. D in fine paginae. —
3 γεῖτονα δὲ est lemma in TU. — δ' ἐκάλεσαν V, ut nunc quidem
cum bonis libris invito licet scholiasta in textu editur, δ' ἐκάλεσεν
edd. — Δ. ὑφ. om. V. — πρ. ἔξοχον ex B addidi. — 4 ἐκάλεσεν δὲ
Trfswbh, ἐκάλεσε δέ [BV]a, ἐκάλεσαν τὸν ἔξ. κτλ. U. Mommsen
Scholiastam BTU ἐκάλεσαν legisse affirmat. — 6 ὃ scripsi pro ὅ.
— δὲ οἱ in textu editur. — φράζει x. π. στρ. om. T, καὶ π. στρ.
om. V, στρατῷ omm. edd., totum lemma om. U. — μάντις om. V.
— 7 Post et ante τῷ Ἀμφιτρώωνι comma addidi. — 10 ὅσους D. —
ὅσους δ' ἐν π. omm. TUV. — δὲ π. nunc in textu editur. —
θῆρας U. — αἰδρ. omm. BD. — 11 γὰρ] δὲ U. — καὶ omm. U et Tricl.
— τριάδι D. — 12 καὶ om. U. — 13 τό ρά οἱ] τὸ ράοι D, τό
ραας οἱ T, τὰ ρά οἱ U. — τρ. τε καὶ D. — 14 ὑπεκφυγὼν BDrfsW.
— ἀλέοιτο pro ἀλέαιτο etiam boni libri DG apud Homerum. —
15 καί τινα omm. TU. — x. τ. σ. πλ. ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα est
lemma in edd. — In V post lemma sequitur paraphrasis καί τινα
συμβήσεται — μαντευόμενος Τειρεσίας, tum ἄλλως· (om. σὺν πλαγίῳ)

ἀνδρὶ αὐτόν, τὸν Ἡρακλέα, ἔφασκε δώσειν μόνον, ἀντὶ τοῦ τοὺς
ἀδίκους ἀνελεῖν. § Καί τινα σὺν πλαγίῳ] καὶ τινα συμ-
βήσεται ἄνδρα ἄδικον πλούτῳ ἐπαυρόμενον δίκην ὑποσχεῖν καὶ
ἐχθροτάτῳ καὶ ἀπευκτῷ μόνῳ περιπεσεῖν. εἶπεν αὐτῷ καὶ τοῦτο
5 ὁ μαντευόμενος Τειρεσίης. § Ἄλλως. καὶ τινα σὺν πλα-
γίῳ] οὐ κατ' ἐὺθὺ ἴοντι, οὐκ ἀπὸ τοῦ δικαίου περιουσιαζομένῳ.
μετῆχται δὲ ἀπὸ τῶν κακούργων· οὐ γὰρ τὴν λεωφόρον βαδί-
ζουσιν, ἀλλ' ἐκτρεπόμενοι, τὰς ἐρήμους. τείνει δὲ ὁ λόγος ἐπὶ
Βούσιριν καὶ Ἀνταῖον· οὗτοι γὰρ δι' ὕβριν ὑφ' Ἡρακλέος ἀπώ-
10 λοντο ἐκάτεροι.

οὐ κατ' ἐὺθὺ — ἀπώλοντο ἀμφότεροι: — σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρῳ·
πρὸς τὸ ὀρθόν — ἀδίκους (sic) ἀνελεῖν. In BD et edd. para-
phrasis καὶ τινα συμβήσεται — Τειρεσίης praeviso lemmate ὁ δὲ
νοῦς post ἀπώλοντο ἐκάτεροι legitur. — τῷ λόγῳ U. — 16 ἔν' ἧ
om. D.

1 Post αὐτόν et τὸν Ἡρακλέα comma addendum esse Kayser
vidit (Lectt. Pindd. p. 68). — 2 ἀδίκους V. — καὶ τίνα συμ-
πλαγίῳ T. — καὶ τίνα T. — 3 ἄδικον B. — πλούτῳ] πάντων D.
— καὶ omm. DTUV. — 4 ἀπεύκτῳ [T]swbha, ἀπευκταίῳ V.
— παραπεσεῖν T. — περιπεσεῖν, εἶπεῖν Brfswb, correxerunt
Hermann et Heyne. — 5 ἄλλως] ἧ U, om. D. — καὶ τινα
ex TU addidi. — συμπλαγίῳ T. — 6 ἴοντι Boeckh pro ὄντι. —
οὐκ] οὐ καὶ T. — 7 οὐ] καὶ U. — λεωφόρων rs. — 8 εἰστρε-
πόμενοι TU. — δὲ τὸν λόγον U. — 9 διὰ ὕβριν DV. — ἤρα
D. — 10 ἀμφότεροι V. — » Quum Dissenius constructione hac:
ἀνδρῶν τινα τὸν ἐχθρότατον utitur, male deserit scholiastam, a quo
ἐχθρότατον refertur ad μόνον, nisi hic legit μόνῳ.« Kayser,
Lectt. Pindd. p. 68. — »In scholiis certe occurrit haec quae emen-
dationem nostram [φᾶσεν ἢν pro φᾶσέ νιν] confirmit: εἶπεῖν (scribere
εἶπεν) αὐτῷ καὶ τοῦτο ὁ μαντευόμενος Τειρεσίης.« Hermann
Notae ad Pind. p. 366. — Hartung qui καὶ τινα σὺν πλαγίῳ ἀν-
δρῶν νόμῳ στείχονθ' ὁδὸν ἐχθροτάταν φᾶσέ νιν δώσειν μόνῳ edidit,
haec de scholiis ad hunc locum protulit: »Prüfen wir jetzt, wie
die Scholien diese Emendationen bestätigen. πρὸς τὸ ὀρθόν —
ἀδίκους ἀνελεῖν. Da der Scholiast μόνον las, so war er gezwun-
gen, entweder in τινά oder in μόνον den Akkusativ als für den

100. Καὶ γὰρ ὅταν θεοί] καὶ ὅταν οἱ θεοὶ τοῖς Γίγασιν εἰς μάχην συνάπτωσιν· ἔξωθεν γὰρ τὴν εἰς πρόθεσιν παραληπτέον.

101. Ἐν πεδίῳ Φλέγρας] Φλέγρα τόπος ἐν Θράκῃ καὶ κόμῃ, ἔνθα οἱ Γίγαντες ἀνηγρέθησαν ὑπὸ θεῶν. τῶν δὲ ἐχόντων τὴν μάχην πρὸς τοὺς Γίγαντας καὶ μὴ περιγενομένων τῇ μάχῃ, φασὶν εἰρηκέναι τὴν Γῆν μὴ ἄλλως ἁλῶναι τούτους, εἰ μὴ συμμαχήσειαν αὐτοῖς δύο τῶν ἡμιθέων· Ἡρακλῆος τοίνυν καὶ Διονύσου συνελθόντων ἐχράτησαν οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων.

Dativ gesetzt anzunehmen. Er wählte das erstere, anstatt, wie die Neueren, zu erkennen, dass μόρῳ herzustellen sei. Von κόρῳ aber weiss er nichts, sondern spricht einfach von Ungerechten. ἄλλως· σὺν πλαγίῳ· οὐ κατ' εὐθύ — ἐκάτεροι. Dieser scheint allerdings κόρῳ bereits gelesen zu haben, welches er durch περιουσιαζομένῳ und durch ὕβριν andeutet, aber er bezog es nicht auf πλαγίῳ, sondern auf στείχοντα als Instrumentalis. Dagegen ist ziemlich deutlich zu erkennen, dass dieser Schol. noch ὁδόν im Texte vorfand, indem er sagt, dass Räuber nicht die Landstrasse, sondern krumme Schleichwege zu wandeln pflegen. Noch ein drittes Schol. lautet also: καὶ τίνα συμβήσεται — περιπεσεῖν. Dieser las ebenfalls κόρῳ, und weiss obendrein von ὁδόν nichts, indem er ἐχθρότατον schreibt und dieses Adjectiv auf μόρον bezieht. Die Verderbung, aber scheint von Vertauschung des μόρῳ mit κόρῳ ausgegangen zu sein, zu welcher sodann die dritte Verwechselung des κόρῳ mit νόρῳ hinzukam.α

1. 2 Verba καὶ (καὶ om. U) ὅταν — παραληπτέον, quae om. Tricl., in TU praefixo lemmate ἄλλως in T, ἢ οὕτως in U post τῇ Ἰῇ συμβήσεται leguntur. — 1 καὶ ὅτ' ἂν δὲ (om. οἱ θεοί) D. — 2 ἀπτωσιν T. — »μάχην schol. interpretatur εἰς μάχην, nec tamen probabile quod fortasse aliquis coniciat Γίγαντες τ' ἐν (sive ἐς) μάχην, neque μαχᾶν scribendum, ut inde sit dativus suspensus.α Bergk. — τῆς εἰς προθέσεως T. — 3 Lemma ex V addidi. — Φλ. δὲ τόπος BD et edd. — θράκῃ r, θράκῃ fswbh. — 4 τῶν δὲ θεῶν ἐχόντων U, et similiter Tricl. — 5 μὴ om. V. — 5. 6 τῆς μάχης codd. et rfs. — 6 ἁλῶναι T. — 7 ἦρα BD, ἡρακλέους TU et Tricl.

προεῖπεν οὖν ὁ μάντις ὅτι, ὅτε τὴν ἐκεῖ, τὴν ἐν τῇ Φλέγγρα
 πρὸς τοὺς Γίγαντας μάχην μέλλοι ἔσσεσθαι, τότε οἱ πολέμοι
 τῶν θεῶν ὑπὸ τοῖς τοῦ Ἡρακλέους τόξοις πεσοῦνται, καὶ τὴν
 κόμην αὐτῶν τὴν φαίδιμην συμφορήσεσθαι τῇ Γῇ συμβήσεται.
 5 104. Γαῖα πεφύρσεσθαι κόμαν] διὰ τοὺς ἀγῶνας
 τοὺς πρὸς τοὺς Γίγαντας. σκληρότερον δὲ ἐξενήνεκται· μᾶλλον
 γὰρ ἐπὶ νεκροῦ ἐλκομένου τάσσεται τὸ τοιοῦτο. ὡς Ὅμηρος
 (Π. X 405). Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιστο κάρη ἅπαν.

1. 2 ὁ μάντις ὅτι καὶ τὴν ἐκεῖ τὴν (om. τὴν D) ἐν τῇ φλ. πρ.
 τ. γίγαντας μάχην μέλλοι ἔσσεσθαι ὅτε ὁ πόλεμος codd. et edd. ante
 Boeckhium, nisi quod μάχην omm. codd. omnes et μέλλει est in TU,
 ἔπεσθαι in T, ἔπεσθαι in V, ἔρπεσθαι in U, ὅτι et ἐκεῖ τὴν uncinis
 circumscriptum est in h simul vocabulo μέλλοι in μέλλειν mutato;
 praeterea ὁ πόλεμος coniecit Heyne. Ego οἱ πολέμοι scripsi, cum
 infra πεσεῖται suadentibus TUV libris et Triclinio in πεσοῦνται
 mutandum esset, et vulgato αὐτῶν pro quo Heyne αὐτοῦ coniecit,
 a Boeckhio male αὐτῆς substitutum esset. — 3 ὑπὸ] καὶ ὑπὸ U. —
 4 κόμην T. — αὐτῶν] » ita BDTU Ro.* quod cur Boeckh in
 αὐτῆς mutaverit, non intelligo « Mommsen. — Librorum scri-
 pturam γαῖα contra Bergkii coniecturam γαίας his scholii verbis
 tuitus est Schneidewin: τὴν κόμην αὐτῆς τὴν φαίδιμην συμφορήσε-
 σθαι τῇ Γῇ συμβήσεται, sed recte Hartung: » Die Handschriften
 haben αὐτῶν, nicht αὐτῆς, welches Boeckh gesetzt hat, und somit
 hat der Schol. die überlieferte Schreibung in der gewöhnlichen
 Weise gedeutet, dass nämlich das Haar der Giganten mit der Erde
 vermengt worden sei. — 4. 5 συμβήσεται διὰ τοὺς ἀγῶνας omisso
 lemma BD et edd., unde supra αὐτῆς pro αὐτῶν scripsit Boeckh et
 Bergk haec annotavit de voce πεφύρσεσθαι: »Schol. haec perperam
 ad deos rettulit τὴν κόμην αὐτῶν τὴν φαίδιμην συμφορήσεσθαι τῇ
 γῇ συμβήσεται διὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς πρὸς τοὺς Γίγαντας, atque
 verba βελῶν . . . κείνου cum prioribus iunxit, neque tamen illum
 latuit, devictos [immo ἐπὶ νεκροῦ ἐλκομένου] potius pulvere
 crines collinere. « Videtur potius scholiasta ad v. 104 non male
 de Terrae crinibus cogitasse. — 5 [γ]αῖα U. — πεφύρσεσθαι T,
 πεφύρσεσθαι UV. — κόμαν omm. TU. — 6 τοὺς ante γίγ. om. U. —
 σκλ. ἐξήνεκται δὲ U. — 7 τὸ τοιοῦτο τάσσεται B et edd. —
 τάττεται V. — ὡς omm. BD et edd. — 8 ὡς DU. — τοὺς U. —

105. Ἐννεπεν αὐτὸν μὲν ἐν εἰρήνῃ] ὁ νοῦς· καὶ τοῦτο δὲ προεῖπεν αὐτῷ ὁ μάντις, ὅτι καὶ τοῦ λοιποῦ αὐτός, ὁ Ἡρακλῆς, ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διάξει, ταύτην ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτοῦ πόνων λαβὼν, καὶ ὅτι λήφεται μὲν γυναῖκα τὴν θαν-
5 μασίαν Ἡβὴν παρ' αὐτῷ τῷ Διὶ τελουμένης τῆς εὐωχίας τοῦ γάμου, οὗτινος Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον, εἰς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς.

108. Ποινάν] τὴν ποινὴν ὁ Πίνδαρος ἰδίως ἐπὶ ἀγαθοῦ τάσσει, ὅταν ἀμοιβὴ γένηται ἀντὶ κακοπαθείας εἰς ἀγαθόν. καὶ
10 Ὅμηρος (Il. I 632)· καὶ μὲν τίς γε κασιγνήτοιο φίλοιο ποινὴν ἦ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηϊῶτος.

111. Καὶ γάμον δαίσαντα] εὐωχῆσαντα τοὺς θεοὺς τὸν Ἡρακλέα.

112. Σέμνδον αἰνήσειν] εὐαρεστήσειν τῷ παρὰ θεοῖς
15 νόμῳ. § ἦ οὕτω· τὴν διανέμεσιν τὴν παρὰ θεοῖς ἐπαινέσειν.

κακόνιστο D; apud Homerum nunc κεκόνιστο editur, sed κεκόνιστο est in codd. HV rat. d. — ἅπαν omm. BD et edd.

1 Ἐννεπεν pro ἔνεπεν codd. vett. etiam in textu; praeterea codd. et edd. omnes verbum ἔνεπεν cum praecedentibus coniunxerunt contra lemma scholiastae et ipsum scholium. — μὰν edd., recte. — ἐν εἰρήνῃ omm. TV, αὐτὸν μ. ἐν εἰρ. om. U. — ὁ νοῦς omm. BD et edd. — ὁ νοῦς δέ· U. — 2 αὐτῷ] αὐτόν V, omm. BD Tricl. et edd. — 3 διατελέσει B et edd. Verbo διάξειν coniecturam quam Bergk in prima editione pro corrupto χρόνον σχερώ proposuit, διάξειν χρόνον, firmavit Mommsen, qui tamen in ed. min. »duce Schol.« τὸν ἅπαντα χρόνον κὰν σχερῷ edidit. — 4. 5 τὴν θανμ.] καὶ θαυμασίαν τὴν V. — 5 τελουμένης D, τελουμένη T. — Scholiasta verba παρ Δι Κρονίδῃ cum praecedentibus γάμον δαίσαντα coniunxit, quem in ed. 3. secutus est Bergk. — 6 ἐκ deleri iussit Bergk. — 7 ἔσται] ἐστὶ D. — 8 Scholia ad v. 108 omm. BD et edd. — μεγάλων ποιῶν est lemma in V, ποιὴν in T. — ἰδίως Tricl., ἰδίᾳ UV, vocabulum legi non potest in

Ἐπίνικοι Νεμεονίχαις.

Τιμοδῆμφ Ἀθηναίῳ παγκρατιαστῇ. Ὡδὴ β'.

Ἡ δευτέρα ᾠδὴ μονόστροφός ἐστιν, ἔχει δὲ κῶλα ἡ'.
Τὸ α' Γλυκόνειον. Τὸ β' Ἴωνικὸν τρίμετρον βραχυκατά-
5 ληκτον. Τὸ γ' λογασιδικὸν Ἀλκαϊκόν. Τὸ δ' δίμετρον δακτυ-

T. — καὶ ante Ὅμ. om. V. — καὶ μὲν τις γε T, καὶ μὲν τίς γε U, καὶ μὲν τις γε V, καὶ μὲν τίς τε Tricl., et τε pro γε etiam apud Homerum legitur. — φίλοι|φονῆος Homerus. — δέξατο TUV, ἐδέξατο Tricl. — τεθνεῶτος omm. TU Tricl. — Scholia ad vv. 111 et 112 TU soli habent; schol. ad v. 112 ex T edidit Mommsen, Scholia Germ. p. VIII et in ed. mai. — καὶ om. T. — ὁ δὲ (τὸ δὲ?) σεμνὸν ἀλῆσειν ἀντὶ τοῦ εὐαρεστ. T. — οὕτως T, om. U. — Scholiastas ad vv. 105—112 in libris suis *NOMON* habuisse, sed utrum νόμον an νομόν scriberent haesitasse vidit Mommsen, Schol. Germ. p. VIII. Idem in ed. mai. νόμον se scribere dicit fortasse cum Scholio in BD (σύννομον), sed certo cum Scholiis in TU, in quibus alterum comma νομόν tueatur. Bergk quoque scholiastam ad v. 105 νόμον vel νομόν legisse suspicatur: οὗ τινος — οὐρανίους θεοῖς, » ubi diversae explicationes conglutinatae sunt; nam prior videtur aliam lectionem, velut στρατόν, spectare.« In ed. 3 Bergk lectionem νόμον vel νομόν interpretamentum esse germani vocabuli τεθμόν a se in textum recepti, quo nuptialia iura poeta significaverit, existimavit.

1. 2 Inscriptionem ex Bergkii editione sumpsit. — Scholio metrico, quod D ante p. 56, 10 insertum habet, in edd. Περί τῶν κῶλων τοῦ δευτέρου τῶν Νεμέων εἰδους praefixum est. Scholii metrici loco V ἡ ᾠδὴ μονόστροφός ἐστιν, ἔχει δὲ κῶλα β' habet; in TU ἰστέον (ιστέον U) ὅτι ἡ ᾠδὴ μονόστροφος (sic U, μονοστροφός T) ἐστιν, ἔχει δὲ κῶλα ἡ scholiis ad v. 1 insertum est, de qua re infra plura dabo. — 3 ἡ δευτέρα τῶν Νεμέων ᾠδὴ μονόστροφός ἐστι κατὰ ὀγδοάδας διηρημένη, ὣν τὸ α' κτλ. edd., unde Pauw p. 256: » Quia in hac Oda sunt quinque Ogdoades, per Stropham et Antistropham eam non dimensus est Metricus: Si sex fuissent, id sine dubio fecisset: Junge Od. 5. Olympior. Od. 6 et 12.

Scholia Pindar. ed. Abel.

λικόν. Τὸ ε' δίμετρον τροχαϊκόν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' Ἴωνικόν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' ἱαμβικόν πενθήμε-
μερές. Τὸ η' δακτυλικόν τετράμετρον.

1. Ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι] ὃν τρόπον, φησίν, οἱ
5 Ὀμηρίδαι ῥαφωδοῦντες ἀπὸ τοῦ Διὸς ἄρχονται, οὕτω καὶ οὗτος

Pythior. Od. 2. 4. et 9. Nemeor. Od. 8. Isthmior. et quae ad illa
notat Metricus. — μονόστροφος ἐστὶν D. — 5 ἀλκμαϊκόν rfs w,
corr. Pauw p. 253.

2 ἱαμβικόν] ἰωνικόν Brfsw. — πενθυμέρες D. — Diversa ad
v. 1 scholia in B et edd. hoc ordine se excipiunt: Ὅθεν περ καὶ
Ὀμηρίδαι. Ὀμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον — Ἰππόστρατός φησιν.
§ Ἄλλως. τοὺς ῥαφωδοῦς — ἐνίοτε δὲ καὶ Μουσῶν. ὅλως γὰρ οὗτοι
— προσέθηκεν ὁ Πίνδαρος τὰ πολλά, ἔν' ἧ' ὥς ἐπὶ τὸ πλεόν. § ὁ
δὲ νοῦς ὅλος. ὅθεν δὴ καὶ οἱ Ὀμηρίδαι λεγόμενοι ἀοιδοὶ τὴν ἀρχὴν
τοῦ λέγειν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιοῦνται ἐκ Διὸς προοιμιαζόμενοι, ἐν-
τεῦθεν καὶ οὗτος ὁ ἀνὴρ τὴν καταβολὴν, τουτέστι τὴν ἀρχὴν καὶ
τὸν θεμέλιον τῶν ἱερῶν ἀγῶνων — ἐστεφανοῦτο τὰ Ὀλύμπια. Ubi
paraphrasis inde ab ὁ δὲ νοῦς ὅλος quae in B et edd. legitur e
duobus scholiis, quorum alterum ὃν τρόπον, φησίν, οἱ Ὀμηρίδαι in-
cipit, alterum verbis τῷ Διὶ ἀνάκειται καὶ τελεῖται explicit, con-
flata est, quod praesertim D libro docemur, qui in reliquis cum
B libro consentiens prius scholium totum omittit, posterius sicut
in TU scriptum est exhibere voluit. — In TU verba ὃν τρόπον —
ἐστεφανοῦτο τὰ Ὀλύμπια post ἀνάκειται καὶ τελεῖται in calce scho-
liorum ad v. 1. leguntur, sed in huius quoque codicum familiae
antiquiore exemplari hoc scholium agmen duxisse ex eo apparet,
quod scholii metrici fragmenta supra commemorata verbis ὃν τρό-
πον praemisso lemmate ἄλλως praefixa sunt (ἀνάκειται καὶ τελεῖ-
ται: ἄλλως· ἰστέον — κῶλα ἦ. ὃν τρόπον TU). Triclinius verum
ordinem, qualem ex V cognitum habemus, ante oculos habuit. —
4 ὁ δὲ νοῦς V inter Ὀμηρίδαι et ὃν insertum habet. — φησιν UV.
— 5 ἔρχονται T. — ἀπὸ] ἐκ D. — οὕτως καὶ TU.

ὁ ἀνὴρ τὴν καταβολήν, τουτέστι τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν θεμέλιον τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἀπὸ τοῦ Διὸς πεποιήται, Νέμεα νικήσας πρῶτον. Αἰ δὲ ἀνάκειται ὁ Νεμεακὸς ἀγών. ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς οὐτινοοσὺν ἔπους, Καλλίμαχος φησιν 5 (fragm. 196).

Ἀρσινόης, ὃ ξεῖνε, γάμον καταβάλλοιμ' αἰεῖδεν.
μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰς οἰκίας κατασκευαζόντων καὶ βαλλόντων τοὺς θεμελίους. ἐλπίς οὖν, φησὶν, ἐστὶν ἀπὸ Διὸς αὐτὸν ἀρξάμενον τῶν ἀγώνων καὶ μετὰ ταῦτα νικήσειν· ὃ καὶ 10 ἐγένετο εὐθέως· μετὰ γὰρ τὴν Νεμεακὴν νίκην ἐστεφανοῦτο τὰ Ὀλύμπια. τὸ δὲ τὰ πόλλ' αἰδοὶ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ οὐκ αἰεὶ ἀπὸ Διὸς ἤρχοντο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Μουσῶν. § Ἄλλως· ὅλως γὰρ οὗτοι εἰς τὸν Δία προοιμασάμενοι τοῦντεῦθεν ἤδη τῆς ἐποποιίας ἤπτοντο· τῷ δὲ μὴ διὰ παν- 15 τὸς ἄρχεσθαι ἀπὸ τοῦ Διὸς τοὺς ῥαφωδοὺς προσέδθηκεν ὁ Πίνδαρος τὰ πολλὰ, ἔν' ἧ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεόν. § Ἄλλως. Ὀμηρίδας

1 τὸν] τὸ T. — » Recte Scholl. ad h. l.: τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν θεμέλιον τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἀπὸ τοῦ Διὸς πεποιήται, Νέμεα νικήσας πρῶτον, unde cum Bergkio ad h. l. νικαφορίαν [pro νικαφορίας] scribendum est.« Leutsch in Additamentorum ad Lud. Disseni in Pindari Carmina Commentarium Specimine, Gottingae 1864 p. 8. Praeterea scholiastam ἱερῶν ἀγώνων pro ἱερῶν ἀγώνων recte legisse affirmant Mommsen et Bergk, sed etiam si ἱερῶν legisset, ἱερῶν in paraphrasi scholiastam scriptum fuisse puto. — 6 ξένε TU. — 8 θεμέλους (?) V. — φησιν rfswh. — ἐστὶν omm. TU, sed habet etiam Tricl. — 9 ἀρξάμενον αὐτόν B et edd. — μετα- ταῦτα rf. — 11—13 τὸ δὲ τὰ πόλλ' — ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Μουσῶν omm. BD et edd. — 11 τὸ πολλ' T, τὸ πόλλ' U, τὰ πολλ' Tricl. — 12 αἰεὶ om. T. — ἀπὸ τῶν μουσῶν TU Tricl. — 13 Lemma in U est [ἄ]λλως· ὅπερ καὶ Ὀμηρίδαι. — ἄλλως] ἄνε (?) T. — ὅλοι codd. rfswhb, corr. Heyne. — γὰρ] καὶ γὰρ V. — παροιμασάμενοι V. — 14 τὸ ἐντεῦθεν TU. — διὰ παντὸς ex DT edidi pro διαπαντὸς. — 15 τῆς ῥαφωδίας τοὺς ῥαφωδοὺς B. — 16 ταπολλά a. — ἐπι- τοπλέον a. — ἄλλως] ἦ U, ἄλλως. ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι. T, omm. BD et edd.

ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον τοὺς ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου γένους, οἱ καὶ τὴν ποίησιν αὐτοῦ ἐκ διαδοχῆς ἤθον· μετὰ δὲ ταῦτα καὶ οἱ ῥαψωδοὶ οὐκέτι τὸ γένος εἰς Ὀμηρον ἀνάγοντες. ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ Κύναιθον, οὓς φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ποιήσαν·
5 τας ἐμβалаεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου ποίησιν. ἦν δὲ ὁ Κύναιθος τὸ γένος Χῖος, ὃς καὶ τῶν ἐπιγραφομένων Ὀμήρου ποιημάτων τὸν εἰς Ἀπόλλωνα γεγραφὼς ὕμνον ἀνατέθεικεν αὐτῷ. οὗτος οὖν

1 τοὺς] τοὺς T. — γένους ὁμήρου TU. — 2 ποιήσιν r. — ἤθον κατὰ διαδοχὴν D. — μετὰ δὲ ταῦτα] μεταταῦτα V, μετὰ ταῦτα δὲ D. — 2. 3 καὶ τοὺς ῥαψωδοὺς — ἀνάγοντας scribendum esse contendit R. Volkmann, Gesch. und Kritik der Wolf'schen Prolegomena p. 260: »Aus dem Inhalt des Scholions selbst, sowie aus einer jüngeren Redaction desselben ergiebt sich, dass καὶ τοὺς ῥαψωδοὺς — ἀνάγοντας zu lesen ist.« — 4 περὶ] παρὰ T. — κύναιθον UV, κ T. — οὓς] οὗ V, ο . . T. — ἐπιφανεῖς δὲ ἐγένοντο οἱ περὶ κύναιθον, οὗ φασὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν ἐμβалаεῖν εἰς τὴν ὁμήρου ποίησιν Tricl. — φασὶ DV. — ποιήσαντα V. — 5 τὴν] τοῦ V. — Quae hoc loco et infra de rhapsodis leguntur omnino digna sunt quae conferantur cum Eustathii ad II. A p. 6, 29 sqq. commentario, qui magnam partem e meliore quam B scholiorum Pindaricorum codice haustus est: »ῥάπτειν δὲ ἢ ἀπλῶς, ὡς εἴρηται, τὸ συντιθέναι, ἢ τὸ κατὰ εἰρμόν τινα ῥαφῇ ὁμοίως εἰς ἓν ἄγειν τὰ διεστῶτα. σποράδην γάρ, φασί, κειμένης καὶ κατὰ μέρος διηρημένης τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως, οἱ ἄδοντες αὐτὴν συνέρραπτον οἷον τὰ εἰς ἓν ὕφος ἀδύμενα. ἢ καὶ ἄλλως, διότι κατὰ μέρος, φασί, τῆς ποιήσεως διαδεδομένης τὴν σύμπασαν ποίησιν ἐπιόντες οἱ ἄδοντες καὶ τὰ ἐξ ἑκατέρας Ὀμηρικῆς βίβλου συρράπτοντες, ὡς ἐβούλοντο, ῥαψωδοὶ ἐντεῦθεν προσαγορεύθησαν. . . . τοῦ δὲ ἀπαγγέλλειν τὴν Ὀμήρου ποίησιν σκεδασθεῖσαν ἀρχὴν ἐποίησατο Κύναιθος ὁ Χῖος. ἐλυμήναντο δέ, φασίν, αὐτῇ πάμπολλα οἱ περὶ τὸν Κύναιθον καὶ πολλὰ τῶν ἐπῶν αὐτοὶ ποιήσαντες παρενέβαλον. διὸ καὶ διωρθώθησαν αἱ Ὀμηρικαὶ βίβλοι, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται.« — 5 κύναιθος UV. — τὸ γένος omm. BD et edd. — 6 χῖος BVrfs. — τὸν εἰς] τοῦ εἰς τὸν TU. — Cf. Welckerum (Ep. Cycl. I p. 237): »Nur durch Versehen giebt Nitzsch in den Anmerk. zur Odyssee Th. II S. XI als 'wörtlichen Gehalt der Stelle' an, dass 'aus jüngerer Zeit Kynäthos mit Auszeichnung genannt werde' und dass dieser 'einen' Hymnus gemacht habe. Das τὸν zu beseitigen, wurde der

ὁ Κύναιθος πρῶτος ἐν Συρακούσαις ἐρραφώθησε τὰ Ὀμήρου ἔπη κατὰ τὴν ξθ' Ὀλυμπιάδα, ὡς Ἰππόστρατός φησιν (fragm. 4 ed. Mueller). § Ἄλλως. τοὺς ραφωδοὺς οἱ μὲν ραβδωδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ράβδου δηλονότι τὰ Ὀμήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος (fragm. 138).

Καὶ τὸν ἐπὶ ράβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ἦνεκὲς ἀείδω δευδεγμένους.

οἱ δὲ φασὶ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἐν συνηγμένης, σποράδην δὲ ἄλλως καὶ κατὰ μέρος διηρημένης, ὅποτε ραφωδοῖεν 10 αὐτήν, εἰρμῶ τινι καὶ ραφῇ παραπλήσιον ποιεῖν, εἰς ἐν αὐτήν

Verfasser wohl dadurch bestimmt, dass er den Hymnus des Kynäthos auf Apollon mit dem erhaltenen, worin Chios erwähnt ist, nicht für identisch halten konnte. (Hist. Hom. I, 129.) α — 7 ἀπόλλω D. — γεγραμμένον ὕμνον λέγεται (λέγ. ὕμνον D) πεποιηκέναι. οὗτος οὖν BD et edd.

1 κύναιθος UV. — συρακούσαις U. — ἐραφ. codd. et edd., corr. Tricl. — 2 ξθ'] ἐξηκοστὴν ἐννάτην [B] edd.; Welcker Ep. Cycl. I p. 243 sqq. κατὰ τὴν ἕκτην ἢ τὴν ἐννάτην Ὀλυμπιάδα scribendum esse coniecit, de qua coniectura alii viri docti aliter iudicarunt. — ἱππόστρατος φησὶν D, ἱπ. φησί T. — In TU ὅθεν περ καὶ ὁμηροῖδαι (ὁμηρῶδαι U) τοὺς ραφωδοὺς — ἐνίοτε δὲ καὶ μουσῶν primum inter scholia ad v. 1 locum occupat; tum sequitur ὁ δὲ νοῦς ὅλος. ὅθεν δὴ καὶ οἱ — ἀνάκειται καὶ τελεῖται, tum scholio metrico inserto ὃν τρόπον, φησὶν — τὰ Ὀλύμπια. τὸ δὲ τὸ πολλ' ἀοιδοί — ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν μουσῶν. ἄλλως. ὅλοι γὰρ οὗτοι — ἔν' ἡ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεόν. ἄλλως. ὅθεν περ καὶ ὁμηροῖδαι· ὁμηρίδας ἔλεγον τὸ μὲν ἀρχαῖον — ἱππόστρατός φησι. — 4 μετὰ ράβδων V. — ὁλῶν ὅτι D. — 5 καλλίμαχος X rf. — 6. 7 ὑφαινόμενον: — ἦνεκὲς V. — 7 δευδεγμένους V, δευδεγμένους rell., δευδεγμένους coniecit Bentley, qui etiam Eusthatium affert principio Pliados (p. 6, 18): ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ράβδον ἡ ραφωδία εἴρηται, οἶονεῖ ραβδωδία τις οὔσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ ἀκολουθοῦντες τῷ Καλλιμάχῳ εἰπόντι· τὸν ἐπὶ ράβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον. Meinekii coniecturam (ad Callim. p. 272 not.) ζηνεκὲς ἀείδω . . . δευδεγαγμένους refutavit Schneider ad h. l., ubi versum δευδεγμένους [ὁῖμον Ὀμήρου] fuisse putat. Hecker verbis ἐννέα Μούσαις additis versum explere voluit. — 8 δὲ φασὶ Drfs. — ὑφέν U. — 9 καὶ

ἄγοντας. οὕτω καὶ ὁ Πίνδαρος ἐκδέδεκται. οἱ δέ, ὅτι κατὰ
 μέρος πρότερον τῆς ποιήσεως διαδεδομένης τῶν ἀγωνιστῶν
 ἕκαστος ὃ, τι βούλοιτο μέρος ἤδε, τοῦ δὲ ἄθλου τοῖς νικῶσιν
 ἄρνους ἀποδεδειγμένου προσαγορευθῆναι τότε μὲν ἀρνηφιδούς,
 5 αὐθις δὲ ἑκατέρας τῆς ποιήσεως εἰσενεχθείσης τοὺς ἀγωνιστὰς
 οἷον ἀκουμένους πρὸς ἄλληλα τὰ μέρη καὶ τὴν σύμπασαν ποίησιν
 ἐπιόντας, ῥαψωδοὺς προσαγορευθῆναι. ταῦτά φησι Διονύσιος
 ὁ Ἀργεῖος (fragm. 11 ed. Muell.). Φιλόχορος (fragm. 206 ed.
 Muell.) δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν οὕτω φησὶν
 10 αὐτοὺς προσκεκλῆσθαι. δηλοῖ δὲ ὁ Ἡσίοδος λέγων (fragm. 233
 ed. Kinkel).

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὀμηρος ἀοιδοὶ
 Μέλομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδῆν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

ῥαψωδῆσαι δὲ φησι πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς (fragm. 3
 omm. DV. — μέρος V et Eustathius, μέρη rell. — ῥαψωδοὶ
 TU. — 10 τινὶ Drfs. — παραπλ. ποιεῖν] ποιεῖν παραπλήσιον
 ποιεῖν V. — πλήσιον U.

1 συναγόντας T, συναγαγόντες U. — οὕτως D. — ὁ om. V. —
 εἰσδέδεκται B et edd. praeter h, ubi [εἰς]δέδεκται legitur. — 1. 2 κατὰ
 μέρος B [U?] et edd. — 2 διαδεδομένης B [T?] et edd., δια-
 δομένης D. — 3 ὅτι] εἴτι D. — ἤδον D. — 4 ὑποδεδειγμένου καὶ
 πρ. D. — 5 συνεχθείσης T, συναχθείσης U. — 6 ἀκουομένους codd.
 et edd. ante Boeckhium; »male Salmasius ad Solin. p. 610, A.
 ἀχειομένους.« Boeckh. — προσάλληλα D, πρὸς ἀλλήλοις V. —
 ποιῆσιν r. — 6—9 τὴν σύμπασαν — καὶ ῥάπτειν om. D. —
 7 ταῦτα φησὶ rfswbh. — διόνυσος V. — Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος] »Qui-
 nam titulus fuerit operis unde haec petita sint, haud liquet. Po-
 tuerunt illa de rhapsodis vel in Ἀργολικοῖς memorari, vel in libro
 περὶ ποιητῶν inscripto, qualem Dionysium quendam, non tamen
 Argivum illum, sed Phaseliten, et inter Argivos scriptores Lobonem
 elaborasse scimus.« Mueller. — 9 φασὶν TUV. — 10 αὐτὸν T,
 αὐτὴν U. — ὁ omm. edd. — Ἡσ.] »Heynius in novissima editione con-
 ferri iubet Boettiger. Ilith. p. 29.« Boeckh. — 11 πρῶτον λέγων·
 ἐγὼ TU. — ἀοιδοὶ καὶ ὕμνος V. — 12 ἀοιδὰν TU, ἀοιδᾶν V. —
 13 φῶλον (?) T, φίλον U. — ὃν τε κελητῶ rf, ὄντε Κελητῶ sw,
 ὃν τέκεν ηλύτῶ (vel κλύτῶ) T. — 14 φασι DTU (de V non no-

ed. Muell.) *Μέναιχος* δὲ ἱστορεῖ τοὺς ῥαψωδοὺς στιχῳδοὺς
καλεῖσθαι διὰ τὸ τοὺς στίχους ῥάβδους λέγεσθαι ὑπὸ τινων.
§ Ἄλλως. Ὀμηρίδαι πρότερον μὲν οἱ Ὀμήρου παῖδες, ὕστερον
δὲ οἱ περὶ Κύναιθον ραβδῳδοί· οὗτοι γὰρ τὴν Ὀμήρου ποίησιν
5 *σχεδασθεῖσαν ἐμνημόνευον καὶ ἀπήγγελλον*· ἐλυμήναντο δὲ αὐτῇ
πάνυ. αἰεὶ οὖν τὴν ἀρχὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ Διὸς ἐποιοῦντο
προοιμαζόμενοι, ἐνίοτε δὲ καὶ Μουσῶν. § ὁ δὲ νοῦς ὅλος·
ὅθεν δὴ καὶ οἱ Ὀμηρίδαι λεγόμενοι ἀοιδοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ λέγειν
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιοῦνται ἐκ Διὸς προοιμαζόμενοι, ἐντεῦθεν καὶ
10 οὗτος ὁ ἀνὴρ ὁ Τιμόδημος τὴν καταβολὴν καὶ τὴν πρώτην ἀρ-
χὴν τῶν ἱερῶν ἀγώνων ἐποίησατο καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν νίκην ἐδέ-
ξατο, ἀπὸ Νεμέας φημί, ὃς αὐτῷ τῷ Διὶ ἀνάκειται καὶ τελεῖται.
9. Ὁ φεῖλει δ' ἔτι] Ἀρίσταρχος· οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀν-

tavi). — *πρῶτον*] αὐτὸν πρῶτον V. — *μέλαιχος* D. »De Menaechmo
hoc Sicyonio v. Voss. Hist. Gr. I, p. 64. Nostrum locum esse ex
libro περὶ τεχνιτῶν, discere licet, comparato Athenaeo II, p. 65. B.
qui scriptum commemorat etiam XIV, p. 635. B. p. 637. F. p. 638.
A.« Boeckh.

2 τὸ om. U. — ὑπὸ τινος V. — 3 Ὀμηρίδαι] ὅθεν περ οἱ
ὀμηρίδαι U, om. T. — πρότερον] πρῶτον U. — 4 παρα T. —
κίναϊθον TUV. — 5 *σχεδασθεῖσαν* T. — *ἐπήγγελλον* B et edd.,
correxerit etiam Kayser, Lectt. Pindd. p. 69. — *ἐλυμήναντο* swbh.
— αὐτοὺς rfs w, αὐτὴν bha, B legi nequit. — 6 αἰεὶ] αἰεὶ D, αὐτοὶ
edd., et fort. etiam B. — *ἐπιτοπλεῖστον* a. — ἐκ Διὸς omm. TU.
— V omittit αἰεὶ οὖν — ἐπὶ τὸ πλεῖστον; omittit etiam sequens
comma ὁ δὲ νοῦς ὅλος — *τελεῖται*, in qua re cum B casu con-
sentit. — 7 ὁ δο νοῦς r. — 8 τοῦ] τὴν T. — 9 ὡς omm. TU.
— τὸ om. D. — *ἐπιτοπολὺ* a. — 9—11 *προοιμαζόμενοι* — *νίκην ἐδέξατο*
πρόκην ἐδέξατο D, oculis aberrans. — 10 ὁ ἀνὴρ] ἀνὴρ U. — 12 *νε-*
μέων D, *νεμέαν* T. — *φημι* U. — Post *τελεῖται* fortasse ὁ ἀγὼν ad-
dendum est. — 13 *δέ τι πατρίαν* BD et edd. — »Utrum Sch. Vet.
legerit, non diserte apparet; Aristarchus autem de impersonali
structura verbi ὀφείλει cum acc. c. inf. coniuncti, non vero de τι
et ἔτι admonere voluisse videtur, cum diceret, ὡς ἂν εἴπῃ τις·
ὀφειλόμενον δὲ τί ἐστίν, ubi credo δ' ἔτι scribendum esse, ut sit,
ad hoc debitum est. Sine dubio Veteres ἔτι legerunt.« Momms-

ὁρὸς τὸ Ὀφείλει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πράγματός φησιν, ὡς ἂν τις
εἴποι· ὀφειλόμενον δ' ἔτι ἐστίν. οὕτω γὰρ τὰ ἐπόμενα συναρ-
μοσθήσεται, ὅταν λέγηται· Πύθιοις τε νικᾶν Τιμονόου παῖδα.
οὐ γὰρ εἶρηκε παῖς. ὀφειλόμενον δέ, τουτέστιν ἀναγκαῖον ἐστι
5 νικᾶν αὐτὸν καὶ Πύθια καὶ Ἰσθμια, εἴπερ κατὰ τὰ ἔχνη τῶν πα-
τέρων ὁ εὐθυπομπὸς αἰὼν δέδωκεν αὐτὸν εἰς κόσμον ταῖς Ἀθή-
ναις· ἀναγκαῖον οὖν νικᾶν αὐτόν, ὡς οἱ πατέρες ἐνίκησαν,
Ἰσθμια καὶ Πύθια· ὡς τῶν προγόνων ἱερωνικῶν γεγονότων.
§ Ἄλλως. ὀφείλει δ' ἔτι πατρίαν] ὀφειλόμενον καὶ πρέπον
10 ἐστὶ, τὸν Τιμονόου παῖδα· οὕτω τὸ ὑπέρβατον δεῖ νοεῖν.

16. Τιμονόου παῖδ' ἔστι δ' ἐοικός] εἰκὸς ἐστι καὶ

sen, quod in ed. 4. probavit Bergk, cum in ed. 3 Aristarchum quoque δέ τι legisse contendisset. — In BD et edd. ὀφειλόμενον — δεῖ νοηθῆναι (p. 56, 9. 10) omisso lemmate ἄλλως ante Ἀρίσταρχος legitur. — Ἀρίσταρχος] καὶ Ἰσταρχος D, omm. TUV et Tricl., casu, puto. — δέ post Ἀρίστ. add. BD et edd., qui colon omittunt, ita ut ad verbum φησιν Aristarchus non Pindarus pro subiecto referendus sit; verum vidit Bergk, qui δέ delevit, colon post Ἀρίστ. posuit et ad φησιν »i. e. Pindarus, non Aristarchus« annotavit.

1 τὸ ὀφείλειν D. — om. τοῦ TU Tricl. — πράγματος φησὶν D. — φησιν omm. TUV. — ὡσάντις D. — 2 εἴποι Tricl. et Bergk pro εἴπη. — δέ τι DU et ex δ' ἔτι V, δέ τί rell., corr. Mommsen. — ἐστίν pro ἐστιν D. — οὕτως DU. — 2. 3 συναρμοσθήσονται V. — 3 ὅτ' ἂν λέγεται D. — τιμονίου T, τιμωνίου U. — 4 ἀναγκαῖον ἐστὶ D. — 5 καὶ ante Πύθια om. U. — 6 ἡθύπομπος D, εὐθύπομπος U et Tricl. — ἐὼν V. — 7. 8 ἀναγκαῖον — Πύθια omm. U et Tricl. — ν. αὐτὸν καὶ Πύθια καὶ Ἰσθμια, ὡς οἱ π. αὐτοῦ ἐν. D, cuius scriba recte vidit Pythia pro Nemeis hic nominanda esse; scripsi ergo καὶ Πύθια, codd. et edd. καὶ Νέμεα. — 8 ἱερωνίκων D, ἱερωνίκων B [T]UVrfswb et Tricl. — 9 ἄλλως] ἤ U, om. V. — Lemma omm. TU. — δέ τι V ex δ' ἔτι. — πατριᾶν V. — 10 ἐστι T. — τὸν] τῶν D. — τιμονίδου U. — οὕτως DTU. — ὑπερβατον r, ὑπερβατόν f. — δεῖ] δὴ D. — νοηθῆναι BD et edd. — 11 παῖδα δ' ἔστιν ἐοικός B et edd., unde Boeckh in Nott. Critt.: »Ὀφείλει hoc loco impersonale est... Neque enim Τιμονόου παῖδα coniungi potest sequenti ἔστιν ἐοικός, quod statuisset videntur qui cum codice

προσδοκῆτέον τὸ νικῆσαι αὐτὸν ἐν τοῖς προειρημένοις ἀγῶσι,
Τιμονόου ὄντα παῖδα καὶ κατ' ἔχνος βαίνοντα τοῦ πατρὸς,
ὥσπερ εἰκὸς ἐστὶ καὶ τῶν ὁρῶν καὶ τῶν τόπων, ὧν ἔχουσιν αἱ
Πλειάδες, μὴ πορρώτέρω μηδὲ μακρὰν τὸν Ὠρίωνα πορεύεσθαι
5 ἀλλ' ἐγγύς. τὸ δὲ σύντομον· ὥσπερ γὰρ τῶν Πλειάδων ὁ
Ὠρίων οὐκ ἀφίσταται, οὐδὲ αἱ Πλειάδες τοῦ Ὠρίωνος, οὕτω καὶ
τοῦτον πάρεδρον ἔσεσθαι τῇ νίκῃ εἰκὸς ἐστίν. § Ἄλλως. Τι-

scholiastae legebant παῖδα δ' ἔστιν εἰκὸς. « Etiam Er. Schmid:
»Perperam ergo legit Scholiastes, si ut videtur, legit: Τιμονόου
παῖδα δ' ἔστιν εἰκὸς. « — παῖδ' ἐστὶ δ' εἰκὸς D, παῖδα (om. ἔστι
δ' εἰκὸς) TU. In V lemma cum scholii verbis hoc modo confusum
est: τιμονόου παῖδες εἰκὸς ἐστὶ καὶ προσδοκῆτέον. Mommsen ex V
παῖδες] ἔστι (sic) lemma affert. — In BD et edd. statim post
lemma sequitur ἵνα ἀξιωματικόν — προσκεῖσθαι, quae verba in TU
prae fixo lemmate ἄλλως· Τιμονόου παῖδ' ἐστὶ δ' εἰκὸς (sic T,
παῖδα U, om. ἔστι δ' εἰκὸς) εἰκὸς δὲ τὸν Τιμονόου παῖδα post
Ἡρακλέος βελῶν (p. 64, 9) leguntur. — εἰκὸς οὖν ἐστὶ BD et edd.

1 νικήσειν? — 2 παῖδα ὄντα T. — 3 εἰκὸς ἐστὶ D. —
καὶ τὸν ὄρον D, qui καὶ τῶν τόπων — Πλειάδων ὁ Ὠρίων
omittit; καὶ τῶν ὥρων U, καὶ τῶν ὄρων B et edd., fort. recte.
— ὧν omm. TUV. — ἔχουσιν δ' V, ἔχουσι δ' TU, ἔχουσι
r. — 4 πληαδες TU. — πορωτέρω V, πορροτέρω rfs w. —
μὴ δὲ rf. — In BDUr vox Ὠρίων semper spiritu aspero in-
structa est, sw Ὠρίων sine spiritu exhibent. — πορεύεσθαι]
Hunc schol. νεῖσθαι non ἀνεῖσθαι in textu legisse vidit Mommsen.
— 5 πληαδων TU. — 6 ὦρίων etiam V. — οὐδὲ αἱ] αἱ δὲ U.
— ὦρίωνος etiam V. — οὕτως D. — 7 τοῦτον εἰκὸς ἐστίν
πάρεδρον εἶναι τῇ νίκῃ V. — εἰκὸς ἐστὶ] οἰκὸς ἐστὶ TU. — ἐστὶ
(ἐστί) codd. et edd. — Verba Ἄλλως — Τιμονόου παῖδα ex TUV
accesserunt. Hic ergo scholiasta in textu post νικᾶν interpunxit,
neque post παῖδ' stigma habuit, quae etiam in codd. vett.
omnibus deest. »Bergk [in edd. 2. 3] nonnullos vett. existimat
ἀσυνδέτως scripsisse νικᾶν. Τιμονόου παῖδ' ἐστὶν εἰκὸς. Viden-
tur potius omnes, duce Aristarcho, accusativum cum inf. ab im-
personali ὀφείλει suspendisse. Nullus liber post νικᾶν interpungit. «
Mommsen. »Si ab ὀφείλει pendet, haud dubie erit παῖς. Si
παῖδα tuearis: dicendum fraudem in seqq. latere, ut partim ex

μονόου παῖδ' ἔστι δ' εἰκόσ] εἰκόσ δέ ἐστι τὸν Τιμονόου
παῖδα. ἵνα δὲ ἀξιωματικὸν ποιήσῃ τὸν λόγον, ἐλλειπτικῶς εἶπε.
λείπει γὰρ τὸ Νικᾶν αὐτὸν ἀεὶ· τοῦτο γὰρ ἔδει προσχεῖσθαι.

17. Ὀρειᾶν γε Πελειάδων] τῶν Πλειάδων τῶν ἀστέ-
5 ρων, ὃ ἔθος αὐτῷ τῷ Πινδάρῳ λέγειν καὶ Σιμωνίδῃ τὰς Πλειά-
δας. ἔστι δὲ ἄστρον κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν λόγον ἐξ ἑπτὰ
ἀστέρων συγκείμενον, κατὰ δὲ τὴν ὕψιν ἑξ, ὡς καὶ Ἄρατος
(Phaenom. 257).

Schol. assequi in promptu est, et scriptum fuisse: ἐν Πυθίοισι δὲ
νικᾶν Τιμονόου παῖδ' ἔστιν εἰκόσ, Ὀρειᾶν τε Πελειάδων μὴ τηλό-
θεν Ῥώϊωνα νεῖσθαι, etiam Pythiis fore ut vincat Timonous
probabile fit, non secus ac Orionem instare Pleiadibus.
Praefero tamen prius. Heyne in ed. 3. — »γε [Ὀρειᾶν γε Πελ.],
Schol. Nem. I 3 τε, utrumque Athenaei libri, ac τε videtur schol.
legisse, siquidem dicit λείπει γὰρ τὸ Νικᾶν αὐτὸν ἀεὶ. Videtur
olim scriptum fuisse Ὀρειᾶν γε Πελειάδων h. e. eum ut Orionem a
Pleiadibus non procul remotum esse. Bergk. »Die Lesart
παῖδα rührt von einem Missverständnisse her, wie man aus folgen-
dem Scholion erkennt: Τιμονόου παῖδα δ' ἔστιν εἰκόσ . . . ὥσπερ
εἰκόσ ἐστι καὶ κτέ. Wir haben in diesen Scholien zweierlei Er-
klärungen: die erstere Erklärung setzt eine Ellipse, die andere
beginnt die Periode mit πατρίαν εἴπερ (vielleicht εἰ γάρ) καθ'
ὁδόν, und schliesst sie mit Τιμονόου παῖδ' ἔστιν εἰκόσ, wahr-
scheinlich sodann lesend Ὀρειᾶν τε Πελειάδων. Bei ὀφείλει δ' ἔτι wird
dieser Erklärer δέχεσθαι supplirt haben (und muss noch fürder
Kränze empfangen) weil er hinter ihm interpungirte. Hartung,
qui in textu Τιμονόου παῖς. ἔστι δ' εἰκόσ edidit. Mihi scholiasta
ad v. 9 ὀφείλει δ' ἔτι . . . νικᾶν Τιμονόου παῖδα. ἔστι δ' εἰκόσ
. . . νεῖσθαι, schol. ad v. 16 autem ὀφείλει δ' ἔτι . . . Πυθίοισι τε
νικᾶν. Τιμονόου παῖδ' ἔστι δ' εἰκόσ Ὀρειᾶν τε Πελειάδων μὴ τη-
λόθεν Ῥώϊωνα νεῖσθαι legisse videtur.

1 παῖδα U, qui om. ἔστι δ' εἰκόσ; ἔστι δ' ἐεἰκόσ T, V om. T.
π. ἔστι δ' εἰκόσ. — ἔστι omm. TU. — 2 παῖδα V. — δέ omm.
BD et edd. — ποιήσει D. — 3 λείπει] λέγει D. — 4 τὸ δὲ
Ὀρειᾶν BDTU edd., sed recte τὸ δὲ omisit V. — γε omm. TU. —
πελειάδων TU. — In BD et edd. singulorum commatum ordo hic

Ἑπτάποροι δὴ ταί γε κατ' ἀνθρώπους ὑδέονται
Ἐξ οἷαι περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσι.

est: τὸ δὲ ὀρεῖαν γε Πελειάδων ἦτοι τῶν πρὸς τὸν Ὠρίωνα κεκλιμένων — ἐν οἷς εἰσιν οἱ ἀστέρες. αἱ γὰρ Πλειάδες κατὰ τὴν ἱστορίαν ἄστρον ἐστὶν (πελειάδες ἄστρον εἰς ἰ. τ. ἰστ. D) ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων — πλησιάζουσι δὲ τῷ Ὠρίωνι αἱ Πλειάδες. Ἀρίσταρχος δέ· ἐν τούτοις — usque ad finem τῶν Ἡρακλέος βελῶν. Omittunt ergo BD et edd. etiam verba τῶν Πλειάδων τῶν ἀστέρων — καὶ κατὰ λόγον, quae de formae Πελειάδες usu Simonideo testimonium continent. Cf. Athen. XI 490 F: »καὶ Σιμωνίδης δὲ τὰς Πλειάδας Πελειάδας εἶρηκεν ἐν τούτοις. . . . ταὶ καλέονται Πελειάδες οὐράναι (fragm. 18 Bgk).« Ceterum paragraphi signum ante ἡ λιτότερον addidi, cum verba ἡ λιτότερον τῶν ὀρων καὶ τῶν τόπων ἐν οἷς εἰσιν οἱ ἀστέρες non explicationi vocabuli ὀρεῖαν quod τῶν ὀρειῶν paulo ante expositum erat, inserviat, sed ad totam sententiam ὀρεῖαν γε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι referatur. — De toto hoc ad ὀρεῖαν Πελειάδων scholio haec Lehrs, Die Pindarscholien p. 114: »Hier können wir den grossen Schwierigkeiten, die gemacht werden, nicht folgen, noch einigen übermässig sonderbaren sprachlichen Annahmen, die gewiss nicht aus der alten Alexandriner Schule stammen.« Idem p. 117: »Zu Nem. II 16 ὀρεῖαν Πελειάδων ist das Stück mit ζητεῖται beginnend dem von uns vorzugsweise so genannten Paraphrasten gehörig. Es werden aber sich anschliessend an eine andere Paraphrase auch mehrere Lösungen des Problems angegeben, und zwar ohne die Form ζητεῖται. Es heisst nur τὸ δὲ ὀρεῖαν Πελειάδων ἦτοι—ἡ u. s. w. Die hier angeführten Lösungen sind in dem Stück mit ζητεῖται, das aber noch andere hier nicht aufgenommene Lösungen enthält, auch vorkommend, bis auf eine, gerade diejenige, welche dieser Paraphrast, dieser andere Paraphrast auch in seiner Paraphrase ausgedrückt hat »τῶν ὀρων καὶ τῶν τόπων ὧν ἔχουσιν αἱ Πλειάδες«, eine höchst sonderbare Lösung. Dieses ist nun in dem Stück mit ζητεῖται, das wir, wie gesagt, dem Kommentar des von uns κατ' ἐξοχὴν so genannten Paraphrasten beilegen, nicht vorkommend, der ja auch recht ausführlich erhalten aussieht. Dies ist nun wohl kein Zufall: es ist keine zufällige Auslassung: sondern jene Erklärung »ἡ λιτότερον, heisst es, τῶν ὀρων καὶ τῶν τόπων ἐν οἷς εἰσιν οἱ ἀστέρες« ist eben eine neue Lösung eines selbständig verfahrenen Autors.« — 5 αὐτῷ

πλησιάζουσι δὲ τῷ Ὠρίωνι αἱ Πλειάδες. § Ἄλλως. ἤτοι τῶν
 πρὸς τὸν Ὠρίωνα κεκλιμένων· ἢ τῶν ὀρειῶν, ἐπειδὴ ὁ Ἄτλας
 ὁ τῶν Πλειάδων πατήρ ὁμώνυμος ἔσχευ ὄρη· ἢ ὅτι ὄροι εἰσὶ
 τοῦ ἀμήτου. § ἢ λιτότερον, τῶν ὀρῶν καὶ τῶν τόπων ἐν οἷς
 5 εἰσιν οἱ ἀστέρες. § Ἄλλως. Ἀρίσταρχος· ἐν τούτοις μὲν ταῖς
 Πλειάσι φησὶ τὸν Ὠρίωνα ἐπέχειν, ἐν ἄλλοις δὲ τὴν Πλειάδα
 φησὶν αὐτὸν διώκειν, ὑποτιθέμενος τὸ σύστημα τῶν Πλειάδων
 ἐν ζώδιον. ταῦτα μὲν ὁ Ἀρίσταρχος. θέλοι δ' ἂν δηλοῦν τοῦτο,
 ὅτι τῇ Νεμεακῇ δεῖ συνάπτειν τὴν Ἰσθμιακὴν καὶ Πυθικὴν καὶ
 10 οὕτως ἀκολουθεῖν, ὥς ταῖς Πλειάσιν ὁ Ὠρίων ἔπεται. ἐπέχει
 γὰρ τῇ ἐπιτολῇ τοῦ Ταύρου ὁ Ὠρίων κυνηγετικὸς ὢν· διὸ φησιν
 Ἄρατος (Phaenom. 322).

Λοξὸς μὲν Ταύροιο τομῇ ὑποκέκλινται αὐτὸς
 Ὠρίων.

15 § εἰσὶ δὲ αἱ Πλειάδες ἐπὶ τῇ οὐρᾷ τοῦ Ταύρου. καὶ ὅτε μὲν
 Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτε δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν (fragm. 74
 Bgk.). Τρεχέτω μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων. δοκεῖ γὰρ
 κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων, καὶ διώ-

τε καὶ τῷ πινδάρῳ. λέγει καὶ σιγμωνί^ς T, αὐτῷ τὲ καὶ τῷ πινδάρῳ
 λέγειν καὶ σιμωνί U. — p. 59, 1 οἰδέονται TV, εἰδέονται U, ἰδέονται
 Tricl. — 2 οἶαι περ DU. — οὔσαι D, ἐοὔσαι U. — ἐπόφιοι BD
 et edd. — ὀφθαλμοῖσιν V et Tricl., omm. rel. codd. et edd.

1 ὦρίωνι etiam V. — πελειάδες D, πληιάδες V. — Ἄλλως.
 ἤτοι τῶν — εἰσιν οἱ ἀστέρες omm. TU (habuit Tricl.); alium locum
 in BD et edd. haec verba occupare, iam supra monui. — ἤτοι τῶν]
 κατὰ τὸν D. — 2 ὦρίωνα etiam V. — κεκλιμένον D. — 3 πε-
 λειάδων V. — ὄροι] ὄρη DV. — εἰσί] ἐστί D. — 4 ὀρῶν] ὄρων
 BD et edd. — 5 εἰσὶν rfswhb, ἐστὶν D. — ἄλλως omm.
 BD et edd., qui etiam δέ post Ἀρίστ. inserunt; colon post
 δέ Boeckh addidit; et δέ, legitur in D. — 6 ἐπέχειν] ἐπά-
 γειν TU. — ἐν] ἐ U. — 7 διώκει D. — 8 ζώδιον codd. et edd.
 — ταῦτα μὲν ὁ Ἀρίσταρχος omm. BD et edd. — τοῦτο δηλοῦν TU
 Tricl. — 10 ταῖς] τοῖς T. — 10. 11 ὦρίων ἔπεται etiam V, ὦρίων
 . . . ὦρίων etiam D. — 11 κυνηγετὸς D. — διὸ φησὶν D. — 13 λοξός]

κειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους· ὑπομνήματα δὲ τούτων ὁ Ζεὺς
κατηστέρισε. παρὸ δὴ φησιν· Ὁ Ὠρίων ἐπίτω ταῖς Πλειάσι.
ζητεῖται δὲ διὰ τί ὁρείας εἶπε τὰς Πλειάδας· καὶ τινες μὲν ἔφα-
σαν, ὅτι Νύμφαι ἦσαν, ὧν οἱ ἀστέρες οὗτοι·

- 5 Τηϋγέτη τ' ἐρόεσσα καὶ Ἥλέκτρη κυανῶπις,
Ἀλκυόνη τε καὶ Ἀστερόπη δίη τε Κελαινῶ,
Μαῖά τε καὶ Μερόπη, τὰς γείνατο φαίδιμος Ἄτλας.

ἄρατος T, om. U in spatio. — τομή BDrfs. — ὑποκέκληται TU,
ὑποκέκλειται r; ὑποκέκλητ' ὠρίων Tricl. — 14 ὠρίων etiam D. —
15—18 εἰσὶ δὲ—ὁ Ὠρίων om. D. — 15 εἰσὶν T. — πηλιάδες T. —
ὅτε U. — μὲν] μὲν τὰς V. — 16 πηλιάδας U. — ὅτε U. —
δέ] δὲ τὸ V. — δὲ post τρεχέτω addunt BD et edd. — »His
ultimis [ὁ Ὠρίων ἐπιὼν ταῖς Πλειάσι] explicationem illius versus
contineri animadvertit Boeckh, itaque τρέχων coniecit [quod Mom-
seno probavit], sed potius hic ἐπίτω legendum: Iovis enim sunt
verba.« Bergk. — μέτα Bergk. — δὲ αὐτῷ BD et edd., corr.
Boeckh in fragm. p. 584. — 18 αὐτῆς] αὐτοῦ T, αὐτοῖς V. —
ὠρίων etiam V.

1 ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις B et edd., ἐπὶ πολὺν χρόνον V. —
τούτω V. — 2 κατηστέρισεν D, κατηστέρησε TV. — ὠρίων etiam
D, ὠρίων V. — ἐπιὼν codd. et edd., Bergk correxit. —
πηλιάσιν UV, πηλιάσι T. — 3 διατί codd. et edd. — ὁρείας r. — καὶ
τινὲς D. — 4 ὧν] ὡς BD et edd. — »Coniicio, ὅτι Νύμφαι ἦσαν,
ὡς ὁ Ἄρατος, αὐταί. Qui brevius nomina complexus est in Phaen.
262 Ἀλκυόνη Μερόπη τε Κελαινῶ τ' Ἥλέκτρη τε, Καὶ Στερόπη καὶ
Τηϋγέτη καὶ πότνια Μαῖα.« Hecker, Phil. V p. 426. — 5 ὕγετή
D, τηγέτη U. — Τηϋγέτη — Κελαινῶ om. T. — 6 καὶ ἀλλ. τε καὶ
V. — τὲ καὶ Drfs. — τὲ Drfs. — κελαινῶ DU. — 7 μαῖα τὲ
D. — Ἄτλας] »Versus sunt ignoti poetae.« Boeckh; idem de
versu Κυλλήνης — Ἐρμῆν haec annotavit: »Versus est ignoti poetae,
ab Ursin. Fragm. Lyr. p. 174. inepte cum fragmento Simonidis
consarcinatus.« Sed confer Marckscheffeli notam in Hesiodi Eumeli
etc. fragmentis p. 352: »quos versus ignoti poetae esse dicit
Boeckhius. Schneidewinus vero Exercit. crit. in Poet. min. p. 26
postremum versum, de quo dixit etiam ad Simonidem p. 38, in
Catalogo mulierum fuisse opinatur. Sed si Hesiodius est, scholii
ratio suadere mihi videtur, ut Astronomiam fontem putemus. Poterat

Σιμωνίδης δὲ μίαν τῶν Πλειάδων Μαῖαν ὀρεΐαν προσηγόρευσεν
εἰπὼν (fragm. 18 Bergk). Μαῖάδος οὐρείας ἐλικοβλεφάρου.
κατὰ λόγον· αὕτη γὰρ

Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν.

5 τινὲς δὲ ἐπὶ τὴν τῶν ὁμωνύμων ὕλην ἀποχωροῦντες Ἀτλαντός
φασι λεγόμενας θυγατέρας, ἐπειδὴ ἐκάστη κληῖζεται κατὰ τὴν

autem tres priores, quibus nomina Pleiadum continentur, excipere
versiculus apud Athenaeum τὰς δὲ βροτοὶ καλέουσι Πλειάδες. «
Inter Astronomiae fragmenta hos quattuor versus susceperunt
Goettling et Flach, in annotatione ad fragm. 9 Marckscheffeli sen-
tentiam commemoravit Kinkel. Contra Bergk ad Simonidis fragm. 18:
»In Schol. Pind. Nem. Schneidewin recte vidit Hesiodi versum deli-
tescere, est autem scribendum: αὕτη γὰρ κατὰ τὸν α' κατάλογον·
Κυλλήνης ἐν ὄρεσσι θεῶν κήρυκα τέχ' Ἑρμῆν. Item tres versus
qui praecedunt Hesiodi esse videntur, sed astronomico poemati,
non catalogo adscribendi. « Ex hoc Pindari scholio hausit Tzetzes
ad Lycophr. 219: καὶ Σιμωνίδης· Μαῖάδος Ὀρείης ἐλικοβλεφάρου·
γένεθλον Αὕτη γὰρ Κυλλήνης ἐν ὄρεσι θεῶν τέχ' Ἑρμῆν. Sic hic
locus apud Muellerum editus est, sed idem in codicibus Μαῖάδος
ὀρείης ἐλικοβλεφάρου κατάλογον, τάχ' Ἑρμῆν vel Μαῖάδος ἐρείης
ἐλίκου βλεφάρου κατάλληλον. Αὕτη γὰρ κυλλήνης ἐν ὄρεσι θεῶν τε
χ' Ἑρμῆν vel Μαῖάδος ὀρείης ἐλικοβλεφάρου κατάλογος, τάχ' Ἑρμῆν
extare annotat.

1 τιμωνίδης D, ὁ σιμων. U. — μαΐαν B. — ὀρεΐαν D. —
μαιανόρειαν V. — ὀρείας BDVrfs w, ὀρείης Tzetzes, de TU non
est notatum. Punctum post ἐλικοβλεφάρου deesse ex DU notavi.
— 3 κατάλογος D, κατάλογον BTUrfs w b, de V non est notatum;
Bergkii coniecturae κατὰ τὸν α' κατάλογον etiam quod supra legi-
mus ἔστι δὲ ἄστρον κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὸν λόγον obstat. —
αὕτη γὰρ TUV. — 4 κυλήνης Brsw. — ὄρεσι BDT, ὄρεσσιν V. —
θεῶν BTU et edd., corr. etiam Marckscheffel et Schneidewin. —
τέκε V. — 5. 6 ἄτλαντος φασὶ Drfswbh. — 6 ἐκάστη] ἔκ^τη B,
ἔκατι D, ἐκεῖ τῇ UV, ἐκεῖ τί T, ἔκτη edd., sed »Vox corrupta. An
ἐκάστη? « annotavit Boeckh. »Boeckhius emendavit ἐκάστη, non
tangens alteram corruptionem, quae est in Ἀτλαντος. Scribe
Ἀτλαντας, collato Dionys. 66. μακρὸν ὑπὸ πρῶνα πολυσπερέων

τοῦ πατρὸς ὁμωνυμίαν, ὡς ἐξ ὅρους γεγεννημένας ὁρείας προσηγορεῦσθαι. οἱ δὲ οὕτω· καθὼ Πηλεΐάδας αὐτὰς εἶπε, καὶ ὁρείας· αἱ γὰρ περιστεραὶ ὁρειαὶ εἰσιν· εἶωθε δὲ ὁ Πίνδαρος ταῖς ὁμωνυμίαις ἐπαναπαύεσθαι ἔθει ἰδίῳ. ἔνιοι δέ, διὰ τὸ ἐπὶ 5 τῆς οὐράς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι, κατὰ ὕφεσιν τοῦ ὕ λέγεσθαι, ὡς καὶ τὸ Κλειὺς ἔκατι, ἀντὶ τοῦ Κλειοῦς· εἶπε δ' ἂν οὐραίας, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Π. Ψ 519).

Τοῦ μὲν τε φαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι

Οὐραῖαι.

10 εἰ μὴ καθὼ ἀπόγειον ἄνεμον λέγομεν, οὕτω καὶ οὐρείας τὰς

Ἀτλάντων, et schol. supra: ὁρεῖαν γε Πηλεΐάδων, ἥτοι τῶν πρὸς τὸν Ὠρίωνα κεκλιμένων ἢ τῶν ὁρεῖων· ἐπειδὴ ὁ Ἄτλας ὁ τῶν Πηλεΐάδων πατὴρ ὁμώνυμα ἔσχεν ὄρη. Kayser, Lectt. Pindd. p. 69, locum minime corruptum recte explicans.

1 τοῦ om. D. — γενημένας B ante corr., γεγεννημένας T, γεγεννημένος rfs w. — 1. 2 προσηγορεῖσθαι D. — 2 οὕτως TUV, omm. BD et edd. — 3 ὁρεῖαι εἰσὶν D. — 4 ἐπαναπαύεσθαι V. — ἔθει ἰδίῳ omm. BD et edd. — 5 λέγεσθαι omm. BD et edd. — 6 Κλειὺς Df, κλειοῦς T, κλειὺς V, et κλειὺς (κλειὺς??) etiam U, κλειὺς B et rell. edd., fort. recte. — κλειοῦς B, κλειοῦς D, κλειοῦς swbh; cfr. Bergkii notam ad fragm. 308: »Schol. Pind. Nem. II 17: ὁρεῖαν Πηλεΐάδων... ἔνιοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐράς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι, κατὰ ὕφεσιν τοῦ ὕ ὡς καὶ τὸ Κλειὺς ἔκατι, ἀντὶ τοῦ Κλειοῦς (haec ultima addit R) [?]. Corrupte Et. M. 517, 25 et Et. Gud. 526, 3: κλειὺς· Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὅπου, φησὶ κλειὺς· κλειὺς καὶ συγκοπῇ κλειὺς. ὁξύναι σε δεῖ. Lobeck Pathol. I 303 pro κλειὺς recte Κλειοῦς emendat et putat grammaticum errore deceptum respexisse Nem. III 83 Κλειοῦς ἐθελοῖσας, ubi nonnulli libri κλειὺς vel κλειὺς exhibent. Neque vero Pindarus clausulam nominis correpte extulit, sed antiquior scriptura pro Κλειοῦς ἔκατι ostendebat Κλειὺς. — Post Κλειοῦς quattuor litterarum spatium est in U. — εἶπεν ἂν δ' TU. — οὐραίας BD rfs w, οὐρείαις TU, οὐραίους V. — 7 ὡς om. V. — 8. 9 τοῦ — οὐραῖαι omm. TU in spatio. — 8 ἐπισσώτρου BDV rfs w. — ἄκρα D. — 9 οὐραῖα D. — 10 ἀπόγειον in spatio omm. TU, qui etiam ἄνεμον bis habent. — οὕτως DTUV. — καὶ omm. TUV. — ὁρείας D, οὐρείας T.

οὐραίας ἀκουστέον· τάχα δὲ ἀπὸ τοῦ συνόντος Ὠρίωνος τὰς ὥρειας ἐν συστολῇ γενέσθαι ὥρειας. βέλτιον οὖν ἀποδιδόναι, τῇ ὁμωνυμίᾳ προσαναπαυόμενον τὸν Πινδαρον οὕτως εἰρηκέναι, ἢ ἀπὸ τῆς Κυλλήνης, ἐν ᾗ ἐτράφησαν. ὁ δὲ Κράτης γράφει
5 θερεῖαν Πελειάδων, ὅτι θερείας ἐπιτέλλουσι· τοῦτο δὲ ἀντιπράσσει ἢ τε ἀντίστροφος καὶ τὸ μὴ μόνον θέρους αὐτὰς ἐπιτέλλειν, ἀλλὰ καὶ χειμῶνος. δύναιτο δ' ἂν καὶ ὥρειας λέγειν τὰς ὁρουστικὰς, τοτέστιν ὁρμητικὰς διὰ τὸ φεύγειν τὸν Ὠρίωνα ἢ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἡρακλέους βελῶν.

- 10 19. Καὶ μὰν ἃ Σαλαμίς γε θρέψαι] ζητεῖται διὰ τί δῆποτε τὰ περὶ Σαλαμίνα εἰς τοὺς περὶ Τιμόδημον λόγους προσῆκται· οὐ γὰρ δῆπου Σαλαμίσιος ἦν· ἄντικρυς γὰρ αὐτὸν Ἀχαρνέα φησὶ τῶν δῆμων. Ἀρίσταρχος μὲν οὖν τῆς Αἰαντίδος φυλῆς εἶναι, οὐκ ὀρθῶς δέ, φησὶν· οἱ γὰρ Ἀχαρνεῖς τῆς Οἰνυτίδος
15 φυλῆς εἰσιν. οἱ δὲ περὶ Ἀσκληπιάδην φασίν, ὅτι εἰκὸς ἐστίν

1 ὥρ. D, ὥρ. V. — 1. 2 τὰς ὥρειας om. U. — 2 ὥρειας BV, οὐρειας edd. — γενέσθαι] λέγεσθαι TU, γεγενῆσθαι V. — οὐρειας V. — ἀποδιδόναι om. V. — 4 κυλήνης Brsw, om. D. — ἐν ᾗ] ἐνηδης (?) D. — ἐτράφη B et edd., ἐτράφησε T. — 5 πληιάδων TUV. — ὅτι θέρει BD et edd. — ἐπιτέλλουσι D. — τοῦτο T. — 6 ἢ τε ἀντίστροφος] »absurde.« Boeckh. — αὐτὰς] αὐτὸς T. — ἐπιτέλει D. — 7 δύναται δὲ ὥρειας T, δύναται δ' ἂν ὥρειας U. — ὁριστικὰς TU. — 9 τὸν] τὸ U. — ἢ — βελῶν hoc loco om. V. — ἡρακλείων B et edd., ἡρα^{κα} DU, ἡρακλέους T. — 10 μὴν TU; καὶ μὰν om. D. — ἃ D. — θρέψαι omm. TUV. — ζητ. δὲ δ. U. — διατί codd. et edd. — 11 παρὰ T. — παρὰ T. — περὶ τὸν μόδημον D. — εἰς τοὺς περὶ (παρὰ;) διὰ τὸν φόβον τῶν ἡρακλέους βελῶν τιμόδημον λόγους V. — 12 εἰσῆκται TU. — 13 φασι (φασὶ T) TUV. — τὸν δῆμον BD Tricl. et edd. — τὸν δῆμον ἀρίσταρχος· μὴ οὖν D. — αἰάντιδος V. — 14 εἶναι om. D. — δέ φησιν (sic rell. codd. et edd.) omm. TUV. — οἰνοπίδος D, οἰνόπιδος BTUVrfsw; Boeckh Holstenium ad Steph. Byz. v. Ἀχάρνα conferri iubet. — 15 εἰσὶν D, omm. TU. — παρὰ T. — φησὶν ex φασίν T.

αὐτὸν εἶναι τῶν τὴν Σαλαμῖνα κατακλήρουχρσάντων Ἀθηναίων·
εἰκὸς οὖν αὐτὸν γεννηθέντα Ἀθήνησι τεθράφθαι ἐν Σαλαμῖνι.
Δίδυμος δὲ φησιν, ὅτι ἴσως ἄμεινον λέγειν, ὅτι εἰς Αἶαντα ἀνέ-
φερε τὸ γένος, ὥσπερ καὶ Μιλτιάδης καὶ Κίμων καὶ Ἀλκιβιάδης
5 καὶ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς ὁ Ὀλόρου. ἴσως δέ, ὅτι διὰ
τιμῆς ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι τὸν Αἶαντα, ὥς μὴ μόνον Αἰαντίδα φυ-
λὴν ἀποδείξαι, ἀλλὰ καὶ κλίνην αὐτῷ μετὰ πανοπλίας κοσμεῖν,
λόγον τε ἔχειν παγκρατιαστὴν ὄντα τὸν Τιμόδημον τῷ μαχιμω-
τάτῳ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀνδρειοτάτῳ παραβεβλήσθαι. θρέφαι
10 οὖν ἡ Σαλαμὶς ἱκανή ἐστὶν ἄνδρα μαχητὴν· τίς ἀπόδειξις; ἡ
ἐπιφερομένη.

21. Ἐν Τροίᾳ μὲν Ἐκτωρ Αἶαντος ἄκουσε] τοῦτ' αὖ

2 Ἀθήνησι pro Ἀθήνησι ex B recepi. — τετραῦθαι T, τε-
τράφθαι UV. — 3 εἴσως D. — ἀναφέρει TUV. — 4 καὶ
Ἀλλ.] ὁ ἄλλ. T; καὶ om. U, καὶ Ἀλλ. om. V. — »Didymus . . .
Aiacis posteros enumerans Cimonem inter et Thucydidem Alci-
biadem inserit. Quem errorem Didymo imputare non ausim.
Alcibiadis enim πρόγονοι Alcmaeonidae fuerunt (Sopater in Walz.
Rh. V p. 10). Inde subnata mihi suspicio est scholiastam Pindari
pro καὶ Ἀλκιβιάδης voluisse οἱ Λακκιάδαι, quamvis propensior sim
ad credendum mala quadam fortuna subductum nobis una cum
vera lectione nomen illius viri esse, qui Miltiadem et Thucydidem
cognitionis vinculis coniunxerit.« Maur. Schmidt, Didymi fra-
gmenta p. 331, ubi vitam Thucydidis a se conscriptam fortasse re-
spexisse Didymum suspicatur. — 5 ὁ ante συγγρ. omm. TUV, habet
Tricl. — καὶ Θουκυδίδης [ὁ ἱστορικὸς] ὁ Ὀλόρου citat Wilamowitz-
Möllendorf in Herma XII p. 342. — ὁ omm. TU. — Ὀλόρου U. —
Μιλτιάδης — Ὀλόρου] »Qui partim Eurysacidarum, partim Philai-
darum gentis fuere, igitur ab Aeace utrique. Sed noster Τιμόδημ-
ὸς vocatur.« Boeckh. — § ἴσως a. — δέ omm. B Tricl. et edd.
— διὰ] καὶ διὰ D. — 6 φυλὴν αἰαντίδα (αἰάντιδα V) TUV
Tricl. — φυλὴν] φιλεῖν D. — 7 αὐτόν D. — κατακοσμεῖν B et
edd. — 8 τὲ D. — 10 τίς] καὶ τίς T, καὶ τις U, τίς δὲ D et
Tricl. — ἡ omm. DU. — 11 ἐπιφερομένους D. — 12 τροίᾳ V. —
μὲν B, μαν V, μὲν rfs wa, μὴν bh. — Αἶαντος] ἐν τροίᾳ TU, om.
V. — ἄκουσε TV, ἄκουσε^{αι} D. — τοῦτο DT.

γὰρ μονομαχίῃσας ἐλείφθη. τὸ δὲ δυνατὸς ἀντὶ τοῦ δυνατῆ, ὡς θερμὸς αὐτῇ, καὶ Πινδαρος (Nem. IV 1)· ἄριστος εὐφροσύνη ἀντὶ τοῦ ἀρίστη.

22. Αἴαντος ἄκουσεν] ᾗσθετο τῇ πεύρα. ὡς καὶ Ὀμη-
5 ρος (Il. A 532)· Τοὶ δὲ πληγῆς αἰόντες, ἀντὶ τοῦ αἰσθόμενοι.
ἔοικε δὲ ὁ Πινδαρος τὸ παρ' Αἴαντος ῥηθὲν πρὸς Ἑλλήνας
ὕπονενονοχέναι εἰρησθαι πρὸς Ἑκτορα· φησὶ γάρ (Il. H 198)·

Ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως

Ἐλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέναι τε.

10 εἰ μὴ ἄρα τις τῇ πεύρα μεμαθηκέναι ὑποστήσεται τὸν Ἑκτορα,
ὡς ἐπιτηδεύς ἡ Σαλαμὶς ἔχει πρὸς τὴν τῶν ἡρώων γένεσιν.
§ ὁ δὲ νοῦς· τοῦτου γοῦν τοῦ τὴν Σαλαμῖνα φέρειν ἀνδρείους
τὴν πεύραν ἔσχεν ὁ Ἑκτωρ ἐν τῇ Ἰλίου τῇ πεύρα τοῦ Αἴαντος.
§ Ἄλλως· ἄκουσεν ἀντὶ τοῦ ἐπῆσθετο, ὅτι ἡ Σαλαμὶς φέρει ἀν-
15 δρας ἀγαθοὺς.

25. Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον] φανερόν ἐκ τούτων, ὅτι
Ἀχαρνέες τῶν δῆμων ὁ νικηφόρος. καὶ σὺ οὖν Ἀχαρνέες τυγ-

1—3 Verba τὸ δὲ δυνατὸς — ἀντὶ τοῦ ἀρίστη omm. BD et
ed. — 1 τὸ δὲ δυνατὸς] δυνατὸς: T, δυνατὸς δὲ U. — δυνατῇ] δυ-
νατὸς T. — 2 ὡς θερμὸς om. U. — καὶ] καὶ ὁ T. — εὐφροσ.] ἡδονή
U. — 3 ἀντὶ τοῦ ἀρίστη om. V. — Vss. 4—15 om. D. — 4 ἄκουσεν
T. — ᾗσθετο τῇ π.] ἀντὶ τοῦ ἐπῆσθετο ἐν τῇ πεύρα V. Inter πεύρα
et ὡς καὶ BV et ed. addunt ὅτι ἡ Σαλαμὶς φέρει ἀνδρας ἀγαθοὺς.
Iidem libri omittunt infra comma: ἄλλως. ἄκουσεν — ἀγαθοὺς.
B et V librorum scribae alius alio modo duo scholia sane non dissi-
milia in unum contraxerunt. — ὡς om. V. — 5 πληγαῖς U. —
Bergk ἐπαίει pro ἄκουσεν in textu edidit: »correxì librorum scri-
pturam ἄκουσεν, ineptum interpretamentum: emendationem firmat
schol. ᾗσθετο τῇ πεύρα . . . αἰόντες ἀντὶ τοῦ αἰσθόμενοι. nam
verbum ἐπαίειν vel αἶειν solent veteres magistri ita interpretari. vid.
Hesych.» — 6 παρὰ αἴαντος TU. — 8 οὐδέ με BU. — οὐδέ μεν
οἶδα γ' οὕτως rsw, sed Brubachianae emendationem etiam Oxonienses
comprobaverunt. — 9 ἔλπομαι V. — γεγενῆσθαι U. — γεν. τε-
τραφέναι Brfsw et Eustathius apud Homerum. — τέ rfs. —
10 ἄρα τις rfs. — 12 φέρειν] τρέφειν TU, non male. —
13 Αἴαντος] ἔκτορος TU. — 14 ἄλλως] ἢ U. — 16 ἀχάρναι BDr,

χάνων ἀγαθὸς ἀνὴρ πέφυκας. § ἢ οὕτω· καὶ αἱ Ἀχάρναι δέ, ὄθεν ὑπάρχεις, ἀπ' ἀρχῆς ὡς εὐάνδρῳ ὕμνοῦνται. Ἀχάρναι δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὄθεν ἦν ὁ Τιμόδημος. § παλαίφατοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς λέγονται.

5 26. Ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις] θαυμαστικῶς ἀντὶ τοῦ πάνυ· πλειστάκις ἐν τοῖς ἄθλοις οἱ πρόγονοί σου προεκρίθησαν.

— 28. Προλέγονται ἀντὶ τοῦ προκέρχονται. Ὀμηρος (II. N 689). Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι. § ἢ οὕτως· ἐν τοῖς πρὸ τούτου χρόνοις λέγονται. § Τιμοδημίδαι δὲ φατρία, ὄθεν
10 οἱ πρόγονοι τοῦ Τιμοδήμου, ἀπὸ πάππου Τιμοδήμου.

χάρναι U. — δὲ παλ. om. U, παλ. omm. DV. — παλ.] παλ. εὐάνορες B. — ἐκ τούτου wbha. — ὅτι] ἐστίν D. — 17 τὸν δῆμον B Trich. et edd.

1 πέφυκας ἀνὴρ V. — οὕτως codd. et edd. — ἀχαρναὶ Brsw, χάρναι U. — δὲ omm. B [U?] et edd. — 2 ὑπάρχει TU. — ἀπαρχῆς D, om. V. — ὕμνοῦντο V. — ἀχαρναὶ BD rsw. — 3 Paragraphi signum ego addidi. — παλ. — λέγ. om. V. — παλαίφατα TU. — 4 ἀντὶ τοῦ omm. TU. — λέγεται D, om. T. — Mommsen postquam omnes libros praeter unum Moschopuleum (g) παλαίφατον pro παλαίφατοι a Boeckhio recepto exhibere dixit, haec addit: »Sch. Vet. ἐξ ἀρχῆς [immo ἀπ' ἀρχῆς] in paraphrasi; ad calcem vero hoc additum est in [B] Rom. παλαίφατοι δὲ, ἀντὶ τοῦ· ἐξ ἀρχῆς· λέγονται, sed ibi TU παλαίφατα, ἀντὶ κτλ. praestant, ut tribus illis verbis (ἐξ ἀ. λέγ.) Scholiasta adverbium (quod prorsus Pindaricum est: cf. ad O. VII, 47) exprimere voluisse videatur. Auctoritas codicis g nulla est.« Haec Mommsen in ed. mai., in ed. min. tamen »παλαίφατοι unus schol.?« annotavit. Παλαίφατοι a scholiasta lectum esse iam Er. Schmid animadvertit. — 5 ἀέθλοις τιμοδημίδαι· τὸ ὅσσα θαυμαστικῶς BD et edd. — 6 ἐν τοῖς ἄθλοις om. V. — πρὸ ἐκρίθησαν r. — τὸ δὲ προλέγονται (προλέγεται D) ἀντὶ BD et edd. — 7 προλέγονται — λέγονται om. V. — προκέρχεται D. — 8 οἱ scripsi pro οἱ. — προλεγόμενοι DT. — 9 πρὸ omm. TU. — 9. 10 Verba Τιμοδημίδαι—πάππου Τιμοδήμου in BD et edd. statim post προεκρίθησαν leguntur. — Paragraphi signum ego addidi. — οἱ δὲ τιμ. V, τιμ. γὰρ φ. BD et edd. — φατρία] »vult γένος.« Boeckh. — 10 τοῦ om. D. — ἀπὸ πάππου Τιμοδήμου

29. Πὰρ μὲν ὑφιεμέδοντι Παρνασσῷ] Παρνασὸς ὄρος τῆς Φωκίδος· τῇ Πυθοί. § ὑφιεμέδοντι δὲ καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ ὑψηλῷ.

30. Τέσσαρας ἐξ ἁέθλων] ὡς τῶν προγόνων αὐτοῦ
 5 τέσσαρας νίκας Πυθικὰς εἰληφότων.

32. Ἀλλὰ Κορινθίων] ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καί· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Il. I 316)· καὶ δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην καχός, ἀλλὰ ποδώκης, ἔν' ἧ καὶ ποδώκης. § Ἄλλως· ὁ ἀλλὰ σύνδεσμος ἀντὶ

omm. T et edd. — ἀπὸ] ἀπὸ τοῦ D. — »Τιμοδημίδα] Patronymica forma posteros notans. Hic vero quivis Timodemi familiae et praecipue maiores eius notantur ut et P. 5, *Αἰγεῖδαι* pro maioribus Aegei usurpantur, et *Ἐμμενίδαι* P. 6 pro posteris et maioribus Emmenidis. Quod non intelligens Schol. peculiarem *φατρίαν* Timodemidarum Athenis fingit. Aretius simili sensu Timodemum quendam ante hunc olim vixisse fingit, cui hic cognominis sit; sed sine autoritate. Haec Schmid. Quae exscripsimus quia verum iudicium de pluribus apud Schol. continere videntur. Quod vero ad Aretium attinet, is sane Scholia tantum vertit, neque erat arguendus. α Oxoni.

1. 2 TU omm. π. μ. ὑψ. Παρνασσῷ· Παρνασὸς — Πυθοί et verba ὑφιεμέδοντι — ὑψηλῷ post *εἰληφότων* collocata habent; V om. scholium ad v. 30, quod in BD et edd. *φησὶ δὲ* pro lemmate τ. ἐξ ἀ. substituto verbis ἀντὶ τοῦ ὑψηλῷ subnexum est. Comma inde ab ὑφιεμέδοντι ego a praecedentibus separavi. — 1 παρὰ [D] edd. — Παρνασσῷ D, om. V. — Post lemma haec V: *καταχρ. τῷ ὑψηλῷ· παρνασὸς δὲ ὄρος φωκίδος ἐν πυθῶνι*. Sequitur in V schol. ad v. 32. — *παρνασός* D. — 2 δὲ om. T. — *καταχρ.] παραγωγῶς* TU. — 3 τοῦ] τοῦ τῷ B. — ὑψηλοῦ T. — 4 τῶν omm. TU. — 5 εἰληφότα D. — 6 *κορ. ὑπὸ φωτῶν* B et edd. — Scholia ad v. 32 ex T edidi, BD et edd. omm. prius comma ὁ ἀλλὰ — ἄλλως; V post lemma sic pergit: ὁ ἀλλὰ ἀντὶ καὶ καὶ ὁμηρος καὶ δὴ τοι δέμας μὲν ἔην καχός ἀλλὰ ποδώκης: — ὁ δὲ νοῦς παρὰ κορινθίων ἐν ταῖς κτλ., U sic: ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δὲ — ἔν' ἧ καὶ ποδώκης καὶ ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς παρὰ, ἔν' ἧ καὶ παρὰ κορινθίων δὲ κτλ. Triel. cum T consentit: Ἀλλὰ Κορινθίων· ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ καί· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ καὶ δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην καλός (sic), ἀλλὰ ποδώκης. ἔν' ἧ· καὶ ποδώκης. ἐν ταῖς πτυχαῖς δὲ τοῦ πέλοπος, φησὶν, ἤγγουν ἐν τῇ

τοῦ δέ, καὶ ἡ ὑπὸ ἀντι τῆς παρά, ἢ ᾗ· παρά δὲ Κορινθίων ἐν ταῖς πτυχαῖς τοῦ Πέλοπος, τουτέστιν ἐν Πελοποννήσῳ, ἔλαβον ὁκτὼ νίκας, ἐπεὶ Κορίνθιοι τότε ἐτίθεσαν τὸν ἀγῶνα· ἐπτα δὲ στεφάνους ἐν τῇ Νεμέῳ, φησὶν, ἔλαβον, ἥτοι αἱ Ἀχάρναι ἡ
5 οἱ Τιμοδημίдай.

35. Τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ] τὰ δὲ οἴκοι ἐν ταῖς Ἀθήναις μερίζονα ἐστὶν ἡ ἀριθμεῖσθαι, οἷον ὑπερβαίνειν ἀριθμὸν ἃ ἐνίκησαν οἴκοι. τίθεται δὲ ἐν Ἀθήναις Διὸς ἀγών, τουτέστι τὰ Ὀλύμπια.

10 37. Τόν, ὃ πολῖται] ἡ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων ἡ τὸν Δία, ὃ ἀνατίθεται ὁ ἀγών, σὺν τῷ Τιμοδήμῳ κωμάσατε καὶ μετὰ κωμασίας ὑμνήσατε, εὐκλεῶς παραπέμποντες διὰ τῶν ἡδυτάτων ὕμνων. § ἡ οὕτω· σὺν τῇ ἀπονοστήσει ἀπὸ τῆς Νεμέας κωμάξατε· ἀπὸ τοῦ κώμου τὸ ἐγκώμιον νοητέον· τουτέστιν
15 ὑμνήσατε αὐτόν.

πελοποννήσῳ, ἔλαβον ὁκτὼ νίκας ὑπ' ἀνδρῶν κορινθίων, ἤγουν παρ' ἀνδρῶν· ἡ ὑπὸ ἀντι τῆς παρά· κορίνθιοι γὰρ τότε ἐτίθεσαν τὸν ἀγῶνα. — 6 τοῦ om. V. — καὶ] δέ U. — ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ] καὶ καὶ ὕμνος V. — 7 δὴ τοι omm. TU in lacuna. — δέμας V. — 8 ἢ ἡ καὶ ποδύκης T, om. V. — ἄλλως — ἀντι τοῦ δέ om. U, ἄλλως — παρὰ δὲ] ὁ δὲ νοῦς· παρὰ V.

1 δέ] καὶ D. — παρὰ] περὶ D. — καὶ παρὰ κορ. δέ TU. — 2 πελοποννήσω DUV. — 3 κορίνθιοί τε ἐτίθ. D. — 4 στεφανοί V. — οἱ ἀχάρναι [B]DTVrfsw, de U non notavi. — 6 μ. ἀρ. omm. DV, ἀρ. omm. TU. — μάσσον T, μάσσον U. — ἀριθμῶ B et edd. cum parte codicum veterum in textu. — οἴκοι om. V. — 7 μερίζονα ἐστὶν D, μερίζονα εἰσὶν V. — ὑπερβαίνειν sw. — ἀρ.] πάντα ἀριθμὸν B et edd. — 8 δὲ] καὶ TU. — Διὸς] διὸ D. — τουτέστι omm. TU. — 9 Ὀλύμπια] »Potius Ὀλυμπιεῖα, ut dixi ad Schol. Olymp. VII, 151.« Boeckh. — 10 πολῖται BTrfsw. — κωμάξατε post πολ. add. B et edd. — τινὲς ἡ τὸν ἀγῶνα TU. — 11. 12 κωμάσατε ἀντι τοῦ μετὰ TU. — 13 οὕτως DU. — τῆς om. V. — 14 κωμάσατε B et edd. — ἀπὸ δὲ τοῦ V. — τουτέστιν omm. TUV. — 15 αὐτόν omm. edd. — αὐτόν τὸν τιμοδήμον U. — »Τιμοδήμῳ legit Aldus cum Schol. minus bene.« Heyne in ed. 3, et dativum Τιμοδήμῳ a Scholiasta lectum

Ἐπίνικοι Νεμεονίκαις.

Ἀριστοκλείδῃ Αἰγινήτῃ Παγκρατιαστῇ Ὡιδῇ γ'.

Τῆς τρίτης φῶδ' ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων γ'.
Τὸ α' ἱαμβικὸν δόμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' ἐπιχοριαμβικόν
5 δόμετρον καταληκτικόν. Τὸ γ' ἰθυφαλλικόν. Τὸ δ' τροχαϊκόν

esse etiam Oxoniensium et Hermanni (Notae ad Pind. p. 368) erat sententia. » Τιμοδῆμω unus cod. et schol. « Bergk in ed. 1. » Ex Schol. Vett. non satis apparet quomodo haec construxerint, licet utrumque comma ita intelligi possit, ut Τιμοδῆμω (ω) pro genitivo, si non de forma attamen de significatione acceptum fuerit. Disertius Triclinius Schol. Vet.¹ ita amplificat σὺν τῷ τιμοδῆμω ἀπονοστοῦντι τοῦ ἀγῶνος, quae interpretatio videtur esse verborum τιμοδῆμου σὺν εὐκλείῃ νόστῳ, idemque significat οὐ in Triclinianis supra ω scriptum. « Mommsen. » Post ἀριθμοῦ posui stigma τελείαν et v. 24 scripsi Διὸς ἀγῶνι τόδ', ὧ πολλῆται, legebatur τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ Διὸς ἀγῶνι· τόν, ὧ πολλῆται, at mirum est Timodemidas, si innumerabiles victorias domesticas reportaverant, Iovis tantum Olympii in certamine, non item Panathenaeis aliisque ludis vicisse: nec minus offendit τόν, quod schol. ad Iovem referunt vel ad ἀγῶνα (probante L. Schmidt), sed unus schol., qui dicit σὺν τῇ ἀπονοστήσει ἀπὸ τῆς Νεμέας κομάσατε· ἀπὸ τοῦ κόμου τὸ ἐγκώμιον νοητέον, haud dubie τόδ' legit, quod reposui [» unus schol. qui dicit ἐγκώμιον ex verbo κομάξατε repetendum esse, videtur τόδ' legisse « Bergk in ed. 3]. Iubentur populares in ipsa Iovis solemnitate Timodemum Nemea redeuntem hoc carmine salutare. « Bergk, quem falsam de hoc scholio sententiam concepisce redintegrata ex codicibus scholii scriptura evincit. Ceterum apparet scholiastam nihil aliud dicere voluisse quam vocabulum κομάζω recte per ὕμνεϊν explicari, cum etiam ἐγκώμιον ab eadem qua κομάζω voce derivatum sit. — Τέλος τοῦ δευτέρου τῶν νεμέων εἵδους in fine addunt rfs w.

1. 2 Inscriptionem ego addidi et omisi cum codd. scholii metrici hunc titulum: Περί τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς

δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε' τὸ αὐτό. Τὸ ζ' ἱαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ἱαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ η' ἱαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ θ' τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ι' ἱαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ια' Σαπφικὸν ἐνδεκασύλλαβον. Τὸ ιβ' ἱαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ιγ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἡ ἐπὶ φθόγῃ κώλων ἡ'. Τὸ α' χοριαμβικὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' ἱαμβικὸν πεντασύλλαβον καὶ Ἰωνικὸς ὁ ἀπὸ 10 διαφοροῦ ἀρχῆς, εἴτα πάλιν Ἰωνικὸς ὁ ἀπεμφαίνων διὰ τὴν λύσιν καὶ συλλαβήν. δύναται καὶ ὅλον ὡς ἱαμβικόν, παρακεχαραγμένον μέντοι διὰ τὸν τελευταῖον πόδα. Τὸ γ' δίμετρον χοριαμβικὸν καταληκτικόν. Τὸ δ' δοκεῖ ἀντισπαστικὸν εἶναι. Τὸ ε' χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ἀντισπαστικὸν 15 τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν μονόμετρον καταληκτικὸν δύο συλλαβῶν. Τὸ η' δακτυλικὸν τετράμετρον παρὰ τὴν ἐν ὀρχαῖς συλλαβήν.

τοῦ αὐτοῦ [αὐτοῦ (III) b, τρίτου ha] εἰδούς. — Scholium metricum B solus habet. — 4 Post καταληκτικόν f in marg.: ἢ μᾶλλον ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

1. 2 τρίμετρον Brfsw, δίμετρον f in marg. bha in textu, et corr. etiam Pauw p. 256. — 6 δίμ. ὑπερκατάληκτον Bsw, δίμ. κατάληκτον f, δίμ. καταληκτικόν recte bha, Pauwium (p. 256) secuti; — f in margine annotat: ἢ καὶ προσοδιακὸν ὑπερκατάληκτον. — 7 Post hunc versum Περὶ τῆς ἐπὶ φθοῦ [ἐπὶ φθόγῃ fh] αὐτοῦ inscriptionem addunt edd. — 8 Post κώλων ἡ' in bh »(ex alia verss. descriptione)« additum legitur. — τρίμ.] τετράμετρον Brfsw; corr. Pauw p. 259. — 9. 10 πεντ. καὶ ἰωνος τοῦ ἀπὸ δ. ἀρχῆς, εἴτα π. ἰωνος τοῦ ἀπεμφαίνοντος Brfsw, corr. Pauw p. 259. — 14 χορ. δίμετρον Brfsw, corr. Pauw p. 261. — 15. 16 »Ἀβάταν ἄλα κιόνων] Glyconium, aut Anapaesticum Monometrum Hypercatalectum in Disyllabum: Metricus: τὸ ζ' ἰωνικὸν μονόμετρον καταληκτικὸν δύο συλλαβῶν: quae sensu carent et plane corrupta sunt: An ipse scripsit forsitan ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δύο συλλαβῶν? Nihil propius succurrit aut verba promittunt.« Pauw p. 261,

1. Ὡς πότνια Μοῦσα, μάτερ ἀμετέρᾳ] μητέρα αὐτοῦ εἶπε τὴν Μοῦσαν ὁ Πίνδαρος, ὡς ἂν ἐπιπνεόμενος ἐκ τῶν Μουσῶν (Hes. Theog. 94. 95).

Ἐκ γάρ τοι Μουσάων καὶ ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος

5

Ἀνδρες αἰοδοὶ ἔασιν.

ἢ τροφόν, διὰ τὸ ἀποζῆν αὐτὸν ἐξ ὧν ἔγραψεν ἐπινίκων. ἄμεινον δέ, ὅτι προσηγῆς ἦν αὐτῷ ἢ Μοῦσα, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἢ Ἀθηνᾶ.

recte, puto. — In calce scholii metrici haec habet f: (Ἄλλως. Ἡ αὐτὴ ἔπωδος ἐν τοῖς Ἀλδου, εἰς ἔνδεκα κῶλα διήρηται. ὧν τὸ α'. χοριαμβικὸν δέμετρον καταληκτικόν. τὸ β'. δέμετρον ἰαμβικὸν κατάληκτον. τὸ γ'. ἰαμβικὸν δέμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ δ'. ὁμοιον, πλὴν πλεονάζον μιᾷ συλλαβῇ. τὸ ε'. περιόδικον, παρὰ τὴν τελευταίαν. τὸ ς'. τροχαϊκὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ ζ'. ἰαμβικὸν δέμετρον κατάληκτον. τὸ η'. χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ θ'. ἀσυνάρτητον ἐκ διῆμβου, ἀντισπᾶστου καὶ χρητικοῦ. τὸ ι'. ἐπιωνικὸν δέμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ια'. ἐπιωνικὸν τρίμετρον κατάληκτον. ἢ καὶ ἀσυνάρτητον ἐξ ἰωνικοῦ διῆμβου καὶ χρητικοῦ).

Scholii lemma Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ praemissum est in rfswb. — Ante schol. ad v. 1 praefixo in edd. lemma Ἀριστοκλεῖ Αἰγινήτῃ (αἰγινήτῃ f) et sine lemma in BD scholium legitur, quod V libro duce ad quintum Pindari versum edidi: Ἀριστοκλεῖ Αἰγινήτῃ] Αἶγινα μία νῆσος τῶν Σποράδων ἀντικρὺ κεμένη τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίος τῶν Ἀργείων. ἔοικε δὲ βραδύτερον ἀποδιδοῦς τὸν ἐπινίκον σπεύδειν γράφειν, ὥσως καὶ τῆς πανηγύρεως κατεπειγούσης.

1 μοῦσα D, qui om. μάτερ ἀμετέρᾳ; in V lemma est μοῦσα μάτερ. — αὐτοῦ V. — 2 ὥσάν a. — ὡς ἐπιπνεόμενος ἐκ τῆς μούσης... ἢ ὅτι ἐξ αὐτῆς ἐτρέφετο Tricl. — 4 τοι uncis inclusum est apud Heynium. — μουσέων BD soli, vix recte, cum veteres grammatici saepissime ἐκ γάρ τοι Μουσάων testentur; ἐκ γάρ τοι Μουσάων in Hesiodi Theogonia v. 94 cum aliis recentioribus exhibet praestantissimus et antiquissimus cod. M (Laur. saec. XIII), eandemque falsam sine dubio lectionem firmat Gramm. apud Ma-trang. An. Gr. p. 405, Cornut. 32 p. 227, Schol. ad Il. A 176 et ad Pind. Pyth. IV 313 (ubi τοι Μουσέων male cod. Gotting.), Gramm. apud Cram. An. Par. III p. 275. Etiam hymnum Homericum XXV, ab imperito grammatico Byzantino ex Hesiodicis frustulis consutum ἐκ γάρ Μουσάων exhibere non est mirum. — 5 ἔασιν

Μήτηρ ὡς Ὀδυσσῆι παρίσταται ἡδ' ἐπαρήγει (Π. Ψ 783).
 § ὁ δὲ νοῦς· ἵκετεύω σε, ὦ ἐντιμωτάτῃ Μοῦσα, ἡμετέρα μῆτερ,
 παραγενοῦ μοι εἰς τὴν πολύξενον νῆσον τὴν τῶν Δωριέων τῶν
 Ἀργείων ἄποιον· ἐν τῇδε τῇ ἱερομηνίᾳ τῆς Νεμεάδος ἦκε εἰς
 5 τὴν Αἴγιναν. § Ἄλλως. ἐξήττηται, πῶς ἐπικαλεῖται τὴν Μοῦ-
 σαν ἐλθεῖν εἰς Αἴγιναν ὑπὲρ τοῦ τὸν ὕμνον ἄσθῆναι, καὶ ἅμα
 τοὺς νεανίσκους φησὶ μένειν, δι' οὗς αὐτὴν ἐπικαλεῖται, οὐκ ἐν
 Αἰγίνῃ ἀλλ' ἐν Νεμέᾳ· ὁ γὰρ Ἀσωπὸς οὐκ ἐν Αἰγίνῃ, ἀλλὰ περὶ
 Φλωῦντά ἐστι καὶ Νεμέαν. ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχος φησιν, ἦτοι
 10 τὸν χορὸν ὑπὸ τὸν καιρὸν τῆς νίκης αὐτοσχέδιον τινα ἐπίνικον
 ᾄσαι, ἢ τὸν Ἀρχιλόχου Καλλίνικον, οὗ καὶ τὸν Πίνδαρον μνημο-
 νεύειν διὰ τούτων· Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος φωνᾷεν, καὶ τὰ
 ἐξῆς (Ol. IX 1). μεταβάντος οὖν τοῦ χοροῦ εἰς τὴν Αἴγιναν
 καὶ μέλλοντος ᾄσειν τὸν ὑπὸ τοῦ Πινδάρου πεποιημένον εἰκίτως
 15 φάναι· Ὅδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες
 κώμων νεανίαι· ὥσθ' ὃ βούλεται εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν· οἱ γὰρ

B. — 6 ἦ] ἀντὶ τοῦ BD et edd. — ἀπὸ ζῆν DV. — ἔγρα B, ἔγρα^{ev} D,
 ἔγραφεν edd.

1 ὡς rfs. — Ὀδυσσῆι BDVrf. — ἡδ' B, ἡδ' vel ἡδ' D. —
 2—5 Verba ὁ δὲ νοῦς· ... εἰς τὴν Αἴγιναν in BD edd. post οὐ γὰρ
 ἐστὶ δημοτελής (p. 75, 4) leguntur. — 2 ἐντιμωτάτῃ rfs. —
 μήτηρ V. — 4 τ. δ. ἄποιον τῶν ἀργείων· ἐν δὲ τῇ ἱερομηνίᾳ
 τῆς ν. D. — ἱερонуμηνία B solus et edd. — V τῇ post ἱερὸν.
 addit. — ἦκον h, ἦκε a et sic V, nisi quod in hoc libro ε ex εν
 factum esse videtur, ἦκεν rell. codd. et edd. — 5 — p. 75, 4 in BD edd.
 hoc scholium omisso lemmate et δὲ post ἐξήττηται inserto loco ex
 Iliade laudatò subiectum est. — 5 καλεῖται V. — 6 εἰς τὴν Αἴγ.
 B et edd. — τῶν ὕμνων ἄσθῆναι D. — 7 φασὶ V. — 8 ἀλλ'
 ἐνεμέα D. — 9 φλειούντα ἐστὶ DV, φλωῦντα ἐστὶ rfs. — καὶ Νεμέα
 rfs., καὶ νεμέοις (?) D. — οὖν om. V. — ἀρίσταρχος φησὶν
 D. — 10 τὸν χρόνον ὑπὸ DV. — ὑπὸ τῆς νίκης τὸ ἱερὸν B et
 edd. et τὸ ἱερὸν pro τὸν καιρὸν etiam rell. codd. et edd.; correxi
 collato scholio vet. ad Ol. IX 1: κεκράτηκεν οὖν ἐπὶ πάντων τῶν
 νικηφόρων παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης ἐπάδεσθαι τὸ κύμμα.
 — αὐτοσχέδιον τινά Drfs. — Pro τινα in V γὰρ et suprascriptum
 τὸ legitur. — ἐπὶ μῶ (ἐπίμετρον?) ᾄσαι V. — 11 ἀρχελόχου

ἐπὶ τῷ Ἀσωπῷ τὸν αὐτοσχέδιον ὕμνον τεκτῆνάμενοι χοροὶ ἀνα-
 μένουσιν σε ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἄσόμενοι τὸν ὑπὸ Πινδάρου ποιηθέντα
 ἐπίνικον. ὁ δὲ Δίδυμος διηπατῆσθαι φησι τοὺς ὑπομνηματιστα-
 μένους τῇ ὁμωνυμίᾳ τῶν ποταμῶν· οἱ γὰρ Ἀσωποὶ πλείους, ὧν
 5 ἓνα φησὶν εἶναι καὶ τὸν ἐν Αἰγίνῃ· ὁ δὲ Καλλίστρατος Ἀσωπίδα
 ἐν Αἰγίνῃ. δύνатаι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ἀσωποῦ ποταμοῦ
 ἀκούεσθαι ὡς τῶν ἐξ Αἰγίνης χορευτῶν τῷ Πινδάρῳ προσλι-
 παρούντων ἕνεκα τοῦ γράφειν Ἀριστοκλείδῃ τὸν ἐπίνικον.

4. Ἱερομηνία Νεμεάδι] τούτέστι τῇ τῶν ἐπινίκων ἐθα-
 10 χία. ἱερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ σύντμην τὴν ἱερωνουμηνίαν·
 αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱεραὶ εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος, καθὼς ὁ αὐ-
 τὸς δοκεῖ εἶναι τῷ ἡλίῳ. ἐν ἱερομηνίᾳ ἐλθὲ Νεμεάδι, ἐν ᾗ
 μέλλομεν ἡμέρᾳ τὸν εἰς τὴν Νεμεακὴν νίκην ὕμνον γράφειν.
 § οἱ δὲ ἱερὸν μῆνα καθόλου λέγουσι κεκλησθαι, ἐν ᾧ τὰ Νέμεα
 15 ἄγεται· ἱερομηνία δὲ λέγονται αἱ ἐν τῷ μηνὶ ἱεραὶ ἡμέραι οἷαι
 δῆποτε θεοῖς ἀνειμέναι· τὸν οὖν Δημητριῶνα μῆνα φησι Φιλό-
 χορος (fragm. 176 ed. Muell.) ὅλον ψηφίσασθαι τοὺς Ἀθηναίους

D. — μνημονεύει D. — 12 ἀρχελόχου D. — 15 φάνα V. —
 ὕδατι μὲν γὰρ ὄντι ἐπ' Ἀσωπῷ μ. τ. ὕμνων (om. νεανία) V. — 16 ὡς
 τὸ pro ὥσθ' ὁ D. — τοιοῦτόν ἐστιν om. D.

1 τεκτῆνάμενοι Bbh, τεκτείναντες D. — 2 ὑπὸ] ἐπὶ D. —
 3 διηπατῆσθαι φησὶ D. — 4 τῶν πύλεων ποταμῶν B. —
 Ἀσωποὶ εἰσὶ πλ. V. — ὧν] δν D. — 5 φησὶν quod Boeckh in
 notis coniecit et probavit M. Schmidt (Didymi fragm. p. 230) habet
 V, φασὶν BD et edd. — Ἀσωπίδῃ V, Ἀσωπιῶν D. — 6 ποταμοῦ
 Ἀσωποῦ BD et edd. — 7 χορευτῶν τὸν Πινδάρου D. — 8 οὕνεκα V.
 — Ἀριστοκλεῖ B et edd., Ἀριστοκλῆ D. — 9 Pro lemmate BD
 et edd. ἱερομηνία δὲ φησι Νεμεάδι exhibent. — 10. 11 σύντμ. τὴν
 ἱερομηνίαν· ἐν γὰρ τ. μ. ἀρχαὶ ἱεραὶ εἰσὶ D. — 12 ἐν ἱερωνουμηνίᾳ
 ἐλθεῖν BD et edd. ante Boeckhium, qui ante ἐν ἱερων. addidit:
 λίσσομαι οὖν τὴν Μοῦσαν. — 13 γράφειν] fort. ᾄδειν? — 14 γρά-
 φουσιν pro λέγουσι κεκλησθαι V. — 15. 16 οἷα δῆποτε V, οἷαι δῆ-
 ποτε fs, οἷαιδῆποτε [Br?] ha, οἷαι δῆποτε etiam w. — 16 δημη-
 τριῶνα D, Δημητριῶνα sw. — μῆνα φησὶ Drfs w. — 17 ψηφίσασθαι
 h errore, unde ψηφίσασθαι] » Sic Rom. Conf. Plut. Demetr. 12.

ιερομηνίαν λέγεσθαι, οἷον ὄλον ἑορτήν. *ιερομηνίαν φησὶν ἐν τούτοις· Ἀπάντων ἡμῶν ἀγόντων ἱερομηνίαν. ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν ἱερομηνίαν λέγειν τὴν τῶν ἐπινίκων ἑορτήν· οὐ γὰρ ἔστι δημοτελής.*

5 5. *Νᾶσον Ἀἴγιναν]* μία νῆσος τῶν Σποράδων ἀντικρὺ κειμένη τῆς Ἀττικῆς, ἄποικος τῶν Ἀργείων. ἔοικε δὲ βραδύτερον ἀποδιδοῦς τὸν ἐπινίκον σπεύδειν γράφειν, ἵσως καὶ τῆς πανηγύρεως κατεπειγούσης.

6. *Ἵθατι γὰρ μένουσι]* ἐπὶ γὰρ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἐν ταῖς Θήβαις λέγω, προσμένουσιν ἡμᾶς οἱ νεανίαί οἱ τῶν ἡδυτάτων ὕμνων τέκτονες καὶ χορευταί, τὴν σὴν φωνήν, ὦ Μοῦσα, ἐπιζητοῦντες ἀεὶ. μένουσι δὲ ἀντὶ τοῦ μένουσι Δωρικῶς εἶπε.

10 Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου] διψῇ δὲ καὶ 15 ἐπιθυμεῖ ἄλλο μὲν ἄλλου πράγματος, ἣ δὲ ἐκ φιλονεικίας ἔρις,

Fragm. Philoch. p. 92. Dorvill. ad Charit. p. 514 Lips. & Boeckh.

1 *ιερομηνία* D. — οἷον ὄλον ἑορτήν, *ιερομηνίαν. φησὶν ἐν τούτοις ἀπάντων* [r] fsw. — *ἑορτή* D. — 2 *ἀγ. ἱερομηνίαν]* »Sunt verba plebisciti Attici ex Philochoro ducta, ad quem pertinet illud *φησὶν.*» Boeckh. — *ἡμῶν ἀπάντων* D, ὕμνων pro ἡμῶν V. — 5 Lemma ex V addidi; totum scholium in BD et edd. scholio ad v. 1 praefixum est, ubi vide annotationem. Confer etiam Tzetzam ad Lycophr. 176: *Ἡ δὲ Ἀἴγινα αἴτη νῆσος μία τῶν Σποράδων ἐστὶν ἀντικρὺ κειμένη τῆς Ἀττικῆς, ἄποικος ὡς ἔφην, Ἀργείων ὑπάρχουσα.* — *Ἀἴγινα (αἰγίνη)* D μ. ν. BD et edd. — 6 δὲ om. D. — 7 *ἐπινίκιον* D. — 9 Scholium ad v. 6 in V post. οἱ ἐπινίκιοι (p. 78, 7) legitur, in BD et edd. cum paraphrasi verborum Ὡς πότνια . . . νᾶσον Ἀἴγιναν (p. 73, 4. 5) cohaeret. — Lemma omm.

BD et edd. — μένον V. — 10 ποταμοῦ, *τουτέστιν ἐν ταῖς Θήβαις,* πρ. BD et edd. — 12. 13 *ἀεὶ εἶπε* ex V addidi. — 12 *μένοντι]* μένονται V. — μένουσιν V. — 14 *πράγος* BVrs, *πρῶτος* D. — ἄλλο μὲν ἄλλου in lemmate omm. DV. — 15 *ἐπιθυμῇ* ἄλλοι μοι ἄλλου D. — *φιλονεικίας* D.

ἡ ἀθλονεικία, μάλιστα φιλεῖ τοὺς ἐπαίνους καὶ τοὺς ὕμνους· τῶν γὰρ στεφάνων καὶ ἀρετῶν ἐπιδέξιος καὶ καλλίστη ὁπαδὸς ἡ ψδὴ. § ἡ γὰρ ψδὴ καὶ τὸ ἐγκώμιον, φησὶν, ἔπεται ταῖς ἀρεταῖς καὶ τοῖς στεφάνοις τοῖς τοῦ νικηφόρου.

5 14. Τὰς ἀφθονίαν ὀπαζε] ταύτης οὖν τῆς ψδῆς, ὧ Μοῦσα, ἀφθονίαν δίδου ἀπὸ τῆς ἐμῆς διανοίας.

16. Ἀρχε δ' οὐρανῶ] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος Οὐρανοῦ θυγά-
τέρα τὴν Μοῦσαν δέδεκται, καθάπερ Μίμνερμος καὶ Ἀλκμάν
ἱστοροῦσιν· ὁ δὲ Ἀμμόνιος προστίθησιν, ὅτι διὰ τοῦτο χρέοντα
10 κέχληκε τὸν Οὐρανόν, ὅτι πρὶν Κρόνον βασιλεῦσαι οὗτος ἐβασί-
λευσεν. ἤλλακται δὲ ἡ πτῶσις, ἀντὶ τοῦ τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ

1 ἀθλονεικία V, ἀθλονεικία edd. »Schol. legisse videtur: ἀεθλονεικία, cum interpretetur: ἡ ἐκ φιλονεικίας ἔρις.« OXONN. ἀθλονεικία scholiastam legisse Heyne, Boeckh et Bergk (in ed. 3) dicunt, ἀθλονικία Hermann (Notae ad Pind. p. 368) et Mommsen in ed. min. ex eo afferunt. — καὶ τοὺς ὕμνους om. D. — 2 ὁπαδός BD Vrs. — 3. 4 ἡ γὰρ . . νικηφόρου] ἔπεται γὰρ τὸ ἐγκώμιον τῷ νικήσαντι V. — 3 ἐγκώμιόν φησιν rfs w b h. — 5 ἀφθονίων D. — ὀπαζε BD, om. V. — 7 ἄρδε D, quod Bergk male critici correctionem esse dicit »qui videtur ἄρδε δ' οὐρανῶ πολυνεφέλα χρέοντι θυγάτερ δόκιμον ὕμνον legisse, sed id σπένδε potius dici oportebat, neque enim ἄρδεν vel ῥαίνειν ὕμνον dicitur, sed ὕμνῳ.« — 7 Pro οὐρανῶ scripsi οὐρανῶ cum D, et cum BD in textu, ubi οὐρανῶ V; de V libri lemme non notavi. — Post lemma V codicem secutus deleui recentioris grammatici interpolationem Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ. καί; nullus enim nec vetustus liber nec scholiasta genetivum agnoscit, nam alter quoque scholiasta (Didymus?) qui genetivo in paraphrasi utitur, dativum pro genetivo positum esse putavisse videtur. — 8 μίμνημος rfs w, μίμνερκος D. Bergk in quarta Lyricorum Poetarum editione (II p. 30) Pausaniam confert IX 29, 4: Μίμνερμος δὲ ἐλεγεία εἰς τὴν μάχην ποιήσας τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδοὺς, φησὶν ἐν τῷ προιμίῳ θυγατέρας Οὐρανοῦ τὰς ἀρχαιοτέρας Μοῦσας, τούτων δὲ ἄλλας νεωτέρας εἶναι Διὸς παῖδας. — ἀλκάν ut vid. D. — 10 ἐβασίλευεν D. — 11 ἤλλακτε D. — Ante ἤλλακται paragraphi signum posuit Boeckh,

θύγατερ. § βέλτιον δέ φησιν ὁ Δίδυμος ἀκούειν τὸ ὄλον οὕτω· τοῦ πολυνεφέλου κρέοντος οὐρανοῦ θύγατερ, τοῦ Διός. κρέων γὰρ οὐρανοῦ ὁ Ζεὺς, Διὸς δὲ Μοῦσαι. § ὁ δὲ νοῦς· κἀταρχε δὲ αὐτῇ ὦ Μοῦσά μοι καὶ παρέχε ὕμνον δόκιμον καὶ κάλλιστον, 5 ὦ τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ βασιλεια θύγατερ.

quod rectius ante βέλτιον addi iam Bergk et Mommsen perspexerunt. — Alterum τοῦ om. V.

1 θύγατερ V et Boeckh; θυγατέρα BD et rell. edd. — οὖν pro δὲ D. — »Vulgo ὁ Πίνδαρος [sic etiam codd.]; Heynius coniecit ὁ Δίδυμος: sed tutissimum duxi lacunam notare.« Boeckh. Heynii coniecturam probavit M. Schmidt (Didymi fragm. p. 230), et, ut videtur, Bergk in editione altera. — οὕτως codd. et edd. ante Boeckh. — 3 ὁ om. V. — Paraphrasim inde ab ὁ δὲ νοῦς om.

V. — 4 μοῦσα μοι D. — ὕμνον Boeckh addidit. — 5 βασι^{λ'} B, quod Mommsen male non nisi βασιλέως esse posse affirmat, βασιλεια D et edd., quod nolui mutare, cum quid paraphrastes in textu legerit, pro certo dicere non possimus. Adscribo Mommseni et Bergkii de hoc poetae loco notas. Ille haec dicit: »κρέοντι omnes — κρέοισα Bergk ed. 2 et Hartung paraphrasten legisse opinantur, quia βασιλεια legatur in hoc scholio; sed hoc est vitium Romanae et D; in B est βασι^{λ'} i. e. βασιλέως. Aristarchus et Ammonius Οὐρανῷ πολυνεφέλῃ κρέοντι θύγατερ scribentes Musam volebant appellari a Pindaro (ut a Mimnermo et Alcmane) filiam Urani regis nubilosi, ut dativus pro genitivo esset, alii (Didymus? paraphr.; Tricl.) Iovis filiam, qui coelo nubiloso imperaret; hi aut οὐρανῷ πολυνεφέλῃ genitivo scripserunt, aut dativum pro genitivo positum vel potius dativum loci (cum Hermanno recte) statuerunt, 'filiam eius qui in coelo nubiloso regnat.' Mss. non distinguunt post κρέοντι (ut nec impressi ante E. Schmidium), quod nihil probat, cum vett. vocativos omnino non disiungere soleant. Sed Sch. veram construendi viam ostendunt, nec video, quid lucremur, verbis οὐ. π. κρ. cum ἄρχε ὕμνον consociatis, allocutioneque maxime poetica divulgata. Id recte sensit Bergk. ed. 2. cum interpunctionem a Schmidio invectam tolleret.« Accuratus haec Bergk: »Legebatur ἄρχε δ' οὐρανῷ (BD οὐρανῷ) πολυνεφέλῃ (Ald. πολυνεφέλῃ) κρέοντι θύγατερ, et sic Sch. Eurip. Hec. 685, quod cum nescirent

18. Ἐγὼ δ' ἐκείνων τέ μιν ὁάροις] ἐκ τῶν νεανίσκων, φησί, τῶν μενόντων παρ' ἑμοὶ τὸν ὕμνον κοινῶς ᾄσομαι· μετ' ᾧδῃς γὰρ καὶ λύρας ἀπηγγέλλοντο οἱ ἐπίνικοι. § ὁ δὲ νοῦς· ἐγὼ δὲ ταῖς ἐκείνων τῶν χορευτῶν φωναῖς καὶ ταῖς λύ-
5 ραῖς κοινῶς τὸν ὕμνον ᾄσομαι. § Ἐγὼ δ' ἐκείνων] ἐγὼ δὲ ταῖς τῶν χορευτῶν φωναῖς καὶ ταῖς λύραις κοινῶς τὸν ὕμνον ᾄσομαι· μετ' ᾧδῃς γὰρ καὶ λύρας ἀπηγγέλλοντο οἱ ἐπίνικοι.

veteres critici emendare, varia commenta sunt: Aristarchus et Ammonius *Οὐρανῷ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ*, de Musa Urani filia cogitaverunt, dativum pro genitivo dictum esse statuentes; alius (fort. Didymus), ut Uranum removeret, *οὐρανῷ* [sic] *πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ* interpretatus est: Musa (Iovis) filia, qui nubifer coelō imperat, et huc videtur adnotatio *οὐρανῷ Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ* referenda; hunc fere sequitur paraphr. ὦ τοῦ πολυνεφέλου οὐρανοῦ βασιλέως (ita correxit Mommsen scripturam B βασι, D et Rom. βασιλεία, unde paraphr. κρείοισα legisse olim statui) θύγατερ, is igitur πολυνεφέλα, non πολυνεφέλα praeoptavit. In ed. 3 Bergk alia scripserat: »quod Scholiasta dicit *οὐρανῷ Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ* obscurum est. Aristarchus et Ammonius . . . alius (fort. Didymus) . . . Paraphrastes denique *οὐρανῷ πολυνεφέλα κρείοισα θύγατερ* satis perverse. Oxonienses Er. Schmidium secuti scholiastam κρέοντι pro vocativo vocis κρέοντις habuisse putaverunt.

1—5 deest in V, qui solus alterum scholium, vel potius alteram eiusdem observationis recensionem (Ἐγὼ δ' ἐκείνων — οἱ ἐπίνικοι) servavit. Neque dubito, quin V libri lectio nonnullis magis genuina videri possit, cum non solum μετ' ᾧδῃς γὰρ καὶ λύρας aptius post φωναῖς καὶ ταῖς λύραις ᾄσομαι quam post simplex ᾄσομαι inferatur, sed etiam ἐκείνων ante τῶν χορευτῶν recte omissum videatur; in hac enim paraphrasi Pindari verba circumscriptis tantum, non repetivit scholiasta. Praeterea vide, num scholiasta BD ἐκ κείνων pro ἐκείνων in textu habuerit (ἐκ τῶν νεανίσκων . . . ᾄσομαι), nam ἐκείνων pro ἐκ scribendum vel ἐκ delendum esse veri simile non est. — Ceterum ex hoc scholio Bergk κοῖν' ἀείσομαι (vel κοῖν' ᾄσομαι) pro κοινῶσομαι (Boeckh κοινάσομαι) recipiendum esse vidit. — 1 τέ μιν ὁάροις om. D. — 4 χορευτῶν D. — 5 Alterum comma solus V habet.

20. *Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον*] ἀμφίβολον πότερον ἢ Αἴγινα τὸν ὕμνον ἔξει τῆς χώρας αὐτῆς ὄντα ἄγαλμα, ἢ τὸν πόνον ἔξει, τουτέστι τὸν ὕμνον. *χαρίεντα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίχαριν.* § ἢ οὕτως· ἢ Αἴγινα, ἥτις ἐστὶ χώρας ἄγαλμα, ἔξει μοι τὸν 5 ὕμνον ἐπὶ χάριτι. § Ἄλλως. τὸν δὲ χαρίεντα πόνον τοῦ παγκρατίου διὰ τῶν ὕμνων ἔξει μνημονευόμενον ἢ Αἴγινα ἢ οὖσα ἄγαλμα τῆς περὶ αὐτὴν πάσης χώρας· ἢ χαρίεντα πόνον τὸν ὕμνον ἔξει ἢ Αἴγινα ἢ οὖσα τῆς περὶ αὐτὴν χώρας ἄγαλμα.

21. *Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι ᾤκησαν*] περὶ τῶν 10 *Μυρμιδόνων* Ἡσίοδος μὲν οὕτω φησὶν (fragm. 96 ed. Kinkel).

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱπποχάρμην.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης πολυηράτου ἔκετο μέτρον,

Μοῦνος ἐὼν ἥσχαλλε. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,

15 Τοὺς ἀνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναικας.

Οἱ δ' ἦτοι πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

2. 3 Mutilum esse scholium recte perspexit Boeckh, neque quae in V leguntur, ἄγαλμα τὸν πόνον ἢ τὸν ἔξει (sic) τουτὶ τὸν ὕμνον opem loco depravato afferunt. Ego post τουτέστι τὸν ὕμνον inserendum esse puto τῆς περὶ αὐτὴν χώρας οὖσα ἄγαλμα. — 2 ἔξει pro ἔξει D. — 3 Ante χαρίεντα comma est in ha. — Ceterum Mommsen Schol. 1 post πόνον in textu commate distinxisse, Schol. 2 et 3 non distinxisse vidit. — 4 ἢ τίς ἐστι rfs w, ἢ τις ἐστι b. — 5 ἐπὶ χάριτι] ἐν χάριτι? — τοῦ] διὰ τοῦ V. — 8 περιαντὴν D. — Verba inde ab ἔξει om. V, fort. recte. — 9 Verba ἵνα πρ. ᾤκ. om. V, ᾤκησαν om. D, qui πρότερον habet. — 11 ἢ δ' Dr et Muelleri codices apud Tzetzam ad Lycophr. 176, ubi nostrum scholium expilatur, H δ' fsw, H δ' Tzetzae editiones et Kinkel, H δ' [B? V?] rell. edd. — ὑποκυσαμένη quod Boeckh in notis proposuit, Tzetzes, V et fort. etiam B. — ἱπποχάρμην rf, ἱπποχάρμην sw. — 12 ἥρης D. — πολυκρόντου D, πολυκράτου duo Tzetzae codices. — ἔκετο D. — 13 μ. αἰών D, qui punctum post ἥσχαλλε omittit et post θεῶν τε ponit. — ἥσχαλε V. — δ' ex Heynii coniectura addidit Boeckh, et habent Tzetzes, BV et Er. Schmid. — 14 ἐνδοθεν D, ἐνδοθε nonnulli codd. et edd. apud Tzetzam. —

Θεαγένης (fragm. 17 ed. Muell.) δὲ ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης οὕτω γρά-
φει· Ἄλλοι δέ τινες πιθανώτερον ἐξηγοῦνται περὶ τούτων. ὁλι-
γανθρωπούσης γὰρ τῆς νήσου φασὶ τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν ἐν
σπηλαίοις καταγείοις διατῆσθαι παντελῶς ἀκατασχεύους ὄντας,
5 καὶ τοὺς μὲν γινομένους καρποὺς εἰς ταῦτα καταφέρειν, τὴν δὲ
ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν εἰς τὰ γεώργια ἀναφέρειν, οὔσης
ἐπιεικῶς ὑπάντρον τε καὶ ὑποπέτρου τῆς νήσου, μάλιστα δὲ τῶν
πεδινῶν τόπων αὐτῆς. διόπερ ἀφομοιούντων αὐτούς, ὥς εἶδον
ταῦτα πράττοντας, τῶν ἔξωθεν ἐρχομένων μύρμηξι, Μυρμηδό-
10 νας κληθῆναι. μεθ' ὧν συνοικίσαντα τὸν Αἰακὸν τοὺς ἐκ Πελο-
ποννήσου μεθ' ἑαυτοῦ παραγενομένους, ἐξημερῶσαι τε καὶ
νόμους δοῦναι καὶ σύνταξιν πολιτικὴν, ἥ χρησαμένους αὐτοὺς
παντελῶς δοκεῖν ἐκ μυρμηκῶν γενέσθαι.

15 ποίησεν D. — 16 οἱ Tzetzes DV r f s w, οἱ b h, οἱ a et Flach. —
δὴ τι D, δὴ τοι Tzetzes, B V, Flach et edd. ante Boeckhium, qui δ'
ἔτοι edidit et schol. ad Ol. VIII 22 conferri iussit; δ' ἔτοι Din-
dorf, Marckscheffel, Kinkel. — ζευκανῆας D.

1 Θεαγένης Tzetzes, DV et Boeckh, θεογένης B et rell. edd.,
»sed verior est forma a nobis recepta. De hoc v. Mueller. Aegi-
net. p. 2. p. 14 et passim.« Boeckh. Mueller, qui fragmenta
Historicorum Graecorum collegit, θεογένης formam retinuit et haec
de nostro fragmento: »Eadem laudato auctore Tzetzes Hist. VII
306 sqq. et ad Lyc. 176. Cf. Schol. ad Hom. Il. α 180 et Strabo
VIII 375, qui sua ex Theagene habere videtur Muellero in Aegin.
p. 14. coll. ip. 5. 6. 14. 21. 43. Ceterum num Macedonicorum
auctor idem sit cum eo qui De Aegina scripsit, in medio relin-
quendum. Ceterum formas Θεαγένης et θεογένης constat adhiberi
promiscue.« — οὕτως φησὶν D. — 2 πιθανώτερον D. — 3 γὰρ om.
D. — αὐτῇ V, non male. — 4 καταγείας D. — αὐτοὺς (αὐτοῖς
V) ante παντ. codd. addunt, male. — 5 γινόμεν.] γεωργομένους Tzetzes.
— 6 ὀρυττομένην V. — εἰς Tzetzes et V, ἐπὶ rell. — τὰς γεωρ-
γίας Tzetzes. — 7 τε (τὲ cod.) ex V addidi. — ὑποπετράου V.
— 8 πεδινῶν τ. αὐτοῖς V. — αὐτοὺς] αὐτοῖς V. — 10 συνοικί-
σαντα BD (V ?) r f s w b. — τοὺς] τοῖς V. — 10. 11 πελοποννήσου
DV. — 11 παραγενομένους B et edd., παραγενομένοις V. — ἐξημεροῦ-
σθαι τὲ D. — 12 δοῦναι in fine versus om. V. — ἥ pro ἥ D. —
13 γενέσθαι ἀνθρώπους B et edd., fort. recte.

23. Ὡν παλαίφατον ἀγοράν] ὧν τῶν Μυρμιδόνων τὴν
 πάλαι πεφατισμένην, τουτέστιν ὕμνουμένην ἀγοράν καὶ σύννοδον
 οὐδαμῶς ὕβρισε καὶ ὀνειδισμοῖς ἐμίανειν ὁ Ἀριστοκλείδης, ἀλλὰ
 τοῦναντίον καὶ προσήυξησεν, ὡς καὶ Ὅμηρος (Π. Ο 11). Ἐπεὶ
 5 οὐ μιν ἀφαιρότατος βάλ' Ἀχαιῶν· ἀλλὰ ἰσχυρότατος δηλονότι.
 § Ἄλλως. διὰ τὸ σόν, φησί, μέρος, ὃ Μοῦσα, ἢ ὃ Αἴγινα, ὃ ἐστι
 τοῦ ὕμνου τυχὼν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μερίδα καὶ σπουδὴν, ὅσον γε
 αὐτῷ ἀνῆκε.

27. Παγκρατίου στόλῳ] στόλῳ μὲν τῇ στάσει. εἰσὶ
 10 δὲ οἱ τὸ παγκράτιον ἀπαρχαΐζοντες καὶ τὸν θησέα φασὶ τῷ
 Μινωταύρῳ παγκρατιαστικῶς ἀγωνίσασθαι. Ἀριστοτέλης δὲ
 Λεύκαρόν φησι (fragm. 261 ed. Muell.) τὸν Ἀχαρνᾶνα προῶτον

1 ἀγοράν om. V. — 2 πάλ. πεφ. τουτέστιν om. V. — 3 ὀνει-
 δισμοῖς V. — ὁ omm. edd. — 3. 4 Verba ἀλλὰ τοῦναντίον usque
 ad δηλονότι post v. 8 leguntur in V, nisi quod τοῦναντίον δὲ pro
 ἀλλὰ τοῦναντίον habet. — 4 καὶ post ὡς, et ἐπεὶ om. V. —
 5 βούλ' D. — ἀλλ' ἰσχ. B. — 6 ἢ οὕτως pro ἄλλως V. — σόν
 φησι rfswbh. — 7 τυχόν D. — ἑαυτοῦ προαίρεσιν τε καὶ μερ.
 καὶ σπ. V, quod ἑαυτοῦ μερίδα τε καὶ προαίρεσιν καὶ σπ. dici de-
 bebat. — ὅσον τε B, ὅσον τὲ DV, ὅσον τε rfswbh. — 8 ἀνῆ-
 κεν αὐτῷ B et edd. — In textu τεὰν κατ' αἶσαν codd. omnes,
 et Mommseno iudice, qui quod viri docti certatim ἐὰν κατ' αἶσαν
 accipiant, non solum perversum sed etiam flaccum et inutile esse
 dicit, etiam scholiasta vetus recte intellectus nihil agnoscit nisi
 τεὰν. Contra Bergk: »Schol. 1 τεὰν (διὰ τὸ σόν, φησί, μέρος, ὃ
 Μοῦσα ἢ Αἴγινα, ὃ ἐστι τοῦ ὕμνου τυχὼν), sed 2 ἐὰν (κατὰ τὴν
 ἑαυτοῦ μερίδα καὶ σπουδὴν, ὅσον γε ἀνῆκεν αὐτῷ), neque aliter le-
 git paraphr. (γυμνασθεῖς ἱκανῶς).« Videtur ergo post τυχὼν inse-
 rendum esse ἢ et praeterea ἢ ὃ Αἴγινα delendum esse, nam si
 Aeginam alloquitur poeta, τεὰν κατ' αἶσαν vix idem ac τοῦ ὕμνου
 τυχὼν significare potest. Tamen nihil mutavi, cum alibi quoque
 is qui vetera scholia ex antiquiorum commentariis compilavit di-
 versas explicationes inepte coniunxerit. — 9 στόλος D in lemmate.
 — τῇ στάσει codd. rfsw. — 11 μινωταύρῳ D. — 12 φησι λεύ-
 καρον V, λεύκαρον φασὶ D. — λακαρνᾶνα V.

έντεχνον τὸ παγκράτιον ποιῆσαι. § ὁ δὲ νοῦς· τῇ τοῦ παγκρατίου ὁρμῇ, τοῦτο γὰρ λέγει στόλῳ, καὶ ὁρμῇ τῇ περισθενεῖ καὶ πανταχόθεν συνεχομένη μαλαχθεῖς καὶ γυμνασθεῖς ἱκανῶς. τῶν δὲ ἐπιπόνων πληγῶν καὶ τῶν ἐκ τοῦ παγκρατίου τραυμά-
5 των τῶν κατὰ τὴν μεγάλην Νεμέαν βοήθημα καὶ ἱάμα ὑγεινὸν φέρει τὴν νίκην.

29. Ἄκος ὕγιηρόν] τὴν νίκην φάρμακον ἔσχε τῶν πληγῶν· οἱ γὰρ νικήσαντες οὐδὲ εἰ τραύματα ἔχουσιν αἰσθάνονται διὰ τὸ ἥδεσθαι.

10 32. Εἰ δ' ὦν καλός] εἰ δὲ τὸ εἶδος ὦν καλὸς ἰσορρόποις τοῦ εἶδους σεμνύνεται πράξεσιν ὁ τοῦ Ἀριστοφάνους παῖς Ἀριστοκλείδης, οὐκέτι οἶόν τέ ἐστι περαιτέρω τὴν μὴ πλεομένην θάλασσαν περᾶν, ἀλλ' ἄβατον ὑπὲρ τὰς Ἡρακλέος στήλας τοῖς πλέουσιν.

15 37. Ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν] ἀρκεῖσθω, φησί, τούτοις τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ νικᾶν, καὶ μὴ ζητεῖτω ἔτι πλείονα ἀγαθά· ὥς γὰρ οὐ δυνατόν ὑπερθέσθαι τὰς Ἡρακλέος στήλας, οὕτως οὐδὲ τὴν ἀπὸ τούτου δόξαν.

2 Verba τοῦτο γὰρ λέγει στόλῳ καὶ ὁρμῇ in V post ἱκανῶς leguntur. Pro altero ὁρμῇ videtur στόλῳ vel simile quid legendum esse. — 3 γυμνασθεῖς ἱκανῶς] Bergk paraphrastam voce ἱκανῶς Pindari ἐὰν κατ' αἶσαν reddidisse putat, sed vix est credibile paraphrastam haec verba ad μαλαχθεῖς et non ad ἐμίανε (ἐὰν vel τεὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν) retulisse. — μαλ. γὰρ καὶ γυμν. D. — 5 τῶν ante κατὰ fort. delendum est. — νέμεαν rfswhb. — 6 φέρειν B rfswhb, probante Bergkio, qui (Neue Jahrb. 1868 p. 376; 1869 p. 189) adeo in textu φέρειν pro φέρει substituit, »hoc enim dicit poeta: laborum solatium est Nemeae parta victoria, τό γε φέρειν (i. e. φέρεσθαι) τὴν νίκην ἐν Νεμέᾳ τῶν πληγῶν ἄκος.« — 6. 7 ὕγ. φ. τὴν νίκην. ταύτην γὰρ φάρμακον κτλ. BD et edd. — 10 δ' ὦν D. — In textu ex Heynii correctione δ' ἑὼν editur. — In lemmate post καλός B et edd. addunt ἔρδων (ἔρδων a) τ' εὐοκότη μορφῇ. — 12 οἶόν τε ἐστὶ a. — περαιτέρω] Hinc Hermann (Notae ad Pind. p. 369) προτέρω quod recepit Christ pro πρόσω in textu scripsit. — 12. 13 πλεῖν post περαιτέρω inserunt, περᾶν omit-

38. Ἡρώς θεὸς ἄς ἔθνηκεν] ὁ Ἡρακλῆς. διὰ τί δὲ αὐτὸν ἦρωα καὶ θεὸν εἶπε; λέγεται γὰρ ὅτι τῆς Ἑλλάδος προσελθούσης τῇ Ἀπόλλωνι καὶ ἐρωτώσης, ὅπως δεῖ τιμᾶν τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὴν ἀποθέσιν, εἶπεν ὁ θεός· νῦν μὲν ὡς ἦρωα, 5 τῇ δὲ ἐπιούσῃ ὡς θεόν. § ὁ δὲ νοῦς ὁλος· ἄσυνας στήλας ὁ ἦρωας καὶ θεὸς Ἡρακλῆς τῆς τελευταίας ναυτιλίας καὶ τοῦ ἐσχάτου πλοῦ ἔστησε περιφανέστατα σημεῖα. ὡς ἐν παρεχβάσει δὲ λέγει, ὅτι καὶ ἀνέιλε θαλάσσια θηρία, οἷον τὸ κῆτος. λέγεται γὰρ ὁ Ἡρακλῆς διαπλεῦσαι τὰ θυτικά μέρη καὶ Λιβύην καὶ ἔτι 10 περαιτέρω, καὶ θεασάμενος ἄπειρον τὸ πέλαγος ὄρους τοῦ πλοῦ δύο κίονας ἔστησε, τὸν μὲν ἕτερον ἐν Λιβύῃ, τὸν δὲ ἄλλον εἰς τὸ ἕτερον κλίμα.

40. Μάρτυρας κλυτὰς] ἀμφίβολον, πότερον τῆς ἐσχάτης μάρτυρες ναυτιλίας αἱ στήλαι, ἢ κατὰ τὸ πληθυντικὸν τὰς 15 ἐσχάτας μάρτυρας ἐμφανίζουσας ἔθνηκεν, ὅτι μέχρι αὐτῶν δεῖ πλεῖν. ἔστι δὲ καὶ περισπάσαι τὸ κλυτὰς, ἔν' ἧ· τῆς κλυτῆς

tunt BD et edd. — 13 ἄβατον Boeckh addidit, »alii ἀλλὰ in ἄλα [sic Heyne] vel ἢ ἄλα mutari volunt; sed additum τοῖς πλέουσι adiectivum ἄβατον aut simile requirit.« — ἀλλὰ f. — Ἡρακλείας edd., ἡρακλέους B, ἡρακλείους D. — 15 Lemma ex V addidi. — φησί om. V. — 17 ὑπελθέσθαι (?) D. — ἡρακλέους B et edd., ἡρα^{κλ} D.

1 ἄς ἔθ. om V; ἐπέθνηκεν D pro ἄς ἔθνηκεν, ἄς ἔθνηκε ναυτιλίας edd. — διατί BD et edd. — δὲ omm. B et edd. — 2 αὐτὸν post θεόν habet D, fort. recte, utroque loco V. — γάρ om. V. — 3 προσελθούσης D. — 4 νῦν] νυνὶ D. — 5 τῇ γὰρ pro τῇ δὲ D. — 6 ἦρωας καὶ θεός om. V. — 7 περιφανέστατον σημειῶν V. — 9 θυτικά V. — 10 τὸ om. V. — ὄρους V. — ὄρους τοῦ πλοῦ om. D. — 11. 12 τὸν μὲν ἕνα ἐν λ. τὸν δὲ ἕτερον εἰς τὸ ἄλλο κλίμα V. — 13 Pro lemmate BD et edd. τὸ δὲ μάρτυρας κλυτὰς (κλυτὰς B) habent, nisi quod Boeckh ante μάρτυρας addit ἐσχάτας, in quo cardo argumentationis versetur. — κλυτὰς V. — Paraphrastae ναυτιλίας ἐσχάτας genetivi, μάρτυρας κλυτὰς accusativi erant, scholiasta ἐσχάτας et genetivum et accusativum esse posse vidit et pro κλυτὰς etiam κλυτὰς scribi posse observavit. — 14 αἱ στήλαι] ἔστειλεν D. — 14. 15 τῆς ἐσχάτης BD et edd. ante

ναυτιλίας ἐσχάτας μάρτυρας τὰς στήλας ἔθηκεν. αἱ δὲ Ἡράκλειαι στήλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι, καθά φησι.

Στήλαι τ' Αἰγαίωνος ἄλδς μεδέοντι Γίγαντος.

Boeckhium; τῆς ἐσχάτας V, quo duce fort. τῆς ναυτιλίας ἐσχάτας κτλ. scribendum est. — 15 ὅτι μ. δεῖ αὐτὸν πλ. D. — μέχρις B et edd. — 16 περισπᾶσαι BD et edd. — τὸ om. V.

1 ἐσχάτους D. — 1. 2 Ἡρακλείαι b, Ἡρακλεῖται ha, Ἡράκλειοι D. — 2 βριάρεω D. — λέγεται D. — εἶναι λέγονται V. — καθό B et edd. — »Versus est epici poetae ignoti; nam nomen eo loco, ubi lacunam posui, excidisse manifestum est. Vulgo erat στήλαι τὴν Αἰγ. [sic etiam codd.]. Ceterum quid μεδέοντι sit, nescio; an scribendum μεδέουσι, imperant, moderantur, terminum imponunt? Sed potest etiam dativus esse a verbo pendens, quod versu sequenti continebatur.« Boeckh. Hecker (Philol. V p. 419) στήλαι ἔν' Αἰγαίωνος ἄλδς μεδεῦντι Γίγαντος scripsit et fragmentum e Pindari Paeanibus sumptum esse suspicatus est. Neque rectius W. Ribbeck in Museo Rhenano XXXIII p. 456—457: »Um etwas zu helfen, schrieb Boeckh στήλαι τ', Voss und Weichert [qui hunc versum »Titanomachiae vindicandum esse censent, alii Euphorionis esse putant« Kinkel] στήσαντ' Αἰγαίωνι ἄλδς μεδέοντι Γίγαντες, während Welcker's Phantasie so weit ging (Ep. Cycl. II 413) eine Rede des Zeus zu erkennen: στήλαι τ' Αἰγαίωνος ἄλδς μεδέοντι Γίγαντος, nämlich μελέσθων ἄλδς μεδέοντι i. e. Ποσειδῶνι, die στήλαι Αἰγαίωνος als das Grabmal des überwundenen und vermuthlich von Poseidon überwundenen Giganten. Kinkel (p. 7) will στήλαι τ' Αἰγαίωνος ἄλδς μεδέοντος ἄνακτος, was ein merkwürdiger Pleonasmus wäre. Aber der Genetiv μεδέοντος ist mit Meineke (von Kinkel gar nicht erwähnt) exercit. in Athen. I 12 wohl fest zu halten und Γίγαντος als ein Trümmerstück des folgenden Verses anzusehen. Aigaion ist selbst ἄλδς μεδέων, wie schol. Apollon. Rhod. I 1165 aus der Titanomachie des Eumelos ihn als κατοικῶν ἐν τῇ θαλάσῃ bezeichnet. Das Wort στήλαι hat wohl gar nicht an der Stelle des Verses gestanden, wo es jetzt zu stehen scheint, und ist von dem Scholiasten oder seiner Quelle nur des Zusammenhanges wegen als das zu Αἰγαίωνος gehörende Nomen ohne Rücksicht auf das Original wiederholt. Das hinter φησί aber fehlende Subject ist vielleicht durch die Ungunst der

42. Ὑπερόχος ἰδίᾳ] Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους, οἷον ὑπερέχοντας καὶ μεγίστους. ἡ δὲ ἀπότασις αὐτῷ ἐπὶ τοῦ κήτους τοῦ περὶ τὴν Ἰλιον καὶ τὸν Λαομέδοντα. τὸ δὲ ἰδίᾳ τ' ἐρέυνασεν ἔνιοι γράφουσι διὰ τ' ἐρέυνασε. διηρέυνησέ τε 5 ἰδίᾳ, οὐκέτι προστάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλ' ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτοῦ διηρέυνησεν, ὅθεν ἦν δυνατὸν ἐπα-
νελθεῖν τινας. Καλλιμαχος (fragm. 120).

Zeiten auf die Buchstaben *την* reduciert, und es dürfte zu schreiben sein: καθό φησιν Εὐμηλος ἢ Ἀρκτῖνος (Athen. VII 277 D) Αἰγαίωνος κτλ.α Improbavi nimis audacem Ribbeckii coniecturam in Egyetemes Philologiai Közlöny III p. 310. Aliorum de Briarei columnis testimonia vide apud Meinekium, Analecta Alexandrina p. 157.

1 ὑπέροχος DV, ὑπέροχος^{όχωσ} B, unde ὑπέροχως rf, ὑπερόχως rell. edd. — ἰδίᾳ BD Vrf. — τ' ἐρέυνασε in lemmate add. B, τ' ἐρέυνασε *τεναγέων* addunt edd. — 2 οἷον om. V. — 3 ἰδίᾳ [codd.] rf. — 4 ἐρέυνησεν B et edd. — γράφουσιν V. — διὰ D et etiam B, ut videtur; in V aut *δοῖα* aut *δῶα* aut *δῖα* extat; *διὰ* recte edd. — διὰ τ' ἐρέυνασεν praestantissima lectio visa est Hermannō (De dialecto Pindari observationes. Lipsiae 1809. p. XXI); secundum M. Schmidt (Pindar's Olympische Siegesgesänge p. XCVII) »scholiastae adnotatio . . . ducit ad διὰ τ' ἐρέυνασε, unde Böckhius effecit διὰ τ' ἐξερέυνασε, quod ipsum in textum recepit Th. Bergk.« — »Hoc Sch. duce quod manifesto corruptum est, textum mutaverunt: ὑπερόχος διὰ τ' αὐτ' ἐρ. Hermann 2. 3, Hartung (idem Bergk ed. 1, sed διὰ δ'). — ὑπερόχος διὰ τ' ἐξερ. Boeckh [et Christ] . . . Nimis tenuia et incerta sunt vestigia variae lectionis antiquae, quam ut textum movere liceat.« Mommsen. — 4 διηρέυνησε τὲ D. — 5 ἰδίᾳ BD [V]. — Hic scholiasta fort. ambas lectiones ἰδίᾳ τ' ἐρέυνασεν et διὰ τ' ἐρέυνασεν coniunxit; nisi malis τὸ δὲ ἰδίᾳ τ' ἐρέυνασεν ἔνιοι γράφουσι διὰ τ' ἐρέυνασε, διηρέυνησέ τε. § ἰδίᾳ κτλ. edere. — Post διηρέυνησέ τε ἰδίᾳ BD et edd. sic pergunt: ἀντὶ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἡρέυνησεν, ὅθεν κτλ. Hic scholiasta, si mecum paragraphi signum ante ἰδίᾳ addis et V libri lectionem διηρέυνησεν improbas, ἰδίᾳ τ' ἐρέυνασεν in textu legit. — 6 αὐτοῦ V, sed αὐ in litura. — τινὰς Drfswbh.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπιτακτὰ μὲν ἐξάκι δοιά,
 Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμῶν,
 τουτέστι τὰ πάραθλα. τενάγη δὲ λέγονται αἱ δίνηροι καὶ παρα-
 ποτάμιοι ὑφρῦες, ἥτοι παρατεταμένη τις καὶ ὑπερέχουσα γῇ
 5 οὔσα, ἥ ἀπὸ τοῦ τέγγεσθαι· ἡ νησώδης.

45. Καὶ γὰρ φράδασεν] ἀντὶ τοῦ φραδητὴν ἐποίησε
 καὶ δῆλhn, ἕως τίνος ἐστὶ πορευτὴ καὶ ἕως τίνος ἡ θάλασσα
 πλωτή, ἐπιστήσας τὰς στήλας αὐτός.

Θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπάν] ἐπιλαμβάνεται ἑαυτοῦ
 10 ὡς περαιτέρω ἢ προσῆκεν εἰς τοὺς περὶ Ἡρακλέους ἐπαίνους
 τραπέντος, δέον λέγειν περὶ τῶν προγόνων τοῦ νενικηκότος,
 Αἰακοῦ καὶ Τελαμῶνος· προσεχέστεροι γὰρ οὗτοι Ἡρακλέους τοῦ
 ἐπαινουμένου ἔνεκεν Ἀριστοκλείδα· ὁ μὲν γὰρ Αἰγινήτης ἐστὶν
 ὥσπερ Αἰαχός, ὁ δὲ Ἡρακλῆς Θηβαῖος. ἀλληγορεῖ δὲ πρὸς
 15 ἄκραν ἀπευθύνειν λέγων τὸν πλοῦν, ἀπὸ τῶν κυβερνητῶν τῶν

4 βαρυσκίπω D. — ἐπὶ τάκτα B, ἐπίτακτα rfs w, ἐπίτακτα
 [D] b h a. » De vocis ἐπίτακτα accentu, si quidem librorum manu
 scriptorum fide nititur, cf. Lobeck. Paralip. p. 491. « O. Schnei-
 der. — ἐξακίδοια D. — δοῖα V. — 2 αὐτ' ἀγρεσίης B Drfsw,
 αὐτὰ γρεσίης V, correxit etiam Bentley. — 3 λέγεται D. — αἱ πο-
 τάμιοι pro παραποτ. V. — 4 ἥτοι] ἢ V. — τὶς Drfswbh. — καὶ
 ὑπερέχουσα om. V. — 4. 5 γῇ. οὔρα (οὔσα?) ἢ D. — 5 Hartung
 ὕδατος pro οὔσα coniecit collato Schol. ad Apoll. Rhod. IV 1264
 γῇ ἐπιπόλαιον ὕδωρ ἔχουσα ἢ πηλῶδες ὕδωρ. Apud Hesychium
 τενάγη sunt: κάθυδροι τόποι ἢ ποτάμιος πηλός, apud Suidam ἰλὸς
 ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ. — Post οὔσα colon in comma
 mutavi, continet enim ἥτοι παρατεταμένη — ἢ ἀπὸ τοῦ τέγγεσθαι
 etymon vocis τενάγη, quae vel a τείνειν vel a τέγγεσθαι derivatur.
 Post τέγγεσθαι edd. addunt τουτέστι βρέχεσθαι. — ἢ νησώδης
 (νησιώδης V) omm. B et edd. — 6—8 om. V. — 6 φράδασε
 BD, φράδασεν edd. contra veteres libros in textu. — φραδιτὴν
 edd., correxit iam Schneider apud Boeckhium. — 9 πρὸς ἀλλο-
 δαπάν om. D. — 11 τοῦ om. D. — 12 Ἡρακλέους D et edd., in
 BV vocabulum in ambiguum compendium excurrit. — 13 ἀρι-
 στοκλείδα D, ἀριστοκλεί V. — αἰτνήτης rs. — 15 τὸν] τὴν (?) B.

ἐχομένων ἄλλων ἀκρωτηρίων ἀλλ' οὐ τῶν προκειμένων, δέον
 εὐθυπλοεῖν κατὰ λιμένα· τουτέστι, μὴ καὶ τὸν νοῦν περιφέρειν
 ἔξω τοῦ σκοποῦ τοὺς ἐπαίνους ἄγοντα, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἐπαινού-
 5 μενον τρέπειν. διὸ καὶ ἐποίσει ἐντόπιά τινα καὶ οἰκεῖα· Αἰακῷ
 ὦ θυμέ, Αἰακῷ σε· Αἰγινήτης γὰρ ὁ τε ἐπαινούμενος καὶ ὁ
 Αἰακός. § Ἄλλως. ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς ἑαυτὸν· ἥσθετο
 γὰρ ἑαυτοῦ παρεχβάντος καὶ φησι· τίνα πρὸς ἄκραν ἀλλοτριάν
 ἐκπλέεις, ὦ θυμέ; ἀντὶ τοῦ διὰ τί τὰ Ἑρακλέος νῦν διηγῇ θαύ-
 10 ματα ἑάσας τὰ τῶν Αἰακιδῶν; λέγε μᾶλλον περὶ Αἰακοῦ καὶ
 τούτου τοῦ γένους· ἢ τῶν πολέμων· καὶ ἐν τούτοις τὴν Μοῦσαν
 τὴν σὴν, ἥτοι τὸν ὕμνον φέρε.

49. Ἐπεται δὲ λόγῳ] ἔπεται δὲ τῷ λόγῳ καὶ ἀκόλουθον
 φαίνεται, ὅστις λόγος τῆς δίκης ἄνωτός ἐστι. τί ἔπεται; ὅτι δεῖ
 15 τοὺς ἀγαθοὺς πάντας ἐπαινεῖν, ἀλλ' οὐ καλὸν ἐξ ἀλλοτριῶν

2 λιμένας B et edd. — μὴ καὶ] καὶ μὴ V. — 4 τρέπει D,
 πρέπει B et edd. — ἐντόπια τινὰ Drfswbh. — 5 φημί] φαμί?
 — τὲ D. — γένει τε Μοῖσαν φέρειν om. V. — δεῖ B et edd.
 — οἶμαι] εἶναι D, omm. B et edd. — 6 Αἰακῷ σε om. V. — ὁ
 omm. B et edd. — 7 αἰκός D. — πρὸς ἑαυτὸν τὸν λόγον V. —
 8 παρεχβάντος ἑαυτοῦ D. — καὶ φησὶ Drfsw. — 9 διατὶ codd. et
 edd. — ἥρα BD. — νῦν om. D. — 10 τῶν om. D. — αἰακιδῶν V. —
 περὶ] τὰ D. — 12 ἥτοι ex V addidi. — τὸν om. D. — 13 τῷ
 ante λόγῳ etiam in lemmate V. — λόγῳ δίκας in lemmate B et
 edd., λόγῳ om. D. — 14 ἄνωτός] ἀκόλουθος BD Vrfsw, sed ἄνωτος
 etiam Tricl. legisse vel coniecisse videtur: ἥγουν ἀκόλουθος ἐστὶν
 ὁ τῆς δίκης ἄνωτος καὶ τὸ ἀπάνθισμα, ὥστε αἰνεῖν αὐτὸν τοὺς
 ἐσθλοὺς ἐν λόγῳ. Praeterea scholiasta δίκας ἄνωτῳ in textu le-
 gisse mihi videtur. Similiter Bergk in ed. 3: »Locus corruptus:
 schol. videtur legisse ἔπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄνωτῳ ἐσθλὸς αἰνεῖν.
 Sententia foret non plane incommoda, si haec aliter atque scho-
 liasta fecit, interpretaremur: Restat, ut iustissimo sermone
 bonos viros ornem, verum propter hiatum illicitum haec re-
 pudianda sunt.« — 15 καλῶν D.

κοσμεῖσθαι. κατ' ἔλλειψιν δὲ εἶπε τὰ πλεῖστα. § Ἄλλως. τὸ ἐσλὸς ἀντὶ τοῦ ἐσλούς· οἷον δίκαιόν ἐστι τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινεῖν. τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Αἰαχὸν φησιν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐπαινεῖν· ἀγαθὸς γὰρ ἦν. οὐ καλοὶ γὰρ οἱ ἔρωτες, φησὶν, οὐδὲ ἀρίστη ἡ
 5 ἐπιθυμία, τῷ ἀνδρὶ προσάπτειν καὶ προσφέρειν ἔπαινον ἐξ ἀλλοτριῶν ἐγκωμίων καὶ μὴ ἰδίων.

53. Οἴκοθεν μάτευσεν] ἐκ τοῦ ἰδίου τοίνυν γένους ἀνεύρισκε καὶ ἐπιζητεῖ τὰ ἐγκώμια καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ Θηβαίου Ἡρακλέους.

10 54. Ποτίφορον δέ] πρόσφορον, οἰκεῖον ἔπαινον ἔλαχες καὶ ἔχεις, ὅπερ δὴ γλυκύτατόν ἐστι λέγειν, τὸ ἀπὸ τῶν ἰδίων καλῶν ἐγκωμιάζεσθαι. § ἢ οὕτω· τοῦτο, φησὶν, ἔλαχες ἐκ θεῶν, κοσμεῖν τοὺς ἀξιούς, ἢ ὥς πρὸς αὐτὸν λέγων. κόσμον δὲ φησι τὸν ἔπαινον.

1—3 τὰ πλεῖστα. ἐσλὸν αἰνεῖν· ἀντὶ τοῦ ἐσλούς ἀγαθοὺς ἐπαινεῖν. τοῦτο δὲ V. — 2 ἐσλούς D. — 3 αἰαχὸν φησὶν D. — φησιν om. V. — αἰνεῖν V. — 4 ἔρωτες φησιν bh. — 4—6 inde ab οὐ καλοὶ om. V. — καλλοὶ D. — . . . δὲ exesis aliquot litteris B, unde εἰ δέ rfs w. — ἡ om. D. — 5 τὸ, ἀνδρὶ Brfsw. — 7—9 usque ad Ἡρακλέους hoc loco om. V. — 7 μάντευσεν D. — 9 Ἡρακλέους D, ἦρα B. — 10 Lemma ex V addidi. — ἔλαχες Bergk ex hoc scholio in textum recepit pro ἔλαβες; »ἔλαχες unus schol. ?« Mommsen in ed. min. — οἰκεῖον δὲ ἔπαινον V. — 11 γλυκύτατον ἐστὶ D. — 12 οὕτως DV. — ἔλαβες BD et edd. — 13 ὥς ex V addidi. — αὐτὸν BDVrfs w bh. — 14 δέ] γὰρ BD et edd. — φησι om. V. — Post ἔπαινον haec leguntur in V ex eodem cum vv. 7—9 ampliori scholio excerpta: οἴκοθεν μάτευσεν· ἐκ τοῦ ἰδίου γένους ἀνεύρισκε καὶ ἐπιζητεῖ γλυκύ τι φωνεῖν εἰς τούτων (l. τοῦτον) ἐγκώμιον, μὴ ἀφ' Ἡρακλέους (-κλέους ?)· οὐχ' ὅπ' ἐμοῦ δὲ μόνον ὑμνεῖται ὁ πηλεὺς ἀλλέ τι πάλαι ὑμνεῖτο. Quae sane ad Pindari verba γλυκύ τι γαρύμενον propius quam BD codicum versio accedunt, sed nolui diversas scholiorum recensiones coniungere, cum antiquioris ex quo hae duae recensiones excerptae sunt, scholii textum redintegrare minime possimus.

55. Παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ]
ἔτι πάλοι, φησὶν, ὑμνεῖται ὁ Πηλεὺς καὶ ὑμνεῖτο, οὐ νῦν οὐδὲ
ὑπ' ἐμοῦ μόνον. οὐ γὰρ λέγει, ὅτι νῦν γέγηθεν ὁ Πηλεὺς ὥς
νῦν πρῶτον ἐπαινούμενος, ἀλλ' ἔτι πάλοι ὑμνεῖτο.

5 57. Ὑπέραλλον αἰχμάν] ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετον, ἐξέχου-
σαν καὶ ὑπερβάλλουσαν. ἀναφέρει δὲ ἐπὶ τὰ Ὀμηρικά (Π.
T 390).

Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ τάμει Χείρων.
ἀντιτάττεται δὲ τοῖς Ὀμήρου· ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ Χείρωνός φησι
10 τμηθῆναι αὐτὴν καὶ δοθῆναι Πηλεῖ, οὗτος δὲ ὑπὸ Πηλέως φη-
σὶν αὐτὴν τμηθῆναι. δόξει δὲ ὁ Πίνδαρος διὰ τὸν Αἰγινήτην
χαρίζεσθαι τῷ Πηλεῖ· οὐ γὰρ μόνος εἶλε τὴν Ἰωλχόν, ἀλλὰ
μετὰ Ἰάσονος καὶ τῶν Τυνδαριδῶν, ὥς ἱστορεῖ Φερεκύδης
(fragm. 18 ed. Mueller).

15 58. Ὅς καὶ Ἰωλχόν] ὅς ὁ Πηλεὺς καὶ τὴν Ἰωλχόν ἐπόρ-
θησε μόνος πολεμήσας πρὸς Ἀκαστον τὸν Πελλίου παῖδα.

60. Καὶ ποντίαν θέτιν κατέμαρψεν] ἀντὶ τοῦ περιε-
γένετο αὐτῆς τῶν ἐπιβουλῶν· διωκομένη γὰρ ὑπ' αὐτοῦ μετέ-
βαλλε τὰς μορφάς, ὅτε μὲν εἰς πῦρ, ὅτε δὲ εἰς θηρία· ὁ δὲ
20 καρτερήσας περιγέγονε. περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ
Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τρωίλῳ (fragm. 556 ed. Nauck).

1—4 om. V. — 1 γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ om. D. — 2 ἔτι] »Iterum
ἔτι pro ἤδη, neque aliter paullo post.« Boeckh. — ὑμνεῖται]
ὕμνον D, qui om. καὶ ὑμνεῖτο. — 4. 5 ὑμνεῖτο. τὸ δὲ ὑπέραλλον
αἰχμάν (αἰχμᾶν D) ταμῶν ἀντὶ τοῦ BD et edd. — 5 ἔχουσαν
V. — 8 πατρίδα rs. — τάμει] πόρε nunc apud Homerum editur
contra plurimos codices. — 9 ἀντὶ τοῦ τάττεται δὲ τῆς ὁμ. D. —
γὰρ φησὶν ὑπὸ χ. τμ. D. — χείρωνος φησὶ rfs w. — 10 οὗτος]
αὐτός D. — 10. 11 φησὶ τμηθῆναι (om. αὐτὴν) B et edd. — 11 αἰγινήτην
D. — 12 τὸν Ἰωλχόν bha. — 13 μετὰ bis scriptum est in V. —
ἰάσωνος D. — τῶν om. D. — Τυνδαριδῶν] »Conf. Nicol. Da-
masc. in Exc. Vales. p. 446 et qui eum compilavit Suid. v. Ἀταλάντη.«
Boeckh. — ὥς om. V. — 13—15 Φερεκύδης· οὗτος δὲ φησιν ὅτι
ὁ [ὁ omm. B et edd.] πηλεὺς μόνος [μόνον D] κ. τ. ἰ. ἐπ. π. πο.

Ἐγρημεν ὡς ἔγρημεν ἀφθόγγους γάμους,

Τῇ παντόμορφῳ θέτιδι συμπλακείς ποτε.

καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς (fragm. 155 ed. Nauck):

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάται; λέων

5 Δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

ὅτι δὲ τῷ διαφόρῳ τῆς μορφῆς ἡ θέτις ὑπέκλεπτε τοὺς πρὸς τὸν Πηλέα γάμους, δημώδης ὁ λόγος· ὥσπερ καὶ ὁ Πρωτεύς τὴν φύσιν ἤμειβεν.

61. Ἐγκονητί] ἀντὶ τοῦ ἐνεργῶς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν
10 ἀθλευόντων.

Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενῆς Τελαμών] ἀπὸ μὲν τοῦ Λαομέδοντος τὴν πόρθησιν τῆς Ἰλίου σημαίνει, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰόλα, ὃς ἦν Ἰφικλέος υἱός, τὴν Ἡρακλέος στρατηγίαν· τῷ δὲ Ἡρακλεῖ συγκαθεῖλε Τελαμών τὴν Ἰλιον. § Ἄλλως. Ἰόλας
15 Ἡρακλέος ἦν ἡνίοχος· ἐκ συσσήμου οὖν λέγει Ἰόλα, τουτέστι τῷ Ἡρακλεῖ. φησὶν οὖν, ὅτι καὶ ὁ Τελαμών παραστάτης ὢν τοῦ Ἡρακλέος ἅμα τῷ Ἰόλα ἐπόρθησε τὸν Λαομέδοντα.

ἄκ. BD et edd. — 15 In lemmate καὶ ego addidi. — κ. τ. ἰωλκὴν V. — 17 κατέμαρψεν· ἀντὶ τοῦ om. V. — παρεγένετο V. — 18. 19 μετέβαλε BD. — 21 φησὶν Drfswb.

1 om. V. — ἀφθόγγους μα et nunc quattuor litterarum spatium in D. — 2 τῇ om. V. — πανταμόρφῳ BV et edd., ποντομόρφῳ D, παντομόρφῳ quod Heath tacite scripsit, recepit Nauck. — ποτέ Drfsw, πατήρ coni. Nauck. — 3 ἐν om. V. — 4 μόχθος οὐκ ἐπεστάτα D. — Nauck vocem λέων alteri versui adiunxit et ἐπεστρατεύετο pro ἐπεστάται in notis coniecit. — 5 πῦρ καὶ ὕδωρ V. — 6 τῷ δίφρῳ V. — 7 In D δημώδης nominis proprii vice fungitur. — 8 ἤμειβε BDrfswbh. — 9. 10 Verba ἐγκονητί — ἀθλευόντων ex V addidi, in quo tamen post ὕδωρ leguntur. — 11—14 usque ad Ἰλιον om. V. — 11 λαομέδοντ' εὐρ. (om. Τελαμών) D. — 12 τῆς] τοῦ bha. — 13 τοῦ ἰόλαος ὃς D. — Ἰφικλέος scripsi pro Ἰφικλέους. — ἡρακλέους D, ἡρα B. — 14—16 V ex alia recensione haec habet: εὐρυσθενῆς τελαμών ἰόλα (om. ἄλλως)· τῷ ἡρακλεῖ λέγει ἐκ συσσήμου· ἰόλας γάρ ἡρακλέος ἡνίοχος· φησὶν οὖν ὅτι καὶ

64. Καί ποτε χαλκότοξον] χρόνῳ δέ τι καὶ ἐπὶ τὰς πολεμικὰς Ἀμαζόνας ἀπιόντι τῷ Ἡρακλεῖ συνηκολούθησε, φησίν, ὅτε πρὸς τὴν Ἱππολύτην διὰ τὸν ζωστήηρα ἦλθεν. § Ἄλλως. περὶ τοῦ καὶ ἐπὶ τὰς Ἀμαζόνας συστρατεῦσαι.

5 Τελαμῶν ἀκόρητος αὐτῆς
Ἡμετέροις ἐτάροισι φόβως πρῶτιστος ἔδηκε
Κτείνας ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον Μελανίπην,
Αὐτοχασινῆτην χρυσοζώνοιο ἀνάσσης.

ἔνιοι δὲ φασιν, ὅτι καὶ Πηλεὺς αὐτῷ συνεστράτευσεν, Ἑλλάνι-
10 κος δὲ πάντας τοὺς ἐν τῇ Ἀργεῖ πλεύσαντας Ἡρακλεῖ συστρα-
τεῦσαί φησιν (fragm. 33 ed. Muell.).

66. Οὐδέ μιν ποτε φόβος ἀνδροδάμας] τουτέστιν ὁ
τοὺς ἄνδρας θαμάζων φόβος· οὐδέποτε δὲ αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν
ἐκ τῶν φρενῶν φόβος τις ἔπαυσεν· οὕτως ἄρα τῇ ἐκ φύσεως
15 εὐδοξίᾳ πᾶς τις ἐπαίρεται καὶ μέγα φρονεῖ. δεῖ οὖν, φησί, καὶ
τούτους ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα φρονεῖν· ἐκ φύσεως γὰρ ἀγαθοί.

κτλ. in quibus ratiocinatio sanior, textus breviatus esse mihi vi-
detur. — 14 ἰόλαος BD et edd. — 15 ἦρα^{xl} BD. — οὖν λέγει] ἦν
λέγει D. — ἰόλα D. — 17 ἥρακλέους D, ἦρα^{xl} B. — ἰολάφ B et
edd., ἰόλα D, ἰόλη V.

1 χαλκοτόξων BD et edd. In edd. x. π. χαλκ. ἀμαζόνων, in
B x. π. χαλκ. ἀμαζόνων μετ' ἀλλάν est lemma. — 2 συνηκολού-
θουν V. — 3 τὴν] τὸν V. — 6 ἡμετέρας rfswb. — ἐτάροισιν rs,
ἐτάροισι D. — ἔθηκεν a. — 9 δὲ φασίν D. — αὐτῷ] αὐτοῖς BD
et edd. — συνεστράτευσε D. — ἑλλανικός V. — Ἑλλάνικος] » In
Troicis. « Boeckh. — 10 ἀργῇ D. — ἥρακλῆς V. — 10. 11 συστρα-
τεῦσαι φησίν Drfsw. — 12 μιν] νιν Mommsen et Bergk in textu.
— μιν ποτέ Drfswbh. — οὐδέ μιν π. φ. om. V, φόβος ἀνδρ. om.
D. — τουτέστιν om. V. — 13 οὐποτε δὲ V. — Hartung scholiastam
ἀλλάν (τὴν ἀνδρείαν) cum nonnullis iisque optimis codicibus pro
ἀκμάν legisse putat. — 14 τις rfswb. — οὕτω B et edd. — ἄρα
V, ἔτι D, omm. B et edd. — 15 τις Drfswb. — φησι rfsw. —
16 μεγάλα V. — In V post ἀγαθοί adduntur verba τὸ δὲ ἐθάμβευν
ἀντὶ τοῦ τῶν ἀνδραγαθμάτων ἐθαύμαζον αὐτόν ex scholio ad v. 86
male huc translata.

71. Ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ] ἀντὶ τοῦ σκοτεινός· ψέφος γὰρ τὸ σκότος. § ὁ δὲ νοῦς· ὅστις δὲ ἐξ ἐπιτηδεύσεως καὶ μαθήσεως ἔχει τὰ καλὰ, σκοτεινός ἐστι καὶ οὐχ ὁμοίως ἐκλάμπων, οὐκ αἰεὶ τὰ αὐτὰ φρονῶν, ἀλλ' εὐμαρῶς
5 μεταβαλλόμενος διὰ τὸ σαθρὸν τῆς ἐπιτηδεύσεως ἀφ' ἐτέρων εἰς ἕτερα.

72. Οὐ ποτ' ἀτρεχεῖ] οὐ διαπαντὸς διομαλίζων, ὥς ὁ ἐκ φύσεως τὸ ἀγαθὸν περιπεποιημένος, ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπιτυγχάνων, νῦν δὲ οὐ. ὁ γὰρ φυσικὴν μὲν οὐδεμίαν ἔχων ὁρμὴν οὐδὲ
10 εὐφυΐαν, διδακτὰ δὲ πάντα, οὗτος οὐδέποτε ἐφ' ἐν ὁρμῆσας συνετέλεσεν, ἀλλ' ἐπὶ πολλὰς ἀρετὰς ἐρχόμενος ἀπογεύεται μόνον. § ἢ οὕτως· οὐ διομαλίζει, οὐκ ἐπιβαίνει, οὐκ ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἵσταται. ὁ δὲ Δίδυμος· οὐδέποτε καταβὰς ἐπὶ τι πρᾶγμα ἐνέμεινεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐνεκαρτέρησεν, ἀλλ' εἰς πολλὰ
15 καὶ ἄλλα μετατρέπει. § Ἄλλως. οὐδέποτε ἀσφαλῶς ἐπέβη τοῖς καλοῖς, καταφευδόμενος τῆς ἐλπίδος πολλῶν ἀρετῶν ἀτελῶς ἄπτεται. ὥς Ὁμηρος (Π. N 281)·

Ἄλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.

1 διδάκτ' B, διδάκτ' D. — ψεφ. ἀνὴρ om. D. — Post hoc lemma scholia ad vv. 71. 72 hoc ordine se excipiunt in BD et edd.: τουτέστιν οὐδέποτε ἀσφαλῶς — πόδας ἵζει. ἄλλως. οὐ διαπαντός — ἀπογεύεται μόνον. ἢ οὕτως· διομαλίζεται — μετατρέπει. ὁ δὲ νοῦς — εἰς ἕτερα. Verba ἀντὶ τοῦ σκοτεινός· ψέφος γὰρ τὸ σκότος ex V addidi, et ex antiquo scholiorum corpore ea esse testatur haec Etymologici Magni nota 818, 33: ψεφηνὸς καὶ ψεφηνὸς ἀνὴρ, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος· φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ. — 2 δὲ post ὅστις omm. BD et edd. — 3 ἔχων B et edd. — 4 οὐχ' D. — 7 Pro lemmate ἄλλως est in BD et edd. — οὐδὲ ποτ' V. — In textu nunc ἀτρεχεῖ editur. — διὰ παντός Dswbh. — ὥς om. D. — ὁ om. V. — 8 πεποιημένος r, πεποιημένος V. — νυνὶ μὲν D. — ἐντυγχάνων V. — 9 νυνὶ D. — δ' B et edd. — οὐδὲ μίαν BD, μὴ δὲ μίαν V. — οὐδ' D, μὴ δὲ V. — 10 οὕτως D. — 12 οὕτω BV et edd. — οὐ ante διομαλ. ego addidi. — ἐπὶ τῷ αὐτῷ D. — 13 ἵσταται om. V. — τι ex V addidi. — 14 Post πρᾶγμα edd. addunt ἵσταται,

75. Ξανθὸς δ' Ἀχιλλεύς] ὁ δὲ Ἀχιλλεύς τὰ μὲν παῖς
ὧν ἄθυρεν ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Φιλόρας, καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα,
καὶ συνεχῶς κατεργάζετο ὀξεύαις βολαῖσι μάχας, τῶν γενναιο-

quod est etiam in B libro, sed a prima manu inductum. — ἐπ' αὐτοῦ om. D. — 15 ἄλλως] ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει φεφηνὸς ἀνὴρ. τουτέστιν BD et edd. — 15. 16 τῆς καλῆς V. — 16 πολῶν D.

1 In B et edd. lemma est Ξανθὸς δ' Ἀχιλλεύς (Ἀχιλλεύς quod nunc in textu editur, B ante corr.?), τὰ μὲν μένων Φιλόρας ἐν δόμοις, tum sequitur in BD et edd. nonnullis verbis variatum scholium, quod p. 96, 4—7 praefixo lemmate Φιλόρας ἐν δόμοις collocavi. — Verba ὁ δὲ νοῦς quae in BD et edd. ante ὁ δὲ Ἀχιλλεύς apparent, deleui cum V. — 1. 2 τὰ μὲν πεσὼν ἄθυρον D. — 2 ταῦτα δὴ pro ταῦτα δὲ scribendum esse visum est Wiskemanno (Beiträge zur Erklärung Pindar's. p. 16). — 3 κατεργάζετο D, κατεργάσατο V. »Non recte Wiskemann arbitratur paraphr. χερσὶ τε θαμὰ et ἀγροτέροις κατεργάζετο legisse, hoc enim vocabulum grammatici, non poetae esse manifestum (cf. v. 106 διὰ τῶν χειρῶν κατεργάσασθαι).« Bergk; dixerat enim probante Rauchensteinio (Philol. 36, p. 68) Wiskemann l. l.: »Aus den folgenden Worten καὶ συνεχῶς (θαμινὰ) κατεργάζετο geht dann hervor, dass der Schol. χερσὶ θαμινὰ zum folgenden Verbum zog, also wahrscheinlich las: χερσὶ τε θαμὰ Also [μὴ pro ἧ σὺν scripto p. 96, 13] statt des Dativs λεόντεσσι erwartete der Schol. den Genitiv; lässt sich diese Bemerkung mit der Lesart ἐπρασσε φόνον zusammen reimen? Gewis nicht! wohl aber hat sie einen Sinn, wenn Pindar sagte: 'er führte die Kämpfe mit den Löwen zu Ende'; der Schol. mag das Verbum zu äusserlich gefasst und darum die feine Andeutung im Dativ übersehen haben, dass die Kämpfe zum Schaden der Löwen ausfielen. Mag nun das ἐπρασσε φόνον um des Dativs willen untergeschoben sein, oder um Achilles auch zum Löwentödter zu machen, es klingt nicht poetisch schön: er bereitete den Löwen den Mord, und die Eber tödtete er.' Sehen wir uns nach einem Ersatze um, so ist es ja nicht unmöglich, dass der Schol. an der ersten Stelle mit κατεργάζετο die Schreibung des Textes wiedergab (wie auch in ἄθυρε und (?) ἐνάριον) wofür sich an der zweiten ἐνήργει, also ein stammverwandtes Wort findet. Möglich, dass dies Wort einem Besserer zu prosaisch

klang: nach unserer Ansicht ist es für die mit Anstrengung zum guten Ende (κατά) geführten Kämpfe recht bezeichnend.« — Pro ὀξείαις βολαῖσι conicio ὀκείαις τοῦ δόρατος βολαῖς, cfr. βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων ἴσον ἀνέμοις in textu, et vocem δόρου apud scholiastam p. 96, 9; ὀξείαις βολαῖς εἰς μάχας V, ὀξείαις βολαῖς ἄκοντιού μάχας coni. Bergk in ed. 4, ὀξείαις βολαῖς (ἄκοντιού ἐν) μάχαις in ed. 3, ubi a paraphrasta librorum scripturam μάχα sive ἐν μάχα firmari dixit. Hartung improbantibus Friederichsio et Rauchensteinio e verbis ὀξείαις βολαῖσι scholiastam ἴσα ἀνέμων ῥιπαῖς legisse collegit: »Hätte dieses Erklärer blos ἴσα ἀνέμοις geschrieben gefunden, so würde er wohl blos ταχείας oder ὀξείας μάχας κατεργάσατο gesagt haben: durch βολαῖς dagegen hat er ohne Zweifel den bei Pindar und andern Dichtern so häufig vom Winde gebrauchten Ausdruck ῥιπαῖς wiedergeben wollen.« Contra Wiskemann: »Dann gibt er durch die Worte ὀξείαις βολαῖσι wieder die Wendung: βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων ἴσα τ' ἀνέμοις, d. h. das Schleudern des Spiesses (Hartung hat also kein Recht aus dem βολαῖσι des Schol. zu conjiciren: ἀνέμων ῥιπαῖς), bezog also den Vergleich mit der Schnelligkeit des Windes auf den Speer, las daher wahrscheinlich ἴσον ἀνέμοις.« Praeterea confer Hermannum (Notae ad Pind. p. 370): »Scholiastes ad hunc versum non legit ἴσος ἀνέμοις, sed rem, non verba, explicans hoc adhibuit« et Schneidewinum: »Heynius quum ex Scholiis sibi visus est collegisse ἴσος ἀνέμοις, erravit«; scripserat enim Heyne in ed. 3: »ἴσος legerat Schol. ut ad v. 88 manifestum fit: ποδώκης γὰρ ἦν — οὕτως ἦν ἴσος ἀνέμοις, idque arbitror praestat.« Confer etiam Bergkium in Philol. XVI p. 599: »Vs. 45 habe ich mit Er. Schmidt ἄκοντα πάλλων ἴσον ἀνέμοις geschrieben, bemerke aber, dass ein Scholiast ἴσος ἀνέμοις las: Friederichs [Philol. XIII p. 445] giebt sich ganz vergebliche Mühe, dies was für jeden, der sehen will, klar ist, zu bestreiten: der Paraphrast mag ἴσον ἀνέμοις gelesen haben.« Sed contra dicit etiam Boeckh in Nott. Critt.: »Ita Heynius edidit, illud ἴσος ex schol., ut ait, ducens. Sed prudenter monitum ante nos, ἴσος non legisse scholiasten, qui hoc verbo interpretationis causa usus sit.« Tum iterum Friederichs (Pindarische Studien, Berlin. 1863 p. 66): »οὕτως ἦν ἴσος ἀνέμοις. Diese Worte weisen deutlich auf unsere Stelle zurück, und gewiss ist es am natürlichsten, anzunehmen, dass er eben dies ἴσος ἀνέμοις gelesen habe, statt zu glauben, er habe hier ein nicht von

Achill ausgesagtes Prädikat ungenau auf ihn übertragen. Ich finde auch dies ἴσος ἀνέμοις für Achill sowohl an sich, als nach dem Zusammenhang der Stelle sehr passend, es malt uns den kleinen Kämpfer windschnell dahinstürmend mit geschwungenem Speer. Nach der Paraphrase des Scholiasten zu unserer Stelle aber wäre es auch nicht unmöglich, dass er ἴσον ἀνέμοις gelesen hätte, auf ἄκοντα bezüglich. Sie lautet: ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ Ἀχιλλεύς — ἢ λεόντεσσιν ἀγροτέροισιν, welche Worte Bergk einem andern Scholiasten — ich weiss nicht warum, und das ἀκατάλλῃως δὲ weist auf den Zusammenhang mit dem Vorhergehenden — zutheilt. Den Inhalt unseres Verses geben die Worte ὀξεῖαις βολαῖσι wieder . . . d. h. mit schnellen Würfeln. Sie können sehr wohl als Paraphrase eines ἴσον oder auch ἴσα ἀνέμοις genommen werden, sind aber auch ganz natürlich bei vorausgesetztem ἴσος, und da auf diese Lesart der andere Scholiast führt, so muss sie als bestbeglaubigt gelten. Von dem τε der codd. aber haben die Scholien keine Spur.« — Tum μάχας pro μάχα legisse scholiastam consentiunt Hartung, M. Schmidt, Wiskemann, probante Bergkio, qui praeterea de hac paraphrasi male haec docuit: »Antea totum locum ita refinxī παῖς ἔων ἄθουρ· μεγάλα δ' ἔργα χερσὶ . . . ἴσον ἀνέμοις, μάχα λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασεν φονῶν, ut μεγάλα ἔργα non ab ἄθουρ sed ab ἔπρασσε essent suspensa, et verbo φονῶν caedis cupiditas significaretur, qua Achilles in pugna cum feris leonibus magna facinora patraverit: secutus eram scholiorum auctoritatem, quae ignorant φόνον et μεγάλα δ' ἔργα videbantur testari [consentit M. Schmidt l. l. p. CXXXIV]. Sed quod dicit paraphrasta ὁ δὲ Ἀχιλλεύς . . . πλῆθος ἀναιρῶν, potuit ille καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα etiam scribere, ut ἄθουρ μεγάλα ἔργα explanaret [recte haec Bergk, quare post ταῦτα δὲ μεγάλα comma addidi]; reliqua satis pro arbitrio ac negligenter interpretatus est; illud certum eum ἴσος ἀνέμοις et μάχας ἔπρασεν [quod probavit Rauchenstein, Philol. XIII p. 252], non ἐν μάχα ἔπρ. legisse, neque reperisse in suo exemplo φόνον [consentit Rauchenstein l. l.] (fortasse legit φθάνων) nisi forte scriptum fuit ἀγροτέροισιν ἐπράσσετο, quod ipse in ed. 2 commendavi. Atque μάχας iterum testatur paraphrasta [immo alius scholiasta, ut ipse Bergk contra Friederichsium contendit Philol. XVI p. 508] qui haec addit suae interpretationi: ἀκατάλλῃως δὲ ἐξενήνοχεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν λεόντων ἀγροτέρων μάχας ἐνήργει, ἢ (adde σὺν) λεόντεσσιν ἀγροτέροισιν.« Contra Friederichs (Philol. XIII p. 448)

τέρων ζώων, λεόντων τε καὶ συῶν ἀγρίων πλῆθος ἀναιρῶν.
διαπαντὸς δὲ ὁ Πίνδαρος μᾶλλον τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθὰ τῶν ἐκ
διδασκαλίας παραγενομένων προκρίνει.

76. Φιλύρας ἐν δόμοις] ἐν τοῖς τοῦ Χείρωνος· ἀπὸ
5 τῆς μητρὸς ἀκουστέον. § ἢ οὕτω· παρὰ μὲν Ὀμήρῳ μόνον
παιδεύεται διδασκόμενος τὴν ἰατρικὴν, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις
καὶ τρέφεται παρὰ Χείρωνι.

79. Βραχυσίδαρὸν ἄχοντα] ἤτοι καθὼ βραχυσίδηρός
ἐστὶν ἡ ἀκμὴ πρὸς τὸ ξύλον τοῦ δόρατος συγχρινομένη, ἢ ἐπεὶ
10 παῖς ἦν ὁ Ἀχιλλεύς, ἀνάλογον εἶχε τῇ ἡλικίᾳ βραχυσίδηρον
ἄχοντα, τουτέστι παιδικῷ δόρατι ἐχρήσατο.

80. Ἰσὸν τ' ἀνέμοισιν ἐν μάχᾳ λεόντεσσιν] ἀκα-
ταλλήλως ἐξηγήνοχεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, λεόντων ἀγροτέρων μά-
χας ἐνήργει, ἢ σὺν λεόντεσσιν ἀγροτέροισι.

φόνον a scholiasta lectum esse contendit: »aus seinen Worten
λεόντων τε καὶ συῶν ἀγρίων πλῆθος ἀναιρῶν geht doch deutlich
hervor, dass in seinem Texte nicht bloss von dem Tode der Eber,
sondern auch von dem Tode der Löwen die Rede war, er be-
stätigt also die handschriftliche Lesart φόνον.«

1 ζῶων scripsi pro ζώων. — τὲ Drs. — 1. 2 ἀναιρῶν διὰ παντὸς
ὁ δὲ π. D. — ἐναίρων pro ἀναιρῶν sine causa coniecit Hartung
probante Wiskemanno. — 3 παραγενομένων BD et edd. — 4 Lemma
ex V addidi. — Post lemma Ξανθὸς δ' Ἀχιλλεύς τὰ μὲν μένων
Φιλύρας ἐν δόμοις haec BD et edd.: ἀπὸ τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ
ἐν τοῖς τοῦ Χείρωνος ἀκουστέον· παρὰ μὲν γὰρ Ὀμήρῳ κτλ. —
5 οὕτως V. — 6 νεωτέροις D. — Inter hos recentiores Stiehle
(Philol. IV p. 103) Lysimachum fuisse putat. — 7 παρὰ χείρωνος V,
παρὰ χείρωνι rs. — 8 τὸ δὲ βραχυσίδαρὸν ἄχοντα πάλλων φησὶν,
ἤτοι καθὼ BD et edd., nisi quod βρασιδάρων pro βραχυσίδ.,
ἢ ἀντὶ τοῦ pro ἤτοι D. — βραχυσίδαρὸς B (?) et edd. — 9 ἡ
ἀκὴ B et edd., ἡ ἀκωκὴ Tricl. — πρὸς] παρὰ V. — 11 παιδικὸν
δόρατι D. — 12 Lemma ex V, qui om. ἐν μ. λ., addidi; — δὲ post
ἀκατ. (ἀκατ' ἄλλ. D) inserunt BD et edd., fort. recte. — 13 μάχας
ἐν. ἢ λ. ἀγρ. in margine a prima manu additum est in V. — σὺν

Bergk addi iussit, Wiskemann $\mu\lambda$ pro η coniecit; Hartung post $\alpha\gamma\rho\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\iota\sigma\iota\nu$ (sic B et edd.) nonnulla deesse putavit: »Dieser Erklärer meint, zu $\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\varsigma$ $\xi\pi\rho\alpha\sigma\sigma\epsilon\nu$ (denn so las er offenbar) passe nicht der Dativ $\lambda\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\epsilon\sigma\sigma\iota\nu$, sondern man erwarte statt dessen den Genitiv. Da aber einmal $\lambda\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\epsilon\sigma\sigma\iota\nu$ $\alpha\gamma\rho$. geschrieben stehe, so erwarte man ein anderes Prädicat zu diesem Objecte, etwa $\phi\acute{\omicron}\nu\omicron\nu$ $\xi\pi\rho\alpha\sigma\sigma\epsilon$: denn hinter $\alpha\gamma\rho\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\iota\sigma\iota\nu$ sind in diesem Schol. offenbar die ergänzenden Worte der zweiten Construction ausgefallen.« Schnitzer (De Pindaro nup. emendato p. 49) verbo $\xi\mu\acute{\alpha}\chi\epsilon\tau\omicron$ addito lacunam explere conatus est, Bergkium secutus, qui in ed. 2 $\mu\alpha\chi\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ addiderat. Friederichs (Philol. XIII p. 448) scholium integrum esse contendit. Sed recte Bergk contra (Philol. XVI p. 599): »Der Scholiast gibt zwei Structuren an, die der Dichter hätte anwenden können, er kann also nimmermehr geschrieben haben η $\lambda\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\epsilon\sigma\sigma\iota\nu$ $\alpha\gamma\rho\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\iota\sigma\iota\nu$, denn so steht ja eben im Text selbst, und dass der Scholiast statt dieser Dative etwas anderes vorfand, nimmt weder Friederichs an, noch ist es an sich wahrscheinlich: denn die ungewöhnliche Verbindung des Substantivs $\mu\acute{\alpha}\chi\eta$ mit einem Dativ ist es ja eben, die jene Bemerkung des Scholiasten veranlasste: eine Lücke ist also hier unzweifelhaft vorhanden; ich ergänze sie jetzt auf einfache Weise, indem ich schreibe: η $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ $\lambda\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\epsilon\sigma\sigma\iota\nu$ $\alpha\gamma\rho\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\iota\sigma\iota\nu$. Jetzt sagt der Scholiast ganz verständig, statt des Dativs hätte man entweder den Genitiv ($\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\iota$ $\lambda\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\omega\nu$ $\alpha\gamma\rho\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\nu$) oder die Präposition $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ ($\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\iota$ $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ $\lambda\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\epsilon\sigma\sigma\iota\nu$ $\alpha\gamma\rho\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\iota\sigma\iota\nu$) erwarten sollen. Dass aber dieser Scholiast den Accusativ $\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\varsigma$ vorfand und mit $\xi\pi\rho\alpha\sigma\sigma\epsilon\nu$ verband, ist ebenfalls gewiss und sowohl Hartung als auch Rauchenstein haben mir beige pflichtet. Ich halte übrigens nach wie vor $\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\varsigma$ für Coniectur eines Grammatikers, der zu $\xi\pi\rho\alpha\sigma\sigma\epsilon$ ein Obiect vermisste, also $\phi\acute{\omicron}\nu\omicron\nu$ in seinen Handschriften wohl nicht vorfand.« Friederichs (Philol. XIII p. 448) postquam scholium integrum esse dixit pergit: »Wenn dies aber, so las er nicht $\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\varsigma$ $\lambda\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\epsilon\sigma\sigma\iota\nu$ $\alpha\gamma\rho\omicron\tau\epsilon\rho\omicron\iota\varsigma$ und man wird demnach auch nicht aus seinen früheren Worten $\kappa\alpha\tau\epsilon\iota\rho\acute{\alpha}\gamma\acute{\alpha}\zeta\epsilon\tau\omicron$ $\omicron\zeta\epsilon\iota\alpha\iota\varsigma$ $\beta\omicron\lambda\alpha\iota\varsigma\iota$ $\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\varsigma$, $\lambda\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\omega\nu$ $\pi\lambda\eta\theta\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\nu\alpha\iota\rho\omega\nu$, die nur den Inhalt im Allgemeinen wiedergeben, auf die Lesart $\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\varsigma$ schliessen dürfen.« Idem in Pindarische Studien p. 67: »Sie [Hartung et Bergk] sind ferner der Ansicht, dass der Scholiast nicht $\mu\acute{\alpha}\chi\alpha$ sondern $\mu\acute{\alpha}\chi\alpha\varsigma$ gelesen habe. Die betreffenden Worte seiner Paraphrase lauten: $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\sigma\upsilon\nu\epsilon\chi\acute{\omega}\varsigma$ $\kappa\alpha\tau\epsilon\iota\rho$ —

82. Σώματι δὲ παρὰ Κρονίδαν] τῷ δὲ αὐτοῦ σώ-
ματι ἐνεργῶν ὁ Ἀχιλλεὺς ἄσθματος πλήρης ἐξέτης ὢν κυνηγῶν
θῆρας ἐφόρει παρὰ Κρονίδην Κένταυρον, ἦτοι τὸν Χείρωνα·
ἐκ Κρόνου γὰρ οὗτος καὶ Φιλύρας, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ
5 δευτέρῳ (v. 1241) μαρτυρεῖ.

γάζετο μάχας, die allerdings auf ein μάχας im Text zu führen
scheinen. Allein, wenn wir diese Lesart dem Scholiasten zu-
schreiben, was fangen wir dann mit ἔργα an, welches doch auch
für den Scholiasten vorauszusetzen ist? Seine Worte sind als
Paraphrase folgender Worte der Codd.: *μεγάλα ἔργα χερσὶ θαμινὰ
μάχα ἐπρασσεν* zu betrachten, die Paraphrase ist freilich merk-
würdig genug, sie wird aber um nichts erklärlicher, sobald wir
μάχας für ihn voraussetzen. Es scheint sich im Scholiasten nicht
um eine andere Lesart, sondern um eine confuse Erklärung da-
durch veranlasst, dass er *μεγάλα ἔργα* von *ἄθυρε* trennte, zu han-
deln, und auch der folgende Satz *ἀκαταλλήλως δὲ κτλ.*, den ich
mit Böckh für vollständig halte, berechtigt nach meiner Ansicht
nicht, für ihn die Lesart μάχας vorauszusetzen.

1 σώματα V et edd., σωμάτια B. — δὲ παρ ΒVrs. — *κρο-
νίδα* D, *κρονιδᾶν* V. — *κρ. κένταυρον* B et edd. — *αὐτοῦ* pro
αὐτοῦ tacite Bergk. — 2 ἐνεργῶ B et edd. ante Boeckhium, corr.
etiam Heyne. — ἐξέτης V. — 3 π. τὸν κρ. V, παρακρονίδα D. —
Κένταυρον ἦτοι τὸν om. V, *ἦτοι τὸν Χείρωνα* om. D. — 4 οὗτος
ex V addidi. — 5 ὠδεχάτω V. — Paraphrastam σώματι . .
ἀσθμαίνοντα κόμιζεν vel potius σώματι . . *ἀσθμαίνων ἐκόμιζεν* le-
gissee viderunt Bergk, Christ et Mommsen, qui in ed. min. »σώ-
ματι . . . ἀσθμαίνοντι Schol.?« et »ἀσθμαίνων ἐκόμιζεν e Schol.
Hartung.«; — »recte Schmidius σώματι ἀσθμαίνοντι, quod etiam
scholiastes habuit.« Hermann, Notae ad Pind. p. 370. — »Ob
er [Schol.] ἀσθμαίνοντι oder ἀσθμαίνων las, ist nicht mit völliger
Sicherheit zu entscheiden.« Friederichs in Philologo XIII p. 448.
Sed idem in Pindarische Studien p. 68: »Hartung's ἀσθμαίνων
scheint aber auch die Lesart des Scholiasten gewesen zu sein,
welcher sagt: τῷ δὲ αὐτοῦ σώματι . . . θῆρας ἐφόρει κτλ. Diese
Paraphrase wäre sehr merkwürdig, wenn er ἀσθμαίνοντι gelesen
hätte, sie scheint am natürlichsten auf ἀσθμαίνων zu führen. Achill

85. Ὅλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον· τὸν ἐθάμβευν] του-
τέστι τὸν ἅπαντα βίον τοῦτο ἐνήργει, καὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων
αὐτὸν ἐθαύμαζον.

88. Κτείνοντ' ἐλάφους] τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ταχυτῆτα
5 αὐτοῦ διὰ τούτων παρίστησι· ποδώκης γὰρ ἦν. ἔτι τε σὺν τῷ
μῦθῳ κύνας ἔχειν μῦθῳ λῖνα περιεπήγνυ, οἷς δολώσῃε τοὺς
θῆρας· οὕτως ἦν ἴσος ἀνέμοις.

89. Δολίων δ' ἐρχέων] τῶν λίνων. ἔρκεα γὰρ τὰ λῖνα,
τὰ περιφράγματα. δολίων δέ, ὅτι θηρῶντες τοὺς θῆρας τὰ
10 λῖνα λάθρα ἰσῆσαν. ὅτι δὲ ποδώκης ἦν Ἀχιλλεύς, καὶ Ὅμηρος
μαρτυρεῖ λέγων· Πόδας ὥκους Ἀχιλλεύς (II. A 58).

also packt die grossen Bestien auf seinen Rücken und lässt sich
keine Mühe verdriessen, bis er seine Beute zu Chiron gebracht
hat.« Ἀσθμαίων e schol. etiam Rauchenstein Phil. XIII p. 252 et
Herwerden, Pindarica p. 25.

1—3 hoc loco om. V, vide notam ad p. 91, 16. Et sane
manifestum est deletis in lemmate τὸν ἐθάμβευν verbis post τοῦτο
ἐνήργει novum scholium incipiendum esse: τὸν ἐθάμβευν] τῶν ἀν-
δραγαθημάτων αὐτὸν ἐθαύμαζον, vel etiam propius ad V libri
memoriam accedendo: § τὸ δὲ ἐθάμβευν ἀντὶ τοῦ τῶν ἀνδραγαθη-
μάτων αὐτὸν ἐθαύμαζον. — 1 ὁ γὰρ δ' ἔπειτ' D. — ἐθάμβευν
rfswb, ἐθάμβεον, ut in textu editur, ha. — Colon post χρόνον
ego addidi. — 2 ἐνήρκει rfsw. — 3 αὐτῶν ἐθαύμαζεν D. —
4 κτείνωντ' D. — Post ἐλάφους B et edd. in lemmate ἄνευ κυνῶν
addunt. — τὴν ἰσχὺν — παρίστησι hoc loco om. V. — θραυστῆτα D.
— 5 αὐτοῦ om. D. — ἦν om. V. — τὲ Drfs. — 6 μὴ δὲ BDVrf.
— ἔχει D. — μὴ δὲ BDrf, οὐδὲ V. — λῖνα BDVrfswbh. —
περιεπήγνυν V. — δολώσῃ codd. et edd. ante Boeckhium. —
7 ἦν] οὖν D. — ἴσος edd. — ἀνέμῳ D. — Post ἀνέμοις sic per-
gunt BD et edd.: ἔρκεα δὲ τὰ λῖνα φησὶ (λῖνα φησὶ BD, λῖνα φη-
σιν rfsw, λῖνά φησιν b, λῖνά φησι h) τὰ περιφράγματα. — τὰ λῖνα
etiam V. — 10 λῖνα BDVrfswbh. — ἰστοῦσιν D, ἰστάσιν V.
— In V post ἰστάσιν sequitur: τὴν δὲ ἰσχὺν καὶ τὴν ταχυτῆτα τοῦ
Ἀχιλλεύς διὰ τούτων παρίστησι· καὶ Ὀμηρος μαρτυρεῖ· πόδας ὥκους
ἀχιλλεύς.

91. *Λεγόμενον δὲ τοῦτο*] δοκεῖ δὲ καὶ τὸν Ἰάσωνα ἀναθρέψαι ὁ Χείρων. παρηκολούθηκα οὖν καὶ τοιοῦτῳ τινὶ λεγόμενῳ λόγῳ, ὅτι καὶ τὸν Ἰάσωνα ἀνέθρεψεν ὁ Χείρων. ὅτι δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ Χείρωνι ὁ Ἰάσων. Ἡσίοδος φησιν (fragm. 38 5 ed. Kinkel):

Αἴσων, ὃς τέκεθ' υἱὸν Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,

ὃν Χείρων ἔθρεψ' ἐνὶ Πηλίῳ ὀλήεντι.

ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσκληπιὸς παρὰ Χείρωνι, φησίν, ἐτράφη, ὡς καὶ Σωκράτης ὁ Ἀργεῖός φησι (fragm. 2 ed. Muell.).

10 92. *Βαθυμῆτα Χείρωνι*] οὐκ ἐπιπόλαια βουλευόμενος ἀλλ' ἐν βάθει· ἀντὶ εὐθείας δὲ ὁ συνετώτατος Χείρων, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ· ἱππῶτα Πηλεὺς καὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς.

1 Lemma in B et edd. est ἔπος ἔχω βαθυμῆτα (βαθυδμῆτα B) χείρων, in D ἔπος ἔχων. — Verba δοκεῖ δὲ καὶ τὸν Ἰάσωνα ἀναθρ. ὁ X. quae fortasse a reliquis separanda erant, omm. BD et edd. —

2 Verba inde ab παρηκολούθηκα usque ad ἀνέθρεψεν ὁ Χείρων omm. B et edd. — 3 λόγῳ om. V. — ἰάσωνα D. — ὁ Χείρων om. V. —

4 παρὰ τοῦ χείρωνος V. — ὁ ἰάσων r. — ἡσίοδος φησίν D. —

6 ἦν D. — ἰήωνα D, ἰάσωνα B et edd., tacite corr. etiam Marckscheffel. — λαόν D. — 7 ἔθρεψεν ἐνὶ BV, θρέψεν ἐνὶ Flach et edd. ante Boeckhium, qui ἔθρεψ' ἐνὶ edidit, quod est etiam in D libro; ὃν θρέψεν Χείρων ἐνὶ Spitzner (de vers. her. p. 41), quem

secutus est Rzach (Neue Beiträge zur Kritik des nachhomerischen Hexameters p. 114); Muetzell (de emend. Theogon. p. 85) ὃν Χείρων θρέψας coniecit. Praeterea »Lehmannus vulgatam scripturam emendatione non egere dicit; mihi vero videtur egere, sed corrigendi ratio certa non est» annotat Marckscheffel. Fragmentum ab editoribus vulgo inter Catalogi fragmenta refertur. — 8 ἀλλὰ om. V. — καὶ ὁ ἀσκλη. δὲ παρὰ τοῦ χείρωνος (om. φησίν) ἐτράφη, ὡς (om. καί) κτλ. V. — 9 ἀργεῖος φησί Drfs w, Ἀργεῖός φησιν a. — 10—12 Novum scholium de voce βαθυμῆτα ex V addidi, qui

βαθυμῆτ^ς habet pro βαθυμῆτα. Auctius et fort. rectius extat apud Triclinium: βαθυμῆτα χείρων. ἤγουν ὁ μὴ ἐπιπόλαια βουλευόμενος, ἀλλ' ἐν βάθει φρενῶν. ἀντὶ εὐθείας δὲ τὸ βαθυμῆτα, ἤγουν ὁ συνετώτατος χείρων· ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, ἱππῶτα Πηλεὺς, καί, νεφεληγερέτα Ζεὺς.

95. Τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλθακόχειρα νομόν] τουτέστι τὸν προαυτάτην καὶ ὑγιαστικὴν ἔχοντα τὴν διὰ τῶν χειρῶν ἐπιμέλειαν. νομόν δὲ τὴν διανέμησιν τῶν φαρμάκων καὶ τὴν ἐμπειρίαν λέγει.

5 97. Νύμφευσε δ' αὖθις] ἐγαμοστόλησε τῷ Πηλεΐ, φησί, τὴν Θέτιν ὁ Χείρων· ὑπεδέξατο γὰρ τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν δαῖτα. τὸ δὲ αὖθις οὐκ ἐκ δευτέρου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα· ἐναντίον γάρ, εἰ ὥς πρὸς τι λαμβάνοιτο.

98. Γόνον τέ οἱ] ἔτρεφε καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐν τοῖς ἄρμο-
10 οῖσι καὶ προσήκουσι τὴν αὐτοῦ παιδεύων ψυχὴν.

101. Ὅφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεῖς] εἰς ταῦτα, φησὶν, ἀτίταλλε τὸν Ἀχιλλέα ὁ Χείρων ἄρμους αὐτῷ πάντα παρέχων, ἵνα πλεύσας εἰς Ἴλιον ταῖς κατὰ θύλασσαν τῶν ἀνέμων ἐπιπνοαῖς τὴν πολεμικὴν ἀλάλαν τῶν Λυκίων
15 ὑπομένοι, καὶ ἵνα ἐμπήξαι τὰς χεῖρας τοῖς Αἰθίοφι καὶ καθίκοιτο τῆς ψυχῆς αὐτῶν διὰ τοῦ πολεμεῖν. § ἡ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ

1 τῶν D, τὸν φ. δίδ. om. V. — μαλθακόχειρα edd. contra libros veteres in textu. — νομόν ex DV addidi. — 2 τουτέστι om. V. — τὴν D. — προαυτάτην V. — 4 καὶ τὴν ἐπιμέλειαν D. — 5 ἐγαμοστόλισε D. — φησὶ τῷ πηλεΐ D. — φησὶ om. V. — 6 φησὶν ὁ χείρων τὴν θέτιν B et edd. — 7 αὖτις V. — μεταταῦτα BD Vrf. — 9 γ. τέ οἱ φέρτατον ἀτίταλλε est lemma in B et edd. — τουτέστιν post lemma addunt BD et edd., in quibus deest καὶ τὸν Ἀχιλλέα et Ἀχιλλέως (Ἀχιλέως B) pro αὐτοῦ scriptum extat. — In textu ἀτίταλλεν ἁρμύνοισι codd. vett., ἐν Er. Schmid addidit et tuetur Schol.; praeterea Hecker et Hartung ex sequenti paraphrasi recte πᾶσι pro πάντα in textu scripserunt. — 11—15 Ὅφρα—ὑπομένοι om. D. — 11. 12 ἀν. ῥ. πεμφθεῖς et φησὶν om. V. — 13. 14 ταῖς κ. θ. τ. ἀν. ἐπ. omm. B et edd. — 14 πολεμικὴν] δορίκτυπον B et edd. — ἀλάλαν V. — 15 ὑπομένῃ B et edd., in quibus hanc vocem sequitur: τοῦτο δὲ (om. τοῦτο δὲ V) οἱ μὲν κτλ. usque ad ὑπὸ Τρώϊαν χώραν, quae infra praefixo lemmate ὑπὸ Τρωϊαν δορίκτυπον collocavimus. — καὶ ἵνα] Καὶ ἐγχεσιφόροις (ἐγχεσφόροις recte D) ἐπι-

φρενῶν τοῦ Ἀχιλλέως δεκτέον τὸν λόγον, ἔν' ἑαυτοῦ τὰς χεῖρας
πήξαιτο, πεπηγυῖας παράσχοι ταῖς φρεσίν, ἵνα ὁ διανοηθῇ ταῖς
φρεσίν, ὑπηρετηθῇ διὰ τῶν χειρῶν. ἐνίστε γὰρ ἐπιθυμοῦμέν τι
κατορθῶσαι, καὶ ἀσθενοῦμεν αὐτὸ ποιῆσαι μὴ ὑπηρετούμενοι
5 ταῖς χερσίν. ὁ δὲ Ἀχιλλεύς ἐτράφη, ἔν' ὅπερ ἂν διανοηθῇ, δυ-
νηθῇ διὰ τῶν χειρῶν κατεργάσασθαι. § ἔν' οὖν καθίκοιτο τῶν
Αἰθιοπῶν τὸν βασιλέα Μέμνονα ἀνελών.

103. Ὑπὸ Τρωίαν δορίκτυπον] οἱ μὲν εἰς τὴν μάχην
τῶν Λυκίων, οἱ δὲ ἀπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἤχουσιν, ἵνα ἡ ὑπὸ
10 ἀντὶ τῆς εἰς κέχται· οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ χώραν προσυπήχουσιν,
ἔν' ᾧ ὑπὸ Τρώαν χώραν.

μίξαις (om. hoc D, qui addit αἰθιόπεισι χεῖρας ἐν φρεσί)· τοῦτέστι
καὶ ἵνα τοῖς Αἰθ. τ. χεῖρας ἐμπήξαι x. x. est in BD et edd., fort.
recte. — ἐμπήξαι V, ἐμπήξαι D. — »Pro ἐπιμίξαις Schol. legisse
videtur ἐπιτήξαις.« Er. Schmidium secuti Oxonn., male; scholiasta
tantum Αἰθιόπεισι χεῖρας ἐν φρεσὶ πάξαιθ' iunxit (et secutus est
Heyne), ἐπιμίξαις nude positum esse ratus. Etiam Heyne in ed. 1:
»ἐπιτήξαις videtur pro ἐπιμίξαις in suo habuisse Scholiastes.«

1 ἵνα edd. — 2 πήξετο D. — πεπηγυῖας D. — παράσχη
BDVrfswbh. — διανοηθῇ D. — 3 ὑπηρετηθῇ] »Debebat optativus
esse: sed nihil muto neque hic neque in proxime sequentibus
verbis.« Boeckh. — ἐπιθυμοῦμεν τι Drfswbh. — 4 Verba
καὶ ἀσθενοῦμεν αὐτὸ ποιῆσαι (κατορθῶσαι D) omm. B et edd. —
5 ἀχιλεύς B. — ἔτραφεν D. — 5. 6 In D δυνηθῇ post χειρῶν scri-
ptum extat. — 6. 7 τῶν Αἰθιοπῶν] αὐτῶν B et edd., αὐτόν D. — Ante
ἔν' οὖν paragraphi signum addidi, cum hic scholiasta φρασί ad
Aethiopes, non ad ipsum Achillem rettulerit. Fortasse etiam τῆς
ψυχῆς ante τῶν Αἰθ. addendum erat; cfr. p. 101, 16. — 8 Scholium ad
v. 103, quod om. D, in B et edd. scholio ad v. 101 insertum esse, supra
monui. — Τρώϊαν V. — τοῦτο δὲ οἱ μὲν B et edd. — Post μὲν Boeckh
delevit ἀπλῶς ab Heynio uncis inclusum. — 10 ἔν' ἡ ἡ ὑπὸ ἀντὶ
τῆς εἰς καὶ ἡ τέ V. — 10 τὸ χώρ προσήχουσιν V. — 11 τρωίαν
V. — »Scholia legisse videntur τρωίαν, siquidem subaudiri volunt
χώραν: iterum citra necessitatem.« Er. Schmid.

108. Ἐν φρασὶ πάξαιθ'] πλαγίως λογίσαιτο καὶ κρίναι·
ἀντὶ τοῦ εἰς πέρας ἄγροι.

110. Ἀνεψιδὸς ζαμενῆς] ἀνεψιδὸς τοῦ Ἑλένου ὁ Μένων,
εἵπερ Τιθωνὸς καὶ Πριάμος ἀδελφοί εἰσιν, ὧν οὗτοι παῖδες. τὸ
5 δὲ ζα ἐπιτατικόν, ὥς καὶ τὸ ζάθεον, ζαχρηῆς, ζάπλουτος.

112. Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος] τὸ φέγγος καὶ ἡ δόξα
τῶν Αἰακιδῶν τηλαυγής ἐστιν αὐτόθεν, ἥ ἐξ ὧν νῦν εἶπον ἔρ-
γων ἥ ἐκ τῆς Ἰλίου· ἠρίστευσαν γὰρ ἐπὶ τῆς Ἰλίου οἱ Αἰακίδαι·
ἥ καὶ τρίτον ἐκ τῆς Αἰγίνης· διὰ τὸ Αἰγινήτας εἶναι ἀναφέρων
10 τὸν ἔπαινον ἐπὶ τὸν ἀθλητὴν ἐκ τῆς Αἰγίνης φησὶν αὐτὸν ἡρῶ-
σθαι τὸ κλέος.

114. Ζεῦ, τεδὺν γὰρ αἶμα] τεχνικώτατα τῷ Διὶ προσοι-
κειοῖ τὸν νικηφόρον, πρῶτον μὲν ὅτι πρόγονος τῶν Αἰακιδῶν ὁ
Ζεὺς, δεύτερον δὲ ὅτι τοῦ Νεμεαίου ἀγῶνος ἔφορος ὁ Ζεὺς,
15 καθ' ὃν ὁ Ἀριστοκλείδης ἐνίκησεν. ἀνάκειται δὲ Διὶ καὶ ὁ
Νεμεακὸς ἀγών. § Ἄλλως. πιθανῶς, ἐπεὶ παρεχβέβηκεν ἐπὶ
τοὺς Αἰακίδας ὕμνήσας αὐτῶν τὸ κλέος, βούλεται πάλιν ἐπα-
νελεθεῖν ἐπὶ τὸν ὕμνον τοῦ ἀθλητοῦ οὐκ ἀπρόσλογον ἀπόσπασμα
ποιήσας· ἐκ τοῦ σοῦ γένους ἐστί, φησὶν, ἡ ἀρετὴ τῶν Αἰακιδῶν.
20 διὰ τί; σὺ γὰρ ἀρχηγέτης εἰ τοῦ γένους αὐτῶν.

Τεδὺν γὰρ αἶμα, σέο δ' ἀγών] τὰ γὰρ Νέμεα σά ἐστι·
Νεμεονίχης δὲ ὁ ὕμνούμενος. § ὁ δὲ νοῦς· ὦ Ζεῦ· ἀπὸ σοῦ
τηλαυγὲς ἔχουσι τὸ γένος οἱ Αἰακίδαι. σὺ γὰρ ἀρχηγέτης τοῦ
γένους αὐτῶν, σὸς δὲ ὁ ἀγὼν τῶν Νεμέων.

1 Scholia ad vv. 108 et 110 omm. BD et edd. — Num μὴ
ante πλαγίως addendum? — 3. 4 ἀνεψιδὸς τοῦ Ἑλένου — παῖ-
δες habet etiam Tricl. — 5 ζαχρηῆς V. — 6 φέγγος αἰακιδῶν
in lemmate B et edd. — 7 ἥ ante ἐξ ὧν omm. B et edd.
— εἶπον νῦν BD et edd. — 8 οἱ om. D. — 9 ἐκ τῆς
Αἰγ. scripsi pro ἐπὶ τῆς Αἰγ. — 10 ἐκ om. D. — αὐτῷ B et
edd. — αὐτὸν φησὶν V. — 12 γὰρ αἶμα om. D. — προσοικιεῖ V.
— 14 δὲ om. V. — εἴφορος D. — ὁ Ζεὺς om. V, fort. recte. —
15 δέ om. D. — 16 ἀγών. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Ζεῦ, ἀπὸ σοῦ τηλαυγὲς
ἔχουσι τὸ γένος οἱ αἰακίδαι: — σέο δ' ἀγών· πιθανῶς κτλ. V, qui
vv. 22—24 om. ὁ δὲ νοῦς· ὦ Ζεῦ· ἀπὸ σοῦ — ὁ ἀγὼν τῶν Νεμέων. —

116. Ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων] τὸ ἐπιχώριον καὶ ἰδιον αὐτῶν τῶν Αἰγινητῶν χάρμα καὶ ἡδονὴν ἀνυμνῶν τὸν νικηφόρον.

117. Βοᾷ δὲ νικαφόρῳ] ἡ δὲ βοᾷ τῶν ὑμνούντων νέων
5 σὺν τῷ νικηφόρῳ Ἀριστοκλείδῃ πρέπει, ἥτοι ἐκπρεπῆς ὑπάρχει.
ἔν τισι δὲ γράφεται σὺν τῷ ἰ βοᾷ, προσληφόμεθα δὲ ἕξωθεν
τὴν σὺν πρόθεσιν, ἔν' ἧ· σὺν βοᾷ νέων ὁ ὕμνος ἐκπρεπῆς
ἐστίν. § ἡ οὕτως· ἡ δὲ βοᾷ τοῦ ὕμνου συμπρέπει τῷ νικηφόρῳ
Ἀριστοκλείδῃ.

10 119. Ὁς τάνδε νᾶσον] ὅς τὴν Αἶγιναν εὐκλεοῦς λόγου
προσθήκην ἐποίησε λαβεῖν δι' ἑαυτοῦ· καὶ γὰρ ἄλλοι ἔμπρο-
σθεν εὐκλειαν αὐτῇ περιεποίησαν, καὶ αὐτὸς δὲ δι' ἑαυτοῦ
προσέθηκε τι εἰς εὐκλειαν αὐτῇ καὶ σεμνότητα. § τὸ δὲ Θεάριον
τόπος ἐν Αἰγίνῃ δημόσιος, ἔνθα τὰ συμπόσια· εἴρηται δὲ ἀπὸ
15 τῶν θεωρῶν τῶν εἰς Ἀπόλλωνα πεμπομένων. § Ἄλλως. ἔστιν
ἐν Αἰγίνῃ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερόν, ἐν ᾧ οἱ θεαροὶ διητῶντο

19 φησὶν ἐστὶν D, om. V. — ἔστι rfswhb. — 20 διατί codd. et
edd. — ἀρχηγέτης] ἀρχὴ γένους V. — 21 σέο δ' ἀγών om. D. —
γὰρ] δὲ D. — 22 Haec inde ab ὁ δὲ νοῦς om. V. — ὦ Ζεῦ omm.
B et edd., quo editionum vitio deceptus Hartung hunc scholiastam
post αὐτόθεν commate, post Ζεῦ colo distinxisse putavit. — 23 οἱ
om. D. — 24 σός τε pro σός δὲ B et edd.

1 Lemma in V est ὁπὶ νέων ἐπιχώριον; in D κελαδέων deest.
— ἐπιχώριον καὶ om. V. — 2 ἀνυμνῶ V. — 4 Lemma (in quo βοᾷ
V) omm. BD et edd. — 5 ἥτοι] ἀντὶ τοῦ V. — ἐκπρεπῆς vel ἐκ-
στρεπῆς D. — 6 τὸ ante βοᾷ addunt edd. — 7 σὺν βοᾷ D. —
8 συνπρέπει D. — 9 τῷ ante Ἀριστ. addunt BD et edd. — 10 νᾶσον
εὐκλεεῖ προσέθηκε λόγῳ· B et edd. — εὐκλεῶς D. — 11 ἐποίησας
D. — 12 πεποίηκασιν V. — 13 προσέθηκε τὶ D. — σεμνότητι
V. — Novi scholii initium significavi cum D. — V omittit
verba τὸ δὲ Θεάριον (v. 13) et ἄλλως (v. 15), ἔστι δὲ ἐν pro ἔστιν
ἐν exhibet (vv. 15. 16) et verba τόπος ἐν — πεμπομένων (vv. 14. 15)
praeфикo lemmate Πυθίου Θεάριον post διατᾶσθαι (p. 105, 4) inserta
habet. — Θεάριος D. — 14 δημόσιος] ἀρμόδιος D. — δὲ omm. edd.
— θεάριον δὲ τόπος ἐν αἰγίνῃ δημόσιος, ἔνθα τὰ τῶν θεῶν συμπόσια
γίνεται, ἧρουν αἱ τελεταί est apud Triclinium. — 15 πηρσομένων D.

οἱ τὰ θεῖα φυλάσσοντες· θεωροὶ γὰρ οἷον θεοφύλακες. οἱ δέ, ὅτι ἐν τῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ οἶκός ἐστι καλούμενος θεάριον διὰ τὸ τοὺς ἄρχοντας, οἱ καλοῦνται θεωροί, ἐνταῦθα διατῆσθαι. συνέξενυξεν οὖν, φησί, λόγῳ εὐκλεεῖ καὶ τὸ θεάριον, 5 ταῖς ἀγλῳαῖς καὶ καλαῖς αὐτοῦ μερίμναις. οἱ δέ, ταῖς ἐμαῖς μερίμναις καὶ τοῖς ἐμοῖς ποιήμασι συνέξενυξε τῷ εὐκλεεῖ λόγῳ, φασίν.

122. Ἐν δὲ πεῖρα τέλος διαφαίνεται] ἐν τῷ πειρα-
θῆναι, φησίν, ἐκάστου τὸ τέλος διαφαίνεται· οὐκ ἔστι γὰρ γνῶ-
10 ναι τὸν ἀνδρεῖον, ἐὰν μὴ ἐτέρῳ συμβάλλῃ καὶ περιγένηται. § ἢ
οὕτως· ὅστις ἂν ἔξοχος γένηται, τούτου τὸ τέλος ἐν τῇ πεῖρα
ἀποδείκνυται. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς τὸν ἐγκωμιαζόμενον, ὅτι οὐκ
ἄχρι λόγου τὰ προσόντα αὐτῷ δείκνυσιν.

127. Ἐν παλαιτέροισι] προσληπτέον ἔξωθεν παλαιός.
15 λέγει δὲ οὐχ ὅτι γέρων ἦν τὴν ἡλικίαν, οὐδὲ γὰρ παῖς· ἀλλ'
ὡς ὁ Τραγικός (fragm. 377 ed. Nauck),

Καὶ παιδί καὶ γέροντι προσφέρον τρόπους,
πάσῃ ὁμιλῆσαι ἡλικία δυνάμενος καθ' ἕκαστον μέρος τῆς ἡλι-
κίας, οἷον ἔχομεν τὸ βρότειον ἔθνος, οὕτως ἤρμυστο.

1 οἷον] οἱ BD et edd. — 2 οἶκος ἐστὶ Drfswbh. — 3 θεάριον D. —
4 φησι Drfsw. — εὐκλεεῖ ego scripsi pro εὐσεβεῖ. — θεάριον D. — καὶ
post θεάριον addit V. — 7 φασίν om. V. — 8 πεῖρα D. — τέλος δια-
φαίνεται omm. edd., διαφαίνεται om. V. — Post lemma sic pergit
V: οὐκ ἔστι γνῶναι τὸν ἀνδρεῖον ἐὰν μὴ ἐτέρῳ συμβάλλῃ καὶ περι-
γένηται. ἐν τῷ πειρασθῆναι οὖν ἐκάστῳ τὸ τέλος διαφαίνεται. ἢ
οὕτως· ὅστις κτλ. Idem fort. legit Tricl. — 9 διαφαίνεται om. D. —
γὰρ] δὲ D. — 10 συμβάλλῃ B et edd., συμβάλλεται D, συμβάλλῃ
etiam Tricl. — 11 ὅς τις ἐξοχ. γέν. pro ὃν τις ἐξοχ. γέν. scho-
liastam legisse suspicatur Dissen in Explic. ad Nem. III p. 377.
Hartung scholiastas ad v. 122 in textu post γένηται puncto, non
commate distinxisse et ad ἐν παισὶ παῖς supplevisse ἐπίσταται vi-
dit. — τούτων V. — 13 λόγῳ D. — 15 οὐχ' D. — 15. 16 ἄλλως ὁ τρ.
D, παῖς . . . ἄλλως . . . ὁ τραγικός V. — 16 Τρ.] » Euripides
opinor. « Boeckh. — 17 τρόπον V. — 18 ὁμιλῆσαι πάσῃ V. — Verba

128. Μέρος ἔκαστον] λείπει τὸ ἐπίσταται. φησὶ δέ, ὅτι πρὸς πᾶσαν ἡλικίαν ἀρμοδίως προσοικειοῖ ἑαυτόν. § ἢ οὕτως· ἐπίσταται ὁ νικηφόρος ἔκαστον μέρος τῶν προλεχθεῖσων ἡλικιῶν, οἷον μέρος ἐλάχομεν τὸ βρότεον ἔθνος.

5 129. Ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς] Ἀρίσταρχος· τρεῖς μὲν τὰς καθ' ἡλικίαν, ἃς προεξηρίθμηται, τὸ ἐν παισὶν εἶναι παῖδα, καὶ τὸ ἐν ἀνδράσιν ἄνδρα, καὶ τὸ ἐν παλαιότεροις παλαιότερον. καὶ τετάρτην δὲ φησιν ἐλᾶν ἀρετὴν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον. τετάρτη οὖν ἐστὶν ἀρετὴ αὕτη πρὸς αἷς εἴρηκεν,

οἷον ἔχομεν — ἡρμοστο ex V addidi, qui punctum ante οἷον et μέρος pro ἔθνος habet.

1 μέρος ἔκαστον] ἄλλως BD et edd. — In textu nunc τρίτον ἐν παλαιότεροις μέρος· ἔκαστον οἷον ἔχομεν βρότεον ἔθνος editur; sed nonnulli libri et scholiasta colon post ἔκαστον ponunt. — ἐπίστασαι B et edd. — ὅτι om. D. — 2 προσοικειῖ D. — 3 νικηφόρος r. — 4 βρότεον D. — 5. 6 ἀρίστ. μὲν τρ. μὲν V. — 6 ἀρετὰς pro ἃς coni. Hartung. — ἐμπαισὶν D. — 7 παλαιότεροις ante ἀνδράσιν insert V. — 8 καὶ ἐν τετάρτοις δὲ φησὶν ἐλᾶν V; in archetypo fort. καὶ δ' (i. e. τέσσαρας) δὲ φησιν ἐλᾶν ἀρετάς κτλ. scriptum erat. — φέρειν pro ἐλᾶν coni. Hartung. — 8. 9 ὁ θνατός αἰῶν ex hoc scholio tuitus est Er. Schmid (θνατός B, μακρός rell. codd. et edd. vett.), Hartungio in scholio potius μακρός pro θνητός scribendum esse (p. 107, 3) visum est. Idem Hartung ex p. 107, 5 πρὸς ταῖς τρισὶν concludit etiam p. 106, 9 post εἴρηκεν addendum esse τρισίν. Ceterum cf. Grumme (De lectionibus Pindaricis nuper a Tycho Mommsenio prolatis p. 14): »Praeterea . . . Aristarchi . . . paraphrasis coniecturae Bergkianae in editione poetarum lyricorum altera ad vs. 72. 73 propositae quam maxime favet: nam quod nunc legi solet τρίτον . . . μέρος probe intelligi nequit. Bergkii autem τρίτος (i. q. γέρων) confirmatur his verbis Aristarcheis ἐν παλαιότεροις παλαιότερος sicut voce τέσσαρας quae (vs. 74) sequitur. Neque vero γέρων vel παλαιότερος accurate scriptum fuisse ex hoc alio scholio vetere concludo: προσληπτέον ἔξωθεν παλαιός. Denique quod in optimo libro Vat. B extat τρίτατος non ad τρίτον sed ad τρίτος scribendum nos invitat.« — Hartung, qui post ἀρμόζεσθαι novum scholium incipere vidit, e scholii verbis ἢ ἐν

ὥς δεῖ περὶ τοῦ παρόντος φροντίζειν καὶ μὴ περὶ τῶν ἐσομέ-
νων πάντων, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δύνασθαι ἀρμόζεσθαι. § ὁ
θνητὸς αἰὼν καὶ τετάρτην ἀρετὴν ταύτην φέρει, τὸ καὶ περὶ
τοῦ ἐνεστώτος φροντίζειν· ὧν οὐκ ἄπεστιν ὁ Ἀριστοκλείδης,
5 ἀλλὰ πρὸς ταῖς τρισί, φησίν, ὡς προκατείληχε, κέκτηται καὶ ταύ-
την, τουτέστι τοῦ παρόντος φροντίζειν· ἢ ἐν ταύτῳ ἔχει, ἅπερ
οἱ ἄλλοι κατὰ μέρος ἔχομεν.

131. Ἐνέπει] ἀντὶ τοῦ διδάσκει τὸ παρὸν σκοπεῖν εὖ
τίθεσθαι.

10 132. Χαῖρε φίλος· ἐγὼ τόδε τοι πέμπω] ἐπεὶ ἴσως
οἱ προπίνοντες ἔλεγον τὸ Χαῖρε, ὡς τὸ Χαῖρ' Ἀχιλεῦ (II.
I 225). καὶ γὰρ τόδε τοι πέμπω, φησί, μεμιγμένον μέλι λευκῷ
σὺν γάλακτι, τὸν ὕμνον λέγω.

ταύτῳ ἔχει ἅπερ οἱ ἄλλοι κατὰ μέρη ἔχομεν conclusit scholiastam
ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότεον ἔθνος, ἀμᾶ δρέπει (ἐλᾶ δὲ καὶ vulgo)
legisse, e verbis autem ἐνέπει δὲ . . . εὖ τίθεσθαι paraphrasim
presse sequentibus scholiastam in textu δὲ particulam post φρονεῖν
non habuisse. Paraphrasim Aristarcheam, qua tradita in codd.
scriptura firmetur, Hartung ad textum iam corruptum mutatam et
interpolatam esse vult.

2 Ante πάντων quoque φροντίζειν habet V. — 2. 3 ἀρμό-
ζεσθαι. ὁ θνητὸς αἰὼν. καὶ τετάρτην. rf et nisi quod punctum
post τετάρτην omittunt, etiam sw. — 4 ἄπεστιν] Schnitzer (De
Pind. nup. emend. p. 50) Bergkii coniecturam in textu ἄπεσσι pro
ἄπεστι scribentis, probans, mire addit: »his verbis extremis scho-
liasta non 3. personam tuetur, sed victorem appellatum a poeta esse
indicare videtur.« — ἀριστοκλείδης D. — 5 ὡς] αἷς V. — BD
ante καὶ ταύτην (ταύτη D) addunt φησί. — 6 ἢ] ἢ rf, an ἤτοι
scribendum? — ταύτῳ rfswh. — ἔχειν D. — ὅπερ V. — 7 οἱ
om. V in fine versus. — μέρη B et edd. — 8 A verbo ἐνέπει non
incipiunt novum scholium B et edd., totum scholium om. V. —
δὲ ἀντὶ B et edd. — διδάσκειν D. — εὖ τίθεσθαι D et Boeckh,
ἐκτίθεσθαι B et rell. edd.; »partim ex Heynii sententia [qui σκ.
καὶ εὖ θέσθαι voluit] emendavi, quocum malim etiam θέσθαι.«
Boeckh; καὶ εὖ τίθεσθαι coni. Hartung. — 10 Scholia ad vv. 132 et
134 om. D. — τό δέ rfswh (non B). — τοι πέμπω om. V. —

134. Μεμιγμένον μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι] τῇ ὁμοιότητι χρῆται τῇ ἀπὸ τοῦ μέλιτος καὶ γάλακτος μεταφορᾷ ἐπὶ τοῦ ποιήματος, καθὼ ἀποδέχεται τὰ φύσει γράφων ποιήματα τῶν ἐκ πόνου· τὸ γὰρ γάλα φύσει παρέπεται ταῖς τιχτούσαις, 5 τὸ δὲ μέλι μετὰ πόνου αἱ μέλισσαι ἐργάζονται. ἀλληγορικῶς οὖν τὸν ὕμνον φησί, τὸ καλὸν καὶ ἡδύτατον αὐτοῦ ἐπιδεικνύμενος.

135. Κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφῆπει πόμ' ἀοίδιμον] ἡ ὁρόσος, φησίν, ἡ τοῦ μέλιτος κιρναμένη πρὸς τὸ γάλα ποιεῖ 10 τὸ πόμα ἀοίδιμον, καὶ τὸ ποίημα μυχθὲν ἀλλοῖς γίνεται καὶ αὐτὸ θαυμάσιον· οἷον ὡς τὸ γάλα τῷ μέλιτι μυχθὲν χρηστὸν γίνεται, οὕτω καὶ τὸ ποίημα τοῖς ἀλλοῖς ἐγκραθὲν προσηγνές γίνεται.

136. Αἰολίειν] ἦτοι ὡς τῇ Αἰολίδι ἀρμονίᾳ γεγραμμένων τῶν ποιημάτων, ἡ καθὼ τῷ γένει ἐστὶν Αἰολεὺς ὡς Βοιωτός. 15 § ἡ οὕτω· τοῖς Δωρίοις φθόγγοις. § Αἰολεὺς γὰρ ἄνωθεν ὁ Πίνδαρος, ὅτι οἱ κατ' αὐτὸν Θηβαῖοι Αἰολέων ἄποικοι τυγχάνουσιν ὡς ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἀδάμαντος παιδός.

138. Ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς] ὡς μετὰ πολλὴν χρόνον τῆς νίκης γεγραμμένου τοῦ ποιήματος τῆς βρα- 20 δουτήτος ἔνεκεν ἱκανῶς καὶ τὴν εἰκόνα παρείληφεν. § ἡ οὕτως·

11 ἀχιλλεῦ Vrfsw. — 12. 13 Verba καὶ γὰρ (καὶ γὰρ swbh) τόδε (τό δε Brfswbh) usque ad λέγω om. V.

1 Lemma omm. B et edd. — σὺν ego addidi. — τῇ ὁμοιοτάτῃ V. — 2 δε χρῆται B et edd. — μεταφορᾷ] καὶ διαφορᾷ B, καὶ διαφοράν V. — 3 γρᾶ V. — 8 Lemma om. D, δ' ἔερσ' ἀμφ. π. ἀοίδιμον om. V. — ἔερσ' rfs w. — 9 μελίτου V. — 10 πόμα] ποίημα DV, quare in V καὶ τὸ πόμα ἦδιον inter ἀοίδιμον et καὶ τὸ ποίημα additum est. — γρ (i. e. γράφεται) pro γίνεται V. — 12 συγκραθὲν D. — 12. 13 γίνεται. τὸ δ' Αἰολίειν (αἰολίειν fswbh) B et edd. — 13 In V pro Αἰολίειν lemma est πόμ' ἀοίδιμον. — γεγραμμένον D. — 13. 14 ἀρμονία γέγραφε τὸ ποίημα τῶν ποιημάτων ἢ καθόλου τῷ V. — 14 τῶν om. D. — αἰολὺς ὡς βιοτός D. — 15 οὕτως D. — 16 οἱ ὑπ' αὐτῶν θ. αἰόλων D. — 17 ἀπὸ] ἀπὸ τοῦ V. — 18 ὠκὺς ἐν ποτανοῖς om. D, ἐν ποτανοῖς om. V. — ποταμοῖς

εἰ καὶ ὁλως ὀφέ, φησί, γέγραπταί μοι τὸ ποίημα, ὅμως ὥς ἀετὸς
πύρρῳθεν ἐλθὼν ταχέως ἤγρευσέ τι καὶ συνήρπασεν, οὕτως
ἐγὼ τὰ πράγματα ταχέως συνήρπαχα καὶ γέγραφα.

143. Κραγέται δὲ κολοιοί] οἱ δὲ ἀντίτεχνοί μου, φησί,
5 κολοιοῖς ἐοίκασι, κραυγάζοντες μόνον καὶ ταπεινὰ νεμόμενοι, οὐ
δύνανται δὲ διαίρεσθαι εἰς ὕψος· δοκεῖ δὲ ταῦτα τείνειν εἰς
Βαχυλίδην· ἦν γὰρ ὑφώρασις αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους. παρα-
βάλλει δὲ αὐτὸν μὲν ἀετῶ, κολοιῶ δὲ Βαχυλίδην.

145. Τίν γε μὲν εὐθρόνου Κλειοῦς] τῆς Κλειοῦς τῆς
10 Μούσης οὐ λειψήσεσθαι φησι, τῶν γεγραμμένων ἐπινίκων
συλλαμβανομένης αὐτῶ καὶ χάριν τοῦ λήματος τοῦ ἀδλοφόρου
ἐκ τῆς Νεμέας καὶ ἐξ Ἐπιδαύρου καὶ ἀπὸ Μεγάρων.

146. Λήματος] φρονήματος· ἡ δὲ ἀπὸ κατὰ κοινού· ἀπὸ
Νεμέας καὶ ἀπὸ Ἐπιδαυρόθεν λάμπει σου ἡ ἀρετῇ.

15 147. Ἐπιδαυρόθεν τ' ἀπό] φησί καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ
αὐτὸν νενικηέναι. τίθεται δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀγὼν Ἀσκληπιῶ,

rs, πετανοῖς f. — 18. 19 μεταπολὺν D. — 19 τῆς βρ.] τῆς οὖν βρ.
V. — βραδύτης [B] ha. — 20 καὶ om. D. — παρείληχεν V.

1 φησὶν ὀφέ D, ὕφέ φησιν rfswb, ὀφέ, φησι h. — τὸ ποίημα
γέγραπταί μοι V. — αἰετός V. — 2 πόρρ. ἐλθ. ταχ.] ταχέως
προελθὼν B et edd. — οὕτως r. — 4 κράγεται (?) B, κραγεται
V. — κολοιοί om. D. — κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται· B et edd. —
φησί om. V. — 6 διάρσασθαι V. — τείνειν] τοῖνον D. — εἰς] πρὸς
τὸν V, fort. recte. — 7 ἦν γὰρ αὐτοῖς καὶ φώρασις B et edd.
ante Boeckhium, qui καὶ ὑφώρασις Schneideri correcturam recepit. —
7. 8 παραβάλλει] παρὰ V. — παραβάλλοι μὲν αὐτὸν D. — 8 αὐτόν DV,
ἐαυτὸν B et edd. — αἰετῶ V. — βαχυλίδῃ D. — 9 εὐθρόνου om.
V. — κλεός V, Κλειοῦς om. D, κλεοῦς (κλειοῦς B) ἐθελοῖσας B et
edd., nisi quod ἐθελοῖσας omm. sw. — 10 οὐ] ὅτι οὐ V. — λη-
ψθήσεσθαι Dr, λειψθ. etiam B, ut videtur. — φησί D. — 12 Post
ἀπὸ Μεγάρων in V sequitur δέδορκε φάος — ἡ ἀρετῇ (p. 110, 5—7), in
BD et edd., omisso scholio ad v. 146, φασὶ γὰρ καὶ ἐν Ἐπιδαύρῳ —
Κλειοῦς λ. σ. ἡ ἀρετῇ. — 12—16 In D ἐκ τῆς Νεμέας — νενικη-
κέναι deest. — 14 ἐπὶ δαυρόθεν V. — 15 φησί] φησι V, φασὶ γὰρ
B et edd. — 16 ἐκτίθεται (τίθ. in ras.) D.

τῶν Ἀσκληπιδῶν πρώτων θέντων, μετὰ ταῦτα δὲ Ἀργείων διὰ πενταετηρίδος· τίθεται δὲ ἐν τῷ ἄλσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἄγεται δὲ μετὰ ἐννέα ἡμέρας τῶν Ἰσθμίων· τὰ Μεγαρικά δὲ Πύθια ἄγεται εὐθέως ἕαρος ἀρχομένου.

5 148. Δέδορκε φάος] τουτέστι λελάμπρυνται ἢ δόξα τοῦ νενικηχότος καὶ ἐν Νεμέῃ. βουλομένης, φησί, τῆς Μούσης Κλειοῦς λάμπει σου ἢ ἀρετή.

1 ἀσκληπιδῶν D, ἀσκληπιάδων V. — μεταταῦτα Drf. — δὲ ἀσκληπι . . . ἀργ. διὰ V perforata charta, δὲ ἀργείων ἀσκληπιῶ διὰ BD et edd. ante Boeckhium, qui Ἀσκληπιῶ recte deletit, et verba διὰ πενταετηρίδος olim post ἄγεται δέ fuisse suspicatus est. — 2 πενταετηρίδα V. — 3 μέγαρά BD et edd., μέγαρά vel μέγαρα V; Boeckh Μεγαρικά (quod probavit Hartung) vel Μεγαροὶ coniecit, »sed desideramus nomen proprium solennitatis; dicuntur Διοκλεῖα [recte V Πύθια nominat, cfr. Schol. Vet. ad Ol. VII 157 ἐν Μεγάροις· τὰ Διοκλεῖα καὶ Πύθια καὶ Νέμεα] quae εἶari πρώτῳ acta esse testificatur Theocr. XII 30.« observavit Bergk p. 483 ed. quartae, et ad Dioclea scholii verba rettulit iam Boeckh in Explicc. ad Ol. VII 77sq. (p. 176). — 3. 4 Πύθια ἄγεται] προάγεται BD et edd., V ἄρχεται pro ἄγεται habet. — ἀρχομένου † † † † † † † † τέλος τοῦ παρόντος ἐπινικίου † † † † V. — 5—7 Verba δέδορκε — ἀρετή V post Μεγάρων (p. 109, 12) habet. — τὸ δὲ δέδορκε BD et edd. — Novum scholium non incipiunt BD et edd. — δέδορκε] in textu cum codd. rec. δέδορκεν editur. — λαμπρόνεται D. — 6. 7 βουλ. οὖν φησί (φησι rfs w) B et edd. — φησι in V inter Νεμέῃ et βουλομένης insertum est. — Post v. 7 subscriptio est in rfs w: τέλος τοῦ τρίτου τῶν Νεμέων εἰδους.

²Επίνικοι Νεμεονίχαις.

Τιμασάρχῳ Αἰγινήτῃ, παιδὶ παλαιστῇ. ³Ωιδῇ Δ'.

Τῆς τετάρτης ᾠδῆς ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος κώλων γ'.
Τὸ α' δίμετρον ἱαμβικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ β' δίμετρον
5 ἀντισπαστικὸν βραχυκατάληκτον. Τὸ γ' ὁμοίως τῷ α'. Τὸ δ'
ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε' ὁμοίως τῷ α' καὶ γ'.
Τὸ ς' περίοδος διπλοῦς τροχαῖος, ἢ Γλυκώνειον. Τὸ ζ' ἱαμβι-
κὸν πενθήμερες. Τὸ η' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
Τὸ θ' Ἰωνικὸν ἐφθήμερες. Τὸ ι' τροχαῖον ἐπίτριτον, ἢ ἐπι-
10 χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια' ἱαμβικὸν πενθήμε-
μερες, ἢ Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, βραχείας τῆς ἀρ-
χούσης ἀδιαφόρου οὔσης. Τὸ ιβ' περίοδος ἱαμβικὴ ἀπὸ βακχείου,
ἢ Γλυκώνειον λελυμένον. Τὸ ιγ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυ-
κατάληκτον.

DV omm. scholium metricum, cui perī tōn kōlōn tῆς
στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ αὐτοῦ εἶδους (τοῦ αὐτοῦ (IV)
εἶδους b, τοῦ τετάρτου τῶν Νεμέων εἶδους ha) in edd. omni-
bus praefixum legitur. — Inscriptionem ego addidi. — 4 δί-
μετρον ἰωνικὸν ἱαμβικόν B. — 5 τῷ δευτέρῳ πρώτῳ. τὸ
δ' B. — 10. 11 πενθ. ἐπιωνικῷ διμέτρῳ βραχείας τῆς ἀρχ.
Brfsw. »τερον βιοτεύει] Metricus ἱαμβικὸν πενθήμερες ἐπιωνικῷ
διμέτρῳ βρ. τ. ἀρχ. ἀδιαφόρου οὔσης. Depravate: legendum ἱαμ-
βικὸν πενθήμερες, ἢ ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τῆς ἀρ-
χούσης ἀδιαφόρου οὔσης: βραχυκατάληκτον vix omittere potuit Ma-
gister, alias minori mutatione legi posset δίμετρον βραχείας τῆς
ἀρχούσης ἀδιαφόρου οὔσης.« Pauw p. 270, quem secuti sunt re-
liqui editores, nisi quod βραχείας quoque retinuerunt. — 12 ἀπὸ
β' τροχαίου bh, ἀπὸ βακχείου revocavit Boeckh. »Ὅτι κε σὺν
Χαρίτων τύχα] Metricus περίοδος ἱαμβικὴ ἀπὸ βακχείου ἢ γλυκώ-
νειον λελυμένον. Nihil ineptius. Scribe: περίοδος ἱαμβικὴ ἀπὸ
διτροχαίου vel β' τροχαίου. ἢ γλυκώνειον λελυμένον: quod paulo
ante est περίοδος διπλοῦς τροχαῖος, hic est περίοδος ἱαμβικὴ ἀπὸ

Ἡ ἐπωδὸς ὁμοίως κώλων γ', τὸ α' ὁμοίως τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ. Τὸ β', τὸ γ', τὸ δ', τὸ ε', τὸ ς', τὸ ζ', τὸ η', τὸ θ', τὸ ι', τὸ ια', τὸ ιβ', τὸ ιγ' ὁμοίως τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ.

- 5 1. Ἄριστος εὐφροσύνη] ὁ λόγος· τῶν πόνων κρίσιν λαβόντων καὶ συντελεσθέντων ἄριστος ἱατρός ἐστιν ἡ εὐφροσύνη. § ἢ τὸ ἄριστος ἀντὶ τοῦ ἀρίστη· ὅταν πονήσας τις νικήσῃ, ἔχει τὴν εὐφροσύνην ἀρίστην ἱατρίν. § ἢ οὕτως· ἡ ἀρίστη εὐφροσύνη τῶν τετελειωμένων καὶ πεπληρωμένων πόνων καὶ
10 σπουδασμάτων ἱατρός ἐστιν. αἱ δὲ σοφαὶ θυγατέρες τῶν Μουσῶν, ᾧδαι καὶ ἔπαινοι, ἀπτόμεναι αὐτῶν τῶν πόνων διὰ τοῦ θαυμάζειν ἡδονῆς πλείονος καὶ εὐφροσύνης πληροῦσι.

διτροχαίου: Et ibi antispastus quadrisyllabus, hic antispastus quinesyllabus in glyconio. α Pauw p. 270.

1—4 Περὶ τῆς ἐπωδῆς (ἐπωδοῦ ha) αὐτοῦ. Ἡ ἐπωδὸς ὁμοίως κώλων γ', ἅτινα ὁμοιά ἐστι πάντα τοῖς κώλοις τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς (ἀντιστρώφου a, ἀντιστροφῆς h, errore) edd., codex ἡ ἐπωδὸς ὁμοίως κώλων γ'. τὸ α' ὁμοίως τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, tunc in uniuscuiusque versus ceteroquin vacui initio: τὸ β', τὸ γ', τὸ δ', τὸ ε', τὸ ς', τὸ ζ', τὸ η', τὸ θ', τὸ ι', τὸ ια', τὸ ιβ', et τὸ ιγ' ὁμοίως τῇ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ. Quae sane vel eo nomine vitiosa mihi videntur, quod τὸ α' ὁμοιον τῷ α' τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστρώφου . . . τὸ ιγ' ὁμοιον τῷ ιγ' τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστρώφου scribi debebat. Ceterum conicio a grammatico nulla epodi mentione facta pro verbis τῆς τετάρτης ᾧδῆς ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος κώλων γ' scriptum fuisse ἢ τετάρτη ᾧδῇ μονοστροφική ἐστι κώλων γ'. — 6. 7 ἡ εὐφροσύνη ἱατρός ἐστιν ἄριστος B et edd. — ἡ om. D. — 7 ἢ τὸ om. V. — ἄριστος δὲ ἀντὶ V. — ἢ ὅταν (ὅτ' ἂν D) BD et edd. ante Boeckhium. — τις rfswb. — 8 νικήσει D. — ἱατρῶ D. — 9. 10 σπουδ. καὶ πόνων V. — 10 Ante αἱ δὲ σοφαὶ B et edd. addunt lemma αἱ δὲ σοφαὶ Μοισᾶν θυγατέρες (θυγατέρας r; in textu nunc θύγατρεις editur). — 11 Post ἔπαινοι comma posui et ex V ἀπτόμεναι pro ἀπτόμενοι scripsi. — διὰ] οἱ διὰ B et edd. — 12 ἡδονῆς πληροῦσι καὶ εὐφροσύνης, ἔθελξάν νιν. τὸ νιν Ἀρίσταρχος B et edd. — πληροῦσιν V.

5. *Θέλξαν νιν ἀπτόμεναι*] τὸ νιν Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῆς εὐφροσύνης ἀκούει, ὥστε εἶναι τὸν λόγον· αἱ δὲ τῶν Μουσῶν θυγατέρες ᾠδαί, τουτέστι τὰ ποιήματα, ἀπτόμεναι αὐτὴν τὴν εὐφροσύνην ἔθελξαν τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐγκωμιάζεται.
 5 ἔστι δὲ ἄκυρον· πῶς γὰρ θέλγεται ἡ εὐφροσύνη, αὐτὴ θέλγουσα τοὺς νενικηκότας, οὐχ ὑπ' ἄλλου θελγομένη; ἄμεινον δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐπὶ τῶν πόνων ἀκούειν τὴν νῖν· οἱ γὰρ μεθ' Ὀμηρον οὐκ ἀκριβεύουσι τὴν ἀντωνυμίαν. καθὼς καὶ Εὐριπίδης (Bacch. 32).

10 *Τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων ὀστρησ' ἐγώ.*
 ὥστε τὸν λόγον εἶναι τοιοῦτον· αἱ ᾠδαὶ ἔθελξαν αὐτοὺς, τοὺς πόνους, ἀπτόμεναι αὐτῶν καὶ μαλάσσουσιν· οἷον θέλγουσι τὴν κακοπάθειαν ὑμνοῦσαι αἱ ᾠδαί.

6. *Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσσον γε*] οὐδ' οὕτω τὰ
 15 *θερμὰ λουτρά, φησί, μαλάσσει κεκμηκότα γυῖα καὶ πεποννημένα, ὅσον ἢ ἐβλογία ἀνέησιν.* § ὁ δὲ νοῦς ὁλος· οὐκ ἂν δὲ τοσοῦτον ὑπὸ θερμοῦ ὕδατος ἢ βαλανείου χαλασθεῖη καὶ μαλακθεῖη

1 *θέλξαι νιν* D. — *ἀπτόμεναι* om. V. — τὸ νιν V. —
 3 *αἱ ᾠδαί* BD et edd. contra textum. — 5 *πῶς*] οὐ B et edd. — ἡ omm. B et edd. — 6 *οὐχ'* D. — Interrogandi signum ego addidi. — δέ φησιν Drfswbh. — 8 *καθὼς*] ὡς B et edd. — *εὐριπίδης* D. — 10 *νιν*] »Vera lectio est νιν, de quo vide Valck. Diatr. p. 153.« Boeckh; *νιν*] »Immo νυν.« Heyne. *Τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων ὀστρησ' ἐγώ* (ὀστρ. Elmsleius) Dindorf edidit. — 11 *εἶναι τοῦτον* B et edd. — *αὐτοῦς*] αὐτοῦ V, αὐ̄ D. — 12 *καὶ μαλάσσουσιν* omm. B et edd., sed septem vel octo litterarum spatium inter αὐτῶν et οἷον vacuum est in [B] rfs w. — *θέλουσι* V. — 14 *τόσσον γε μαλακὰ* edd.; *τόσσον γε* om. V. In textu quoque τόσσον pro τόσον habent codd. vett. de quibus constat omnes. — *οὐχ' οὕτω* V. — 15 *λουτρά φησι* Drfswbh. — *φησί* om. V. — *μαλάσσειν* V, *μαλακύνει* B et edd. — *κεκμ. τὰ γυῖα* V. — 16 Post *ἐβλογία* Boeckh deleuit vocem *ἀνέησιν*, quae ei ex usitato *φησὶν* orta esse videbatur; in B *ἀνέησι* add. m. 2 ut vid. in marg.; *ἀνόησιν* vel *ἀνέησιν* D, *ἀνέησι* (sed ε supra lineam

τὸ σῶμα κεκμηκός, ὅσον ὑπὸ ἐπαίνων· ἥς μάλιστα τῆς εὐφημίας πληρουμένης τῇ διὰ τῆς κιθάρας ἡδονῇ. § συνάρορος, οἷον συμφερομένη, κοινωνοῦσα.

10. Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον] παντὸς ἔργου 5 χρονιώτερόν ἐστι τὸ ῥῆμα, τουτέστιν ὁ ὕμνος· οἷον πάντα τὰ λεγόμενα ἢ γραφόμενα χρονιώτερά ἐστι τῶν ἔργων. τὰ μὲν γὰρ ἔργα τῷ γεγονέναι παρήκει, τὰ δὲ γραφόμενα αἰώνια παραδίδονται. ποῖα δέ; ἃ ἂν μετὰ τῆς ἐκ Χαρίτων τύχης τεχθῇ καὶ προαιρεθῇ ἐκ τῆς γλώττης ἐκάστω· ὥς ἂν γε χωρὶς Χαρίτων 10 γράφηται ὁ ὕμνος, ἀπόλωλε καὶ ἔσβεσται, ἂν δὲ μετὰ Χαρίτων, μένει πρὸς αἰῶνα εὐδία. καὶ Καλλίμαχος (fragm. 121).

Ἐλλατε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας

Χεῖρας ἐμοῖς, ἵνα μοι πουλὸν μενοῦσιν ἔτος.

incertum) V. — ὅλος om. V. — δὲ om. V. — 17 ὑπὸ pro ἀπὸ ego scripsi. — ἦ] καὶ D. — ἦ βαλαλείου om. V.

1 τὸ omm. B et edd. — κεκμηκός D. — ὅσον] ὅς V. — ὑπὸ τῶν ἐπ. B et edd. — 1—3 Locum corruptum ex V dedi, πληρουμένης omm. BD et edd. — τῆς εὐφημίας τῆς διὰ τῆς κιθάρας ἡδονῇ B et edd. — Verba inde ab συνάρορος omitta in V in BD et edd. cum antecedentibus coniuncta sunt. Possis etiam scribere ἢ μάλιστα ἢ εὐφημία τῇ διὰ τῆς κιθάρας ἡδονῇ συνάρορος κτλ., sed vel sic cum proxime antecedentibus haec non bene nexa essent. — 4 ἐργμ. D. — χρον. om. V. — χρ. βιοτεύει B et edd. — ἔργου] χρόνου D. — 5. 6 οἷον τὰ λεγόμενα πάντα V. — 6 χρονιώτερα ἐστὶ D. — 7 τῷ τὸ D. — 8 ποῖα D. — Comma pro interrogandi signo habent rfs. — ἂν om. V. — χαράτων D. — 8. 9 καὶ προαιρεθῇ omm. edd. — 9 γλώττης D. — Coniunctivum quem scholiasta et paraphrasis exhibent, probante Breyero (Analecta Pindarica, p. 20) restituit Bergk ἐξέλη pro ἐξέλοι in textu rescribens. — 10 γραφῇ V. — ὁ om. D. — ὕμνος] λόγος B et edd. — ἀπόλωλε D. — 11 εὐδία] »Hemst. ad Call. T. I p. 490. Ern. volebat αἰδία, sed obest praecedens πρὸς αἰῶνα.« Boeckh. Bentley διὸ καὶ pro εὐδία καὶ coniecit. — 12 ἔλλατε (?) recte B, ἐλλᾷ γε D, ἐλλᾶτε Vrfsw, ἔλλετε Bentley, bha. — ἐλλέγοισι V. — γ' D. — ἐνιψασθαι D, ἐνιψήσασθε (σθε ex σθαι) V. — λιπώσας V, λειπώ-

§ ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ διὰ τῶν λόγων ἔπαινος αὐτῶν τῶν καλῶς πεπραγμένων πολλῷ μακρότερον διασώζεται καὶ μνημονεύεται, ὅσπερ ἂν μάλιστα λόγος καὶ ἔπαινος τετυχηκῶς Χαρίτων λέγεται ἐκ διανοίας συνετῆς.

5 14. Τό μοι θέμεν Κρονίδα τε Διὶ] ἐμοὶ εἴη ποιῆσαι· τὸ γὰρ εἴη οὕτως ἀναβιβαστέον· εἴη μοι μετὰ τῶν Χαρίτων γράφειν. τὸ δὲ προηγούμενον τοῦ κόμου προκώμιον εἶπεν, ἐπειδὴ καμᾶζουσιν ἄδοντες τὸ ποίημα· προκώμιον οὖν τὸ πρὸ τοῦ κόμου γραφόμενον. δύναται καὶ οὕτω, φησὶν ὁ Δίδυμος·

σας f. — 13 χεῖρας* f. — ἐμοῖς omm. edd. et in 5—6 litterarum spatio B. — μοι] μὴ f. — πολὺ BDrfswbh, πολὺ V. — μένουσιν [B]Drfswbh, μένουσι V. — ἕτερος V. — »Fragm. 121. Romana ἔλλατε; ἔλλατε etsi a Bentleio male expositum locum satis tuetur, nec me movet coniectura Valckenarii ad Callim. p. 276. εἰ δ' ἄγε νῦν ἐλέγοισιν ἐν. Post χεῖρας excidit vocula; Toup. in Suid. P. III p. 438 supplet ἐμοῖς [recte, ut Mommsen iam in Scholiis Germani p. X. indicavit]; sed Hemst. et Valck. scribunt: χεῖρας, ἢ' εὐφημοι. Pro πούλῳ Rom. πολὺ; eadem μένουσιν, quod correxit Toupus. Boeckh. Ceterum confer Schneideri notam, ex qua Bernhardyum, Naekium, L. Dindorfium, Schneidewinum certatim ἔλλατε coniecisse et ἐμοῖς ex codice Va² (meo B?!) in editione altera Anthologiae Lyricae a Bergkio repositum esse discimus: »hinc igitur aliorum concidunt coniecturae, Hemsterhusii χεῖρας ἢ' εὐφημοι vel εὐδομοι, Jacobsii et Meinekii χ. ἢ' ἀκραῖοι, Schneidew. Exerc. crit. IV p. 17 χεῖρας ἢ' ἀνάοι, Peerlcampii ad Horat. Od. I 32, 1 χεῖρας, ἢα μὴ μοι. Eiusdem Toupii est μενοῦσι, cuius loco codices habent μένουσι, nunc apud Valckenarium, ut videtur, scribitur μένωσι. Sed defendi posse futurum videbatur, quum ἢα — μενοῦσι explicari possit: ubi (i. e. quo facto) per longum tempus manebunt, ut Bentleius quoque interpretatur.«

1 ὁ δὲ νοῦς] ἄλλως V. — Paragraphi signum ego addidi. — 2 πολλῷ omm. B et edd. — 3 λόγος μάλιστα V. — 3. 4 λέγεται V. — 5 τό μοι θέμεν om. V. — Διὶ om. D. — Διὶ καὶ Νεμέα B et edd. — ἐμοὶ εἴη ποιῆσαι om. D. — 6 μοι scripsi, με V, μεν D, omm. B et edd. — 7. 8 προηγούμενον τοῦ κόμου προηγούμενου τοῦ κόμου προοίμιον εἶπεν ἐπειδὴ κτλ. V. — 9 οὕτως D.

παντὸς τοῦ ποιουμένου εἰς αὐτὸν ὕμνου τοῦτο τὸ ῥῆμα προ-
 κώμιον εἶη, οἷον προοιμίον τι τοιοῦτον γένοιτο τῶν εἰς αὐτὸν
 γραφησομένων ὕμνων ὑπ' ἐμοῦ, νικῆσαι καὶ ἄλλους ἀγῶνας·
 ἵνα τῶν ἐξῆς ἐσομένων ἐπινίκων ὁ νῦν γραφόμενος λέγῃται πρὸ
 5 τοῦ παντὸς κώμου γεγωνός. δύναται δὲ καὶ οὕτω· τῶν γραφη-
 σομένων αὐτῷ ὕμνων ὑπ' ἄλλων ὁ ἐμὸς ἂν εἶη προκώμιον.
 § Ἄλλως. ὁ νοῦς· ὅνπερ δὴ λόγον καὶ ἔπαινον γένοιτο νῦν ἐμοὶ
 θεῖναι καὶ πληρῶσαι προκώμιον τῷ τε Διὶ καὶ αὐτῇ τῇ Νεμέᾳ
 καὶ τῇ Τιμασάρχου πάλῃ. § Ὑμνου προκώμιον] ὕμνου
 10 προκώμιον εἶπε διὰ τὸ ὑπὸ χορευτῶν μὲν λέγεσθαι τὸν ὕμνον
 νεωτέρων τινῶν, πρὸ δὲ τῆς τούτων χορείας καὶ κωμασίας
 γραφῆναι ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ αὐτόν. ὁ δὲ λόγος· γένοιτό μοι ἐπι-
 τυχεῖν πρὸ τοῦ κωμάζειν τοὺς ἐπαινους γράφοντι.

18. Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν] ῥῆμα δ' προσείρηκε, ῥῆμα
 15 δ' ἐργμάτων χρονιώτερον, τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ εὐπυργον τοῦ
 Αἰακοῦ ἔδος δέξαιτο, ὡς ἔστι δίκαιον. § κοινὸν δὲ φέγγος
 ἔστι μὲν καὶ τὴν Αἴγιαν ἀκοῦσαι, ἔστι δὲ καὶ τὸ ποιῆμα, τὸ
 κοινὸν φέγγος γινόμενον· οὐ γὰρ ἐᾷ ἐν ἀφανεῖ τὰ ἔργα, ἀλλὰ
 φωτίζει κοινῶς. ξεναρκεῖ δὲ ὡς ποδαρκεῖ. κοινὸν φέγγος
 20 τῆς ξεναρκοῦς δίκης ἢ τῶν Αἰακιδῶν πόλις παραδέξαιτο, ὡς
 ἔστι δίκαιον ξένους ἀποδέχεσθαι.

Ἐδος δίκῃ] δίκης ξεναρκοῦς, τῆς τοῖς ξένους ἀρκούσης

1 τοῦτο] τοῦ D. — 2 εἰς αὐτῶν D. — 4 ἐξῆς σεσωμένων D,
 ἐξῆς ἐπομένων B et edd. — ἐπινικίων B et edd. — γραφεῖς V. —
 5 τοῦ omm. B et edd. — κόσμου V. — γηγωνός r. — οὕτως D.
 — 7 Ἄλλως omm. BD et edd. — ὁ δὲ νοῦς BD et edd. —
 9 Ἄλλως pro ὕμνου προκώμιον BD et edd. — 10 τὸ ὑποχω-
 ρούντων D, τὸ ὑπὸ χορευόντων B et edd. — 12 γράφεσθαι V. —
 αὐτόν om. D. — 12. 13 ἐπὶ τυχεῖν pro D. — 14 δέξαι τό δ' BV,
 δέξατο δ' D. — εὐπυργον ἔδος (ἔδος B) in lemmate addunt B et
 edd. — αἰακιδᾶν: ἔδος, ῥῆμα ὁ D. — 15 ἐργμ. et ἐργμ. iunctim
 D. — 15. 16 ἄπυργον τὸ τοῦ αἰακοῦ D. — 16 ὥς ἔστι [B? V?] bha.
 — ὥς ἔστι δίκαιον] Hunc scholiastam Hartung δίκῃ pro adverbio
 habuisse putat. — 16 Novum scholium non incipiunt [BV] edd.
 — 20. 21 ὥς ἔστι [BV] bha. — 21 παραδέχεσθαι καὶ ante ἀπο-

δικαιοσύνης κοινὸς ὦν ὀφθαλμός, ὦ Αἴγινα, ἦτοι περιφραστικῶς ἢ δικαιοτάτῃ· δέξαιτο δὲ τοῦτο τὸ προκώμιον καὶ τοῦτον τὸν ἔπαινον πόλις καλλίστη Αἴγινα, ἥτις διὰ τὴν προσοῦσαν πρὸς πάντας τοὺς ξένους δικαιοσύνην καὶ φιλοξενίαν κοινὸς ὀφθαλμός
5 τῶν πάντων τυγχάνει.

21. Εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος] τῷ ἄγαν ξηραν-

δέχεσθαι addunt B et edd. — 22 ἔδος δίκα] ἢ οὕτω B et edd., ἢ οὕτως D. — δίκῃς ξεναρκοῦς omm. BD et edd.

1 ὦ Αἴγ.] Malim ἢ Αἴγινα, et οὔσα, ἦν vel ἔστι pro ὦν. — ἦτοι om. V. — 2 τὸ Boeckh addidit. — Ceterum confer Hartungium: »Ein Schol. lautet also: δέξαιτο δὲ — Αἴγινα. Wenn dieser Schol. nicht δέξαιτο δὲ τοῦτο τὸ ἐγκώμιον geschrieben und ἐπικώμιον gelesen hat [ὕμνου προκώμιον vulgo, ὕμνον ἐπικώμιον Hartung], so hat er doch wohl ὕμνον προκώμιον gelesen, und dieses Wort im Sinne von ἐγκώμιον genommen.« Oblocutus est Rauchenstein (Philol. XIII p. 263): »δέξαιτο δὲ τοῦτο τὸ προκώμιον καὶ τοῦτον τὸν ἔπαινον Αἴγινα erklärt eben ὕμνον vor προκώμιον, da nicht nur das Vorspiel der Lieder, sondern auch das Lied selbst, welches ein Loblied ist, den Aegineten angenehm sein soll. Also wird dadurch gerade die hergebrachte Lesart bestätigt.« Ad κοινὸν δὲ φέγγος — ἀλλὰ φωτίζει κοινῶς (p. 116, 16—19) Hartung haec annotavit: »Diese letztere Deutung ist ganz allein die richtige, denn immer sagt Pindar, dass sein Preislied nicht dem Sieger allein, sondern auch dem Vaterlande und den Verwandten u. s. w. angehöre, gemeinsam sei. Diese Erklärung aber war nicht möglich, wenn man δίκα ξεναρκεῖ schrieb und diesen Dativ von κοινὸν abhängen liess. Die anderen Schol. jedoch begehen bereits diesen Fehler, wobei sie das unerhörte Wort ξεναρκής mit der Analogie von ποδαρκής rechtfertigen wollen, obgleich beide Wörter ganz verschiedener Bedeutung sein würden.« Scripsit igitur Hartung Ξεναρκεῖ et locum sic interpunxit: σὸς πατὴρ ἐθάλπετο ποικίλον καθαρίζων, θαμὰ κε τῷδε μέλει· κλειεῖς οἶον κελάδησε, cum ante eum contra schol. comma ante ποικίλον, θαμὰ et τῷδε lectum esset. —

6 δέ τι D. — τιμόκρατος ex B, τιμόκρατος ex D enotavit Mommesen, Τιμόκριτος om. V. — ἄγαν τῷ κρατικῷ D.

τικῶν· τὸ γὰρ ζᾱ ἐπιτατικὸν ἐστὶ μόριον ἀεὶ· τῶ ἰσχυροτάτῳ
 οὖν φησι. περιφραστικῶς δὲ τοῦτό φησιν· εἰ ἔζη σου ὁ πατήρ
 Τιμόκριτος, ὦ Τιμάσαρχε, ἦτοι ὁ ἐν χιθάρᾳ ποικίλος ἢ ὁ μου-
 σικώτατος ἀπὸ μέρους· ἤσκουν γὰρ οἱ ἀρχαῖοι μουσικῇν. § ὁ
 5 δὲ νοῦς ὁλος ἕως Ἡρακλέους ὀλβίαν πρὸς αὐτὴν οὕτως·
 εἰ δὲ μέχρι τοῦ παρόντος ὁ σὸς πατήρ Τιμόκριτος ἐν ζῶσιν
 ἀνεστρέφετο τῇ ἑαυτοῦ μουσικῇ σεμνυνόμενος, συνεχῶς ἂν τούτῳ
 τῶ μέλει καὶ ταύτῃ τῇ ᾠδῇ προσκλίνας ἂν ἑαυτὸν καὶ προσαγα-
 γὼν ἀνευφήμησε καὶ ἀνεβάλετο τὴν γεγεννημένην νίκην τὴν ἀπὸ
 10 τοῦ Κλεωναίου ἀγῶνος τοῦ πέμψαντος πλῆθος καὶ ὄρμαθόν
 στεφάνων· λέγει δὲ τοῦ Νεμεακοῦ, Κλεωναῖο γὰρ αὐτὸν διέδη-
 καν· καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πλουσίων Ἀθηνῶν καὶ ἐνδόξων νίκην, καὶ
 τὴν ἐν ταῖς θήβαις τῶν Ἰολαείων καλουμένων· διότι δὴ παρὰ
 τὸν τοῦ Ἀμφιτρύωνος τάφον οἱ Θηβαῖοι σὺν πολλῇ προθυμίᾳ

1 τὸ γὰρ] τῶ γὰρ D. — ἐπιτατικὸν ἐστὶ D. — Lehrs, Die
 Pindarscholien p. 10 scholiastam ζαθερεῖ legisse putat; cf. Bergkium,
 Neue Jahrbücher 117, p. 43: »Dagegen hat Lehrs richtig erkannt,
 dass wenn die Worte Nem. IV 21 εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμ. ἁλίῳ σ.
 π. ἐθάλλετο in den Scholien τῶ — ἄγαν — οὖν φησιν erklärt wer-
 den, dies auf die Lesart ζαθερεῖ führt; wenn er aber meint, dieser
 Scholiast berücksichtige zugleich die Vulgata ζαμενεῖ, so ist der
 Vorwurf der Confusion, der den Grammatiker treffen soll, nicht
 gerechtfertigt; denn nachdem ζαθερές genau erklärt war, konnte
 der Exeget recht wol einen allgemeinen Begriff substituiren und
 ἁλίῳ (so ist statt ἀεὶ zu lesen) τῶ ἰσχυροτάτῳ sagen: vgl.
 Hesychios, ζαθερές· μεσημβρινόν, ἰσχυρῶς θερμόν.« — μόριον·
 ἀεὶ τῶ V. — 2 φησὶ D. — τοῦτο om. V. — τοῦτο φησὶν
 Drfs w. — 3. 4 ἦτοι — μουσικῇν om. V. — 4. 5 Pro verbis
 ὁ δὲ νοῦς — οὕτως haec habet V: ἢ οὕτως· εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ ἕως
 ἡρᾶ ὀλβίαν πρὸς αὐτὴν ὁ λόγος· ὁ δὲ νοῦς. — 5 ὁλος] ὁλος rfs w.
 — 6 εἰ] οὐ D. — ὁ τιμόκριτος ὁ σὸς πατήρ D. — 6. 7 ἐν ζῶσι
 συνεστρέφετο D. — 7 ἑαυτοῦ D. — 8 ἂν omm. B et edd. —
 αὐτὸν D. — 9 ἀνεφήμησε V. — ἀνεβάλλετο DV. — τὴν ἀπὸ]
 τοῖς ἀπὸ V, ἀπὸ D. — 10 ὄρμαθόν BDV rfs w. — 11 Verba λέγει
 δὲ usque ad διέδηκαν omm. BD et edd. — 13 καλουμένην Brfswb.
 — 13. 14 δὴ περὶ τούτου ἀμφ. D. — 14 τοῦ om. V.

καὶ βουλήσει τοῖς τῶν στεφάνων ἄνθεσιν ἐκόσμου εἰς χάριν
καὶ τιμὴν τῆς Αἰγίνης· Αἶγινα γὰρ καὶ Θήβη ἀδελφαί, ἐξ ὧν αἱ
πόλεις ὠνομάσθησαν. προσφιλὲς γὰρ ὧν ἅτε Αἰγινήτης καὶ πρὸς
φίλους ἥκων τοὺς Θηβαίους, ἅτε δὴ καὶ τὸ εὖξενον ἄστὺ κατα-
5 λαβὼν τὰς Θήβας, ἡδυνήθη κατ' εὐχὴν θεάσασθαι τὴν τοῦ
Ἡρακλέους ἀλλήν, πάλιν τὰς Θήβας.

3 προσφιλὲς D. — 4 ἥκων] ἡμῶν D. — θεβαίους r. — ἄστὺ]
αὐτοῦ BDVrfs w. — 4. 5 καταλαβὼν τὰς BDrfs w, καταλαβόν-
τας (ὅμ. τὰς Θήβας) V, qui mox ἤτοι pro πάλιν habet. — »Paraphr.
videtur ἄστὺ κατ' ἔδρακεν repperisse, καὶ τὸ εὖξενον ἄστὺ κατα-
λαβὼν τὰς Θήβας, ἡδυνήθη κατ' εὐχὴν θεάσασθαι τὴν τοῦ Ἡρα-
κλέους ἀλλήν, idem fort. ὄλβιος legit.« Bergk. — In textu πέμ-
φанта codd. vett. praeter XXXV qui (Kaysero probante, Lectt.

Pindd. p. 71) πέμφαντος habent ex paraphrasi ut Bergkio visum
correctione in textum illatum. Mommsen scholiastam primum
(paraphrastam?) πέμφαντος legisse concedit, sed cum altero
(schol. ad v. 30) πέμφαντος non nisi argutius conciliari posse recte
existimat. Idem in ed. min.: »πέμφαντα BDV Schol.?: πέμφαντος
XV diorth.² Schol.« »Schol. legisse videtur πέμφαντος, invito
metrō.« Heyne in ed. 3. Hartung haec de nostro scholio pro-
tulit: »Das [πέμφαντος] ist viel passender, und jedenfalls müsste
man diese Schreibung und Erklärung vorziehen, wenn nicht ein
zweites Schol. zu etwas Besserem führte: εἶτα ἐπάγει· Ὁθήβαις τ'
ἐν ἐπταπόλοις', ὡς καὶ ἐν Θήβαις αὐτοῦ νικήσαντος. ἦν δὲ καταλλη-
λότερον εἰπεῖν Θηβῶν (d. h. es wäre concinner, wenn geschrieben
stände Θηβῶν τ' ἀπὸ ἐπταπόλων) ἢ ἡ καὶ ἀπὸ Θηβῶν ἔπεμψας
αὐτῷ στέφανον. Dieser Schol. also fand etwas derartiges ge-
schrieben, vermöge dessen es möglich war, ἀπὸ Κλεωναίου ἀγῶνος
von πέμφαντα ἀνάγκη zu machen, und zweitens zu πέμφαντα den
Timasarchos selbst, den Sieger, als Subject zu erkennen. Denn
von keinem anderen Ding oder Menschen ausser dem angeredeten
und besungenen Sieger kann der Schol. das verstanden haben,
wenn er sagt Du hast ihm (deinem Vater) die Siegeskränze
von Nemea, von Athen und von Theben heimgesandt. Dieses Subject
gewinnen wir, wenn wir in Vs. 26 οὐδὲν für ὕμνον
herstellen [οὐδὲν etiam Bergk edidit], und sodann καλλένικον zu ὄρ-

30. *Εὐωνύμων* ἀπ' Ἀθηνᾶν] ἐνδόξων, ὀνομαστών.
 ἄδηνον δὲ ποῖον ἀγῶνα ἐνίκησε· πολλοὶ γὰρ τελοῦνται, Πανα-
 θήναια καὶ ἄλλοι. εἴτα ἐπάγει· Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις, ὡς
 καὶ ἐν Θήβαις αὐτοῦ νικήσαντος. ἦν δὲ καταλληλότερον εἰπεῖν
 5 *Θηβῶν*, ἔν' ἧ' καὶ ἀπὸ *Θηβῶν*, φησίν, ἔπεμψας αὐτῷ στέφανον.
 διὰ τί; ὅτι παρὰ τὸν τοῦ Ἀμφιτρύωνος τύμβον οἱ *Θηβαῖοι* οὐκ
 ἄκοντές σε τοῖς ἄνθεσιν ἐμίνυον, τουτέστιν ἐστεφάνουν, χαί-
 ροντες διὰ τὸ συγγενεῖς εἶναι *Θηβαίους* Αἰγινήτων. Θήβη γὰρ
 καὶ Αἴγινα Ἀσωπίδες, καὶ φασὶ *Θηβαίους* πολεμοῦσιν Ἀθηναίοις
 10 ἐκπεσεῖν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἐλέσθαι συμμαχούς, δι' οὗ τοὺς
 Αἰγινήτας δηλοῖ.

32. *Οὖνεκ'* Ἀμφιτρύωνος] ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ
 Ἀμφιτρυωνίδου· οὐ γὰρ Ἀμφιτρώωνι ἄγεται ὁ ἀγών. ὡς δὲ
 Ὅμηρος λέγει Ὑπερίωνος Ἡελίου, ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου· καὶ
 15 *Εὐριπίδης* (fragm. 71 ed. Nauck).

μον στεφάνων ziehen, indem *καλλίνικος στέφανος* Siegeskranz ein sehr üblicher Ausdruck ist.

1—3 *εὐωνύμων* — ἐπάγει om. V. — 1 *ἀθανᾶν* D cum edd. plurimis. — *εὐων. ἀπ' ἀθ. θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις* est lemma in rfs w. — *ἐνδόξων* B et edd.; cfr. p. 118, 12. — 2 *ἑδῶλον* (?) D. — γὰρ *καλοῦνται* D. — 3 *θήβαις* (om. τ') D. — *ἑπταπύλαις* B. — 5 *θηβῶν δέ φησιν* V; — *φησιν* etiam D, omm. B et edd. — 6 *διατί* codd. et edd. — *περὶ* D. — 6. 7 *οὐκ ἄκοντες*] *προθυμότεροι* V, qui etiam *ἐμίνυον τουτέστιν* omittit. Ceterum recte Bergk: »Vs. 21 *νν* non est addubitandum, schol. cum dicit οἱ *Θηβαῖοι* οὐκ ἄκοντές σε τοῖς ἄνθεσι μίνυον, liberius orationem transformat, quemadmodum antea scripsit ἀπὸ *Θηβῶν* ἔπεμψας αὐτῷ στέφανον.« — Ex ἔπεμψας olim *κελάδῃ σε* pro *κελάδῃσε* scriptum esse coni. Mommsen. — 8 *αἰγινή τὸν θήβη* V. — 9 *εὐσωπίδες* (?) D. — καὶ *φησὶ* D, καὶ *φασὶ* rfs w. — 9. 10 καὶ *φασὶν ἀθηναίοις* πολεμοῦσιν *θηβαίοις* ἐκπ. V. — 9 *πόλεμοῦσιν* r. — 10 *ἐλέσθαι* D. — δι' ὃ a. — 11 *δηλοῖ*] *φησὶν* D. — *αἰγινήτας ἐλέσθαι*· τοῦτο γὰρ ἐδήλου τὸ ῥῆμα B et edd. — 12 *οὖνεκαν* (?) D, *οὖνεκεν* ex BD affert Mommsen, *οὖνεκεν* V, *οὖνεκ'* fwbh, et *οὖνεκ'* vel *οὖνεκ'* edd. etiam in textu. — *ἀμφ. ἀγλαὸν παρὰ τύμβον* Καδμεῖοι edd. —

Ὅς Οἰδίπουν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμέ,

Χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὄρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὄρμον εἰς Ἄργους, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης, καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ· ἔστιν οὖν, Οἰδιποδίδης δ' ἐμέ, ὁ Πολυνείκης. οὕτω καὶ τοῦτο Οὔνεκ' Ἀμφιτρωνίδου· Ἰόλαον γὰρ εἶπεν· οὗτος γὰρ Ἰφικλέος, ὁ δὲ Ἀμφιτρώωνος· διὸ καὶ τὸ ἐν Θήβαις γυμνάσιον ἀπ' αὐτοῦ Ἰολάειον καλεῖται καὶ ὁ ἀγὼν Ἰολαία. Δίδυμος δὲ φησιν οὐκ ἄγεσθαι Ἰολαία ἐν Θήβαις ἀγῶνα γυμνικόν, αὐτὸ δὲ μόνον τὸ στάδιον καὶ γυμνάσιον 10 εἶναι Ἰολάειον, καθὼς ὁ περὶ ἀγῶνων ἀναγραφάμενος οὐκ Ἰο-

13 ἀμφιτρωνῶν V. — δέ] δὴ coni. Nauck. — 14 ἡλίου V. — τοῦ om. V. — 15 Εὐριπίδης] »Alcmaeon. Fragm. 17. Sed Valck. Diatr. p. 151 docet veram lectionem esse Οἰδίπου. Peius Toup. Em. in Suid. Praef. a Boeckh.

1 Ὅς Οἰδίπουν edidi ex fragmentorum Euripid. collectione, ὁ σοὶ χρυσοῦν codd. et edd. nisi quod ὅσοι D, ὅς οἱ (et χρυσόν) V, ὅ, σοι r, O, σοι fsw. — δέ με BDVrfswbh. — 4 οἰδιποδίνης B, οἰδιποδιονίδης DV, οἰδιπονίδης rfswb. Fort. recte se habet Οἰδιποδιονίδης scriptura, nam »Formam Οἰδιποδίων non addita significatione memorat et cum Κυλλοποδίων composuit Etym. M. v. Κυλλοπ.« Stephani Thesaurus. — 4. 5 δέ με BDVrfswbh. — 5 οὕτως V. — οὔνεκεν Br, οὔνεκεν Dfswbh, οὔνεκ' V. — ἀμφι-
τρωνιάδου V, fort. recte. — 6 γὰρ ὁ ἱφί^{κλ} D; Ἰφικλέος ego pro Ἰφικλέους. — δι' ὁ V. — 7—9 Verba inde ab καὶ τὸ ἐν Θήβαις usque ad αὐτὸ δὲ μόνον omittit B in quattuor vel quinque litterarum lacuna, quae verbo αὐτό male expleta est in edd. Ex D libro explevit iam Mommsen in Scholiis Germani p. X. — 8 δέ] γάρ D. — οὐκ ante ἄγεσθαι ego addidi. — 8. 9 Ἰολαία ἀγῶνα ἐν θ. γυμν. V. — 9 τὸ om. V. — 10 Ante καθὼς male paragraphi signum addidit Boeckh. — De Iolai gymnasio conf. Pausan. 9, 23, 1: Θηβαίοις δὲ πρὸ τῶν Πολῶν ἐστὶ τῶν Προϊτίδων καὶ τὸ Ἰολαίου καλούμενον γυμνάσιον, καὶ στάδιον κατὰ ταῦτά τῳ τε ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ τῳ Ἐπιδαυρίῳ γῆς χῶμα· ἐνταῦθα δεικνύται καὶ ἡρῶν Ἰολαίου. τελευτῆσαι δὲ ἐν Σαρδοῦ τόν τε Ἰόλαον αὐτὸν καὶ Ἀθηναίων καὶ Θεσπείων τοὺς συνδιαβάντας ὁμολογοῦσι καὶ ὁ Θηβαῖοι. — 10 ἀναγράφε-

λάειά φησιν ἄγεσθαι ἀλλ' Ἡράκλεια. τὸν ἀγῶνα οὖν τῶν
Ἡρακλείων φησὶν ἐν τῷ τοῦ Ἰολάου γυμνασίῳ διακεῖσθαι παρὰ
τὸ τοῦ Ἀμφικτυόνος μνημα, ἔνθα φησὶ καὶ τὸν Ἰόλαον κεκενο-
ταφῆσθαι· τὸ γὰρ κατ' ἀλήθειαν αὐτοῦ μνημα ἐν Σαρδοῖ εἶναι.
5 36. Αἰγίνας ἔκατι] τῆς ἡρωίδος Αἰγίνης γυναικὸς χάριν,
διὰ τὸ συγγενές. Θήβη γὰρ καὶ Αἶγνα ἀδελφαὶ θυγατέρες
Ἀσωποῦ τοῦ ποταμοῦ, ἀφ' ὧν καὶ αἱ προσηγορίαι τῶν πόλεων.
Φίλοισι γὰρ φίλος] πρὸς φίλους φίλος ἦλθε, πρὸς Θη-

ται ἀφάμενοι BD et edd., quod ex ἀναγράφεται^{αφάμενος} ortum est, nisi
quod ἀφάμενος Boeckh, qui hanc notam addidit: »Hoc est καθα-
φάμενος: vulgo ἀφάμενοι. Ceterum vel sic locus foede corruptus
est. Καθὼς et ἀναγράφεται verba videntur eius, qui vetera haec
scholia excerpst: ὁ περὶ ἀγώνων autem auctor est. Ni fallor, fuit
olim: Πολέμων δὲ ἐν τῷ περὶ ἀγώνων, τούτων ἀφάμενος etc. Eius
operis pars videtur fuisse τὸ περὶ τῶν Θήβησιν Ἡρακλείων ap.
Schol. Olymp. VII 153. ex quo haec ipsa petita puto: atque ad
librum περὶ ἀγώνων ducit Polemonis de lucta inventa narratio ap.
Schol. Nem. V 90 et de ἀπῆνῃ ap. Schol. Olymp. V init. Cui
Polemoni, si ut arbitror, idem est qui Περιηγητῆς et Στηλοκόπας,
Sardiniae etiam terrae Graecis parum notae, mentio accommoda-
tissima iudicatur.» Minus recte οἱ περὶ ἀγώνων ἀναγραφάμενοι
conicias. Confer etiam Heckerum Philol. V p. 427: »Emendandum
est καθὼς ὁ τὰ περὶ ἀγώνων ἀναγραφάμενος, cuius dittographia
ἀναγράφεται^{αφάμενος} in textum illata est. Quod si verum est, ut mihi
verissimum esse videtur, neque de Polemone neque de Callimacho
neque de Istro cogitandum est, qui omnes περὶ ἀγώνων scripserunt,
sed de homine ignobiliore, qui nullo alio nomine clarus erat, quam
scripto libro περὶ ἀγώνων. Et laudatur Κλεοφάνης ἐν τῷ περὶ
ἀγώνων in scholiis ad Ol. IX 143.«

1 ἀν. φησὶν οὖν (sic) Ἰολάεια V. — Ἰολάεια φησὶν Drfs. —
2 γυμνάσιον V. — κεῖσθαι D. — περὶ τὸ Vbha. — 3 φασὶ V,
vix recte. — 4 καταλήθειαν D. — 5 Αἰγίνης] ἐκεῖνης D. —
γυναικί (?) D. — χάριν] ἐνεκεν bha. — 6 τὸ συγγενέσθαι BDrfs.
— 7 τοῦ ποταμοῦ om. V. — 8 Lemma ex V addidi, eundemque
secutus οὖν, φησὶ (sic a pro φησι) post φίλους delevi.

βαίους Αἰγινήτης ὦν. § ξένιον δὲ ἄστῳ ἦτοι τὸ εὐξείνον, ὡς τὸ Κληῖσται δ' ἔπесαν σανίδες (Od. β 344) ἀντὶ τοῦ εὐκλειστοι, καὶ Τειχιόεσσα (Il. B 559) ἀντὶ τοῦ εὐτειχῆς· ἢ ξένιον ἄστῳ ταῖς Θήβαις ἢ Αἴγινᾳ, διότι Πηλεὺς καὶ Τελαμὼν Αἰγινῆται 5 ὄντες, ὅτε ἔμελλε στρατεῦειν εἰς Ἴλιον Ἡρακλῆς, ἐπεξενώθησαν αὐτῶ· διὸ ἐποίσει, ξὺν ᾧ ποτε Τρωτῶν.

40. Ἐὖν ᾧ ποτε Τρωτῶν] ὁ νοῦς· σὺν ᾧ Ἡρακλεῖ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χρόνοις ὁ γενναῖος Τελαμὼν ἐπόρθησε τὴν Τροίαν, ἐπόρθησε δὲ σὺν αὐτῷ καὶ τοὺς νῦν μὲν Κῶους λεγομένους νησιώ- 10 τας, τότε δὲ κεκλημένους Μέροπας ἀπὸ Μέροπος, ἔτι γε μὴν ἐπόρθησε καὶ τὸν μέγιστον καὶ ἐκπληκτικώτατον τῶν Γιγάντων Ἀλκυονέα.

42. Καὶ Μέροπας] τοὺς Κῶους· δοκοῦσι γὰρ εἶναι γηγενεῖς· ἀπὸ Μέροπος δὲ Μέροπες οὕτω γίνεσθαι. ὅτι δὲ Ἡρα- 15 κλῆς ἐπόρθησε τὴν Κῶ ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατιῶν, καὶ Ὀμηροῦ μαρτυρεῖ (Il. E 255, O 28).

1 A voce ξένιον novum comma significavi cum D libro. — εὐξείνον D, fort. recte. — 2 τὸ post ὡς ex V addidi. — δ' ἔπесαν D. — τοῦ αἰ εὐκλ. B et edd. — 3 τειχιόεσσα BD (sed hic fort. τελόεσσα) edd. et schol. ad Il. Ψ 741. — εὐτειχῆς DV. — ξένιον D. — 4 διότι] ὅτι V. — Αἰγινῆται] ἐξ αἰγίνης V. — 6 διὸ — Τρωτῶν om. D, ξὺν ᾧ ποτε om. V. — 7 ποτὲ D. — ὁ νοῦς ex V addidi. — ποτε (ποτὲ D) ante Ἡρακλεῖ male addunt BD et edd. — 8 ἀνωτέροις V. — τὴν Τροίαν ἐπόρθησε V accuratius textum circumscribens. — 9 σὺν αὐτῷ] σὺν, ἀντὶ τοῦ D. — ἐπόρθησε δὲ σὺν αὐτῷ om. V. — μὲν om. D. — λεγομένους κῶους D. — 10 δὲ om. D. — κεκλημένους et ἀπὸ Μέροπος om. V, et videtur sane ἀπὸ Μέροπος grammaticus qui Vaticana Scholia ex ampliore scholiorum corpore excerpsit e scholio ad v. 42, quod V solus habet, sumpsisse. — 11 τῶν Γιγάντων] πάντων V. — 12 ἀλκυονα D. — 13 Verba inde ab καὶ Μέροπας usque ad οὕτω γίνεσθαι satis neglegenter excerpta ex V addidi, in quo tamen ἀπὸ μερόπης et οὕτως γρ. (= γράφεται) legitur. — De re confer Eustathium ad Il. p. 1478, 48 sqq.: οἱ δὲ κῶους φασὶ καλεῖσθαι τὰ τοιαῦτα κοιλώματα· ὕδην καὶ τὸ φηρσὶν ὀρεσχώοις παρ' Ὀμήρῳ εἰρῆσθαι οἴονται.

Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας.
 ἔλαβε δὲ καὶ Χαλκιοπὴν ἐξαίρετον τὴν Εὐρυπύλου τοῦ βασιλέως
 θυγατέρα, ἀφ' ἧς ἔσχεν υἱὸν Θεσσαλόν, οὗ παῖδες Φεΐδιππος
 καὶ Ἄντιφος ἐν Ἰλίῳ στρατεύσαντες. § λέγεται δὲ πεπορθῆναι
 5 διὰ τοὺς Χαλκιοπῆς ἔρωτας τῆς θυγατρὸς Εὐρυπύλου τοῦ βασι-
 λέως τὴν Κῶ.

ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράφας ἱστορεῖ ὅτι κῶς ὄρυγμα ἐν Κορίνθῳ, ὅπου
 φῶρας καὶ δραπέτας καθείργνουν. Καὶ οἱ ἐν αὐτῷ τραφέντες κῶες
 ἐλέγοντο. Κῶους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ πᾶν σπήλαιον ἔλε-
 γον. Idem p. 319, 43 sqq.: ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν ἱστορίαν κῶς
 ἐλέγετο καὶ ὄρυγμά τι ἐν Κορίνθῳ, οὗ καθείργνουν, φησι, φῶρας καὶ
 δραπέτας. ἡ δὲ τοιαύτη λέξις δοκεῖ καὶ τοῖς ὀρεσκάμοις ἐγκεισθαι,
 οἵπερ εἰς θῆρες, ὀρεινῆς (sic) ὀρύγμασιν ἐνοικοῦντες, ὅποια τινὰ καὶ
 τὰ σπηλαῖα. ἐλέγετο δὲ καὶ κῶος. Καὶ κῶες οἱ ἐν ταύτῃ ἀνατρα-
 φέντες. Καὶ πάντα δέ, φησι σπήλαια καὶ κοιλώματα γῆς κῶους οἱ
 παλαιοὶ ἔλεγον. — Conf. etiam Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 165
 ἡ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο ἀπὶ γηγενοῦς Μέροπος, Κῶς δὲ ἀπὸ Κῶ τῆς
 Μέροπος θυγατρὸς. — 14 ὅτι] ὅτε V.

1 καὶ μὴν D. — κῶ pro κόωνδ' Brfsw, κῶωνδ' V. — ἀπένει-
 κεν V. — 2 τοῦ om. D. — 3 ἐφ' ἧς V. — φεΐσιππος D, φεΐ-
 διπος V. — 4 καὶ om. V. — ἄντιπος V. — στρατηγῆσαντες D. —
 Novum scholium inde ab λέγεται incipiendum fuisse repetitum illud
 τῆς θυγατρὸς Εὐρυπύλου τοῦ βασιλέως docet. — δὲ om. V. —
 πορθῆναι V. — 5 τῆς θυγ. τ. βασ. τῆς κῶ εὐρυπ. V. — De
 re p. 125, 3 sqq. tractata haec Dissen in Explicc. ad h. l.: »Factum
 esse in campis Phlegraeis significat etiam Pindarus Isthm. V 31,
 ubi etiam de Telamonis auxilio. Tamen Scholiastes ad hunc locum
 pugnam prope Corinthum in Isthmo dicit factam, unde conicias
 diversas fuisse de hac re fabulas. Sed Eustathium Thraciam
 agnoscere etiam in Scholiis Pindari h. l., Boeckhius notavit Praef.
 Schol. T. II. p. XXIX. additque nunc idem, in Scholiis verba τῆς
 Κορίνθου ab imperita manu addita esse: Thracicum Isthmum Schol.
 Isthm. V 47 nominat in eadem re: igitur hic quoque hunc intelli-
 gendum esse: nec tamen de Isthmo Thracicae apud Lysimachiam
 Chersonesi cogitasse grammaticum, sed de Isthmo peninsulae Pal-
 lenae s. Phlegrae, in quo sita Potidaea. Nempe Alcioneus in ipso

43. Ἐκπαγλον Ἀλκυονῆ] ἀντὶ τοῦ Ἀλκυονέα· κατὰ συναί-
 ρεσιν δὲ γέγονεν, ὡς καὶ τὸ Τυδεά Τυδῆ· Ὅμηρος (Π. Δ 384).
 Ἐνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. οὗτος δὲ εἰς ἦν
 τῶν Γιγάντων, οὗ τὰς βοῦς Ἡρακλῆς ἐξ Ἑρυνθείας παρήλαυνε·
 5 καὶ τῆς μάχης αὕτη αἰτία ἐγένετο τῇ βουλῇ τοῦ Διός· πολέμιος
 γὰρ ἦν τοῖς Γίγασιν. οὐ πρότερον οὖν, φησὶν, ἀνείλε τὸν Ἀλ-
 κυονέα Ἡρακλῆς, πρὶν τὰ ἄρματα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀλκυονέος
 βληθῆναι. § Ἄλλως. οὗτος ὁ Ἀλκυονεὺς εἰς τῶν Γιγάντων λέ-
 γεται περὶ τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου συμβεβληκέναι Ἡρακλεῖ,
 10 καὶ μετὰ τὸ συντρίψαι αὐτοῦ δώδεκα ἄρματα καὶ εἰκουσιτέσσα-
 ρας ἄνδρας λίθῳ μεγίστῳ, τὸ τελευταῖον κατ' αὐτοῦ τὸν λίθον
 ἔρριψεν, ὅντινα τῷ ῥοπάλῳ ἀποσεισάμενος οὕτως ἀπέκτεινε τὸν

introitu peninsulae, ubi defensionis locus aptissimus, Herculi ob-
 stitit ibique cum eo conflixit.» Boeckhius loco a Disseno laudato
 Eustathii ad Hom. II. Δ commentarium (p. 882, 36) citavit: ὅν
 (τὸν Ἡρακλέα) καὶ ἡ Θράκη παρὰ βραχὺ δυσπραγῆσαντα εἶδεν ὑπὸ
 ληστοῦ, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται »quae pertinent ad
 Nem. IV 43 sqq. vulg. ubi quae in editis scholiis leguntur, diversa
 ab iis sunt, quae Eustathianus Scholiastes Apollodoro Bibl. I, 6, 2.
 concinens tradiderat.»

1 Lemma in BD et edd. καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὴν ἔκπαγλον
 Ἀλκυονῆ. — ἀλκυονῆα in lemmate V. — 1—4 Pro verbis ἀντὶ τοῦ Ἀλκ.
 usque ad ἦν τῶν Γιγάντων haec habent BD et edd. alieno loco in-
 serta: οὗτος ὁ (οὗτος γὰρ ὁ D) Ἀλκυονεὺς εἰς τῶν Γιγάντων λέγε-
 ται περὶ (παρὰ fort. D) τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου συμβεβληκέναι
 (συμβεβληκέναι D) Ἡρακλεῖ. — 1 τοῦ Triclinium secutus ego addidi.
 — 2 γέγονε V. — τὸν V, τὸ Tricl. — 3 ἐνταῦθ' ἀγγ. V et Tricl. — ἐπὶ
 τυδεῖ V. — 4 ἐξ ἐριθείας παλήλαυνε V. — 5 αὕτη om. D. —
 6 φασὶν D, φασιν B et edd. ante Boeckhium, om. V. — 6. 7 τὸν
 ἀλκυονῆν ἥρ. ἀνείλε D. — ἀλκυονῆα ἥρ. πλὴν τὰ V. — 7 ἄρματα (?)
 D. — ἀλκυονέως D, ἥρακλέος V, ἀλκυονέος r. — 8—10 βληθῆναι.
 μετὰ γὰρ τὸ συντρίψαι αὐτοῦ κτλ. BD et edd. intermediis hoc loco
 omissis. — 9 παρὰ fort. V. — 11 τὸ τελευταῖον om. D. — 12 ὅν
 pro ὅντινα B et edd.

Ἀλκυονέα, καὶ φασὶ κεῖσθαι τὸν λίθον ἐν τῷ Ἰσθμῷ. λέγεται δὲ τότε συμπαρεῖναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸν Τελαμῶνα. § οὐ πρὶν ἢ γε τετραορίας δώδεκα, ὃ ἐστὶ τεθρίππους ἀνεῖλεν ὁ Ἀλκυονεύς. οὐ πρότερον δέ, φησὶν, ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς, πρὶν 5 ἢ ἀπέκτεινεν ὁ Ἀλκυονεύς δώδεκα ἄρματα καὶ εἰκοσιτέσσαρας ἄνδρας τοῦ Ἡρακλέους.

49. Ἀπειρομάχας ἐὼν κε φανείη λόγον ὁ μὴ ξυνιεῖς] ἐπεὶ ῥητῶς οὐκ ἐξήγγειλεν ὁ Πίνδαρος ὅτι ἐνικᾶτο ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλ' ἀμφιβόλως αὐτὸ παρεδήλωσεν· ὁ μὴ συνιεῖς 10 τοῦτο ὃ λέγω, φησὶν, ὅτι ἐλείφθη ὁ Ἡρακλῆς, ἄπειρος μάχης ἂν εἴη οὗτος. § Ἄλλως. τὸν λόγον τοῦτον ὁ μὴ διαλογιζόμενος καὶ νοῶν ὀφθείη ἂν ἄπειρος μάχης, ὥς μὴ συνιεῖς τὴν τύχην καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς λόγον.

50. Ἐπεὶ ῥέξοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικε] φησὶ παρὰ 15 τὸ Ὀμηρικόν (II. Σ' 309). Εὐνὸς Ἐνυάλιος καὶ τε κτανέοντα κατέκτα· ἔπαθε γάρ τι καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀποβαλὼν τοὺς ἐταίρους. παρὰ τοῦτο ὁ Τραγικός (fragm. Soph. 210 ed. Nauck).

Τὸν δρῶντά ποῦ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

1 καὶ φασὶ Drfsw. — καὶ φησὶν ὅτι κεῖσθαι V. — 2 συμπ. τότε D. — καὶ (om. τόν) τελαμῶνι V. — Quae sequuntur usque ad Ἡρακλέους (v. 6) satis neglegenter excerpta ex V prompsi. — 3 πρὶν ἢ γε V, an πρὶν γ' ἢ voluit? — 3—5 ιβ' ὁ ἐστὶ, ἀνέιλε ἀλκυονέα, δέ φησιν et πρηνή cod.; fort. etiam lacunae signa ante ἀνέιλεν addenda erant. — 7 Verba ἀπειρομάχας (-μάχως D) ἐὼν κε φανείη omm. edd., in V lemma est ἀπειρομάχας. — 8 ἐπὶ ῥητοῖς V. — ἐξήγγειλεν V. — ὅτι ἐνίκα τόθ' ἤρ. V. — 9 ὁ μὴ] ὁ μὴ [B?] Drf. — 10 φησὶν om. V. — ὅτι ὁ ἤρ. ἐλείφθη B et edd. — 11 ὁ τοιοῦτος pro οὗτος D. — 11—13 Verba inde ab Ἄλλως usque ad αὐτῆς λόγον om. V. — 12 ἀπειρομάχης D. — 14 Novum scholium non incipiunt BD et edd. — ἐπεὶ et ἔοικε φησὶ om. V. — 15 ἐνυάλιος rfs w. — Verba καὶ τε κτ. κατέκτα ex V addidi. — 16 κατέκτα. ὁ δὲ νοῦς· ἔπαθεν V. — γάρ τι καὶ om. V. — τι om. D. — 17 τράνικος V. — 19 δρῶντα ποῦ τι B Drs, δρῶντα που τί V, δρῶντα ποῦ τι fw, δρῶντά που τι bh; δρ. γάρ τι quod citat Orion, probavit Nauck. —

εἶη δ' ἂν ἀπὸ ταύτης τῆς ὁμοιώσεως τῆς περὶ τὸν Ἡρακλέα ἐλάττωμά τι γεγονὸς περὶ τὸν ἀθλητὴν ἐν ἀρχῇ· οὕτω γὰρ τὸν ὅμοιον λόγον ἔξει ἢ παραβολή. ὥς γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ μὲν τῆς ἀρχῆς ἐλείπετο, ὕστερον δὲ ἐνίκησεν, οὕτω καὶ ὁ ἀθλητής.
 5 ὥστε εἰκὸς εἶναι αὐτὸν πεπτωκέναι ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑπομεῖναι.

53. Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός] Ἀρίσταρχος· εἰς νουμηνίαν ἐπιούσαν ὑποκείμενόν ἐστιν αὐτῷ ἀποδοῦναι τὸν ἐπίνικον· πάντα γάρ, φησί, τὰ περὶ τὸν Ἡρακλέα
 10 καὶ τὸν Ἀλκυονέα μακρῶς διελθεῖν κωλύομαι. ποῖος δὲ τεθμός; ὁ νόμος τοῦ ἐγκωμίου. ὁ νόμος οὖν τοῦ ἐγκωμίου, φησί, κωλύει με μακραῖς παρεχβάσει χρῆσθαι. ὁ δὲ Ἀμμώνιος ὁμολογηκέναι φησί τὸν Πινδαρον ἐν χρόνῳ τινὶ ἀποδώσειν τὸν ἐπίνικον· ὁ νόμος οὖν οὗτος, ὃν διεστησάμεθα ἐγὼ τε καὶ οἱ τοῦ
 15 ἀθλητοῦ περὶ τῆς ἡμέρας, ἣ ἀποδώσω, κωλύει με μακρὰ γράφειν· οὐ γὰρ φθάσω. διὸ ἐποίσει· Ὡραὶ τ' ἐπειγόμεναι, τουτέστιν ἐπείγουσάι με αἱ Ὡραι. § ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τὰ πολλὰ

Versui a scholiasta citato similis est alius apud Stobaeum Ecl. Physic. I 4 ed. Heeren et Theophil. Antiochen. adv. Antolyc. II, 53 ed. Wolf.: δρᾶσαντε γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται, notante Disseno in Explicc. ad h. l.

1 παρὰ (?) V. — 2 ἐλάτωμα V. — ἐλαττώματι γεγονώς D. — παρὰ (?) V, om. D. — 3 ὥς περ (om. γάρ) V. — ὁ om. D. — μὲν] μὴ D. — 4 οὕτως D. — 5 ἄλλο τι D. — 7 τὸ μακρὰ δ' ἐξενέπειν (om. ἐρ. με τεθμός) V. — 8. 9 ὑποκείμενον ἐστὶν αὐτῷ ἐπιδοῦναι D. — 9 γάρ φησι rfswhh. — φησί om. V. — 10 τὸν ante Ἀλκ. ex V addidi. — ἀλκυονά D. — μακρῶς διελθεῖν κωλύομαι] ἐξεῖπειν ἐρύκει με καὶ κωλύει με ὁ τεθμός D. — διεξελθεῖν V. — 10—12 κωλύομαι: — ἐρύκει με τεθμός· ὁ νόμος τοῦ ἐγκωμίου κωλύει με μ. π. χρ. V. — Etiam D, qui ποιεῖ pro ποῖος habet, ὁ νόμος οὖν τοῦ ἐγκωμίου omittit, haplographica, puto, neglegentia. — 13. 14 ἐπίνικιον B et edd. — 15 ἡμέρας] μέρας V. — ἐν ἣ edd. — 16 διὸ ἐποίσει om. D, qui novum scholium a voce Ὡραι incipit. — ὦραι τ' rfs. — 16. 17 Ὡραὶ τ' — αἱ Ὡραι] ἐπείγουσαι αἱ ὦραι V. —

δὲ καὶ μακρῶν δεόμενα λόγων διηγείσθαι κωλύομαι ὑπὸ τε τοῦ καιροῦ κατεπείγοντος καὶ ὑπὸ τοῦ εἰωθότος θεσμοῦ· νενόμισται γὰρ τὰ τοιαῦτα διὰ συντόμου λέγεσθαι.

56. Ἰγγι δ' ἔλκομαι ἦτορ] Ἰγξ εἶδος ὄρνέου ἐρωτι-
5 κοῦ. πόθεν δὲ ἡ Ἰγξ; οἱ μὲν φασιν Ἡχοῦς, οἱ δὲ Πειθοῦς
γεγενῆσθαι θυγατέρα, ἥτις φαρμάσσουσα τὸν Δία εἰς τὸν Ἰοῦς
πόθον κατὰ χόλον Ἥρας εἰς ὄρνεον μετεβλήθη, ᾧ κέχρηται
αἱ τὰ ἐρωτικά σκευάζουσαι γυναικες. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ πο-
θεινὸν Ἰγξ καλεῖται. Ἰγγι οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ φησίν. § Ἄλλως.
10 ὥς ἀπὸ φαρμάκου, φησί, καὶ Ἰγγος τὴν ψυχὴν ἔλκομαι τῇ ἐπι-
θυμίᾳ, ἣ ὑπεσχόμην ἐπιδείξασθαι τὸν ἐπίνικον συντελέσας. διὸ

V. 17 — p. 128, 3 inde ab ὁ δὲ νοῦς om. V. — 17 οὕτως D. —
δέ om. D.

2. 3 ἐνενόμιστο (om. γὰρ) D. — 3 διὰ συντομίας D. — 4 ἦτορ
om. V. — 5 ἡ Ἰγξ] ἐστίν V. — ἡ om. D. — Ἰγξ rs, Ἰγξ, f, Ἰγξ;
rell. — ἦν ante οἱ add. B in marg. et edd. — οἱ μὲν] ἡ μὲν f. — μὲν
φασίν rfs. — 6 γεγενῆσθαι D. — 6. 7 τὸν τῆς Ἰοῦς B et edd.
et Tzetzes (?). — 7. 8 ᾧ κέχρηται γυν. αἱ τὰ ἐρ. σκ. V. — 8 συ-
σκευάζουσαι D. — καὶ omm. B et edd. — τὸ Ἰγξ octo litterarum
spatio relicto B, τὸ ὄρνεον Ἰγξ edd. — Ἰγξ καλεῖται καὶ τὸ
ποθεινόν V. — 9 φησί D. — Confer Tzetzae scholium ad
Lycophr. 309: »Λέγουσι δὲ ὅτι αὕτη ἡ Ἰγξ γυνὴ ἦν πρότερον θυ-
γάτηρ Πειθοῦς, ἣ Ἡχοῦς καὶ Πανός, φαρμακεύουσα δὲ τὸν Δία εἰς
τὸν (τῆς addunt Muellerei codd.) Ἰοῦς πόθον ὑφ' Ἥρας διωκομένη
ἀπωρνεώθη. Ἄλλοι κιθάραν πάνυ ἐμμελῆ φασὶν εἶναι τὴν Ἰγγα
ᾧθεν πᾶν ποθεινὸν Ἰγξ καλεῖται. Schol. Ambros. ad Theocr. Id.
II 17: ἣ Ἰγγα ὥς φησι Καλλιμάχος, Ἡχοῦς θυγατέρα, φαρμα-
κεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μυχθῇ ᾧθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὄρνι-
θάριον αὐτὴν μεταβληθῇ καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Vide
etiam Nicephorum Gregoram ad Synes. p. 360. 362 ed. Reines.,
Tzetza in Chil. XI 380 sqq. et Suidam s. v. — 10 ἔλκομαι τὴν
ψυχὴν B et edd. — Post ἔλκομαι plene distinctum est in V. —
11 τῇ νοσηνίᾳ post τῇ ἐπιθυμίᾳ excidisse suspicatus est Schnitzer
(De Pind. nup. emend. p. 51). — 11 ἐπίνικον B et edd. — συνετέ-
λεσε V.

τὰ περὶ τὸν Ἡρακλέα λέγειν κωλύομαι, σπεύδων τελειῶσαι τὸν ὕμνον εἰς τὸν ὁμολόγησα χρόνον.

58. Ἐμπα καὶ περ ἔχει βαθεῖα ποντιᾶς ἄλμα]
ὅμως εἰ καὶ κινδυνεύω τελειῶσαι τὸ ποίημα, τηρήσω γε τὴν
5 ὑπόσχεσιν, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς λέγομεν· εἰ καὶ ἐμβέβηκα εἰς μέσον
πέλαγος. § ἢ οὕτω· τῆς ἀναφορᾶς γενομένης περὶ τὸν Ἡρα-
κλέα, καὶ εἰ τὸ μέσον ἔχω τῆς ἱστορίας καὶ μεσοπορῶ κατὰ τὴν
διήγησιν, ὅμως ἀνθέξομαι, καὶ οὐκέτι τὰ λοιπὰ ἐπ' ἵσης συνάψω
διὰ τὴν νουμηνίαν. § Ἄλλως. ὅμως οὖν, εἰ καὶ πολὺ τὸ μέσον
10 ἔχει διάστημα ἢ τῆς Αἰγίνης θάλασσα πρὸς τὰς Θήβας, ἐπείγου
καὶ ἀντίτεινε ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλαῖς.

60. Ἀντίτειν' ἐπιβουλία] ὁ λόγος ὡς πρὸς ἑαυτὸν φιλο-
νεικεῖ. πρὸς ἑαυτὸν γὰρ τοῦτο λέγει ὁ Πίνδαρος· ἀντίτεινε
τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, οἷον μὴ ὑπείκε τοῖς ἀντιτέχνουσι καὶ τοῖς
15 ἐπισιλλαίνουσί σε, μὴ δίδου λαβὰς ὅτι παρεκβέβηκας. § τῇ ἐπι-
βουλία αὐτῶν ἀντίτεινε, ἐναντιοῦ τῷ φθίνῳ, ὃ ἐστὶν ἀπόδος

2 ὁμολόγησε V. — 3 βαθ. π. ἄλμα omm. V et edd. — 4—6 Verba
ὅμως εἰ καὶ — ἢ οὕτω omm. B et edd. — 4 καὶ om. D. — 5 καὶ
ante ἡμεῖς om. V. — εἰ καὶ om. V. — ἐκβέβηκα D. — 6 οὕτως
DV. — γενομένης] γὰρ V, γενομένης D. — 7 εἰ] εἰς D. —
8 τοῦ λοιποῦ B et edd. — ἐπ' ἵσης] ἐπὶ V, om. D, ἐπίσης B et
edd. — ἐκκόψω B et edd., quod »evagabor« vertit Heyne. —
9 ἄλλως] ὁ νοῦς δὲ BD et edd. — 10 ἔχει τὸ διάστ. V. — ἐπείγε
D. — 11 Post ἐπιβουλαῖς V sic pergit: ὁ δὲ λόγος ὡς πρὸς ἑαυτὸν
φιλονεικεῖ· ἐναντιοῦ τῷ φθίνῳ ὃ ἐστὶν ἀπόδος τὸν ἐπίνικον τῇ ὥρι-
σμένῃ ἡμέρᾳ: — ἀντίτεινε ἐπιβουλίας· μὴ δίδου λαβὰς ὅτι παρεκβέ-
βηκε τῇ ἐπιβουλῇ αὐτῶν ἀντίτεινε· σφόδρα γὰρ κτλ. p. 130, 1. — ἐπι-
βουλαῖς] Hic paraphrasta ἐπιβουλίας quod VXXXV in textu habent
et Kayser commendavit (Lectt. Pindd. p. 29) legisse videtur, sed
scholiasta ad v. 60 ἐπιβουλία tuetur. — 12 ἰστέον ὅτι ante ὁ λόγος ad-
dunt B et edd. — ὡς ex V est. — 13 ὁ πίνδ. τ. λέγει D. — 14 μὴ ὑπο-
εἶκε D, μὴ εἶκε B et edd.; correxi Triclinium secutus. — 14. 15 Verba
τοῖς ἐπισιλλαίνουσί σε (ἐπισιλλαίνουσί σε D) omm. edd. et in decem
litterarum lacuna B; ἐπιβασκαίνουσί σε Tricl. — 15 παρεκβέβηκ-

τὸν ἐπίνικον τῇ ὠρισμένῃ ἡμέρᾳ. σφόδρα γὰρ τῶν πολεμούντων ἡμᾶς ἀντιδιδασχάλων καὶ ἀντιτέχνων φανησόμεθα καταβαίνοντες καὶ διοδεύοντες λαμπρῶς, ἐὰν μὴ παρεκβαίνωμεν. δοκεῖ δὲ ταῦτα τείνειν εἰς Σιμωνίδην, ἐπεὶ ἐκεῖνος παρεκβάσει
5 χρῆσθαι εἶωθε. § καθυπέρτεροι οὖν ἐκείνων φανησόμεθα· ἐὰν μὴ ἐπιμένωμεν ταῖς παρεκβάσει, σφόδρα δόξομεν τῶν ἀντιπολεμούντων ὑπερέχοντες καταβαίνειν.

64. Φθονερά δ' ἄλλος ἀνὴρ] ἄλλος ἀνὴρ ὁ βάσκανος. § ἄλλος ἐχθρὸς τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν τὴν κενὴν καὶ ματαίαν
10 ἀφανῆ ἔξει. § ὁ δὲ νοῦς· οὗτος γὰρ ἂν ὁ τὸν φθόνον ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχων ἐχθρὸς τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ προσδοκίαν κενὴν καὶ ματαίαν ἔχων καὶ τὸν σκοπὸν χαμαὶ καὶ ἀσκόπως ἐνεχθέντα, ἐν τῷ τῆς ἀδοξίας καὶ λύπης κυλισθήσεται σκότῳ ὁ βάσκανος. § Ἄλλως. εἴτις φθονεῖ ἡμῖν, φησί, τὴν
15 ἑαυτοῦ γνώμην ἐν σκότει κυλίσει· τουτέστιν οὐδὲν ἀνύσει φθονῶν ἐμοί, ἀλλ' ἐναποκρυβήσεται τῷ σκότῳ καὶ ζόφῳ, κυλισθήσεται αὐτὸς ἐν σκοτείᾳ φθονῶν ἐμοί.

κας D. — 16 In D punctum post αὐτῶν, non post παρεκβ. est. — ἐναντίου D. — ἀπόλος D.

1 ἐπίνικιον B et edd. — 1. 2 τῶν ἀντιπολεμούντων ἡμᾶς D. — 2 Post φανησόμεθα in B φαν syllaba deleta est. — 2. 3 φαν. καταβαίνοντες καὶ διαβαίνοντες λαμπρ. D, qui διαιδεύοντες habet in marg. — 3 παραβαίνωμεν D. — 4 ἐκεῖσε V. — παρεκβάσει D. — 5 εἶωθεν [V?] edd. — 5. 6 ἐὰν μὴ παρεκβάσειν ἐπιμένωμεν B et edd. — 6 σφ. γὰρ δόξ. D. — 8—10 φθονερά — ἔξει] ἄλλος ὁ ἐχθρὸς V. — 8 Post βάσκ. punctum pro commate et paragraphi signum posui. — 9 τὴν κενὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν καὶ ματαίαν ἀφανῆς ἔξει D. — 10 οὕτως γὰρ D. — 12 κενὴν καὶ om. V. — 13. 14 σκότῳ σκοτασθήσεται B et edd. — 14 Ἄλλος r. — 15 ἐν τῷ σκότῳ D, et σκότῳ coni. Oxonn. — 15. 16 φθ. ἐπ' ἐμοί V. — 16 ἐν ἀποκρυβήσεται rfs w, sed «ἴσ. ἐναποκρυβήσεται, ni aliquid desit.» Oxonn. in nota. — 17 ἐν σκοτείᾳ D, ἐν σκότῳ V. — ἐμοί (μοι V) omm. B et edd.

66. Ἐμοὶ δ' ὅποιαν ἀρετὰν ἔδωκε πότμος ἄναξ]
ἐμοὶ δέ, φησὶν, ἣν ἔδωκε τάξιν ὁ θεὸς καὶ ἡ εἰμαρμένη, ταύ-
την πεπίστευκα ὅτι καὶ ὁ μακρὸς διαθέων χρόνος πληρώσει
εὖμοιρον καὶ καλήν. § ἢ οὕτως· ἣν δὲ ἔχω παρὰ θεοῦ δύνα-
5 μιν ποιητικὴν, εἰ οὐδ' ὅτι κατὰ τὴν πεπρωμένην ὁ χρόνος τε-
λειώσει καὶ ἐκλάμψει.

71. Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ τόδ' αὐτίκα φόρμιγξ]
ἐργάζου δὴ οὖν καὶ πλήρου τοῦτο τὸ ποικίλον μέλος, ᾧ γλυκυ-
τάτῃ φόρμιγξ, σὺν τῇ Λυδίων ἀρμονίᾳ, ὅπερ ἐστὶ προσφιλέστα-
10 τον τῇ τε Αἰγίνῃ καὶ τῇ Κύπρῳ. Οἰνῶνῃ δὲ τὸ πρότερον ἐκα-
λεῖτο ἡ Αἴγινα ἀπὸ Οἰνῶνῃς τινός.

76. Ἐνθα Τεῦχος ὑπάρχει] ὁ νοῦς· ἐνθα δὴ καὶ ἐν
τῇ Κύπρῳ ὁ τοῦ Τελαμῶνος παῖς ἡγεμονεύει. ὁ γὰρ Τεῦχος
ἐλθὼν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἰλίου ἐν Σαλαμῖνι, καὶ ὑπονοηθεὶς
15 ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος ὡς αἴτιος γερονὼς τοῦ φόνου τοῦ Αἴαντος,
φυγὼν ᾤκισε τὴν Κύπρον καὶ ἔσχεν αὐτῆς τὴν ἀρχήν.

1 ἀρετὴν D. — ἀρ. ἔδ. π. ἄναξ om. V. — 2 δέ φησιν Dr. —
4 δέ om. V. — περὶ θεοῦ D. — 5 οἶδα V. — 5. 6 ἐκτελέσει καὶ
B et edd. — 7 γλ. κ. τόδ' αὐτ. φ. om. V. — 8 τοῦτο τὸ γλυκύ-
τατον καὶ ποικ. D. — 9 λυδίων B. — ἀρμονος D. — ὅπερ ἐστι
Drfs w, ὅπερ ἐστι b. — 10 τοπρότ. ha, πρότερον D. — 10. 11 ἡ
αἶγ. ἐκαλ. V. — 12 ὑπάρχει, quod iam Rittershusius et Er. Schmid
commendaverunt, om. V, ἀπάρχει bha, fort. recte. »Libri ἀπάρ-
χει, neque alio videtur paraphrasis ἡγεμονεύει ducere: ὑπάρχει
lemma BD non est nauci.« Bergk. »Sch. par. ἡγεμονεύει, quo
cum interpretamento pauca quae de usu rarissimae vocis ἀπάρχειν
novimus congruunt . . . Lemmati ὑπάρχει non multum tribuo.«
Mommсен. — ὁ νοῦς ex V addidi. — 13 Τεῦχος ante ἡγεμ.
excidisse videtur. — Post ἡγεμονεύει in BD et edd. inserta sunt
verba ὃ γε μὴν — τελευτᾷ (p. 132, 1—3). — 14 τῆς omm. B et
edd. — τὴν τῇ ἰλίου ἄλωσιν D. — εἰς Σαλαμῖνα? — 15 τοῦ om.
V. — τῷ φόνῳ V. — τῷ Αἴαντι B et edd. — 16 ᾤκισε
BDVrfs w b. — Post ἀρχήν V addit verba ὡς καὶ Λυκόφρων

77. Ἀτὰρ Αἴας] ὁ γε μὴν Αἴας κατέχει τὴν πατρίαν Σαλαμῖνα, λόγῳ· ἐπεὶ πατὴρ αὐτοῦ ἢ Σαλαμῖς· ἐν Ἰλίῳ δὲ τελευτᾷ.

79. Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει] πᾶν τὸ γένος τῶν Αἰγι-
 5 νητῶν ὕμνει, ὅτι πολλῶν τόπων ὑπῆρξεν. ἔστι δὲ τις ἐπὶ τοῦ
 Εὐξείνου πόντου καλουμένη Λευκὴ νῆσος, εἰς ἣν δοκεῖ τὸ Ἀχιλ-
 λέως σῶμα ὑπὸ Θέτιδος μετακεκομίσθαι· καὶ δρόμους τινὰς
 δεικνύουσι διὰ τὰ τοῦ ἥρωος γυμνάσια. § ὁ δὲ Πίνδαρος φαεν-
 νὰν νῆσον τὴν Λευκὴν· μεταληπτικῶς δὲ φησι· φαεινὸν γὰρ τὸ
 10 λευκόν ἐστι. Λευκὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐννεοσσευ-
 όντων ὀρνέων, ἥτοι ἐρωδιῶν· φαντασίαν γὰρ τοιαύτην τοῖς
 πλέουσι παρέχει. § Ἄλλως. τὴν λεγομένην Λευκὴν ἀκτὴν ἐν
 τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, ἐν ᾗ πλεῖστοι ἐρωδιοὶ φαινόμενοι ἐκεῖθεν
 τοῖς πλέουσι μὴνύουσιν αὐτήν. αὕτη καλεῖται καὶ Ἀχίλλειος δρό-
 15 μος, ἐπεὶ τὴν μνηστευομένου τοῦ Ἀχιλλέως τὴν Ἰφιγένειαν ἀφθεῖ-
 σάν τε διὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν εἰς Αὐλῖδα, γενομένης ἀπλοίας
 τοῖς Ἕλλησιν εἰς Ἴλιον ἤθελῃσαν σφαγιάσαι ὑπὲρ εὐπλοίας, καὶ
 τῆς Ἀρτέμιδος αὐτὴν ἀρπασάσης καὶ ἐπὶ Ταύρους τῆς Σκυθίας
 τόπον ἀγούσης ἐπεδίωκεν ἐρῶν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ συνηκολούθησε
 20 μέχρι ταύτης τῆς νήσου τῆς λεγομένης Λευκῆς.

ιστορεῖ (v. 450), quae fortasse recentius additamentum sunt, nam non citatur Lycophro in scholiis veteribus.

1 Lemma ex V addidi. — 2 Colon male post Σαλαμῖνα po-
 suit, λέγω pro λόγῳ edidit Boeckh, perperam; Heyne verba ἐπεὶ
 πατὴρ αὐτοῦ ἢ Σαλαμῖς uncis inclusit. — πατρίς] τοῦ πατρός D. —
 2. 3 ἐπεὶ ἐν Ἰλίῳ τελευτᾷ BD et edd. — 5 ὕμνει D. — ὅτι] ὁ
 V; ὅτι etiam Tricl. — ποδῶν τ. D. — τρύπων ἐπῆρξεν V. — Num
 hic scholiasta ὑπάρχει pro ἀπάρχει in textu legit? — 6 νῆσος
 λευκὴ D. — 6. 7 ἀχιλλέως B. — 7 ὑποθέτιδος r. — 8 τὰ om. V. —
 Novum comma non incipiunt BD et edd. — 8—10 γυμνάσια. ὅθεν
 καὶ ὁ Πίνδαρος φαεινὰν νῆσον τὴν λευκὴν μεταληπτικῶς (μεταφορικῶς
 D) εἶπε· φαεινὸν γὰρ τὸ λευκόν ἐστι BD et edd. — 9. 10 δὲ φησὶ,
 φαεινὸν ἐστὶν V. — 10 λευκὴ] φαεινὴ D. — 10. 11 ἐννεοσσεύοντων
 D. — 11 ἥτοι ἐρωδιῶν om. V, recte, puto. — τοιαύτη D. — 12 ἀκτὴν

81. Θέτις δὲ κρατεῖ Φθία] ἡ δὲ Θέτις ἄρχει καὶ δε-
σποτεῦει τῆς Φθίας, ἔνθα ἐστὶ καὶ τὸ Θετιδεῖον ἱερόν, ὡς καὶ
Εὐρυπιδῆς ἐν Ἀνδρομάχῃ (vs. 19). § Ἄλλως. Φύλαρχός φησι
(fragm. 82 ed. Muell.) θέτιν πρὸς Ἥφαιστον ἐλθεῖν εἰς τὸν
5 Ὀλυμπον, ὅπως Ἀχιλλεῖ ὄπλα κατασκευάσῃ· τὸν δὲ ποιῆσαι·
ἐρωτικῶς δὲ ἔχοντα τῆς Θέτιδος, οὐ φάναι ἂν δώσειν αὐτῇ, εἰ
μὴ αὐτῷ προσομιλήσῃ· τὴν δὲ αὐτῷ ὑποσχέσθαι· θέλειν μέντοι
ὀπλιζέσθαι, ὅπως ἴδοι, εἰ ἁρμόζει ἃ ἐπεποιήκει ὄπλα τῷ Ἀχιλλεῖ·
ἴσῃν γὰρ αὐτὴν ἐκείνῳ εἶναι. τοῦ δὲ παραχωρήσαντος ὀπλι-
10 σαμένῃ τὴν θέτιν φυγεῖν· τὸν δὲ οὐ δυνάμενον καταλαβεῖν
σφύραν λαβεῖν καὶ πατάξαι εἰς τὸ σφυρὸν τὴν θέτιν· τὴν δὲ
κακῶς διατεθεῖσαν ἐλθεῖν εἰς Θετταλίαν καὶ ἰαθῆναι ἐν τῇ πόλει
ταύτῃ τῇ ἀπ' αὐτῆς Θετιδείῳ καλουμένῃ. § ἢ οὕτως· ἀντὶ
τοῦ ἐν Φθίᾳ· ἔοικε δὲ ὁ Πίνδαρος μνημονεύειν τοῦ Θετιδείου,

λευκὴν D. — 14 ἀχιλέως B, ἀχιλλέως D et edd. — 15 ἀχιλέως
B. — 15. 16 ἀχθεῖσαν τὲ D. — 17 ἠθέλησε V. — σφαγιᾶσαι D. —
19 ἀγαγούσης B et edd. — ἀχιλεύς B. — 20 τῆς λεγ. λευκῆς
om. V, fort. recte.

1 Φθία om. V. — In BD et edd. post lemma unum scholium
est ab ἀντὶ τοῦ ἐν Φθίᾳ· Φύλαρχός φησι (v. 3) usque ad Θετιδείῳ
καλουμένῃ (v. 13), cui omissis verbis ἢ οὕτως· ἀντὶ τοῦ ἐν Φθίᾳ statim
subiungitur ἔοικε δὲ — Θέτιδος ἢ πόλεις. Tum praefixo lemmate
ὁ δὲ νοῦς οὕτως (paragraphi signum ante ὁ δὲ Boeckh addidit)
sequitur ἡ δὲ Θέτις ἄρχει (v. 1) usque ad ἐν Ἀνδρομάχῃ (v. 3). In V verba
inde ab ἢ οὕτως (v. 13) scholiis ad v. 82 post ὁ Νεοπτόλεμος (p. 135, 4)
male inseruntur. — 2 ἔνθα ἐστὶ rfs w, ἔνθα ἐστὶ b. — 3 φύλαρχος
φησὶ D. — 4 πρὸς bis habet V. — 4. 5 θέτιν ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ὀλυμπον
(om. Ἥφαιστον et εἰς) D. — 5 ἀχιλεῖ B. — κατασκευάσει V. —
Post κατασχ. D addit ὁ Ἥφαιστος. — 6 ἔχοντα τὸν Ἥφαιστον πρὸς
τὴν θέτιν B et edd., ἔχοντα τῆς Θέτιδος τὸν Ἥφαιστον D. — οὐ
φασιν V, οὐ φησιν BD rfs w b h. — 7 προσομιλῆσαι Drfw (non s),
προσομιλήσῃ V. — θέλοι V, θέλει Brfsw b h, θέλειν etiam D. —
8 ἴδῃ B et edd. — τὰ ἃ πεποιήκει V, ἃ πεποιήκει BD rfs w b. —
9 αὐτὴν DV. — εἶναι] ἔλεγεν D, ἔλεγε B et edd. — 11 σφύραν
B V rfs w b h, σφύρα D. — βαλεῖν coni. Car. Mueller. — καὶ om.

περι οὗ ἐν πρώτῳ Φερεκύδης οὕτω γράφει (fragm. 16 ed. Muell.) ·
Ἐπειτα Πηλεὺς ὄρχετο εἰς Φθίαν, καὶ θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων τού-
των ἄγων οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ ἐν Θετιδεῖφ, ὃ καλεῖται ἀπὸ
τῆς Θέτιδος ἡ πόλις.

5 82. Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσία] ὁ δὲ
Ἀχιλλέως παῖς Νεοπτόλεμος ἄρχει τῆς πολλῆς Ἡπείρου, ἐν

V in fine versus. — τὸ] τὸν D. — 13 αὐτῆς] ἐκείνης BD et edd.;
αὐτῆς etiam Tzetzēs. — 13. 14 ἧ — Φθία omm. BD et edd. —
φθία νῦν ἔοικε δὲ V.

1 ἐν πρώτῳ V, ἐν α' B, ἐκ δευτέρῳ D. — οὕτως D. — 3 ἄγων
καὶ οἰκεῖ V. — φαλάρῳ D. — 3. 4 φαρσάλῳ καὶ τῷ ἀπ' αὐτῆς
θετιδεῖῳ κληθέντι V. — Boeckh ad τούτων (v. 2) »quos ei Neptunus
donaverat« et ad γράφει (v. 1) haec annotavit: »Fragm. Sturz.
p. 83, qui ex Tzetz. ad Lycophr. 175. emendandum putat, me non
assentiente. Sed ἐκ Φθίας legendum esse coniecit probabiliter.
Ultima ἡ πόλις perperam delet Heynius ad Apollod. p. 795.«
Tzetzae locus hic est: ὁ δὲ Πηλεὺς κατὰ Φερεκύδην καθαίρεται ὑπ'
Εὐρύτου τοῦ Ἀκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει. Ἀναρτη-
θείσης δὲ ἐκείνης ὄρχετο εἰς Φθίαν καὶ θέτιν ἄγων ἐπὶ τῶν ἵππων
οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῳ καὶ Θετιδεῖφ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ
πόλις. κατὰ μὲν Φύλαρχον ὅτι ὀπλισαμένη τὰ ὄπλα ἔφυγε τὸν
Ἥφαιστον, καὶ μὴ πληρώσασα τούτου τὸν ἔρωτα, πληγεῖσα δὲ τὸν
πόδα ὑπ' αὐτοῦ σφύρα, ἐν Θετταλίᾳ ἐλθοῦσα ἰᾶται ἐν τῇ ἀπ' αὐτῆς
κληθέντι Θετιδεῖφ. — »Verba ἡ πόλις post Θέτιδος utrobique de-
levit Sturziasu Heynii ad Apollodorum p. 795, sed sine dubio
servanda sunt et ita intelligenda ὃ καλεῖται ἡ πόλις pro ᾧ ὀνόματι
καλεῖται, ut alibi loquuntur καλεῖται τοῦτο ἡ πόλις. Thetideum
Strabone teste, erat propinquum Pharsalo tam antiquae quam
novae. Pro εἰς Φθίαν Sturz legendum putat ἐκ Φθίας, quia non
post Antigoniae demum mortem Peleus Phthiam petiverit. Sed
Schol. cogitasse videtur de altero itinere, quod fecit Peleus post-
quam relicto Iolco, in Pelio monte Thetidem uxorem duxerat.
Quae omnia historia in brevius contracta obscurata sunt.« C.
Mueller. — 5 νεοπτ. δὲ (om. Ἀπ. διαπρ.) V. — διαπρύσια
βουβόται· D. — ὃ γε μὴν νεοπτ. ὁ ἀχιλλέως (ἀχιλέως B) παῖς ἄρχει
BD et edd.

ἤ ἔξοχοι πρῶνες καὶ πρὸς τροφήν βοῶν ἐξαίρετοι τυγχάνουσιν, ἐκ Δωδώνης τὴν ἀρχὴν ἔχοντες καὶ περατούμενοι πρὸς τῷ Ἰονίῳ πελάγει. λέγεται δέ, ὅτι μετὰ τὰ ἐν Ἰλίῳ ταύτης τῆς Ἡπείρου ἤρξεν ὁ Νεοπτόλεμος. τὸ δὲ διαπρυσία ἀντὶ τοῦ διη-
5 νεκεῖ, οἷον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι πέρατος, οὐ μέρους τῆς Ἡπείρου ἀλλ' ὅλης. Ἀπεῖρῳ γὰρ ἀντὶ τοῦ Ἡπείρῳ φησί. βουβόται δὲ οἱ βουκόλοι· βουτρόφος γὰρ ἡ Ἡπειρος.

84. Τίθι πρῶνες] τὰ ἄκρα τῶν ὁρῶν. βουβόται δὲ οἱ καλλίστους βοῦς τρέφοντες. λέγονται γὰρ ἐκ τοῦ γένους τῶν
10 τοῦ Γηρυονέως βοῶν αὐτόθι μεμενηχέναι, κλέφαντος παρ' Ἡρακλέος Λαρίνου τινός, ἀφ' οὗ καὶ λαρινοὶ καλοῦνται οἱ ἐκεῖ βόες, μνήμην τοῦ τὸ γένος καταστήσαντος τῇ προσηγορίᾳ φυλάσσοντες.

87. Πρὸς Ἰόνιον πόρον] μέχρι τοῦ Ἀδρίου, ὃς Ἰόνιος
15 καλεῖται πόρος, καθήκοντες ἐκ Δωδώνης.

88. Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλχόν] τὴν δὲ χειμένην Ἰωλχὸν πρὸς τοῖς κάτω μέρεσι τῆς Θεσσαλίας ὁ

1 ἤ] ἡ οἱ BD et edd. — 2 περαιούμενοι BD et edd. — πρὸς om. D. — 3 ἰωνίῳ Brfsw. — πελάγει] πόρῳ BD et edd. — δέ] ἔτι V. — 4 Νεοπτόλεμος. Ἄλλως. τὰ ἄκρα τῶν ὁρῶν — φυλάττοντες. τὸ δὲ διαπρυσία κτλ. B (qui φυλάττοντες . . . τὸ δὲ habet) D et edd. (cf. vv. 8—13). — 4. 5 διην. φησιν (φησὶν Drfswbh) BD et edd. — 5 μέρος V. — 6. 7 Verba Ἀπεῖρῳ — Ἡπειρος om. V. — 8 τόθι πρῶνες] ἄλλως BD et edd. — 8. 9 τὰ ἄκρα τῶν ὁρῶν βουβόται πρῶνες, οἱ καλλ. β. τρ. τόποι. λέγονται (λέγεται D) γὰρ BD et edd., nisi quod punctum post ὁρῶν habent rfsbw, comma bh. τόποι: fort. etiam Tricl. legit: πεδιάδες καὶ τόποι πρὸς τροφήν βοῶν ἐξαίρετοι. — 10 τοῦ om. D. — γηρυόνεως rfwb, γυρυόνεως s; »v. Apollod. Fragm. p. 1160. Heyne. — παρηρακλέους V. — 11 χαρίνου (?) D. — λάρينوι BD rfsbw, λαρίνοι V. — 12 τοῦ τοῦ γένους κατ. V. — γένος ἐκεῖ κατ. D. — φυλάττοντες B et edd., φυλάσσοντες D. — 14. 15 Verba Πρὸς Ἰόνιον πόρον — Δωδώνης ex V addidi, qui καθήκων εἰς Δωδώνην habet. — 16 πηλίου V. — λατρ. Ἰαωλχόν om. V. — 17 κ. ἰαωλχὸν πρ. D. — θεσσαλίας D, ἰταλίας V.

Πηλεὺς πορθήσας διὰ τὴν Ἀχάστου ἐπιβουλὴν δούλην παρέδωκε τοῖς Θεσσαλοῖς, τουτέστιν ὑπήκοον. ἔστι δὲ ἡ Ἰωλκὸς τῆς Μαγνησίας, ἣτις πρὸς τοῖς τέρμασι τοῦ Πηλίου ὄρους κεῖται. § ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν πρὸς τοῖς τέρμασι τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένην Ἰωλκὸν δούλην ἔδωκε Θεσσαλοῖς, πρότερον οὖσαν Μαγνησίας.

92. Ἰππολύτας] Ἰππολύτης θυγάτηρ γέγονε Κρηθῆς Ἀχάστου γαμετή, ἣτις τῷ Πηλεΐ ἐρωτικῶς διατεθεῖσα καὶ μὴ πείσασα συνελθεῖν αὐτὸν φθάσασα τῷ Ἀχάστῳ ὥς ἄσεμνον ἢ βίαιον διέβαλεν. ὁ δὲ κατακούσας καὶ προφασισάμενος ἤγαγεν ἐπὶ τὰ ἀπέρημα τοῦ Πηλίου ὄρους, καὶ καταλείψας θηρίοις ὑποπεσεῖν αὐτὸν ὑπαναχωρεῖ. φασὶ δὲ τοὺς θεοὺς τῆς σωφροσύνης οἰκτεῖραντας τὸν Πηλέα Ἥφαιστον ἐξαποστεῖλαι· τὸν δὲ μάχαιραν ἔχοντα τῷ Πηλεΐ δωρήσασθαι, ἣ τὰ προσπίπτοντα
15 τῶν θηρίων διωχρώμενος εἰς Θεσσαλίαν κατῆλθε, καὶ κατελθὼν κατεπολέμησεν Ἀχαστον καὶ τὴν Ἰωλκὸν. § ὁ δὲ

1. 2 παρέδωκεν τοῖς rfswbh. — 2 θετταλοῖς BD et edd. — ἡ] ὁ D, om. V. — 3 ἣτις] ἢ οὕτως V. — τοῦ πηλείου V. — Post κεῖται sic pergunt BD et edd.: ἔστι δὲ ἡ αἰτία τῆς δουλείας (δουλίας D) αὕτη. Ἰππολύτου θυγάτηρ γέγονε κτλ. usque ad Ἀχαστον καὶ τὴν Ἰωλκὸν (v. 16). Tum paragraphi signo in Boeckhii editione a reliquis seperatum: ὁ δὲ νοῦς· (ὁ δὲ νοῦς ἄνωθεν D sequentibus omissis) ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν παρὰ τοῖς τέρμασι τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένην Ἰωλκὸν ὑπήκοον καὶ δούλην ἔδωκε νικήσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου ὁ Πηλεὺς πρότερον οὖσαν Μαγνησίας καὶ αὐτὴν ὑπέταξε Θεσσαλοῖς, εἰς πρόφασιν τιμωρίας ταῖς τοῦ Ἀχάστου γυναικὸς Κρηθίδος ἐπιβουλαῖς ἀποχρησάμενος. αὕτη γὰρ δολίως ἐπεβούλευσε τῷ Πηλεΐ. — 4 τοῖς om. V. — 5 ὄρους om. V in fine versus. — ἔθηκε θετταλοῖς V. — 7 Ἰππολύτου θυγ. BD et edd. — Κρηθῆς V. — 9 αὐτῷ D. — 11 ὄρους omm. BD et edd. — 13 π. δὲ ἤφ. V. — 15 κατελθὼν om. V, fort. recte. — 16 τὴν] τὸν D, om. V. — Scholium hoc ante oculos habuisse videtur Zenobius, cum haec scriberet V 20 μέμνηται ταύτης (scil. μαχαίρας) Ἀνακρέων καὶ Πίνδαρος ἐν Νεμεονίκαῖς· φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἥφαιστου γενομένην δῶρον Πηλεΐ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι.

νοῦς· εἰς πρόφασιν τιμωρίας ταῖς τοῦ Ἀκάστου γυναικὸς Κρη-
θηίδος, ἥτις Ἰππολύτης ἐστίν, ἐπιβουλαῖς ἀποχρησάμενος· § χυ-

2 Verba inde ab *χολωθεῖς* quae omm. BD et edd. a praecedentibus separavi. Ex hoc scholio male conclusisse videtur Triclinius fuisse qui *χωσάμενος* pro *χρησάμενος* legerent; confer scholium Triclinianum: *πρὸς τὴν πόρθησιν τῆς ἰωλκοῦ ταῖς δολίαις ταύτης τέχναις χρησάμενος, διότι ἐπεβουλεύθη. τινὲς δὲ διορθοῦνται οὐκ ἀπιθάνως, ἀντὶ τοῦ χρησάμενος χωσάμενος γράφοντες· οἷον χολωθεῖς ταῖς γενηθείσαις ἐξ ἀκάστου (om. γυναικὸς) τέχναις δολίαις.* Sed poterant etiam grammatici, Bergk Byzantinos magistros fuisse putat, hoc scholio duce re vera *χωσάμενος* conicere. — Ceterum e verbis scholiastae *πορθήσας* (p. 136, 1) et *νικήσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου* (cf. notam ad p. 136, 3) quibus generalius vulgatum *προστραπὼν* expressum esse putabat Rauchenstein (Philologus XIII p. 256), Hartung scholiastam *παρτραπὼν* pro *προστραπὼν* legisse concludit, collato Hesychio *παρτρέφαι· παρενέγκαι, πορθη-
σαι* et *παρτρέφας· προσελάσας*. Et iam Heyne in ed. 3: »Scholium *νικήσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου* ὁ Πηλεὺς praeivit interpretes qui vertunt Iolcum quum expugnasset. Videtur Schol. legisse *προ-
τραπὼν* evertens.« Similiter Ahrens, Philol. XVI. p. 57. 58: »Vocem *προστραπὼν* scholia interpretantur per *πορθήσας* et *νικήσας διὰ τροπαίου*, quae inesse non possunt. Prior scholiorum interpretatio ad *παρτραπὼν* pertinere videtur, collata Hesychii glossa *παρ-
τρέφαι· παρενέγκαι, πορθη-
σαι*; attamen *παρτρέπειν* pro *πορθεῖν* neque usquam legitur neque quomodo in eam sententiam abire possit, satis intelligitur. Ex altera interpretatione *νικήσας διὰ τροπαίου* de lectione *προστραπὼν*, quae mutatio facillima foret, suspicari licet; nam ut Hom. II. E 700 *προτρέποντο* scholia interpretantur *προ-
τροπάδην ἔφευγον*, ita *προτρέπειν* valere potest in fugam conicere. Verius tamen mihi videtur *περτραπὼν*; nam *περι-
τρέπειν* in re militari est prosternere . . et translato inde sensu Phaed. 95 B. *περιτρέφῃ τὸν λόγον* . . Fieri autem poterat, ut hoc *περτραπὼν* in utramque sententiam a scholiastis expressum acciperetur, neque improbable videtur Hesychianam interpretationem potius ad *περιτρέφαι* pertinere quam ad *παρτρέφαι*.« Huius coniecturam *περτραπὼν* Herwerden probavit (Pindarica p. 26).

λωθεῖς ταῖς γεννηθείσαις ἐξ Ἀκάστου γυναικὸς δολίαις τέχναις καὶ ταύταις εἰς πόρθησιν τῆς Ἰωλκοῦ αἰτία χρησάμενος, ὅτι ἐπεβουλεύθη.

95. Τῇ Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ] ὅστις, φησὶν, ὁ Ἀκαστος τὸν τοῦ Δαιδάλου τρόπον ἀναλαβὼν καὶ τὴν ἐκείνου τῶν δόλων μάχαιραν, ἐμηχανᾷτο κατ' αὐτοῦ θάνατον, οὐχ ὅτι Δαιδάλου εἶχε ξίφος, ἀλλ' ὅτι τὸν δόλον ἐφίκει τῷ Δαιδάλῳ ὁ Ἀκαστος. § ἢ οὕτω. Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε τμητικὸν γεγονότα εἰς ἀπώλειαν, παρόσον δολίᾳ τέχνῃ χρησάμενος ἐπεβούλευσεν. ὁ γὰρ Δαίδαλος ἐκ Κρήτης εἰς Σικελίαν ἀφικόμενος πρὸς Κώκαλον βασιλεύοντα τῆς Καμίκου, πείθει τὰς θυγατέρας Κωκάλου διὰ τῆς ὀροφῆς ποιῆσαι κατάρβουν, δι' οὗ ἐπεκρυθὲν θερμὸν ὕδωρ ἐπενεχθήσεται τῷ Μίνῳ λουομένῳ, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀπόλωλεν ὁ Μίνως. τούτῳ οὖν φησὶ τῷ
- 15 τρόπῳ κεκρυθῆναι καὶ κατὰ τοῦ Πηλέως τὸν Ἀκαστον· ἀφῆκε γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐρημίας ὥς ἀπολούμενον ὑπὸ τῶν Κενταύρων· διὸ μετῴληκεν αὐτόν. καὶ πιθανώτερόν ἐστι τὸν δὲ σύνδε-

Sed recte Mommsen: »Scholiastae per πορθήσας et νικήσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου mentem, non verba exprimunt.«

1 γεννηθείσαις V. — 2 ὅτε V. — 4 Verba inde ab ὅστις usque ad Δαιδάλῳ ὁ Ἀκαστος (v. 8) praefixo lemme ὁ δὲ νοῦς in BD et edd. post versum Homericum (p. 139, 14) legitur. — ὁ omm. B et edd. — 6. 7 δαίδαλον D. — 8 ἢ οὕτως (sic V) omm. BD et edd. — »In scholiis occurrit primo locò: Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε τμητικὸν γεγονότα εἰς ἀπώλειαν· παρόσον δολίᾳ τέχνῃ χρησάμενος ἐπεβούλευσεν. Videtur igitur Scholiastes v. 93 Ἀκαστος legisse. Ita locus sic refingendus esset: — Αἰμόνεσσιν. Δάμαρτος Ἰππολύτας Ἀκαστος δολίαις τέχναις χρησάμενος, τῇ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, φέτευν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πηλίου παῖς.« Heyne in ed. 3. — 11 βασι V. — 13 ἐκρυθὲν BD et edd. — 14. 15 τῷ τρόπῳ φησὶ B et edd. — 15 καὶ κατὰ (κατὰ D) τοῦ (om. τοῦ D) Πηλέως omm. B et edd. — 16 ἐρή (= ἐρήμου?) V. — ὥς om. V. — 17 μετ. αὐτῷ D. — πιθανώτερον ἐστὶ D, πιθανώτερον ἐστὶ V. — καὶ τὸν δὲ V.

σμον ἀντὶ τοῦ γὰρ παρειλήφθαι· τῇ γὰρ Δαιδάλου μαχαίρα ὁ Ἄκαστος αὐτῷ δόλον ἐφύτευσε. Δίδυμος δὲ φησι δεῖν γράφειν διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ · δαιδάλῳ δὲ μαχαίρα δόλον ἤρτυσε τῷ Πηλεΐ, παρελόμενος αὐτοῦ κρύφα, ἵνα χωρὶς ἀμυντηρίου ἀλοῦς ὑπὸ τῶν
5 Κενταύρων φθαρῇ. ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος λέγων οὕτως (fragm. 36 ed. Kinkel).

Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλὴ·

Αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύφαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν

Καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυγίης·

10 Ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπὸν

Λίψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσχωίσι δαμείη.

§ δαίδαλον δὲ εἶπε τὴν μάχαιραν διὰ τὸ ὑπὸ Ἠφαίστου κατεσκευάσθαι. ἐπεικῶς δὲ τὰ Ἠφαίστου ἔργα δαίδαλά φησι·

Ποιεῖ δαίδαλα πόλλ' εἰδυῖησι πραπίδεςσιν (Il. 2' 482).

2 φησί· γράφειν δεῖ (δεῖν B) BD et edd. — 3 διὰ τῶ (om. $\bar{\omega}$) V, διὰ τοῦ ἰῶτα D, διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ (vel $\bar{\omega}$) B, διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ μεγάλου edd. — »Vulgo legebatur Δαιδάλου, quod Oxonienses mutarunt in Δαιδάλω ex male intellectis Didymi verbis apud schol. Quippe is docet scribendum τῷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρα artificioso illo ense quem Vulcanus fabricatus erat, non Daedalus.« Boeckh in Nott. Critt. — Colon post μαχαίρα, non post $\bar{\omega}$ habet V, qui etiam δὲ omittit. — μάχαιρα D. — τῷ Πηλεΐ omm. bha. — 4 ἀμυντηρίων V. — 6 οὕτως λέγων V. — 7 βουλὴ r. — 8 εὔχεσθαι BV rfs w, αἵχεσθαι D. — ἀδόκητον rfs w, ἀδοκητὶ Er. Schmid, ἀδόκητον* μάχαιράν τε Loesner. — Marckscheffeli haec est nota: »De verbis αὐτὸν μὲν σχέσθαι Heynius Observ. ad Apollod. II p. 312 sic dicit: 'Sic iam emendarunt pro εὔχεσθαι, sed quo sensu? f. αὐτοῦ μὲν σχέσθαι (ut Od. δ 422 ἀποσχέσθαι) continere se ab eo occidendo, ei parcere.' Quae mutatio nec necessaria nec probabilis est. Αὐτὸν est subiectum 'ipsum quidem abstinere a caede.'« — 9 ἀμφιγυγίης D. — 10 οἶος D. — 12 Paragraphi signum ego addidi. — δαιδάλου δὲ codd. et edd. ante Boeckh. — τὸ ὑπὸ τοῦ D. — 13 δαίδαλα (om. φησι) V, δαίδαλα φησι D. — 14 ποιεῖ V. — πολλὰ V. — εἰδυῖοισι D, εἰδυῖησι rfs w; fort. πολλὰ ἰδυῖησι scribendum. — πραπίδεςσιν D.

98. Ἀλαλχε δὲ Χείρων] ἀλλὰ βοηθὸν ἔχων τὸν Χείρωνα, τὸν ἐχθρὸν ἐτιμωρήσατο καὶ οὕτως ὑπὸ τῆς πεπρωμένης διεσώθη τοὺς κινδύνους διελθὼν ὁ Πηλεΐδης.

100. Πεπρωμένον ἔκφερεν] ἀμφίβολον πότερον τὸ μύρσιμον ἔκφερεν ἢ ἔξω ἔφερε τὸν κίνδυνον καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ τὸν πεπρωμένον, ἢ οἷον ἐξέφερε καὶ ὑπεδείκνυε τὸ πεπρωμένον, τουτέστιν ἐξέφερε καὶ ἔσωζε τῶν κινδύνων.

101. Πῦρ δὲ παγκρατές] ὁ νοῦς· τὸ δὲ πάντων κρατοῦν πῦρ, ᾧ ἀπείκαζεν ἑαυτὴν ἡ Θέτις, καὶ τὴν θρασεῖαν τῶν 10 θηρίων φύσιν καὶ τὴν ἀκμὴν ἐπισχὼν καὶ παύσας τῶν ὁδόντων, οὕτω λοιπὸν ἔγρημεν αὐτὴν τὴν ἐνδοξοτάτην τῶν Νηρεΐδων, καὶ γέγονε τῶν οὐρανίων θεατρῆς ἀκριβῶς· ἐπειδὴ λέγεται ἀπειλῆφθαι ἐν οὐρανῷ ἀθανασίᾳ τιμηθεῖς. § Ἄλλως. Πῦρ δὲ παγκρατές] τὸ πάντων κρατοῦν καὶ δεσπότην διὰ τὸ φθαρτικόν 15 κὼν τῆς δυνάμεως. οἱ δὲ φυσικώτερον ἀκούουσι τὸν λόγον, τὴν

1 Χείρων om. D. — Χείρων καὶ τὸ μύρσιμον· B et edd. — 1—3 Verba ἀλλὰ — ὁ Πηλεΐδης prae-
fixo lemmate ὁ δὲ νοῦς BD et edd. post τῶν κινδύνων (v. 7) leguntur. — τὸν post ἔχων ex V addidi. — 2 ὑπὲρ τῆς D. — 3 τῶν κινδύνων B ante corr. et D, τὸν κίνδυνον B post corr. et edd. — ὁ Πηλεΐδης omm. BD et edd. — 4 Lemma (πεπρωμένην fort. V) ex V addidi. — ἀμφίβολον δὲ χείρων καὶ τὸ μύρσιμον· ἀμφίβολον πότερον τὸ μ. D. — 5 ἔκφερεν ἢ πότερον ἔξω ἔφερε V, ἔκφερεν ἢ ἔξωθεν ἔφερε D. — ἔφ. ἦ] ἔφερε καὶ B et edd. — 6 αὐτῷ BD et edd. — ἐπεδείκνυε BD et edd. — 7 τουτέστιν — κινδύνων om. V. — ἐξέφερε τῶν κινδύνων καὶ ἔσωξεν D. — 8 Paraphrasis ὁ δὲ νοῦς· — τιμηθεῖς in BD et edd. post τὰς κόπας (p. 141, 14) legitur. — ὁ δὲ νοῦς BD et edd. — τὸ δὲ . . . των B, unde τὸ δὲ λεόντων edd.; πάντων recte coni. Oxonn., ἀπάντων coni. Bergk in ed. 4; idem in ed. 3: »Paraphr. qui scribit: τὸ δὲ λεόντων κρατοῦν πῦρ . . . ἀκμὴν ἐπισχὼν κτλ. non tam videtur aliud quid in suo libro reperisse, sed quemadmodum alias quoque fecit, poetae verba perperam interpretatus esse.« — 9. 10 καὶ τὴν θρ. — ὁδόντων om. V, recte, puto. — καὶ τὴν θρασεῖαν τῶν θηρίων φύσιν] Hinc videtur Mommsen in ed. min. collegisse θρασυμαχάνους pro θρασυμαχᾶν a scholiasta lectum esse. — 11 τὴν om. V. — νηρηΐ-

τῶν θεῶν φύσιν εἰς πῦρ ἀνάγοντες. ὅτι δὲ καθ' ὃν καιρὸν ἡ
 θέτις γάμφ' συνήπτετο τῷ Πηλεΐ, εἷς τε πῦρ καὶ εἰς λέοντα καὶ
 εἰς διαφόρους ἰδέας μετέβαλλεν ἑαυτῆς τὴν φύσιν μὴ βουλο-
 μένη γαμηθῆναι τῷ Πηλεΐ, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ (Π. Σ 432—4).

5 Ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασεν
 Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν
 Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλousα.

§ Ἄλλως. φαίνεται ἐκ τούτων ἡ θέτις μὴ βουλομένη γαμη-
 θῆναι Πηλεΐ· μετεβάλλετο οὖν ὥσπερ ὁ Ὅμηρικὸς Πρωτεύς·
 10 οὔτε οὖν τὸ πῦρ, εἰς ὃ μετέβαλεν, οὔτε οἱ τῶν λεόντων ὄνυχες
 καὶ ὀδόντες ἡνιόον τι. σχάσας οὖν καὶ ἐπισχῶν τοὺς ὄνυχας
 καὶ τοὺς ὀδόντας ἔγρημε τὴν θέτιν ὁ Πηλεΐς. ἡ δὲ μεταφορὰ
 ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, οἱ ὅταν λήγωσι τῆς εἰρεσίας, σχάζουσι
 τὰς κόπας. Εὐριπίδης (Phoen. 454)· σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα
 15 καὶ θυμοῦ πνοάς.

107. Εἰδὲ δ' εὐκυχλον ἔδραν] ἐθεάσατο δὲ τὴν ἔδραν
 καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς θαλαττίους
 καὶ τοὺς οὐρανίους, ὅτινες αὐτῷ καὶ τοῦτο ἐδωρήσαντο, φανε-
 ρώσαντες τὸ ἑαυτῶν κράτος καὶ τὸ γένος ἐν ὀφθαλμοῖς· ἢ ὅτι

δων V. — 13 τιμαθείς D. — 13. 14 ἄλλως· πῦρ (δὲ ego inserui)
 παγκρατές ex V addidi. — 15 τῆς δύσεως V.

2 καὶ εἰς λέοντα om. V, fort. recte. — 5 μ' ἀλάων ἀλ. D. —
 δάμασεν V. — 6 αἰακίδι D. — πελλῆι D, πόλιν rfs w, corr. w in nota.
 — ἔτλη rfs w, corr. w in nota. — 7 πολλῷ μᾶλλ' D. — 8. 9 φαί-
 νεται δὲ ἐκ (ὁm. ἄλλως) et θνητῷ pro Πηλεΐ V, recte, si haec cum
 praecedentibus coniungis. — 10 μετέβαλεν Dswbha, μετεβάλλεν
 BVrf. — 11 ἡνιόον τί D. — σχήσας (η ex corr. ut vid.) D. —
 12 ἔγρημεν D. — ὁ Πηλεΐς om. V. — 13 ὅτ' ἂν λήγωσιν τὰς
 ἐργ. D. — ἐργασίας BD et edd. — σχάζουσι D. — Verba Εὐριπί-
 δης — πνοάς quae habet etiam Tricl. ex V addidi. — 16 εἰδ' (om.
 δέ) D; εἶδεν δ' in textu editur. — ἔδραν om. V. — Verba ἐθεά-
 σατο — τὴν εὐκλειαν (p. 142, 2) praefixo lemme ὁ δὲ νοῦς in BD
 et edd. post ἢ τοῦ Ὀλύμπου (p. 142, 10) leguntur. — δὲ τὴν ἔδραν
 om. V. — 17 τοὺς θεττάλους V. — 18 καὶ τούτων ἐδ. D. — δῶρα

ὁ Ποσειδῶν μὲν ἵππους, Ἡφαιστος δὲ μάχαιραν ἔδωκε, καὶ οὕτω μέχρις ἐκχόνων αὐτοῦ παρέπεμψε τὴν εὐκλειαν. § Ἄλλως. Εὐκυκλον ἔδραν] οἱ μὲν φυσικώτερον τὸν οὐρανὸν ἀπέδοσαν διὰ τὸ σφαιροειδές, ἀλλ' ἐναντιοῦται αὐτοῖς τὰ τῆς ἱστορίας.
 5 οὐ γὰρ τὸν οὐρανὸν ὁ Πηλεὺς ἐθεάσατο. ἀκουστέον οὖν τὸ παρὰ τὸ Πηλίων τῶν θεῶν κυκλωτερές συμπόσιον, ὅπερ συνετελέσθη τοῖς τοῦ Πηλέως γάμοις. § λείπει οὖν ἡ ἐπὶ, ἔν' ἧ· ἐφ' ἧς ἔδρας καθίσαντες οἱ θεοὶ οἳ τε Ὀλύμπιοι καὶ οὐράνιοι καὶ οἱ θαλάττιοι δῶρα ἔδωκαν αὐτῷ. § ἔδρας δέ, ἡ τοῦ
 10 οὐρανοῦ ἡ τοῦ Ὀλύμπου.

110. Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφανε] ἀμφίβολον πότερον διεσήμηναν τὸ κράτος τοῦ Πηλέως αὐτῷ, ὃν κρατήσῃ τόπων, ἢ διεσήμηναν ἐν τῷ γάμῳ αὐτῷ, ὅτι ἔσται οὕτως ἐγγενές, ὥστε καὶ ἐκχόνους καταλιπεῖν, ἢ τὸ ἑαυτῶν κράτος οἱ θεοὶ ἐξέφηναν
 15 αὐτῷ, τουτέστι τὴν ἑαυτῶν φύσιν καὶ δύναμιν καὶ τὸ ἐγγενές αὐτοῖς, οὐ μεταβαλόντες τὴν μορφὴν ὡς ἔθος θνητοῖς φαντάζεσθαι θεοὺς, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰδίαις μορφαῖς ὥφθησαν αὐτῷ. § ἡ τὸ κράτος τὸ πεπωμένον αὐτῷ.

112. Γαδεῖρων τὸ πρὸς ζῴον οὐ περατόν] οὐκ
 20 ἔστι, φησί, Γαδεῖρων περάσαι τὰ ἐπέκεινα· ζῴος γὰρ καὶ

vel ἔδνα pro τοῦτο et καὶ τὸ ἐγγενές αὐτοῖς pro καὶ τὸ γένος coni. Hartung. — 19 ἑαυτοῦ V.

1 μὲν omm. B et edd. — δέδωκε V. — 2 οὕτως D. — 2. 3 Ἄλλως· εὐκυκλον ἔδραν ex V addidi. — 4 Voce αὐτοῖς explicit folium in V, et cum aliquot folia hoc loco exciderint, sequitur schol. ad Nem. VI 64. — 5. 6 τὸ περὶ τὸ π. τῶν θεῶν D. — 7 λαμβάνονται γοῦν ἢ ἐπὶ D. — 9 καὶ οἱ θαλάττιοι Boeckh addidit. — Pro ἔδρας fort. ἔδραν scribendum; paragraphi signum ante ἔδρας poni iussit Hartung, qui hunc scholiastam εἶδεν δ' ἐν κύκλῳ ἔδρας, ταῖς . . ἐφεζόμενοι in textu legisse putat, perperam. — 11 ἐξέφανε D. — 13 ἐγγενές a Rittershusio poetae redditum legit scholiasta in textu, codd. vett. ἐς (εἰς) γενεάς (γενεᾶς). — 14 ἐχόνους B, unde ἐγγόνους edd., ἐκχόνους ut vid. D. — 16. 17 θεοὺς φαντάζεσθαι θνητοῖς D. — 17 τοῖς ἰδίαις D. — 20 φασὶ D.

ἀφάνεια· ὑποστρέφων μὲν οὖν εἰς τοῦπίσω ἄγε τὴν ναῦν· ἀλληγορεῖ δὲ λέγειν βουλόμενος, ὅτι οὐκ ἔστι δυνατόν εἰς πάντας τοὺς ἐπαίνους χωρεῖν τοῦ Τιμασάρχου. ἐπάγει γοῦν, ὅτι οὐκ ἔστι δυνατόν τὸν πάντα λόγον καὶ ἔπαινον τῶν ἐχθόνων τοῦ
5 Αἰαχοῦ διελθεῖν, ὥσπερ οὐδὲ Γαδεῖρων ἐπέκεινα. Γάδειρα γὰρ πόλις μέχρι τῶν στηλῶν Ἡρακλέος, ἔνθα τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ πλεῖν καὶ τοῦ ὀδεύειν· περαιτέρω γὰρ λοιπὸν ὁ Ὁκεανὸς καὶ πάντα ἀφανῆ, ζόφου ὄντος. τὰ ἐντεῦθεν οὖν τῶν Γαδεῖρων τῆς Εὐρώπης ἐστίν. εἰς δύο γὰρ διήρητο τὸ παλαιὸν μέρη ἢ
10 οἴκουμένη, Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν. § ὁ δὲ νοῦς· ὥσπερ οὐκ ἔστιν ἐσωτέρω πλεῖν ἐπὶ τὴν δύσιν, ἐπειδὴν ἅπαξ τις ἐπὶ τὰ Γάδειρα ἀφίχεται, ἀλλ' ἐπιστρεπτέον ἐστὶν ἐπὶ τὴν Εὐρώπην διὰ τὸ μὴ εἶναι ἔτι πλεῖν, οὕτω καὶ ἐπὶ πάντα τῶν Αἰαχιδῶν τὸν ὕμνον ἀφικέσθαι οὐ δυνατόν. μὴ πλέε γοῦν, φησί, πρὸς ζόφον ἕξω
15 τῶν Γαδεῖρων, ἀλλὰ στρέφε τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν Εὐρώπην. ἔντεα γὰρ ναὸς περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ναῦν εἶπε. διὰ τί δὲ τοῦτο φησι, διασαφήςει.

1 ὑποστρέφειν BDrfs w. — εἰς τὰ ὀπίσω B et edd. — ἄγειν codd., fort. recte, ἄγει rfs w b h. — 1. 2 ἀλληγορικώτερον λ. edd., B legi non potest. — 2 οὐκέστι D. — 3 τιμάρχου rfs w, corr. w in nota; τοῦ Τιμασάρχου uncis inclusit Heyne. — 6 στελλῶν D. — ἡρακλέους B et edd., ἡρα^{κλ} D. — καὶ post ἐστὶ add. D. — 9 μέρη post γὰρ legitur in D. — τοπαλαῖον a. — 11 ἐσώτερον D. — » Heynius coniicit ἐξωτέρω et προσωτέρω: sed neutro opus. « Boeckh. — In margine inferiore codicis B manus secunda mediterranei maris litus septentrionale et ad occidentem vergens delineare aggressus est additis nominibus Ἰσθρία, ὠκεανὸς, λιβύη, στῆλαι, εὐρώπη. — τίς Drfs w b h. — 12 ἐπιστρεπτέον] Hi scholiastae constanter verbo στρέφω eiusque compositis utuntur ad Pindaricum ἀπότρεπε reddendum; num ἀπόστρέφε legebant? — ἀποστρεπτέον? — 13 οὕτως καὶ ἐπιπάντη D. — τὸν om. D. — 14 οὖν D. — φησι rfs w. — ἐπὶ τὸν pro πρὸς D. — 15 Inde ab ἔντεα novum scholium incipit D. — 16 ἀντὶ τοῦ] τὴν D, fort. recte. — διὰ τί ego pro διατί. — τοῦτο φησι D.

116. Ἀπορα γὰρ λόγον Αἰαχοῦ παίδων] διὸ μετά-
στρεφε τὴν ῥῶδην ἐπὶ τὰ δυνατὰ ὥσπερ τινὰ ναῦν, ἐπὶ τοὺς
ἱερνίκας.

118. Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγυίων ἀέθλων] πατρία
5 τις ἀπὸ τινος Θεάνδρου προγόνου ἐνδόξου τῶν περὶ Τιμάσαρχον,
ὃ γέγραπται ἢ ῥῶδῃ. ἤλθον οὖν κῆρυξ, φησὶν, ἕτοιμος τοῖς
Θεανδρίδαις τῶν αὐξόντων τὰ σώματα ἄθλων, τοὺς τε ἐν
'Ολυμπίᾳ συνθεῖς ἄθλους καὶ τοὺς ἐν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ.

123. Ἐνθα πεῖραν ἔχοντες] ἔνθα τοῖς ἀγῶσιν ἀπό-
10 πειραν λαβόντες καὶ γινῶσιν τῆς ἀγωνίας σχόντες οὐδέποτε ἄνευ
στεφάνων εἰς τὴν οἰκίαν ἐληλύθασι, τῶν ἐνδοξον καρπὸν φε-
ρόντων στεφάνων.

126. Πάτραν νιν ἀκούομεν] τὴν πατρίδα σου ταύτην
ἀκούομεν, φησί, τὴν τῶν Θεανδριδῶν, ὃ Τιμάσαρχε, προσέχου-
15 σαν τοῖς τῶν ῥῶδων ἐπινίκις. τὸ γὰρ πρόπολον ἔμμεναι, του-

2 τὴν ῥῶδην] τὴν ναῦν B rfs w, τὸν λόγον rell. edd. — δυνητά f.
— ὥσπερ τινα rfs w, ὥσπερ τινα bh. — ναῦν τινα D. — 4 Θεανδρί-
δαισι D. — ἀεξιγυίων B, ἀεξιγαίων D teste Mommseno. — ἀέθλων
om. D. — 5 τίς Drfs w. — περὶ D. — τιμασάρχου rfs w. —
6 κῆρυξ Brfs w, κάρυξ bha. — 7. 8 Verba τοὺς τε ἐν Ὀλυμπίᾳ
συνθεῖς ἄθλους in B ita scripta sunt, ac si ad textum carminis
pertinerent, quare ommissa sunt in edd. Boeckh post ἄθλων addidit
τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ et in fine cum Beckio lacunae signa posuit; Heyne
nihil nisi post Νεμέᾳ addidit ἄθλους. — 8 δλύμπα D. — 9 fort.
ἔνθα ἐν τοῖς scribendum. — 10. 11 τὴν ἀγωνίαν σχόντες οὐδὲ πῶ ποτε
ἄνευ στεμμάτων εἰς τὴν οἰκίαν (οἰκίαν etiam B) D, unde fort. οὐδε-
πώποτε recipiendum erat. — 13 νιν Drfwbh. — πατρίαν D. —
ταύτην] Hic scholiasta agnoscit νιν, cuius loco Bergk in ed. quarta
νιν edidit, ex paraphrasi ut dicit: τοιγαροῦν ἀκούομεν. —
14 Θεανδρικῶν D. — 15 ἐπινικίους B et edd. — »Mira dictio ἐπινίκια
seu ἐπινίκιοι τῶν ῥῶδων: nec tamen cum Heynio deleverim τῶν
ῥῶδων. Paullo ante malim προσέχουσαν, sed retinet me sequens
προϋπάρχουσαν, nisi ibi quoque προσέχουσαν scribes.« Boeckh,
quem secutus sum, licet προέχουσαν quoque quo commendetur
habeat, et προέχουσαν pro προϋπάρχουσαν est in D.

τέστι προσέχουσιν εἶναι. § ὁ δὲ νοῦς· τοιγαροῦν ἀκούομεν, ὦ Τιμάρχα, τὴν πατρίδα τὴν σὴν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀπὸ τῆς ὑμετέρας νίκης θεραπεύεσθαι καὶ εἶναι ὑπηρέτην τῶν ὑμετέρων νικῶν.

5 129. Εἰ δέ τοι μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ] μήτρως ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός. ὁ δὲ λόγος· εἰ δὲ τῷ σῷ ὕμνῳ κελεύεις ἔτι με θεῖναι στήλην πρὸς πάροδον καὶ μνησθῆναι τοῦ πρὸς μητρός σου θείου Καλλικλέους, μνησθήσομαι. § ἡ οὕτως· εἰ δὲ δὴ καὶ τῷ Καλλικλεῖ τῷ πρὸς μητρός σου θείῳ κελεύεις ἔτι
10 στήλην τινὰ ἀναστῆσαι τῆς Παρίου λίθου λευκοτέραν, προσληπτέον ἔξωθεν τὸ ποιήσω, τουτέστι λαμπρῶς ὑμνήσω χάεινον. τοῦτο δὲ εἴρηκεν ὡς διαστάσεως γεγωνυίας ἐν ἀρχῇ, εἰ μνησθήσεται διὰ τῆς φῶδης τοῦ Καλλικλέους. ἀλληγορικῶς δὲ τὸ ποίημα στήλην λέγει. Πάριος δὲ λίθος ἐστὶν ὁ καλούμενος λόγδιος.

15 133. Ὁ χρυσὸς ἐψόμενος αὐγὰς ἔδειξεν ἀπάσας] τουτέστιν ὡς τὸν χρυσὸν ποιεῖ τὸ πῦρ διαυγέστερον, οὕτω τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ὁ ὕμνος διαφανεστέρους καὶ τοῖς βασιλεῦσιν ἴσους ποιεῖ· τουτέστιν οὕτω λάμπει, ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὑμνούμενοι λάμπουσι.

1 τοιγαροῦν omm. D et Tricl., fort. recte. — 2 τὴν ante σὴν om. D. — τοῖς ἀπὸ om. D. — 3 ὑμετέρας D. — ὑπηρέτην fw. — ὑμετέρων D. — 5 μάτρω D, et μάτρῳ nunc in textu editur. — Καλλικλεῖ om. D. — 7 τοῦ πρὸς] τοῦ τῆς codd. et edd., corr. Boeckh in Disseni Explic. ad h. l. — 8 καλλικλέους D. — 8. 9 εἰ δὲ καὶ δὴ D. — 9 πρὸς] τῆς codd. et edd., corr. Boeckh in Disseni Explic. ad h. l. — 10 ἀναστῆσαι] στῆσαι D. — παρίας D. — 11 π. λαμπρῶς, τουτέστιν ὕμν. D. — χάεινους codd. rfs w, χάκείνους b. — 12 διαστάσεως pro διαστάσεως Boeckh ex Heynii coniectura. — εἰ pro ὅτι Boeckh scripsit. — 13 καλλικλέους B, καλλι^{κλ} D. — Post Καλλικλέους in B et edd. ante Boeckhium additum est φησίν. — 14 στήλην om. D. — 15 αὐγὰς ἔδειξεν ἀπάσας ex D addidi. — 16 διαυγέστερον D. — 18 ποιεῖ ex D addidi. — Ante τουτέστιν lemma fort. repetendum est. — οὕτως D. — 19 λάμπουσιν (sic B et edd.) om. D.

138. *Κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων*] ἐκεῖνος ὁ *Καλλικλῆς*, φησὶν, εἰ καὶ τέθνηκεν ἤδη, τῆς ἐμῆς εὐφημίας τυγχανέτω· ὡς τετελευτηκότος δὲ αὐτοῦ, ἔδρημα ἐχέτω, φησί, τὴν ἐμὴν γλῶσσαν εἰς τὸν ὕμνον αὐτοῦ τὴν ὑμνοῦσαν, τοῦτο
5 γὰρ ἐστὶ κελαδῆτιν.

142. *Ἴν' ἐν ἀγῶνι*] ὡς νενικηκότος αὐτοῦ τοῦ *Καλλικλέος* Ἰσθμια τοῦτό φησιν· ξηροῖς γὰρ σελίνους ἐστέφοντο κάκεϊ. § ὁ δὲ νοῦς· ὅτι ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἀγῶνι τῷ Ἰσθμικῷ ἐστέφθη παρὰ τῶν Κορινθίων *Καλλικλῆς*.

10 144. *Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων*] ὄντινα *Καλλικλέα* καὶ ὁ *Εὐφάνης* ὁ πρεσβύτερος τῶν σῶν προγόνων, ὃ *Τιμάσαρχε*, ἄσει καὶ ὑμνήσει, δηλαδὴ ὡς ἀποθανόντα ἀποθανών· ὡς ὅτι καὶ ἐν ἄδου εἰσὶν οἱ θαναμάζοντες τοὺς ἀρίστους, καὶ ὅτι αἰσθη-
σίς ἐστιν ἐν αὐτοῖς. § ἢ οὕτως· ὁ *Εὐφάνης* οὗτος ἐκ τοῦ
15 αὐτοῦ γένους *Τιμασάρχῳ* παλαιτέρῳ τις καὶ τῶν σοφῶν καὶ τῶν συγγραφάντων ἐπαίνους. λέγεται δὲ πάππος εἶναι τοῦ νικηφόρου πρὸς μητρός. § ἢ οὕτω· τοῦτο ἐπιπεφώνηκεν ὡς τοῦ *Εὐφάνους* καὶ *Καλλικλέος* ἡλικιωτῶν ὄντων. διὸ φησιν· ἐκεῖνος ὁ ἡλικιώτης ἄσεται καὶ ὑμνήσει τὸν *Καλλικλέα*, τοὺς δὲ

3 Post ὡς τετελευτηκότος δὲ αὐτοῦ fort. excidit paraphrasis verborum ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων. — 5 ἐστι] ἐστὶ τὸ edd. — κελαδῆτινί: — D. — 6 Scholium ad v. 142 om. D. — Verba ἴν' ἐν ἀγῶνι· ὡς νενικηκότος αὐτῷ (sic B ut vid.) τοῦ et ξηροῖς γὰρ σελίνους ἐστέφοντο κάκεϊ. ὁ δὲ νοῦς B in altera columna scripta habet, quare omm. edd., quae praeterea scripturae compendio male intellecto *Καλλικλέα* (*καλλικλέους* B) habent. Edd. inde a Beckio commate post κελαδῆτιν posito νενικηκότα post Ἰσθμια ad-
diderunt et Boeckh ultima ad v. 142 pertinere annotavit. — Rauchenstein e scholiorum vestigiis pro ἴν' ἐν ἀγῶνι coniecit δς ἐν ἀγῶνι quod recepit Christ. — 7 τοῦτο φησὶν Brfsw. — 10. 11 Lemma et ὄντ. K. x. ὁ *Εὐφ.* om. D. — 11 πρεσβύτατος? — 12 ἄσει] ἄγει D. — ἀποθανόντος ἀπ. D. — 13. 14 αἰσθησις ἐστὶν D. — 14 εὐφ. οὕτως ἐκ D. — 17 οὕτως D. — τοῦτον D. — 18 καλλικλέους codd. et edd. — διὸ φησὶν rfs w.

ἄλλους ὑμνήσουσιν οἱ ἡλικιώται· τουτέστι σὲ οἱ ἡλικιώται ὑμνήσουσι, τὸν δὲ Καλλικλέα ὁ Εὐφάνης.

148. Τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις τύχη, ἔλπεται τις ἔκαστος] ἔκαστος γάρ, φησὶν, οἶεται ταῦτα ὑπάρχειν ἐξοχώτατα, ἅπερ αὐτὸς εἶδε. τοῦτο δὲ λέγει ὡς τοῦ Εὐφάνους παρατετυχηκός, ὅτε ὁ Καλλικλῆς ἐνίκα τὰ Ἰσθμια· διὸ ὑμνήσει αὐτὸν ἅτε παρατετυχηκὸς καὶ ἑωρακὸς ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ Ὀρσοτρίαινα αὐτὸν νικήσαντα. § ἢ οὕτω· ταῦτά γε μὴν ἅπερ ἂν τύχη λέγων, ἐλπίζει καὶ πείθεται αὐτὸς ἐξαιρέτως καὶ ὑπὲρ τοὺς λογίους εἰρηκέναι. ἔνιοι δὲ οὕτως· ἅπερ δὴ ἂν τις τύχη θεα-

1. 2 ὑμνήσουσιν τὸν rfswb. — τουτέστι — Εὐφάνης om. D. — 3. 4 τύχη, ἔλπ. τις ἔκ. om. D. — 4 γάρ φησιν Drfswbh. — 7 τοῦ ὀρσοτρίαινα r. — 8 οὕτως D. — ταῦτα γε rf. — ἅπερ scripsi pro ὅπως. — Benedictus e schol. 1 et 3 pro τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις τύχη scripsit αὐτὸς δ' ἰδὼν ἂν τύχη, Hermann, Boeckh, Mommsen et Christ e schol. 1 τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις ἴδῃ receperunt. Mommsen vulgatam e glossa τύχη θεασάμενος ortam esse putat (ἅπερ δὴ ἂν τις τύχη θεασάμενος est paraphrasis schol. 3); schol. 2 autem τύχη legisse Mommsen concedit. Bergk in ed. 3 unum schol. fortasse ἂν τις ἴδῃ legisse dicit. Videntur ergo editores ante ἔνιοι δὲ οὕτως paragraphi signum posuisse, quod recte omissum est apud Boeckhium, nam apparet duo tantum ad versum 148 extare scholia, quorum alterum verbum τυγχάνω idem ac παρατυγχάνω καὶ ὁρᾶν valere dicit, alterum veteres utrum λέγων an θεασάμενος ad τύχη subaudirent dubitavisse refert. Neque credibile est voci ἴδῃ in textu glossam τύχη θεασάμενος superscriptam fuisse. — Male etiam Boeckh in Nott. Critt.: Τὰ δ' αὐτὸς ἂν τις τύχη. Rursus metrum laborat; nec coniecturae doctorum de hoc loco proditae dignae sunt, quae commemorentur, excepta una Hermannii ἂν τις ἴδῃ quae vera est. Sic schol. ἅπερ αὐτὸς εἶδε. Lectio τύχη monente Hermannō nata ex schol. ubi dicitur: ἅπερ δὴ ἂν τις τύχη θεασάμενος, et paullo ante: ἅτε παρατετυχηκὸς καὶ ἑωρακὸς ἐν τῷ ἀγῶνι etc. — Paullo aliter ipse Hermann Notae ad Pind. p. 373: »ἴδῃ v. 48 scholiastes iam legisse videtur, ita scribens: ἔκαστος γάρ, φησὶν, οἶεται ταῦτα ὑπάρχειν ἐξοχώτατα, ἅπερ αὐτὸς εἶδε. Τύχη e scholio

σάμενος, ταῦτα δοκεῖ καὶ ἀκριβέστερον διατίθεσθαι καὶ κάλλιον οὕτω νοεῖν τῶν ἄλλων.

151. Οἶον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι] ὁ Ἀρίσταρχος φιλοῖ τὸ οἶον. ὁ δὲ λόγος· μόνον ἂν τις ἐπαινῶν
 5 τὸν Μελησίαν τὰς ἀπαντωμένας ἔριδας παρὰ τῶν ἄλλων στρέ-
 φοι καὶ καταπαλαίοι καὶ καταγωνίζοιτο. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν
 παλαιόντων. δύναται δὲ καὶ δασέως ἀναγινώσκεισθαι τὸ οἶον,
 θανυμαστικῶς, ὥς φησι Δίδυμος. ἐλλείπει δὲ τὸ τίς· οἶον τις
 τοῦτον τὸν Μελησίαν ἐπαινῶν τὰς τῶν ἄλλων ἔριδας καταπα-
 10 λαίοι· οἶον, καὶ περιγίνοιτο. διαπρέπει γάρ, ὥστε τοὺς φθο-
 νοῦντας μηδὲν ἀνύειν. § παρεῖται δὲ τὸ τίς. ἔστι γάρ· ἔριδα
 στρέφοι τις ῥήματα πλέκων, οἶον ἂν τις αἰνέων τὸν Μελησίαν.
 § ὁ δὲ νοῦς· μόνον δὲ ἂν τις αἰνέων καὶ ὕμνων τὸν Μελησίαν,

natum, τύχῃ ἰδῶν, vel θεασάμενος: ut fortasse vera lectio sit ἰδῶν.» — 9. 10 λόγους D. — 10 ἔνιοι δὲ οὕτως om. D.

1 διαθεῖναι Tricl., διατίθεται rfsbw, διατιθέναι ha. — 2 οὕτως D. — 3 οἶον et οἶον iunctim B, οἶον om. D. — ἔριδα στρέφοι omm. B et edd. — 4 τὸ οἶον rfsbw. — ὁ ἀρίσταρχος, φησὶν τὸ οἶον φιλοῖ D. — Aristarchum et Didymum ἔριδας pro ἔριδα legisse recte observaverunt Boeckh et Mommsen; Bergk nihil nisi scholiastam ἔριδας, codices manuscriptos et paraphrastam ἔριδα habere dicit. »Caeterum qui veterum ἔριδας legebant, vereor ne τρέφοι scripserint.« Hermann Notae ad Pind. p. 374. — Confer etiam Hartungum: »Die Schol. können ἀνστρέφοι gelesen haben: denn sie geben das Wort durch καταπαλαίειν, καταγωνίζεσθαι, ἀποστρέφαι wieder. Und dieses Compositum passte besser für den Sinn: den Streit, d. h. den Streitenden niederwerfen: περιγίνοιτο d. h. Herr werden über den Streit, sagt Didymus. — Die Schol. erkennen nicht, dass Euphanes Subject ist: darum suppliren sie τις bei στρέφοι, und bei πλέκων denken sie sich den Melesias als Subject, andre auch den Sieger.« — 5 ἀπαντωμένας D, ἀναντωμένας ha. — 8 ὥς φησὶν ὁ δ. D. — οἶον τίς Drfsw, οἶον τίς bh. — 11. 12 ἔριδας τρέφει τίς D, ἔριδα τρέφοι τις Brfswb. — 12 τίς rfsbw, τίς bh. — 13 αἰνῶν (om. καὶ ὕμνων) D.

τὸν ἀλείπτῃν τοῦ Τιμασάρχου, τὴν ἔριδα καὶ τὴν φιλονεικίαν ἀποστρέφει, τὴν παρὰ τῶν ἄλλων δηλαδῇ.

153. Ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν] τοῦτο ἔστι καὶ ἐπὶ τοῦ Μελησίου ἀκούειν, ὥς φησι Δίδυμος, οἶον· ἀκαταπάλαιστος
5 ἔστι πρὸς τὸν ἔλκοντα αὐτὸν ἐν λόγοις, ὡς καὶ λογίου ὄντος τοῦ Μελησίου· οἱ δὲ ὅτι ὁ νικῶν. τάχα δὲ ὁ νικηφόρος κάλλιον ὑμνεῖται. ἀπάλαιστος οὖν, φησί, καὶ ἀνίκητος τοῖς ἔλκουσι καὶ ἐν τοῖς λόγοις καὶ οὐ δυνάμενος παραλογισθῆναι. ἀπὸ τῶν παλαιόντων δὲ πάλιν ἢ μεταφορά, καὶ τροπικαὶ αἱ λέξεις ἀπὸ
10 τῆς ἀθλήσεως. ἔάν τις, φησὶν, αὐτὸν εἰς λόγους ἔλκῃ, οὐ πίπτει ἀλλ' ἔστιν ἀκαταπάλαιστος. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαινοῦντος αὐτὸν ἀκοῦσαι, ἐφ' οὗ προεῖπε τὸ οἶον αἰνέων κε Μελησίαν. τὰ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τοῦ Μελησίου λέγει.

155. Μαλθακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ
15 παλιγκότοις ἔφεδρος] καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Μελησίου. οὗτος δὲ ἀλείπτῃς ἐστὶ τὸ γένος Ἀθηναῖος. ταῦτα δὲ φησιν ὡς τοῦ Τιμασάρχου ὑπὸ τοῦ Μελησίου ἀηλιμμένον. ἔφεδρος οὖν τοῖς ἐχθροῖς ὁ ἐπικείμενος τοῖς ἐχθροῖς, ὁ ἐφεδρεύων καὶ ἐπιτηρῶν.

2 περὶ D. — 3 ἔλκει edd. — τοῦτο ἐστὶ D, τοῦτό ἐστι rell. — 4 ὡς φησὶ Δίδυμος r. — 4. 5 ἀκαταπάλαιστος ἐστὶ D. — 5—8 ὡς καὶ — ἐν τοῖς λόγοις om. D. — 7 ὑμνεῖται Boeckh pro ὑμνεῖ. — φησι rfs w. — [τοῖς] h. — ἔλκουσι Boeckh addidit, qui annotat: »Addidi ἔλκουσι, retento tamen sequenti καί, quod olim [in Nott. Critt.] abiiciendum putabam, ut sensus sit: etiam ab iis invictus, qui oratione eum carpant et vellant.« — In B τοῖς ἔλκουσι deesse annotavi. — 10 ἔάν τις αὐτὸν ἔλκῃ φησὶν εἰς λόγους D. — Scholiastam ἀπάλαιστος εἰ (vulgo ἐν) λόγῳ ἔλκει legisse observavit Heyne in Schedis, quae Heynianae Pindari editioni quae anno 1817 Lipsiae prodiit, insertae sunt. — ἔλκει edd. ante Boeckhium, qui annotat: »taliam passim retinui in deterioris notae scholiis, hic non fero.« — ἐν λόγοις? — 12 προεῖπον codd. et rfs w b. — 14 In textu inde ab Er. Schmidio μαλακὰ editur. — ἐσχροῖς Mommsen ex D affert. — τραχύς δε D. — 16 ἀλείπτῃς ex D addidi. — ὡς] ὡς οὐ codd. — 17 ἀηλιμμένον edd. — 18 ἐπικείμενος rfs.

ἀλληγορικὸν δὲ τὸ νόημα, οἷον ἀντὶ τοῦ δυσκαταγώνιστος. προ-
κεκληρωμένοις γὰρ καὶ προκεκληκῶσι τοῖς προκατηγωνισμένοις
πρὸς ἀλλήλους ἀκοπίατος ἐφέστηκε. τὸ δὲ τραχὺς ἀντὶ τοῦ
φοβερός, ἐπαχθής. § ὁ δὲ νοῦς ὅλος· πρῶτος μὲν καὶ προσηγής
5 τοῖς ἀγαθοῖς καὶ φίλοις, χαλεπὸς δὲ τοῖς ἐναντίοις ἐφεδρευτής.

Ἐπίνικοι Νεμεονίχαις.

Πυθέα Αἰγινήτη παιδὶ παγκρατιαστῇ. Ὡιδὴ ε'.

Τῆς πέμπτης φθῆς ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος κώλων ἔν-
δεκα. Τὸ α' δίμετρον ἱαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ β' δίμετρον
10 τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ γ' ἔγκωμολογικὸν παρὰ τὴν τελευ-
ταίαν συλλαβήν. Τὸ δ' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν.
Τὸ ε' ἔγκωμολογικόν. Τὸ ζ' ὁμοίως τῷ β'. Τὸ ζ' τὸ αὐτό.
ἡ δὲ τι ἐμχύνθη ὡς καταλήξασα. Τὸ η' Εὐριπίδειον. Τὸ θ'

1 ἀλῆ ^{γικον} D, ἀθλητικὸν B et edd. — ὄνομα pro νόημα coniecit
Kayser (Lectt. Pindd. p. 23). — οἷον] ἡ D. — 1—3 προκεκληρω-
μένους γὰρ καὶ προκεκληκῶσι τοῖς προκατηγωνισμένοις πρὸς ἄλλους
D, unde προκατηγωνισμένοις vocabulum alibi non lectum pro vul-
gato προηγουμένοις recepi. — 3 ἀκοπίατος] »Ne corrigas ἀκο-
πίαστος, conf. schol. rec. Olymp. II 109.« Boeckh. — 4 ὁ δὲ
νοῦς· ὅλος μὲν πρῶτος καὶ κτλ. codd. — 5 Subscriptionem τέλος τοῦ
δ' τῶν νεμέων εἶδους exhibent rfs w. — Scholium metricum post
schol. ad v. 10 est in D. — Metrico stropharum et antistropharum
scholio in edd. haec praefigitur inscriptio: »Περὶ τῶν κώλων τῆς
στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου τῶν Νεμέων εἶδους«, scholio
metrico epodorum vero haecce: »περὶ τῆς ἐπωδοῦ (sic ha pro
ἐπωδῆς) αὐτοῦ. Titulum hic quoque ex Bergkii editione desum-
ptum ego addidi. — 8 καὶ om. D. — 13 δὲ τί B, δὲ τί D, δὲ τί
rfs w b h, δὲ τι a. — Scholiastam τι syllabam vocis ὅτι (vs. 7)
respexisse primus Beck annotavit.

ιαμβέλεος. Τὸ ι' ἱαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ια' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἡ ἐπωδὸς κώλων ἔνδεκα. Τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' 5 ἑξαμωλογικόν. Τὸ δ' Εὐριπίδειον. Τὸ ε' προσοδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ς' Εὐριπίδειον. Τὸ ζ' ἐπιωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, διὰ τὴν 10 μὲν ἀρχὴν τοῦ τροχαίου συζυγίαν. καὶ ἔστι Σαπφικὸν πλεονάζον λειπούσης τῆς ἀρχῆς. Τὸ ια' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. καὶ ἡ τελευταία ἀπόδοσις τὸ Χάρισιν ἐξέτεινεν.

1. Οὐκ ἀνδριαντοποιὸς εἰμι] φασὶν ὅτι οἱ τοῦ Πυθέου οἰκεῖοι προσῆλθον τῷ Πινδάρῳ παρακαλοῦντες ὅπως εἰς αὐτὸν 15 γράφῃ ἐπίνικον. Πινδάρου δὲ αἰτήσαντος τρισηλίας δραχμὰς ἔφασαν ἐκεῖνοι κάλλιον εἶναι χάλκεον ἀνδριάντα ποιῆσαι τῆς

1 ἱαμβέλεος D. — 3 ἡ δὲ ἐπωδὴ κώλων ια' καὶ αὐτὴ. τὸ α' D, fort. recte, et ἐπωδὴ (ἐπωδὴ) etiam rfswb. — 4 τροχαῖος B rfswb, τροχαῖον D. — 5 προσοδικόν B et edd. — 6. 7 Εὐριπίδειον — τὸ η' om. D. — 7 τρίμ.] δίμετρον rsw; corr. etiam Pauw p. 282. — 10. 11 ἱαμβέλεος λοιπούσης D. — 12 τελευταία rfswb. — 13 ἀνδριαντοποιὸς εἰμι D. — 13. 14 οἱ οἰκεῖοι τοῦ πυθέου ἤλθον πρὸς αὐτὸν παρ. B et edd. — 14 εἰς αὐτὸν omm. B et edd. — 15 ἐπίνικον] »Formam ἐπίνικος huius loci occasione vindicat Schaefer ad Gregor. p. 539. Eam ego ex fide librorum in scholiis veteribus sexcenties restitui, alteram autem ἐπίνικος raro deprehendi, aliquotiens ad Nem. IV, ubi id notavi.« Boeckh. — τρεῖς B D rfswb, τρεῖς (?) h; corr. Boeckh qui hanc notam addidit: »Vulgo τρεῖς, Scaliger τριακοσίας: v. Bast. ad Gregor. l. c. Non dubitavi in textum immittere τρισηλίας [idem voluit Er. Schmid], quod neque tribus neque trecentis drachmis statua aenea constare potuit. Ceterum universa res fabula est eaque valde inepta.«

αὐτῆς τιμῆς ἢ τὸ ποίημα. χρόνῳ δὲ ὕστερον γνωσιμαχῆσαντες ἐπανήλθον τὸ αὐτὸ διδόντες· ὁ δὲ ἐξονειδίζων αὐτοὺς οὕτως ἤρξατο καὶ φησι, μὴ κατασκευάζειν ἔργα τὴν αὐτὴν κατέχοντα χώραν, καθὼς οἱ ἀνδριαντουργοὶ τοὺς χαλκοὺς ἀνδριάντας, ἀλλὰ
5 τὰ ποιήματα ἅπερ πανταχόσε διῴκνεῖται, ὥστε τὴν ἀρετὴν τῶν ἐπαινεθέντων πολλοῖς εἶναι δῆλῃν. § ὁ δὲ νοῦς· οὐκ εἰμί, φησὶν, ἀνδριαντοποιός, ὥστε ἀργὰ καὶ ἀκίνητα ἐργάζεσθαι ἀγάλ-
ματα ἐπ' αὐτῆς τῆς βαθμίδος ἐστῶτα διηνεκῶς καὶ οὐ θυ-
νάμενα ἀλλαχοῦ τὴν τοῦ νικηφόρου διαβοᾶν εὐδοξίαν. ἐνδεί-
10 κνυται δὲ διὰ τούτων, ὅτι οἱ λόγοι πάντων εἰς βελτίους.

4. Ἀλλ' ἐπὶ πάσης ὁλκάδος] ὁλκάς εἶδος φορτηγοῦ πλοίου, ἄκατος δὲ πλοίου βραχυτάτου. ὁ δὲ λόγος· διὰ παν-
τός οὖν πλοίου φορτηγοῦ τε καὶ μικροτέρου, ὃ γλυκεῖά μου
ῥῶδή, πορεύου ἐκβοᾶσα πρὸς πάντας τὰς τοῦ Πυθίου νίκας.
15 τὸ δὲ Νικῇ κατὰ μετάρθεσιν τοῦ α̅ εἰς ἦ.

10. Οὕτω γένουσι φαίνων τέρειναν] ἀλληγορεῖ βου-
λόμενος σημῆναι τὸν ἀγένειον ἀπὸ τῆς κυπριζούσης ἀμπέλου.
ἡ δὲ ὀπώρα οὐκ ἔστι τῆς οἰνάνθης μήτηρ, ἀλλὰ τοῦναντίον·
προανθεῖ γὰρ πρῶτον, εἶτα ὀπώρα γίνεται. χρῆται δὲ τῇ
20 τοιαύτῃ ἀναστροφῇ συνεχῶς, Ἀσυχία φιλεῖ μὲν συμπόσιον (Nem.
IX 114 vg.)· οὐ γὰρ ἡ ἡσυχία φιλεῖ τὸ συμπόσιον, ἀλλὰ τὸ συμ-
πόσιον τὴν ἡσυχίαν. Δίδυμος δὲ βέλτιον φησι μὴ τὸν καρπὸν,

2 ἦλθον B et edd. — 3 καὶ φησὶ Drfsw. — αὐτὴν ἔχοντες D. — 4 χαλκοὺς D. — 5 πανταχόθεν D. — 6. 7 εἰμί φησιν rfswhb. — 7 ἀνδρ. φησὶν D. — 8 ἐστῶτα r. — 11 πάσης pro πάσας etiam codd. vett. in textu. — 12. 13 ἄκατος — πλοίου om. D. — 12 πλοῖον βραχύτατον edd. — 13 τὲ καὶ r. — γλυκεῖά μου Drfs. — 14 πυθίου D. — 15 κατὰ μέθεσιν D. — 16 φαῖνεν edd. — τερεί-
ναν B, om. D. — ἀλληγορικῶς D. — 18 ὀπώρα r. — οὐκ ἔστιν ἡ ὀπώρα τ. οἶν. D. — 20 συνεχῶς D quod Heyne coniecit, συνετῶς Brfswbh; Boeckh ex Faehsii coniectura (Syll. p. 46) fort. recte συνήθως edidit collato Schol. Nem. VII 53, X 55, Isthm. II 28 etc. — ὡς post συνεχῶς add. bha. — ἀσυχία D. — 21 ἡ om. D. — 22 βέλτιον om. D. — βέλτιον φησὶ rfswh. — φησὶ D.

ἀλλὰ τὴν ὥραν ἀκούειν, καθ' ἣν ὁ καρπὸς ὁμώνυμος πεπαίνεται. ὅτι δὲ καλοῦσι τὸν καιρὸν ὁπώραν, Ὅμηρος (Od. ξ 384).

Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἥ ἐν θέρει ἥ ἐν ὁπώρῃ.

- 5 θέλει οὖν λέγειν, ὅτι οὕτω τὸν καιρὸν τοῦ γενειάσκειν ἔχων. οἰνάνθην γὰρ κατὰ μεταφορὰν τὸν ἱουλον εἶρηκε, τουτέστι τὴν πρῶτην τῶν γενειάδων ἀνάφυσιν· μήτηρ δὲ τοῦ γενειάσκειν γίνεται ἡ ὥρα. § ὁ δὲ νοῦς· οὐδέπω ἐν τῇ γενειάδι δεικνύς τὴν ἀπαλὴν ὥραν καὶ ὁπώραν, τουτέστιν οὐδέπω γενειάσκων.
- 10 § τὸ δὲ σχῆμα περιφρασὶς ἐξ ἀλληγορίας· οὕτω τῆς ἀπαλῆς οἰνάνθης τὴν μητέρα ὁπώραν φαίνων, ὅπερ ἐστὶν ὥραν, ὡς Ὅμηρος (Od. μ 76)· Οὕτ' ἐν θέρει οὕτ' ἐν ὁπώρῃ, ἀντὶ τοῦ τῷ ὁπωρινῷ καιρῷ.

12. Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἡρώας] συλλήφει χέρη-
15 ται ἀπὸ Κρόνου καὶ Διὸς καὶ Νηρεΐδων λέγων εἶναι τοὺς Αἰακί-

1 ὁμώνυμος BDrfswb, ὁμονόμος h. — 4 φᾶτ' rs. — Od. ξ 384 ἡ ἐς θέρος ἡ ἐς ὁπώρην legitur; cfr. M. Schmidt, Didymi fragm. p. 233: »Hoc loco Didymus poetae mentem percepit. Cf. Chaerem. Athen. XI p. 608 (tr. Gr. III p. 133 ed. Wagn.) appositum a Dissen. expl. p. 392. 393. Homeri locus docet in Scholl. nostris Didymi adnotationem olim extitisse nunc deperditam de lectione ἐν pro ἐς.α — 5 τὸν omm. B et edd. — ἔχων] Hoc participio meliorum codicum lectionem φαίνων (φαῖνεν Triclinius) firmari viderunt Boeckh, Bergk, Schneidewin, Hartung alii. — 6 γὰρ μεταφορικῶς τὸν D. — 7 τοῦ γενειάσκοντος BDrfswbh. — 8 »γένουσι videtur Scholiastes legisse [pro γένους]α praeunte Er. Schmidio Heyne in ed. 3; Hartung voce γενειάδι ad Hermannii coniecturam γένουι (pro γένουσι) stabiliendam usus est. Cf. etiam Dissenium in Explicc. ad h. l.: »Hermannus nunc [de metris Pindari, in Pindari editione Heyniana. 1817. III 1. p. 233 et in Notis ad Pind. p. 574] postulat γένουι ex Boeckhii coniectura ob epitritum, quum etiam Scholiasta habeat τῇ γενειάδι.α — 9 ὥραν καὶ om. D. — ὁπώραν r. — 10 περ. ἡ ἀλληγορία D. — οὕτω D pro οὕτω quod om. a. — 11 ὅπερ ἐστὶν Drfsbw, ὅπερ ἔστιν bh. — 12 ἐν ἐπώρῃ D. — 13 τῷ] ἐν D. — 15 Διός] Ζηνὸς B et edd., Διὸς etiam Tricl.

δας. Αἰακὸς γάρ Διὸς, Αἰακοῦ δὲ καὶ Ἐνδρῆδος τῆς Χείρωνος
 Τελαμῶν καὶ Πηλεὺς, ὁ δὲ Χείρων Κρόνου. πάλιν ἀπὸ τῶν
 Νηρείδων Φῶκος καὶ Ἀχιλλεύς· Ἀχιλλεύς μὲν γὰρ παῖς Θέτιδος
 ἔκγονος ὦν Αἰακοῦ, Φῶκος δὲ Ψαμμάτης Νηρείδος καὶ αὐτῆς
 5 ἐξ Αἰακοῦ. § Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς] Τελαμῶν καὶ
 Πηλεὺς· Κρόνου μὲν γὰρ Χείρων καὶ Φιλύρας, Χείρωνος δὲ
 Ἐνδρῆς, Ἐνδρῆδος δὲ Τελαμῶν καὶ Πηλεὺς ἐξ Αἰακοῦ. § Ἐκ
 δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς καὶ ἀπὸ χρυσεῶν Νηρείδων φυτευ-
 θέντας ἐγέραιρε. τίς; ὁ Πυθέας νικήσας, ὡς ἂν προγόνους
 10 αὐτοῦ καὶ κτίστορας. § ὁ δὲ νοῦς· τοὺς δὲ ἀπὸ Κρόνου καὶ
 Διὸς καὶ ἀπὸ τῶν καλλίστων Νηρείδων, τουτέστι τοὺς Αἰακίδας
 ἐκόσμησε, καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Αἴγιναν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ
 ἐγέραιρε. § ξείνων ἄρουραν δὲ τὴν Αἴγιναν φησιν, ἥ ὅτι
 φιλόξενοι οἱ Αἰγινῆται, ἥ καθότι μητρόπολις ἦν τῶν περὶ Πηλέα
 15 καὶ Τελαμῶνα. γεννηθέντες γὰρ ἐν τῇ Αἴγινῃ ἀπωκίσθησαν
 διὰ τὸν Φώκου θάνατον.

17. Τάν ποτ' εὖανδρόν τε] τουτέστιν ἀγαθοὺς ἄνδρας
 ἔχουσιν καὶ ἔνδοξον τῷ ναυτίλλεσθαι. § ὁ δὲ νοῦς· ἦντινα

1 καὶ δηδός BD Tricl. — χείρωνος D. — 3 ἀχιλεύς· ἀχιλεὺς
 B. — 4 νηρείδος D et ut videtur etiam B, Νηρηίδος edd. ante
 Boeckh. qui hic mutavit »quia scholiastes breviori forma in hac
 nota uti solet«; posthac tamen (v. 8) Νηρηίδων ob verba poetae
 retinuit. — 5 ἐξ add. ha. — 5—7 Verba ἐκ δὲ Κρόνου — ἐξ Αἰακοῦ
 Boeckh ante p. 153, 14 transposuit, om. D. — 7. 8 Αἰακοῦ. τοῦ-
 τους οὖν Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἀπὸ B et edd. ante Boeckhium, qui ἐκ
 ante Κρόνου et καὶ ante ἀπὸ addidit. Ego locum sicut in D libro
 legitur dedi, nisi quod cum verbis ἐκ δὲ Κρόνου novi scholii initium
 significavi. — 8 χρυσεῶν Νηρείδων veterum codicum scripturam
 ob praecedens Ζηνὸς ex D recepi, χρυσῶν Νηρηίδων edd. et forte
 etiam B. — φυτευθέντα D. — 9 Post ἐγέραιρε punctum addidi ex
 Drfsw, comma est in bh, om. a. — πυθείας D. — 11 καὶ ἀπὸ
 χρυσεῶν νηρείδων φυτευθέντας ἐγέραιρε τουτέστι D. — 13 No-
 vum scholium incipit D, non incipiunt [B] edd. — αἴγιναν φησὶν
 Drfsw. — 14 καθό D. — 15 γεννηθέντας rfs. — 17 τάν ποτ' D.
 — 18 ἐν pro ἔνδοξον BD et edd. ante Boeckh.

Αἰγιναν ἠῤῥξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι
τὰ ναυτικά· ἠῤῥξαντο δὲ στάντες παρὰ τὸν Ἑλλανίου Διὸς βωμόν.
Ἑλλήνιος δὲ Ζεὺς τιμᾶται ἐν Αἰγίνῃ παρὰ τῷ οὕτως Ἑλληνίῳ
ἀκρωτηρίῳ καλουμένῳ. φασὶ γὰρ ἀρχμοῦ ποτε πῆζοντος τὴν
5 Ἑλλάδα, ἔνιοι δὲ κατακλισμοῦ, συνελθόντας τοὺς Ἑλληνας καθι-
κετεῦσαι τὸν Αἰακὸν ὥς ὄντα παῖδα Διός, ἐξαιτήσασθαι τῶν
τότε συστάντων κακῶν τὴν ἴασιν· τοῦτον δὲ εὐξάμενον ἀπο-
θεραπεῦσαι τὰ δεινὰ, καὶ οὕτω διὰ τὴν τῆς Ἑλλάδος σωτηρίαν
Ἑλλήμιον παρὰ τοῖς Αἰγινήταις τιμᾶσθαι Δία.
10 21. Ἐνδαίδος ἀρίγνωτες υἱοί] τίνες δὲ πάντες ὁμοῦ
ἐλιτάνευσαν περὶ τῶν προειρημένων; οἱ ἔνδοξοι παῖδες τῆς
Ἐνδηίδος, φησί, Τελαμῶν καὶ Πηλεὺς, καὶ ὁ Φῶκος ὁ τῆς θεοῦ
Ψαμμάθης παῖς, ὅντινα ἡ Ψαμμάθῃ ἐγέννησε παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς
τῆς θαλάσσης, εἰκότως ὥς Νηρηΐς. κρέοντος δέ, ἦτοι τοῦ
15 ἐνδύξου ἢ βασιλέως.

25. Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν] αἰδοῦμαι καὶ φυλάττομαι,
φησί, διηγήσασθαι μέγα τι καὶ οὐ δικαίως τετολημμένον καὶ

1 ἠῤῥξαντο D. — εὐδοξον D [B?] — 2 εῤῥξαντο Brfswbh.
— στάντες BD, πάντες edd.; male igitur Mommsen et Bergk scho-
liastam ad vv. 17. 21 πάντες legisse putant. — περὶ τὸν D. —
3 περὶ τῷ D, παρὰ τὸ rf. — 4 ποτὲ Drfswbh. — 8 οὕτως D. —
9 τιμᾶσθαι scripsi, τιμῆσαι BDrfswb, τετιμῆσθαι ha. — 10 ἐν-
δαίδεος citat Mommsen ex D. — τίνες Drfswb. — Ex πάντες
ὁμοῦ quo poetae ἀμᾶρ reddi voluit scholiastes, cave concludas eum
πάντες pro στάντες in textu legisse. — 11. 12 »Ob ἀρίγνωτες von
Metrikern oder von Abschreibern herrühre, weiss ich nicht, aber
das weiss ich, dass es dem Sinne nicht passt: vgl. Pyth. IV 157 ἀρί-
γνωτον πέδιλον. Und der Schol., welcher οἱ ἔνδοξοι παῖδες τῆς
Ἐνδηίδος sagt, kann es wohl schwerlich gefunden haben, denn er
würde es anders wiedergegeben haben.« Hartung, qui εὔγνωτες
edidit. — 12 φασὶ B et edd. ante Boeckhium. — 13 Ψαμμάθης [B?]
rfs w. — Ψαμμάθῃ rfs w. — ἐγέννησε r. — 17 μέγα τι] μέγα τε
codd. et edd. in textu, sed μέγα τι a Boeckhio iam coniectum sed
spretum ex hoc scholio (cf. etiam p. 156, 13 μέγα δὲ ἔργον) firmavit
et Rauchensteinio Bergkioque probavit Hartung. — τὶ rsw, τί Df.

πεπραγμένον. εἰς γὰρ τὰ πάτρια τῶν Αἰακιδῶν ἐμπεσὼν καὶ μνησθεὶς Φῶκον ὑποστέλλεται τὴν κατ' αὐτῶν τύχην λέγειν. ἔστι δὲ αὕτη. φασὶ γὰρ Πηλέα καὶ Τελαμῶνα ἐν γυμνασίοις ἀνελόντας Φῶκον, τὸν μὲν δίσκῳ τύψαντα τὸν Πηλέα, τὸν δὲ
 5 Τελαμῶνα σιδήρῳ τὰ μετάφρενα, καὶ οὕτω τὸ μῦθος φεύγοντας τῆς Αἰγίνης ἐκπесεῖν, καὶ τὸν μὲν Τελαμῶνα εἰς Σαλαμῖνα τὴν πρὸς τῇ Ἀττικῇ, τὸν δὲ Πηλέα εἰς Θετταλίαν μετοικῆσαι· ὥς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ καταλόγῳ φησὶ (Argon. I 93)·

Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ,

10 Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβόλακι ναῖε λιασθεὶς.

§ Ἄλλως. τί αἰδεῖται ὁ Πίνδαρος, καὶ τί αὐτοῖς φησι μὴ δικαίως κекινδυνευμένον εἶναι; τὸ ὅτι ἀνέϊλον τὸν Φῶκον καὶ ἔφυγον· περιεσταλμένως δὲ αὐτὸ εἶρηκε. μέγα δὲ ἔργον φησὶν, ὅτι οὐ κατὰ δίκην ὁ κίνδυνος ἐγενήθη τῷ Τελαμῶνι καὶ τῷ Πηλεῖ τὸν
 15 ἑαυτῶν ἀδελφὸν ἀποκτεῖνασι Φῶκον, ἀλλ' ἄδικος ὁ τοιοῦτος κίνδυνος, ὃν φησιν αἰδεῖσθαι εἰπεῖν. δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι· τὸ ἀκίνδυνον ἐν δίκῃ, ἀληθές. ὃ γὰρ μὴ ἔχει κίνδυνον κατὰ τὴν δίκην, ἀληθές ἐστιν. οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος τὸν Φῶκου θάνατον, ἀλλ' ἐκτρέπεται εἰπεῖν. μήποτε δὲ καὶ τὸ παρὰ Καλ-
 20 λιάχῳ (fragm. 136)·

2 κατ' αὐτὸν B et edd. — 3 ἔστι] ὅτι D. — 4 ἀνελόντων D, ἀνελόντα rfswbh. — Hinc sua hausit Tzetzes ad Lycophr. 175: ὃν Φῶκον ἐν γυμνασίῳ Πηλεὺς δίσκῳ πλήττει· Τελαμῶν δὲ τὸ μετάφρενον πλήξας ξίφει ἀνέϊλεν αὐτὸν, ὅθεν παρ' Αἰακοῦ διώκονται τῆς Αἰγίνης. Καὶ ὁ μὲν Τελαμῶν τὴν Σαλαμῖνα νῆσον οἰκεῖ . . . ὁ δὲ Πηλεὺς κατὰ Φερεκύδην καθαίρεται ὑπ' Εὐρύτου τοῦ Ἀκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει. — 4. 5 πηλέα καὶ τὸν τελ. B et edd. — 5 μετάφρενά. καὶ r. — οὕτως τὸ μῦθος D. — μῦθος scripsi pro μῦθος. — 8 καὶ om. D. — 10 δὲ ἐν D. — Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἐνὶ δώματα ναῖε λιασθεὶς exhibent Apollonii codices mss. — 11 αὐταῖς rfs w. — φησὶ Drfswbh. — 13 δὲ αὐτὸς D. — 14 καταδίκην D. — ἐγενήθη Drfsw. — 15 ἀποκτεῖνασιν rfswbh. — 16 ὃν φησὶν D. — 16 δύναται — 19 εἰπεῖν om. D, propter homoeoteleuton.

Ἐκλυ' ἐτῶν, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθοι,
Πηλεὺς,

οὕτως ἀποδοτέον, ὅτι αἱ γυναῖκες ὠνείδιζον αὐτῷ τὸν Φώκου
θάνατον. § δὲ νοῦς· αἰδοῦμαι γοῦν, φησί, τὴν προφανῇ
5 αἰτίαν, δι' ἣν κατέλιπον τὴν ἐνδοξοτάτην νῆσον Αἴγινα, εἰπεῖν,
καὶ τίς τούτους τοὺς ἀνδρας θαίμων καὶ τύχη ἀπὸ τῆς Οἰνώνης
ἀπήλασε· παύσομαι τῆς τοιαύτης διηγήσεως.

30. Οὗ τοι ἅπανα κερδίων] οὐ φέρει κέρδος πᾶσα
ἀλήθεια· ἀτρεκῆς γὰρ καὶ φαίνουσα τὸ ἴδιον πρόσωπον. ἀλλὰ

1 ἔκλυε τῶν μηδὲν (μὴ δὲ D) BDrfs^w, ἔκλυέ τοι τῶν μηδὲν
bha. — ὀλίσθη rfs^w, ὀλισθῇ bha. — »Adde τοι et scribe ὀλισθῇ
pro ὀλίσθη« Bentley, sed »ultimum male coniecit Bentleius accen-
tum inferens quem saepe in hac forma etiam novissimae editiones
contra legem ponunt . . . sed coniunctivo substituendus erat opta-
tivus, ut fecit Bergk An. Lyr. I nr. 62 = II nr. 65. Idem in priore
editione cum Bentleio scripsit ἔκλυέ τοι (cui δὲ praetulit Mein.
ad Callim. p. 143), sed in altera dedit ἔκλυε, τῶν μηδὲν ποτ'
ἐμοὺς κ. τλ., ego tenui quod olim in Prol. Aet. p. XVI (i. e. in
Aet. I 12) conieci, ut facilius.« Schneider. — 3 οὕτως δὲ ἀποδ.
D. — 4 οὖν D. — φησι rfs^wh. — 6 ἀπὸ τῆς Οἰνώνης] Ex
his scholii verbis antiquiorum editionum errorem ἀποινώσας pro
ἀπ' Οἰνώνας corr. Schmid et Benedictus. Male contra Oxonn.:
»Aretius vero censet ab Οἰνώνα desumptum esse ἀποινώσας, quasi
ἀποινωνήσας. Si hoc verum esset Scholiasten in loco laudato hanc
vocem interpretari aliquis putet, non vero cum Schmidio legisse.
Sed illud non est verisimile. Nihilominus eum ἀπ' Οἰνώνας le-
gissee hinc vix constare potest. Solita sua brevitate usus poeta
sensum expresserat quem Scholiastes additis his vocibus quae sane
sunt supplendae, explicat. Schol. in prioribus habet τὸ μῦσος
φεύγοντας τῆς Αἰγίνης ἐκπεσεῖν, quam sententiam si active reddas
Δαίμων τὸ μῦσος φεύγειν ἐποίησεν, καὶ τῆς Αἰγίνης ἐκπεσεῖν, iam
scholiis cum textu convenit. Verum si haec non omnino satis-
faciant, et lector iuxta nobiscum animi pendeat, non tamen si
schol. ita legerit et corrupto Cod. fuerit usus, sanum textum cor-
rumpere licebit.« — 9 ἀτρεκῆς D, unde tamen nihil emolumenti

δεῖ ποτε καὶ ἐπιχειρῶνται τὸ πρόσωπον τῆς ἀληθείας. § ὁ δὲ νοῦς· οὐ γὰρ πᾶσα ἐπιχειρῶς ἐστὶν ἀλήθεια, φανερά γινομένη καὶ εἰς ὄψιν ἀγομένη ἀτρεκῶς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ νοῆσαι, ὅτι δεῖ κατὰ καιρὸν σιωπῆσαι, σοφώτατόν ἐστι πρᾶγμα.

- 5 34. Εἰ δ' ὁλλβον ἢ χειρῶν βίαν] τὰ μὲν περὶ τὸν φόνον τοῦ Φώκου διασιωπήσομαι· εἰ δέ τοι ἐπαινέσαι δεῖ, φησίν, ἢ εὐδαιμονίαν ἀνθρώπου ἢ σθένος χειρῶν ἢ τὴν κατὰ πόλεμον ἀρετήν, δύναμαι, φησί, πύρρῳ ἄλλεσθαι τοὺς Αἰακίδας ἐν τούτοις ὕμνων. § ὁ δὲ νοῦς· εἰ δὲ δεῖ τὴν ἄλλην εὐδαι-
- 10 μονίαν τῶν Αἰακιδῶν, ἢ τὴν ἀνδρείαν ἢ τὰ κατὰ πόλεμον ἔργα ἐπαινέσαι, ἥδη τίς μοι ὑποσκαπτέτω πηδημάτων μεγάλων σημεία, ὥστε κούφως διὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τὸ ἐξώτερον φέρεσθαι.

redundat ad Bergkii suspicionem ex paraphrasi fort. firmandam, ἀτρεκῆς pro ἀτρεκῆς legendum esse.

1 ποτέ Drfswbh. — 3 ἀλλὰ καὶ π. καὶ D. — »Pro ἀνθρώπῳ Hermannus [Notae ad Pind. p. 375] coniecit ἐν καιρῷ olim a scholiaste lectum esse, propter eius explicationem.« Dissen, Explic. p. 396. Hartung καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἐν καιρῷ (ἀνθρώπῳ vulgo) νοῆσαι scripsit hac nota addita: »In dieser wörtlichen Paraphrasis ist keine Spur von ἀνθρώπων oder ἀνθρώπῳ enthalten, und an dessen Stelle findet man κατὰ καιρὸν eingesetzt, während der Erklärer sonst keinen einzigen Begriff auf eigne Faust hinzugefügt hat. Man hätte aber das nichtige ἀνθρώπῳ auch ohne so eine Autorität entfernen sollen. Denn hier handelt es sich nicht sowohl um das, was dem Menschen, sondern um das, was dem Dichter zusteht.« Rauchenstein (Philol. XIII p. 259) κατὰ καιρὸν glossam vocis πολλάκις esse suspicatur. — 4 σοφώτατον ἐστὶ D. — 5 παρὰ τὸν D. — 6 διασιωπήσομαι D. — εἰ μέντοι D. — 7 χ. εἰς τὴν D. — 10 τὴν αἰακιδῶν B (?) et edd. — 11 ἐπαινέσαι om. D. — »δέ, quod in libris [recc. tantum] est ante αὐτόθεν, incommodum est. Scholiastes, qui ita scribit, ἥδη τίς μοι ὑποσκαπτέτω πῆδημα τῶν μεγάλων σημείων, per ἥδη videtur αὐτόθεν expl.uisse. Itaque delendum puto δ' illud.« Hermann Notae ad Pind. p. 375, recte, nam »cognita meliorum librorum scriptura iudicium Heynii et Hermannii optime confirmatur. Scholia μοι

ἀλληγορεῖ οὖν· δύναμαι πλέον πάντων θαυμάσαι αὐτοὺς καὶ
 ὑπερβαλέσθαι τοὺς ἀγωνίζεσθαι βουλομένους. ἡ δὲ μεταφορὰ
 ἀπὸ τῶν πεντάθλων, οἷς σκώμματα σκάπτονται, ὅταν ἄλλωνται·
 ἐκείνων γὰρ κατὰ τὸν ἀγῶνα πηδῶντων, ὑποσκάπτεται βόθρος
 5 ἐκάστου τὸ ἄλμα δεικνύς. φησὶν οὖν ὅτι βουλομένῳ μοι τοὺς
 Αἰακίδας ἐγκωμιάζειν ἤδη τις μακρὰ ὑποσκαπτέτω μοι ἄλματα,
 νικήσω γὰρ καθάπαξ τοὺς ἐναντιοῦσθαί μοι καὶ ἐγκωμιάζειν
 βουλομένους.

39. Καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί] οἱ αἰετοί,
 10 φησὶν, οὐ μόνον τὰ περίγεια πέτονται, ἀλλὰ καὶ πελαγίζουσι·
 καὶ ἐγὼ οὖν ὥς αἰετὸς πελαγιῶ ἐν τοῖς ποιήμασιν.

habent in paraphrasi; ἤδη, quod addunt, interpretationis est. α
 Mommsen. — πηδημάτων scripsi pro πήδημα τῶν. — σημεία D,
 σ^μ B, σημείων edd. — 12 ἐξώτερον D.

1 ἀλληγορεῖς οὖν δυνάμεως D. — δύναμαι scripsi pro δυνά-
 μενος. — 2 ὑπερβάλλεσθαι D. — βουλομένους Boeckhii coniecturam
 pro δυναμένους recepi. — 3 σκώμματα D ex σκώματα. — 6 τις
 rfswhh. — 7 νικήσω scripsi et γὰρ ex BD addidi; νικήσαι
 γὰρ BD (νική D), νικήσαι sine γὰρ edd., ὥστε νικήσαι coni.
 Boeckh, ἡγουν ὑπερπηδήσω τὸ σκῶμμα, ὥσπερ ἀθλητῆς ἐν πεν-
 τάθλῳ, καὶ νικήσω καθάπαξ τοὺς ἐναντιομένους μοι, καὶ ἐπαι-
 νέσαι ἰσχύσω οὐδς προεδέμην Triclinii scholium. Confer Bergkium:
 »Triclinius emendationem ἔχω γονάτων non suapte ingenio fecit,
 sed repperit in scholio vetusto, quod nunc interiit [? ?]: para-
 phrasta qui interpretatur ὥστε κοῦφως διὰ τῶν γονάτων ἐπὶ τὸ
 ἐξώτερον φέρεσθαι, legit ἔξω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμᾶν, atque infin.
 ὁρμᾶν videtur etiam sch. 2 repperisse, sed sch. 1 δύναμαι πόρρω
 ἄλλεσθαι videtur ἔχω . . ὁρμᾶν legisse. α Mommsen ex para-
 phrasi ὑπὲρ γονάτων ἐλάφρ' ἀνορμᾶν (sc. ἄλματα) i. e. »daturo
 saltus faciles e genibus quasi profectos et subductos α aliquando
 coniecit. — ἐναντιοῦσθαί μοι D. — 9. 10 αἰετοί φησιν rsbh,
 αἰετοί φησιν f, αἰετοί φησιν w. — 10 περίγαια ha. — πέττονται
 rfw, πέπτονται s. — 11 ποιήμασι D.

42. Ἐν δὲ μέσσαις φόρμιγγ' Ἀπόλλων] ἐν αἷς Μοῦσαις ὁ Ἀπόλλων κιθάραν ἐπτάφωνον τῷ πλήκτρῳ χρούων· διὰ γὰρ τοῦ πλήκτρου ὥσπερ γλώσσης ὁ φθόγγος ἀποδίδεται· ἐξῆρχε πάσης μελωδίας, τουτέστι νόμων μελωδικῶν. τοῦτο δὲ 5 φησι παρὰ τὸ ὡς νομῶ θεῶ τῷ Ἀπόλλωνι ἀνακεῖσθαι τὴν Μοῦσαν. τὸ δὲ διώκων ἀντὶ τοῦ συνάπτων, καθαρίζων τῷ πλήκτρῳ. διώκειν δὲ φησιν αὐτόν, τὸ τάχος ἐμφῆναι βουλόμενος τῆς πλήξεως.

46. Αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν] αἱ Μοῦσαι, φησί, 10 πρώτων μὲν ὕμνησαν τὸν Δία, μετὰ δὲ τὸν Δία ὕμνησαν δευτέραν τὴν Θέτιν, ἔπειτα τρίτον τὸν Πηλέα, καὶ διηγῆσαντο ὅπως αὐτόν ἢ ἄβρὰ Κρηθῆϊς ἢ τοῦ Ἰππολύτου θυγάτηρ ἀνελεῖν ἐβουλήθη· ἐκ δὲ τούτου τὸ σεμνὸν αὐτοῦ ἐγκωμιάζουσαι ᾗδον. § Ἄλλως. ἀπὸ Διὸς προοιμαζόμεναι, φησὶν, ᾗδον καὶ ὕμνου 15 τὴν Θέτιν. τὸ προοίμιον οὖν ἀπὸ Διὸς ἐποιήσαντο· καὶ ἀλλαχοῦ (Nem. II 1 vg.)· Ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι, Διὸς ἐκ προοιμίου. καὶ Ἄρατος (Phaenom. 1)· Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα.

1 μοίσαις D, etiam in textu, ubi nunc μέσαις editur. — 2 πλήκτρῳ] χρυσῷ πλ.? — 4. 5 δὲ φησί D. — 5 παρὰ τῷ ὡς D. — Cum paraphr. voculam μέσσαις non reddat, fortasse pravam D libri et Triclinii scripturam μοίσαις (μοίσσαις) ante oculos habuit. — 6 Μοῦσαν] μουσικήν? — 9 ὕμν. διὸς· αἱ D. — 10 μὲν τὸν δία ὕμνησαν D. — μ. δὲ τ. Δ. ὕμν. om. D. — 12 ἄβρὰ κρηθῆϊς D. — ἐβουλήθη D. — Ἰππολύτου pro Ἰππολύτα scholiastam in textu legisse putant Mommsen et Bergk; contra Benedictus: Ἰππολύτα Dor. pro comm. Ἰππολύτῃ pro patronymico Ἰππολύτεια. Hoc est ut exponit Schol. Ἰππολύτου θυγάτηρ. Mihi scholiasta in textu Ἰππολύτας pro Ἰππολύτα satis inepte legisse et in scholio ἢ τῆς Ἰππολύτης θυγάτηρ scribendum esse videtur. Nem. IV 92 enim Ἰππολύτας (θυγάτηρ) et in textu et in scholio certum est. — 13 αὐτοῦ omm. B et edd. — ἐγκωμιάζεσθαι Brfswbh, ἐγκωμιαζόμεναι a. — 14 προοιμαζόμεναι φησιν rfswhb. — φησὶν om. D. — 17 E διὸς r. — ἀρχώμεθα D, ἀρχόμεσθα r, ἀρχόμεσθα fsw, ἀρχόμεθα bh.

50. Μαγνήτων σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν] τὸν Ἀκα-
στον τῆς Μαγνησίας τὸν ἐπίσκοπον καὶ βασιλέα. ποικίλοις οὖν,
φησί, λόγοις ἀπατήσασα τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα ἢ Κρηθῆς ἐπεβού-
λευσε τῷ Πηλεΐ· τὸ δὲ πλάσμα, ψεύστης ἦν λόγος, ὅτι ἄρα
5 ἐπειρᾶτο ὁ Πηλεὺς ἐπιβουλεύσαι τῇ κοίτῃ τοῦ Ἀκάστου καὶ
μοιγεῦσαι τὴν Κρηθιδά· ἦν δὲ τὸ ἐναντίον· πολλὰ γὰρ αὐτὸν
τὸν Πηλέα ἐκ πάσης ψυχῆς ἐλιτάνευε καὶ παραπειθεῖν ἐπεχείρει
συνελθεῖν αὐτῇ.

58. Τοῦ δὲ ὀργὰν κνίζον αἰπείνοι λόγοι] οἱ προ-
10 σάντεις λόγοι καὶ χαλεποί, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ὑψη-
λῶν τόπων. προσάντεις οὖν οἱ ἀντίτυποι λόγοι καὶ δυσπρόσιτοι.
§ ὁ δὲ νοῦς· τούτου δὲ τὴν προαίρεσιν καὶ τὸν τρόπον ἐκνίζον
καὶ ἐλύπουν οἱ ἄδικοι λόγοι, καὶ παραχρῆμα ἀπηρονήσατο αὐτὴν
εὐλαβηθεὶς τὴν τοῦ ξενίου Διὸς ὀργήν· ἵνα καθόλου ἀκούσωμεν
15 τὸ πατρός, ὡς Ὅμηρος (Π. Α 544)· Πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν
τε· ἢ ὅτι ὁ Πηλεὺς ἔχγονος ἦν Διός.

62. Ὁ δ' εὖ φράσθη] ὁ δὲ Ζεὺς, φησὶν, ἐφράσθη, ἀντὶ
τοῦ ἔγνω, καὶ ἀντὶ τῆς σωφροσύνης ἐπένευσεν αὐτῷ καὶ παρέ-
σχεν ὥστε λαβεῖν γυναικα τὴν Θέτιν.

20 67. Γαμβρόν Ποσειδάωνα πείσαις] πείσας ὁ Ζεὺς

1 πείσαι. D. — ἀκοίταν om. D. — 3 ἀπατήσασα ex D addidi,
Boeckh ex coniectura πείσασα post ἄνδρα addiderat. — Κρηθῆς
D. — 4 »συνέπλασε [pro συνέπαξε vel συνέπλεξε] a Scholiasta
lectum esse propter verba eius τὸ δὲ πλάσμα ἦν ψεύστης λόγος
credunt [sic Bergk] Mommsen. — In D comma post ἦν est. —
6 κρηθιδά D. — 7 ἐκ πάσης ψυχῆς scripsi (παντὶ θυμῷ est in
textu), ἐκοπάσης φ. D, ἐκ μέσης φ. B et edd. — 11 πρόσαντες D.
— δυσπρόσιτοι rs. — 13 Post ἐλύπουν in B οἱ δίκαιοι λόγοι de-
letum est. — παρὰ χρῆμα D. — 15 τοῦ πατρός B et edd. —
16 ἔγγονος B. — 17 ὁ δ' BDr, Ὁ δ' fsw, ὁ δ' Dbh. — εὖφράσθη
B, εὖ φράσθη D, ἐφράσθη edd., et sic scholiastam legisse vulgo
putant. — φησιν D. — 18 ἐπενόησεν BD et edd. ante Boeckhium,
qui ex Schneideri emendatione correxit. — 19 τὴν om. D. —
20 πείσας D.

σύγγραμbron αὐτῷ γενέσθαι τὸν Ποσειδῶνα· ὁ μὲν γὰρ τὴν
 θέτιν, ὁ δὲ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔγημεν. Αἰγὰι δὲ νῆσός ἐστι πρὸς
 τῇ Εὐβοίᾳ, καὶ ἀπὸ ταύτης τὸ πέλαγος Αἰγαῖον προσαγορεύεται.
 ἀπὸ τῶν Αἰγῶν οὖν φησι τὸν Ποσειδῶνα συνεχῶς ἐπὶ τὸν
 5 Ἰσθμὸν πορεύεσθαι. ὅτι δὲ Ποσειδῶνος ἱερὰ αὕτη, φησὶ καὶ
 Ὅμηρος (Π. Θ 203. 204).

Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίχην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα.

διὰ τί δὲ ὠνόμασε νῦν τὸν Ἰσθμόν; ὅτι οἰκεῖός τις ἦν τοῦ Πυ-
 10 θέου, εἰς ὃν αὕτη ἡ φῶδὴ γέγραπται, Εὐθυμένης, ὃς ἐνίκησεν
 Ἰσθμια. § ὁ δὲ νοῦς· πείσας σύγγραμbron αὐτῷ γενέσθαι τὸν
 Ποσειδῶνα, ὅστις συνεχῶς ἀπὸ τῶν Αἰγῶν ἐπὶ τὸν τῶν Κοριν-
 θίων Ἰσθμὸν φοιτᾷ, ὅπου δὴ μάλιστα αἱ συνεται τῶν Κορινθίων
 τάξεις ὑποδέχονται τὸν θεὸν μετὰ βοῆς τῶν ἀλλῶν, ὅτε δὴ καὶ
 15 διαφιλονεικοῦσιν ἀγωνιζομένοις σώμασιν ἀνδρείων· ἴσως ἐν τοῖς
 Ἰσθμικοῖς ἀγῶσι· τότε δὲ ἐκάστου δείκνυται καὶ διακρίνεται τὸ
 συγγεννηθὲν θράσος ἐπὶ πάντων τῶν τελουμένων ἔργων. § τὸν
 ἐσόμενον οὖν τοῦ Πηλέως σύγγραμbron.

70. Ἐνθά μιν εὖφρονες ἴλαι] ἴλαι αἱ τάξεις καὶ αἱ
 20 συστροφαὶ τῶν νέων αἱ ἐν χορῶν γινόμεναι· ὅθεν καὶ εἰλαπίναι·
 ὅπου αὐτὸν αἱ ἴλαι τῶν κωμαζόντων μετὰ τὰς νίκας εὖφρονες

2 ἔγγιμε D. — νῆσος ἐστὶ Drfsw. — 3 Ad Εὐβοίᾳ Boeckh annotat:
 »Inepte, Aegae enim oppidum Euboeae est.« — 4 φησί D. — 7 οἱ
 δέ τι rfswb, οἱ δέ τοι BDha. — Ἑλίχην D. — τὲ καὶ Drfsw. —
 δῶσ' ἀνάγουσι D, δῶρ' ἀνέλκουσι B ante corr., sed ἀνάγουσι supra
 lineam add. m. sec. (?), δ. ἀνάγουσιν a. — 9 διατί BD et edd. —
 οἰκεῖός τις rfsw. — τί pro τις et ἦν supra lineam habet D. —
 9. 10 πυθίου D. — 13. 14 τάξεις τῶν κορινθίων ὑποδέχεται D.
 — 14 τῶν om. D. — 15 φιλον. D. — ἀγωνιζόμενοι D. —
 16. 17 καὶ διακρίνον τὸ συγγενές (hoc fort. recte) θάρσος D. —
 17 Post ἔργων nova linea (neque tamen novum scholium) in
 D: τὸν ἐσόμενον οὖν τοῦ πηλέως σύγγραμbron, quae omm. B et
 edd. — 19 ἔνθα μιν Drfsw. — ἴλαι Brfswbh. — ἴλαι Brfswbh,

οὔσαι, τουτέστιν εὐφραντικάί, ἐκδέχονται μετὰ αὐλῶν· ὅπου γὰρ κῶμοι, ἐκεῖ ἐστὶν εὐφροσύνη. εἶτα ἐποίσει, διὰ τί τοῦ Ἰσθμοῦ ἐμνήσθη.

75. Τὸ δ' Αἰγίνα θεᾶς, Εὐθύμενες] ὁ Εὐθυμένης
5 οἰκεῖος τοῦ Πυθέου. § ὁ δὲ νοῦς· σὺ δέ, ὦ Εὐθύμενες, ἐν τῇ
Αἰγίνῃ προσερχόμενος ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης ἡδυ-
νήθης πολλῶν ὕμνων τυχεῖν. τοῦτο δὲ φησι διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν
παγκρατιαστήν.

om. D. — 20 ἐν τῷ χορῷ edd. — εἰλαπίνη D. — 21 αὐτόν]
αὐτῶν edd., corr. etiam Bergk. — ἴλαι Brfswbh.

1 εὐφραντικῶν D. — ἐκδ. μετὰ μελῶν B et edd. — Ceterum
confer Bergkii notam: »Emendationem [Bergkii μάλ' pro μιν sub-
stituentis v. 70] firmat par. ὅπου δὴ μάλιστα αἱ συνεται τῶν Κο-
ρινθίων τάξεις, qui non ἔμφρονες legisse [»εὐφρονες, paraphr.
ἔμφρονες« Bergk in ed. 3] sed εὐφρονες perperam interpretatus
esse videtur. Schol. μιν legit, ὅπου αὐτῶν (scr. αὐτόν) αἱ ἴλαι τῶν
κωμαζόντων ἐκδέχονται, sed pro θεόν videtur νέων repperisse,
[non credo], siquidem dicit ἴλαι αἱ τάξεις καὶ αἱ συστροφαι τῶν
νέων.« Mihi scholiasta locum sic legisse videtur: καὶ σθένει γυίων
ἐρίζοντι θράσος (θρασεῖ vulgo). πότμος δὲ κρίνει συγγενές (συγ-
γενής vulgo ex B) ἔργων περὶ πάντων; ubi σθένει γυίων exponit
per ἀγωνιζομένοις σώμασιν, ἐρίζουσι θράσος per διαφιλονεικοῦσιν
ἀνδρείαν, et ad συγγενές repetit ἀπὸ κοινοῦ vocem θράσος. — 2 ἔστιν
D. — 4 τῷ, δ' B, τὸ δ' Drf. — θεᾶς εὐθύμενες D. — In textu recte
Er. Schmid θεοῦ. — 5 πυθείου D. — δέ post σύ om. D. — 6. 7 ἐδυνήθης
D. — »ἐν ἀγώνεσσι corruptum, legisse videtur Schol. ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς
θεᾶς Νίκης. nisi ipse corruptus.« Heyne in ed. 3. Bergk in ed. 4
non quod in Neue Jahrb. 1869 p. 189 coniecerat ἐν τοῖς ἀγῶσι pro
ἐν τοῖς ἀγῶσι sed ἄν pro ἐν deletο commate post προσερχόμενος
legendum esse censuit et paraphrastem Νίκας ἄν ἐν ἀγώνεσσι in
suo textu habuisse suspicatus est. Contra Hartung προσερχόμενος
(= πιτών) τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης corrigit, tum addit: »Die
Worte πολλῶν ὕμνων τυχεῖν könnten wohl die Interpretation von
ποικίλων ἔφασκας ὕμνων geben sollen, doch wäre dabei nicht ein-
zusehen was den Erklärer veranlasst haben sollte ἡ δυνήθης
τυχεῖν zu schreiben. Denken wir uns aber, dass die Worte des

78. Ἦτοι μεταίξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει]
μήτρως ἢ ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς ἢ ὁ κατὰ μητέρα συγγενής·
χοῖται γὰρ οὕτως ὁ Πινδαρος. ἀγάλλει σου τὸ ὁμόσπορον
ἔθνος τὸ τῶν Αἰγινητῶν. § καταλληλότερον δὲ ἔνιοι γράφουσι
5 Πυθέας, ἐν' ᾗ ὁ μήτρως Πυθέας. οὐ μόνον, φησί, Νέμεα νενι-
κῆκατε, ἀλλὰ καὶ ἐν Αἰγίνῃ τοὺς ἡλικιώτας ἐλθόντας οἴκοι τῶ
κράτει νενικῆκατε. ἔστι δὲ ἄγων ἐν Αἰγίνῃ ἀγόμενος τὰ Αἰάχεια,
ὄντινα δηλαδὴ ἐνίκησεν ὁ Πυθέας. § ὁ δὲ νοῦς οὕτω· μετὰ
τὰ προειρηγασμένα ὑπὸ σοῦ ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ σὸς
10 μήτρως, ὃ Εὐθύμενες, ὁ Πυθέας ἀγάλλει τε καὶ σεμνύνει τὸ
ὁμόσπορον καὶ συγγενὲς ὁμῶν ἔθνος τὸ τῶν Αἰακιδῶν τὸ ὄν ἐν
τῇ Αἰγίνῃ.

Dichters den Sinn hatten: Du hast einen Preis errungen, welchen dein Nebenbuhler nicht erringen konnte, so ist es wohl erklärlich, wie der Schol. zu so einer Erklärung kommen konnte. Und diesen Sinn geben die Worte zu Folge unserer Emendation [π. ἔψευσας ὕμνων].« Sed recte se in scholio προσερχόμενος habet; confer locum a Bergkio allatum Isthm. II 26: χρυσέας ἐν γούνασιν πίνοντα Νίκας, cuius τῆς τιμίας Νίκης τοῖς γόνασι προσελθόντα est paraphrasis in scholiis.

1 ἦτοι BDr, Ἦτοι fsw, ἦτοι bha. — κ. ν. τ. μ. ἀγάλλει om. D. — 2 ἢ ante ὁ τῆς om. D. — 3 ἀγάλλουσι τό D. — 4 καταλληλότεροι D. — 5 ὁ ex D addidi. — Hunc scholiastam κράτει (v. κρατεῖ v. ἐκράτει) pro dandi casu vocis κράτος permire accepisse vidit Bergk; alter (p. 168, 12) κρατεῖ legit. — 8 οὕτως Drfswbh. — 9 προειρηγμένα ὑπὸ σοῦ BDrfswbh, προειρηγμένα περὶ σοῦ a, corr. Schnitzer. — ἔστι καὶ D. — 10 μήτρως πυθέας ὃ εὐθύμενες D. — τὲ καὶ Dr. — 11 ὁμόσπ. ἔθνος κ. συγγ. ὁμῶν B et edd. — Appono virorum doctorum de scholio ad v. 78 sententias. Benedictus σοῦ τὸ ὁμόσπ. ἔθνος pro κείνου ὁμ. ἔθνος ex scholiasta se restituisse dixit. » μεταίξαντα] . . . paraphr. quid legerit incertum. — κείνου non respicit schol. — Πυθέα Mingarelli ex schol., libri et paraphr. Πυθέας, ut videtur ex grammaticorum coniectura.« Bergk in ed. 3; in ed. 4 veteres quid pro μεταίξαντα et κείνου legerint non liquere observat. Hartung hunc scholiastam aequae ac sequentem paraphrastam Πυθέας pro Πυθέα, κοινὸν pro κείνου le-

gisse et verba τὸ ὁμόσπορον ἔθνος de Aeacidis et Aegina vix recte intellexisse dicit: »ausserdem erkennt man aus seinen Worten deutlich, dass vor καὶ νῦν interpungirt wurde, mithin die voranstehenden Worte zum Vorangehenden gezogen wurden. Ferner, da er μήτρως für den mütterlichen Verwandten, nicht für den Oheim nimmt, so kann er um so weniger Πυθέας gelesen haben, und dürfen also die Worte καταλλήλοτερον δὲ ἔνιοι γράφουσι Πυθέας ἢ ἢ μήτρως Πυθέας nicht mit zu dem nämlichen Schol. gezogen werden [quod in omnibus hucusque edd. factum est].« Postquam ergo hoc modo verba ἦτοι μεταίξαντα prioribus annectenda esse demonstrare conatus est Hartung, ποικίλων ἔψευσας ὕμνων τὸν τοι μεταίξαντα in textu scribi iubet, cui coniecturae alium scholiastae locum (τοὺς ἡλικιώτας ἐλθόντας p. 164, 6) praesidio affert: »Dieses Schol. scheint wohl nicht hierher, sondern zu V. 78 zu gehören [ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι τ' ἐκράτει]. Indessen wäre auch kein Anlass gewesen, dasselbe hierher zu schreiben, wenn nicht in den hiesigen Worten der nämliche Gedanke ausgedrückt wäre zu finden gewesen. Der Schreibende, indem er es hierher setzte, wollte sagen, dass die unten wiederkehrenden Worte eine Erklärung und Wiederholung der hiesigen seien: ἄλικας κρατεῖν und das τὸν μεταίξαντα ὕμνων ψεῦσαι sei Eins.« — Mommsen (Scholia Germani. Kiel. 1861 p. X) e scholiastae verbis μετὰ τὰ προειρημένα περὶ σοῦ veteres μετ' αἰνιχθέντα pro μεταίξαντα legisse putavit. — »Was mit den Worten μετὰ τὰ προειρημένα ὑπὸ σοῦ anzugeben sei, und ob damit etwa der Anfang der 74. Zeile, welcher in den Handschr. ἦτοι μεταίξαντα lautet, erklärt werden soll, weiss ich nicht. Doch lernen wir aus dieser Erklärung folgendes 1) dass Πυθέας, nicht Πυθέα geschrieben stand; 2) dass κοινὸν für κείνου geschrieben stand; 3) dass man τὸ ὁμ. ἔθνος von den Aeakiden und Aegina verstand, welche Deutung jedoch schwerlich richtig ist.« Hartung. Rectius Schnitzer (De Pindaro nuperrime emendato p. 53): »Iam in interpretatione vernacula (III pag. 104) correxi μετὰ τὰ προειρημασμένα ὑπὸ σοῦ [similiter Rauchenstein, Philol. XIII p. 261: μετὰ τὰ πεπραγμένα ὑπὸ σοῦ] quo quasi fundamento niti possumus, ut explicemus quid scholiasta intellexerit, etsi quid legerit nesciamus. Idem aperte et Πυθέας n. nominativum tuetur . . . et genitivum κείνου i. e. Pelopis, alterius principum Aeacidarum, extremis verbis indicare videtur. Forsitan legerit μετὰξέν τε καὶ . . . Πυθέας.« Tum Mezger (Pindar's Sieges-

lied er p. 336. 337): »Die nicht interpolirten Handschriften bieten einstimmig: ποικίλων ἔφασκας ὕμνων. ἤτοι μεταίξαντα καὶ νῦν τοῦς μάρως ἀγάλλει κείνου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθίας. Auffallend ist es, dass in den Scholien μεταίξαντα, d. h. gerade dasjenige Wort, das am meisten einer Erklärung bedurft hätte, ignorirt wird; vermuthlich ist also hier der Sitz der Corruptel. Auf die richtige Spur leitet das folgende Scholion: μετὰ τὰ προειρημένα περὶ σοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ δὲ ἐν τῇ Αἰγίνῃ. Berücksichtigt man erstens, dass dies Scholion v. 43 von καὶ νῦν bis Πυθίας Wort für Wort erklärt, zweitens, dass es einen in sich vollständig abgeschlossenen Gedanken enthält, drittens, dass bei Pindar die Wortstellung von der grössten Bedeutung ist, und dass er bei Entgegensetzungen gerne mit dem Worte beginnt, in dem der Gegensatz enthalten ist, viertens dass die Worte, welche das καὶ νῦν wiedergeben (ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος) sich unmittelbar an μετὰ τὰ προειρημένα περὶ σοῦ anschliessen, und beachten wir endlich fünftens den Plural τὰ προειρημένα, so ergeben sich folgende Schlüsse: erstens mit καὶ νῦν beginnt ein neuer Satz, welcher ein der Gegenwart angehöriges Faktum einem andern aus der Vergangenheit gegenüberstellt, zweitens das Subject dieses vergangenen Faktums ist die v. 41 angeredete Person d. h. Euthymenes, drittens von diesem Euthymenes muss ausser seinem äginetischen Sieg noch etwas Weiteres gesagt gewesen sein, viertens dies letztere muss von der Art gewesen sein, dass es sofort verständlich war und keiner Erklärung bedurfte. Was dies gewesen sein konnte, lässt das Scholion zu V. 37 vermuthen: Εὐθυμένης, ὃς ἐνίκησεν Ἰσθμια. Dass von einem isthmischen Sieg wirklich die Rede war, zeigt das Scholion zu v. 38: εἴτα ἐποίσει, διὰ τί τοῦ Ἰσθμοῦ ἐμνήσθη — der Scholiast hat also im Folgenden etwas vom Isthmos gelesen. So wie unser Text aber überliefert ist, lässt sich im ganzen Schlusstheil auch nicht die leiseste Hindeutung darauf entdecken. Da sich nun sonst keine Stelle mehr findet, welche Spuren grösserer Verderbniss an sich trüge, so darf man unbedenklich annehmen, dass der Isthmos an der Stelle des μεταίξαντα erwähnt war. Vielleicht stand da: Ἰσθμοῦ τ' ἐπεὶ νίκης (= ἐνίκας wie v. 5). τὰ καὶ νῦν κτλ., wenigstens dürfte dies der vermisste und von den Scholien angedeutete Gedanke sein. Die Entstehung der Corruptel liesse sich dadurch erklären, dass ἤτοι μετ' Αἰγίαν als Glosse über Ἰσθμοῖ geschrieben

war, um den isticischen Sieg als den späteren zu bezeichnen, dass diese Glosse dann den Text selbst verdrängte und zuletzt, ohne diesen sinnlos geworden, zu der Conjectur μεταίξαντα Anlass gab.« Denique Friedrichs verba ἤτοι μεταίξαντα κτλ. sanissima esse putat (Pindarische Studien p. 73): »Die nicht interpolirten Handschriften zeigen gar keine Schwankung, der Scholiast nur die eine zwischen Πυθέα und Πυθέας. Er sagt: μήτρωσ ὁ τῆς . . . ἐνίκησεν ὁ Πυθέας. Die letzten Sätze οὐ μόνον κτλ. sind, wie auch Hartung bemerkt, offenbar eine Paraphrase der folgenden Worte: ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι τ' ἐκράτει, sie können daher nicht für die Lesart unseres Verses in Betracht gezogen werden. Es heisst weiter: ὁ δὲ νοῦς οὕτω μετὰ τὰ προειρημένα περὶ σοῦ . . . τὸ δὲ ἐν τῇ Αἰγίνῃ. Zunächst, was bedeuten jene Worte μετὰ τὰ προειρημένα περὶ σοῦ? Führen sie etwa auf eine ganz abweichende Lesart? Durchaus nicht, sie sind nicht Paraphrase eines im Text vorgefundenen Wortes, sondern sie deuten nur summarisch zurück auf das von Euthymenes Gesagte: τὸ δ' Αἰγίνα κτλ. Der Scholiast sagt: Nach dem von dir vorher Bemerkten hat auch jetzt dein Verwandter Pytheas etc., er will also diesen Sinn ausdrücken: Pytheas hat jetzt sein Volk verherrlicht, so wie du es früher gethan hast. Der Scholiast also ignorirt das μεταίξαντα der codd. Zweitens fragt es sich, ob er κείνου vorfand; er paraphrasirt das eine Mal, wo er die Lesart Πυθέα befolgt, σοῦ τὸ ὁμόσπορον ἔθνος τὸ τῶν Αἰγινήτων, und in der andern auf die Lesart Πυθέας bezüglichen Paraphrase sagt er: τὸ ὁμόσπορον ἔθνος καὶ συγγενὲς ὁμῶν τὸ τῶν Αἰακιδῶν τὸ δὲ ἐν τῇ Αἰγίνῃ. Ist nicht gerade dieser Wechsel zwischen σοῦ und ὁμῶν ein Beweis, dass darin nicht die Paraphrase eines im Text befindlichen Wortes stecken kann, dass es vielmehr vom Scholiasten hinzugefügt ist? Die Paraphrase des Scholiasten schliesst κείνου nicht aus, ja die letzte Paraphrase, wonach mit dem ἔθνος das Geschlecht der Aeakiden gemeint sei, scheint geradezu auf κείνου zu führen, denn wie kam sonst der Scholiast auf diese Erklärung, wenn er nicht κείνου las? Er construirte nur anders, er verband κείνου ἔθνος, so dass dann ὁμόσπορον seine Beziehung in einem oder beiden Siegern suchen musste: das Geschlecht jenes, des Peleus, das dir oder euch stammverwandte. Bis auf den Wechsel von Πυθέα und Πυθέας also stimmt der Scholiast mit der Lesart der Handschriften

81. Ἀ Νεμέα μὲν ἄραρε μείς τ' ἐπιχώριος] παρ' Αἰγινήταις Δελφίνιος μὴν ἄγεται Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερός, ἐν ᾧ ἴσως φησὶ γεγενῆσθαι τὰ Νέμεα. πεφιλῆσθαι γὰρ φησι τὸν μῆνα τοῦτον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ εἴη ἂν ὁ μὴν οὗτος, ἐν 5 ᾧ θύουσιν Αἰγινῆται Ἀπόλλωνι οἰκιστῇ καὶ δωματίτῃ, καθά φησι Πυθαίνετος (fragm. 5 ed. Muell.). § Ἄλλως. μείς ἐπιχώριος ὁ Δελφίνιος μὴν καλούμενος, καθ' ὃν τελεῖται Ἀπόλλωνος ἁγῶν Ὑδροφόρια καλούμενος. ὁμοίως οὖν, φησὶν, ἤρροσται τῷ Πυθέᾳ καὶ οὗτος ὁ Δελφίνιος. § ὁ δὲ νοῦς· ἡ μὲν γὰρ Νεμέα 10 καὶ προσήρροσται αὐτῷ πρὸς τὸ νικᾶν αἰεὶ, καὶ ὁ πάτριος αἰεὶ παρ' Αἰγινήταις μὴν, ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐφίλησεν· ἐλθόντας δὲ καὶ ὁμήλικας ἐν Αἰγίνῃ νικᾷ.

84. Νίσου τ' ἐν εὐαρχεῖ λόφῳ] τουτέστιν ἐν Μεγάροις. διατίθεται δὲ Ἀπόλλωνι καὶ Πύθια καλεῖται ὁ ἁγῶν. § Ἄλλως. 15 ἐν Μεγάροις τῷ εὐθέτῳ χωρίῳ ὁμοίως ἐνίκησε τὰ Ἀλκαθοῖα. Νίσος δὲ βασιλεὺς Μεγάρων. ἡδομαι δέ, φησὶν, ὅτι τῶν καλῶν ἕνεκα πᾶσα φιλονεικεῖ ἡ πόλις.

87. Ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχῃ] λείπεται τὸ ὅτι. ὁ δὲ λόγος· ἴσθι, ὅτι ἐπωνόμησθαι τῶν τοῦ Με- 20 νάνδρου μόχθων. § ἡ οὕτω· γίνωσκε ὅτι γλυκεῖαν ἀμοιβὴν

überein.« Friederichs certe sanius quam ceteri de scholiastae lectione iudicavit.

1 ἄρ. μ. τ' ἐπ. om. D. — ἄραρε edd. — ἐπὶ χώριος r. — 2 μείς ἄγεται B et edd. — 3 γάρ] δέ? — γὰρ φησὶ D. — 8 ἤρροσται φησὶν D. — φησιν rfs w, φησι bh. — 9 νέμεα rs. — In textu pro μὲν ἄραρεν »quid si legeremus μὲν ἄραρεν est eiusdem [Schmidii] quaestio. Αὐτῷ enim habet Schol.« Oxonn., et idem μὲν ἄραρεν voluit Rauchenstein, Philol. XIII p. 261. — 11 ὁ om. D, fort. recte. — 13 ἐν om. D, qui praeterea εὐαρχεῖ (sed αγ ex corr.) habere videtur. — 14 ἀπόλλων D. — 15 M. ἐν τῷ D. — ἐνίκησεν τὰ rfs w b. — ἀλκαθοῖα B Drs. — 16 νίσος D. — δέ φησιν Drs w b h. — 18 γλυκεῖάν τοι Br, γλυκεῖαν τοι Dfs w. — σὺν τύχῃ om. D. — λαμβάνει τὸ ὅτι D; conicio λείπει pro λείπεται. — 19 ὅτι post ἴσθι omm. B et edd. — 20 οὕτως D.

ἐκαρπώσω τῶν πόνων ἐκ τῆς νίκης σὺν τῇ Μενάνδρου παρουσίᾳ. οὗτος δὲ Ἀθηναῖος, ἀλείπτῃς Πυθέου. § τὸ δὲ τύχα ἀμφιβολον, ἢ σὺν τῇ σῇ τύχῃ ἢ τοῦ Μενάνδρου.

89. Χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν] χρὴ δὲ ἀπὸ Ἀθηναίων τοὺς
 5 ἐπιστάτας εἶναι τῶν ἀθλητῶν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Μένανδρος Ἀθηναῖος. τοῦτο δὲ φησιν, ἐπειδὴ πρότερον ὁ Θησεὺς Ἀθηναῖος ὦν εὖρε παγκράτιον ἄνευ μυρμύκων· ἡνίκα γὰρ ἐν τῷ Λαβυρινθῷ ἐξησθένει πρὸς τὴν ἰσχὺν τοῦ Μινωταύρου, παγκρατίῳ αὐτὸν διαπαλαίων περιγέγονεν· οὐ γὰρ εἶχε μάχαιραν· καὶ οὕτως
 10 ἐνομίσθη εὐρετὴς τῆς πυγμῆς. ἴσως οὖν ὁ Πίνδαρος οὐκ ἀργῶς μέμνηται τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι ὑποσημαίνων. § Ἄλλως, ἐν Ἀθήναις φασὶν εὐρησθαι τὴν παλαιστρικὴν ὑπὸ Φόρβαντος τοῦ παιδοτρίβου Θησεῶς· τινὲς δὲ τοῦναντίον Θησέα μὲν παρ' Ἀθηναῖς τὴν πάλην μαθεῖν, Φόρβαντα δὲ παρὰ Θησεῶς. Φερε-
 15 κύδης (fragm. 108 ed. Muell.) δὲ ἡνίοχον τὸν Φόρβαντά φησι Θησεῶς, σὺν ᾧ καὶ τὴν Ἀμαζόνα ἀρπάξει. καὶ Πολέμων δὲ ἱστορεῖ (fragm. 55 ed. Muell.) πάλην εὐρηχέναι Φόρβαντα Ἀθηναῖον. ὅτι δὲ Θησεὺς παρ' Ἀθηναῖς ἔμαθε τὴν πάλην, Ἰστρου ἱστορεῖ (fragm. 23 ed. Muell.).

1 παρουσίᾳ] »Dass er [Schol.] τύχῃ im Sinne von παρουσίᾳ nahm, kann man ihm nicht zutrauen. Mithin muss er entweder συντυχία oder ein ähnliches Wort gelesen haben, welches so viel wie Beistand oder Mitwirkung bedeuten konnte, entweder nämlich συμμάχη (welches Compositum so gut existieren konnte wie διαμάχη) oder συμπτυχῆ. Hartung, qui posterius in textum recepit; Rauchenstein (Philol. XIII p. 261) scholiastam quoque σὺν τύχῃ legisse contendit. — 2 πυθέου D. — Paragraphi signum ego addidi. — 4 ἀπαθανῶν D. — 6 δὲ φησὶν ἐπειδὴ θησεὺς πρότερον D. — 9 παραγέγονεν Brfsw. — 10 τῆς π. εὖρ. D. — 12 φησὶν BDrfswbh. — φόρβαντος D. — 12. 13 τινὲς δὲ — παρὰ θησεῶς ex D addidi, qui tamen corrupte παρ' Ἀθηναίοις τ. π. μαθὼν et ὑπὸ pro παρά habet. — 15 φόρβαντα φησί Drfsw. — 17 πάλιν Drfsw, corr. Oxonn. in marg. — φόρβαν D. — 18 θησεύς] φησιν D. — παρ' ἀθηναίοις (fuit fort. παρ' ἀθηναίοις) D. — οἴστρος B.

91. Εἰ δὲ Θεμίστιον ἔχεις ὥστ' αἰεῖδειν] εἰ δὲ
βούλει, φησὶν, καὶ ἡλθες ὑμνεῖν τὸν Θεμίστιον· οὗτος δὲ λέ-
γεται πάππος τῷ Πυθέα πρὸς μητρός· μηκέτι εὐλαβούμενος,
φησί, φθέγγου, μηδὲ ὡς ὑπὸ ῥίγους συνεχόμενος, ἀντὶ τοῦ μη-
5 δεμίαν εὐλάβειαν ἔχων, θαύμαζε ὡς καὶ μεγαλοφώνως βοᾷν.

94. Ἀνὰ δ' ἰστία τεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου]
καρχήσιον τὸ ἀνώτατον τῆς κεραίας. τοῦτω τὸ ἰστίον προσα-
νατείνουσιν, ὅταν θέλωσι δαψιλῇ τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι οὐριωδρο-
μοῦντες. καὶ πυκτὴν οὖν αὐτὸν ὕμνει καὶ παγκρατιαστὴν, δι-
10 πλόαν νικῶντα ἀρετὴν ἐν Ἐπιδαύρῳ, ὡς διττὰ Ἀσκληπιεῖα νενι-
κηχότος αὐτοῦ ἢ ὡς δύο στεφάνους εἰληφότος ἐνὶ ἀγῶνι πυγμῆς
καὶ παγκρατίου. ταῦτα δὲ ἐπὶ τοῦ Θεμιστίου λέγει. § ἢ οὕτω·
ζυγὸν καρχασίου λέγει τὴν σύνθεσιν καὶ τὸ ἄκρον τοῦ καρχασίου,
περιφραστικῶς δὲ αὐτὸ τὸ καρχήσιον. § ἢ καρχήσιόν φησι τὸ
15 ἄκρον τοῦ ἰστίου· καρχήσιον γάρ, ἐν ᾧ τὸν ἱμάντα ἐνείρουσι.
θαύμαζε οὖν, φησὶν, αὐτὸν οὕτω μεγαλοφώνως καὶ θαρρόντως,
ὥσπερ οἱ πλείοντες ἐπὶ πνεύματος οὐρίου εἰς ἄκρον τοῦ καρ-
χασίου ζυγῶσι τὸ κέρασ, οὕτω διόλου ἐκπέτασον τὸ ἄρμενον.
ἀλληγορῶν δὲ ἐνδείκνυται τὴν περιουσίαν τῶν θαυμάτων.
20 φθέγγει δὲ καὶ πυκτικὴν αὐτὸν καὶ παγκράτιον νενικηκέναι ἐν

1 ὥστ' αἰεῖδειν om. D. — 4 μὴ δὲ BDrfs w. — 4. 5 μὴ δὲ μίαν BD. — 6 ἀνὰ δ' ἰστία τεῖνον omm. edd. — 7 καρχ. ἐστὶ τὸ D. — τοῦτο τοῖς ἰστίοις πρ. D. — 8 ὅτ' ἂν D. — 9 ὕμνει ego scripsi (φθέγγει est apud Pindarum), ὕμνεῖ B et edd., φησί D. — διπλόην edd. et fort. etiam B. — 12 οὕτως D. — 13 σύνθεσιν B et edd. — τοῦ καρσίου rs. — 14 δὲ καὶ αὐτὸ τὸ D. — καρχήσιον φησί Drfs w, καρχησιόν φησι h. — 16 φησιν rsw h. — θαρσούν-τως B. — 17. 18 εἰς ἄκρον τὸ καρχήσιον ἀνατείνουσι τῆς κεραίας edd., quod correxi, εἰς ἄκρον τὸ καρχήσιον ζυγώσας τὸ κέρασ (= τὴν κεραίαν) D, εἰς ἄκρον τὸ καρχήσιον (nunc quattuor vel quinque litterarum spatium) τὸ κέρασ B. — 18 οὕτως αἰόλον codd. et edd. ante Boeckhium, qui Faehsii coniecturam (Syllog. p. 406) recepit; Heyne οὕτως ὅλον coniecit. — ἄρμενον rfs w.

Ἐπιδαύρῳ καὶ διπλῆς ἀρετῆς δόξαν κεκτηῖσθαι, καὶ κομίζειν
αὐτὸν τῇ Αἰγίνῃ φαιδρὰ τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων μετὰ τῶν Χα-
ρίτων φθέγγει. προθύροις δὲ φησιν Αἰακοῦ ἀντὶ τοῦ τῷ ἡρώφ
τοῦ Αἰακοῦ ἐν Αἰγίνῃ, οὐπερ ἐν τοῖς προθύροις ἀνάκεινται οἱ
5 ἐξ Ἐπιδαύρου τοῦ Θεμιστίου διπλοῖ στέφανοι. § ἢ οὕτως· ὥς
ἐν Αἰγίνῃ ἐν τῷ τεμένει τοῦ Αἰακοῦ ἐπὶ τῶν προπύλων ἀνα-
κειμένων αὐτῷ τῶν στεφάνων.

96. Ἐπιδαύρῳ διπλόαν] διπλῆν, ἀντὶ τοῦ δεύτερον.
ἐν δὲ Ἐπιδαύρῳ Ἀσκληπιοῦ ἱερὸς ἀγὼν ἄγεται.

2 τῇ omm. edd. — τά om. D, fort. recte. — μετὰ quod in
codd. et rfswh post ἄνθη est transposuit Boeckh cum Schneidero.
— Scholiastam, eum qui φαιδρὰ τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων scripsit, aliud
quid in textu legisse quam quod nunc edatur suspicatus est Bergk.
— 3 τῷ ἡρώφ] ἐν τῷ ἡρώφ B et edd., ἡρώφ D; delevi ἐν cum
D. — 4 ἀνάκεινον (?) D. — 5 ἐξ Boeckh addidit. — ἀπλοῖ B
rfswh, ἀπλοὶ D. — 6 προπύλων m. sec. in B supra προπύλων
scripsit. — 7 τῶν in BD et in edd. ante Boeckhium post προπύ-
λων est. — αὐτοῦ D. — 8. 9 om. D. — Subscriptio τέλος τοῦ ε'
(τοῦ πέμπτου) τῶν νεμέων εἴδους est in rfswh.

³Επίνικοι Νεμεονίχαις.

Ἀλκιμίδῃ Αἰγινήτῃ παιδὶ παλαιστῇ. ³Ωιδὴ ζ'.

Τῆς ἕκτης ὥδῃς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ιγ'.
Τὸ α' ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ χώρᾳ
5 ἔστιν ὁ σπονδεῖος· πολὺ γὰρ τοῦτο παρὰ τοῖς λυρικοῖς. Τὸ β'
ἱαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ γ' τροχαϊκὸν πενθημιμερές, ἢ
Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας.
Τὸ δ' διπλῇ περιόδῳ, ἢ καλεῖται τροχαϊκὴ ἀπὸ ἱαμβικῆς. Τὸ ε'
τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' ἱαμβέλερος λεί-
10 πων τῇ πέμπτῃ συλλαβῇ, ἢ ἀναπαιστικόν. Τὸ ζ' τὸ αὐτό. Τὸ η'
ἐπιχοριαμβικόν, ἐξ ἀντισπάστου καὶ χοριάμβου, ἀδιάφορον παρὰ
τὴν ἀρχήν. Τὸ θ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ι' τὸ αὐτό.
Τὸ ια' προσοδικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' Ἰωνικὸν δι-
μετρον καταληκτικόν, ἀπὸ τροχαϊκῆς συζυγίας. Τὸ ιγ' ἀντι-
15 σπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ ἔστι Φαλαίκειον παρὰ
συλλαβήν, οὗ ἡ ἀρχὴ τὸν ἀντίσπαστον ἔχει ἀδιάφορον τοῦ ἄρ-
χοντος ποδός.

Ἡ ἐπὶ ὁδὸς κώλων ια'. Τὸ α' χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατά-
ληκτον. Τὸ β' ἱαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ γ' ἡ τελευταία
20 ἀπόδοσις ἀναγκάζει δακτυλικὸν γενέσθαι τὸ κῶλον. Τὸ δ'

D liber scholia metrica post scholia ad v. 17 habet. — Περὶ
τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἕκτου τῶν Νεμέων
εἰδούς addunt edd. ante v. 3, περὶ τῆς ἐπὶ ὁδῆς (ἐπὶ ὁδοῦ a) ante
v. 18. — Inscriptionem ego addidi.

3 ἡ στροφῇ] συστροφῇ D. — καὶ om. D. — 4 δίμετρον Pauwio
iubente (p. 287) Beck addidit. — δὲ] γὰρ BDrfswbh. — 5 ἔστιν
D. — γὰρ] δὲ BDrfswbh. — ὠρικοῖς BDrfs, corr. Pauw
p. 287. — 6. 7 πενθ. ἢ ἰ. δ. βρ. ἀ. τρ. συζυγίας in B a m. 2. ad-
ditum esse videtur. — 12 δακτυλικόν r. — 14 καταληκτικόν omm.
BDrfs. — 15 φαλαίκειον D. — 18 ἢ] ἡ δὲ D. — ἐπὶ ὁδῇ Drfswbh. —
κώλων ιβ' ut vid. D. — τὸ α'] τὸ β' D. — 18. 19 καταληκτικόν Brs.
— 19 τὸ β' ἱαμβος BDrfs. — ἀναγκάζει] » Inepte plane, nam

προσοδικὸν δίμετρον ἀπὸ Ἰωνικοῦ, καὶ ἐνόπλιον. Τὸ ε' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἀπὸ Ἰωνικῆς συζυγίας. Τὸ ζ' δακτυλικὸν τρίμετρον. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ η' ἀναπαιστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν δύο συλλαβαῖς. Τὸ θ' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Ἀλκαϊκόν. ὁ γὰρ τέταρτος ποὺς σπονδεῖος. Τὸ ι' ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια' δακτυλικὸν πενθημιμερές.

Τοῦτον τὸν Ἀλκιμίδαν ἀναγράφεσθαι φησιν Ἀσκληπιάδης ἀντὶ Αἰγινήτου Κρήτα οὕτως· Ἀλκιμίδας θέωνος Κρής.

10 1. Ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος] ἐκ μιᾶς μητρὸς ὑπάρχουμεν, φησί, καὶ ζῶμεν τῆς Γῆς οἷ τε θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι.

πατροπάτωρος legisse non videtur contra usum receptum. Pauw p. 290.

2 καταλ.] ἢ καὶ δίμετρον ἀκατάληκτον χοριαμβικόν add. f in marg. — 4 β' συλλα B, δισύλλαβον rfs w, εἰς δισύλλαβον f in marg., bha; καταληκτικὸν δύο συλλαβαῖς legitur etiam in scholio metrico ad Isthm. I. — τὸ η' — καταληκτικὸν om. D. — 5 ἀλκαϊκόν BD recte, ἀλκιμαϊκόν edd., et »ita passim scribitur, ut ap. Hephaest. p. 34. 35.« Boeckh. — »Ὅς ὑπέρτατος Ἀγχιμαῖχων Γ'ιέων γένετο] Colon prius est Antispasticum Trimetrum Brachycatalectum; posterius Anapaesticum Monometrum: Metricus est corruptus et aliter scriptum invenit in libris suis: τὸ ι' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια' δακτυλικὸν πενθημιμερές: Vix dubito quin pro ἰαμβικὸν δίμετρον irrepserit τροχαϊκὸν δίμετρον: Sic enim apparet statius, quid dimensus fuerit. Discreparunt scilicet libri, et in quibusdam fuit Ὅς ὑπέρτατος γ' Ἀγχιμαῖ — χων υἱέων γένετο. Sic Iambicum Dimetrum Acatalectum et Dactylicum Penthemimeres adsunt.« Pauw p. 291, recte puto, cum ultimus epodi versus in vetustioribus editionibus revera χων υἱών ἐγένετο (υἱέων γένετο), ὡργίοις ὄρεσιν, et quod Pauw p. 296 suspicatus est, ἰσχύος ἀνύοχον sit. Recepi ergo ἰαμβικὸν pro τροχαϊκόν. — 8 περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ· Ἀλκιμίδα Αἰγινήτη ante Τοῦτον τὸν additur in rfs w b, Ἀλκιμίδα Αἰγινήτη in h a. — ἀλκιμίδην ἀναγράφεσθαι φησὶν D. — 9 ἀντὶ αἰγινήτα κρήτα (om. οὕτως) D. — Κρής D. — 10 μητρός omm. D et Tricl. — 11 φασι (?) B. — ὑπ. φησὶ γῆς (τῆς om. etiam Tricl.) καὶ ζῶμεν οὔτε D.

ἐμφαίνει δὲ διὰ τοῦ προοιμίου, ὅτι κοινωνίαν τινὰ πρὸς τοὺς θεοὺς οἱ ἄνθρωποι ἔχομεν τῇ εὐφύῳ καὶ τοῖς ἔργοις τοῦ νοῦ. ὅτι δὲ κοινωνὸν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις πρὸς τοὺς θεοὺς τὸ γένος, καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ, ἐπὶ μὲν τῆς τῶν θεῶν γενέσεως λέγων
5 (Theog. 126. 127).

Γαῖα δέ τοι πρώτιστον ἐγείνατο ἴσον ἑαυτῇ

Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ.

Οὐρανοῦ δὲ καὶ Γῆς εἰσιν οἱ περὶ Κρόνον καὶ οἱ ἄλλοι Τιτᾶνες, ἐκ δὲ τῶν Τιτάνων οἱ ὕστεροι θεοί. Ἥφαιστος δὲ Πανδώραν

10 ποιεῖ (Εῤῃ 60--62).

Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα

Γαῖαν ὕδρι φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν

Καὶ σθένος, ἀθανάτης δὲ θεῆς εἰς ὧπα ἔτσκειν.

ἀπὸ δὲ τῆς Πανδώρας εἰς ἡμᾶς τὸ γένος διῆχται. οὕτως ἔν
15 ἔστι θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος. ἀφορᾷ δὲ καὶ πρὸς τὸ
εὐφύες τοῦ Ἀλκιμίδου τὸ προοίμιον.

4. Διεῖργει δὲ πᾶσα κεκριμένη δύναμις] ἡ ἀμετάβλητος ἢ ἡ κεχωρισμένη. § ὁ δὲ νοῦς· διαχωρίζει δὲ ἀπ' ἀλλήλων ἡμᾶς ἡ ὠρισμένη δύναμις τῶν θεῶν, ἔν' ἔξωθεν

1. 2 οἱ ἄνθρ. πρὸς τοὺς θεοὺς D. — 2 εὐφύῳ r, εὐφύῳ swbh. — 6 γαῖα μέντοι BDrfs w, et γαῖα μὲν τοι πρώτον μὲν ἐγ. affert etiam Orion Etym. p. 118, 30 pro eo quod vulgo editur γαῖα δέ τοι πρώτον μὲν ἐγείνατο. — ἑαυτοῦς D. — 7 ἀστερόεντα, ἵνα Brs, ἀστερόεντ' ἵνα fw. — περὶ omm. rs. — 8 ἔστιν οἱ D, εἰσιν οἱ rfs w b. — οἱ om. D. — τιτάνες D. — 11 ἐκέλευε B et edd. — 13 ἀθανάτης δὲ θεῆς cum nonnullis Hesiodi codicibus B et edd. — 14 διῆχται edd., προῖχται Tricl. Male Mommsen (Scholia recentiora Thomano - Tricliniana p. 20): »Sch. vet. (cum Vat. B et Rom.) διῆχται, ubi quod Med. B habet διῆχται possit ferri sed vitium est.« — 17 ἀμεταβέβλητος B. — μετάβλητος ἢ ἡ κεχωρισμένη ἢ πολλῇ ἐπιτακτῇ κεκριμένη ἦτοι κεχωρισμένη D, in qua scriptura fortasse ἢ [οὕτως]· πᾶσα [ἀντὶ τοῦ] πολλῇ ἐπιτακτικῶς· κεχωρισμένη ἦτοι κεχωρισμένη latet. — 19 ἵνα edd., in B utrum ἵνα an ἔν' le-gatur, non liquet.

ἀκούσωμεν τοσοῦτον, ὥστε τὸ μὲν τῶν ἀνθρώπων εὐδιάφθορον
 εἶναι γένος, τὸ δὲ τῶν θεῶν ἐν ἀσφαλεῖ καὶ βεβαίῳ καὶ
 ἀφθαρσίᾳ τυγχάνειν. § ἡ οὕτω· τοὺς θεοὺς καὶ ἡμᾶς χωρίζει ἡ
 δύναμις· οἱ μὲν γὰρ ἀθάνατοί εἰσι καὶ ἰσχύουσιν, ἡμεῖς δὲ
 5 οὐδέν. § ἡ οὕτω· τὸ μὲν ἡμέτερον γένος τὸ μηδὲν ἐστὶ καὶ
 ταπεινόν, τὸ δὲ θεῖον πολλὴν ἔχει τὴν δύναμιν. καὶ ἐν Πυ-
 θιονίχαις (VIII 136 vg.), Σκιῶς ὄναρ ἄνθρωποι, φησίν.

7. Ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν] ἀλλ' ὅμως καίτοι
 οὐδαμνοὶ ὄντες, φησίν, ἐμφορές τι ἔχομεν τοῖς θεοῖς, ἡ κατὰ
 10 τὸν νοῦν· θεὸς γὰρ τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην (cfr.
 fragm. 1007 ed. Nauck)· ἡ κατὰ τὰς εὐφυΐας τῶν σωματῶν
 καὶ τὰ κάλλη. § ἡ οὕτως· ὅμως μέντοι ἐοίκαμεν προσεικέναι
 τοῖς θεοῖς κατὰ τι. ἡ κατὰ τὸν νοῦν ἡ κατὰ τὴν εὐφυΐαν. § ὁ
 δὲ νοῦς· προσφερεῖς, φησίν, ἐσμέν τοῖς θεοῖς, καίπερ οὐκ εἰ-
 15 δότες εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτὶ πότμος ἔγραψε τὴν εἰμαρ-
 μένην ἡμῖν καὶ τὸν θάνατον. § ἡ οὕτω· καίτοι μὴ γινώσκοντες
 μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα, μηδὲ

2 εἶναι τὸ γένος, τῶν δὲ θεῶν D. — 3 οὕτως D. — 4 ἀθά-
 νατοι εἰσὶ rfs w. — 5 οὕτως D. — 7 ἄνθρωπος B et edd. (ἄνθρω-
 πός φησιν rfs w b h) et sic nonnulli recentiores Pyth. VIII 136
 edunt. — 8 καίτοι] καίπερ a. — 10 τὸν ex D addidi. — ἡ μέγαν
 νόον est in textu, sed »μέγαν schol. non respiciunt.« Bergk. —
 θεῖος B Drfsw, corr. Valckenaer Diatr. p. 238. — 12 τὰ κάλλους
 D. — προσεικέναι utpote ex varia lectione ortum delevit Boeckh,
 fort. recte. — 13 τὸν ex D addidi. — 14 προσφ. μὲν φησιν τοῖς
 θεοῖς ἐσμέν D. — φησιν Drfsw. — 16 ἡμῖν] »Legendum videtur
 quod unus scholiastorum legit et Par. B. praebet, ἄμμι [sic etiam
 Schneidewin], non enim quod currimus ad metam primum est,
 sed quod aliqua meta nobis est proposita.« Kayser (Lectt. Pindd.
 p. 76). Sed rectius Bergk: »ἄμμι libri et schol., ἄμμι Schmid [et
 Hartung] ac dativo utitur par. oratione liberius conformata.«
 Similiter Mommsen: »ἡμᾶς etiam Sch. Triel. praestat una cum
 accuratiore paraphrasi in Sch. Vet.« — οὕτως D. — καίπερ a,
 fort. recte. — 17 μὴ δὲ τὰ πρ. BD. — ἐσ. μὴ δὲ Drf.

εἴ τις ἡμῶς μόρος κατακέκριεν εἰς σκοπὸν τινα καὶ στάθμην
δραμεῖν. στάθμην δὲ φησι τὸν θάνατον κατὰ λόγον· ἐπίστασις
γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τοῦ παντὸς βίου καὶ στάσις καὶ τέλος. § ἡ
στάθμην ἀκουστέον ἐκ μεταφορᾶς τὴν περιγραφὴν τοῦ βίου
5 καὶ τὴν οἴκησιν.

1 εἴ τις D et ἄν, quod fort. satis perverse pro ἐάν dictum
esse putabatur, licet ὅστις etiam scholiasta Isthm. V 2 per ἐάν τις
interpretatur, etiam veteres libri in textu tuentur; ὅστις B et
ed., unde Bergk olim τίς τιν' pro ἄν τιν' coniecit, idem in ed. 2
(πρὸς) ἄντιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτε στάθμην edidit collato scholio μηδὲ
ὅστις . . . καὶ στάθμην δραμεῖν. — εἰς . . . τ . . . τινα exesis aliquot
litteris B, εἰ σκοπὸν τινὰ rf, εἰ σκοπὸν τινα sw, (εἰς) σκοπὸν τινα
bh, εἰς βίον τινὰ D, unde Mommsen in ed. min. »scholiastam
ineditum« fortasse αἰῶν' τίν' pro ἄντιν' legisse dixit. — 2 δραμεῖν
pro λαβεῖν Boeckh scripsit. — δὲ φησὶ rf. — 3 ἐστὶ D. —
4 παραγραφὴν D. — Hermann (Notae ad Pind. p. 377) eodem hoc
scholio ad v. 7 (in quo tamen καίτοι servavit et μήτε ὅστις ἡμῶς
μόρος κατακέκρικε σκοπὸν τ. κ. στ. λαβεῖν scripsit) usus est ad
suam coniecturam stabiliendam: καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες, οὐ-
δὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος, οὐδ' ἄν τιν' ἄρ' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ
στάθμην. Contradicit Dissen in Explic. p. 406: »Sed provocat
Hermannus ad Scholiastae explicationem; vellem docuisset etiam
quomodo factum sit ut Scholiastes scripserit: μηδὲ ὅστις ἡμῶς
μόρος κατακέκριεν εἰς σκοπὸν τινα καὶ στάθμην δραμεῖν. Nam
hoc nullo modo perspicio ex Hermannii ratione. Tamen nihil quod
probabile sit, colligi potest ex Scholiastae verbis, nisi ante miri
huius pronominis origo explicetur. Vide num res ita possit ex-
pediri. Mendum tulisse verba inter πότμος et ἔγραψε perspicuum.
Fac Scholiastam in exemplari suo non habuisse οἶαν; et fortasse
etiam τιν' non habuit. Iam ille iunxit: καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰ-
δότες (στάθμην) οὐδὲ μετὰ νύκτας (εἰδότες στάθμην), hoc est:
καίπερ μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν, μήτε τὰ διὰ νυκτὸς
ἐσόμενα. Sequentia quum his apte iungere non posset, de con-
iectura supplevit οὐδ' δς s. οὐδ' ὅστις, unde nata eius explicatio
inepta: μηδὲ ὅστις ἡμῶς μόρος κατακέκριεν εἰς σκοπὸν τινα καὶ
στάθμην δραμεῖν. Pronomen ὅστις perperam illatum esse a Scho-

liasta, nemo non videt, quum huius modi quid hic a Pindaro proficisci non potuerit; at non intulisset Scholiastes, si omnia una constructione coniungere potuisset; quod non potuit si vitium erat, quod indicavi, inter πότμος et ἔγραψε. « Ahrens apud Schneidewinum αἶσαν τὶν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν a scholiastis lectum esse coniecit obloquente Schneidewino. — » Aus diesem Schol. hat man bereits die Besserung ἄμμι für ἄμμε aufgenommen, sonst aber nichts. Es war aber noch ausserdem aus beiden Schol., und besonders aus dem ersteren [p. 175, 16 — p. 176, 3], zu ersehen 1) dass die Ausdrücke ἐφαμερίαν und κατὰ νύκτας concinn gestaltet waren, entweder beide mit Präpositionen ausgestattet, oder beide adjectivisch gestaltet. Und die Hinbeziehung des Adjectivs ἐφαμερίαν auf das erst ganz spät folgende στάθμαν ist äusserst hart bei dem Fehlen der Concinnität des andern Gliedes, und dabei völlig unschön. Dieses andere Glied aber musste in jeder Hinsicht Bedenken erregen. Denn wo hat man denn gehört, dass μετὰ νύκτας in der Nacht bedeute? . . . Darum liess sich darinnen leicht eine Glosse erkennen, als Stellvertreterin dessen, was sie einst hatte erklären sollen, nämlich νοχίαν. Stellen wir dies her, so schaffen wir damit zugleich Raum zur Einschiebung des τίς, welches 2) der erstere Schol. vor πότμος muss gelesen haben, indem er sagt μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακέκρικεν εἰς σκοπὸν τινα. Zugleich bestätigt dieser Schol. 3) dass ἄντινα geschrieben stand, nicht ὅαν τινά: denn letzteres hätte er nicht wohl durch τινά wiedergeben können, wohl aber ἄντινα, sintemal auch ἄττα für τινά genommen wurde. Ausserdem können wir leicht einsehen, wie jener Erklärer zu der Zerlegung der Periode in zwei Sätze gelangt sei und zur Einschiebung einer nochmaligen Negation (μηδέ), mit welcher derselbe den zweiten Satz anhebt. Er verkannte nämlich die Vereinigung zweier Fragen in einem Satze, ein Missverständniss, welches zu vielen Verderbnissen Anlass gegeben hat. Nämlich nach der Analogie von τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν hat Pindar wahrscheinlich hier geschrieben ὅστις oder τίς πότμος ἄντινα ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν; unser Schol. nun interpungirte also: καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ νοχίαν, τίς ἄμμι πότμος ἄντινα κ. τ. λ., wobei er ἐφαμερίαν und νοχίαν mittelst τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν und τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα erklärt, sodann τίς ἄντινα für τίς τινα nimmt. Andere fanden es bequemer, τίς auszustossen. » Hartung, qui haec plurima Rauchensteinio (Philol. XIII

14. Τεχμαίρει δὲ καὶ νῦν Ἀλκιμίδας] ὅτι δὲ συγ-
γενεῖς ἔσμεν τῶν θεῶν, ὁ Ἀλκιμίδας, φησί, σαφὲς ποιεῖ τεκμη-
ριῶσθαι ἡμᾶς. εἰς ὃ γὰρ καὶ αὐτὸς ἔπραξε τῇ εὐφύῳ ἑαυτοῦ,
ἐπέδειξε τὴν πρὸς τὸ θεῖον ἡμῶν συγγένειαν, ἐγγὺς τι καὶ παρα-
5 πλήσιον εἰργασμένος ταῖς καρποφόροις ἀρούραις. § ὁ δὲ νοῦς·
τεκμηριῶ δὲ καὶ σαφὲς εἶναι ποιεῖ τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν
διὰ τὴν εὐφύῳ συγγενὲς καὶ νῦν Ἀλκιμίδης τοῖς αὐτοῦ κατορ-
θώμασιν.

17. Αἴτ' ἀμειβόμεναι] οὐ γὰρ διὰ παντός, φησὶν, ἔξο-
10 μαλίζουσι τὴν εὐκαρπλίαν αἱ ἄρουραι, ἀλλὰ παρὰ χρόνους τινὰς
ἀναπαύλης τυγχάνουσιν, εἰτα ἀναπαυσάμεναι πάλιν ἀποδιδόασιν
πλείονας τοὺς καρπούς. ἀμειβόμεναι οὖν αἱ ἄρουραι, τουτέστιν
ἐξ ἀμοιβῆς παρ' ἐνιαυτὸν φέρουσαι τὸν βίον ἔδοσαν, τουτέστι
τὰ πρὸς τὸν βίον θαυσιλῆ καὶ πλούσια· διὰ γὰρ τοῦ ἐπηετανοῦ
15 τοῦτο βούλεται δηλοῦν. § Ἄλλως. τοῦ γένους τοῦ Ἀλκιμίδου
οἱ μὲν ἡγωνίσαντο, οἱ δὲ οὐ· ἀλλὰ συμβέβηκε τύχῃ τινὶ παρὰ
μέρος ἀθλεῖν. νικᾷ γὰρ Ἀγησίμαχος, σχολάζει Σωκλείδης ὁ
τούτου παῖς, εἰτα Πραξιδάμας ὁ ἐκ Σωκλείδου ἐναγώνιος γί-
νεται· Πραξιδάμαντος πάλιν σχολάζει ὁ υἱὸς ὁ τοῦ νικηφόρου
20 πατρός. τούτου γοῦν μεταξὺ γεγεννημένου ἐν τῷ γένει δια-
λείμματος ὑπεραπολογεῖται, καὶ παρομοιωὶ αὐτοὺς τῇ γῇ τῇ
παρ' ἐνιαυτὸν καὶ ἐκ διαλειμμάτων εὐκαρπούση, λέγων ὅτι,
δηλοῖ δὲ καὶ σαφὲς ποιεῖ τὸ ἑαυτοῦ συγγενὲς ὁ Ἀλκιμίδης, ὅπως
ἐστὶν ἰδεῖν ὅμοιον τῇ σπορίμῃ γῇ καὶ ταῖς ἀρούραις, αἵτινες ἐξ

p. 262) probavit et καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ νυχίαν τίς
ἄμμι πότμος ἄντιν' ἐνέγραφε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν edidit.

1 δὲ καὶ νῦν pro καί νυν codd. vett. etiam in textu. — 2 ἔσμεν
D. — ὁ om. D. — σάφα D. — 3 εὐφ. αὐτοῦ D. — 4 ἐπέδειξεν τὴν
rfsbw. — 6 τεκμηριῶ rfsbw. — σάφες D. — 7 τῆς εὐφύας D.
— τῆς αὐτοῦ D. — 9 διαπαντός [B] a. — 12. 13 τουτέστι παρ' ἐν.
ἐξ ἄμ. D. — 14 ἐπηετανοῦ rs. — 15 ἄλλως om. D in fine versus.
— 16 ἡγωνίζοντο D. — 18 ἐκ σωκλείδους ἐν ἀγώνιος D. —
19 παξιδάμαντος D. — 20. 21 οὖν μ. γεγεννημένου ἐν τ. γ. διὰ

ἀμοιβῆς καρποφοροῦσαι ποτὲ μὲν ἀδιάλειπτα τὰ πρὸς τὸν βίον
παρέχουσιν ἐκ τῆς γεωργίας, ποτὲ δὲ ἀναπαυσάμεναι καὶ σχο-
λάσασαι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἀνέλαβον. τὸ δὲ ὑπερβατόν·
τεκμαίρει καὶ νῦν Ἀλκιμίδης, ὃς ἦλθεν ἐξ ἐρατῶν ἄδλων, παῖς
5 ἐναγώνιος, ἰδεῖν τὸ συγγενὲς πρόσφορον τῇ γῇ, ἣτις ἐξ ἀμοιβῆς
σπειρομένη ἀναπαύεται καὶ δίδωσι καρποὺς πολλοὺς.

21. Ἥλθε τοι Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων] καὶ ὁ
Ἀλκιμίδης οὖν παραπλήσιος ταύταις ἐγένετο· ὥς γὰρ αὐται ποτὲ
μὲν ἀναπαύονται, ποτὲ δὲ καρποφοροῦσι, τῆς γῆς ἐκ διαιλείμα-
10 τος καρποφοροῦσης, οὕτω καὶ τὸ γένος τοῦ Ἀλκιμίδα. ὁ μὲν
γὰρ πάππος τοῦ Ἀλκιμίδα ἐνίκησεν, ὁ δὲ πατὴρ οὐκέτι· ὁ δὲ
μὴ νικήσας πατὴρ τῇ ἀναπαύσει παραβέβληται τῶν ἀρουρῶν, ὁ
δὲ Ἀλκιμίδας πάλιν νικήσας τῇ μετὰ τὴν ἀνάπαισιν καρποφορίᾳ.
ὃς μετερχόμενος, φησί, τὴν ἐκ Διὸς μοῖραν, τουτέστι τὸν
15 Νεμεακὸν στέφανον, τὰ γὰρ Νέμεα τοῦ Διὸς, κατὰ τὰ ἔχνη τοῦ
Πραξιδάμαντος τὸν ἑαυτοῦ πόδα νέμει, τουτέστι μερίζει· ὥς
γὰρ ἐκεῖνος ἐνίκησεν, οὕτω καὶ οὗτος. § ὁ δὲ νοῦς· ἦλθεν

ὑπεραπολογεῖται καὶ D. — 21 παρομοῖ D. — αὐτοὺς D et fort.
B, αὐτόν edd., nisi quod Boeckh in nota αὐτό scribere voluit. —
τῇ ante παρ' omm. ha. — 22 παρ'] γὰρ παρ' D. — Fort. ἐκ δι-
αλείματος scribendum est, cfr. vv. 20. 21 et p. 179, 9. — 22 λέγων.
ὅτι D. — 23 ὁ ex D addidi. — 23. 24 ὅπερ ἐστὶν ὁμοιον ἰδεῖν τῇ
σπορι^{μν} D. — ὅπως ἔστιν rfswh.

2. 3 σχολάζουσαι D. — 3 ἔλαβον D. — 4 τεχμ. δὲ καὶ D; recte?
— 5 ἐν ἐναγώνιος D. — συγγενὲς καὶ πρόσφορον codd. et edd.,
corr. Boeckh in nota. — τῆς γῆς D. — 6 πολλοὺς τοὺς καρπούς
D. — 10 οὕτως D. — ἀλκιμίδους· ὁ γὰρ (om. μὲν) D. — οὕτω
καὶ τὸ γένος τοῦ Ἀλκιμίδα] Hanc interpretationem et scholia ad
v. 17 secutus Ἀλκιμίδα τὸ συγγενὲς, ἰδεῖν pro Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς
ἰδεῖν edidit Hartung Rauchensteinio Bergkioque probantibus;
Mommsen scholiastam vulgatam tueri contendit. — 11 πάππου
τούτου (om. τοῦ Ἀλκ.) D. — 12 μὴ add. m. 2 in B. — τῇ Boeckh
scripsit pro eo quod in B et rell. edd. legitur ἐν ([ἐν] h); D

οὖν πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ τῶν Νεμεακῶν ἀγώνων τῶν ἐρασμίων
ὁ ἀνδρείωτατος Ἀλκιμίδης, ὃς ἐκ θεῶν ταύτην κληρωθεὶς τὴν
εὐτυχίαν νῦν ἐφάνη περὶ τὴν τῆς πάλης νίκην οὐκ ἄμοιρος,
ἀλλ' ὥσπερ τις ἀγαθὸς κунηγέτης, οὕτω κατ' ἔχρος βαίνων
5 τοῦ Πραξιδάμαντος τοῦ ἑαυτοῦ πάππου. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὐκ
ἐπὶ τῷ διαλιπεῖν τὸν πατέρα παραβεβλήσθαι φησι τῇ γῇ τὸ
τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ δι' αὐτὸν τὸν Ἀλκιμίδαν, ὃν πρότερον
μὲν ὄντα παῖδα νικῆσαι, διαλιπόντα δὲ χρόνον νῦν πάλιν νει-
κχέειναι.

- 10 30. Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιονίκος ἐὼν] ἐκεῖνος ὁ Πραξι-
δάμας, φησί, πρῶτος ἐγένετο τῶν Αἰγωνητῶν πάντων Ὀλυμ-
πιονίχης, ἣ τοῦ γένους ἑαυτοῦ. ὁ δὲ Πραξιδάμας οὐκ ἐποίησε

τῶν habet. — ἀναπαύσοι D. — 14 φησί om. D in fine versus. —
17 οὕτως καὶ οὗτος D.

1. 2 οὖν καὶ πρὸς τ. π. ἀπὸ ἐρασμίων ἀγώνων καὶ τῆς νεμέας
ὁ ἀνδρ. D. — 2 ὅστις ἐκ D. — 3 νῦν ἐφάνη pro codicum scri-
ptura νῦν πέφανται ex hoc scholio receperunt Hartung et Hóman,
contradicente Rauchensteinio (Philol. XIII p. 262). Confer etiam
Dissenium, Explic. p. 406: »vs. 13 πέφανται agnoscit Scholiastes,
agnoscunt omnes libri.« Eundem paraphrastam ante non post
κунηγέτας distinxisse praeunte Benedicto Hartung et Bergk con-
tendunt, obloquente Mommseno, cui ad prosae orationis modulum
recte haec a scholiasta transposita esse videntur. — παρὰ τὴν D.
— 4 ὥσπερ τις Drsw, ὥσπερ τις f. — 6 ἐπὶ τὸ διαλιπεῖν D. —
παραβεβλήσθαι φησί Drfsw. — γῇ τὸ om. D; τὸ Boeckh addi-
dit, Heyne τῶν ἀνθρώπων delere voluit. — 7 ὃν Boeckh addidit,
Heyne γὰρ post μὲν inseruit. — 10 Ὀλυμπιονίχης B et edd. —
10. 11 Πραξιδάμας φησί D et Boeckh, πραξίδαμος φησί Brfsw, πραξι-
δαμός φησι bh. — 11 ἐγένετο] Hinc in textum nunc lacunosum
verbum finitum supplendum esse concludit Hartung, sed Schnitzer
(De Pind. nup. emend. p. 55) hoc scholio nihil nisi κείνος γὰρ
Ὀλυμπιονίχης ἐὼν textus verba circumscribi observavit. — 12 ὁ δὲ
Πραξιδάμας Boeckh edidit pro ὁ δὲ παρὼν Ἀλκιμίδης, ridiculam
esse librorum scripturam ratus, nam: »Soelidas pater est Praxi-
damantis, Alcimidae pater Theon, de quo v. ad inscr.«

ληθαργισθῆναι τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, φησίν, ἀργησάντων τῶν ἀγωνισμάτων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἑαυτοῦ ἀνδρείας ἐκείνος ἐσέμνυνε τὸν Σωκλείδην τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. ὁ δὲ Δίδυμος, Σωκλῆς ἐστὶ τὸ ὄνομα, φησί· παρήγαγε δὲ αὐτὸ πατρωνυμικῶς, ὡς ἔθος
 5 ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς. ὡς οὖν μὴ νενικηκότος τοῦ Σωκλείδου οὗτος τὴν περὶ ἐκείνου λήθην ἔπαυσε, νικήσας τοὺς προειρημένους στεφάνους. τὸ δὲ ὑπέρτατος ἀντὶ τοῦ πρεσβύτερος· ὁ γὰρ Σωκλείδης πρεσβύτερος μὲν τῶν υἱῶν γέγονεν Ἀγγισμάχῳ, πατὴρ δὲ Πραξιδάμαντος.

10 38. Ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι] ἄρθρον ἐστὶ τὸ οἱ ἀντὶ τοῦ τῷ· τουτέστι τῷ Σωκλείδῃ. τρεῖς γὰρ παῖδες ἐγέ-

1 ληθαρ B, ληθαργηθῆναι D (ut vid.) rfswbh. — φησιν D, in B vocabulum vix legi potest, μή edd., quod rectius abesse etiam Boeckh iudicavit. — 2 ἐκείνος D pro κάκεινον, recte, cf. κείνος γὰρ κτλ. poetae verba. — 3 ἐστὶ D. — »Soclem appellatum vult [Didymus] nescio qua fretus auctoritate. Tamen auctorem ab eo appositum fuisse credo. Habebat enim ἀναγραφὰς Νεμεονικῶν, cf. schol. Nem. VIII 1 Isthm. γδ inser. « M. Schmidt, Didymi fragm. p. 233. — 4 5 ἔστιν ἔθος D. — 6 περὶ ἐκείνου B Drfswbh. — λήθην D et Boeckh, νίκην Brfswbh. — ἔπαυσε Boeckhii coniecturam habet D et fort. etiam B, ἐπαίνεσε rfswb, ἐπήνεσε h. — 7 ἀντὶ] ἀν r. — νικ. τ. πρ. στεφάνους] Hartung hunc scholiastam pro πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωσάμενος, Νεμέα δὲ τρεῖς (sc. στεφάνους) legisse dicit, quod in textum recepit; contra Rauchenstein (Philol. XIII p. 263): »Die Vulgata ist weder unschön, wie Hartung sagt, sondern sehr natürlich, noch kann des Scholion freie Umschreibung ν. τ. πρ. στ. dieser Aenderung als Stütze dienen.« Etiam Mommsen: »Ex Sch. νικήσας τοὺς προειρημένους στεφάνους nihil certi consequitur.« — 8 ἀγγισμάχου B et edd., et ἀγγισμάχῳ pro ἀγγισμάχῳ etiam in textu B et nonnulli edd. — 11 τοῦ αὐτῷ pro τοῦ τῷ coniecit Boeckh, Hermann (in progr. a. 1845 p. 5) οὐκ ἄρθρον ἐστὶ τὸ οἱ ἀλλ' ἀντωνυμία ἀντὶ τοῦ αὐτῷ scribi debuisse observavit; minus recte etiam ἢ ante α. τ. αὐτῷ inserere possis. Praeterea Boeckh τουτέστι τῷ Σωκλείδῃ utpote a recentiori et imperita manu additum delevit, quod ipse improbavit in nota apud Dis-

νοντο αὐτῷ, ὃν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος· οἵτινες παῖδες, φησὶν, εἰς ἄκρον ἦλθον τῆς ἀρετῆς τῆς ἀθλητικῆς, τῶν τε πόνων τῶν

senium Explicc. p. 409. 410: »Nem. VI 38. not. 8. ut nunc legitur Scholiastae textus, falsa habebis quae scripsi: Post τῷ legebatur τουτέστι τῷ Σωκλείδῃ, quod recentior et imperita manus addiderat. Nam quamquam illi τρεῖς ἀεθλοφόροι non possunt Soclidae filii esse, ita tamen hic Scholiastes statuuisse videtur ex additis verbis: τρεῖς γὰρ παῖδες ἐγένοντο αὐτῷ, ὃν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος, qui quidem Soclidae filius est: etsi alter Scholiastes Soclidae non filios, sed fratres, Agesimachi filios, intellexit. Needum tamen sanum prius Scholium videtur, sed gravius etiam affectum. Unde enim Schol. haec habet, ὃν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος? Dicas inde, quod Πραξιδάμας dicitur παῦσαι λάθαι Σωκλείδα, unde ex filiis Soclidae, quos Schol. putaret, primus Praxidamas vicisse adeoque natu maximus fuisse visus sit. Atsi Pindari verba consideres, Σωκλείδα δὲ ὑπέρτατος Ἀγισιμάχῳ υἱέων γένετο, illud πρῶτος videbis ad Pindaricum ὑπέρτατος referri. Igitur non solum illa τουτέστι τῷ Σωκλείδῃ delenda erant, sed ulterius procedendo etiam haec ὃν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος immutanda. Neque enim iam prius Scholium alteri contrarium fuisse statues, sed in eandem olim sententiam conceptum hoc fere aut simili modo: τρεῖς γὰρ παῖδες ἐγένοντο αὐτῷ (τῷ Ἀγισιμάχῳ) ἄλλοι ἔξω τοῦ Σωκλείδα· ὃν ὁ Σωκλείδας ὁ τοῦ Πραξιδάμαντος πατὴρ πρῶτος· οἵτινες τρεῖς παῖδες et cetera, quae tamen et ipsa falsa esse non dubito. Ceterum si quis tamen οἷ pronomen esse putat idque ad Soclidam referendum, poterit hos huius filios statuere: Praxidamantem natu maximum, Calliam (vs. 37) Creontidam (de quo ad epod. ult.), sed huic rationi non confido, quum praesertim illud οἷτε πόνων ἐγέυσαντο satis monstret intelligi Agesimachum, Praxidamantem, Alcimidam, oppositos Soclidae et Theoni quiescentibus. A qua interpretatione si quis discedere non vereatur, poterit sane hoc dicere, quod mihi rem huc illuc versanti in mentem venit. Etenim si vocem ὑπέρτατος de Soclida dictam non ad aetatem viri referas, sed interpreteris summus, ut Pyth. VIII 28; potest Soclidas ὑπέρτατος dictus videri, quod tres filios victores habuerit: ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον, οἱ τε πόνων ἐγέυσαντο. Tum οἷ pronomen erit, et filii

ἀθλητικῶν μετέσχον καὶ ἐγεύσαντο. περιττεύει οὖν ὁ τῆ. § τρεῖς γὰρ ἀθλοφόρους εἶπε, τοὺς ἀδελφούς δηλαδὴ τοῦ Σωκλείδου· τῷ δὲ αὐτὸς μὴ ἡθληκῆναι ὁ Σωκλείδης τὸν υἱὸν ἐγύμνασεν, ὃς τὴν περὶ αὐτὸν λήθην ἐσχέδασε νικήσας· ἀνεκήρυξε γὰρ τὸν
5 πατέρα. τὸ δὲ σὺν θεοῦ τύχῃ ἀντὶ τοῦ· τῇ ἐκ θεοῦ τύχῃ ἢ τῆς πυγμῆς μάχῃ οὐδένα ἕτερον οἶκον οὕτως ἀπέδειξε καὶ ἀπέφηνε, φησί, πλείους ἀπενηνοχότα στεφάνους.

44. Μυχῶ Ἑλλάδος ἀπάσας] ἀμφίβολον πότερον ὡς ἐν Ἰσθμῷ πολλὰς νίκας εἰληφότων οὕτως εἶπεν, ἐπεὶ μυχὸς τῆς
10 Πελοποννήσου ἢ Κόρινθος, ἐν ᾗ τὰ Ἰσθμια ἄγεται· Ὅμηρος (Π. Ζ 152).

Ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῶ Ἀργεος ἵπποβότοιο· ἢ ἐπεὶ μυχοὶ εἰσι τῶν χωρῶν αἱ πόλεις αἱ κρύφεις παρέχουσαι ἀντὶ τῶν πεδινῶν τόπων, τὰς πόλεις, ἐν αἷς ἐνίκησαν, μυχοὺς
15 Ἑλλάδος κέκληκεν. ἐν μυχοῖς οὖν Ἑλλάδος, ἐν ταῖς Ἑλλαδικαῖς πόλεσιν, ἐν ἐκάστῃ μυχῶ τῆς Ἑλλάδος.

45. Ἐλπομαι μέγα εἰπὼν ἅντα σκοποῦ τυχεῖν] ἔνιοι γράφουσιν ἂν τετυχεῖν. ἐλπίζω οὖν, φησί, μεγαλοῦρήμονήσας καὶ καυχήσάμενος ἐπιτυχεῖν ἂν τοῦ σκοποῦ ὡς ἀπὸ τόξου

Soclidæ erunt, ut dictum, Praxidamas natu maximus, Callias, Creontidas. Quæ his in notis nostris adversantur, falsa tum erunt omnia. Sed apud lectorem iudicium esto.

1 ὁ τῆ [B] Drsw, ὁ τε fbh, ὁ τέ a. — 3 τῷ δὲ μὴ αὐτὸς μὴ D. — 4 περὶ αὐτῶν D. — 5 τῇ om. D in fine paginae, supra lineam est in B. — 5. 6 ἢ τῆς πυγμῆς μάχῃ add. Boeckh; poterat etiam simplicius πυγμαχία addere. — 7 πλείους] Hinc πλεόνων ante ταμίαν στεφάνων in textu lacunoso addidit Er. Schmid. — ἀπενηνοχότα r. — 8 ἀπάσας (ἀπάσας B) omm. edd. — 9 εἰληφο B, unde εἰληφότος edd. — οὕτως εἶρηκεν D. — 10 πελοποννήσου D. — ἢ ex D addidi. — 12 In D πόλοις vel πόνοις pro πόλις scriptum esse videtur. — ἵπποβώτοιο rf. — 13 μυχοὶ εἰσὶ τ. D, μ. εἰσιν τῶν rfswb. — παρέχουσαι] ὑπάρχουσαι edd. — 14 τῶν om. D. — 15 κέκληκε D. — ἐν μ. οὖν Ἑλλάδος ex D addidi. — 16 πόλεις: ἐν D. — 18 ἅντα τυχεῖν D, et in B ε in τε syllaba fort.

πέμπων βέλος. τὸ δὲ τετυχεῖν ὁμοιον τῷ λελαβέσθαι. γρά-
φουσι δὲ καὶ ἄντα, ἔν' ἣ ὁ λόγος· ἐναντίον τι καὶ εὐθὺ τοῦ
σκοποῦ. § Ἄλλως. προσδοκῶ δὲ μεγάλως ἐπαινέσας τὸν νικη-
φόρον ἐπιτυχεῖν τοῦ σκοποῦ ὡς ἄριστος τοξότης. τὸ δὲ ὦ
5 Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε φησίν.

48. Εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε Μοῖσα] ἐπὶ τοῦτον οὖν
τὸν σκοπὸν, ὦ Μοῦσα, τοὺς σοὺς ἄγε λόγους τοὺς εὐκλεεῖς, καὶ
ἐπαινεί τὸν νικηφόρον. ἢ οὕτως· ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ὃν προεῖπον,
τὴν οὐριότητα τῶν ποιημάτων ἄγε.

10 50. Παροίχομένων γὰρ ἀνέρων] τῶν γὰρ τεθνηκό-
των ἀνδρῶν τὰ κάλλιστα κατορθώματα διὰ τῶν οἰκείων λόγων
οἱ ποιηταὶ τῇ μνήμῃ παραδιδόασιν καὶ οἱ λοιποὶ τῶν σοφῶν.
δοιοὶ μὲν γὰρ οἱ ποιηταί, λόγιοι δὲ οἱ πρότερον τὰ κατὰ τὰς
πόλεις διηγούμενοι.

15 53. Βασιδαῖσιν ἄτ' οὐ σπανίζει] ὁ Δίδυμος φησι·
προσέχει γράφειν Βουδίδαι. γενέσθαι γὰρ τινα Βουδίωνα ἐν
Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατὰγεςθαι γενεάν τὴν Βουδιδῶν. μνημονεύειν

ex correctura primae manus scriptum est. Ceterum cum in codd.
vett. ἄντα σκοποῦ τετυχεῖν traditum sit, in lectione ἂν τετυχεῖν
vestigium veri verborum ordinis inesse bene observat Hartung; et
Mingarellii coniecturam σκοποῦ ἄντα τυχεῖν scholio firmatam re-
ceperunt Bergk et Christ. — 18 φησὶν rfswb, φησι h. — μεγα-
λορημονήσας D. — 19 ἂν supra lineam est in B.

1 τὸ δὲ τυχεῖν ὁμοιον τὸ λαβέσθαι D. — 2 τί καὶ Drfsw. —
4 τὸ] τοῦ B et edd. — 4. 5 ὦ, B, ὦ D, ὦτ' (hoc ὦτε fort. recte)
ἀπὸ τόξου τὸ ὦτε (ὡτε r) Δ. edd. — ὁωρ. ὡς ἀντὶ τοῦ ὥστε D. —
6 Hoc scholio Er. Schmidii coniecturam εὐθὺν' pro εὐθὺν firmari
dicit Mommsen, sed nihil est in hoc scholio, quo scholiastam
εὐθὺν' legisse probari possit; ille potius verbo ἄγε dirigendi signi-
ficationem tribuit. Recte Bergk: »libri εὐθὺν. Schol. qui ἄγε
οὔρον iungunt, plane praetermittunt.« — 10 ἀναίρων D. —
15 βασιδαῖσιν D. — δίδυμος φησί Drfsw. — 16 Βουδίδαισιν coni.
M. Schmidt, Didymi fragm. p. 233, fort. recte.

δέ φησι τοῦ Βουδίωνος Πυθαίνετον ἐν πρώτῳ Αἰγινητικῶν γρά-
 φοντα οὕτω (fragm. 2 ed. Muell.). Περὶ δὲ ταῦτα τούτων λε-
 γομένων λέγεται Βουδίωνα τυγχάνειν διενηγεγμένον πρὸς Οἰνώ-
 νην τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα. § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἄτινα κάλλιστα
 5 ἔργα ἐν τοῖς Βασιδαῖς οὐ σπανίζει, ἀλλὰ πλεονάζει ἐν τῷ
 γένει τῷ ἐξ ἀρχῆς διαβολῇ. Βάσσοι γὰρ πρόγονοι τῶν
 ἀνωτέρω τοῦ Ἀλκιμίδου· ἔστι δὲ καὶ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ Βασιάδαι.
 § ἢ οὕτως· ἡ τῶν Βασιδῶν, φησί, γενεὰ οὐ σπανίζει καλῶν
 ἔργων· διὸ οἱ ἀοιδοὶ καὶ οἱ λόγιοι κομίζουσιν αὐτῶν τὰ ἔργα
 10 τὰ καλά. ἐὰν δὲ προφερώμεθα, ἄτ' οὐ σπανίζει, τὸν λόγον
 οὕτω καταστήσομεν· ὦν οὐ σπανίζει ἡ παλαίφατος γενεὰ τῶν
 προειρημένων ἔργων. § ἢ οὕτω· Βασιδαῖσι καθ' αὐτό, εἴτ'
 ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· ἄτ' οὐ σπανίζει· τὰ προειρημένα ἔργα, ἄτ'
 οὐ σπανίζει τοῖς Βασιδαῖς. § ἢ Βασιδαῖσιν ἄτ' οὐ σπανίζει,
 15 εἴτ' ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· παλαίφατος, ᾧ συναπτέον τὸ ἐπιφε-
 ρόμενον.

1 φησι edd.; φησί coni. iam Car. Mueller. — D post Πυθαίνετον
 colon habet. — 1. 2 αἰγινητῶν γράφων οὕτως BDrfswbh. Etiam
 apud Tzetzam ad Lycophr. 175: ἡ γὰρ Αἶγινα πρότερον Οἰνώνη
 ἐλέγετο ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθὰ φησι Πυθαί-
 νετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητῶν, ubi confer Muelleri notam:
 »τῶν Αἶγ.] Vit. 3 delet τῶν. Omnes legunt Αἰγινητῶν, fors. Αἰγι-
 νητικῶν, ut coniecit Thryllit. cui assentiuntur Reines. in not. mar-
 ginal. ad Voss. de Hist. Gr. et Heyne in Observatt. ad Apollod.
 p. 307. schol. Apoll. Rh. IV 1712. ἐν πρώτῳ περὶ Αἰγίνης: Athen.
 XIII, p. 589. f. ἐν τρίτῳ περὶ Αἰγίνης. Schol. Pind. Nem. VI, 53.
 tamen, ut Tzetz. ἐν πρώτῳ Αἰγινητῶν, in Indice vero Heyne Αἰγι-
 νητικῶν.« — 2. 3 παρὰ δὲ ταῦτα οὕτως λεγ. λέγ. D. — 3 διενη-
 γεγμένον rf. — 5. 6 Paraphrastae huic Βασιδαῖσι γενεὰ non idem
 quod Βασιδῶν γενεὰ valuit, sed habuit comma inter σπανίζει et
 παλαίφατος, ut bene observavit Hartung. — 5 ^{λδαις} βασι D. — πλεονάζει.
 οὐδὲ ἐν rf, πλεονάζει, οὐδὲ ἐν swb, οὐδέ, quod habent etiam BD,
 deleri iussit Heyne, deleuit Boeckh, recte puto. — 7 βασιάδαι B.
 — 8 βασιδῶν B. — 10 δὲ ex D addidi. — ἄτε οὐ edd. —

55. Ἰδία ναυστολέοντες] οἱ Βασσίδαι, φησίν, ἴδια ναυστολοῦντες, τουτέστιν ἴδια χορηγοῦντες καὶ κομίζοντες ἔργα τοῖς τῶν Πικριδῶν ἀρόταις, τουτέστι τοῖς ποιηταῖς, ἀνυμνεῖσθαι θέλοντες οὐκ ἐπακτοῖς χρήσονται ἐπαίνους διὰ τὸ σπανίζειν
 5 αὐτοὺς ἔργων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν· πολλὰ γὰρ δεδράκασιν. ἐπικώμια δὲ τὰ εἰς κῶμον ὑμνεῖσθαι ἐπιτήδεια τῆς νίκης. μετὰ γὰρ τὸ νικῆσαι ἐκώμαζον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν. § ἢ οὕτως· οὐ δέομενοι δι' ἐτέρων κοσμήσασθαι, ἀλλ' ἑαυτοῖς ἀρκοῦμενοι πρὸς κόσμον ἴδια παρακομίζοντες ἔργα τοῖς ποιηταῖς. ναυστολοῦντες
 10 δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιφορτίζοντες, οἷονεὶ σωρεύοντες ἐκ τῶν ἰδίων κόπων τὰ ἐγκώμια. § ἀγερώχων δὲ ἐργμάτων ἀντὶ τοῦ μεγάλων ἔργων. δυνάμενοι οὖν τοῖς ποιηταῖς παρέχειν πολλῶν ἐπαίνων χορηγίαν ἔνεκεν τῶν πραττομένων αὐτοῖς ἔργων ὀλβίων.
 59. Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθῇ χεῖρας ἱμαντωθεῖς] καὶ
 15 γὰρ ἐν Πυθῶνι τῇ θαυμασίᾳ τὰ πυκτικὰ σκεύη μετὰ χεῖρας

11 καταστήσωμεν sw. — 12 ἔργων om. D. — οὕτως D. — βασσίδαι οἱ Brfswb. — 12. 13 εἰτ' ἀτάλῃς D εἶτα ἀπ' ἄλλης rel. — 13. 14 τὰ πρ. ἔργα ἄτ' οὐ σπ. om. D. — 15 παλαίφατον D.

1 Priorem scholiastam Πικριδῶν ἀρόταις cum praecedentibus coniunxisse, alterum nimis ambigue loqui observavit Mommsen. — 3 ἀνυμνεῖσθαι coni. Boeckh in notis pro ἀνυμνεῖν. — 5 τοῖς αὐτῶν D. — 7 οὕτω B et edd. — 8 κομίσασθαι D. — 10 ἀντὶ τοῦ om. D. — 11 Novum scholium non incipiunt BD et edd. — ἐργμάτων Brs. — ἀντὶ τῶν (?) D. — 12 δυναμένοις BDrfswb. — 13 ἔνεκα D, fort. recte. — Hic schol. Πικριδῶν ἀρόταις cum δυνατοὶ παρέχειν iunxit. — 14 ἱμάντι δεθεῖς pro ἱμαντωθεῖς edd. »haud dubie [??] ex scholio perditio« (Bergk) etiam in textu. — 15 Πυθῶνι τῇ Boeckh addidit, et Πυθῶνι addendum esse etiam Oxonienses viderunt. Aliter locum constituisse videtur Er. Schmid, qui Lonicerum scholiasta duce, qui θαυμάσια σκεύη commemoret, ἀγαθῇ ad ἱμάντι rettulisse et per admirando loro vertisse dicit; fortasse καὶ γὰρ θαυμάσια τὰ π. σκεύη scripsit Schmid. — πυκτικά ut vid. B, πηκτικά edd., corr. etiam Kayser (Lectt. Pindd. p. 77: »Iam alibi correximus πυκτικά«). — ἀπὸ τῶν αὐτῶν αἵματος scripsi, legebatur ἀπὸ ταύτας αἵμα πάτρας . . . At insolens genus dicendi

λαβὼν ἐνίκησεν ἀπὸ τῆς αὐτῆς συγγενείας ὦν καὶ πατρίδος ὁ Καλλίας. § ἢ ὅτι πυκτεύσας ἐν Πυθοὶ ἐνίκησεν ἀρέσας τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμει ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὦν πατρίδος, ἦτοι τῆς Αἰγίνης, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, τουτέστιν ἐκ τῆς αὐτῆς
5 φατρίας τῶν Βασιδῶν Καλλίας, ὃς Κρέοντος ὑπῆρχε παῖς. χρυσηλάχατον δὲ εἶπε τὴν Αἴγιναν τὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετενεγκὼν ἐγκώμιον ἐπὶ τὴν μητέρα τὴν γεννήσασαν.

64. Παρὰ Κασταλία τε Χαρίτων ἐσπέριος] ἀπὸ τῆς πηγῆς τοὺς Δελφοὺς ὠνόμασεν. ἐκωμάσθη γὰρ νικήσας
10 ὑπὸ τῶν ἡλικιωτῶν ἐσπέριος. Χαρίτων γὰρ ὁμάδῳ οἱ μὲν τῷ χορῷ ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τῷ χαριεστάτῳ θορύβῳ τῆς ἐπὶ τῇ νίκῃ πανηγύρεως, φασίν, ἐλαμπρύνετο κωμάζων. § Ἄλλως. μέχρις ἐσπέρας ἔλαμπεν. § ὁ δὲ νοῦς· παρὰ δὲ τῇ Κασταλίᾳ

αἷμα ἀπὸ ταύτας πάτρας, nec ταύτας convenit, cum τὰς αὐτὰς potius fuisset dicendum. Atque aliud scholiastae reppererunt, prior dicit ἀπὸ τῆς αὐτῆς συγγενείας ὦν καὶ πατρίδος, alter ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὦν πατρίδος ἦτοι τῆς Αἰγίνης καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, τουτέστιν ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας τῶν Βασιδῶν. Hi igitur videntur legisse ἀπὸ τούτου αἵματος καὶ πάτρας, neque tamen germana est haec scriptura, nam incommodus est hic versus numerus, multoque etiam difficilior haec possis cum ceteris strophis conciliare. Scriptum fuit olim ἀπὸ τούτου αἵματος ^{πάτρας} interpretatione iam antiquitus adiecta, hinc orta tam scholiorum scriptura ἀπὸ τούτου αἵματος (καὶ) πάτρας quam nostrorum librorum lectio ἀπὸ ταύτας αἷμα πάτρας, interpolatione liberius grassante. Bergk.

6 χρησηλάχατον D. — Cum verbis τὸ τῆς ἀρτέμιδος μετενεγκὼν (om. ἐγκώμιον) ἐπὶ (om. τὴν μητέρα) τὴν γεννήσασαν incipit ultimum folium codicis V, qui hac quidem parte in scholiis ab alia manu exaratus est. — 8—10 Παρὰ — ἐσπέριος om. V, qui pergit χαρίτων ἐσπέριος χαρίτων ὁμάδῳ. οἱ μὲν τῷ κτλ. — 8 κασταλλία τὲ rs; τὲ etiam D. — ἐσπέριος omm. edd. — 9 τοὺς ἀδελφοὺς codd. — ἐκωμάσθη] »Hoc est ἐνεκωμάσθη, ut Schol. Nem. IX, 119. κωμάζωμεν οὖν αὐτὸν: et plura ap. Schol. Nem. X, 61.« Boeckh. — 11. 12 ἐπὶ τῆς νίκης V. — 12 φησὶν D, om. V. — 12. 13 κωμάζων ἦτοι μ. ἐσπ. BD et edd. — 13 ἐσπέρας r.

πηγῇ· τουτέστιν ἐν Δελφοῖς τῷ ἀγῶνι νικήσας· τῇ τῶν χορευ-
τῶν χάριτι ἐπὶ τῇ νίκῃ μέχρις ἐσπέρας ἡ νίκη αὐτοῦ καὶ ἡ δόξα
ἐξέλαμπεν· ἔθνος γὰρ ἦν καὶ παννυχίδας ὕμνων τοῖς νενικηκόσιν
ἀποτελεῖσθαι. τοῦτο δὲ ὡς καὶ τὰ Πύθια νικήσαντος αὐτοῦ.

- 5 67. Πόντου τε γέφυρα] ὡς καὶ ἐν Ἰσθμοῖ νενικηκότος
αὐτοῦ· πόντου γὰρ γέφυρα ὁ Ἰσθμός· τεσσαράκοντα τριῶν γὰρ
σταδίων ἀμφιδάλαστος ἦν. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον γέφυρα
ἢ διὰ τῆς γῆς φέρουσα ὁδός. ἀπὸ δὲ τοῦ προκειμένου τούτῳ
προσυπακουστέον τὸ Φλέγε πόντου γέφυρα. § ἀμφικτυόνων
10 δὲ τῶν περιοικούντων· μέχρι γὰρ αὐτοῦ οἱ ἀγῶνες ἐτελοῦντο.
§ Πόντου γέφυρ' ἀκάμαντος ὁ Ἰσθμικὸς ἀγών, ὅτι ἱερὸς
τῷ Ποσειδῶνι. § ὁ δὲ νοῦς· πόντου ἀκάμαντος γέφυρα ὁ
Ἰσθμός, ὁ ὢν τοῦ Ποσειδῶνος τέμενος καὶ ἀγὼν καὶ ὥσπερ
οἶκμα.

- 15 69. Ταυροφόνῳ τριετηρίδι] τουτέστιν ἐν ᾗ ταύρους
φονεύουσι καὶ ἱεουργοῦσι τῷ Ποσειδῶνι, ὡς καὶ Ὀμηρος
(Od. γ 6).

Ταύρους παμμέλανας Ἐρυσίχθονι κυανοχαίτῃ.

- τριετηρίδι δὲ διὰ τὸ διὰ τριετηρίδος τὸν Ἰσθμικὸν ἀγῶνα τε-
20 λεῖσθαι.

70. Κρεοντίδαν] τὸν Καλλίαν φησίν, ὡς τοῦ πατρὸς
αὐτοῦ Κρέοντος καλουμένου.

1 τουτέστιν] ἐκ δὲ τούτου V. — 2 ἐσπέρας r. — αὐτῷ D, αὐτῶν
B et edd. — 3 ἐλάμπεν B et edd. — παννυχίδας r. — νενικηκόσιν
D. — 4 ἐπιτελεῖσθαι D, τελεῖσθαι V. — καὶ] κατὰ edd. ante
Boeckhium, in B nihil nisi x . . . legi potest. — 5 Lemma omm.
BD et edd. ante Boeckhium, qui γέφυρ'. — ἐν Ἰσθμοῖς BD et
edd. — 6 μγ' στ. DV. — γὰρ om. D. — 7 ἦν.] ὢν V. — 7 τὸ
ἔτοιμον Drfs w. — 8 ἢ τῆς γῆς BD et edd., ἢ ἐπὶ τῆς γῆς conl.
Schneider apud Boeckhium. — τούτῳ scripsi, τοῦτο V, οὕτω B et
edd., οὕτως D. — 9. 10 Recentius additamentum inde ab ἀμφικτυόνων
(fort. ἀμφικτιόνων scribendum) ex V sumpsit et a praecedentibus
separavi. — Etiam sequentia Πόντου τε — οἶκμα omm. BD et

71. Βοτάνα τέ νίν ποθ' ἁ λέοντος] βούλεται γὰρ ἡ ἱστορία ἐκ τοῦ Ἀρχεμήρου αἵματος ἀναδεδόσθαι τὸ βοτανίδιον· οἱ δέ, ὃ καὶ βέλτιον, βοτάνη λέοντος ἢ Νεμέα, παρόσον κατ'

eddd., in V post scholium ad v. 71 leguntur. — 13. 14 καὶ οἴκημαι ὥσπερ cod. — 15 τουτέστιν om. V. — 16 ὥς om. V. — 18 ἐνοσίχθονι B. — 19 διὰ ante τριετ. om. V. — 21 Non incipiunt novum scholium BD et eddd., qui δὲ ante τὸν addunt. — φησὶν om. V. — »Κρεοντίδαν. Hoc patronymicum ex autoritate Scholii [habent etiam codd. vett.] reposui pro ἀκάμαντος ἐν« Er. Schmidium secutus Benedictus. »γέφυρα Κρεοντίδαν ἐν Ἀ. vel γέφυρα Κρεον-τίδαν Ἀ. legerat Schol., quod ne ultimam in ἰδαν corripere necesse sit, in Κρεόν-τιον Ἀ. mutavit Schmidius paullo audacius. Mingarelli Scholiasten legisse putabat: 67. Πόντου γέφυρα Κρεόν — 68. τεινον Ἀμφικτυόνων et esse pro Κρεοντίδαν. Creontis filium fuisse Alcimidam etiam Schol. ad pr. ex Asclepiade notarat. Mirum est, unde is in locum involaverit: de Callia enim tribuli agitur.« Heyne in ed. 3. »Der Schluss des Gedichtes ist ausserordentlich verderbt und bedarf von V. 59 an in jeder Hinsicht noch vieler Hülfe, die Scholien aber zu V. 40—42 sind sehr lückenhaft, wir können daraus nur die vier Worte πόντου γέφυρα . . . ταυροφόνω τριετηρίδι und jenes Κρεοντίδαν nachweisen, wogegen ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτυόνων . . . τίμασε Ποσειδάιον ἂν τέμενος ganz übergangen werden; ja Schol. 67. vulgar. ἀπὸ δὲ τοῦ προκειμένου οὕτω προσακουστέον τὸ Φλέγε πόντου γέφυρα lassen vermuthen, dass die Schol. das Ganze anders [?] lasen und konstruirten. Ich bemerke auch, dass Κρεοντίδης eine ungewöhnliche Form ist, wogegen Κρεοντιάδης häufig ist, welches so, oder Κρεοντιάδας geschrieben in die vom Schol. scheinbar übergangenen Worte mehrfach hineinpasst, dass aber, da der Kallias mehr als Sand im Meere waren, Κρεοντίδαν ein früher und von Andern mit Recht verworfener erklärender Zusatz war, ist auch nicht unmöglich. Die Scholien zu dieser Ode enthalten gelehrten Unsinn genug, e. g. las Didymus V. 32 aus purer Gelehrsamkeit Βουδίδαισιν [sic Mommsen etiam in utraque editione pro Βουδίδαισιν]. Sei es nun aber wie es wolle, jedenfalls spricht hier Pindar noch von Kallias.« Mommsen in Mus. Rhen. IV p. 558.

1 βότανα D. — νίν ποθ' scripsi pro νιν πόθ' (νιν ποθ' bh). — ἁ B. — ἁ λέοντος om. V. — γὰρ ex V addidi. — 2 ἀρχαίμωρου B. — 3 παρ' ὅσον D.

αὐτὴν διῆγεν ὁ λέων βοσκόμενος. § Ἄλλως. βοτάνη λέοντος ἥτοι καθολικῶς ἡ Νεμέα ἢ τὸ σέλινον δεκτέον. σέλινον γὰρ ὁ αὐτόθι στέφανος, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς καταγωνισάμενος τὸν λέοντα τοῦτο ἐνομοθέτησεν εἶναι τὸ στέμμα. § ἀλλ' ἀλόγως· φαίνεται
5 γὰρ ἐπ' Ἀρχεμύρῳ ὃ τε ἄγων τεθείς καὶ τὸ σέλινον τοῖς νικῶσι διδόμενον. § ὁ δὲ νοῦς· καὶ ἡ Νεμέα δέ ποτε νικήσαντα τὸν Καλλίαν ἔστεψεν, ἥτις Νεμέα ἐστὶν ὑπὸ τοῖς συμφύτοις καὶ ἀρχαίοις τοῦ Φλιοῦντος ὄρεσι. θέλει δὲ αὐτὸν καὶ Νεμεονίχην ἀποδείξαι.

- 10 73. Δασκίοις] τοῖς συνδένδροις, ἢ παρὰ τὸ ὑψηλὸν τοῖς μεγίστην σκιάν ἀπεργάζεσθαι δυναμένοις. κεῖται δὲ ἡ Νεμέα παρὰ τὰ Φλιάσια ὄρη, παράκειται δὲ καὶ πόλις ὁμώνυμος ἡ

1. 2 Ἄλλως. βοτάνη λέοντος τὸ σέλινον δεκτέον (λεκτέον edd.) BD et edd. interpretationem p. 189, 3 prolatam iterare nolentes et diversorum commentariorum vestigia delentes. — 2 λεκτέον edd., quae vox iudice Lehrsio (Die Pindarscholien p. 193) perbene illustrat verbi λέγειν usum, quo pro explicando sumitur. — 2. 3 σ. γ. ὁ αὐτόθι στ. om. V. — 3 ὁ om. V. — 4 εἶναι τὸ r. — στέμμα ἀναλόγως. φαίνεται V. — ἀλλ' in D supra lineam est. — φέρεται B et edd. — 6 Post διδόμενον cum V deleui verba § ἢ ὁ Ἰσθμικός, ὅτι ἱερὸς τῷ Ποσειδῶνι, de quibus vide notam ad p. 188, 10. 11. — δέ ποτε] ποτέ V. — νικήσαντα ποτέ D. — 8 καὶ πυθιονίχην D. — 10 Non incipiunt novum scholium BD et edd., in quibus δασκίοις δὲ ἢ τοῖς δασκίοις δένδροις ἢ παρὰ τὸ legitur. — ἢ παρὰ] καθαρά V. — »ἀσκίοις] Schol. explicat δασκίοις . . . non vero ille ita legere videtur, ut putat Schmid . . . Scholiastes solet exponere Pindarica vocabula per Homerica, ideoque Scholion merito censeri debet. Oxonn., inepte. »ὠγυίοις omnes scripti et impressi cum Sch. Vet. συμφύτοις καὶ ἀρχαίοις ubi συμφύτοις ad δασκίοις pertinet de saltu arboribus condenseo, ἀρχαίοις vero ad ὠγυίοις. Bergk² ὠλυγίοις coniecit (putans δασκίοις interpretationem fuisse vocis ὠλυγίοις) allato Hesychio ὠλυγίων] σκοτεινῶν, κακῶν, μακρῶν ὁξέων, μεγάλων, quod mihi videtur alienum esse. Mommsen. — 11 ἀπεργάσασθαι B et edd., ἀπαργάζεσθαι V. — 12 παρὰ] πέρα edd. — ὄρους (?) D.

Φλιοῦς, ἡ πρότερον Ἀραιθυρέα καλουμένη, ἦν καὶ Ὅμηρος οὕτω φησί (Il. B 571).

75. Πλατεῖται πάντοθεν λογίοισι] πολλαὶ καὶ πλατεῖαι ἀφορμαὶ εἰσι τοῖς ἐλλογίμοις, φησί· πάλιν τοὺς ποιητὰς ἀκού-
 5 στέον· ὥστε ὑμνεῖν τὴν νῆσον ταύτην τὴν Αἴγιναν· ἐπειδὴ αὐτοῖς χορηγίαν παρέχουσιν ἐπαίνων οἱ Αἰαχίδαι, καὶ ἐξαίρετον ἀρετὴν ἐπεδείξαντο. ἀμφίβολον δὲ πότερον τοῖς προκειμένοις λόγοις παρέσχον μοῖραν πλείστην οἱ Αἰαχίδαι, ἢ οἱ Αἰαχίδαι ἑπορον ἔξοχον αἶσαν τοῖς ἰδίοις πολίταις δοξάζοντες αὐτούς.
 10 83. Καὶ ἐς Αἰθίοπας Μέμνονος οὐκ ἂν ἀπονοστάσαντος ἐπ᾿ αὐτῷ] ἔστι καὶ συνεσταλμένως καὶ βαρυτόνως ἀναγνῶναι, ἔπαλτο, τουτέστιν ἐπάλθη, ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν εἰς Αἰθίοπας.

85. Βαρὺ δέ σφιν νεῖκος ἔμπεσ' Ἀχιλλεύς] βαρεῖαν

1 ἀραιθυραία B et edd. — φλιοῦς ἦν Ὅμηρος ἐπίσταται ἀραιθυρέαν καλουμένην: — V, in quo post scholium a me ad v. 67 vg. transpositum ὕμνων τὸ τέρμα πινδαρικῶν ἐνθάδε legitur; reliqua ad hoc carmen scholia desunt in V. — 3 λογίοισιν edd. — 4 ἀφορμαὶ εἰσὶ D. — 5 αἴγινον D. — 7 Fort. ἀπεδείξαντο scribendum; confer poetae verba ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας. — πρότερον D. — 8 μοῖραν πλ. παρέσχον D. — 10 οὐκ ἂν ἀπον. codd. vett. etiam in textu et »Lemma schol. οὐκ ἂν ἀπον. ut coniciat οὐκ ἀνανοστάσαντος alios legisse.« Bergk in edd. 2 et 3; »οὐκ ἂν ἀπον. BBD, fuit ἀν(ελθόντος) interpretandi gratia adscriptum, aut varia scriptura ἀνανοστάσαντος, quamquam hoc compositum in-
 visitatum.« Bergk in ed. 4. — 12 ἐπάλθη] ἐπαλ D, ἐπάλθους rfs w. — Ex hoc scholio ἔπαλτο in textum recepit Schneidewin. — Hoc κλέος in textu vocabulo ὄνομα substituit Bergk obloquente Blassio in Bursian's Jahresberichte 1880. — 14 »Recte Boeckhius observavit aliud legisse ibi Scholiastam, quam quod nunc habetur. Videamus quid probabiliter ex eius verbis effici possit. Fac ita legisse Scholiastam: Βαρὺ δέ σφι δεῖξε νεῖκος Χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁρμάτων. Si Scholiastes iunxit χαμαὶ non cum sequentibus sed cum antecedentibus (gravem ostendit iis pu-

δὲ καὶ ἐπαχθῇ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεύς τοῖς Αἰθίοφι, χαμαὶ κλίνας τὸν Μέμνονα αὐτὸς ἐκ τῶν ἁρμάτων κατελθὼν, τῆς φαιδρᾶς Ἡμέρας τὸν υἱόν, ἥνικα ἐφόνευσε τῇ ἀκμῇ τοῦ δόρατος τοῦ λίαν ὀργίλου. περιφρασὶς δὲ
 5 τὸ σχῆμα, ἵνα τὴν Ἀχιλλέως δείξῃ περὶ τὸ πολεμεῖν εὐθαρσίαν.
 § Ἄλλως. Μέμνων υἱὸς μὲν ἦν Τιθωνοῦ καὶ Ἡμέρας, βασιλεὺς δὲ Αἰθιόπων. οὗτος ἐναντιούμενος τοῖς Ἑλλήσιν ὑπὲρ τῶν

gnam humi) explicare potuit, ut facit: βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῇ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλλεύς τοῖς Αἰθίοφι, χαμαὶ κλίνας τὸν Μέμνονα, αὐτὸς ἐκ τῶν ἁρμάτων κατελθὼν. Ex hac explicatione deinde mihi natum videtur ἔμπεσε, quod pro glossemate habeo. Nam etiam sententia, ni fallor, aptior. « Dissen, Explic. p. 406. » Dass der Schol. ἐδείξε für ἔμπεσε gelesen habe ist daraus offenbar [δείξε ediderunt Dissen, Bergk, Hartung]. Im übrigen stimmen die Worte der Paraphrasis mit den überlieferten zusammen. Denn μάχην καὶ φιλονεικίαν gebraucht auch Hesych zur Erklärung des νεῖκος, und in κατελθὼν ist καταβάς zu erkennen. Aus dem beigefügten κλίνας aber (χαμαὶ κλίνας—αὐτὸς—κατελθὼν) darf man wohl schwerlich auf eine andere Schreibung schliessen, indem es blosser Verdeutlichung des Herganges sein soll. Für χαμαὶ könnte es allenfalls auch πεδοῖ geheissen haben. « Hartung. » δείξε hat man aus dem Scholion genommen, aus dessen allgemeiner Umschreibung βαρεῖαν δὲ . . . ὁ Ἀχιλλεύς keineswegs ein sicherer Schluss zu ziehen ist, dass er δείξε las. Ueberhaupt ist seine Erklärung, wenn er νεῖκος vor Augen hatte, misslungen und ein kümmerlicher Nothbehelf zu nennen. « Rauchenstein, Philol. XIII p. 263. Mommsen σφι νεῖκος ἔμπας καββάς Ἀχιλλεύς ἐπέδειξ' ἀφ' ἁρμάτων » duce Scholiasta » edidit. — 14 σφι edd. — ἔντεσ' D. — ἀχιλλεύς B, fort. recte.

1 ἀπέδειξεν coni. Bergk, sed cf. p. 191, 7. — 2 τῷ αἰθίοφι D. — ὁ αὐτὸς D. — 4 ἀκμῇ] » Ἀόος ἀκμῇ Schmid, libri αὐτοῦς αἰχμῇ, sed par. legit ἀκμῇ. Praeterea suspicor scribendum esse vel ἀκμᾶς vel ἐνάριζαν . . . ἀκμαί: sane paraphrastes sequitur vulgatam scripturam, sed quae schol. ex antiquis commentariis adscripsit, meam emendationem commendat. « Bergk. — 5 ἀχιλλέως B. — περὶ τὸν πόλεμον D.

Τρώων ἀνῆρέθῃ ὑπὸ Ἀχιλλέως, καὶ διὰ τοῦτό φησι τὴν τῶν Αἰακιδῶν δόξαν καὶ μέχρις Αἰθιοπῶν διαπτῆναι. οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως, ὥσανεὶ μείλινον ἢ τι τοιούτου αὐτὸ ἔφη ἐν κοινότητι, ἀλλ' ὅτι ἰδιαιτέρον παρὰ
5 τὰ ἄλλα κατεσκεύαστο. δίκρουν γάρ, ὥστε δύο ἀκμᾶς ἔχειν καὶ μιᾷ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρείῃ (fragm. 148 ed. Nauck). Κάμαχος εἰσι, κάμαχος γλώσσημα διπλάσιον. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς (fragm. 157 ed. Nauck).

10 Ἡ δορὸς διχρόστομον πλᾶκτρον.
Δίπτυχοι γάρ ὀδύναί μιν ἥρικον
Ἀχιλλεῖον δόρατος.

μετάγουσι δὲ τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς Λέσχου μικρᾶς Ἰλιάδος λέγοντος οὕτως (fragm. 5 ed. Kinkel).

15 Ἀμφὶ δὲ πόρκης
Χρύσειος ἀστράπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δίκροος αἰχμῇ.

1 ἀχιλέως B. — τοῦτο φησὶ Drfs w. — 3 ἀχιλέως B. — μῆ-
λινον D. — 4 ἢ τί Drfs w. — ἀλλότι ἰδιαιτέρον περὶ τὰ ἄλλα
D. — ἰδιώτερον edd., in B αι vel ω legi non potest. — »ζάκοτοιο
nota vox de iracundo. At Schol. a δίκρουν εἶναι petunt illustra-
tionem, binas cuspides habere. An ζάκοτον legerunt? «
Heyne in ed. 3. — 5 ἀκμᾶς ἔχει D. — αἰχμᾶς coni. Hermann.
— 6 ὥστε post βολῇ recte delevit Nauck. — δισσὰ D. —
αἰσχύλος D. — 7. 8 Ante γλώσσημα punctum est in D. — εἰσιν
edidit Nauck, qui annotat: »κάμαχος δ' εἰσιν γλώσσημα διπλοῦν
(vel δικροῦν) ci. Hermannus, malim εἰσιν κάμαχος γλώσσημα διπλοῦν
cum Bothio.« — 8—12 Hoc fragmentum a Sophocle abiudicavit
Dobraeus, quem secutus est Nauck. — 10 πλακτὸν D, πλᾶκτρον
B. — 11 μὴ rfs w, νιν bh. — 12 ἀχιλλεῖον D, et ἀχιλείου, ut
vid., B, in quo libro ε littera evanida est; ἀχιλλεῖον r. — 13 μετὰ-
γουσιν δὲ rfs w b. — 13. 14 λέγοντες BDrfs w. — 15 πόρκης Brfs w,
πόρκος D. — 16 χρύσιος (?) D. — αὐτό rfs w. — δίκροος D. —
δῆ BDrfs w b h, ἄρδης a et Kinkel. »Heynius αἰχμῇ ad Virg.
Aen. II exc. 1. Sed recte, quem Schneiderus indicavit Scaliger ad
Euseb. Chron. p. 82. ἄρδης. Conf. Herodot. IV 81. Aeschyl.

§ ἡ ζάκοτον φησι κατὰ μετουσίαν τοῦ φέροντος καὶ αὐτὸ συμ-
πνέον τῇ ὀργῇ, ἀπὸ τῶν παρ' Ὀμήρῳ (Π. Α 573. 574;
Ο 316. 317).

Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν

5 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λικαιόμενα χροὸς ἄσαι.

91. Καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι] καὶ ταύτην μὲν τὴν
ὁδὸν τὴν τῶν ἐπαίνων, ἥτις ἐστὶ τὸ λοιπὸν κατημαξευμένη, οἱ
παλαιότεροι ἡμῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἐξεῦρον· ἀντὶ τοῦ καὶ οἱ
πρότεροι ἡμῶν ἐπήνεσαν τοὺς Αἰαχίδας. ἀκολουθήσω οὖν καὶ
10 αὐτὸς ἔχων ταύτην τὴν μελέτην καὶ σπουδὴν, τὸ ἐπαινεῖν τοὺς
ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀεί. § μελέτην δὲ φησι τὴν ἐπιμέλειαν.
Ὀμηρος (Hes. Ἑκὴ 410). Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.

94. Τὸ δὲ παρ ποδὶ ναὸς ἐλίσσόμενον] ποὺς μὲν
νεῶς τὸ πηδάλιον. τὸ δὲ κῦμα τὸ παρὰ τῷ πηδάλῳ ἐλίσσό-
15 μενον δονεῖ καὶ ταράσσει τὸν ἐκάστου θυμόν. οὐ τὸ παρελη-
λυθὸς οὖν ταράσσει, ἀλλὰ τὸ ἔτι εἰλούμενον. λέγει δὲ τοῦτο
ὁ Πίνδαρος, ὅτι παρεξέβη εἰς τὸ ὑμνεῖν τοὺς Αἰαχίδας· ἔργον
δὲ οὐκ ἐξέλαβε τοῦτο, ἀλλ' εἰς τὸ ὑμῆσαι τὸν Ἀλκιμίδην. διὸ
φησιν· αὐτὸν ὑμνήσω. § ὁ δὲ νοῦς· παραπεμφάμενος οὖν,
20 φησί, τὰ παλαιὰ τῶν νέων καὶ παρόντων ἔξομαι· καὶ γὰρ ἐπὶ

Prometh. 879. « Boeckh. » ἄρδεις] δίη Codd. Schol. Pind., αἰχμή
quod ci. Heyne ad Verg. Aen. II exc. I, exhibet Schol. Vict. ad
Π. [II 142]; αἰχμῆς Schol. Townl. ap. Cram. [Anecd. Par. III
p. 286]; ἄρδεις Scaliger ad Euseb. Chron. p. 82. Cf. Herod. IV, 81.
Aesch. Prom. 880 Dind. » Kinkel.

1 ζάκοτον φησὶ καταμετ' οὐσίαν D. — 5 ἐν γαίῃς ut vid. D.
— ἴστατο rfs. — 7 τοιοῦτον [B] edd. — κατημαξευμένη rfs. w. b. h.,
et sic vel καταμαξευμένη B; κατεμαξευμένη D, καθημ. a. — 9 πρότε-
ροι] πρεσβύτεροι D. — γοῦν D. — 11 δὲ ante φησί (sic edd.) ex BD
addidi. — 12 Punctum ante Ὀμηρος (pro quo Hesiodus nominan-
dus erat) omm. rfs. — 13 παρποδὶ D. — ἐλίσσόμενον rs, om. D.
— ποὺς] τοὺς D. — 14 ἐλίσσόμενον rs. — 16 ἔστι D. —
εἰλούμενον a. — 18 ἐξέβαλε B [?] D. — 18. 19 διὸ φησὶν rfs. w.,
διὸ, φησιν bh. — 19. 20 οὖν φησι rs.

τῶν πλεόντων ἀεὶ τὸ παρὰ τῷ πηθαλίῳ κῦμα παρὼν καὶ ὁρώμενον τοῦ κυβερνῶντος ἀνδρὸς ταράσσει τὴν ψυχὴν.

97. Ἐχόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος] μεταφορᾷ κέχρηται τῇ τῶν ὑποζυγίων· σημαίνει γὰρ ὅτι ἔχουσιν αἰῶς ἐγὼ τοῦτο τὸ βάρος ὑπέμεινα δίδυμον ὑπάρχον· τοῦτο δὲ φησιν, ἢ ὅτι σὺν τῷ τὸν Ἀλκιμίδην ὑμνῆσαι συμπααραλαμβάνειν μέλλει καὶ ἔπαινον τοῦ ἀλείπτου Μελησίου, ἢ τὸ τοῦ Ἀλκιμίδου καὶ τὸ τῶν Αἰγινήτων· καὶ γὰρ ἐκεῖνους καὶ ἔτι τρίτον τοῦς Αἰακίδας ὕμνησε, καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλκιμίδην. § ὁ δὲ νοῦς· ἔκων 10 γὰρ ἐδεξάμην ἐπὶ τοῖς ἑμαυτοῦ νώτοις τοῦτο τὸ φορτίον τὸ διπλοῦν, ἄγγελος καὶ κήρυξ βουληθεὶς γενέσθαι τῆς ἀρετῆς τῶν ἀνδρῶν, Ἀλκιμίδου καὶ Μελησίου. περὶ γὰρ αὐτῶν ἐξῆς φησιν ὡς εἰκοσιπέντε στεφάνους εἰληφότων τῶν ἀπὸ ταύτης τῆς φαιδρίας ἢ καθόλου τῶν Αἰγινήτων. § Ἄλλως. φησὶν αὐτὸ τὸ 15 προφθάσαν γένος εἰκοσιτέσσαρας ἐσχηκέναι νίκας, τὸν δὲ Ἀλκιμίδην εἰκοστὴν πέμπτην ταύτην νενικηκέναι. τοῦτο οὖν τὸ εἰκοστὸν πέμπτον σεμνολόγημα ἐξαγγέλλων, ὅπερ ἀπὸ τῶν ἀγώνων ἐδέξατο, ἀγώνων δὲ τούτων οὐδὲς ἱεροὺς καλοῦσιν, ἦτοι τοῦς περιωδικούς. . . . § εἰκοσιτέσσαράς φησιν. ὅπερ εὐχος

2 τοῦ κυβερνῶντος ἀνδρὸς] In textu λέγεται παντὶ μάλιστα δοκεῖν θυμὸν legitur, sed om. παντὶ B ante corr. »cum Sch.²?« (Momm-
sen). — 3 ἔχοντί Br. — νώτῳ s. — μεθ. δ. ἄχθος om. D. — 4 μεταφορά D. — ὑπὸ ζυγίων D. — 5 τὸ μέρος B et edd. — 5. 6 δὲ φησὶν rfs w. — 7. 8 Scholiastam rectius τὸ τοῦ Ἀλκιμίδου καὶ τῶν Αἰακιδῶν scripturum fuisse dicit Hartung. — 8 ἐκεῖνος rfs w b h. — 9 ὕμνησα B (?) rfs w et fort. etiam D. — 10. 11 Hartung μεθέπων δίδυμον ἄχθος ἀγγελίας pro μεθέπων διδ. ἄχθος ἄγγελος ἔβαν edidit et scholiastam ἄγγελος ἔβαν non legisse, pro μεθέπων vero μεθέπων in textu habuisse dicit. Sed errant secundum Mommsenum qui scholiastam participium non legisse putant. — 11 κήρυξ a. — 12 φησὶν Drfs w b, φησι h. — 13 ὡς κε' στεφάνων D. — 14. 15 αὐτὸν τὸ προφθάσαν D. — 15 εἰκοσιτέσσ.] xδ' D. — 16 εἰx. π.] κε' D. — 16. 17 τὸ κε' σ. ἐξαγγέλων D. — 18 ἐδέξαντο B ex ἐξαντο, ἐδέξαντο edd., fort. recte. — 18 δὲ τουτοοὺς D. —

καὶ σεμνολόγημα τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ὃ Ἀλκιμίδης προσέθηκε καὶ ἐπῆρξεσε παρασχεῖν νικήσας τὸν ἀγῶνα τῇ ἐνδοξοτάτῃ αὐτοῦ γέννῃ.

104. Δύο μὲν Κρονίου παρ τεμένει] ἐν Ὀλυμπίᾳ,
 5 φησίν, ἐνόσφισεν αὐτοὺς καὶ ἐχώρισεν ἢ προσεξάνθησις τῶν τρι-
 χῶν· ἀπεκρίθησαν γάρ, ὡς οὐ παιδικὴν ἔχοντες ἡλικίαν διὰ τὸ
 προηγηθέναι τὰς τρίχας. πρὸ ὥρας γοῦν τὸ ἄνθος αὐτοῖς τῆς
 ἡβης, φησί, συνεκκληρώθη· οὗτος γὰρ κλῆρος ἄνθους. ὃ δὲ
 Πολυτιμίδας οἰκέτις τοῦ Ἀλκιμίδου. κληρωθέντες οὖν οὗτοι παίδων
 10 ἀγωνίσασθαι μεταξὺ, γενειάσαντες ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος.

19 Nulla lacuna est in codd. et edd. ante Boeckhium, cuius haec est annotatio: »Haud exigua hoc loco lacuna est, quam notare satius duxi, quam eiiciendis verbis εἰκοσιτέσσ. usque ad πέμπτον diversa scholia in unum contrahere.« — καὶ φησίν D.

1 τὸ κε' D. — προσήνεγκε D. — 2 ἐπῆρξεσε scripsi pro ἐνήρξεσε vocabulo alibi non lecto. — 3 γενεᾷ D. — 4 παρ τεμένει om. D. — Mommsen in ed. mai. scholiastam ad hunc versum fortasse lectionem in libris traditam παῖ σέ τ' ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν respexisse dicit, et suam coniecturam παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε καὶ σέ, Πολυτιμίδα et a scholiasta vetere et a quarta Hermanni ratione proximam esse contendit, quam coniecturam in ed. min. duce scholiasta propositam esse vult. — 6 ἀπεκρίθη γ. ὡς οὐ π. ἔχοντος edd., corr. etiam Hermann (in progr. a. 1845 p. 9) et Hartung. — ἔχοντες om. D in fine versus. — 7. 8 αὐτοῖς, φησί, τὸ ἄνθος τῆς ἡβης D, et αὐτοῖς etiam B; edd. αὐτῆς, pro quo αὐτῶν coni. Hermann. — 8 συνεπληρώθη. οὗτος γὰρ καὶ ἄνθους coni. Hermann; ἡβης pro ἄνθους Hartung, qui scholiastam secutus ἡβας προπετῆς κλᾶρος Ὀλυμπιάδας scripsit pro vulgato κλᾶρος προπετῆς ἄνθε' Ὀλυμπιάδος. »Et scholiasta sane aliud quid videtur legisse, sed quae ad explicandum hunc locum affert, commenticia sunt omnino: paraphr. vulgatam scripturam tuetur.« Bergk. Schnitzer (De Pind. nup. emend. p. 56. 57) scholiastam ἄνθεος pro ἄνθε' legisse suspicatus est ex his ipsis verbis οὗτος γὰρ κλῆρος ἄνθους: »Quod si verum fuit, traicere verba utique necesse est, non tamen cum Hartungo expulsa voce ἄνθε' inserere ἡβας, quo vocabulo schol. interpretandi causa utitur. Satis erit scribere ἄνθεος προπετῆς κλᾶρος Ὀλυμπιάδας.« — 9 οὖν omm. edd. — »Δύο μὲν

§ ὁ δὲ νοῦς· δύο δὲ ἄνθη καὶ νίκας τῆς Ὀλυμπίας τῆς οὐσης
παρὰ τῷ Κρονίῳ τεμένει ὁ προπετῆς κλῆρος ὑμᾶς ἀπεστέρησεν,
ὦ Ἀλκιμίδη.

108. Δελφῖνί κε τάχος δι' ἄλμας ἴσον εἴποιοι Με-
5 λησίαν] Μελησίας εἰς τῶν εὐδόξων ἀλειπτῶν· ἐπαινεῖ δὲ αὐτοῦ
τὸ τάχος, ἐπεὶ ταχὺ αὖξει τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀλειφομένους καὶ
κατάγει εἰς τοὺς ἀγῶνας. καὶ τοσοῦτον φησι διαφέρειν τῶν
ἄλλων ἀλειπτῶν τῷ ταχέως τοὺς ἀλειφομένους κατάγειν, εὐχε-
ρείας καὶ ἰσχύος ἡνίοχον ὄντα, ὅσον ὁ δελφὶς τῶν ἄλλων ἐναλίω
10 τῷ τάχει διαφέρει. § ἀντὶ τοῦ ἴσον ἂν εἴποιοι καὶ τὸν Με-
λησίαν τῷ ταχεῖ δελφῖνι τῇ τε ἰσχύϊ καὶ τῇ τέχνῃ.

Κρονίου παρ τεμένει, παῖ σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα, κλῆρος προπετῆς
ἄνθε' Ὀλυμπιάδος] Obscurus locus, nec iuvat Schol. cuius sunt
verba: κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι, μεταξύ γενειάσαντες
ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος, quod absurdum est, inter sortitionem
enatam esse lanuginem; saltem sic refingenda sunt: κληρωθέντες
οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι μεταξύ, γενειάσαντες ἐξεκρ. . . . Inter
sortitionem adeo intellectum est, non amplius in puerorum numero
eos esse habendos.« Heyne in ed. 3, Mommseno probante in Mus.
Rhen. IV p. 560.

1 Ὀλυμπιάδος D et sic Pindarus. — 2 παρὰ τῷ Κρονίῳ τε-
μένει] »Κρονίου. Nimirum Iovis Saturni filii . . . Vel cum schol.
legendum Κρονίῳ, ut τέμενος dicatur Κρόνιον ἀπὸ τοῦ λόφου
Κρονίου.« Benedictus. — ἡμᾶς D. — 3 ἀλκιμίδα D. — 4 δελ-
φῖνι B post corr., D. — δελφῖνι κε rfswb. — δι' ἄλμας ἴσον εἴπ.
Μελ. om. D. — 5 ἐνδόξων (?) B, τῶν εὐδόξων om. D. — ἐπαινεῖν
D. — 7 τοσοῦτον φησι Drfsw. — διαφέρειν Da, διαφέρει rell. —
8 τῷ] τὸ D. — εὐχερείας D. — 9 δελφὸς D. — Scholiastam
δελφῖνι καὶ pro δελφῖνι κε legisse non satis tuto conicias iudice
Bergkio. — 10. 11 Librorum scripturam ἴσον εἴποιοι reconditoris vo-
cabuli interpretamentum esse ex hac scholiastae explicatione recte
concludit Bergk; Christ, quod Bergk duce scholiasta coniecerat,
εἰκάζοιμι in textum recepit, contra Schnitzer (l. l. p. 57): »Forsitan
paraphrastes nihil amplius quam κεν cum εἴποιοι coniungi voluerit.«

³Επίνικοι Νεμεονίχαις.

Σωγένει Αἰγινήτῃ παιδὶ πεντάθλῳ. ³Ωιδῇ ζ'.

Τῆς ἐβδόμης ᾠδῆς ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος κώλων ιβ'.
Τὸ α' ἀντισπαστικὸν τριμέτρον ὑπερχατάληκτον. Τὸ β' ἐγκωμο-
5 λογικὸν λείπον τῷ ἐσχάτῳ ἰάμβῳ. Τὸ γ' ἐπιωνικόν, ὅπερ ἀντι-
παθεῖ ἰάμβῳ. Τὸ δ' περιόδος διπλῇ, καὶ ἡ μὲν πρώτη ἀπό-
δοσίς ἐστι μέσος ἰαμβος, ἡ δὲ δευτέρα διπλοῦς τροχαῖος. Τὸ ε'
ιαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ὁ τρίτος ποὺς δάκτυλος συνα-

»Aus dem Scholion wäre nichts Besseres herauszukriegen, als etwa aus dem letzten δελφῖνα δὲ . . . καὶ φείπομι Μελησίαν.« Momm-
sen, Mus. Rhen. IV p. 555. — 11 Verba τῇ τε ἰσχύϊ καὶ τῇ
τέχνῃ uncis includit Heyne. — Τέλος τοῦ ἔκτου τῶν νεμέων εἰδούς
est subscriptio in rfs w.

1. 2 Titulum ego addidi. Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντι-
στροφῆς τοῦ ζ. [τοῦ ἐβδόμου w b h a] τῶν Νεμέων εἰδούς est inscriptio
in edd., in quibus etiam epodorum dimensionem περὶ τῆς ἐπιδόου αὐτοῦ
praefigitur. — 4 τὸ α' ἀναπαστικόν D. — 5 τῷ ἐσχάτῳ ἰάμβῳ] ἢ
χοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερχατάληκτον add. f in marg. — 5. 6 ὅπερ
ἀντιπαθεῖ τῷ ἰάμβῳ edd., ὅπερ (decem litterarum spatium) παθεῖ
ἰάμβῳ B, διὰ τὰς ἀντιπαθεῖς ἰάμβῳ D. — 6 διπλῇ] β' BD, δευτέρα
edd., διπλῇ f in marg., Boeckh in nota. — 6. 7 ἀπόδοσις ἐστὶ D,
ἀπόδοσις ἔστι rfs w. — 7 ἰαμβος] διάμβος (sic) bh, sed »falso
corrīgunt διάμβος. Medius iambus est terminus metricorum, de
quo v. de metr. Pind. I, 5. p. 26.« Boeckh. — ὁ δὲ β' δ. τρ. D. —
τροχαῖος. λείπει. τὸ ε' BDrfs w, λείπει uncinis circumscripserunt
Beck et Heyne, delevit Boeckh. Et confer Pauwium p. 297: »Illud
λείπει est scribae, qui eo indicavit locum in libro suo esse mutilum:
Quid igitur post διπλοῦς τροχαῖος scripserit Metricus, ignoramus:
μέσος ἰαμβος est corruptum et pro eo legendum μέσος διάμβος.
Nam ita Colon dimensus est Magister: Ὁὐ φά | ος, οὐ | μέλαι | ναν
δρα | κέντες | εὐφρόναν.« — 8 καταληκτικόν BDrfs w, corr. Pauw
p. 297.

λειφόμενος. Τὸ ζ' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ'
'Ανακρεόντειον ἐκ διπλοῦ πενθήμερου ὡς καὶ ἱαμβικῆς συλλαβῆς
καταληκτικόν. Τὸ η' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ἡ γὰρ
πὸ συλλαβὴ βραχεῖα. Τὸ θ' τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον διαλυθέν.
5 Τὸ ι' ἐπιωνικὸν ὁμοῖον τῷ γ'. Τὸ ια' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατά-
ληκτον. Τὸ ιβ' ἱαμβικὸν ἐφθήμερές.

Ἡ ἐπὶ κώλων ἐπτά. Τὸ α' δίμετρον χοριαμβικὸν καὶ
ἱαμβος καὶ συλλαβή. Τὸ β' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. ἡ
πρώτη συζυγία τροχαῖος, εἶτα Ἰωνική. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δι-
10 μέτρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' Φερεκράτειον ἢ ἀναπαιστικὸν μονό-
μέτρον ὑπερχατάληκτον. Τὸ ε' Γλυκῶνειον. ἡ μία ἀπόδοσις
ἀντὶ τῆς ἱαμβικῆς συζυγίας τὴν χοριαμβικὴν ἔχει ὡς συγγενῆ.
Τὸ ε' τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν τρί-
μέτρον βραχυκατάληκτον, ἢ Ἀρχιλόγειον παρὰ μίαν συλλαβήν.

2 ἐκ β' πενθήμερων D, » δευτέρου πενθήμερου scriptum
pro διπλοῦ πενθήμερου, ut paulo ante περίοδος δευτέρα pro
περίοδος διπλή: neque id mutandum.« Pauw p. 298. — διπλοῦ
scripsit, ἱαμβικῆς delevit Christ, Die metrische Ueberlieferung der
Pind. Oden p. 14. — 3. 4 In BDr̄s ἡ γὰρ πὸ συλλαβὴ βραχεῖα
ante Τὸ η' legitur. — 5 ἐπὶ ὠνικόν r. — 6 πενθήμερές BDr̄fsw,
corr. f in marg., Pauw p. 299. — 7 ἡ δὲ ἐπ. Dha, fort. recte. —
ἐπὶ δὲ f. — κώλων ἐστὶ ζ' D. — δίμετρον hoc loco Boeckh addi-
dit, post χοριαμβικόν addiderant f in marg., Pauw p. 299, bh. —
8. 9 ἡ δὲ (om. πρώτη) D. — 9 τροχαῖος] διτροχάιος vel τροχαϊκή
coni. Pauw p. 300. — 10. 11 ἢ ἀναπ. — γλυκ. om. D. —
12 ἔχει Boeckh addidit. — 13 ἀκατάληκτον BDr̄fsw, corr. Pauw
p. 300; καταληκτικὸν ἢ καὶ περίοδος f in marg. — 13. 14 δίμετρον
BDr̄fsw, corr. f in marg. et Pauw p. 300. — 14 μίαν om. D. —
Ceterum confer Pauwium, qui p. 306. 307 collato Hesychio θεόμορος·
σώφρων v. 122 θεομέροα pro θεομέροα coniecit: » Metricus ipsum
θεομέροα hic invenit. Inde enim est illud in Scala ἡ μία—συγγενῆ:
θεο in unam syllabam brevem contraxit et sic choriambicum habuit:
Apertum est Magistri commentum.«

Πρῶτος ὁ Σωγένης Αἰγινήτων ἐνίκησε παῖς ὢν πεντάθλων
κατὰ τὴν τεσσαρεσκαίδεκάτην Νεμεάδα. ἐτέθη δὲ ὁ πένταθλος
πρῶτον κατὰ τὴν τρισκαίδεκάτην Νεμεάδα.

1 Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ. Σωγένης Αἰγινήτη ante πρῶτος
legitur in rfswb, Σωγένης Αἰγινήτη in ha. — πεντάθλων D. —
2 κατὰ τὴν κδ' νεμ. D, qui postea πρῶτον κατὰ τὴν ιγ' habet.
Qui numeri corrupti sunt. »Victoriam, quam canit Pindarus hoc
carmine, Scholiastes reportatam dicit Nemeade decima quarta. De
qua disputavit Corsinus Dissert. Agonist. III. 3. Quum enim
Eusebius ad Ol. 53, 1. scribat: Νέμεα πρῶτον ἦχθη ὑπ' Ἀργείων
μετὰ τὴν ἐπ' Ἀρχεμύρων, ne decima quarta Nemeas sic ponenda
esset ante Pindari tempora, Corsinus aliud excogitavit, statuitque
post pugnam Marathoniam Olymp. 72, 4. insigniore frequentia
Nemeaeos ludos celebratos, et quum etiam coronae mutatae essent
μετὰ τὴν συμφορὰν τῶν Μηδικῶν secundum Schol. Pind. Argum.
Nem., inde ab hoc tempore demum Nemeades numerari coepisse.
Tamen certo nullo fundamento nititur Corsini ratio; nec si pro
Marathonia pugna Salaminiam vel Plataeensem posueris, quidquam
lucratus fueris. Quare praeferendum videtur quod Hermannus in-
venit. Hic enim, ut Boeckhius mihi scripsit, tenens Eusebii testi-
monium, pro Nemeade decima quarta censet quinquagesimam quar-
tam apud Scholiasten substituendam, in quo pro numero ιδ' re-
scribitur νδ' et pro eo qui in Scholiis est ιγ' corrigitur νγ', qua
Nemeade, quae iam non Nem. 13. sed 53. est, pentathlum Nemeae
institutum perhibet Scholiastes. Atque hoc etiam Boeckhio meo
probat. Sic Nemeas quinquagesima quarta incidit in Olymp. 79, 3
aut Olymp. 79, 4. si ut cum Corsino Boeckhius censet, Nemeades
non primis et tertiis sed secundis et quartis Olympiadum annis
actae sunt. Cf. Boeckhii Dissertationem de Temporibus Orat.
Demosthen. in Midiam nuper editam, ubi in fine de Nemeadibus
disputat. Haec autem Nemeas 54. Olymp. 79, 4. acta est aestiva;
unde colligitur primam Nemeadem Olymp. 51 actam hibernam fuisse,
contra quam Boeckhius l. c. censet: quod ipsius monitu annoto:
igitur, quod aestivam Nemeadem putat primitivam fuisse, id nunc
nonnisi de antiquissima aetate intelligi vult. Hactenus de tem-
pore.« Dissen, Explicc. p. 416. — Confer etiam Bergkii notam:
»De schol. assentior Hermannō [et assensus est Bulle in Neue

1. Εἰλείθυια πάρεδρε Μοιρᾶν] ζητεῖται διὰ τί ἀπὸ
 τῆς Εἰλειθυίας εἰσβέβληκε, καὶ τί δῆποτε τῇ Εἰλειθυίᾳ προσδια-
 λέγεται. ἔνιοι μὲν οὖν φασὶ νέον ὄντα τὸν Σωγένην ἑτέρου
 νικήσαντος αὐτὸν κατὰ χάριν ἀνηγγέλλθαι τοῦ πατρὸς Θεαρίωνος
 5 εἰς τοῦτο φιλοτιμηθέντος, τὸν δὲ ἀγωνισάμενον Νεοπτόλεμον
 τοῦνομα Ἀχαιόν· παρὸ καὶ εἰς τοὺς ὑπὲρ Νεοπτολέμου τοῦ
 Ἀχιλλέως τὸν ποιητὴν παρεκβῆναι λόγους. αὐτοσχέδιον δὲ φησι
 τοῦτο εἶναι ὁ Δίδυμος· οὐδεὶς γὰρ ἀφ' ἑτέρου ὀνόματος κη-
 ρύττεται, μόνον δὲ ἐν τοῖς ἵππικοῖς ἀγῶσι νενόμισται τὸ ἔθος,
 10 ὥστε τοὺς βασιλέας καὶ τυράννους ἀναγράφεσθαι· πλούτου γὰρ
 καὶ χορηγίας τὴν ἵπποτροφίαν ἐπίδειξιν εἶναι καὶ οὐ ῥώμης.
 ἔνιοι δὲ φασὶ πρὸς τοῦνομα τοῦ Σωγένοῦς παρειλύσθαι τὴν
 Εἰλείθυϊαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν σωγενῆ τινα διὰ τὸ τὰ γενόμενα
 ἀνασῶζειν· τὸν οὖν Πίνδαρον φυχευσάμενον πρὸς τοῦνομα τῆς
 15 Εἰλειθυίας μεμνῆσθαι· καὶ τοῦτο δὲ οὐκ εὔ· τότε γὰρ κατα-
 φέρεται εἰς τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία· οἷον
 (fragm. 85 ed. Boeckh) Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν παῖ

Jahrb. 1868 p. 16] priore loco κατὰ τὴν νδ' Νεμεάδα corrigenti,
 sed dubito, num ad eundem modum deinde κατὰ τὴν νγ' Νεμεάδα
 refingendum sit: nam quinquertii certamen multo ante institutum
 esse constat, siquidem Eurybates Argivus Nemeae quinquertio
 victor ante proelium Marathonium a Sophane Atheniensi occisus
 est, vid. Pausan. I 29, 4, Herod. VI 92 et IX 75. Item Nicoladas
 Corinthius Nemeae ter quinquertio victor, quem Simonides epi-
 grammate decoravit, adversatur Hermanni coniecturae nisi scho-
 liastam de puerorum quinquertio verba fecisse statuas, quod cer-
 tamen sane potuit postea addi: nam Eurybates et fortasse Nico-
 ladas quoque inter viros coronam sibi peperisse videntur.α —
 3 πρώτος B et edd.

1 In textu nunc Ἐλείθυια editur. — πάρεδρος edd. — μοιρᾶν
 Brfs. — διατὶ [BD]rfa. — 2 τί] τὶ rfs. — 2. 3 πρὸς διαλέγεται
 D. — 3 Σωγένη B et edd. — 7 παραβῆναι D, παρ B. —
 8. 9 κηρύττεται D. — 12—14 τοῦ Σωγένοῦς — πρὸς τοῦνομα om.
 D. — 13 σωγένη, τινὲς Brf, Σωγένη, τινὲς sw. — γεννόμενα vel
 γεννήμενα B.

θρασύμηδης Ἀμύντα· καὶ (fragm. 71 ed. Boeckh) Σύνες ὃ τι
λέγω, ξαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε πᾶτερ χτίστορ Αἴτνας. νῦν δὲ
οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν. ἔνιοι δὲ τὸν πατέρα τοῦ Σωγέου
Θεαρίωνα τῇ Εἰλειθυῖα ἔφασαν ἱερᾶσθαι· ἀμάρτυρον δὲ καὶ
5 τοῦτο. οἱ δέ, ὅτι ἐν γειτόνων ἦν τῷ Σωγέει ἱερὸν Εἰλειθυίας.
οὐδὲ τοῦτο δὲ ἱστορεῖται. ἄλλοι δὲ ἔφασαν, ὅτι τοὺς ἐκ φύσεως
ἀγαθοὺς ἐπαινεῖ πάντοτε ὁ Πινδαρος μᾶλλον τῶν ἐκ διδασκαλίας·
καὶ ἡ Εἰλειθυία οὖν τὸν Σωγέην εὐθέως ὑπὸ τὴν γένεσιν ἐπι-
τῆδειον κατεσκεύασε πρὸς ἄθλησιν. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι τῶν θεῶν
10 ἀύξανομένοις ἀγαθὰ δωροῦνται, ἡ δὲ Εἰλειθυία κατ' αὐτὴν τὴν
πρώτην καταβολήν. ἔστι δὲ καὶ πρὸς τοῦτο λέγειν· τί δῆποτε
τὴν Εἰλειθυίαν ἰδίως ἐπὶ τοῦ Σωγέου παρέλαβεν, ἀλλ' οὐχὶ
καὶ ἐπ' ἄλλων εὐφυῖα διενεγκόντων; Ἀριστόδημος δὲ ὁ Ἀρι-
στάρχου μαθητὴς βέλτιον οὕτω φησὶν· ὁφέ ποτε τῷ Θεαρίωνι
15 καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤδη προήκοντι, εὐξαμένῳ τῇ θεῷ Σωγέην
τεκνωθῆναι, καὶ τὴν τοῦ παιδὸς αὐτοῦ γέννησιν οἶον Εἰλειθυίας
εἶναι χάριν. διὰ τὴν ιδιότητα γοῦν τῆς γενέσεως τοῦ ἀθλητοῦ
πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπῆρεισε τὸν λόγον. ἐπιστοῦτο δὲ τοῦτο
ἐξ ἐπιγράμματος Σιμωνίδου (fragm. 166 ed. Bergk). ἐνικῶς
20 δὲ εἶπεν Εἰλειθυία, ὥς καὶ Ἡσίοδος (Theog. 922).

1 θρασύμηδης B. — ὅτι D; ὃ τοι Bergk edidit, quod fort.
huic loco restituendum est, cum in schol. Pyth. II 127 codex
Gottingensis ὅτοι pro ὅτι habeat. — 2 ξαθέων rfs w. — 3 τοιοῦτον
ἔστιν οὐδὲν D. — τοιοῦτον ἔστιν rfs w. — τὸν omm. edd. —
4 θερίωνα D. — εἰλυθία r. — 5 ἐν γειτόνων Ba, ἐγγειτόνων D,
ἐν γειτόνων rell. edd.; » ἐν γειτόνων nota dictio. Male ἐκ corri-
gitur a Boettig. Ilith. p. 18. Bast. ad Gregor. p. 47. « Boeckh.
— 7 πάντοτε] διαπαντός D. — τὸν ἐκ D. — 8 εἰλειθυία D. —
ἐπὶ τὴν B et edd. — 9 πρὸς τὴν ἄθλησιν D. — 10 ἀύξανομένης
D. — εἰλειθυία αὐτῇ D. — κατ' omm. B D, fort. recte. —
12 εἰλειθυίαν D. — 14 οὕτως D. — ὁφέ r. — 15 ἤδη omm. h. a.
— σωγέην codd. et edd. — 17 ιδιότητα rf. — οὖν D. — 19 ὑπο-
γράμματος Brfs w. — 20 εἶπε [D?] edd. omnes. — εἰλειθυία D.

Ἡ δ' Ἡβην καὶ Ἀργα καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτεν.

ὁ δὲ Ὀμηρος ἐκατέρως. ὅτι δὲ τῆς Ἡβης ἀδελφὴ ἢ Εἰλείθυια, πρόκειται τὰ Ἡσιόδου. § ὁ δὲ νοῦς· ὦ Εἰλείθυια, παῖ μὲν τῆς μεγαλοσθενοῦς καὶ ἰσχυρᾶς Ἡρας, πάρεδρε δὲ τῶν συνετῶν 5 Μοιρῶν. τοῦτο δὲ φησιν, ἐπεὶ δοκοῦσι παρὰ τὸν τῶν ὠδίνων καιρὸν παρεστάναι καὶ ἐπικλώθειν τὰ τῆς εἰμαρμένης.

3. Ἄνευ σέθεν οὐ φάος οὐ μέλαιναν δρακέντες] ἄνευ γὰρ σοῦ, ὦ Εἰλείθυια, οὔτε τὴν ἡμέραν οὔτε τὴν νύκτα θεωρήσαντες ἡδυνήθημεν τῆς σῆς ἀδελφῆς Ἡβης τυχεῖν. εἰκό- 10 τως· οὐ γὰρ οἶόντε μὴ γεννηθέντα καὶ ταῦτα ἰδεῖν καὶ αὖξῃ- θῆναι. § ἢ οὕτως· ἢ γὰρ ἐν νυκτὶ ἢ ἐν ἡμέρᾳ γεννώμεθα, οὐκ ἄνευ σοῦ τὴν σὴν ἀδελφὴν ἐλάχομεν τὴν Ἡβην· οἶον, εἰ μὴ ἐγεννήθημεν, οὐδ' ἂν ἠκμάσαμεν. ἀγλαόγονον δὲ αὐτὴν φησιν, ἐπεὶ οὐ ἡβῶμεν χρόνον, εὐπρεπέστεροι αὐτοὶ ἑαυτῶν 15 γινόμεθα. καὶ γὰρ αἰσχροὶ ὥσπερ τινες τὰς φύσεις, εὐπρεπέστεροι ἑαυτῶν γίνονται κατὰ τὸν τῆς ἀκμῆς χρόνον.

7. Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπ' Ἰσα] ζῶμεν δὲ

1 ἡδ' D, ἡ δ' [B?]rbh, H δ' fsw, Ἡ δ' a. — ἔτικτε D. — 2 ἐκατέρως] »Et singulari, ut Iliad. π 187. τ 103. Odyss. τ 188. et plurali, ut Iliad. λ 270. τ 119.« Boeckh. — εἰλείθυια D. — 3 πρόκειται BDrfswbh. — 5 μῦρῶν D. — 6 ἐπικλώθην D. — 7 οὐ μέλαιναν δρακέντες omm. edd. — 8 οὔτε τὴν νύκτα οὔτε τὴν ἡμέραν Brfswb contra Pindari textum: οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόνας; οὔτε τὴν νύκτα excidit in ha, qua scriptura abusus simulque οὔτε in οὐδὲ mutato hunc scholiastam quoque quod ipse coniecit οὐ φάος ἐκ κελαίνας δρακέντες εὐφρόνας legisse affirmat Hartung. Veram scripturam coniectura invenit Wiskemann (Beiträge zur Erklärung Pindar's p. 17). — 9 ἐδυνήθημεν D. — 10 μῆ] καὶ rfs, μὴ post καὶ deesse suspicati sunt Oxonienses. — 10. 11 αὖξινθῆναι D. — 11 ἢ γὰρ] »Ισ. [= ἴσως] εἰ γὰρ.« Oxonn. — 12 ἐλάχομεν B et edd., sed ἐλάχομεν est etiam apud Pindarum. — 13 ἐγεννήθην D. — 13. 14 αὐτὴν φησιν Drfsw. — 15 καὶ r, καὶ swbh. — ὥσπερ τινες Drfsw. — εὐπρεπ.] διαφορώτεροι D. — 16 ἀκοῆς D. — 17 οὐχ' D. — ἐπὶ Ἰσα edd., sed ἐπ' Ἰσα BD etiam in textu, ἐπ' Ἰσα om. B.

οὐχ ὁμοίως πάντες, φησίν, ἀλλ' οἱ μὲν πλουτοῦσιν, οἱ δὲ οὐ·
καὶ οἱ μὲν ἑρρώνται, οἱ δὲ οὐ. εἴτα ἕξωθεν προσληπτέον τὸ
πράγματα. διακωλύει δὲ ἕτερον ἕτερα, καὶ διαζεύγνυσιν ἡμᾶς
ἀπ' ἀλλήλων, ἢ ἀπ' ἄλλων πραγμάτων, τὰ συγκεκληρωμένα
5 ἡμῖν πράγματα.

9. Σὺν δὲ τὴν καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος] σὺν σοὶ δέ,
ὦ Εἰλείθουια, ἀντὶ τοῦ διὰ σέ γερονῶς καὶ ὁ τοῦ Θεαρίωνος
παῖς Σωγένης ἔκκριτος γενόμενος, ἐνδοξος καὶ ἀγωνιστικὸς ὁμ-
νεῖται καὶ πένταθλος ἀγωνίζεται. εἰκότως δὲ οὕτως ἐστὶν ἐν-
10 δοξος, ἐπειδὴ καὶ τὴν εὐνυμον Αἰγιναν τὴν τῶν γενναίων Αἰαχι-

2 οὐχ' D. — ἑρρώνται Kayser Lectt. Pindd. p. 78, ἐρῶνται codd. et
edd.; ceterum ἐρωτῶνται ἢ ante ἐρῶνται (ἑρρώνται) delevit Boeckh.
et caret hoc additamento D liber. — 3 δὲ B (?) D, γάρ edd. —
ζεύγνυσιν coni. Bergk, praepositionem errore tantum repetitam
esse ratus. Idem ex scholii verbis antea ζυγοῖ θ' pro ζυγένθ'
erui posse credidit, contra Friederichs (Pindarische Studien p. 76):
»Dadurch, dass der Begriff εἶργει doppelt in den Scholien ausge-
drückt ist, durch κωλύει καὶ διαζεύγνυσιν, wurde Bergk zu seiner
Coniectur veranlasst. Es ist aber ja eine überaus gewöhnliche
Manier der Scholien, ein Wort des Textes durch zwei mit καὶ
verbundene Synonyma zu paraphrasiren. Der Scholiast las ζυγέντα,
das er als Neutrum nahm: τὰ συγκεκληρωμένα ἡμῖν πράγματα.«
Confer etiam Hartungum: »Wieseler vermuthet ζυγοῦνθ' und
Schneidewin meint, diese Vermuthung werde vom Schol. bestätigt.
. . . Der Schol. deutet εἶργει durch διαζεύγνυσιν und πότμῳ ζυ-
γέντα durch συγκεκληρωμένα ἡμῖν πράγματα, und bestätigt also
keineswegs jene Coniectur.« Et iam Er. Schmid e scholii verbis
διαζεύγνυσιν ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων suam coniecturam ζυγένθ' (codd.
ζυγόν θ') plerisque criticis probatam firmari vidit. — ἑτέρα rfs w.
— 4 ἀπ' ἀλλήλων πραγμ. D. — 6 θερίωνος D. — 7 εἰλήθουια rs.
— διὰ σε rfs w. — καί] ἢ Brfswb, [ἢ] h. — 8 γινόμενος [B]
edd. — In textu carminis cum libro Vaticano εὐδοξος, non ἐνδοξος
editur. — Ceterum corrupta haec esse bene vidit Kayser (Lectt.
Pindd. p. 78), qui scribendum esse proposuit: ἐνδοξος τῇ ἀγωνι-
στικῇ ὁμνεῖται ὧν πένταθλος (om. ἀγωνίζεται). — 9 δὲ om. D.

- δῶν οἰκεῖ. φιλόμολπον δὲ ταύτην καλεῖ διὰ τοὺς γράφοντας τοῖς νικῶσιν ἐπινίκους. σύμπειρον δὲ τὸ συμπεπερασμένον. σφόδρα δὲ ἀεὶ θέλουσι, φησί, τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν οἱ Αἰγινῆται συμπεπερασμένην ἔχειν τῇ νίκῃ τῇ πενταθλητικῇ. § ἢ οὕτως·
- 5 οἷον μὴ ἀπείρατοι τῶν ἀγώνων εἶναι, τουτέστι πειρᾶσθαι θέλουσι τῶν ἀγώνων, ἐνεργεῖν θέλουσι διὰ τῆς πείρας. δύναται δὲ καὶ ἰδίως ἀκούεσθαι ὡς φιλοπεντάθλων ὄντων τῶν Αἰγινητῶν, ἐπειδὴ Πηλεὺς δοκεῖ εὐρηγένην τὸν πένταθλον Αἰγινήτης ὑπάρχων καὶ Αἰακίδης.
- 10 16. Εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων] εἰ δὲ ἐπιτύχῃ τις πράσσω, τὴν ἡδεῖαν αἰτίαν τοῦ αὐτὸν ἐπιτετυχηγένην ταῖς ῥοαῖς τῶν Μουσῶν ἐνέβαλε, τουτέστι τοῖς ὕμνοις τοῖς εἰς αὐτὸν γραφομένοις. § ὁ δὲ νοῦς· ἐὰν δέ τις σὺν εὐτυχίᾳ εἴη τι πράττων, ἡδεῖαν πρόφασιν τοῖς τῶν Μουσῶν ῥεῦμασιν ἔδωκε.
- 15 18. Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί] αἱ γὰρ μεγάλαι δυνάμεις καὶ τὰ μεῖζονα κατορθώματα ὕμνων χρῆζοντα σκότον καὶ

3 οἱ Αἰγινῆται ex D addidi. — 4 πενταθλικῇ D, πεντα . . . B, πενταθλιστικῇ rfswbh. — 4—9 ἢ οὕτως — Αἰακίδης huc transposuit Boeckh cum Schneidero; olim post γραφομένοις (v. 13) legabatur. — 5. 6 εἶναι — τῶν ἀγώνων om. D. — Ceterum hunc scholiastam non ἀγωνίας quod alter schol. et libri scripti exhibent, sed ἀγωνίας legisse suspicatus est Hartung. — 10 τίς Drfsw. — ἔρδων D. — ἐὰν δέ τις ἐπιτύχῃ D. — ἐπὶ τύχῃ r. — τίς rfswbh. — 11 ἡδεῖαν rfs. — τὸ pro τοῦ coni. Heyne. — τοῦ αὐτὸν ἐπιτετυχηγένην D recte, B legi non potest, τοῦ αὐτὰ ἐπιτετευχένην edd. — ῥοαῖς D et fort. B, in quo evanida hoc loco est scriptura; πνοαῖς edd., unde πνοαῖς a scholiasta lectum esse male putaverunt recentiores editores (etiam Mommsen). Et iam Heyne in ed. 3: »Pro ῥοαῖσι alter Schol. πνοαῖσι aut legit aut interpretatur.« — Ceterum ex hoc scholio suadente iam Er. Schmidio ἐνέβαλε poetae restitutum est, pro quo ἔβαλε vel ἔβαλεν libri scripti. — 13 εἴη σὺν εὐτυχίᾳ τί πρ. D. — εἴη τι rfswbh. — 14 ἡδεῖα D. — Paraphrasta pro τύχῃ τις (coni. aor.) fortasse τύχα vel τύχῃ (dat. sing.) legit, et τύχα τις Mommsen coniecit. — 14 ἔδωκεν B et edd. — 15. 16 αἱ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί καὶ τὰ μεῖζ. D. — 16 χρῆζοντα rfs.

ἀφάνειαν ἔχουσιν. § ἢ οὕτως· αἱ μεγάλαι ἀλκαὶ ὕμνων
δεόμεναι σκότον πολὺν ἔχουσι, τουτέστιν ἀφανεῖς γίνονται, ἐὰν
μὴ ὑμνηθῶσιν.

20. Ἐργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον] τοὺς ἀγαθὸν τι
5 πρᾶξαντας, φησί, φιλοτιμεῖσθαι δεῖ τὰ ἴδια ἔργα διὰ τῶν ποιη-
μάτων καὶ παραδιδόναι τοῖς ἔπειτα λαμπρότατα. § Ἄλλως.
ἔσοπτρον φησι τῶν καλῶν ἔργων τὸν ὕμνον εἶναι, ὅτι ὥσπερ
ἡμᾶς διὰ κατόπτρου γινώσκομεν, οὕτω τὰ καλὰ ἔργα διὰ τῶν

3 μὴ] καὶ D. — 4 »Deleto τῖς retinendum puto εἴρηται, quod
ad ἔργα referatur. Atque hanc lectionem uterque scholiastes vi-
detur habuisse.« Hermann, Notae ad Pind. p. 380. — 4—7 τοὺς
ἀγαθὸν τι πρᾶξαντας, φησί, (πρᾶξαντάς φησι bh) φιλοτιμεῖσθαι
(φιλοτιμᾶσθαι f, φιλοτιμᾶσθαι rswb, φιλοτιμᾶσθαι (?) h) δεῖ τὰ
ἴδια ἔργα διὰ τῶν ποιημάτων καὶ παραδιδόναι τοῖς (om. τοῖς
Drfswbh, et B?) ἔπειτα λαμπρότατα (λαμπρό BD, λαμπρότατα (?)
h) codd. et edd. ante Boeckhium, qui »φιλοτιμᾶσθαι ne vox
quidem est: cetera ita mutavi, ut certe sententia apta esset«
annotavit; scripsit enim τοὺς ἀγαθὸν τι πρᾶξαντας, φησί, τιμᾶσθαι
δεῖ διὰ τῶν ποιημάτων καὶ παραδιδόναι τὰ καλὰ ἔργα τοῖς ἔπειτα
λαμπρότατα. Verbo φιλοτιμεῖσθαι etiam in scholio ad v. 1 usus
est scholiasta. Hartung, qui in textu ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον,
ἴσ' ἅτε δέμας ἐμπρέπειν edidit, scholium paulo violentius in ordinem
redigere conatus est. Primum enim τοὺς ἀγαθὸν τι πρᾶξαντάς
φησι φιλοτιμεῖσθαι a sequentibus segregavit et verbis ὕμνων δεό-
μεναι explicandis inservire dixit, tum lacunae signis ante ἔπειτα
fortasse et ipsum corruptum positum perrexit: δεῖ τὴν ἰδέαν τῶν
ἔργων διὰ τῶν ποιημάτων παραδιδόναι . . . ἔπειτα (?) λαμπρότητα.
Wiskemann ὁπιδόμβροτον pro ἐνὶ σὺν τρόπῳ in textu proposuit, quam
coniecturam appositis primum scholii verbis καὶ τελευτήσωσιν . . .
τῶν καλῶν ἔργων sic firmavit: »Nach dem Ausdruck nun, den der
letzte Satz von der Fortdauer jenes Spiegels nach dem Tode zu
umschreiben scheint, sehen wir uns im Texte vergeblich um. Stellen
wir neben das obige Schol. folgendes augenscheinlich in wüstem
Zustande überlieferte Stück: τοὺς ἀγαθὸν τι πρᾶξαντάς φησι φιλο-
τιμεῖσθαι (?) δεῖ τὰ ἴδια ἔργα διὰ τῶν ποιημάτων καὶ (?) παραδιδόναι
ἔπειτα λαμπρότατα, so glaube ich wenigstens soviel mit einiger

ὑμνων θεωρεῖται ὡς δι' ἐσόπτρου· καὶ τελευτήσωσιν οἱ πράξαν-
τες, ἐμβλέψαντες ὡς εἰς κάτοπτρον ἀρετῆς τοὺς ὑμνους ἀντι-
λαμβανόμεθα τῶν καλῶν ἔργων. § ὁ δὲ νοῦς· τοῖς δὲ καλοῖς
ἔργοις λαμπρότητα ἴσμεν ἐνὶ τρόπῳ γινομένην, διὰ δὴ τῶν
5 ὑμνων.

25. Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον] οἱ μὲν
οὕτως· ὥσπερ τῶν κυβερνητῶν οἱ σοφοὶ ἐπιτηδείου πνέοντος
ἀνέμου οὐχ ὑπτιοῦνται πρὸς τὸ παρὸν ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ μετὰ
τρεῖς ἡμέρας ἐσόμενον ἄνεμον προγινώσκουσι καὶ προαυῶσι τὸ
10 μέλλον· οὕτω καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς συνετοὺς προσήκόν
ἐστὶ μὴ τῷ παρόντι πλούτῳ βουκολεῖσθαι τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ
φροντίζειν τοῦ μετὰ ταῦτα καὶ ἄξιόν τι θρᾶν, ὅπως καὶ μετὰ
ταῦτα ὑμνηθέντες ἀθάνατον ἔχωσι τὴν εὐδοξίαν. καὶ γὰρ οἱ
πλούσιοι καὶ οἱ πένητες ὁμοίως τελευτῶσι. διὸ δεῖ τῆς μετὰ
15 ταῦτα μελλούσης εὐδοξίας φροντίζειν. οἱ δὲ οὕτως· ὥσπερ
γὰρ τῶν διαπλεόντων οἱ σοφοὶ καὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἀνέμων
φροντίζουσι, καὶ οὐχὶ διὰ τὸ παρὸν κέρδος, κέρδος δὲ τὸ τοῦ
πλοῦ εὐδίου, ἐξημιώθησαν τὸν μετὰ ταῦτα πλοῦν, οὐδὲ ἀπώ-

Sicherheit daraus schliessen zu dürfen, dass statt der sinnlosen
Worte: τὰ ἴδια ἔργα hier gestanden hat: ἀέδια τὰ ἔργα παραδι-
δόναι die Thaten unsterblich machen.« — 7 ἔσοπτρον φησὶ
Drfswbh. — 8 ἡμᾶς recte coniecit Boeckh pro ἡμεῖς; Wiskemann
et Rauchenstein (Philol. XIII p. 427) ἡμεῖς . . . γινωσκόμεθα prae-
tulerunt, Hartung δέμας vel τὸ εἶδος pro ἡμεῖς scribi iussit. —
δια D. — διὰ τοῦ κατ. B et edd. — οὕτως D.

2 ὡς ex D addidi. — 4 λαμπρό hic quoque D. — δὴ om. D.
— 8 οὐχ' D. — καὶ ex D addidi. — 9 προγινώσκουσιν D.
— 10 τῶν ἀνθρώπων D. — 10. 11 προσήκον ἐστὶ D. — 12 τῷ
μετ' αὐτῷ D. — 13 ἔχουσιν τὴν rfswb. — εὐδοξίαν: D. — 14 ὁμοίως]
Hinc ἅμα quod Wieseler coniecit et Schneidewin probavit, scho-
liastam legisse suspicatus est Hartung. — τελευτῶσιν edd. —
16 γὰρ διὰ τῶν πλεόντων D. — μεταταῦτα r. — 17. 18 παρὸν δε
κέρδος τὸ τοῦ πλοῦ δὲ κέρδος εὐδίου D. — 18 τὸν μετὰ om. D.

λοντο ἀμελήσαντες, ἀλλὰ καὶ τὰ μετὰ ταῦτα προορώμενοι καὶ ἀσφαλισάμενοι ἐσώθησαν· οὕτω δέον μὴ φιλοκερδεῖς εἶναι, ἀλλὰ προΐεσθαι τοῖς ποιηταῖς μισθόν, ὅπως ἂν σχῶσι τῆς ἀρετῆς ἀδιάλειπτον τὴν μνήμην. ὅτι δὲ φιλοκερδῆς πανταχοῦ ὁ Πίν-
 5 δαρος, ἐκ τῶν φθασάντων δῆλός ἐστιν. οἰκειότερα δὲ αὐτῇ ἢ ἐκδοχῇ, ὥς ἐξ ὧν ἐπάγει. φησὶ γάρ, ὅτι ὁμοίως καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ πέννης τελευτᾷ· διὸ δεῖ τὸν πλούσιον τῆς μετὰ ταῦτα εὐδοξίας φροντίζειν. οὐ γὰρ ἔστιν ἀργυρίῳ τὸν θάνατον παραι-
 τήσασθαι. § ὁ δὲ νοῦς· οἱ σοφοὶ δὲ τῶν κυβερνητῶν προορῶν-
 10 ται, τίς ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας πνεύσεται ἄνεμος, ἢ τίς εἰς τρίτην ἡμέραν πνεύσεται.

29. Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλλομαι λόγον] ἐγὼ δέ, φησὶν, ἐλπίζω αὐτὸν μὴ τοσαῦτα πεπραχέναι μηδὲ τοιαῦτα τὸν Ὀδυσσεά, οἷα Ὅμηρος κεκήρυχε περὶ αὐτοῦ. ἀγαθοῦ γὰρ τυχὼν ποιητοῦ
 15 ἐνδοξότερα καὶ μείζονα ἔσχεν ἔργα ἢ κατώρθωσε· δυνατοὶ γὰρ εἰσιν οἱ ποιηταὶ τὰ τυχόντα ἔργα μεγαλύνειν καὶ αὔξειν. διὸ καὶ σὺ φρόντιζε τοῦ ὑμνεῖσθαι. § ὁ δὲ νοῦς· ἐγὼ δὲ μᾶλλον ἐλπίζω διὰ τὴν Ὅμηρου ποίησιν ζῆν ἐπὶ πλέον καὶ θρυλλεῖσθαι τὴν Ὀδυσσεώς εὐδοξίαν. τοῖς γὰρ περὶ Ὀδυσσεώς κεκηρυγμένοις
 20 σεμνότης τις ἐπήνθει. ποτανὴν δὲ μηχανὴν τὰ ποιήματα εἶπε, καθὼς ὕφοι καὶ μετεωρίζει τὰς ἀρετὰς τῶν ὑμνουμένων, ἢ καθὼς

1 τὰ Boeckh addidit. — 2 ἀσφαλιούμενοι edd. — οὕτως D. — 3 μισθόν r. — 5 δῆλος ἐστὶ D. — δὲ om. D. — 6 ὥς] ὥς δῆλον? — γάρ] δέ D. — 7 μεταταῦτα D. — 8 γὰρ ἐστὶν D. — 10 ἢ τί εἰς D. — 12 ἔλλομαι D. — λόγον ex D addidi. — δέ φησιν Drfswbh. — Hic scholiasta pro πλέον quae codicum et paraphrastae est scriptura mihi videtur πλέον' quod nunc editur legisse. Mommsen et Bergk πλέον eum legisse dicunt. Tum Mommsen ποτανᾶ τε μηχανᾶ Hermannii coniecturam fort. a scholiasta lectum esse pro ποτανᾶ μηχανᾶ putat. — 13 μὴ δὲ Drf. — 15. 16 γὰρ εἰσὶν D. — 18 ἐπιπλέον B et edd. — 19 τὴν Ὀδ. εὐδ.] τὸν Ὀδυσσεά D. — 20 τίς rfswbh. — ἐπήνθει f. — ποτᾶνον D. — 21 μετεωρίζει D. — τῶν ὕμνων ἢ D.

τὰ ἔπη κοινῶς λέγεται παρ' Ὀμήρῳ πετερόεντα, ἢ διὰ τὸ οὕτω μεμηχανῆσθαι ὥστε κατὰ πᾶσαν χώραν πέτεσθαι καὶ διῆκνεῖσθαι.

33. Σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις] ἢ τοῦ Ὀμήρου σοφία κλέπτει τὸν νοῦν ἡμῶν, ὥστε τὰ ψευδῇ δοκεῖν
5 ἀληθῆ εἶναι διὰ χάριν καὶ σεμνότητα. ἡ ἀπότασις πρὸς τὰ ἐξῆς ἱστορούμενα περὶ τοῦ Αἴαντος. καθόλου ἡ σοφία ἔχει τὸ κλέψαι τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων. § ἢ οὕτως· ἡ δὲ σοφία καὶ ὁ λόγος ἱκανὸς ἐστὶ τινα παραπείδων ὑποκλέψαι τὴν ἀλήθειαν·
10 τυφλὸν γὰρ καὶ ἀνόητον ἦτορ ἔχει ὁ πολὺς τῶν ἀνδρῶν ὄχλος. βούλεται δὲ τὸν δημῳδὴ λέγειν.

35. Εἰ γὰρ ἦν ἐὰν ἀλάθειαν εἰδόμεν] ἔνιοι μὲν ἀνέγνωσαν ἐὰν δασέως, ἀντὶ τοῦ τὴν ἑαυτοῦ· βέλτιον δὲ φιλῶς, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ τοῦ Χαρμίδου. § Ἄλλως. εἰ γὰρ ἦν τὴν οὖσαν καὶ δέουσαν ἀλήθειαν πάντας γινώσκειν, οὐκ ἂν οὐδὲ ὁ
15 Αἴας τῶν ἀριστείων ἐστερήθη, εἰ μὴ διὰ τὴν τῶν χρινάντων ὄχλων ἀμαθίαν· καὶ διὰ τὴν ὀργὴν ἐνέπηξε κατὰ τῶν φρενῶν ἑαυτοῦ τὸ ξίφος.

1 οὕτως D. — 2 πετᾶσθαι D, non male. — »Mihi scribendum videtur ποτανᾶ τι μαχανᾶ σεμνὸν ἔπεσσι' ἔτι. atque ita fort. legit schol. τοῖς γὰρ περὶ Ὀδυσσεύως κεκηρυγμένοις σεμνότης τις ἐπήνθει scribens, non ἐπανθεῖ.« Bergk. — 6 περὶ αἴαντος καθόλου· D. — τὸ Heyne et Boeckh addiderunt. — 8 ἐστὶ τινα Drfswb. — παρὰ πείθων D. — 9 D a voce τυφλὸν novum incipit scholium. — τὸ ἦτορ D. — 11 ἐὰν (non ἔαν vel ἐάν) etiam B, ἐάν rfswbh. — εἰδόμεν om. D. — 12 ἐάν (?) B. — τὴν om. D, et ἀντὶ τοῦ (τὴν) ἑαυτοῦ citant Mommsen et Bergk. — φιλῶς (?) h. — 13 διονύσιος D. — 13. 14 De scholiastae interpretatione confer Boeckhium in Nott. Critt.: »Qui ἐάν legebant, explicabant τὴν οὖσαν καὶ δέουσαν, velut in Homericis fere exponebant ἐὼν ἄγγελον Il. ω 296 et ἔπος, de quibus dixerunt Wolfius Prolegg. ad Hom. p. CCXLVIII. Heynius ad Iliad. T. IV p. 102sq. Buttmannus in Gr. Gr. et alii.« — 15. 16 »Exspectes οὐδὲ διὰ τ. τ. κ. ὅ. ἀμαθίαν καὶ διὰ etc.« Boeckh.

39. Λευρὸν ξίφος] λευρὸν οἱ μὲν τὸ πλατύ· βέλτιον δὲ τὸ πλάγιον ἀκούειν, ἵνα νοήσωμεν οὐχὶ τὸ καθ' ἑαυτὸ πλαγίως ἔχον, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν πληγὴν πλαγίως ἐνεχθέν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ Εὐφορίων τὴν πληγὴν ὑπεστήσατο (fragm. 40 ed. 5 Meineke).

Πλευρά τε καὶ θώρηκα διήρκειν ἰνίου ἄχρως.
τοῦ δὲ ὄν κράτιστον καὶ ἐξῆς, ὁ νοῦς οὕτως· ὄντινα ἤγαγον αἱ τοῦ Ζεφύρου πνοαί, τῷ ξανθῷ Μενελάῳ τὴν δάμαρτα κομίσαι εἰς Ἴλιον. Ὅμηρος (Il. B 768).

10 Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἦν Τελαμώνιος Αἴας,
Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μῆνεν.

44. Ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῦμα] πάντες γὰρ ἀποθνήσκουσι καὶ οἱ ἄξιοι καὶ οἱ μὴ· καὶ τὸ κῦμα, φησί, τοῦ ἄδου ἐνέπεσε τῷ ἀδοκίτῳ, τῷ μὴ δοκοῦντι νῦν τελευτήσειν, ἀλλὰ μετὰ 15 ταῦτα, ἐξαίφνης ἐμπίπτει ὁ θάνατος. ἡ ἀδόκητον κέκληκε τὸν ἄδοξον, δοκέοντα δὲ τὸν ἔνδοξον· δοκεῖν γὰρ καὶ δοξάζειν ταῦτόν. ἐπεὶ οὖν ὁ θάνατος καὶ τὸν ἔνδοξον καὶ τὸν ἄδοξον συναναιρεῖ, σὺ ὁ μέγαλα κατεργασάμενος τῷ αἰῶνι παρακατατίθεσο τὴν μνήμην

1 Lemma in D: λευρὸν ξίφος ὃν κράτει (κράτει ex κράτει? κράτιστον?). — λευρὸν om. D. — 3 οὕτως D. — 6 διήρκειν B (?) D, διήρηκεν rfs w. — ἡ^{ου} D. — »Hunc quoque versum non dubito, quin recte ad Hyacinthum retulerim, in quo carmine ut Aiacis obitus a poeta narraretur, consentaneum est.« Meineke. — 8 ξάνθης D. — 10 δ' omittunt plurimi Homeri libri. — εἴη D. — 11 ἀχιλλεύς Drf. — Hic paraphrasta fortasse πνοαί cum nonnullis libris pro πομπαί legit, sed potuit etiam εὐθυπνίου Ζεφύροιο πομπαί breviter verbis αἱ τοῦ Ζεφύρου πνοαί reddere. — 12 κῦμα ex D est. — 14 Fort. ἐνέπεσε καὶ τῷ ἀδοκίτῳ scribendum. — 16 δοκεῖ D. — ταυτόν BDrfs w b h. — 17 συναιρεῖ D. — Wiskemann (p. 20) vocabulo συναναιρεῖ quamdam pristinæ lectionis πῆε (vulgo πέσε) recordationem inesse credidit; Bergk in ed. 2 scholiastam πέσ' pro πέσε δ' legisse et verba πέσ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα male cum prioribus iunxisse dixit.

διὰ τῶν ποιημάτων. § Ἄλλως. ἀδόκητον τὸν νεώτερόν φησιν· οὐ γὰρ προσδοχᾷ ταχέως τὸ ἀποθανεῖν· δοκέοντα δὲ τὸν πρεσβύτερον· προσδοχᾷ γὰρ τὸ ἀποθανεῖν. § ἐμπίπτει δέ, φησίν, ὁ θάνατος ὁμοίως καὶ πρεσβυτέροις καὶ νεωτέροις. τὸ δὲ
5 σύμπαν τῆς διανοίας τοιοῦτόν ἐστι· τὸ μὲν ἀποθανεῖν καὶ τοῖς νεωτέροις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ἐμπίπτει· ἐκείνων δὲ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα αὖξεται, ὧν ἂν ἡ Μοῦσα αὖξήσῃ τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον. βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀθάνατος ἡ μνήμη τῶν ἐγκωμιαζομένων.

10 46. Τιμὰ δὲ γίνεται, ὧν θεὸς ἄβρὸν αὖξει λόγον] ἄβρὸν λόγον τὰ ἐγκώμια φησι, θεὸν δὲ τὴν Μοῦσαν. § ὁ δὲ νοῦς· τούτων δὲ τιμὴ γίνεται τεθνηκότων, ὧν ἂν θεὸς αὖξῃ λόγον, τουτέστιν ὁ ποιητὴς ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν. τινὲς δὲ τὸ Τεθνακότων πρὸς τὸ ἐξῆς.

15 47. Τεθνακότων βοαθόων] πρὸς τὸ ἐν ἀκουστέον ἄχρει τοῦ Ἐπεὶ πρᾶθε, καὶ γραπτέον ἐν τῷ ἔξμολεν, ὡς Δίδυμος, ὃς καὶ ὑφ' ἐν ἀπὸ τοῦ Τεθνακότων ἕως τοῦ Πράθεν ἀναγινώσκει. τὸ δὲ ὅλον τοιοῦτον· ἔμολε παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου χθονὸς Νεοπτόλεμος, Πριάμου πόλιν ἐπεὶ πρᾶθε·

1 νεώτερον φησίν D. — 2 δέ om. D. — 3 ἐκπίπτει D. — δέ ex D addidi, qui δέ φησιν habet. — 5 τοιοῦτον (om. ἐστι) D. — 7 αὖξήσῃ] »Alias αὖξήσει.« Oxonn. — 10 αὖξει etiam libri Pindarici, sed αὖξῃ probante Brevero (Analecta Pindarica p. 18) ex hoc scholio et paraphrasi repositum est a Bergkio et Christio, qua re in lemmate quoque αὖξῃ scribendum erit. — 11 ἐγκώμια φησί Drfs. — § ego addidi. — 12 δὲ τι μὴ rf, δὲ τι μὴ s, δέ τι μὴ wb. — αὖξῃ] ἂν ἡ D, αὖξει rfswhb. — 14 Hic paraphrasta igitur post τεθνακότων, non post λόγον distinxit. — 15 ἐν] ἐν D. — 16 τοῦ] τὸ D. — πρᾶθεν B. — ἐν] σὺν? — καὶ γραπτέον ἐν τῷ ἔ (sic Romana; pessime Beckius atque Heynius ἐν τῷ ὦ hoc est, versu quinquagesimo) ἔμολε, ὡς Δίδυμος.« Boeckh in Nott. Critt. — 17 ὃς Boeckh in notis addi iussit, qua re Schneidewini assensum nactus est. — ὑφ' ἐν D. — πρᾶθε D. — 18 ἀναγινώσκειν D. — τὸ γὰρ ὅλον εἰσὶ (sic) τοιοῦτον D. — 19 πρᾶθεν B et edd.

τεθνηκότων δὴ τῶν βοηθῶν ἐν Πυθίοις δαπέδοις κεῖται. ποίων δὲ βοηθῶν; τῶν περὶ τὸν Εὐρύπυλον, οὗς αὐτὸς ὁ Νεοπτόλεμος ἀνελὼν ἐπόρθησε τὴν Ἴλιον. οὕτω γὰρ ἴδιος ὁ πόνοος ἔσται τοῦ ἥρωος. δοκεῖ δὲ ὁ Νεοπτόλεμος ἐν Δελφοῖς ἀνηγρῆσθαι
 5 καὶ τεθεῖσθαι ἐν τῷ ναῷ. ἐὰν δὲ ἐπὶ τῶν περὶ τὸν Ἑκτορα, καθὼς Ἀρίσταρχός φησιν, ἀναδράμωμεν, πρῶτον μὲν μακροῦθεν ἔσται τὴν πόρθησιν συνάπτων, δεύτερον δὲ ἐπὶ τὴν κοινότητα μεταβησόμεθα, δι' ἧς τὸ ἐγκώμιον οὐκ ἔσται. εἰ δὲ γράφεται ἔμολον, τῷ πληθυντικῷ ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ χρᾶται, ὥστε ὅμοιον
 10 εἶναι τῷ· Ὁ δ' ἀποπλέων Σκύρου μὲν ἄμαρτεν, ἔκοντο δ' εἰς Ἑφύραν, ἀντὶ τοῦ ἔκετο. εἰς δὲ τὸ προκείμενον τείνων παρέθηκε τὴν τοῦ Νεοπτολέμου ἀπώλειαν, ὅτι ἀδοκῆτως αὐτῷ συνέβη.

2 δὲ] δὴ D. — παρὰ D. — 3 ἔστιν ὁ πόνοος D. — 5 τεθῆσθαι D. — παρὰ τὸν D. — 6 ἀρίσταρχος φησὶν D. — 8 μεταβήσομεν bha. — 9 τοῦ ex D est et tacite addidit Bergk. — κέχρηται D. — 10 ὁ δὲ ἀπ. BDrfs w. — ἄμαρτεν B. — δὲ εἰς BDrfs w. — 11 Ἑφύραν a contra codd. in textu. — De toto loco confer Heynium in ed. 3: »Veteres Didymo in scholiis auctore interpunxerunt: Τιμὰ δὲ γίνεται ὦν θεὸς ἄβρὸν αὔξει λόγον. Τεθναχότων βοαθῶν τοὶ γὰρ etc. continua oratione usque ad πράθεν, sed male haec Grammatici interpretantur. Nam per hyperbaton haec essent dicta et iungenda: Νεοπτόλεμος, ἐπεὶ πράθεν Πριάμου πόλιν τεθναχότων βοαθῶν caesis defensoribus sc. Hectore et aliis. At durissimum hoc esset hyperbaton . . . ἔμολον olim lectum fuit, ut ex Schol. apparet; videntur scilicet fuisse, qui iungerent: τοὶ (οἱ) ἔμολον et sequitur v. 54 ἔκοντο«, tum Boeckhium in Nott. Critt.: »Postremo δὲ vs. 34 omittit Schol. ubi dicit Πριάμου πόλιν ἐπεὶ πράθεν, τεθνηκότων δὲ τῶν βοηθῶν ἐν Πυθίοις δαπέδοις κεῖται.«, et rectius disputantem Bergkium: »Didymus et iam antea Aristarchus hanc verborum comprehensionem a vocabulo τεθναχ. inchoari et usque ad πράθεν continuari viderunt [τεθναχότων βοαθῶν· τοὶ γὰρ μέγαν ὁμφαλὸν εὐρυκόλπου ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις est in libris]: ac Didymus legit τεθναχότων βοαθῶν παρὰ μ. ὁ. εὐρ. ἔμολε (sive potius μόλε) χθονὸς κτλ., ubi ἔμολε

53. Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν] ὑπὲρ ἧς, φησί, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐταλαιπώρησαν, ἢ ἐφ' ἧ, ἢ ἐν ἧ· ἢ ταύτῃ καὶ οἱ Δαναοὶ πόνησαν, ἧ καὶ ὁ Νεοπτόλεμος· παρόσον ἀπονοστοῦντες

haud dubie ex coniectura scripsit, cum legeretur, ut schol. testatur, ἔμολον (sive potius μόλον), quod videtur Aristarchus tuitus esse (Schol. εἰ δὲ γρ. ἔμ. τ. π. ἀντὶ τοῦ ἐν. χρ. quae ex Didymi commentario petita videntur). Τοὶ sive τοι neuter in archetypis reperit, hoc enim si legisset, neque τεθνακότων βοαθῶν ad Troiae excidium rettulissent, quod plane praeposterum est, alter de Hectoris caede, alter de Eurypylo Troiano per Neoptolemum interemto interpretatus, neque pluralis numerus μόλον a Didymo mutatus esset. Legebant haud dubie τεθ. βο. γὰρ παρὰ [ὁὗ παρὰ? conf. p. 212, 1], quam vocem nostri libri servaverunt, sed iidem παρὰ omittunt: qua voce intercepta cum numerus versus laboret, a recentiore interpolatore additum est τοί. Locus iam antiquitus corruptus, neque Alexandrinis successit emendatio.« Bergk τεθν. βοαθ. γὰρ παρὰ μ. ὁμφ. εὐρ. μόνος χθ. ἐν Πυθίοσι τε δαπέδοις κεῖται κτλ. edidit. Hartung alterum scholiastam post τεθνακότων interpunxisse et praeuentibus Boeckhio et Bergkio in ed. 1. Didymum δὲ particulam post Πυθίοσι non legisse contendit. — »Aristarchi quoque memoriam p. 478 [ed. Boeckh.] Didymus reintegrasse videtur. Legit igitur et distinxit e coniectura, ni fallor, Didymus sic: ὦν θεὸς ἀβρὸν αὖξει λόγον· τεθνακότων | βοαθῶν τοι (sic) παρὰ μέγαν ὁμφαλὸν εὐρουκόλπου | Μόλεν χθονὸς ἐν Πυθίοσι ὁὗ (sic) δαπέδοις | κεῖται Προάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν. qua verborum structura nil contortius potuit excogitari. Quidni e ΜΟΛΟΝ elicuit μολών;» M. Schmidt, Didymi fragm. p. 234. Mezger (Philol. XXVIII p. 720) ἔμολεν Didymi coniecturam esse dicit pro eo quod in libris invenerit μολών: »Dies [ἔμολεν] ist offenbar eine Coniectur von ihm selbst, die uns aber zeigt, dass er zu der ganzen Stelle Neoptolemos als Subject nahm. Er hatte also offenbar in seinen Handschriften statt μόλον gefunden μολών; dies gab aber keinen Sinn mehr, da er, soviel man aus seiner Construction nehmen kann, τοί als Relativum für οὗ nahm.« — βοαθῶν (sine distinctione) Triclinium cum Didymo, τοὶ παρὰ μέγαν Hermannum ex Schol. Vet. legisse, singularem scholiasta teste a Didymo scriptum fuisse et ἔμολον alteram scripturam apud scholiastam (fort. Ante-Didymeum) extare annotat Mommsen.

1 πόνεσαν B. — 1. 2 ὑπὲρ ἧς καὶ οἱ Ἕλλ. φησὶν D. — 2 ἢ ἐφ'

οἰκαδε χειμῶσιν ἐχρήσαντο καὶ ὁ Νεοπτόλεμος καὶ οἱ Ἕλληνες.
Ἐφύραν δὲ εἶπε νῦν τὴν ἐν Ἡλείῳ, ἣν Κίχυρόν φασι μετω-
νουάσθαι ἀπὸ Κίχυρου τοῦ Μερμέρου. τέσσαρας δὲ ἀναγράφει
τὰς Ἐφύρας· πρώτην μὲν τὴν αὖθις Κίρινθον ὀνομασθεῖσαν·
5 Ὀμηρος (Il. Z 152)· Ἔστι πόλις Ἐφύρη. ἐτέραν δὲ τὴν περὶ
Θεσσαλίαν· Ὀμηρος (Od. α 259)·

Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰλου Μερμερίδαο.
τρίτην δὲ περὶ Ἥλιν, ἣς Ἰππίας μνημονεύει (fragm. 5 ed.
Muell.)· τετάρτην τὴν ἐν Θεσπρωτοῖς. συνήθως δὲ ὁ Πίν-
10 θαρος τῷ τῆς λέξεως κέχρηται σχήματι, συντάξας τῷ ἐνικῷ
πληθυντικόν. Ὁ δ' ἀποπλέων Σχύρου μὲν ἄμαρτεν, ἐνικόν·
ἴκοντο δὲ οὐκ ἐπήνεγκεν ἐνικόν, ἀλλὰ πληθυντικόν ἐνικῷ.

56. Μολοσσία δ' ἐν βασίλειεν ὀλίγον χρόνον]
ἀνάγει τοὺς χρόνους· ὕστερον γὰρ ἀπὸ Μολοσσῶ τοῦ Νεοπτο-
15 λέμου καὶ Ἀνδρομάχης τοῦνομα ἔλαβεν ἡ Μολοσσία. παρεχθαίνει
δὲ εἰς τὰ περὶ Νεοπτολέμου, ὥς μὲν Ἀρίσταρχος, ὅτι νικήσας
καὶ χαρισάμενος τὴν ἀνδρομήσιν τῷ Σωγέει Νεοπτόλεμος ἦν
τοῦνομα, Ἡπειρώτης τὸ γένος, ὅπερ οὐχ οὕτω φησὶν ἔχειν ὁ

ἦ καὶ (hoc fort. recte) ἐν ἦ ἦ ἐν ταύτῃ D. — 3 πόνησαν ἦ καὶ
codd. et edd., corr. Bergk. — παρ' ὕσον D.

1 χειμῶσιν BD, χειμῶνι rell., cum in B incertum esset scri-
pturae compendium. — καὶ οἱ ἔλλ. καὶ ὁ νεοπ. D. — 2 Ἐφύραν
a. — κίχυρον φησὶ [B?] Drfsw, κίχυρόν φησι b. — 2. 3 μετωνο-
μαῖσθαι D. — 3 τοῦ μέρμου BDr. — Ad ἀναγράφει »Quis
ἀναγράφει?« interrogat Boeckh. Didymus, puto, cuius libros supra
antestatus est scholiasta. — Idem fort. Ephyram postea Cichyrum
nominatam fuisse tradidit, quod si verum est φησι Δίδυμος pro
φασι scribendum erit. — 4 αὖθις Da, αὖτις rell. — 5. 6 τὴν παρὰ
θαλασσίαν D. — 7 ἐξέφυρης D. — ἀνιον B, unde ἀνιόντι edd. —
8 παρὰ μῆλιν D, περὶ μῆλιν Brfsw, sed »Palmerius ex Strabone
Ἥλιν legit« annotatum est in w. — 10 σχήματι κέχρηται D. —
11 ὁ δὲ BDrfswh. — 12 ἴκοντο — ἐνικόν om. D. — δέ] δ' a.
— πληθυντικῷ ἐνικῷ D. — 13 ἐμβασίλευεν codd. recc. et edd.

Δίδυμος· ὥς δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι ἀλείπτῃ ἐκέχρητο τῷ Νεο-
ποτόλემῳ. διὸ εἰς ἔπαινον τοῦ ὀνόματος τῇ ἡρωϊκῇ κέχρηται
παρεκβάσει. § ὁ δὲ νοῦς· τὸ γένος τοῦ Νεοποτόλεμου τὸ τῆς
βασιλείας γέρας ἔσχεν ἀεὶ. δοκοῦσι γὰρ οἱ ἀπὸ Νεοποτόλεμου
5 βεβασιλευκέναι ἐπὶ πλεῖον.

58. Ὡχέτο δὲ πρὸς θεόν] διάφοροι αἰτίαι, δι' ἧς
ἦλθεν εἰς Δελφοὺς Νεοπόλεμος· καὶ οἱ μὲν φασιν ὅτι παίδων
αὐτῷ οὐ γινομένων ἐξ Ἑρμιόνης ἦλθε παρὰ τοῦ θεοῦ πευσό-
μενος ὥς παιδοποιήσεται· οἱ δὲ ὅτι ἐπιτιθέμενος τοῖς Πελο-
10 ποννήσου πράγμασι διαρπάσαι πρῶτον ἐπέβαλε τὸ ἐν Δελφοῖς
ἱερὸν ἦτοι χρηστήριον· ἄλλοι δὲ ὅτι δίκας αἰτήσων τοῦ πατρὸς
τὸν θεόν·

Ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων

Ἑσθλὸν ἔοντ' ὀλέσωσιν ἐπὶ Σχαιῇσι πύλῃσιν (Π. X 359—60).

15 οὐκ ἔοικε δὲ συγκατατίθεσθαι ὁ Πίνδαρος ταύταις ταῖς αἰτίαις,
ἀλλ' ὅτι τιμήσων ἦλθε τὸν θεόν.

Pindari in textu. — χρόνον om. D. — Scholiastam ad v. 56 sua
e Lysimacho hausisse coniecit Stiehle in Philologo IV p. 104. —
15 ὁ μολοσσία D. — 16 περὶ omm. edd. — 17 καὶ ὁ χαρησάμενος
D. — τῷ σῶ γένει [B] Drf, τῷ σῶ γένει sw. — 18 τοῦν.] ὄνομα
ut vid. B, omm. bha. — οὐχ' οὕτως D.

1 δέ] ὁ D. — ἀρίσταρχος Brfswbh, ἀριστόδημος D et pro-
bante M. Schmidtio Boeckh, qui annotat: »Aristodemum, Aristarchi
discipulum reponere haud veritus sum, qui et Ol. VI 53 et Nem.
VII 70 post Aristarchum, posteriori tamen loco interiectis ἐνίοις
comparet, et Isthm. I 11. post Aristarcheos. Ad hoc carmen
etiam vs. 1. Aristodemus commemoratur.« — 2. 3 τῷ ἡρωϊκῷ
κέχρ. παρεκβάσει M. Schmidt, Did. fragm. p. 234, errore, puto. —
4 »Med. B φέρει [in textu], Rom. φέρειν. Illud recepturus erat
Boeckhius [in Nott. Critt.], nisi Scholiorum ἔσχεν vetustam scri-
pturam monstraret.« Schneidewin; Bergk et Mommsen φέρειν
ediderunt. — 5 ἐπιπλεῖον a. — 6 Ὡχέτο r, Ὡχετο fsw. — διά-
φορος αἰτία δι' ἃν D. — 7 ὁ Νεοπτ. edd. — 7. 8 π. αὐτῶν οὐχί
γεν. ἡ ἑρμιόνης D. — 9. 10 πελοποννήσου D. — 11. 12 τὸν θεὸν τοῦ
πατρὸς D. — 13 κέ σε rf. — 14 ἔον τ' r. — Apud Homerum

62. Ἐλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρα] φασὶ τοῦ
 Νεοπτολέμου θύοντος τοὺς Δελφοὺς ἀρπάζειν τὰ θύματα, ὡς
 ἔθος αὐτοῖς· τὸν δὲ Νεοπτόλεμον δυσανασχέτως ἔχοντα δια-
 καλύειν· αὐτὸς δὲ διακρήσασθαι αὐτὸν ἔτιφη ἔχοντα. § Ἄλλως.
 5 Ἀσκληπιάδης διὰ τῶν Τραγῶδουμένων (fragm. 9 ed. Muell.) φη-
 σὶν οὕτω· Περὶ μὲν οὖν τοῦ θανάτου σχεδὸν ἅπαντες οἱ ποιηταὶ
 συμφωνοῦσι, τελευτῆσαι μὲν αὐτὸν ὑπὸ Μαχαιρέως, ταφῆναι δὲ
 τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ, μετὰ δὲ ταῦτα Μενέ-
 λαον ἐλθόντα ἀνελεῖν, καὶ τὸν τάφον ποιῆσαι ἐν τῷ τεμένει.
 10 τὸν δὲ Μαχαιρέα φησὶν υἱὸν εἶναι Δαῖτα. § τρεῖς δὲ αἰτίαι
 ὑπὲρ τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου πορίζεται· πρῶτον μὲν,
 ὅτι τὸ πεπρωμένον αὐτῷ ἀπέδωκε· δεύτερον δέ, ὅτι πρέπον
 ᾗ ἔνα τῶν Αἰακιδῶν καὶ ὀφειλόμενον σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλ-

ἐνὶ pro ἐπὶ legitur. — ἐπὶ Σκ. π. om. s. — πόλῃσι D. — 15 συγκ.
 ταύταις τ. αἰτ. ὁ πίνδ. D.

1 φησὶ rfswb. — 2 τοῖς δελφοῖς BDrf. — ἀρπάζει D. —
 3 τοὺς δὲ BD. — δισυνασχ. rf. — 4 (δὲ) h, δέ a Beekio tantum
 additum esse male affirmat Boeckh. — 5 ἀσκληπιάδας D. — Ἀσκλη.
 δὲ ια' τῶν Τραγῶδ. coni. Boeckh, Ἀσκλη. δὲ α' vel δ' τῶν Τραγῶδ.
 Müller, sed recte Nauck (Philol. V p. 698): »An dem Ἀσκληπιάδης
 διὰ τῶν Τραγῶδουμένων fr. 9 p. 303 nimmt Müller ohne Grund
 Anstoss, was um so befremdender erscheint, da schon Werfer ähn-
 liches nachgewiesen hat. Dahin gehören Citate wie Δημόκριτος
 διὰ τῶν Κανόνων Sextus Empir. p. 359, 16. Θεόδωρος διὰ τοῦ
 περὶ θεῶν συντάγματος Sextus Empir. p. 404, 22. Τίμαιος διὰ τῆς
 ἐνάτης Diog. L. 8, 54. διὰ τῶν ποιημάτων Diog. L. 8, 59. ὁ αὐτὸς
 ἱστορεῖ διὰ τῆς ἐβδόμης καὶ εἰκοστῆς Ath. XII p. 550 C. διὰ δὲ
 τῆς χ (d. h. im 22. Buch der Odyssee) Apollon. Lex. Hom. v.
 Ἀάατος und anderes. Vgl. Aristoph. Byz. p. 40, n.« — 6 οὕτως
 BDrfswbh. — οὖν om. D. — 7 μὲν οὖν αὐτὸν D. — ὑπομαχ. r.
 — τραφῆναι D. — 8 τοῦ γε ὦ μετὰ D. — 10 δὲ post τὸν omm.
 edd. — υἱὸν om. D. — δαῖτα BDrfswbh; »f. τοῦ Δαῖτα« Heyne.
 — Asclepiades Pindarum verbis ἀνὴρ μαχαίρα ad Machaereum
 alluisse fort. credidit. — Paragraphi signum ego addidi. —
 12 δὲ ex D est. — Fort. πεπρωμένον pro πρέπον scribendum,

λωνι· ἐτάφη γὰρ ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ· ἡ δὲ τρίτη, ὅτι ἐπισκοπεῖ τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσι. λέγεται γάρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι ἐναγισμοὺς ἐπέσπενδου.

68. Ἑρωταῖς δὲ πομπαῖς] γίνεται ἐν Δελφοῖς ἥρωσι
5 ξένια, ἐν οἷς δοκεῖ ὁ θεὸς ἐπὶ ξένια καλεῖν τοὺς ἥρωας. εἶναι οὖν μύρσιμον ἐν ταῖς πομπαῖς ταῖς ἥρωταῖς καὶ ταῖς πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐκήρυσσον τοὺς ἥρωας, θυσίαις ταῖς πολυθύτοις ἐπίσκοπον οἰκεῖν μετὰ θεμιδος καὶ τὰ νομίμως γινόμενα αὐτοῖς ξένια ἐφορῶντα. § ὁ δὲ νοῦς· ταῖς δὲ ἥρωικάις πομπαῖς καὶ
10 πανηγύρεσι ταῖς πολυθύτοις οἰκεῖν προσήκον τὸν Νεοπτόλεμον ὄντα δίκαιον ἔφορον.

70. Εὐώνυμον ἐς δίκαν τρία ἔπεα διαρκέσει]
Ἀρίσταρχος οὕτως· ἐπεὶ μέμφεις τοῖς Αἰγινήταις πρὸς τὸν ποιη-
τὴν ἦν χάριν τοῦ Νεοπτολέμου, εἰς τὴν ἀπολογίαν τὴν περὶ
15 Νεοπτόλεμον δικαίως διαρκέσει τρία ἔπεα, φησὶν· ὅτι μύρσιμον ἦν αὐτῷ οὕτω τελευτῆσαι, καὶ ὅτι πεπρωμένον ἦν ἓνα τῶν Αἰακιδῶν ἀποθανόντα τεθῆναι ἐν τῷ ναῷ, τρίτον ὅτι ταῖς ἥρωταῖς πομπαῖς ἓνα τῶν Αἰακιδῶν θεμίσκοπον εἶναι. τρεῖς οὖν φησι λόγους ἱκανοὺς εἶναι εἰς τὴν εὐώνυμον δίκην· οἷον

ut est in scholio ad v. 70. — 13 ἓνα ego addidi, Heyne et Boeckh τινὰ (τινὰ h) post Αἰακιδῶν inseruerunt. Ceterum Heyne in ed. 3 hoc scholium inde ab τρεῖς δὲ αἰτίας citans ὑπὲρ (v. 11) omisit et ὅτι πρέπον ἦν καὶ ὑφειλούμενον τῶν Αἰακιδῶν τινὰ σύνοικον εἶναι tacite scripsit.

1 ὁ δὲ γ' ὅτι D. — 5 ἡ θεός D. — ἐπιξένια Dr. — 8 ἐπίσκοπον οἰκεῖν] ἐπισκοπεῖν BDrfswbh, vix recte. — θεμιλος D. — καὶ fort. delendum est. — νομικῶς D. — 10 τοῖς πολυθ. D. — προσήκειν ha, qui fort. προσήκει voluerunt. — 12 τρία ἔπεα διαρκέσει omm. edd., διαρκέσει om. D. — Ex hoc scholio correcta est vulgata lectio, qua εὐώνυμον cum praecedentibus coniunctum erat. — 14 τὴν παρὰ D. — 15 δικαίου D. — 16 οὕτως D. — ὅτε D. — 17 ἀποθ. τεθῆναι — 18 Αἰακιδῶν om. D. — Ante ἓνα τῶν Αἰακιδῶν excidisse videtur προσήκεν vel simile quid. — 19 φησί D.

ἱκανὰς εἶναι τρεῖς αἰτίας, ἃς ἐξαριθμεῖται, τοῦ δικαίως αὐτῶν συμβεβηκέναι τὸν θάνατον. ἔνιοι δὲ οὕτως ἀπολογοῦνται περὶ τῆς τοῦ Νεοπτολέμου τελευτῆς, τρία φέροντες ταῦτα, ὅτι τὸ ὑπὲρ τῶν χρεῶν εἰπεῖν ἀνγρηθῆναι, καὶ ὅτι οἱ Δελφοὶ ἐβαρύνθησαν
 5 ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ αὐτοῦ, καὶ ὅτι πεπρωμένον ἦν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. ὁ δὲ Ἀριστόδημος ἔπεα τρία τὰς τριάδας ἀκούει· τὴν γὰρ ἀρχὴν ἔπος προσηγόρευον τὴν στροφὴν καὶ τὴν ἀντιστροφὴν καὶ τὴν ἐπωδὸν· τρεῖς δὲ λοιπὸν ὑπεῖναι τῷ ἐπινίκῳ τριάδας.

10 73. Αἴγινα, τεῶν Διὸς τ' ἐχρόνων] ὦ Αἴγινα, τῶν τεῶν καὶ τοῦ Διὸς ἐχρόνων, τῶν Αἰακιδῶν δὲ λέγει, τὴν ταῖς λαμπραῖς ἀρεταῖς, αἷς οἴκοθεν ἔχετε, ὁδὸν κυρίαν, λόγον ἀντάξιον κυρίως ἔχουσιν, εἰπεῖν ἀδύνατόν μοι καὶ τολμηρὸν τυγχάνει. τοῦτο δὲ φησιν ὡς οὐ δυνησόμενος θρασέως τὴν
 15 τῶν Αἰακιδῶν ἀρετὴν διεξιέναι· πολλοῖς γὰρ ἀνήνυτόν φησι τοῦτο.

76. Ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ] βούλεται ἡδὴ λῆξαι τῆς περὶ Νεοπτόλεμον παρεχβάσεως· ἀναπαύσομαι ἡδὴ λέγων περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ κόρος ἔπεστι πᾶσι. κόρον
 20 γὰρ ἔχει καὶ τὸ μέλι, φησί, καὶ τὰ Ἀφροδίσια. παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Π. Ν 636). Πάντων μὲν κόρος ἐστί.

79. Φυᾷ δ' ἑκαστος διαφέρομεν] διαφέρομεν, φησὶν, ἄλλοι ἄλλων τῇ φύσει· οὐ πρὸς πάντα πάντες εὐφυνεῖς ἐσμεν, ἀλλ' ἄλλοι περὶ ἄλλα.

1. 2 αὐτὸν συμβ. D. — 4 ἐβαρύνθησαν om. D. — 5 ἐπὶ τῆς ἀπώ D (non Tricl.). — 6 ἀχόν^a pro ἀκούει D. — 7 καὶ τὴν ἀντιστρ. om. D. — 8 ἐπωδὴν D. — λοιπὰς D. — ἐπινίκῳ edd., in B extrema pars vocabuli evanuit. — 10 τ' ἐκ προγόνων edd. — 10. 11 τῶν τεδῶν D. — 11 λέγει, τὸ ταῖς D, λέγει τοὺς (?) ταῖς B, λέγει τὸν ταῖς rfswb. — 12 Post ὁδὸν fort. λόγων inserendum est. — 15 ἀνήνυτον φησί D. — 17 γλυκεῖα ἔργῳ omm. edd. — 18 παραβάσεως D. — 19 ἐπειδὴ D. — κότος Brs, κόπος D. — 20 ἔχει φησί καὶ τὸ μέλι D. — 21 κόρος μὲν πάντων ἐστί D. — 24 ἐσμεν Drfswbh.

Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις (Od. ξ 228).
τὸ δὲ τυχεῖν πάντων τῶν ἀγαθῶν ἓνα καὶ παραμεῖναι αὐτῷ
μέχρι τέλους ἀδύνατον.

85. Θεαρίων, τὴν δ' εἰοικότα] σοὶ δέ, φησίν, ὦ
5 Θεαρίων, ἡ τύχη καιρὸν εὐδαιμονίας ἀρμόδιον δωρεῖται, ὅτι
γεγηραότι ἀνακουφίζεται σοι τὸ γῆρας ταῖς τοῦ παιδὸς εὐ-
δοξίαις.

87. Τόλμαν τε καλῶν ἀραμένω] ὅλως ἀποδέχεται ὁ
Πινδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν. Τόλμα τέ μιν ζαμενῆς
10 καὶ σύνεσις πρόσκοπος ἐσάωσεν (fragm. Pind. nr. 231 ed. Bergk).
ἡ μὲν σύνεσις προεπισκοποῦσά πως ἐκβήσεται, ἡ δὲ τόλμα
ἐγχειρήσις οὔσα. Θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
(Od. η 51).

89. Ξεῖνός εἰμι σκοτεινὸν ἀπέχων φόγον] ξένος
15 εἰμί, φησί, τῶν Αἰγινήτων, τὸν ἐπισκοποῦντα φόγον ἀπέχων.
οὐδείς με φέγει, ὅτι ἐπαιῶ τοὺς Αἰγινήτας· οὐ γὰρ πολίτας
ὄντας ἐμαντοῦ διὰ τοῦτο ἐπαιῶ· προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδό-
κουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων· Ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ
μῶμον ἔπαινος κίρναται (fragm. Pind. nr. 181 ed. Bergk)· νῦν
20 δὲ οὐκ ὦν ἐξ οἴκου ἐπαιῶ αὐτούς· διὸ οὐ φθονηθήσομαι. Δί-
δυμος δέ, οὐδένα φέξω, φησί, καὶ ὅτι τοῦτο οὐκ ἀλλέτριον τοῦ
Πινδάρου, ἄλλα γὰρ πολλὰ αὐτῷ τοιαῦτα εἴρηται. τοῦτο δὲ

1 ἄλλά τ' ἄλλοισιν D. — 2 πάντων τῶν ἀμαθῶν D, unde τῶν
addidi. — 4 τὴν δ' D. — δέ φησιν rfswhb. — 8 τὲ rs. — ἀρα-
μένω pro ἀρομένω codd. etiam in textu. — 9 τὲ μὲν Brfs, τε
μὲν w, τε μὲν bh, τὲ (om. μὲν) D. — 11 προεπισκοποῦσά πως scripsi
pro προεπισκοποῦσα πῶς. — 12 θαρσάλεος B et edd. — Post v. 13
in codd. et edd. ante Boeckhium sequebatur p. 222, 10 ἐν τοῖς —
12 πράγματι. — 14 ξείνος εἰμί rfs w. — 14. 15 ξένος — ἀπέχων om.
D. — 15 εἰμί φησι rfswhb. — Scholiasta post εἰμί non habuit colon,
quod in edd. recc. additum est. — ἐπισκοποῦντα rfs w. — 17 δια-
τοῦτο rf. — προσχαρίζεται D. — 20 ὦν D. — φθονήσομαι
edd. — 21 φέγω D. — ἔστι pro ὅτι D, fort. recte. — 22 ἄλλα
γὰρ πολλὰ D, recte; ἄλλα πολλὰ γὰρ sw, ἄλλα πολλὰ γὰρ rell.,

- λέγει, παρὸ εἰώθασιν οἱ πολῖται ἀεὶ φθονεῖν τοῖς κατὰ τι προέ-
χουσι· διὰ τοῦτό φησιν ὁ Πίνδαρος ξένος εἶναι καὶ τὸν σκο-
τεινὸν φόγον ἀποθεῖν ἔχειν· καὶ οὐδένα, φησί, φέξω, μᾶλλον δὲ
τὸ κλέος τὸ ἀληθὲς ὥσπερ ὕδατος ῥοὰς εἰς τὸν φίλον ἄγων
5 ἄνδρα αἰνέσω, ὥς ὕδωρ ὀχετηγός. ὥς γὰρ ἐκείνος ἀμφυτὰ
ἄγων τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὰ δένδρα τρέφει αὐτά, οὕτω καὶ γὰρ τὰς
τοῦ ὕμνου ῥοὰς ἐπὶ σέ, τὸν φίλον ἄνδρα, ἐπαινέσω σου καὶ
αὐξήσω τὸ κλέος. § ὁ δὲ νοῦς· ξένος ὢν λέγω τάληθῃ, τοῦ
φθόνου ἐκτὸς ὢν τοῦ πολιτικοῦ. ἔμφυτον γὰρ τοῖς πολίταις
10 τὸ ἀλλήλοις διαφθονεῖν· καὶ ὥσπερ τὰ ὕδατα ὀχετηγός ἀφαι-
στω, οὕτω καὶ ἐγὼ διαπορθμεύσω τοῦ ἀνδρός τὴν ἀρετὴν τοῖς
ὕμνοις καὶ τὴν περὶ τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ εὐδοξίαν ἀψευδῶς καὶ
ἀληθῶς ἐπαινέσω· πρόσφορος γὰρ ἐστὶ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἀν-
δρείοις ὁ μετὰ τοῦ ἀληθοῦς ὕμνος.
- 15 94. Ἐὼν δ' ἐγγυὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμφεταιί μ' ἀνήρ]

nisi quod ἀλλὰ . . . πολλὰ γὰρ tacite M. Schmidt, Did. fragm. p. 235.

1 πολῖται Brfsw. — 1. 2 προσέχουσι D. — 2 τοῦτο φησὶν D. — 3 φέξω D, in B vocabulum legi non potest. — 5 ἀμφυτὰ Boeckhio corruptum videbatur; sed recte Kayser (Lectt. Pindd. p. 80): »Scribe ἄμ φυτὰ ex Hom. Il. φ. 257, quem locum Pindarus aperte respicit.« Male M. Schmidt, Did. fragm. p. 235: »ἀμφυτὰ aut ex sequentibus ἔμφυτον γὰρ τοῖς πολίταις natum, aut ex ἀφαι-
στω corruptum.« Ego ἀμφυτὰ scripturam retinui. — 6 ἐπὶ τὰ δένδρα fort. glossema vocis ἀμφυτὰ est. — οὕτως D. — 7 σέ ex D addidi; in B quid inter ἐπὶ et τὸν legatur nunc dispici nequit. — Post ἄνδρα fort. ἄγων addendum. — σου omm. B et edd. — 8 λέγων τὰ ἀλ. D, B legi non potest. — 9 ὢν τῶν πολιτῶν edd. — 10 δια supra lineam est in D. — 11 οὕτως D. — διαπορθμήσω D. — 13 ἐπαι-
νέσω ex D addidi. — γὰρ ἐστὶ D. — 13. 14 ἀνδρείοις rf. — 15 μέμφεταιί μ' D, μέμφεταιί με B, φεύσεταιί με edd., unde Heyne in edd. 1: »οὐ φεύσεταιί με praescriptum Scholiis, lapsu, puto, librarii.« Quae nota in ed. 3 quoque repetita est additis tamen verbis: »pro οὐ φέξεται.« Er. Schmidio scholiasta οὐ φεύσεταιί με legisse videbatur.

Ἀχαιὸν ἄνδρα τὸν Ἡπειρώτην· ἢ αὐτὸν τὸν Νεοπτόλεμον ἢ ἓνα
 τῶν Ἡπειρωτῶν. Ἀχαιὸς γὰρ οὐ καθάπαξ ὁ Ἡπειρώτης, ἀλλὰ
 Μυρμιδῶν. Ἀχαιοὶ γὰρ οἱ ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας ταχθέντες ὑπὸ
 Νεοπτολέμῳ ἀπεπλάγχθησαν εἰς τὴν Μολοσσίαν καὶ κατόκησαν
 5 εἰς τὴν Ἡπειρον. οὐ μέμφοιτο ἂν οὖν με Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἐπὶ τῷ
 δοκεῖν μικρολόγον παρεσταχέναι τὸν Νεοπτόλεμον, ὅτι εἶπον
 αὐτὸν περὶ κρεῶν μεμαχῆσθαι καὶ διὰ τοῦτο ἀπολωλέναι. κα-
 θόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανά-
 του πρὸς τοὺς Αἰγινήτας. ἐκεῖνοι γὰρ ἡτιῶντο τὸν Πίνδαρον,
 10 ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιῶνα ἔφη (fragm. nr. 52 ed. Bergk).
 Ἀμφιπόλοισι μαρναμένον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι. ἀπο-
 λογούμενος γάρ τι ἀντεισέγαγε τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅτι οὐκ
 ἔφησε περὶ χρημάτων γεγονέναι τῷ Νεοπτολέμῳ τὴν μάχην,
 ἀλλὰ περὶ τῶν νομιζομένων τιμῶν τοῖς Δελφοῖς. ὃ οὖν λέγει,
 15 τοιοῦτόν ἐστι· παρὼν δέ τις ἐνταῦθα Δωδωναῖος οὐ μέμφεταί
 μοι ὥς ἐνουβρίσαντι τῷ Νεοπτολέμῳ. § ἢ οὕτως· ἐγγύς μου
 γενόμενος καὶ ἀκούσας αὐτὸς ὁ Νεοπτόλεμος, ὧν εἶπον, ἢ ἕτερος
 Ἡπειρώτης, οὐκ ἂν μέμφοιτο.

95. Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων] δοκεῖ ὁ Νεοπτόλεμος
 20 τὴν τοῦ πατρὸς ἀρχὴν διαδέξασθαι τῶν Μυρμιδόνων καὶ ἡγή-
 σασθαι ἐν Τροίᾳ. οὗτοι δὲ καὶ Ἀχαιοὶ ἐκαλοῦντο, καθά φησι
 καὶ Ὅμηρος (Π. Β 684).

Μυρμιδόνες δ' ἐκαλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.
 οὗτοι δὲ κατὰ τὸν Ἰόνιον πόντον ᾤκησαν, καθὰ καὶ αὐτὸς ὁ
 25 Πίνδαρος σημαίνει λέγων (Nem. IV 83 vg.). Νεοπτόλεμος δ'

2 γὰρ] οὖν D. — 3 τῆς om. D. — 5 μέμψαιτο a. — ἐπὶ τῷ
 D et Boeckh cum Schneidero, ἐπὶ τῷ rell. — 8. 9 θάνατον D. —
 9 γὰρ om. D. — 11 μωρίαν περὶ τιμᾶν (τιμᾶν et τιμᾶν iunctim D)
 codd. et edd. ante Boeckhium; Hartung μοιριδιᾶν (et ἀμφιπόλοισιν)
 edidit. — 12 τι om. D. — οὐκ] οὖν (?) B, om. D. — 15 δὲ τίς
 D. — 16 ἐγγύς μοι bha. — 17 αὐτὸν (?) B, αὐτὸς om. D. —
 23 δ' ἐκαλοῦντο B, δὲ καλεῦντο ex δ' ἐκαλεῦντο D, δὲ καλοῦντο
 edd., et sic vel δ' ἐκαλοῦντο pro δὲ καλεῦντο etiam Eust. p. 758, 56

- Ἀπείρῳ διαπρυσία, βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται, Δωδώνανθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἴόνιον πόρον. τὸ δὲ προξενία ἀμφίβολον πότερόν φησιν ὁ Πίνδαρος, μὴ μεμφθῆναι ἂν ὑπὸ τῶν Αἰαχιδῶν· προξενον γὰρ ὄντα μὴ ἂν ποτε κατὰ Νεοπτολέμου
- 5 εἰπεῖν· καὶ ὅτι πρόξενος ὢν αὐτοῖς ἐπ' οὐδενὶ μεμφθῆσομαι· θαρρῶ γὰρ αὐτοῖς· οἷον οὐδεὶς με μέμψεται· ἢ πέποιθα τῇ προξενία τῇ πρὸς τοὺς Ἑπειώτας· ἢ πιστεύω καὶ τῇ συγγενείᾳ, ἣν ἔχομεν Θηβαῖοι πρὸς τοὺς Αἰγινήτας. διὸ οὐ μέμφονται μοι οὐδὲ οὗτοι.
- 10 97. Ὁμματι δέρχομαι λαμπρόν] ἐν τοῖς ἰδίους δημόταις καταφανής εἰμι, ὥς ἂν οὐδενὶ ἐνεχόμενος ἀτόπῳ πράγματι. § καὶ ἐν τοῖς ἰδίους μου πολίταις ὁρῶν οὐχ ὑπέρλαμπρον καὶ ὑπεροπτικόν, ἀλλὰ μέτριός τις καὶ χρηστὸς τυγχάνων. ἡ δὲ ὑπὲρ συναπτεύα τῷ λαμπρόν, ἢ οὐχ ὑπέρλαμπρον βλέ-
- 15 πων. § ἢ οὕτως· οὐδὲ μὴν ἄλλως, φησὶν, ἐν τοῖς πολίταις

et schol. ad A 244. — ἔλληνες D. — 24. 25 αὐτὸς φησὶν ὁ D, qui om. σημαίνει λέγων. — ὁ omm. wbha.

1 διὰ πρυσίαν D. — βουβότα D, βουβότᾱ. B; βουβότα. τὸθι r et (nisi quod τόθι habet) s. — κατάκειται D. — 2 πόντον γρ. πόρον B, πόντον. γράφεται, πόρον rs, πόντον. γράφεται πόρον bh, πόντον. γράφεται καὶ πόρον f, πόντον. γράφεται καὶ, πόρον w; »legebatur Ἴόνιον πόντον γράφεται πόρον. Patet autem in nonnullis scholiorum exemplaribus πόντον, in aliis πόρον scriptum fuisse, et πόρον a librario ut variam lectionem annotatam fuisse: quam utpote veram recepi.« Boeckh. Probavit hoc Lehrs (Die Pindarscholien p. 194. 195), cum Bernhardt ad Eratosth. p. 219 πόρον· γράφεται (= explicatur) πόντον scribendum esse coniecisset. — 3 πότερον φησὶν Drfs w. — 6 ἢ πεποιθότα B et edd. — 8 ἢ] ἢ D. — τοὺς om. D. — 10. 11 ἐν τοῖς — πράγματι in BDrfs w b h ad v. 87 legebatur. — 12 ἰδίους pro ἱεροῖς Boeckh, qui ex priori scholio et ex schol. ad Nem. VI 75 correxit; ἱεροῖς (?) h. — ὁρῶ B et edd. — οὐχ' D. — ὑπερβλέπων pro ὑπερβάλλων (ὑπερβαλὼν) scholiastam legisse ex hoc loco coniecerunt Mommsen et Christ, Bergkio tamen et Schnitzero (de Pind. nup. emend. p. 58. 59) secus visum est. — 13 τυγχάνω B et edd. — 14 τῷ λαμπρόν scripsi pro τοῦ

ὑπεροπτικός εἰμι καὶ ὑπέρογκος, οὐ προσβλέπων τοὺς πολίτας ὄμματι λαμπρῷ καὶ ὑπερηφάνῳ, ἀλλὰ προσμειδιῶντι καὶ προσηγεῖ, ὥστε καὶ διὰ τοῦτο ἄμεμπτος εἶναι.

98. Βίαία πάντα ἐκ ποδὸς ἐρύσαις] διάγω, φησί, 5 κατὰ τὰς θήβας μετριάζων, τὰ βλάσφημα καὶ ὑπεροπτικά ἐκ ποδῶν ἀφελκύσας, ἥτοι μακράν μου χωρίσας. § ἡ οὕτως· οὕτω, φησί, ζῶ, τὰ βιαστικά πάντα ἐκ ποδός μου ἄρας· τουτέστιν οὐδένα βιαζόμενος ζῶ.

99. Ὁ δὲ λοιπὸς εὖφρων ποτὶ χρόνος ἔρποι·] ὁ 10 δὲ λοιπὸς χρόνος προσέρποι καὶ βαίνοι προῆς ὧν καὶ εὖφρων. § ὁ δὲ νοῦς ὁλος· εἶθε μοι τὸ ὅλον τοῦ βίου οὕτω μετ' εὖφροσύνης συμπερανθείη. τὸ δὲ ποτὶ ἔρποι ἀντὶ τοῦ προσέρποι.

100. Μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ] τίς σοφὸς μαθὼν· ἔτι γὰρ καὶ ταῦτα προσαπολογεῖται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου. τὸ δὲ 15 ἂν ὑπερβιβαστέον πρὸς τὸν δὲ σύνδεσμον, ἦν' ἥ· μαθὼν δέ τις, εἰ παρὰ τὸ προσῆκον λέγω, ἀντὶ τοῦ εἰ φεύδομαι. § ὁ δὲ νοῦς·

βάλλων (sic codd.) pro quo τῷ βάλλων est in edd. — ἦν' ἡ οὐχ' ὑπέρλαμπρον βάλλων D, quod ego mutavi, ἦν' ἡ οὐχ' ὑπερβάλλων B et edd., sed non potuit scholiasta monere in ὑπερβάλλων ὑπὲρ cum βάλλων coniungendum esse. Hic et sequens scholiasta in textu post λαμπρόν comma non habuerunt et λαμπρόν οὐχ' ὑπερβλέπων pro οὐχ' ὑπέρλαμπρον βλέπων dictum esse acceperunt.

1 ὑπεροπτικός εἰμὶ D. — 1. 2 ὄμματι λαμπρῷ τοὺς πολίτας D. — 2 μειδιῶντι bh. — 3 καὶ δι' αὐτοῦ, τὸ rfswhb, καὶ διατοῦτο D. — 4 βία D. — πάντα pro πάντ' BD etiam in textu. — ἐρύσαις om. D. — 5. 6 ἐκ ποδῶν D. — 7 οὕτως φ. D. — ἐκ ποδός D cum Pindaro, ἐκ ποδῶν B et edd. — ἄρας D. — 9 ποτὶ B, qui om. ἔρποι; π. χρ. ἔρποι omm. edd. — 10 ἔρποι καὶ D. — 11 Signum § ego addidi. — 12 συμπερανθείη D. — ποτιέρποι B. — ἔρπει rs, ἔρπει fwbh. — προσέρπει rfswhb. — 13 Lemma om. D, qui hoc scholium cum priori coniungit. — τις D, τίς rf. — 14 ὑπὲρ pro περὶ B et edd., sed conf. p. 221, 8. — 14. 15 τὸ (om. δὲ) ἂν D. — 16 λέγων D.

γνώριμος δέ τις καὶ πολίτης εἴποι ἄν τις ἄδοξα καὶ οὐκ ἀληθῆ
λέγων ἐμαντῶ.

103. Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες] πρὸς αὐτὸν τὸν
Σωγένη ἀπέστρεψε τὸν λόγον. Εὐξενίδην δὲ εἶπεν ὡς ἀπὸ
5 τινος Εὐξένου τῆς ὅλης φατρίας ἀφηγουμένου, ὡς Σκοπάδας
καὶ Ἀλευάδας εἶωθε καλεῖν τοὺς Θεσσαλοὺς, καὶ Ἐμμενίδας τοὺς
ἐπὶ Σικελίᾳ. ἡ εὐξενίδας ἀντὶ τοῦ εὐξένους. πανταχοῦ δὲ τοὺς
Αἰγινήτας φιλοξένους προσαγορεύει, καὶ νῦν εὐξενίδα ἀντὶ τοῦ
εὔξενε. § Ἄλλως. φατρία ἐν Αἰγίνῃ ἀπὸ Εὐξένου, ἧς ἐστὶν ὁ
10 Σωγένης. ὁ δὲ λόγος· ὦ Σώγενες, ἀπομνύω τῇ Εὐξενίδᾳ
πάτρα, μὴ τέρμα προβάς θοὰν ὄρσαι γλῶσσαν, ὡς ἄκοντα

1 εἶπη D. — ἔδοξα BD, ἐνδοξα rfs w. — 1. 2 ἀληθῆ
ἐμαν^τ B, ἀληθῆ οὖν περὶ ἐαυ^τ ἀντὶ τοῦ μαρτυρήσας μοι ἀληθεύοντι
D. Pro vulgata scriptura sine dubio corrupta scribendum esse
videtur γνώριμος δέ τις καὶ πολίτης εἴποι ἄν, εἴ τι ἔδοξα φάγιον
καὶ οὐκ ἀληθὲς λέγειν περὶ ἐμαντοῦ· ἀντὶ τοῦ μαρτυρήσει μοι ἀλη-
θεύοντι. — 3 Σώγενες om. D. — 5 κοπάδας BDrfs w, corr.
Heyne, fragm. Pind. p. 157 (ed. 3). — 6 θεεταλοῦς D. — εὔμενι-
δας Brfs w. — 7 ἐπὶ σικε B, ἐπὶ σικελίας D. — παντελῶς δὲ D. —
9 ἀπὸ εὐξένου D. — ἔστιν D. — 10 ὑπομνύω edd. (ἀπομνύω
codd. cum libris Pindaricis) et ὑπομνύω in textu scripsit Bergk,
qui scholiastam, cum dixerit ὦ Σώγενες ὑπομνύω (ἀπομνύω) τῇ
Εὐξενίδᾳ πάτρα et paraphrastam (ὕμνουμι τῇ φατρίᾳ τῶν Εὐξενιδῶν)
aliud quid quam vulgatum Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω μὴ
τέρμα προβάς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάρκων ὄρσαι θοὰν γλῶσσαν legisse
putat. Tum Hartung, qui in textu Εὐξενίδι Σωγένους πάτρα
ἀπομνύω edidit: »Die Schol. verrathen erstlich deutlich, dass sie
sämmtlich πάτρα geschrieben fanden. Ausserdem lauten ihre Er-
klärungen freilich so als ob entweder Εὐξενίδα oder Εὐξενιδᾶν als
Genitiv geschrieben war, ingleichen Σώγενες.« Aliter Rauchen-
stein (Philol. XIII p. 429): »Offenbar lasen alle Scholiasten πάτρα
und kannten einen Vocativ Εὐξενίδα nicht. Ob alle den Vocativ
Σώγενες lasen, scheint auch zweifelhaft. Hartung schreibt nun
Εὐξενίδι Σωγένους πάτρα ἀπομνύω . . . allein es geht doch aus den

χαλκοπάρηον. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν πεντάθλων μετενένοχε τῶν
τὸ ἀκόντιον παρὰ τὸ ὠρισμένον τέρμα βαλλόντων καὶ διὰ τοῦτο
ἐξάθλων γενομένων. § ἐγὼ, φησί, καθήμι τοῦ σκοποῦ· ἡ
γλῶσσά μου ἐπὶ τὸν σκοπὸν ἐνήνεκται, οὐχ ὑπερπέπτωκε τὸ
5 τέρμα, ὡς ἀκόντιον. τοῦτο δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ πένταθλός ἐστιν
ὁ Σωγένης. § ὁ δὲ νοῦς· ὁμνυμι τῇ φατρίᾳ τῶν Εὐξενιδῶν,
περὶ σοῦ λέγων μὴ ὥσπερ ἀκοντισταί, οἱ δι' ἀπληστίαν ἰσχύος
ὑπερβάλλουσι τὸ τέρμα καὶ τὸ ὠρισμένον, καθ' οὗ δεῖ πέμψαι,
οὕτω καὶ γὰρ τὴν ἀλήθειαν.

Scholien hervor, wenn sie auch kaum den Vocativ Σώγενης fanden, dass sie doch, da sie sich desselben in der Umschreibung mehrfach bedienen, irgend eine Anrede an Sogenes im Texte gelesen haben müssen. Wenn sie aber lasen wie Hartung schreibt, so konnten sie sich nicht veranlasst sehen, mit der Anrede Σώγενης zu umschreiben. Darum stellen wir die Vermuthung auf, dass es hiess: τὴν δ' Εὐξενιδᾶν πάτραν τε τὸδ' ἀπομύω. Confer denique Mommseni annotationem: »Scholia tuentur vocativum Σώγενης; eademque Εὐξενίδα, quod partim pro genetivo videntur habuisse, partim fortasse εὐξενιδᾶν scribendum esse censuerunt. Vocativus Aeolicus eos fefellit. Ne πάτραν quidem a Scholiastis lectum esse constat, nam fortasse illi singularem formam πάτρας ita interpretati sunt vulgari πάτρα. — Bergk ex schol. ut dicit χαλκοπάρηον pro χαλκοπάρηον recepit.

2 παρὰ] ὑπέρ? — ὠρισμένον D. — 3 ἐξάθλων vocabulum in B legi non potest, ἐξάθλων Da, ἐξ ἄθλων rell. edd. »Quod ex nostra emendatione legitur ἐξάθλος, non eo sensu accipiendum, quo usus est Lexiphanes Luciani c. 11. sed quo ἐξαγώνιος apud eundem in simili sententia Imag. 18. Gymnas. 19. Conf. ἀγώνος ἔξω ap. Pind. Pyth. I 44 nostr.« Boeckh. »Dixit hic ἐξάθλους qui praemio excidant, ut schol. ad Hom. Od. φ. 76.« G. Hermann in Dissertatione de Sogenis Aeginetae Victoria Quinquertii (1822 p. 32 = Opusc. III p. 32). — καὶ διὰ τοῦτο ἐξάθλων γενομένων Hermann scripsit l. l. pro vulgato διὰ τῶν ἐξ ἄθλων (ἐξάθλων) γενομένων. — ἐγὼ φησι Drfswbh. — κατήμι D. — 4 γλῶσσα Drfs. — ἀνήνεκται B, ἀνήνεκται edd. — οὐχ' D. — 6 ὁ νοῦς B

106. Ὁς ἐξέπεμψε παλαισμάτων ἀρχένα] ἀπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν λόγου εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ μετέστη· ὅστις ὁ Σωγένης τῶν τοῦ πεντάθλου ἀγωνισμάτων ἐξέπεμψεν ἑαυτοῦ τὸ γυῖον ἄνευ ἰδρωτός πρὶν ἐπιπσεῖν τὴν τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα. ἐκ δὲ 5 τοῦτου τὸ τῆς ἀθλήσεως ἐράσμιον καὶ ταχὺ χαρακτηρίζει. § ἔνιοι δὲ ὡς νικήσας, φασί, τὸ ἀκόντιον ἐστέφθη, οὐκέτι μέντοι ἐπάλαισε, παραιτησαμένων αὐτὸν τῶν ἄλλων. ἐπεὶ δὲ οἱ παλαίοντες χρονοτριβοῦσι καὶ διὰ τὸν πλείονα χρόνον ἐν τῷ ἡλίῳ μένουσι, διὰ τοῦτο φησι· πρὶν ἁλίφ γυῖον ἐμπεσεῖν, τουτέστι 10 πρὸ τοῦ ἐκλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν πάλην, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν· πρὶν παλαῖσαι σε.

109. Εἰ πόνος ἦν τὸ τερπνόν] εἰ καὶ κάματος ἦν, φησίν, ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μείζων ἢ ἐκ τῆς νίκης ἡδονή. ὁ ἄκων, φησίν, αἵτιος γενόμενος τῆς παντελοῦς νίκης οὐκ ἐποίησε 15 ἡχρείαν σε ἔχειν τοῦ διὰ πάλης σε περιγενέσθαι τῶν ἀνταγωνιστῶν, ἀλλὰ σου ἄβρεκτον τὸν ἀρχένα ἐξέπεμψε τοῦ ἀγῶνος.

et edd. — 7 οἶ] ἦ D. — 8 ὀρισμένον D. — δεῖ] δὴ D. — 9 τῇ ἀληθείᾳ BDrfswbh.

1 In textu nunc ἐξέπεμψεν editur; ἐξέπεμψας B et edd. cum nonnullis libris in textu. — 1. 2 ἀπὸ τὸν πρ. αὐτὸν λόγον D. — 3 τῶν] ἀπὸ τῶν D. — 6 ὡς] ὅτι D, in B charta hoc loco perforata est. — 7 ἐπειδὴ οἱ D. — 8 διὰ omm. edd. — 9 διατοῦτο φησὶ rf, διὰ τοῦτο φησὶ D. — 11 παλαῖσαι σε D. — »Etiam veterum nonnullos ἐξέπεμψας legisse apparet e Schol. Vet. extremo, ubi πρὶν ἁλ. γ. ἐμπ. exponitur πρὶν παλαῖσαι σε.« Mommsen. Quare inde ab ἔνιοι δὲ (v. 17) novi scholii initium significavi. — 12 τὸ τερπνόν ex D addidi. — 13 φησιν rfs. — μείζων D. — 14 ὁ ἀγών swbh. — αἷτ. ὁ γενόμενος BDrfswbh, corr. Hermann (Notae ad Pind. p. 383). — 15 σε γενέσθαι BDrfswbh, corr. Hermann (Notae ad Pind. p. 383). — Hunc scholiastam δς ad ἄκων, non ad Sogenem retulisse observavit Hermannum (Notae ad Pind. p. 383) secutus Hartung; idem scholiastam ad v. 110 secutus οὐ τραχὺς εἶμι parenthetice dictum accepit et infinitivum καταθέμεν ab ἔα με suspendit probante Rauchensteinio (Philol. XIII p. 430). — 14—16 ὁ ἄκων — ἐξέπεμψε τοῦ ἀγῶνος scholio ad w. 106 inserendum esse videtur.

110. Ἐὰ με νικῶντί γε χάριν] τὸ ὑπερβατὸν οὕτως·
ἔα με, εἴ τί περ ἂν ἀερθεῖς ἀνέκραγον, νικῶντί γε χάριν
φέρειν.

112. Οὐ τραχὺς εἰμι καταθέμεν] οὐ γὰρ εἰμι ἀηδής,
5 φησί, καὶ ἀπηνῆς τοῖς νικῶσι τὰ ἐγκώμια θέσθαι.

113. Εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν] πρὸς αὐτὸν δια-
λέγεται. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ τούτοις τοῖς κατορθώμασιν ἐλαφρῶς
συντιθέναι καὶ πλέκειν στεφάνους παραιτοῦ, ἀντὶ τοῦ μέγα τι
καὶ ἀξιοπρεπὲς ἐφάρμοξε τῇ νίκῃ ἐγκώμιον.

114. Ἀναβάλλεο· Μοῖσά τοι κολλᾷ χρυσόν] ἤτοι ἡ
Μοῦσα ἡ ἐγκωμαστική ποικίλως κοσμεῖ τοὺς ἐπαινουμένους, οἷον
ἡ Μοῦσα πᾶσι χρῆται τοῖς εἰς κῆσμον τῶν ἐγκωμαζομένων.
§ Ἄλλως. λέγειν τι ἐλαφρόν περὶ τῶν ἱερῶν στεφάνων ἀνα-
βάλλου, οἷον μὴ λέγε κοῦφα περὶ τῶν νικῶντων, ἀλλὰ μᾶλλον
15 μεγάλα λέγων αὖξανε αὐτούς. § ἀντὶ τοῦ ἀνακροῦν καὶ ἄρχου
τι λέγειν ἐλαφρῶς περὶ τῶν στεφάνων· εἰ μερίζονα εἴρηκας
αὐξητικὸς ὢν, νῦν ἐλαφρῶς ἄρχου τι λέγειν περὶ αὐτῶν.

116. Καὶ λείριον ἄνθεμον] τινὲς φασιν εἶναι κουράλιον,
εἰρησθαι δὲ αὐτὸ ποντίαν ἐέρσαν διὰ τὸ δοκεῖν, ἕως μὲν ἐστι

1 μὲ sw. — νικῶντι γε Dr. — χάριν om. D. — 2 εἴ τι περ
Drfsbh. In textu nunc ex Hermannii emendatione εἴ τι πέραν
pro εἴ τί περ ἂν legitur. — νικῶντι γε D, νικῶν τί γε r. — 4 οὐ]
οὐ γάρ BD et edd. — τραχὺς εἰμι κατὰ θέμεν D, qui hoc scho-
lium cum priori coniungit. — γὰρ εἰμι rf. — 4. 5 ἀηδής φησι rfswbh.
— 6 Lemma om. D. — αὐτόν BDrfswbh. — 7. 8 ἐλαφρόν σὺν
τιθέναι D. — Scholiastam non ἀναβάλλεο, sed cum vett. libris ἀνα-
βάλλεο legisse neque post ἐλαφρόν distinxisse apparet. — 9 δεξιο-
πρεπὲς D. — 10 Colon post ἀναβάλλεο omm. BDrfs. — 11 τοὺς
ἐγκωνομένους D. — 12 π. χρ. τ. εἰς x. τ. ἐγκ. — πᾶσι χρῆται τοῖς
ἐγκωμίους B et edd. — 13 τὶ Drfswbh. — Hic et sequens scho-
liasta verbo εἴρειν fortasse loquendi significationem tribuebant, quod
notavit etiam Er. Schmid. — 14 μᾶλλον] τοῦναντίον D. — 15 ἀκροῦν
D. — 16 τὶ Drfswbh. — 17 αὐξητικῶς ὢν D. — τὶ Drfswbh.

κατὰ βάθους, ἀπαλὸν εἶναι καὶ φυτῶ ὅμοιον· ὅταν δὲ ἀνα-
σπασθῇ καὶ γένηται ἔξω τοῦ ὕδατος, ἀπολιθοῦσθαι τοῦ ἡλίου
καταλάμπαντος αὐτῷ. οἱ δὲ ποντίαν ὁρύσσον τὴν πορφύραν
φασὶ διὰ τὴν τοῦ κορχυλίου βαφὴν, λείριον δὲ ἄνθος τὸ ἔριον.
5 ἀναφέρει δὲ ταῦτα ἐπὶ τὴν τῶν ὑφανομένων ποικίλιαν ταύτην,
ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι παρέοικεν, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις
(fragm. nr. 179 ed. Bergk). 'Υφαίνω δ' Ἀμυθαονίδαίς ποικίλον
ἄνθημα.

118. Διδὸς δὲ μεμναμένος] τοῦ Διδὸς εἰς ὑπόμνησιν
10 ἐλθὼν πολυθρύλητον λόγον ἐκ τῶν ὕμνων ἀνακίνει εὐμούσως
καὶ τεταγμένως περὶ τε τὴν Νεμέαν καὶ τὸν Δία. τοῦτο δὲ
λέγει, ἐπεὶ Νεμεονίχης ὁ Σωγένης.

120. Βασιλῆα δὲ θεῶν] τὸν δὲ τῶν θεῶν βασιλέα Δία
κατὰ τοῦτο τὸ ἔδαφος ὕμνεῖν προσήκει· ἤτοι τὸ τῆς Νεμέας·
15 ἀνάκειται γὰρ ὁ Νεμεαῖος ἀγὼν τῷ Διί· ἢ κατὰ τὸ τῆς Αἰγίνης,
διὰ καὶ μᾶλλον διὰ τὰ ἐπιφερόμενα. διὰ τί δὲ πρέπει τὸν Δία ἐν
τῇ Αἰγίνῃ ὕμνεῖν, αὐτὸς ἐποίησε.

123. Λέγοντι γὰρ Αἰακόν] τουτέστι, διὰ τὸ τὸν Δία
πατέρα εἶναι Αἰακοῦ, ὅς ἐστι πολίαρχος ἡμῶν. Διδὸς γὰρ καὶ

— περὶ αὐτῶν λέγειν D. — 18. 19 τινὲς φασὶν εἶναι κουλλούριον
εἰρεῖσθαι D. — 19 ἐέρσαν D.

1 ὅταν D. — 2 ἀπολιθοῦνται D. — 3 αὐτοῦ pro αὐτῷ maluit
Schneider apud Boeckhium. — 5 ἀναφέρειν codd. — 7 ὑφαίνων
(om. δ') D. — ἀμυθαωνίδαίς BDrfswbh. — 7. 8 ποικίλων ἄνθημα D.
— 10. 11 εὐμούσκε καὶ D. — Videtur hoc scholium tueri verborum
ordinem a Schmidio restitutum πολύφατον θρόον ὕμνων, cum codd.
πολύφατον ὕμνων θρόον habeant. — 12 λέγειν D. — 13 δὲ θεὸν·
τὸν δὲ θεὸν βασιλῆα D, unde δὲ post τὸν addidi. — 16 διατί codd.
et edd. — ἐν] ἐπὶ D. — 19 Scholiastas ad v. 123 fortasse ἀμᾶ
pro ἐμᾶ legisse suspicatus est Hartung. — »Schol. in textu legit
πολύαρχον, ut reliquae editiones, exceptis Aldina et Cratandrina,
quae habent πολίαρχον, sicuti scholium, a quo exponitur hoc ἐμᾶ
μὲν πολίαρχον τῇ μὲν ἐμῇ πόλει βοηθόν. Ita ut videtur legisse
potius πολίαρχον, a πόλις et ἀρκέω, τὸ βοηθῶ.« Benedictus.

Αἰγίνης Αἰακός. ἰδίως δὲ φαίνεται ἐπὶ ταύτης τῆς ᾠδῆς ἀνε-
στραμμένος ὁ Πίνδαρος· ὅτε μὲν γὰρ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου
διαλέγεται πρὸς τοὺς μεμφομένους περὶ τοῦ Νεοπολέμου, ὅτε
δὲ παράγει τὸν χορὸν τῶν Αἰγινήτων διαλεγόμενον· Ἐμᾶ μὲν
5 πολίαρχον· οὐ γὰρ Αἰγινήτης ὁ Πίνδαρος. § φασὶ δὲ τὸν Αἴα
ὑπὸ ταῖς γοναῖς τῆς Αἰγίνης πεφυτευκέναι τὸν Αἰακόν. § ὁ δὲ
νοῦς· ἔφουσε δὲ ὁ Ζεὺς τὸν Αἰακόν, ὦ Ἡράκλεις, τῇ μὲν ἐμῇ
πόλει βοηθόν, σοὶ δὲ πρόθυμον ἀδελφόν. μνημονεύει δὲ τοῦ
Ἡρακλέους, ἐπειδὴ ὁ τοῦ νικηφόρου οἶκος ἐκατέρωθεν Ἡρακλείους
10 περιέχεται τεμένεσιν· ἀπέστρεψε δὲ τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἡρα-
κλέα, ὡς τοῦ Αἰακοῦ ὑποδεγμένου καὶ ἐξενικότος. προπρεῶνα
δὲ ἀντὶ τοῦ πρόθυμον. φησὶ δὲ καὶ ὅτι ἀδελφὸς Ἡρακλέους ὁ
Αἰακός.

127. Εἰ δὲ γεύεται ἀνδρὸς ἀνὴρ] εἰ θιγγάνει, φησί,
15 τῇ ψυχῇ καὶ ἐπιδέεται ἀνδρὸς ἀνὴρ εἰς τὰς βιωτικὰς χρείας, τί
ἂν φαῖμεν χρῆμα τούτου μεῖζον εἶναι, ἢ τοὺς φιλοῦντας εὐθὺς
καὶ γειτνιαῖν; ὁ γὰρ γείτων τάχιον χρείας ἐπειγούσης ἀπαντᾷ.
Ἡσίοδος (ἐκὴ 345).

Γείτονες ἄζωστοι ἔχιον, ζώσαντο δὲ πηροί.
20 § ἢ οὕτως· ἐπεὶ δεῖται ἄνθρωπος ἀνθρώπου εἰς βίον, τί ἂν
εἴῃ τούτου μεῖζον τοῦ εὐρεῖν γείτονας ἀλλήλους φιλοῦντας;
§ Ἀρίσταρχος οὕτως· ἐπεὶ δὲ κατὰ τὰς συνουσίας καὶ γειτνια-

1. 2 ἰδ. δὲ ἐπὶ ταύτης φαίνεται (φ . . . εται B) τῆς ᾠδῆς
ἀνεστραμμένως D. — 2 ὁ τὲ D. — 3 παρὰ τοῦ D. — 4 D cum
voce ἐμᾶ novum scholium incipit. — 5 ὁ Πίνδαρος Αἰγινήτης B et
edd. — φησὶ D. — 7 ἐφύτευσε δὲ τὸν αἰακόν ὁ ζεὺς D. —
8 βοηθῶ D. — 9 ἤρα^{χλ} BD. — Ἡρακλείας ut vid. D. — 10 τεμένεσι
D. — 11 Post ἐξενικότος deesse videtur αὐτὸν. — 12 Ἡρακλέους
(om. ὁ) D. — 14 D non incipit novum scholium. — γεύεται B,
δεύεται edd. — θιγγάνειν rfs w b h, corr. Schneider apud Boeckhium.
— 15. 16 τί ἂν r. — 17 χρ. ἀπαιτούσης B et edd. — 20 ἐπειδὴ
δ. D. — 22 Signum § ego addidi. — τὰς] τῆς D.

σεις ἑτέρους ἄνθρωπος ἀφ' ἑτέρου γεύεται τι καὶ ἀπολαύει ἀφομοιούμενος, ὥσπερ ἡ παροιμία ἔχει·

Χωλῶ παροικίς, κἄν ἐνὶ σκάζειν μάθοις·

εἴπομεν ἂν τὸν ὠφεληθέντα γείτονα ἀπὸ γείτονος ἀξιόχρεων
5 εἶναι χάρμα. παρὸ καὶ Ἡσίοδος (ἐκτῇ 346)·

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.

§ ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν. εἰ δὲ κατὰ τὰς
γεινιάσεις γεύεται καὶ ἀπολαύει γείτονος γείτων δεξιῶν τε καὶ
προθύμου, τί ἂν εἴπομεν τῷ φιληθέντι τὸν φιλήσαντα; εἶτα ὡς
10 κατ' ἀπόκρισιν, γείτονα πάντων χρημάτων ἐπάξιον.

131. Εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι] εἰ δὲ τοῦτο οὕτως
ἔχει, ὅτι οἱ φιλοῦντες γείτονες μεγάλως ἀλλήλους ὠφελούσι, καὶ

2. 3 παροιμία ἔχει. Παροιμία: χωλῶ rfs w. — De hoc proverbio confer Boeckhii notam: »Schottus Stromat. 920. legit παροικῶν; in libro autem Plutarcho de educ. cap. 6. est: ἂν χωλῶ παροικίσης, ὑποσπάξειν μαθήσῃ. Proverbium fortasse hoc fuit: Χωλῶ παροικῶν κἄν ὑποσκάξειν μάθοις.« — 4 ὠφεληθέντα D. — 6 ὅσον r, ὅσον s. — τ' omm. Brs. — 8 τὲ καὶ rs. — 10 κατ' ἀπόκρισιν scripsi, κατὰ ἀπόκρισιν D, κατὰ σύγκρισιν B et edd. — γείτονι D, γείτονα edd., in B vox legi non potest. — De scholiastarum lectione confer Bergkii notam: »eandem scripturae diversitatem [δεύεται et γεύεται] testantur scholia. Aristarchus γεύεται legit, itaque sch. 3 (Paraphr.), sed sch. 2 [et fortasse Didymus iudice Mommseno] δεύεται, sch. 1 videtur utrumque sequi. Aristarco etiam iusta interpunctio debetur, libri ἀνὴρ, τί φαίμεν . . . γείτονι; (in BD nulla interpunctio) χάρμα π. ἐπ., atque ita schol. 3, nisi quod is distinxit ἀτενέι· γείτονι χάρμα κτλ.« Mommsen unum scholiastam; γείτον« voluisse, ut haec verba responderent quaestioni τί φαίμεν κε, dicit; et mihi sch. 3 post γείτονι interrogandi signum repperisse videtur, cum τῷ φιληθέντι quod illi γείτονι respondeat, non ad ἀπόκρισιν, verum ad ἐρώτησιν rettulisset; v. 6 autem γείτονα non γείτονι quod post τῷ φιληθέντι incommodum est, scribendum esse apparet. Praeterea sch. 3 fort. χρῆμα, non χάρμα, legit. — 11 αὐτὸ D. — ἂν ἔχῃ D. — 12 ὠφελούσι D.

περὶ θεῶν τοῦτ' ἂν εἴη, καὶ θεὸς τοῦτ' ἂν ἔχοι ἀγαθὸν γειτ-
 νιῶν ἀνθρώπων φιλοῦντι, ὥστε πολλὰ αὐτῷ συμβάλλεσθαι. τοῦτο
 δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Σωγένη καὶ τὸν Ἡρακλέα· ἦν γὰρ Ἡρά-
 κλεια τεμένη ἐκατέρωθεν τῆς οἰκίας Σωγένους. μέγα οὖν ἔχει
 5 ἀγαθὸν ὁ Σωγένης τὸ ἔχειν σε γείτονα, ὃ Ἡράκλεις, φιλοῦντα
 αὐτόν· οὐ γὰρ ἐνίκησεν ἄν, εἰ μὴ ἐκ τῆς ἰδίας ἐπινοίας. § ὁ
 δὲ νοῦς· εἰ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ θεὸς παρέχει τὸ τῆς γειτνιασεως
 ἀγαθόν, σὺν σοὶ ἄν, ὃ Ἡράκλεις, ὅστις ἐδάμασας τοὺς Γίγαν-
 τας, ὁ Σωγένης εὐτυχῶς βούλοιο διαζῆν, τὴν σὴν καὶ δικαίαν
 10 τοῦ πατρὸς ἑαυτοῦ θεραπείων φυγὴν καὶ τῶν προγόνων τὴν
 θείαν καὶ πλουσίαν ὁδόν, ἀπὸ κοινοῦ ἀμφέπων.

137. Ἐπεὶ τετραόροισιν ὦθ' ἁρμάτων ζυγοῖς]
 ἐπειδὴ, φησὶν, ὥσπερ τῶν τετρώρων ἁρμάτων ὁ ῥυμὸς μεταξύ,
 οὕτω καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἡρακλέους τεμένεσιν ὁ νικηφόρος ἐν μέσῳ
 15 τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἔχει. § ὁ δὲ νοῦς· ἐπεὶ ἐν τοῖς σοῖς τεμένε-

1 ἔχοι ex D, qui ἔχη habet, addidi; vocabulum in fine versus om.
 B; τοῦτ' ἂν ἀγαθόν. γειτνιῶν rfs w, τοῦτ' ἂν ἀγαθόν, γειτνιῶν bh,
 τοῦτ' ἂν ἀγαθόν . . . γειτνιῶν a. — καὶ περὶ θεῶν τοῦτ'
 ἂν εἴη] »Der Schol. las also καὶ θεὸς ἂν ἔχοι als Nachsatz,
 und das Vorangehende als Vordersatz. Dieser Vordersatz konnte
 elliptisch sein, allein näher den überlieferten Zügen, wie auch
 der Paraphrasis des Schol. liegt εἰ δ' ἔστι.« Hartung, qui
 εἰ δ' ἔστι, καὶ θεὸς ἂν ἔχοι edidit pro εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι.
 — 2 συμβαλλέσθαι B, συμβάλεσθαι rf, συμβαλέσθαι swbh. —
 4. 5 ἀγαθὸν ἔχει D. — 6 ἔκ τινος θείας voluit Boeckh probante
 Hartungo pro ἐκ τῆς ἰδίας, recte puto, nisi ἐκ τῆς σῆς ἰδίας scri-
 bendum est. — 9 διὰ ζῆν D. — σὴν καὶ deletum vel in ὅσῃν καὶ
 mutatum voluit Boeckh. — 10 π. αὐτοῦ B et edd. — 11 ἀμφέπου
 D. — Recte Bergk paraphrastam προγόνων τ' pro προγόνων rep-
 perisse credit; et εὐτυχῶς v. 90 non cum praecedentibus ut est
 in codd., sed cum sequentibus coniunctum paraphrastam repperisse
 Mommsen vidit, simul a Stephano primo vulgatae interpunctionis
 vitium sublatum esse monens. Quae Bergk annotare omisit. —
 12 ὦθ' D, ὦσθ' rell. — ζυγοῖς om. D. — 13 ἐπειδὴ φησιν rfs wbh.
 — 14 οὕτως D. — ἡρακλέους D. — 15 ἔχειν D. — σοῖς om. D.

σιν, ὦ Ἡράκλεις, τὸν δόμον ἔχει μέσον· ὥς ἐπὶ τῶν ἀρμάτων
ὁ ῥυμὸς μέσος ἐστίν, οὕτως ὁ Σωγένοῦς οἶκος ἐξ ἀμφοτέρων
τῶν χειρῶν, καὶ ἀριστερᾶς καὶ δεξιᾶς, ἔχων τὰ σὰ τεμένην,
μέσος ἐστίν· ὥς ὁ ῥυμὸς ἄρματος τετρώρου.

5 141. Δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκάν] δύνασαι δὲ καὶ
αὐτὸς τῶν ἀπόρων καὶ ἀμηγάνων εὔρεσιν δοῦναι· καὶ δύνασαι
τοὺς ἄλλους θεοὺς πεῖσαι δοῦναι, οὗς προσεῖπεν· ἀπὸ κοινοῦ γὰρ
τὸ διδόμεν. § ὁ δὲ νοῦς· δύνασαι, φησὶν, ἀπαλλάξαι τὰς
ἀμηχανίας καὶ τὰς ἀτυχίας τῶν ἀνθρώπων· ἀλεξίκακος γὰρ
10 ὑπάρχεις.

144. Εἰ γὰρ σφιν ἐμπέδοσθενέα] εἶθε γὰρ αὐτοῖς

1 τῶν ex D addidi. — 2 οὕτως τῷ Σωγένη δόμος ἐξ ἀμφ.
D, et δόμον non οἶκον est in ipso carmine, sed cfr. p. 231, 15 οἶκον
ἔχει. — 4 ὁ post ὥς add. edd., omm. B (?) D. — 5 δύναται in
lemmate D. — Textus carminis in recce. edd. sic legitur: τὴν δ'
ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν τε πειθέμεν κόραν τε γλαυκώπιδα· δύνασαι δὲ
βροτοῖσιν ἀλκὰν ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν, nisi quod Bergk
γλαυκώπιδα — δύνασαι δέ — βρ. edidit, et annotat: »θαμὰ non magis
convenit huic loco quam θάμα (ἄμα). Credo poetam scripsisse
ἀλκὰν ἀμαχανιᾶν δυσβάτων τ' ἔθμα διδόμεν. Ἴθμα hic idem est
quod πορεία sive πόρος, neque offendit prior syllaba correpta.
Emendationis necessitatem etiam schol. ostendit, cuius interpretatio
δύνασαι δὲ καὶ αὐτὸς τῶν ἀπόρων καὶ ἀμηγάνων εὔρεσιν δοῦναι·
ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ διδόμεν, bimembrem fuisse orationem testi-
ficatur. Quae huic scholio subiiciuntur καὶ δύνασαι τοὺς ἄλλους
θεοὺς πεῖσαι δοῦναι, οὗς προσεῖπεν, ex diverso commentario petita
sunt; qui haec scripsit, verba δύνασαι δέ, quem ad modum ego feci,
separavit. « Ego cum scholiastam nihil de τ' ἔθμα legisse ex eius
interpretatione appareret, neque ad δύνασαι sed potius ad πειθέμεν
vulgari distinctione retenta διδόμεν subintellegendum esset, illud
ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ διδόμεν ex eo loco ubi olim legebatur, id
est inter εὔρεσιν δοῦναι, et καὶ δύνασαι ad alium post προ-
εῖπεν transtuli. — Schol. fort. θ' ἄμα pro θαμὰ legit. — 8 ἀπαλ-
λάξαι D, ἀπαλλάξ . . . B, ἀπαλλάξιν male edd. — 9 εὐτυχίας D.
— ἀλεξίκακος D. — 11 σφισιν in textu edd. recce. praeunte Triclinio.

ἀσφαλῆ καὶ ἀδιάπταιστον βίον ἀρμόσας τῇ τε ἡβῃ καὶ τῷ λι-
παρῷ γήρᾳ αὐτῶν προσπλέξαις. § Ἄλλως. εἶθε γὰρ αὐτοῖς
ἐμπεδοσθενῇ τοῦτον τὸν βίον ἀρμόσαις, ἐν τῇ ἀκμῇ καὶ τῷ
λιπαρῷ γήρᾳ διαπλέκοις τὸν βίον εὐδαίμονα.

5 147. Παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ] ὥς τιμὴν τινα
ἐχόντων αὐτῶν, ἣ ἱερωσύνην ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον παρὰ τοῖς
Αἰγινήταις. ἔχοιεν οὖν τοῦτο τὸ γέρας, φησὶν, οἱ παῖδες τῶν
παίδων, ὅπερ νῦν ἔχουσι, καὶ ὅπισθεν αὐτὸ ἄρειον.

10 150. Τὸ δ' ἐμὸν οὐ ποτε φάσει κέαρ] οὐκ ἀτρόπως
φησὶν οὐδ' ἀπειχότως εἰς μνήμην ἐληλυθέναι τοῦ Νεοπτολέμου.
ὁ μὲν οὖν Καλλίστρατος, ἐπεὶ ἔφησε τὸν Σωγένην γείτονα εἶναι
τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ὁ Νεοπτόλεμος δὲ γεινιᾷ τῷ ἡεῶ τῷ ἐν
Δελφοῖς, κατὰ τοῦτό φησιν οἰκείως μεμνησθαι τοῦ Νεοπτολέμου,
διὰ τὴν ἀμφοτέρων γειννίασιν· ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς
15 ὑπὸ Αἰγινήτῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιῦσιν εἰπεῖν τὸν Νεοπτόλεμον
ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἐληλυθέναι εἰς Δελφούς, νῦν ὥσπερ ὑπεραπολο-
γεῖται εἰπὼν, ὅτι οὐχ ἱεροσυλῶν ἐτελεύτησεν, ἀλλ' ὑπὲρ χρεῶν
φιλοτιμηθεὶς ἀνγρέθη. διὸ καὶ ἐποίησε· ταῦτά δὲ τρεῖς τετράκις
τ' ἀμπολεῖν ἀπορία τελέθει· οἷον ἀπολελόγημαι ἱκανῶς περὶ

1 βίον codd. quod omm. edd., τὸν βίον addidit Boeckh, recte,
cfr. v. 3. — 2 αὐτόν D. — προσπλέξαις D ex προσπ. et B,
παραπλ. edd. male. — αὐτοῖς scripsi pro αὐτῷ, cfr. αὐτοῖς p. 232, 11
et σφισιν (σφιν) apud poetam. — 3 ἀρμόσαις huic paraphrastae
quoque participium visum est, aliter enim vix καὶ ante ἐν τῇ ἀκμῇ
omittere potuit. Contra Bergk: »διαπλέκειν scripsi, libri διαπλέκοις,
atque ita schol. (alter paraphr.), ἀρμόσαις non est participium, ut
visum paraphrastae, sed optativus, atque ita etiam scholiasta (alter
paraphr.), qui quidem διαπλέκοις male apodosis loco esse arbitra-
tur.« Nec rectius Mommsen paraphrastam ἀρμόσας non ἀρμόσαις
legisse putat. — 4 διαπλέκεις D. — 5 αἰεὶ ex D addidi. — τινὰ
B. — 6 ἄλλο τι BD. — 7 τοῦτο φησὶ τὸ γ. οἱ D. — 9 δὲ ἐμὸν
B et edd. — φάσει ἀνὴρ D. — 10 οὐδὲ D. — τοῦ omm. edd. —
11 Καλλ. ἐπέφησε codd. et edd. ante Boeckh. — σωγένην D. —
12 ἥρα B, ἡρακλέους D. — 13 τοῦτο φησὶν οἰκείως D. — 15 ἐπὶ

τοῦ Νεοπτολέμου· τί οὖν ἔτι μέλλω τὰ αὐτὰ ἀναπολεῖν; ἀπορεῖν γάρ ἐστι λόγων τὸ ἀναπολεῖν τὰ αὐτὰ ὥσπερ παρὰ νηπίοις τοῖς τέκνοις. τὸ δὲ ἐλκύσαι ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίσαι φησὶν· ἡ δὲ μεταφορά ἀπὸ τῶν κυνῶν τῶν ἐλκόντων τὰ σώματα. § ὁ δὲ νῦθς· 5 διορίζεται, φησί, καὶ πέποιθεν ἑαυτῇ ἢ ἐμὴ ψυχῇ, μηδέποτε τῇ Νεοπτολέμῳ ἐνυβρίσαι.

τὸ δ. ἐμπαῖσιν D. — 16 δὲ post νῦν add. D. — ὑπὲρ ἀπολογεῖται D, ἀπολογεῖται edd., vocabulum legi non potest in B. — 17 ὅτι om. D. — οὐχ' D. — 18 καὶ om. D. — ἐπάγει D. — ταῦτά δὲ scripsi, om. D, ταῦτά legi non potest in B, ταῦτα edd. cum libris Pindaricis, sed recte Schmid et Benedictus ex hoc ipso scholio ταῦτά pro ταῦτα Pindaro intulerunt. — Schmid τετράκις pro τετράκις recte restituit. — 19 τὲ ἀμπ. D. — ἀμπορία D.

2 λόγον D. — παῖσι pro παρὰ D. — 3 ἐν ὑβρίσαι D. — Recte Mommsen licet dubitanter, hunc schol. comma post τέκνοισιν, non ante τέκνοισιν legisse suspicatus est. Quod si verum est, non potest vera esse altera Mommseni suspicio, scholiastam verbo νηπίοις non μαφυλάκας vulgatam scripturam, sed μαφυλάκαις a Schneidero, Bergkio, Lobeckio commendatum expressisse, nisi scholiastam voce ὥσπερ Pindaricum ἄτε reddidisse et in scholio post τοῖς τέκνοις inserendum esse ὁ Διὸς Κόρινθος sumeres. Confer etiam Schnitzerum (De Pind. nup. emend. p. 60. 61): »Mommsen sine causa probabili in scholio ὥσπερ παρὰ νηπίοις τοῖς τέκνοις vocem νηπίοις respondere putat attributo μαφυλάκαις. Ceterum liceat animadvertere, quae scholiastae diversa de origine proverbii narrent (alter enim τὴν Διὸς Κόρινθον deducendo efficit, alter ut in proverbio est apud Platonem aliosque τὸν Δ. K. reperit) nihil eorum pertinere ad usum proverbii illustrandum, quod et ipsi παροιμίαν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων (unum identidem repetentium) esse referent.« Alia de proverbii origine leguntur in scholio vetere ad Aristoph. Ranas 492, ubi confer: »παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων. προσφέρονται δὲ παρὰ τὸν Διὸς Κόρινθον. καὶ Πίνδαρος μνημονεύει τῆς παροιμίας ἐν Νεμεονίαις κτλ.« »Siebelis hunc [Scholiastae ad Nem. VII 155] locum [p. 236, 13—p. 237, 2] ex schol. in Platon. in Siebenkesii Anecd. Graec. ita emendavit: . . . Τὰ δὲ τῶν Μεγαρέων ἔρρωτο καὶ πρὸς ἐλπίσιν τοῦ μηδὲν παθεῖν ἀποστάντας αὐτούς·

155. Ἄτε μαφυλάκας Διὸς Κόρινθος] μαφυλάκας ὁ μάτην φλυαρηθεῖς. Διὸς Κόρινθος δὲ παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων· ἡ δὲ παροιμία ἐντεῦθεν ἔρπει. Ἀλήτης ἐλθὼν περὶ τῆς ἐν Κορίνθῳ βασιλείας προσῆλθε τῷ μαντείῳ τῷ
 5 ἐν Δωδώνῃ, ὃ ἐστὶ τοῦ Διὸς, καὶ ἔχρησεν αὐτῷ τότε κρατήσῃν, ὅτε τις δῶ βῶλον γῆς· ἐπιθέσθαι δὲ ἡμέρα πολυστεφάνῳ. ἐλθὼν οὖν ἐν Κορίνθῳ ἤτει τινὰ ἀγροῖκον ἄρτον ὁ Ἀλήτης, ὃ δὲ λαβὼν βῶλον ἔδωκεν· ἐτελεῖτο δὲ καὶ θυσία τοῖς νεκροῖς ἐν Κορίνθῳ, δι' ἣν τῆς πόλεως ἐν μνήμασιν οὕσης ἐπέρχεται
 10 ὁ Ἀλήτης, καὶ εὐρὼν Κρέοντος θυγατέρας περὶ συνθήκας γενομένας, ἔφησέ τε ἐὰν κρατήσῃ, ἔξειν τὴν νεωτέραν αὐτῶν πρός

Κορινθίων ἀφίστανται. πέμπουσι δῆτα . . . εἰ μὴ λήφονται δίκην παρ' αὐτῶν. ἐφ' οἷς . . . τοὺς πρέσβεις παραχρῆμα λίθοις ἔβαλον, καὶ μετὰ μικρὸν . . . φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποχωρούντων ἐφαπτόμενοι . . . παίειν ἀλλήλοις . . . ἐκέλευον.^a Car. Mueller. Confer Schol. Platon. p. 368 ed. Bekker. Διὸς Κόρινθος· ἐπὶ τῶν ἄγαν μὲν ὑπερσεμνυνομένων, κακῶς δὲ καὶ πονηρῶς ἀπαλαττόντων. τῶν γὰρ Κορινθίων βαρέα τοῖς Μεγαρεῦσιν ἀποίκιοις οὖσιν ἐπιταττόντων τὸ μὲν πρῶτον ὑπῆκουον. ὥς δὲ ὕβρεως οὐδὲν ἀπελείπανον οἱ Κορινθιοί, ἐλπίσαντες οἱ Μεγαρεῖς οὐδὲν ἂν παθεῖν ἀποστάντες, παραχρῆμα τῶν Κορινθίων ἀφίστανται. πέμπουσιν οὖν πρέσβεις οἱ Κορινθιοί καταγγορήσαντας τῶν Μεγαρέων, οἱ παρελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἄλλα τε πολλὰ διεξήγεσαν, καὶ τέλος ὅτι δικαίως ἂν στενάξειεν (sic recte) ὁ Διὸς Κόρινθος ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, εἰ μὴ λήφονται (recte) δίκην παρ' αὐτῶν. ἐφ' οἷς παροξυνθέντες οἱ Μεγαρεῖς τοὺς τε πρέσβεις παραχρῆμα λίθοις ἔβαλον, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπιβοηθησάντων τινῶν τοῖς Κορινθίοις καὶ μάχης γενομένης νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποχωρούντων, ἐφεπόμενοι καὶ κτείνοντες ἅμα παίειν ἀλλήλοις τὸν Διὸς Κόρινθον ἐκέλευον.

1 διοσκόρινθος B, διὸς διοσκόρινθος D. — 2 τῶν] τῶν πολλάκις D. — 3 ἔρποι D. — ἀλήτης hic et infra semper D. — 3. 4 ἐλθὼν deletum voluit Boeckh. — 4 παρὰ D. — 5 τότε om. D. — 6 τις rfswb. — 7 ἄρτον ἄγροικον B, ἄρτον ἀγροῖκον D. — 8 ἔδωκε βῶλον D. — 9 οὖσιν D. — 10 εὖρε B et edd. — 11 αὐτῶν] αὐτῷ D.

γάμον· καὶ πείθεται ἡ κόρη καὶ προδίδωσι τὴν πόλιν τὰς πύλας ἀνοίξασα. καὶ κρατεῖ ὁ Ἀλήτης, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Διὸς Κόρινθον, ἐπεὶ διὰ τῆς μαντείας τοῦ Διὸς ἡ ἀρχὴ εἰς αὐτὸν ἦλθεν. § Ἄλλως. παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων ὁ
5 Διὸς Κόρινθος, ὅταν δυσεξελέκτως ἀναπολῶσι τὰ αὐτὰ πολλάκις. ἐγὼ οὖν, φησὶν, οὐκ εἰμὶ Διὸς Κόρινθος. δοκεῖ οὖν ἀπὸ τοιούτου τινὸς εἰρησθαι ἡ παροιμία· Μεγαρέας φασὶ Κορινθίων ἀποίκους, καὶ πολλὰ τοῖς Κορινθίοις κατ' ἰσχὺν τῆς πόλεως ὑπέειπεν· ἄλλα τε γὰρ πλείονα τοὺς Κορινθίους προστάσσειν,
10 καὶ τῶν Βαχχιαδῶν εἴ τις τελευτήσῃ, διώκουν δὲ οὗτοι τὴν πόλιν, ἔδει Μεγαρέων ἀνδρας καὶ γυναῖκας ἐλθόντας εἰς Κόρινθον συγχηδεύειν τὸν νεκρὸν τῶν Βαχχιαδῶν. ὥς δὲ ὕβρεως οὐδὲν ἀπέλειπον οἱ Κορινθιοί, τὰ δὲ τῶν Μεγαρέων ἔβρωτο, καὶ πρὸς ἐλπίσι τοῦ μηδὲν παθεῖν ἀποστάντας αὐτοῦς, ἀλλ'
15 ἀφεῖναι, πέμπουσι δῆτα πρέσβεις οἱ Κορινθιοί καταγορήσαντας τῶν Μεγαρέων, οἳ προσελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄλλα τε πολλὰ διεξῆλθον καὶ τέλος, ὅτι δικαίως ἂν στενάξειεν ἐπὶ τοῖς γενομένοις ὁ Διὸς Κόρινθος, εἰ μὴ λήφωτο δίκην παρ' αὐτῶν. ἐφ' οἷς παροξυνθέντες οἱ Μεγαρεῖς τοὺς πρέσβεις λίθοις ἔβα-
20 λον· καὶ μετὰ μικρὸν ἐπιβοηθησάντων τινῶν τοῖς Κορινθίοις καὶ

2. 3 διοσκόρινθον BD. — 4 ἐστὶ rswb, ἐστι f. — 5 διοσκόρινθος BDrs. — δυσεξελέκτως B, δυσεξελέκτως D (qui fort. δυσεξάλυκτως voluit), δυσεξελεέκτως rfs w. — 6 φησιν rfs w. — διοσκόρινθος BDrs. — 7 ἡ παροιμία εἰρησθαι D. — φησὶ D. — 9 τὲ D. — 10 διώκουσι D. — οὗτοι pro αὐτοὶ scripsi ex Boeckhii coniectura. — 12 συγχηδεύειν rsw. — τὸν νεκρὸν bis scriptum est in D. — 13 ἀπέλειπον D. — »Conicio καὶ ἐγένοντο πρὸς ἐλπ. sed etiam seqq. laborant.« Boeckh. Heyne ἀφεῖναι (?) edidit. — 15 δὴ πρ. D, δ σβεις B. — καταγορήσαντας D. — 16 τὲ D. — 17 ὅτι om. B in fine versus et edd. — ἂν ego addidi. — στενάξει (om. ἐπὶ τ. γεν.) B et edd., nisi quod στενάζει f. — 18 ὁ διοσκόρινθος BDrf. — 19. 20 ἔβαλλον D, in B vocabulum legi non potest. — ἐπιβοηθησάντων BDrfswb, non Schol. Plat.

μάχης γενομένης νικήσαντες, φυγῇ τῶν Κορινθίων ἀποφυγόντων
ἐφαπτόμενοι, κτείνοντες ἅμα παίειν τὸν Διδς Κόρινθον ἐκέλευον.
ὁδεν φησὶν ὁ Δήμων (fragm. 9 ed. Muell.) ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῶν
ἄγαν μὲν σεμνυνομένων, κακῶς δὲ καὶ δειλῶς ἀπαλλαττόντων
5 τὴν παροιμίαν ταύτην τετάχθαι.

2 διοσκόρινθον Drf. — 3 Δήμων] »Paroemiographus incertae
aetatis, de quo conf. Hemst. ad Plut. p. 352.« Boeckh. —
4 μὲν et δὲ δὲ ego addidi, κακῶς δὲ καὶ om. B in fine versus et
edd. — In calce τέλος τοῦ ἐβδόμου τῶν νεμέων εἵδους legitur
in rfs w.

Ἐπίνικοι Νεμεονίαις.

Δεινία Αἰγινήτῃ Σταδιεῖ. Ὡιδὴ ἡ'.

- Τῆς ὀγδόης ᾠδῆς ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐννέα.
 Το α' ἡμῖς ἔπους καταληκτικόν. Το β' ἱαμβέλερος τοῦ τέλους
 5 ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τεθέντος. Το γ' Στησιγύρειον. Το δ' ἐγκωμο-
 λογικὸν μᾶ πλεονάζον ἐν ἀρχῇ τοῦ πενθημιμεροῦς ἱαμβικοῦ· ἡ
 χοριαμβικὸν τρίμετρον ταῖς ἐναντίαις κατακλειόμενον. Το ε'
 ἱαμβέλερος λειπούσης τῆς ἀρχῆς. Το ς' λογασιδικὸν Ἀρχεβού-
 λειον, ἡ ἐπιωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος, ἄτακτον διὰ τὸν σπονδεῖον.
 10 Το ζ' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Το η' Εὐρι-
 πίδειον. Το θ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

- Ἡ ἐπωδὸς κώλων ἔνδεκα. Το α' προσοδικὸν ἀπὸ Ἰωνικοῦ
 ἀπὸ μείζονος. Το β' Εὐριπίδειον. Το γ' ἱαμβέλερος λείπων
 τῇ ἀρχῇ. Το δ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ταῖς
 15 ἐναντίαις κατακλεισθέν, ἄτακτον, Ἀλκμανικῶ ζήλω. Το ε'
 χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Το ς' ἱαμβικὸν τρίμετρον
 βραχυκατάληκτον. Το ζ' ὅμοιον τῷ γ' τῆς ἐπωδοῦ. Το η'

Inscriptionem ego addidi, et deleui περὶ τῶν κώλων τῆς
 στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὀγδοῦ τῶν Νεμέων (τῶν Νεμέων
 omm. rs) εἵδους quod in edd. ante v. 3 legitur; tum ante
 v. 12 deleui codices secutus inscriptionem περὶ τῆς ἐπωδῆς (ἐπωδοῦ
 bh) αὐτοῦ. — Scholium metricum in D post scholium ad v. 24
 insertum legitur. — 4 καταμῆκτικόν D, ἡ φερεκράτειον add. f in
 marg. — 4. 5 τοῦ τ. ἐπὶ τ. ἀρχὴν τεθέντος omm. edd., sed τῆς
 πρώτης ἐπὶ τὸ τέλος μετατεθείσης. δ καὶ πινδαρικὸν καλοῦσι add.
 f in marg. — 9 σπονδαῖον rfs w. — 11 δίμετρον] ἔστι μέτρον D.
 — 12 ἡ δὲ ἐπωδὴ D; ἐπωδὴ (ἐπωδῇ) etiam rfs w b. — κώλων
 ἐστὶν ἔνδεκα D. — προσοδικόν bh. — 15 ἀλκμαῖκω edd. praeter
 h, qui ἀλκμαῖκῳ (?) habet; »Conf. ad Metr. Nem. VI.« Boeckh.

μικτὸν ἐκ τροχαίου πενθήμερου καὶ δακτυλικοῦ πενθήμερου.
Τὸ θ' ἰαμβέλεος, ὑπερτιθεμένου τοῦ τέλους. Τὸ ι' τροχαῖον δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ια' τροχαῖον τρίμετρον καταληκτικόν, ὅμοιον τῷ·

5 Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἔδαισάμην.

Ἐνιοὶ φασὶ σταδιεῖς αὐτὸν τε τὸν Δεινίαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τοῦτο βλέποντα τὸν Πίνδαρον (vs. 26 vg.) Δεινίδος δισῶν σταδίων καὶ πατρὸς εἰπεῖν. παρέχει δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος τὴν ἀπορίαν τὸ μῆδέτερον αὐτῶν ἐν ταῖς Νεμεονίαις ἀναγε-
10 γράφθαι.

1. Ὡρα πότνια, χάρυξ Ἀφροδίτας] συντάττει τὸ προοίμιον ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ τῆς ὥρας ἄνθος τοῦ νικηφόρου, εἴτα ἐπικωμιαστικῶς τῶν πατρῶν ἐφάπτεται, λέγων τὴν Αἴγιναν δι' ὠραΐσματος ὑπὸ Διὸς ἀνηρπάσθαι. § ὁ δὲ νοῦς· ὦ ἀκμή
15 ἐντιμωτάτη, ἄγγελε τῶν ἀφροδισίων καὶ θαυμαστῶν φιλιῶν, ἦτις ταῖς τε τῶν παρθένων βλεφάροις καὶ ταῖς παιδικαῖς ἐπικαθεζομένη, πράεσιν ἔρωσι, ταῖς τῆς ἀνάγκης χερσί, βαστάξεις,

— 16. 17 τὸ ζ' — βραχ. om. D. — 17 τοῦ ἐπωδοῦ D, τῆς ἐπωδῆς (ἐπωδῆς) rfswhb.

2 ἐπιτιθεμένου B et edd., »nempe ultima syllaba assumpta pro prima dempta.« Boeckh. — 5 ἔδασάμην Drfswbh. — 6 Περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ. Δεινίᾳ υἱῷ Μέγα, σταδιεῖ lemma praefigitur in rfswh, Δεινίᾳ υἱῷ Μέγα, σταδιεῖ in bha. — ἔνιοι φασὶ Dfswb, ἔνιοι φασὶ r. — σταδίοις D. — τὲ D. — 8 δὲ φησιν Drfswbh. — τὴν] τοῦτο edd. — 9 μῆδὲν ἕτερον BD, μῆδένα [ἕτερον] h, μῆδένα ἕτερον rfswh. — ἐν ταῖς νεμεακαῖς νίκαις BDrfswbh. — 11 χάρυξ B et edd. — ἀφροδίτα rfswh. — 14 ὠραΐσματος rf. — 15 ἐτοιμωτάτη D, ἐντιμωτάτη rfswh. — 16 ταῖς τε] τῆς περὶ D. — 17 Hermann (Notae ad Pind. p. 386) scriptum fuisse coniecit παρθένεοις ἅτε καὶ παίδων, cum adiectivo Pindarum, non substantivo παρθένουσι usum esse e scholiis colligi possit. Idem infra libri Medicei B scripturam ἀμάροις secutus τὸν μὲν ἀμμοίροις

ἔτερον δὲ φαύλοις πόθοις. πραεῖαις δέ, φησί, ταῖς τῆς ἀνάγκης
χερσίν, ὅτι ἐξ ἀνάγκης ἡμῖν οἱ ἔρωτες παραγίνονται. ἑτέρας
δέ, προσδεκτέον χερσίν, οἷον τὸν δὲ μὴ πραεῖαις ἀλλὰ σκληραῖς.
πρὸς ἀμφοτέρα δὲ τὰ μέρη, τοῖς τῶν παρθένων καὶ παίδων,
5 τοῦτέστι τοῖς παιδικοῖς, τὸ βλεφάροις ἀκουστέον, ἵν' ἢ τὸ τῆς
ἐρμηνείας κατάλληλον.

6. Ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ] ἀγαπητὸν δέ ἐστι καὶ εὐτακτον
τῆς εὐκαιρίας καὶ τοῦ δέοντος καιροῦ μὴ ἀποσφαλέντα πρὸς
ἕκαστον ἔργον, τῶν βελτιόνων ἐρώτων ἐπιθυμεῖν δύνασθαι καὶ
10 ἐπικρατεῖν, τῶν δὲ φαύλων ἀπέχεσθαι. τοιούτων οὖν ἐρώτων
ἐπικρατεῖν δύνασθαι, φησί, καλόν ἐστιν, οἷοι ἦσαν ἐπὶ Διὸς τε
καὶ Αἰγίνης. ἔστι δὲ καὶ θαυμαστικῶς ἐκλαβεῖν τὸ οἷοι· ὅποιοι
ἀγαθοὶ ἔρωτες. πιθανῶς δὲ ποιμένας δώρων Ἀφροδίτης τοὺς
ἐρωτάς φησιν· ὥς γὰρ ὁ ποιμὴν νέμει τὴν ἀγέλην, οὕτω καὶ
15 ὁ ἔρωις τὰς συνουσίας. οἷοι οὖν Διὸς καὶ Αἰγίνης περιεπόλησαν
τὸ λέκτρον ἔρωτες· ὁ γὰρ Ζεὺς οὐ μόνον δι' ἐπιθυμίαν ἐμίγη
τῇ Αἰγίνῃ, ἀλλ' ἵνα καὶ σπερμήνῃ τοὺς ἀρίστους ἐξ αὐτῆς,
Αἰαχόν, Πηλέα, Ἀχιλλέα, Νεοπτόλεμον. οὗτοι οὖν οἱ ἔρωτες
ἄριστοι, οἱ μὴ μόνον ὀρεγόμενοι τῆς ἀπολαύσεως καὶ τῆς ὥρας
20 αὐτῆς, ἀλλ' ἀποτελεσμάτων ἀξιολόγων καὶ ἔργων ἐπιφανῶν
τελεσιουργοί.

(ἀμέροις vulgo) ἀνάγκας χερσὶ βαστάξεις scribendum esse suavit:
»id ipsum est πραεῖν ἔρωσι, ut Scholiastes explicat.« — Ante
πραεῖν fort. τὸν μὲν excidit.

1 πράξει rfs w, πραεῖ B Dbh. — δέ φησι Drfswbh. —
2 ὅτι] ἐπειδὴ D. — 3 χερσὶ D. — 9 »τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπι-
κρατεῖν δύνασθαι. Vetus schol. τῶν βελτιόνων ἐρώτων ἐπιθυμεῖν
δύνασθαι καὶ ἐπικρατεῖν. Scripsisse videtur ἐπιτυχεῖν, et fieri po-
test ut apud Pindarum legerit ἐπικυρεῖν i. e. ἐπιτυγχάνειν, λαγχά-
νειν.« Herwerden, Pindarica p. 27. — 11 δύνασθαί φησι
rfs wbh. — 11. 12 ἦσαν — τὸ οἷοι om. D. — 13 ἀφροδίτας D. —
14 ἔρωτας φησὶν D. — οὕτως καὶ D. — 15 οἷοι scripsi pro οἱ. —
γούν D. — 16 ἔρωτες τὸ λέκτρον B et edd., sed λέκτρον ποιμένες
etiam Pindarus. — 17 καὶ om. D. — 18 τὸν αἰαχόν D. — ἀχ.
καὶ νεοπτ. D.

12. Ἐβλαστε δ' υἱὸς Οἰνώνας] τὸ ἐβλασθεν ἀντὶ τοῦ ὥφθη φησίν. ἀπὸ δὲ τῆς νήσου καὶ τὴν ἡρωίδα ὠνόμασεν· υἱὸς γὰρ τῆς Οἰνώνης, τῆς Αἰγίνης, ὁ Αἰακός, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος βασιλεύς, τουτέστιν ἀνδρεία καὶ φρονήσει. Ὅμηρος
5 (II. Γ 179).

Ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.

14. Πολλὰ νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν] πλεῖστα δέ, φησί, πολλοὶ ἠξίουں θεάσασθαι τὸν Αἰακόν, περιηγούμενοι τῇ τοῦ ἀνδρός εὐδοξίᾳ. καὶ γὰρ τὰ ἀνθήματα τῶν ἡρώων, οὐχ οἱ
10 τυχόντες, ἀλλ' οἱ ἄχροι τῶν περιοικούντων ἀμαχητὶ πείθεσθαι αὐτῷ ἤθελον καὶ χωρὶς τοῦ κρατηθῆναι μάχῃ. § οὕτω διέπρεπε, φησίν, ὥστε τοὺς περιοικούντας ἐκουσίως πείθεσθαι ταῖς ἀναξίαις, τουτέστι ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ.

19. Οἷ τε κρανααῖς ἐν Ἀθάναισιν ἄρμοζον στρα-
15 τόν] οὔτινες, φησί, διώκουν τὰς Ἀθήνας, ἢ εἰς συμφωνίαν ἦγον

1 ἐβλασθεν edd. recc. in textu. — δ' υἱός] διός D. — 2 ὠνόμασε D. — 3 γὰρ τῆς] γὰρ D, fort. recte. — 3. 4 χειρὶ — βασιλεύς male novi scholii lemma est in [B] edd. — 7 πολλοὶ λ. ἰδεῖν om. D. — 7. 8 δέ φησι rfswbh. — 8 πολλοῖς ἠξίου D. — 9 καὶ γὰρ] schol. quoque κάβοατί, quod vett. codd. exhibent, legit, non ἀβοατί. Bergk veterum codicum textum ex schol. interpolatum esse credit. — ἀνθήματα BDrfswb, [τὰ ἀνθήματα] h; emendavit Abresch ad Hesych. T. I. p. 670 (ἄωτοι Pind.). — οὐχ' D. — 11 οὕτως D. — 12 παροικούντας B et edd. — πύθεσθαι r. — εὐδοξίας D, ἀξίας Brfswbh, ἀναξίας Boeckh praeeunte Schneidero, et ἀναξίας nunc in textu quoque ex Alberti emendatione editur; confer tamen Heynium in ed. 3: »ἀναξίας legendum esse admodum probabile fieri poterat; est illud ab ἀνάσσειν, reconditum vocabulum: ut coniecerunt viri docti ad Hesych. h. v. et Obs. Misc. T. VI p. 397. Ex scholiis tamen nihil inferas: ἀξίας recte illa interpretantur: ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. Sane nec ἀξίαι hoc sensu ex trivio sunt.« — 14 κρανααῖς D. — ἄρμοζον B. — ἄρμ. στρ. om. D. — 15 οὔτινές φησι rfswbh.

τὸ πλῆθος. ταῦτα δὲ ἀνάγεται εἰς ἐκεῖνα, ὅτι ἀρχμὸς κατέσχε
τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐξῆαμένου τοῦ Δίακου ὁμβρος ἐγεγόνει. § ὁ
δὲ νοῦς· καὶ οἱ ἐν ταῖς τραχείαις Ἀθήναις ἤρμοζον καὶ παρε-
σκεύαζον καὶ ἦτοι συμμαχοῦντες αὐτῷ παρεῖχον δύναμιν ἢ ὑπὸ
5 τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν ὄντες, καὶ οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ Λακεδαι-
μόνιοι· ὁμοίως παρεσκεύαζον αὐτῷ, ἀπὸ κοινοῦ.

24. Ὑπὲρ τῶνδε ἄπτομαι φέρων Λυδῖαν μίτραν]
ἀλληγορικῶς τὸν ποικίλον ὕμνον οὕτω φησίν, ὅτι ἐντεχνεῖς οἱ
Λύδωι περὶ τὴν μουσικὴν. τὸ γὰρ Λύδιον μέλος ποικίλον.
10 § Ἄλλως. οὕτως εἶπε τὸ ποίημα αὐτοῦ ὥς Λυδίᾳ ἀρμονία
γεγραμμένον.

26. Δεῖνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα,
Νέμειον ἄγαλμα] τοῦ Δεῖνιος, ἦτοι τοῦ Δεινίου. Μέγας ὁ
τοῦ Δεινίου πατήρ, φησί. δισσῶν δὲ σταδίων, ὅτι διαυλοδρόμος.
15 Νέμεον δὲ ἄγαλμα, τὸ γεγραμμένον εἰς Νεμεακὴν νίκην ποίημα.

28. Σὺν θεῷ γὰρ φυτευθεῖς ὄλβος ἀνθρώποισι
παρμονώτερος] ὁ γὰρ γνώμη θεοῦ, φησίν, ὄλβος τοῖς ἀν-
θρώποις ἐμφυτευθεῖς καὶ δοθεῖς μονιμώτερός ἐστιν· ὅστις ὄλβος
ἐπλούτισε καὶ εὐδαίμονα πεποίηκε τῷ πλούτῳ τὸν Κινύραν ἐν
20 Κύρῳ τῇ νήσῳ. τούτου καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Π. Α 20).

1 ὅτε D, ὅτ B. — ἀρχμὸς rfs w, corr. w in marg. — 3 τα-
χείαις D. — 5 πελοποννήσιοι D. — 6 ὁμ. παρεσχ. αὐτῷ, ἀπὸ κοινοῦ
ante Boeckhium post ὄντες (v. 5) legebatur. — 7 τῶνδ' Pindari
edd. recce. cum codd. recce.; τῶν δὲ D. — μοῖραν D. — 8 ἐν-
τεχνεῖς] »Vox nihili. Scribe ἐντεχνεῖς εἰσιν.« Boeckh, male. —
9 τὴν om. D. — 10 Λυδίᾳ scripsi pro Λυδίῳ. — ἄρμα D. —
12 Δεῖνιος in lemmate scripsi pro Δεῖνιδος, quae codicum Triclinia-
norum est scriptura in textu et scholiastae in argumento huius
carminis. — 12. 13 Μέγα Νεμ. ἄγ. omm. edd., Νεμ. ἄγ. om. D,
in textu nunc Νεμεαῖον scribitur. — 13 τοῦ Δεῖνιος ἦτοι om. D.
— 14 δέ fort. om. B. — 15 Pro Νέμεον fort. Νέμειον scribendum.
— εἰς νεμεανικὴν (?) νίκην D. — 16 In lemmate fort. ἐμφυτευθεῖς
scribendum; sic enim scholiastam pro γὰρ τοι φυτευθεῖς legisse
ex ἐμφυτευθεῖς καὶ δοθεῖς visum est etiam Bergkio. — 16. 17 ὄλβ.

Τὸν ποτέ οἱ Κινύρας δῶκε ξενίῳ ἐῖναι.

32. Ἰσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις ἄμπνέων] ἐπειδὴ τοῦ Κινύρου ἐμνήσθη ἐν ὑποδείγματι τῶν διὰ θεὸν τὸν πλοῦτον ἀνησιφόρον ποιουμένων, ἐπιλαμβάνεται ἑαυτοῦ ὁ Πίνδαρος, 5 ἵνα μὴ παρεκβῇ πλείονα εἰς τὸν περὶ Κινύραν λόγον λέγων, καὶ μεταφέρων ἀπὸ τῶν πεντάθλων φησὶν· Ἰσταμαι πρὶν παλαῖσαι, εἰ τύχοι, τὸ πνεῦμα συλλεγόμενος. § Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ παύομαι. πάλιν δὲ ἐπιχειρεῖν τοῖς τῶν Διγινητῶν πατρίοις μέλλων καὶ ἀγῶνα τὴν ἐπιχείρησιν γινώσκων ἀναπνεῖν βούλεται καὶ ὥσπερ 10 ἐκ διαλείμματος πάλιν ἀγωνίζεσθαι, ὃν τρόπον οἱ τὰ πένταθλα καρτεροῦντες καὶ κατορθοῦντες. § Ἄλλως. οἱ μέγα φωνεῖν θέλοντες, οἷον τραγωδοί, προαναπνεύουσιν ἐπὶ πολὺ, ἵν' ὅταν ἀναφωνήσωσιν, ἐξαρχέσῃ ἐπὶ πλεον ἢ φωνή. πολλὰ οὖν, φησί, περὶ τοῦ Κινύρου καταβέβληνται ἱστορίαι καὶ διάφοροι, διὸ ἀνα- 15 πνέω πρὶν εἰπεῖν. § πολλὰ γάρ μοι περὶ τῶν Διακιδῶν λέλεκται· ἢ πολλή μοι ἐστὶ μελέτη καὶ φροντίς ὑπὲρ τῶν εἰς Διακίδας ἐγχαυρίων.

34. Νεαρά δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνφ εἰς ἔλεγχον] ἐμὲ δὲ νῦν, φησί, καινολογῆσαι περὶ τοῦ Κινύρου παρω- 20 σαντα τὰ κοινῶς ἱστορούμενα, κινδυνῶδές ἐστιν. ἐὰν γάρ τι

ἀνθρ. παρμ. om. D. — 17 ἢ γὰρ γνώμη D. — φησιν rfswh. — 18 μονιμώτερος ἐστὶν D. — ὀλβιος D. — 19 ἐπλούτησε [B]Drfswb. — πλούτω] πάντω D.

1 Κινύρης dixit Homerus. — ξενίῳ rfswh. — 2 ποσσὶ rfswh. — ἄμπνέων omm. B et edd., D ἀναπνεῶν habet. — 3 ἐμνήσθη ex D addidi, Boeckh παρείληφεν post ποιουμένων inseruit, rectius Heyne ὑπεμνήσατο deesse iudicavit. — 5 παρὰ D. — Κινύρα codd. et edd., corr. Boeckh in notis. — λέγων καὶ Boeckh addidit. — 6 παλαῖσαι D. — 8 ἐπιχειρῶν D. — πατρίοις] πατρίοις λέγ B. — 11 καρτεροῦντες καὶ om. D. — μεγάλα B et edd. — 12 ἐπιπολύ codd. et edd. — ἵνα D. — 13 ἐπὶ πλεῖον D, ἐπιπλέον edd. — φησι r. — 13. 14 οὖν παρὰ τ. κιν. φησί D. — Ceterum paragraphi signum ante πολλὰ γάρ addidi. — 15 μοι post Διακιδῶν est in D. — λέγεται edd. — 16 μοι ἐστὶ rfswh, om. D. — ὑπέρ] ὑπεστι D. — 18 νεαρά

καινουργῶ, ἀπιστηθῆσομαι. § ἡ οὕτω· νεώτερα δὲ ἐγκώμια
ἐξευρόντα καὶ ἐπινοήσαντα τῇ τῶν ἀκροατῶν κρίσει δοῦναι πρὸς
διάκρισιν καὶ δοκιμασίαν, ἐπικίνδυνον. βασάνῳ δέ, ἥτοι διαβολῇ,
κρίσει. βασανίζοντες γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τὰ λεγόμενα κρίσιν δι-
5 δόασιν.

35. Ὅψον δὲ λόγοι φθονεροῖσι] τοῦτο πρὸς τοὺς
ἀντιτέχνους· τοῖς φθονεροῖς οἱ λόγοι εἰς διαβολὴν τῶν κατη-
γορουμένων ὅψον εἰσίν, ἥτοι προσόψημα, τουτέστιν οὐχ ἑτέρωφ
χρῶνται προσοψήματι οἱ φθονεροὶ ἢ τοῖς εἰς διαβολὴν λόγοις.
10 37. Ἀπτεται δ' ἐσλῶν αἰεὶ] ἀπὸ τῶν φθονούντων ἐπὶ
τὸν φθόνον μετήγαγε τὸν λόγον· οὐ τῶν τυχόντων, φησίν,
ἀπτεται ὁ φθόνος, ἀλλὰ τῶν μειζόνων· οὐδεὶς γὰρ θεράτῃ
φθονεῖ, ἀλλ' Ἀγαμέμνονι. χεῖροσιν οὖν οὐκ ἐρίζει ὁ φθόνος·
ὁ γὰρ φθόνος εἰς καλὰ βαίνει. τὸ δὲ ἀμφικυλίσας φασγάνῳ,
15 ἀντὶ τοῦ ξίφει περικυλίσας. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος ἀπὸ
τῆς καταπτώσεως τῆς κατὰ τὴν ἀναίρεσίν φησιν.

41. Ἡ τιν' ἄγλωσσον μὲν] ἄγλωσσον δὴ τίνα καὶ ἄλα-
λον, ἥτορ δὲ ἄλχιμον καὶ ἀνδρεῖον, ἐν λυγρῷ νείκει κατέχει
λήθη καὶ θάνατος, τουτέστι καὶ ἑτερός τις τῶν ἀλατωτέρων

δ' rf. — δόμεναι Triclinii lectionem habent edd. — δ. β. εἰς ἔλ.
om. D. — 19 φησι rsh. — κοινολογῆσαι Brfsw, corr. w in marg.
— παρὰ τοῦ D. — 20 κινδυνῶδες ἐστίν D.

1 οὕτως D. — νεώτ. δ' ἐγκ. swbha. — 7 ἀντιτέχνως ex
ἀτέχνως D. — 8 οὐχ' D. — 10 αἰεὶ codd. recc. in textu, recte. —
13 φθονεῖ] φθονός (sic) D. — ὁ φθόνος omm. edd. — 14 Verba
ὁ γὰρ φθόνος εἰς καλὰ βαίνει ignoti poetae versum esse suspicatus
est Bulle (De Pindari sapientia p. 60). — 15 ἐκ] ἐπὶ D. — 16 τὴν
om. B in fine versus, et omm. etiam edd. — 17 ἡ τιν' Br, H τιν'
fsw. — δὴ τινὰ D. — καὶ ἄλλον Bfswbh, καὶ ἄλλον r, corr.
etiam Heyne. — 18 νείκει:] γήρει B et edd. Confer Kayseri
notam (Lectt. Pindd. p. 82) a Mommseno et Bergkio non comme-
moratam, a Schneidewino vero improbatam: »Valde notabilis lectio
unius scholiastae: ἄγλωσσον . . . ἐν λυγρῷ γήρει κατέχει λήθη
[καὶ θάνατος]. Includi ultima, quia inepta sunt. Versus 24 et 25
generalem habent sententiam: elingues et modestos ignorari, nec

φθονηθεὶς ἀδίκως ἐτελεύτησεν, ἐν οἷς καὶ ὁ Αἴας. § Ἄλλως.
 τοῦτο ὡς πρὸς τὸν Αἴαντα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι φιλονεικίας
 οὔσης καὶ ἔριδος τὸν ἀνδρεῖον τὸ σῶμα, ἀσθενῇ δὲ τὴν ἀπό-
 κρισιν, λήθη κατέσχεν. § ὁ δὲ νοῦς· ναὶ δὴ τὸν μὴ τῷ λόγῳ
 5 μὲν ἱκανόν, ἀνδρεῖον δὲ σῶμα μόνον ἔχοντα, μεγάλη λήθη ἐν
 τῇ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μάχῃ καὶ στάσει κατέχει· καταπαλαίον-
 ται γὰρ τῷ λόγῳ καὶ οἱ πάνυ ἀνδρεῖοι καὶ βαρύνσονται ὑπὸ
 φρονίμων. τὸν γὰρ ἐν τῷ λέγειν μὴ δεινὸν μηδὲ σοφιστὴν
 τῷ λόγῳ ὁ τοιοῦτος ὑπερβάλλει. αἰόλῳ δὲ ψεύδει τῷ ποικίλῳ
 10 φησὶ καὶ πιθανῷ· μέγιστον γὰρ πρόσσεστι τῷ ποικίλῳ δόλῳ γέ-
 ρας, φησὶ, διὰ τὸ τοῦ λόγου πιθανόν, ὅτι ὁ πιθανὸς λόγος καὶ
 τὴν ἀλήθειαν οἶδε πολλάκις ὑποκλέπτειν. § Ἄλλως. μέγιστον
 νέμεται γέρας τῷ ποικίλῳ ψεύδει· οἱ γὰρ ποικίλως ψευδόμενοι
 ἀποδοχῆς τυγχάνουσι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. τούτου δὲ ἀπόδει-
 15 ξιν ἐπιφέρει τὰ ἐφεξῆς.

grata memoria coli, postquam invalidi facti sint senio, gloriosos
 contra et mendaces homines tanti semper haberi, quanti se ipsi
 venditent. Versu demum 26 ad Ajacis et Ulyssis redit certamen,
 quem transitum non intelligentes correctores scripserunt *λυγρῶ*
ἐν νείκει, quocum parum concinit *λάθα*. Etenim si quis causā
 cadit, non statim in oblivionem eius veniunt homines. — Ceterum
 Mommsen hunc scholiastam *κατέχει ἐν λυγρῷ νείκει* recte legisse
 putat, cum in codicibus *κατέχει τε λ. ν. et κατέχειν λ. ν.* tradi-
 tum sit.

2 τὸν supra lineam est in B. — *αἴανσα* (?) D. — *δέ]* *δέ τις*
 D. — 4 E voce *κατέσχεν* Bergk hunc scholiastam non *κατέχει*
 sed *κάτεχεν* Bergkii coniecturam in textu legisse concludit, idemque
 a primo quoque scholiasta lectum esse dicit, in cuius explicatione *κα-*
τεῖχε pro *κατέχει* (p. 244, 18) scribendum esse putat. Sed *κατέχει*,
 non *κάτεχεν*, paraphrastam saltem legisse, ipse Bergk concedit.
 — 7. 8 ὑπὸ φρόνιμον D. — 8 μὴ δὲ σοφ. B Drf. — 10 πρόσσεστι]
 ἐστι B et edd. — 10. 11 πέρας D. — 11 λόγος πολλάκις καὶ D.
 — 12 οἶδεν (om. πολλάκις) D. — ὑποκρύπτειν D, quod fort. pro-
 bare debui; conf. *κρυφαίαι* γὰρ ἐν ψάφοις κτλ. apud Pindarum.
 — ἄλλως om. D. — 13 Vox *νέμεται* Pindarico ἀντέταται respondet.

44. *Κρυφαίαισι γὰρ ἐν φάφοις Ὀδυσσῇ] κρυφαίαισιν, ἤτοι ταῖς ἀδίκαις ἢ ταῖς κρύφα φερομέναις ψήφοις· οὕτω γὰρ φέρονται. Ὀδυσσεὰ γοῦν βασκῆναντα τῷ Αἴαντι οἱ Ἀχαιοὶ κρυφίας ἐνεγκόντες ψήφους περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὅπλων ἐθερά-
5 πυσαν οὐκ ὀρθῶς· ἔδει γὰρ Αἴαντα νικῆσαι.*

48. *Ἡ μὰν ἀνὴροισι γε] οὐχ ὅμοια, φησί, τραύματα ἔλαβον ὃ τε Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς, τουτέστιν οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον οὐδὲ ἐξ ἴσου τοῖς Τρωσὶν ἐπολέμησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς δειλὸς ἦν, ὁ δὲ Αἴας ὠθεῖτο εἰς τοὺς πολεμίους. θερμὰ δὲ ἔλκη τὰ
10 φλεγμαίνοντά φησι. πελεμιζόμενοι δὲ ἀντὶ τοῦ πελεμίζοντες ἐνεργητικοῦ καὶ διακινοῦντες. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος οὕτως· ἀνὴροισι*

1 ἐν omm. BD. — 2 τοῖς ἀδ. D. — 2. 3 ψῆφον οὕτως γὰρ φέρουσιν D. — 3 Ὀδυσσῆα D. — βασκῆναντα BD. — 4 ἐνέγκαντες D. — παρά D. — 6 ἢ μὰν D. — οὐχ' D. — ἔλαβεν D. — 8 ἐξίσου codd. et edd. — 10 φλεγμαίνοντά φησί Drfs. — »ἐν θερμῷ χροῖ omnes scripti et impressi. — θέρμ' ἐνὶ χροῖ Scholiastam legisse suspicatur [Boeckhium secutus] Bergk [in ed. 2]; ait enim θερμὰ δὲ ἔλκη τὰ φλεγμαίνοντά φησι. Non credo.« Mommsen. Mutavit sententiam ipse Bergk in ed. 4: »ἐν θερμῷ χροῖ, scholiasta qui interpretatur θερμὰ δὲ ἔλκη τὰ φλεγμαίνοντά φησι, fortasse brevitatis studio ductus θερμὰ substituit Pindari verbis.« — 10. 11 Boeckhii coniecturam recepi pro vulgato πολεμιζόμενοι δὲ ἀντὶ τοῦ πολεμίζοντες ἐνεργητικοῦ καὶ διακινοῦντες; etiam apud Pindarum e Wakefieldii correctura Hartungo quoque probata πελεμιζόμενοι pro πολεμιζόμενοι editur. Improbavit Boeckhii coniecturam Bergk, qui tamen assentiente Mommseno Aristarchum πελεμιζόμενοι legisse ex paraphrasi κινοῦμενοι recte collegit. Quod si verum est, scholiastae quoque lectionem πελεμιζόμενοι notam fuisse διακινοῦντες illud arguit, neque credibile est scholiastam hoc quoque loco diversas lectiones una eademque interpretatione coniunxisse. Confer etiam Schneidewinum: »Quum Aristarchus in Scholiis exponat κινοῦμενοι, Wakefieldii correctione patet vetustam scripturam resuscitari. Nam verbum πελεμιζεσθαι fere altero illo a glossographis explicatur nec raro alteri cessit. Quare Boeckhii iudicium meum facio.« Minus recte lectionem πολεμιζόμενοι tuetur E. Friese in Pindaricis

πλήγματα τοῖς πολεμίοις ὃ τε Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴας ὑπὸ ἀλεξιμ-
βρότου λόγχης κινούμενοι. τῇ δὲ Αἴαντος ἀνδρεία καὶ Ὀμηρος
μαρτυρεῖ (Od. ε 309—10).

Ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκῆρεα δοῦρα

5 Τρωῆς ἐπέβριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι.

54. Ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν] πάρφασις, παρα-
λογισμὸς καὶ παράπεισις ἢ ἀπάτη· ἐν ἧθει δὲ προήγαγε τὸν
λόγον. ἄρα, φησί, καὶ τότε ἦν ἡ ἐχθρὰ ἀπάτη, ἡ ἀπατητικῶν
λόγων σύμφυτος καὶ δολοφραδῆς καὶ ὄνειδος οὐσα καχοποιόν.

10 § Ἄλλως. ταῦτά φησι δυσανασχετῶν ἐπὶ τῷ ἀδίκως ἀναιρεθῆναι
τὸν Αἴαντα διὰ τὰ ψεύδη τοῦ Ὀδυσσέως. διὸ καὶ φησιν· ἦν
ἄρα τις καὶ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ἀπάτη, οὐ μόνον παρ' ἡμῖν.

58. Τῶν δὲ ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν]
ἀφάντων ἀντὶ τοῦ ἀφανῶν, εὐτελῶν. τὸ δὲ ἀντείνει ἀντὶ τοῦ
15 ἀνατείνει, ἐπαίρει. σαθρόν, πρὸς ὀλίγον. § ὁ δὲ νοῦς· τῶν δὲ
ἀδόξων τὸ κῦδος μεγαλύνει καὶ ὑποῖ σαθρόν αὐτῶν τὸ κλέος·
οἰκόβιος γὰρ ἡ τῶν ἀδίκων δόξα καὶ εὐκατάακτος.

p. 18. 19: » . . . πολεμιζόμενοι] haec enim lectio libris tradita est
et scholiis confirmata: πολεμιζόμενοι δὲ ἀντὶ τοῦ πολεμιζόντες ἐνε-
ργητικοῦ καὶ διακονοῦντες: etsi Aristarchus fortasse aliter legit: ὁ
δὲ Ἀρ. — κινούμενοι. hoc scholion non integrum esse manifestum
est, ex manca autem ista circumlocutione vix eruas, quid ille le-
gerit et quomodo interpretatus sit.

1 καὶ ὁ αἴας B et edd. — In Aristarchi paraphrasi vocabulum
quo ῥῆξαν Pindaricum reddidit grammaticus, intercidit. Idem sen-
sit Kayser (Lectt. Pindd. p. 83), qui post ὁ Αἴας verbum ἐνῆραξαν
vel simile quid inserendum esse dixit. — ὑπό] ὑπό τε D. — 2 ἀν-
δρεία] μαρτυρία BDrfs w. — καὶ] ὡς D. — 4 πλεῖστα BDrfs w et duo
Homeri codices. — 5 παρά D. — In B prima manus postea induxit
quae post θανόντι sequebantur: τζέτζης· οὐχὶ περὶ τοῦ αἴαντος περὶ
δὲ τοῦ δολίου Ὀδυσσέως τοῦ (?) et locus Homericus sane
Ulyssis virtutem, non Aiaceis, testatur. — 6. 7 παρὰ λογισμὸς r.
— 7 ἐν ἔθει wbha. — δὲ om. D. — προσήγαγε D. — 8 ἐχθρὰ]
τῶν D. — 9 σύμφυτος B et edd. — 10 ταῦτα φησὶ Drfs w. —

59. *Εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ*] ὦ Ζεῦ πάτερ, μὴ γένοιτό μοι τὸ ἦθος τοιοῦτον, ἀλλὰ τὰς τοῦ βίου μου κελεύθους καὶ ὁδοὺς ἀπλανεῖς φύλαξον, τουτέστιν ἀπλᾶς καὶ ἀκαχοήθεις ἀνύοιμι· ὅπως μὴ τελευτήσας τοῖς παισὶ 5 μου κακὴν καταλείψω φήμην, τουτέστιν ἵνα μὴ δυσφημηθῶσιν οἱ ἐμοὶ παῖδες ἄδικά μου πράξαντος.

63. *Χρυσὸν εὖχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραν-*
τον] ἕτεροι μὲν οὖν χρυσὸν πολλὸν εὖχονται, κτήσασθαι δηλονότι, 10 ἄλλοι δὲ γῆν πολλήν πρὸς γεωργίαν· ἐγὼ δὲ εὖχομαι τοῖς πολί-
ταις ἀρέσσαι καὶ τεθνάναι ἐπαινῶν μὲν τὰ ἄξια τοῦ ἐπαινεῖσθαι, 15 φόγον δὲ καὶ μέμφιν τοῖς ἀδίκους ἐμβάλλων.

68. *Αὔξεται δ' ἀρετὰ χλωραῖς ἐέρσαις*] ἀντὶ τοῦ ταῖς χλωροποιοῖς δρύσιν· αὐται γὰρ τῶν φυτῶν αὐξητικάι. τὸ δὲ ἐξῆς· αὐξεται δὲ ἀρετὰ ἐν σοφοῖς τε καὶ δικαίοις τῶν ἀν- 15 θρῶν ἀερθεῖσα, ὥς ὅτε δένδρον χλωραῖς ἐέρσαις πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα. § ὁ δὲ νοῦς· αὐξεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνθρώπων ὑψωθεῖσα τοῖς σοφοῖς καὶ δικαίοις λόγοις τῶν ποιητῶν, ὥσπερ καὶ φυτὸν ἐπαίρεται πρὸς αἰθέρα καὶ αὐξεται ταῖς χλωροποιοῖς δρύσιν. § ἡ οὕτως· ὥσπερ δένδρον ὑδατι ποτιζόμενον εἰς

ἀνεραιθῆναι r. — 11 καὶ φησὶν Drfsw. — 12 τίς Drfswbh. — 13 In textu cum codd. rec. δ' ἀφάντων editur. — συντείνει B et edd. — 15 δὲ post τῶν om. D. — 16 ἐνδόξων D. — 17 ἐνκάτακτος h; ἐνκατάακτος] »Sic Rom. quia est a voce ἄγνυμι, quacum compositae praepositiones etsi solent ultimam vocalem abiicere, tamen eadem retineri potest, quod non licet in verbo ἄγω, duco. Olim legabatur ἐνκάτακτος.« Boeckh. Bulle (De Pindari sapientia p. 60) in postrema scholii parte mirum hunc ignoti poetae versum delitescere putat: οἰκόβιος δ' ἀδίκων δόξῃ (sic) τε καὶ ἐνκατάακτος.

2 πάτερ ex D addidi. — In B fort. ναί pro μή est. — 3 μου] μοι B (hic fort. μοι^{ου}) et edd. — 5 ἵνα δυσμηθῶσιν (om. μῆ) D. — 7 χρυσίον D, χρυσὸν δ' B et edd. — 8 δῆλον ὅτι D. — 9 πρὸς γεωργίαν om. D. — 10 τεθνάναι D. — 13 ταῖς om. D. — 14 fort. ἀρετὴ scribendum. — 15 ἀνθεῖσα rfs, ἀρθεῖσα bha. — 17 ὑψωθεῖσαν D. — 19 ἐς D.

ὑψος αὔξεται. § ἡ οὕτως· ἡ ἀρετὴ τῶν δικαίων ἐπιτυχάνουσα ὑφούται. τὸ δὲ ἐξῆς· ὡς δένδρον αἰσσει πρὸς αἰθέρα ὑγραῖς ἐέρσαις, οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ σοφοῖς ἀνδράσι καὶ δικαίοις αὔξεται ἀερθεῖσα.

5 71. Χρεῖται δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν] καὶ πᾶσαι χρεῖται τῶν προσφιλῶν ἀνδρῶν, φησίν, οἷονεὶ καὶ πρᾶξις πᾶσα ἀνδρῶν προσφιλῶν καὶ δικαίων, αὐξάνεται τοῖς ὕμνοις, ἐξόχως δὲ τὰ περὶ πόνοους κατορθώματα. § Ἄλλως. κατὰ πολλὰ τις χρεῖαν ἔχει, φησί, τῶν φίλων ἀνδρῶν· οὐ διὰ παντὸς δὲ τῶν
10 αὐτῶν εἰσιν αἱ χρεῖαι, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλου, πῇ μὲν ἐν τοῖς πόνοις καὶ ἔργοις, πῇ δὲ καὶ τέρπεται ὁρῶν τις πιστὸν φίλον· νῦν δὲ δηλαδὴ τοῦ Πινδάρου χρεῖα, ἵνα ὑμνήσῃ τὸν νικηφόρον.

1 ὑψος] μῆκος D. — αὔξεται (om. ἡ οὕτως — αὔξεται v. 3) ἀερθεῖσαι D. — 2. 3 πρὸς αἰθέρα ὑγραῖς ἐέρσαις corruptum videtur, est enim apud Pindarum χλωραῖς ἐέρσαις . . . πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα. Erit ergo scribendum πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα χλωραῖς ἐέρσαις, vel πρὸς αἰθέρα ὑγρὸν ἐέρσαις vel πρὸς αἰθέρα (ὑγρὸν) χλωραῖς ἐέρσαις. — Ceterum conf. Bergkii notam: »Critici cuiusdam additamentum esse αἰσσει, qui id agebat, ut numerum versus redintegraret: neque schol. 1 repperit, . . . neque paraphr. . . . Neuter αἰσσει agnoscit; schol. 1 utrum ἐν legerit an interpretandi gratia adiecerit, incertum; par. nudum dativum repperit, idem, ut solet liberior conformare poetae orationem, λόγοις τῶν ποιητῶν largitur de suo. Sed schol. 2 . . . testatur additamentum αἰσσει neque vero praep. ἐν agnoscit.« Scripsit igitur Bergk αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον, αἶψα, (αἰσσει pro αἶψα codd.) ἐν (om. ἐν codd.) σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα, collato Nem. XI 17 ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσι νιν αἰνεῖσθαι χρεῶν et Clem. Paedag. I 154 ἀρετὰ γὰρ ἐπαίνομενα δένδρον ὡς ἀέξεται. Mihi paraphrastes quoque Bergkii coniecturam firmare videtur (cfr. λόγοις τῶν ποιητῶν et αἶψα) nisi quod is αἶψα non ad αὔξεται, sed ad ἀερθεῖσα rettulisse videtur, dum alius scholiasta ad v. 71 vulg. verba sicut Bergk fecit coniungens αὐξάνεται τοῖς ὕμνοις profert. — 8 ἄλλως om. D, qui novum scholium ab κατὰ etc. incipit. — κατὰ πολλάκις χρ. D. — 9 διὰ παντὸς ex D est pro διαπ. — 10 εἰσιν D. — ἀλλὰ ἄλλοτε D. — 11 τις πιστὸν φ. scripsi, τις om. D, τις τὸν φ. B et edd.

73. *Μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὕμναισιν*] ἐπιζητεῖ δὲ καὶ ἡ τῶν ὕμνῳ τέρψις τὸ πιστόν, ὥστε θέσθαι ἐν ὕμναισιν, τουτέστι θεωρῶσαι· καὶ ἡμεῖς δὲ φιλοῦντες ὑμᾶς κατὰ ἀλήθειαν, θεωροῦντες τερπόμεθα. *Εὐριπίδης* (Ion 732).

5 *Εἰς ὕμνατ' εὖνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ.*

75. *Ὡ Μέγα*] ὡς τεθνηχότος τοῦ Μέγα οὕτω φησὶν· ἐμοὶ δὲ ἀδύνατον, ὦ Μέγα, τεθνηχότος σου τὴν ψυχὴν ὑπ' ὄψιν καὶ πίστιν ἀγαγεῖν.

77. *Κενεῶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος*] τουτέστιν ἐὰν 10 *ἐλπίσω* τὰ ἀδύνατα, κενὸς ἔσομαι. § ἢ οὕτω· τῶν δὲ ματαίων ἐλπίδων ἀσθενὴς καὶ ἀβέβαιος ἢ ἔκβασις.

79. *Σεῦ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε*] *Χαριαδῶν* φυλὴ, ἀφ' ἧς ὁ νικηφόρος. τὸ δὲ ἐξῆς· τῇ δὲ σῇ πατρίδι καὶ τοῖς *Χαριάδαις* ἀναστηρίξαι καὶ ὑπερεῖσαι εὐτονον μουσικὴν στήλην 15 *βούλομαι* ἔνεκα τῶν δυνατῶν σου ποδῶν καὶ νικηφόρων. δρόμῳ γὰρ ἐνίκησεν. § ὁ δὲ νοῦς ὅλος· τὸ μὲν ἀναστήσαι τὸν

2 »schol. ut videtur πιστόν [pro πίστιν] legit.« Bergk in ed. 3. — 3 δὲ om. D. — Ante *φιλ.* in B *φιλονεικοῦντες* deletum est. — 5 Euripidis locus in codd. sic legitur: *εἰς ὕμνατ' εὐρὸν φωτὸς ἐμβλέψει γλυκύ*, nisi quod manus tertia in B super *ρὸν* syllabam *νου*, super *φει* syllabam *πει* adscripsit; *βλέπειν* rfswb, (*ἐμ*)*βλέπειν* h, *ἐμβλέψαι* scripsi cum codd. Eurip. — 7 ὑπο' ὄψιν (sic) r, ὑπὸ ὄψιν fswbha. — 8 Ex hoc scholio Triclinius quem etiam Hartung secutus est, *πίστιν* in textum induxit pro eo quod antea in codd. legebatur *πιστά* vel *πίσταν*, cuius loco nunc e Mommseni (Bergkii) emendatione improbante licet Schnitzero *πιστόν* editur duce scholiasta ad v. 73. — 10 οὕτως D. — 12 *Χαρ.* τὲ D. — Fort. *Χαριάδαι* pro *Χαριαδῶν* scribendum. — 13 τῇ δὲ σῇ] τὰ δὲ τῇ D. — 14 ὑπερεῖσαι vox in B legi non potest, *ιδρύσαι* D. — 16 ἐνίκησαν edd., corr. etiam Boeckh in notis. — Ad ἐνίκησαν subintelligendum esse οἱ πόδες sententia erat Hartungi, qui praeterea haec de paraphrasi hallucinatur: »Diese Worte beweisen wenigstens das, dass von *οἷς δὴ δοῦν* nichts im Texte zu finden war. Durch *νικηφόρων* soll *εὐωνύμων* wiedergegeben werden. Das *δυνατῶν* dient entweder zur Deutung des nämlichen Prädikates, oder (was wahr-

τεθνεῶτα, φησίν, ἀδύνατόν μοί ἐστι· τῇ δὲ πατρίδι καὶ τῇ φυλῇ,
ἥ ἐστι Χαριάδαι, ὑπερεῖσαι λίθον Μουσαῖον, τουτέστι στήλην
ἀπὸ Μουσῶν, ἤγουν τὸν ὕμνον, δυνατός εἰμι, ἐφ' οὗ ἡδρασμένοι
ἔσσονται ἔνδοξοι. λάβρον δὲ τὸν λίθον τῶν Μουσῶν ἀλληγορι-
5 κῶς τὴν ἀπὸ τῶν λόγων εὐτονον στήλην φησί· λάβρον δέ, διὰ
τὸ ρεύματι χρῆσθαι τοὺς ποιητάς.

82. Χαίρω δὲ πρόσφορον] χαίρω ὅταν ἦ, φησί, τὰ
πεπραγμένα πρόσφορα τῷ λόγῳ· χαίρω δὲ περὶ τῶν διὰ τοῦ
ὕμνου κόμπων· ποιητῆς δὲ τις τοῖς ὕμνοις ἀνώδυνον τίθησι τὸν
10 πόνον τῷ νικηφόρῳ. § Ἄλλως. ταῖς ἐπιδόαις, φησίν, ἀνώδυνον
τις ἔθηκε τὸν κάματον· ἐδόκουν γὰρ οἱ ἄρχαῖοι ταῖς ἐπιδόαις
ἴασιν καὶ θεραπείαν εὐρίσκειν. Ὅμηρος (Od. T 457)· Ἐπαιδῆ
δ' αἶμα χελαινὸν ἔσχεθον. πρὸς τί δὲ τοῦτο εἶπεν; ὅτι ὡς
ἐπωδῇ τις χρυσάμενος κουφίζει τὸν κάματον, οὕτω καὶ ἐγὼ ὡς
15 ἐπωδῇ χρυσάμενος τῷ ὕμνῳ κουφίσω τὴν κακοπάθειαν τοῦ
ἡθληχότου.

scheinlicher ist) zur Erklärung eines zweiten, dem Namen ποδῶν
beigegebenen Adiectivs. Die Vergleichung mit V. 28 δισσῶν στα-
δίων — ἄγαλμα kann uns über dasjenige, was hier müsse gestan-
den haben, nicht lange im Zweifel lassen.« Scripsit ergo δισσο-
δρόμων pro δις δὴ δυῶν. — μέν] μὴ D. — Hunc scholiastam aut
δ' particulam post Μέγα, τὸ non legisse, aut saltem verum loci
sensus divinando assecutum esse credidit Hartung.

1 μοι ἐστί D. — καὶ τῇ φυλῇ om. D. — 2 ἥ ἐστι] οἷ εἰσι D.
— 3 ἤγουν] ἤτοι? — 4 λαῦρον B, etiam in textu. — 5 ἔστονον
φησί στήλην D. — λαῦρον B. — 7 πρόσφρων D. — ὅτ' ἂν D. —
Apud Pindarum est χαίρω δὲ πρόσφορον ἐν μὲν ἔργῳ κόμπων εἰς.
Confer Bergkii notam in ed. 3: »Schol. videtur legisse πρόσφορον
εἰ μὲν ἔργ' ἦ, κόμπων εἰς« et in ed. 4: »Quid schol. legerit scri-
bens χαίρω ὅταν ἦ τὰ πεπραγμένα πρόσφορα τῷ λόγῳ, non liquet.«
Wiskemann (p. 21) χαίρω δὲ προσφόρῳ ἐν μὲν ἔργῳ κόμπων εἰς
eum legisse putat; Hartung saltem ἐν μὲν ἔργῳ eum in textu non
habuisse contendit. Fort. male κόμπῳ ἔργον legit. — 8 χαίρω D,
ut Boeckh coniecit, χαίρει B et edd. — 9 δὲ τις rfs w. — 10 πό-
νον] ὕμνον D. — 11 τις om. D. — 12 ἴασιν D. — ἐπ' ἀοιδῇ D,

85. Ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος δὴ πάλαι] τουτέστι τὰ ἐγκώμια ἐγράφετο καὶ πάλαι, πρὶν καὶ τοὺς Ἀργεῖους ἐπιστρατεῦσαι ταῖς θήβαις, τουτέστι πρὶν τὰ Νέμεα τεδῆναι ἢν ἐγκώμια. στρατευσάντων γὰρ τῶν περὶ Ἀδραστον ἐπὶ θήβας
 5 ὁ Ἀρχέμορος ὑπὸ τοῦ δράκοντος διεφθάρη, οἱ δὲ ἐπ' αὐτῷ τοῦ μόρου ἄρξαντι τὰ Νέμεα ἔδθηκαν.

ἐπαιδοί B et edd. — 14 ἐπαιδοῖ BDrfswbh. — τις] καὶ D, τις rfswbh. — οὕτως D. — 15 ἐπωδὴ D.

1 δὴ πάλαι om. D. — 4 παρὰ D. — θήβαις D. — 5 ὑπὸ τ. ὁρ. om. D. — 6 Ante ἄρξαντι excidisse videtur αὐτοῖς, conf. p. 9, 14. 15 ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος. — ἔδθηκαν τὰ νέμεα. τέλος D (scilicet quod Nem. IX. X. XI κεχωρισμέναι φέρονται). — τέλος τοῦ ὀγδόου τῶν νεμέων εἶδους rfsw.

Ἐπίνικοι Νεμεονίχαις. (᾿Ωιδαὶ κεχωρισμέναι.)

Χρομίῳ Αἰτναίῳ ἄρματι. ᾿Ωιδὴ θ'.

Ἡ ἐννάτη ᾠδὴ μονοστροφική ἐστιν ἐκ κώλων δώδεκα. Τὸ α' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' τὸ αὐτό. Τὸ γ' 5 τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ε' ιαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς' δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ' ἐγκωμιολογικὸν μετατεθείσης τῆς πρώτης ἐπὶ τὴν ἐσχάτην. Τὸ η' ιαμβέλεγος, μετατιθεμένης τῆς τελευταίας ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Τὸ θ' πενθημιμερές δακτυλικόν. Τὸ ι' δίμετρον ιαμβικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ια' τὸ αὐτό. 10 Τὸ ιβ' πενθημιμερές ιαμβικόν.

Nem. IX. Apparatum criticum scholiorum ad Nem. IX. X. XI satis accurate conguessit, nonnullos scholiastarum auctorumque a scholiastis citatorum locos ex coniectura felicissime emendavit Tycho Mommsen in »Parergis Pindaricis« (Francofurti a. M. 1877), quem libellum cum B et D codices conferrem semper ante oculos habui, quo evenit ut mea horum codicum collatio non nihil accuratior quam collatio a Mommseno in lucem prolata evaderet. Doleo tamen, quod minores accentuum in D libro errores in hac quidem scholiorum parte enotare neglexi. — Inscriptio in edd. est: *περὶ τῶν κώλων τοῦ αὐτοῦ εἶδους* in rfswb, *περὶ τῶν κώλων τοῦ ἐννάτου τῶν Νεμέων εἶδους* in ha, inscriptio deest in codd. — In D scholium metricum post schol. ad v. 13 insertum legitur. — 3 ἐστι κατὰ δυωδεκάδας διηρημένη edd. — 7. 8 τεθείσης τῆς α' D. — 8 ἐσχάτην] ἢ προσοδιακὸν τρίμετρον καθὸ καὶ ἐν τοῖς ἄνω add. f in marg.

P. 255, 1 lemma *Σικυώνιοθεν Μοῖσαι* addunt edd., in quibus praeterea verba quae nunc post *ἑαυτοῖς ἔθυσαν* (p. 256, 1) leguntur ab *ὁ δὲ Χρόμιος οὗτος* usque ad *Αἴτην φασί* (p. 256, 6), statim post metrica translata sunt praefixo lemmate *περὶ τῆς ἐπιγραφῆς* (*αὐτοῦ* add. f, π. τ. ἐπ. omm. ha) *Χρομῖω Αἰτναίῳ* et ante *νεοκτίστον* (p. 256, 6) alio lemmate *Τὸν νεοκτίσταν* addito, male, cum Mommseno iudice sic *ταύτην* (p. 256, 7) iam non habeat quo referatur. Confer ceterum de toto hoc de Clisthene Sicyonio scholio Boeckhii notam: »Halicarnasseum non alium esse quam Herodotum, et per se probabile est, et verisimilius fit ex eiusdem commemoratione ad vs. 25. Sed quum Pythiorum Sicyone celebratorum (cf. schol. Nem. X. 49. 76.) ne minimum quidem apud Herodotum vestigium inveniatur, scholiastam partem eorum, quae de sollemnibus in Adrasti honorem Sicyone actis apud Herodotum V, 67 narrantur, ad Pythia Sicyonia traxisse mihi persuadeo: maxime ob eam causam, quod Pythia ipsa Pindarus ab Adrasto instituta dicit vs. 20. vulg. collato scholiaste ad vss. 20. 25. Et Herodoti quidem verba interciderunt eo loco, ubi lacunam notavi: quae sequuntur, alius scriptoris sunt, qui Pythia a Clisthene instituta esse narraverat tempore Cirrhaei belli, cuius dux fuit. V. Pausan. X, 37, 4. II, 9, 6. Polyæn. Strat. III, 5. Et credibile est sacrificium olim Adrasto dicatum simul cum Pythiorum institutione in Melanippum translatum esse et in ipsis his Pythiis peractum, ludos autem quos Adrasto, ut ferebatur, auctore iam antea Sicyonii Apollinis in honorem celebraverant, antiquatos et Pythia in eorum locum substituta esse: quibus positis non solum quomodo Pindarus Pythiorum institutionem Adrasto tribuere, verum etiam cur scholiastes Herodoti locum huc advocare potuerit, satis intelligitur. Accedit quod Clisthenes certamina rhapsodorum sustulit, quae in Apollineis illis ludis habita esse consentaneum est: atque ea potissimum respexisse grammaticus videtur, ubi ad Herodotum provocat, quod aliunde credo cognoverat, in Apollineis Adrasti ludis Sicyone olim rhapsodos cecinisse. Cuius autem scriptoris ea sunt, quae de Clisthene hoc loco traduntur? Ni fallor, Menaechmi Sicyonii, qui post Herodotum etiam ad vs. 30 commemorator. Igitur scribe: *Μέναιχμος δὲ ὁ Σικυώνιος ἐναντία τούτῳ γράφει. φησὶ δὲ* etc. Uterque autem locus est ex *Σικυωνιαχοῖς* (Athen. VI, p. 271. D.): neque tamen in hac re omittendum videtur, Menaechmum etiam Pythicas rhapsodorumque res egregie calluisse, qui et *Πυθικὸν* et

Περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι Πυθίων ὁ Ἀλικαρνασεὺς οὕτω γρά-
φει· φησὶ δὲ ἐν τῷ πολέμῳ τῶν Κρισαίων κατὰ
θάλασσαν ῥαδίως τὰ ἐπιτήδεια ποριζομένων καὶ διὰ τοῦτο
μακρᾶς γενομένης τῆς πολιορκίας, Κλεισθένην τὸν Σικυώνιον
5 ναυτικὸν ἰδίᾳ παρασκευάσαντα κωλύσαι τὴν σιτοπομπίαν αὐτῶν,
καὶ διὰ ταύτην τὴν εὐεργεσίαν τὸ τρίτον τῶν λαφύρων ἔδοσαν
τῷ Κλεισθένει καὶ Σικυωνίοις, ἀφ' οὗ καὶ Σικυώνιοι τὰ Πύθια

de rhapsodis scripserit. V. schol. Pyth. IV, 313. et Nem. II, 1.
cum nota: quamquam priorem locum alii Menaechmo nulla causa
tribuit Voss. H. Gr. I, p. 65. Mommsen quoque recte hoc frag-
mentum a Boeckhio Menaechmo Sicyonio tributum esse putat,
atque improbat, quod Carolus Müller, qui Scriptores Rerum
Alexandri M. cum Arriano edidit (Paris. 1846) inter fragmenta
undecim Menaechmi quae collegit p. 145 sq. neque hoc habet, neque
de Boeckhii suspicione ullam facit mentionem.

1 ἀλικαρνασεὺς Dr. — οὕτως D. — 2 Lacunam indicavit
Boeckh. — 4 γινόμενης D, sed ἰ fort. ex corr. — Κλεισθένη D. —
σικυόνιον D. — 7 Σικυωνίαν edd., σικυωνίους D, in quo Mommsen
aut Σικυωνίας aut Σικυωνίους ambiguo compendio exaratum esse
male dicit, atque idem Mommseno teste praeciens Odofredus
Müller olim adscripsit suo exemplari »Dorum« (vol. I pag. 144
not. 3. ed. Schneidewin). Etiam B liber evanidam codicis scri-
pturam iterum iterumque diligenter inspicienti σικυωνίους habere
mihi videbatur. » Quae si vera est huius fragmenti scriptura,
Amphictyones, qui Clisthenem bello Crissaeo praefecerant, ob in-
signia quae classe aedificata acceperant beneficia victoria repor-
tata tertiam praedae Clistheni et Sicyoniis concessisse, non
tertiam praedae et Sicyoniam uni donasse, i. e. ex privato re-
gem fecisse dicuntur. Nec refragatur, quod in eodem scholio
Clisthenes ἰδίᾳ classem comparasse refertur, nam poterat etiam
tyrannus suo sumptu non publico parare. Narrat autem Pausanias
(10, 37, 4) Amphictyonas tyrannum Clisthenem ducem creasse
(Κλεισθένην Σικυωνίων τυραννοῦντα προέστησαν) eodemque spectant
eiusdem Pausaniae (2, 9, 6) verba συμπολεμήσας Ἀμφικτύοσιν, ut
inter pares. Adde quod non Σικυωνίαν sed τὴν Σικυωνίαν expectes
dicturum fuisse Menaechmum, si terram significare voluisset. Nam

πρῶτον παρ' ἑαυτοῖς ἔθεσαν. Ὁ δὲ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἰέρωνος, κατασταθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος· ὄθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. αὐταὶ δὲ αἱ φῶδαι οὐκέτι Νεμεονίαις εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται.

- 5 1. Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος] ἀπὸ τοῦ χοροῦ ὁ λόγος. ἔνιοι δέ, κωμάσομεν εἰς τὴν Αἴτνην, φασί. νεόχτιστον δὲ ταύτην φησίν, ἐπειδὴ ἦν ὁ Ἰέρων νεωστὶ αὐτὴν ἀναχτίσας, πρότερον Κατάνην καλουμένην. ξείνων δὲ θύραι, αἱ τῆς φιλοξενίας. τὸ δὲ νενίκανται ἀντὶ τοῦ ἡττηνται· παντὶ οὖν εἰκου-
10 σαι ξένῳ καὶ οὐδένα ἀπελαύνουσαι νικῶνται τῇ φιλοξενίᾳ τοῦ νικηφόρου· ἢ νίκας ἔχουσιν, ἐν οἷα τρόπῳ ἐστεφανῶσθαι τὸνδε, ἀντὶ τοῦ στέφανον ἔχειν. τὴν δὲ ὅλην Αἴτνην εἰπὼν ἐπὶ ἡγερεκε Χρομίου δῶμα, ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ (Od. θ 362—3)·

Ἡ δ' ἐς Κύπρον ἔκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,

- 15 Ἐς Πάφον.

§ ὁ δὲ νοῦς οὕτω· χορεύσωμεν, ὦ Μοῦσαι, καὶ ὑμνήσωμεν ἐκ Σικυωνίως ἡκοντες, καὶ παρὰ τοῦ ἐκεῖσε Ἀπόλλωνος εἰς τὴν καλίστην Αἴτνην, ἐν ᾗ πᾶσιν ἀνεωγυῖαι αἱ θύραι τῆς οἰκίας τοῦ Χρομίου ἡττηνται ὑπὸ τῶν ξένων, ἔνθα πᾶσι ξένοις ὁ πλοῦσιος

in his nisi praepositione vel eius simili adverbio praemisso non solet omitti articulus apud melioris aetatis scriptores. Mommsen; Σικυωνίοις etiam Blass probavit (Jahresbericht über die Fortschritte der class. Alterthumswissenschaft. 1880. p. 213).

- 1 παρ' αὐτοῖς D. — δὲ om. edd. — 3 αἱ φῶδαι om. D. —
6 κωμάσομεν (?) B. — 7 φασιν [B] edd. — οὖν pro ἦν D. —
10 ξένων D. — ἀπελαύνουσαι edd. ante Boeckh., corr. Schneider. —
11 ante ἢ paragraphi signum addidit Boeckh. — 13 σῶμα D. —
13. 14 εἶναι· τὸ δ' ἐς D. — 14 ἢ [BD] bha, Ἡ δ' r, H δ' fsw. —
δ' ἐς] δ' ἄρα est apud Homerum. — φιλομειδῆς rfs. — 15 om.
D. — 16 οὕτως D. — 17 περὶ τοῦ rfs. b. h.; corr. Heyne in notis.
— 18 αἴτνην D. — ἀνεωγυῖαι B, ἀνεωγῆαι D. — αἱ Boeckh addi-
dit. — 18. 19 τοῦ Χρ. τῆς οἰκ. B et edd.

οἶκος ἀνέφκεται ὑπὸ φιλοξενίας ἡττηθεῖς. ἄγε θῆ οὖν, ὦ Μοῦσαι, διανύσατε καὶ πράσσετε τοὺς ἡδυτάτους διὰ λόγων ὕμνους. τὸ γὰρ τοὺς λοιποὺς κρατοῦν καὶ νικῶν ἄρμα ἐλαύνων ὁ Χρόμος τῇ τε Αἴτῳ καὶ τοῖς δυὸν αὐτῆς παισὶ τὸ θαυμάζεσθαι

1 φιλ. νικηθεῖς D. — 2 διανύσατε D. — 4 Αἴτῳ codd. (sed in B η incertum) et Boeckh, Αἴτῳ rell. edd. »Praeterea nihil discrepant codd., quod addo propter Kayserum, qui *καυμάζεσθαι* scribendum esse ratus est.« Mommsen p. 7. — αὐτῆς] αὐτοῖς rf. — παισὶν D. — Hermann modo (apud Boeckhium) *παισὶν αὐτόν*, modo (Notae ad Pind. p. 388) *παισὶν αὐτὸ θαυμ.* coniecit, sed neutro opus iudice Boeckhio. Kayser (Lectt. Pindd. p. 84) τὸ *καυμάζεσθαι* coni., Bergkio contra hoc τὸ *θαυμάζεσθαι* indicio est scholiastam apud Pindarum non αὐδᾶν *μανύει* legisse, sed aut *αὐχάν* Hermanni coniecturam, aut potius *καύχαν*, quemadmodum infra v. 7 paraphr. *καύχας* ἐπέων ἀοιδά interpretetur *θαυμαστή τις λόγων ᾠδή*. Christio quoque »αὐχάν scholiasta legisse videtur.« Similiter Hartung: »denn nur dieses [αὐχάν] insofern es rühmen bedeutet, kann den Begriff der Bewunderung einschliessen. Und dieser Begriff passt auch zu *μανύει* besser, und entspricht zugleich besser dem geforderten Sinn beten, geloben, insofern es synonym mit *εὐχεσθαι* ist. Hesych αὐχάν· καύχησιν—αὐχέω· εὐχομαι—αὐχέεις· σεμνός.« Confer etiam Heynium in ed. 3: »Nescio quid Schol. spectet: τῇ τε Αἴτῳ τὸ θαυμάζεσθαι δίδωσι« et Hermannum (Notae ad Pind. p. 388): »Perobscure hoc dictum est, αὐδᾶν *μανύει*. Recte tamen explicuisse videtur Heynium. Scholiastes videtur aliam lectionem habuisse.« Praeterea Mommsen annotat: »ex scholio Triclinii οἱ μὲν, τὸν ὕμνον, φασίν, ἀνατίθηναι—οἱ δέ, τὴν αὐτοῦ βοήν τοῖς θεοῖς καταμηνύει, ἥρουν δείκνυσιν ἃ διὰ τὴν αὐτοῦ φιλοξενίαν αὐτῶν ἄδουσιν, nihil effici nisi legisse videri omnes αὐδᾶν, fluctuassee verum utrum *μανύει* de ἀναδήματι tralaticium, an de καταμηνύσει proprium acciperent.« Mihi nihil certius videtur, quam traditum αὐδᾶν a scholiasta lectum esse; viros doctos in errorem induxit quod non attendebant peculiarem verbi *θαυμάζειν* apud scholiastas veteres usum, quo idem fere ac praedicare significat. Confer schol. ad Nem. V 34 *δύναμαι πλέον πάντων θαυμάσαι αὐτοὺς* (in eodem scholio *ἐπαινέσαι*, *ἐγκωμιάζειν* dicitur in eadem re) et schol. ad Nem. V 91.

δίδωσιν, οἷσιν αὐτοῖς τῆς ὁμηλοτάτης Πυθῶνος καὶ ὁμοκλήροις καὶ ἴσοις ἐπισκόποις.

8. Τὸ κρατήσιππον γάρ] κρατήσιππον ἦτοι τὸ συνέχον ἐν τάξει τοὺς ἵππους, ἣ τὸ κρατοῦν καὶ νικῶν τοὺς ἐναντίους.

13. Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων] ἔστι γάρ τις παλαιὰ παραινέσις καὶ παρὰ ἀνθρώποις ἀδομένη, ὥς οὐ δεῖ τὸ ὑπὸ τινος κατεργαζόμενον καλὸν σιγῇ παραδιδόναι, ὥστε εἰς γῆν κατενεχθῆναι καὶ ἄδοξον διὰ τῆς σιωπῆς γενέσθαι. § τὸ οὖν ἐπιτελεσθὲν ἀγαθὸν οὐ δεῖ, φησί, τῇ σιγῇ παραδοῦναι οὐδ' ἀνεπισημάντων ἀφεῖναι.

16. Θεσπεσία δ' ἐπέων καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος] τοῖς νενικηκόσι, φησί, πρόσφορός ἐστι καὶ εἰκνῖα ἢ διὰ τῆς

1 αὐτοῖς τοῖς τῆς D. — καὶ ante ὁμοκλ. fort. delendum est, nam καὶ ἴσοις nihil nisi vocis ὁμοκλήροις interpretamentum est. — 3 κρατήσιππον ante ἦτοι om. D, probante Mommseno. — 4 τὸ ex BD addidi. — καὶ τὸ νικῶν D. — 5 Post ἀνθρώπων edd. τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύφαι lemmati addunt. — 6 παρ' ἀνθρ. D. — 9 ἐπιτελεστικὸν codd. et edd., corr. Kayser (Lectt. Pindd. p. 84). — παραδιδόναι B et edd. — 10 ἀφίεναι Boeckh propter praecedens παραδιδόναι; male, cum schol. Pindaricum καλύφαι reddere voluerit. — 11 καύχας B, καύχης D. — ἀοιδὰ πρόσφ. om. D. — 12 νενικόσι r. — Leutsch in Adnotatiunculis de Pindari carminis Nemei noni prooemio (Gottingae 1859) θεσπεσία δ' ἀγαθοῖς καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος apud poetam legendum esse coniecit: »accedit denique coniecturae nostrae commendatio ex antiqui scholiastae explicatione: τοῖς νενικηκόσι, φησί, πρόσφορός ἐστι καὶ εἰκνῖα ἢ διὰ τῆς καυχήσεως ᾠδή.« Contra Rauchenstein (Philol. XIII p. 434) scholiastas καύχας legisse et dativum τοῖς νενικηκόσι cum dativum casum a πρόσφορος pendentem in textu non invenissent de suo addidisse contendit. »Quum genetivus καύχας VV. DD. male haberet, in eo solo corruptio quaerebatur, quam etiam alibi latere suspicor. Nam τοῖς νενικηκόσι vix dubium quin synonyma vox explicetur, quae quidem in lemmate nunc deleta est; irrepsit videlicet in eius locum ex superioribus ἐπέων (vs. 3). Repono ἀρετὰν et scribo θεσπεσίαν δ'.

καυχήσεως ᾠδή· τίνες γὰρ ἄλλοι μέλλουσι καυχᾶσθαι ἢ οἱ νική-
σαντες; Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι καύχην τὴν καύχῃσιν, καὶ ἄνθην τὴν
ἄνθησιν, καὶ βλάστην τὴν βλάστησιν. § ἢ οὕτω· προσφορω-
τέρα ἐστὶ τῆς καυχήσεως ἢ τῶν ἐπῶν ᾠδή· ἢ πρόσφορος καὶ
5 ἀγαθὴ τις ἢ τῆς τῶν ἐπῶν καυχήσεως ᾠδή ἢ ἡ καυχητικὴ ᾠδή.
§ ὁ δὲ νοῦς· ἀλλ' ὅτι πρόσφορός ἐστι καὶ ἀρμόζουσα τοῦτοις
θαυμαστῇ τις λόγων ᾠδή.

18. Ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγα] ἑαυτῷ παρα-
κελεύεται ὑμνεῖν τὸν νικηφόρον. βρομία δὲ ἡ φόρμιγξ, ἥτοι
10 παρὰ τὸν βρόμον καὶ τὸν ἦχον τὸν ἀποτελούμενον κατὰ τὸν κι-

ἀρετὰν καυχᾶσθ' ἀοιδὰ πρόσφορος. « Kayser, Lectt. Pindd. p. 84.
»Kayserus p. 84 ex scholiis extorsit haec: *θεσπεσίαν δ' ἀρετὰν*
καυχᾶσθ' ἀοιδὰ πρόσφορος. Mihi haec Scholiastae verba conside-
ranti: πρόσφορος καὶ ἀγαθὴ τις ἢ τῆς τῶν ἐπῶν καυχήσεως ᾠδή ἢ
καυχητικὴ ᾠδή, in mentem venit, scripsissetne poeta: *θεσπεσία δ'*
ἐπέων καυχᾶσθ' ἀοιδὰ πρόσφορος. Interim a Boeckhio steti. «
Schneidewin. »Dieser Schol. hat zuvörderst nicht ἐπέων im
Texte gefunden, sondern statt dessen ein solches Wort, welches
den Begriff des Sieges in sich enthalten konnte, und dieses Wort
kann nach Pindarischem Sprachgebrauche kein anderes sein, als
στεφάνων oder *ἀέθλων*. Zweitens las derselbe entweder *καύχας*
oder *καυχᾶς* d. h. *καυχῆεις*. Die letztere Lesart scheint auch dem-
jenigen der Schol. vorgelegen zu haben, welcher *θαυμαστῇ τις*
λόγων ᾠδή zur Umschreibung gebraucht. « Hartung, qui *θεσπεσία*
δ' ἀέθλων καύχας in textu edidit. — »In reliquis nihil auxilii
affertur emendationis. Recte Benedictus dicit, torqueri scholiastas
explicatione genetivi *καύχας*. Primi commatis verba si ad sen-
tentiam spectas aperta quidem, sed ut inde ad ipsa poetae verba
coniectura regrediare nimis ambigua sunt. Possunt enim et cum
vulgata lectione constare (*καύχας*, subaudito dativo *τοῖς νενικη-*
κόσι), et cum Kayseri emendatione (*καυχᾶσθ'*), et cum Benedicti
(*καύχαις*, ut rem pro persona a Pindaro usurpatam esse voluerit
Scholiastes). « Mommsen p. 7.

2 καύχην λέγουσι D. — 3 οὕτως D. — 5 ἢ ante καυχητικῇ
ex BD addidi. — 8 φόρμιγγα om. D. — 10 ἦχον] κτύπον D. —
τελούμενον B et edd.

θαρισμόν, ἢ βρομίαν τὴν συναναστρεφομένην τῷ Διονύσῳ.
Ὅμηρος (Od. ρ 271).

Φόρμιγγός θ' ἦν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.

§ ὁ δὲ νοῦς· διὰ τοῦτο δὴ σὺν πᾶσιν ὀργάνοις μουσικοῖς, τοῦτο
5 μὲν κιθάρα, τοῦτο δὲ αὐλῶ, ὁρμήσωμεν ἐπὶ τὴν χορυφὴν τῶν
ἱππικῶν ἄθλων, ἐπὶ τὸ ἐξαίρετον, τουτέστι τὴν νίκην.

20. Ἀτε Φοῖβῳ θῆκεν Ἄδραστος] ἄτινα, τὰ Πύθια
φησι· κατ' αὐτὸν τὸν Πηνδαρον· ἀνατίθῃσι γὰρ τὴν τῶν Πυ-
θίων θέσιν ἐν Σικυῶνι Ἀδράστῳ, ποιητικὴν ἄγων ἁόειαν, Κλει-
10 σθένους αὐτὰ διαθέντος, καθὰ δεδῆλωται. ἔν' οὖν ἐνδοξότερον
ἀποφύγῃ τὸν ἀγῶνα, ὧνπερ, φησὶν, ἄθλων μνημονεύσας ἐγὼ
καὶ τῶν ἐνδόξων μνησθήσομαι τιμῶν τοῦ ἥρωος Ἀδράστου.

25. Ὃς τότε μὲν βασιλεύων] ὅστις Ἄδραστος τὸ τηνι-
καῦτα λοιπὸν ἐκεῖ βασιλεύων ἐν τῇ Σικυῶνι, οὐκέτι ἐν Ἀργεῖ,
15 παντοίαις ἀρεταῖς, τοῦτο μὲν ἀγωνίσμασιν ἀνδρῶν τοῖς ἐκ δυ-
νάμεως, τοῦτο δὲ φιλοκαλίαις ἁρμάτων γλαφυρῶν καὶ ὠραίων
καὶ καινότεραις εὐωχίαις, ἐμφανεστάτην καὶ ἀοίδιμον ἐποίει τὴν
πόλιν. § καὶ Κλεισθένης μὲν τὰ ἐν Σικυῶνι Πύθια διέθηκε

3 θεοὶ δαιτὶ rf. — Apud Homerum ἐν δέ τε φόρμιγγ' Ἠπύει,
ἦν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην legitur. — 4 διὰ τοῦτο οὖν δὴ
σύμπασιν D. — 5 ὁρμήσομον coni. Bergk, sed etiam in textu male
ὄρσωμεν pro ὄρσομεν habent codices. Ceterum paraphrastam non
ἐπ' αὐτὸν (ὄρσομεν) vulgatum, sed ἐπ' αὐτὰν (ὄρσομεν) editionis
Morelianæ Schmidique coniecturam legisse idem Bergk vidit. —
7. 8 πύθια φησί rfs w. — 8 Inter φησί et κατ' αὐτὸν in h Φοῖβῳ
θῆκεν Ἄδραστος, in a Φοῖβῳ ἔθηκεν Ἄδραστος additum est, minus
necessario, iudice Mommseno p. 8; pro colo post φησί vulgo comma
erat. — 10 διατιθέντος D. — καθώς D; » nihil interest, cum et
καθὰ et καθώς recentioris Graecitatis sit. « Mommsen p. 8. —
ἔν' οὖν (?) B, ἔνα γοῦν D, ἔνα οὖν edd. — 12 καὶ] κατὰ D. —
13. 14 τοτηνικαῦτα rf. — 14 τῇ ex solo B addidi. — 15 μὲν] μὲν
ἐν D.

πρῶτος, ἀνατίθῃσι δὲ τὸ ὅλον Ἀδράστῳ ὡς διαθέντι, ἐπειδὴ καὶ διωρθώσατο αὐτὸς ὕστερον, καὶ ἄλλως ἐνδοξότερος ὁ ἀνὴρ.

30. Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρηον] περὶ τῆς Ἀδράστου εἰς

1 ὡς ex D est. — διατιθέντι D, καταδιαθέντι B, unde Mommsen (p. 8) ἄτε διαθέντι pro ὡς διαθέντι maluit, καταδοθέντι rfswa, κατατεθέντι bh. — Praeterea v. 2 ἄλλων D. — Heyne vocem ὕστερον uncis circumscripsit. Boeckh haec annotavit: »Immanis imperitia recentioris cuiusdam interpretis, qui Adrastum post Clisthenem fuisse putaverit. Idem ubi ab Adrasto ludos Clisthenis instauratos dicit, veterem grammaticum male intellexisse videtur, qui ludos ab Adrasto olim Apollini dicatos in aliam a Clisthene formam redactos esse dixisset. Καταδοθέντι e Rom. reduxi: novitii editores κατατεθέντι. Neutrum intelligo; nisi quod qui κατατεθέντι scripserunt, de sepulto Sicyone Adrasto cogitasse videntur.« Contra Mommsen restituto D codicis ope loco: »Scho-liastes . . hoc puto dicit: Clisthenem quidem Pythia Sicyonia primum instituisse, revocare autem Pindarum totum certamen ad Adrastum potius qui instituerit, quoniam et ipse (Clisthenes) non tam primus fundaverit quam postea demum instauraverit ludos et hic vir (Adrastus) praeterea (aliis Med. B) clarior fuerit. Quae, quamquam primo aspectu aut 'immanem imperitiam', ut Adrastus post Clisthenem fuisse eiusque ludos instaurasse credatur, aut repugnantiam, ut Clisthenes instituisse ludos et dicatur et negetur, continere videntur, me tamen arbitro brevitatis potius vitio laborant, ut nunc succinctiora et obscuriora legantur quam a vetustis grammaticis perscripta fuerunt. . . . Restant tamen vestigia veri, distinctione inter διατίθεσθαι et διορδοῦσθαι, inter αὐτός (Clisthenes) et ὁ ἀνὴρ (Adrastus), quamquam haec ad eundem referri possunt, non prorsus oblitterata. Nullo igitur pacto hoc scholion discrepat cum iis quae antea legimus (ad vs. 29) ἀνατίθῃσι γὰρ τὴν τῶν Πυθίων θέσιν ἐν Σικυῶνι Ἀδράστῳ, ποιητικὴν ἄγων ἄδειαν Κλειςθένοους αὐτὰ διαθέντος καθὰ δεδήλωται. ἵνα οὖν ἐνδοξότερον ἀποφύγῃ τὸν ἀγῶνα κτέ. . . . nisi quod ille poetica licentia ad heroum aetatem institutionem ludorum revocatam esse statuit, hic poetam historiae conciliaturus addit, postea demum Pythia illa antiquioribus Adraști ludis substituta esse.«

Σικυῶνα μεταστάσεως Ἡρόδοτος μὲν οὕτω φησὶν (V 67). Οἱ δὲ Σικυῶνιοι εἰώθεισαν μεγαλωστί κάρτα τιμᾶν τὸν Ἀδρηστον. ἡ γὰρ χώρα αὕτη ἦν Πολύβου· ὁ δὲ Ἀδρηστος ἦν Πολύβου θυγατρὶδὲος, ἅπαις δὲ ὁ Πόλυβος τελευτῶν διδοῖ Ἀδρήσῳ τὴν
 5 χώραν. Μέναιχμος δὲ ὁ Σικυῶνιος οὕτω γράφει (fragm. 3 ed. Mueller). Χρόνου παρελθόντος πολλοῦ Πρώναξ μὲν ὁ Ταλαοῦ καὶ Λυσιμάχης τῆς Πολύβου βασιλεύων Ἀργείων ἀποδνήσκει, καταστασιασθεῖς ὑπὸ Ἀμφιαράου καὶ τῶν Μελαμποδιδῶν καὶ τῶν Ἀναξαγοριδῶν. Ἀδραστος δὲ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πρώνακτος
 10 φυγὼν ἦλθεν εἰς Σικυῶνα, καὶ τὴν Πολύβου τοῦ μητροπάτορος

1 οὕτως D. — 2 εἰώθασιν D; apud Herodotum εἰώθεισαν editur. — μεγαλωστί omm. B et edd. — Ἀδραστος codd. — 3 ὁ δὲ Ἀδρ. ἦν Πολ. om. D. — 4 θυγατρὶδὲος Brfswbh. — ὁ om. apud Herod. — 5 χώραν D, ἀρχὴν legitur apud Herod. — οὕτως D. — 6 πρόναξ B [Mommseno teste etiam D] rfswbh, fort. recte. — 8 καταστασιασθεῖς D, ut coniecit Carol. Mueller (in editione Arriani extrema, Paris. 1846, p. 145 fragm. 3), κατασταθείς B et edd. »Vide quam male procedat tibi narratio legenti vulgatum illud κατασταθείς. Moritur Pronax in imperio Argivo, ubi rex factus est ab Amphiarao, Melampodidis, Anaxagoridis. Quid attinebat dicere Pronactem antequam moreretur ab aliis regem fuisse constitutum? Scilicet ipsi adversarii ei hoc munus donaverant. Quid? Adrastus frater non Argis in locum defuncti rex creatur, sed Sicyona aufugit ibique regnum occupat. Cur aufugit? ipsene fratrem occidit? Perversa haec, si quid video. Loquitur scriptor Sicyoniarum de exitu Pronactis; movisse arma duce Amphiarao cum ceteros Melampodidas, tum Anaxagoridas s. Proetidas (Pausan. 2, 18, 4), ut ille Talaidēs s. Biantides seditione opprimeretur. Occiso fratre Adrastus Argis iam non tutus Sicyona concedit, ubi rex factus est.« Tum confert Mommsen p. 264, 9 — p. 265, 2 et p. 265, 5—8 et addit p. 10: »Singulari casu e verbis Menaechmi et στάσις et Μελαμποδίδαι exciderunt, ut non appareret eum idem narrasse de Pronacte filio Talai quod alii de ipso Talao prodidissent. Id solum differt inter has relationes, fabuloso decessore Adraști regis Argivorum (προ-ἀναξ) non omnibus fortasse probato. Ac similis videtur fuisse discrepantia de institutione

βασιλείαν παραλαβὼν ἐβασίλευσε τῆς Σικυῶνος, καὶ τὸ τῆς
 "Ηρας τῆς Ἀλέας καλουμένης ἱερὸν καθ' ὃνπερ ἄχει τόπον
 ἰδρύσατο. τὴν δὲ ἐπωνυμίαν ἔλαβε ταύτην τὸ ἱερὸν διὰ τὸ
 φεύγοντα τὸν Ἀδραστον ἰδρύσασθαι καὶ καλέσαι ἱερὸν "Ηρας
 5 Ἀλέας. τὸ δὲ φυγεῖν τινες ἀλλᾶσθαι ὠνόμαζον. Διευχίδας δὲ ἐν
 τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρικῶν (fragm. 3 ed. Mueller) τὸ μὲν κενήριον
 τοῦ Ἀδράστου ἐν Σικυῶνι φησιν, ἀποκεῖσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Με-
 γάροις. οἱ δὲ φασι· Προῖτος ἐβασίλευσε τοῦ Ἀργούς, τῶν θυ-

Nemeorum, quam alii iique plures ad Opheltae s. Archemori alii
 vero (et inter eos Menaechmus?) ad Pronactis mortem referebant,
 illi ft. communem omnium, hi domesticam et peculiarem famam
 secuti.« — Tum Mueller l. l. Anaxagoridas aliunde vix notos esse
 ratus τῶν ἄλλων Μελαμποδιῶν pro τῶν Ἀναξαγοριδῶν coniecit.
 Contra Mommsen de Anaxagoridis ad Pausan. 2, 18, 5 et 30, 10
 provocat et addit: »Erant iidem etiam Proetidae appellati ab avo
 vel proavo Anaxagorae Proeto, ut Talaidae etiam Biantidae audie-
 bant a Biante patre Talai.« — μελαμπηδιῶν D, μελαμποδικῶν
 rfs w; καὶ τῶν Μελαμπ. omm. ha. — 9 ὁ om. D, fortasse rectius,
 sc. ὦν, iudice Mommseno. — 10 τοῦ (pro quo τὴν D) ex B
 reduxi.

1 λαβὼν B et edd. — ἐβασίλευε D. — τὸ omm. edd. —
 2 τῆς ἀλέας D, idem voluit B, in quo τῆς ἀλ᾽ est, τῆς ἀλεξάν-
 δρου edd. — 5 Ἀλέας Mommsen, ἀλεξάνδρου B in textu et edd.,
 ἢ ἀλ᾽ (non ἢ ἀλέου) B in marg., καὶ καλέσαι ἱερὸν "Ηρας ἀλ. om.
 D. Cf. Blass l. l. p. 213: »Gegen Ende scheint mir das tauto-
 logische καὶ καλέσαι ἱερὸν "Ηρας Ἀλέας im Med. nicht durch Zu-
 fall, wie Mommsen meint, sondern mit Recht ausgelassen; auch
 der Hiatus καλέσαι ἱερὸν weist darauf hin.« — τινὲς rfs w b. —
 τὸ δὲ, τινὲς φυγεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀλ. ὦν. D; fort. γάρ pro δὲ scriben-
 dum est. Blass τὸ δ' ἀλλᾶσθαι τινες ἀντὶ τοῦ φεύγειν ὠνόμαζον
 coniecit. — »Lucramur igitur novam Iunonis speciem videmusque
 ut apud Tegeatas Minervae Aleae ita apud Sicyonios Iunonis
 Aleae templum fuisse.« Mommsen p. 10. — διευτυχίδας Brfswbh,
 δι' εὐτυχίδας D, cf. Διευτυχίδας etiam apud alios scriptores falso
 citatur. — 7 σικυῶνι φησί rfs w, σικυῶνι φησί b. — 8 φασιν ὅτι
 πρ. D. — πρῶτος B, corr. m. 1, ut mihi quidem visum est; Momm-

γατέρων δὲ αὐτοῦ μανεισῶν Μελάμπους μάντις ὧν παρεγένετο·
 ὁμολογηθέντος δὲ αὐτῷ μισθοῦ τῶν θυεῖν μερῶν τῆς βασιλείας,
 ἐκάθηρεν αὐτάς· ὥς δὲ ἐκάθηρεν, ἔλαβε κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν,
 καὶ τὸ μὲν ἥμισυ ἐκοινώσατο τῷ ἀδελφῷ Βίαντι, τὸ δὲ ἥμισυ
 5 κατέσχευεν αὐτῷ, ὥστε γεννηθῆναι τὴν ἡλὴν βασιλείαν τριμερῇ,
 Μελαμποδίδας, Βιαντίδας, Προϊτίδας. Μελάμποδος μὲν οὖν Ἀντι-
 φάτης, οὗ Ὀϊκλῆς, οὗ Ἀμφιάραος· Βιάντος δὲ Ταλαός, οὗ
 Ἀδραστος· Προΐτου δὲ Μεγαπένδης, οὗ Ἰππόνους, οὗ Καπανεύς,
 οὗ Σθένελος. διαφορὰ δὲ ἐγενήθη τοῖς περὶ Ἀμφιάραον καὶ
 10 Ἀδραστον, ὥστε τὸν μὲν Ταλαὸν ὑπὸ Ἀμφιαράου ἀποθανεῖν,
 τὸν δὲ Ἀδραστον φυγεῖν εἰς Σικυῶνα καὶ γῆμαι τὴν Πολύβου
 θυγατέρα· τελευτήσαντος δὲ τοῦ Πολύβου χωρὶς ἐπιγονῆς ἀρ-
 σενικῆς τὸν Ἀδραστον ἔχειν τὴν Σικυωνίων βασιλείαν. ἐλλόγως
 οὖν εἶπε· φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρην ὁ Ἀδραστος διὰ τὴν στάσιν
 15 τὴν πρὸς τοὺς Μελαμποδίδας. ὕστερον μέντοι συνεληλύθασι
 πάλιν, ἐφ' ᾧ συνοικήσει τῇ Ἐριφύλῃ ὁ Ἀμφιάραος, ἔν' εἴ τι

seno oī a manu recentissima (fortasse ipsius Calliergi, dum typis
 codicem exscriberet), additum esse videbatur.

2 δυοῖν D. — 4 ἐκοινωνήσατο B et edd. — 5 αὐτῷ D. —
 γενέσθαι edd., γεννηθῆναι codd., quod probavit Mommsen, »nam
 ἐγενήθη saepe in his commentariis legitur, neque omnino recte
 excluseris formas eiusmodi, quae apud aequales Didymi passim
 obviae sunt: cf. Lobeck. ad Phryn. 109.« — 6 μελαμπίδας
 BDrfsw. — μελαμπίδος μὲν D. — 7 οὗ Ὀϊκλῆς D, οὗ Ὀϊκλῆς B
 (corr. m. 1.). — 8 ἄδρηστος D. — προΐτος B ante corr. — δέ
 addidi ex codd. — μεγαπεν^θ B, Mommsen in B a manu rec. (fort.
 Calliergi) προΐτος δὲ μεγαπένθ[ους] in προΐτου δὲ μεγαπένδης mu-
 tatum esse dicit. — 9 ἐγενήθη D. — 12 ἐπὶ γονῆς D. —
 14 ἀμφιάρων D. — ὁ ἄδρηστος D, ἄδρηστος (om. ὁ) Brfswbh. —
 16 Boeckh ἐφ' ᾧ συνοικήσει τ. E. τὸν Ἀμφιάραον coni., quod im-
 probavit Mommsen collato Kruegero Gr. Gr. 55, 3, 6; Thuc. 1, 113, 3
 saepius.

μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται (Hom. Il. Δ 37), αὐτῇ
 διατῆ. § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἔφευγε γὰρ πρὸ τούτου πολέμιον
 ὄντα τὸν Ἀμφιάραον, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν στάσιν δεινὴν οὖσαν
 ἔφευγε καὶ ἐκ τῆς πατρώας ἐστίας καὶ ἀπὸ Ἀργους.

5 32. Ἀρχοὶ δ' οὐκέτ' ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες] οὐκέτι
 δὲ εἰς ἄρχοντας ἡριθμοῦντο ἐν τῷ Ἀργεὶ οἱ Ταλαοῦ παῖδες οἱ
 περὶ Ἀδραστον, βιασθέντες ἐν τῇ στάσει καὶ τῷ πολέμῳ τῷ
 πρὸς Ἀμφιάραον· ἔφυγε γὰρ Ἀδραστος.

1 αὐτῇ vel αὐτῇ D. — 2 διατῆ D. — 2. 3 Cum apud Pin-
 darum Ἀμφιάργον ποτε habeat B, Ἀμφιάργον τε D et libri ex eo
 suspensi, recte Bergk scholiastae verbis πρὸ τούτου illud ποτε de-
 fendit. Male oblocutus est Mommsen p. 11: »Ex ipsis verbis πρὸ
 τούτου non consequitur, Scholiastam ποτέ legisse; addit hoc ft. ut
 in sqq. verbis καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν δεινὴν στάσιν (ita Med. B.,
 omisso οὖσαν) addit πρὸς αὐτόν, utque paulo post ἔφευγε repetit.
 Duplex hoc verbum fort. sic voluit cohaerere ἔφευγε μὲν γὰρ . . .
 ἔφευγε δὲ καὶ (quamquam Med. B post alterum ἔφευγε plene
 distinguit), non male Pindaricorum verborum conformationem ob-
 scuriorum illustrans. Attamen cum considero, etiam in optimo
 cod. Vat. B. (et eius apogr. Aug. C) legi Ἀμφιάργον ποτε, et fieri
 potuisse ut inde lectio Medicei B. (omniumque qui ex hoc suspensi
 sunt) Ἀμφιάργον τε corruptione orta sit, glossae speciem mihi
 praebeat illud ποτε alius vocis quae ei concesserit quamque Sch.
 per πρὸ τούτου accuratius expresserit. Quodsi Pindarus scripsit
 Ἀμφιάργον πρίν, viam veri inveniendi monstravit Bergk, cum
 Ἀμφιάργον ποτέ (quod numeris non omnino sufficit) coniiceret. Neque
 enim ausim adeo insistere vestigiis Scholiastae, ut Ἀμφιάργον πρίν
 τοῦ proponam, quamquam habet hoc quo commendetur singulare
 illud πρίν ὥρας (Pyth. IV 43. quod in Schol. Vat. B. explicatur
 πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ), quod recentiores demum affectatae ora-
 tionis scriptores (ut Iosephus) imitati sunt. ποτέ vel propterea
 displicet, quod vs. 18 eadem vocula transitum ad sequentia pa-
 rat.« — 3 αὐτὸν δεινὴν (vel potius δεινὴν) στάσιν (om. οὖσαν) D
 probante Mommseno. — 4 Paraphrastam fort. πατρώων τ' οἴκων pro
 πατρώων οἴκων legisse observat Bergk. — 5 οὐκέτ' pro οὐχ ἔτ' codd.
 etiam in textu. — 6 ἐν τῷ ἄρχειν οἱ D. — 8 ἄμφιρᾶον D. —
 ἄδρηστος B.

35. Κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν
 ἀνὴρ] ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προϋπάρχον δίκαιον καταπαύει.
 ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος (fragm. 169 ed. Bergk). Νόμος ὁ πάν-
 των βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει δικαίων τὸ βιαιό-
 5 τατον ὑπερτάτα χειρί. ἡ δεκτέον τοῦτο εἰρησθαι διὰ τὴν ἔχ-
 θραν τὴν ἐπὶ τῷ Ἀδράστῳ· διὸ δὴ καὶ οὗτος ἰσχυθεὶς τότε ὑπὸ
 Ἀμφιαράου ὕστερον αὐτὸν μετῆλθε, κρείσσων φανείς καὶ συνε-
 τώτερος. πῶς δὲ μετῆλθε; μέσῃν ποιησάμενος τὴν Ἐριφύλῃν
 τῶν πρὸς αὐτὸν διαφορῶν· ἔφθειρε γὰρ ἐκείνην τῇ δόσει τοῦ
 10 ὄρου, καὶ μετῆλθεν αὐτόν, ὥστε ἀπολέσθαι. ἀνδροδάμαν δὲ
 τὴν τὸν ἄνδρα ἀνελοῦσάν φησιν· ἡ γὰρ Ἐριφύλη τὸν ἑαυτῆς
 ἄνδρα Ἀμφιάραον προῦδωκεν εἰς φόνον. μέμνηται τούτου καὶ
 Ὅμηρος (Od. λ 326—7).

Στυγερόν τ' Ἐριφύλῃν,

15 Ὁ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήντα.
 § ὁ δὲ νοῦς· ὁ δὲ συνετὸς ἀνὴρ καὶ κρείσσων τῶν λοιπῶν ὁ
 Ἀδραστός κατέπαυσε τὴν μάχην τὴν προτέραν οὕτω· τὴν ἀδελ-
 φὴν αὐτοῦ τὴν Ἐριφύλῃν τὴν τὸν πρότερον ἄνδρα δαμάσασαν
 ἔδωκε τῷ Ἀμφιαράῳ, ἥτις ὥσπερ τις ὄρκος πιστότατος δοθεῖσα
 20 τῷ Οἰκλέους παιδί Ἀμφιαράῳ καὶ γυνὴ αὐτῷ γενομένη ἔσβεσε
 τὴν μάχην, καὶ οὕτω τῶν ξανθοκόμων Ἑλλήνων ἐγένοντο περι-
 φανέστατοι οἱ περὶ Ἀδραστον.

1 καμπάνει B, καππάνει D. — δίκαν τὰν B. — 2 ὁ δέ om.
 D. — 3 ὁ ante Πίνδ. omm. ha. — 6. 7 ὑπὸ (non ἀπὸ) τοῦ ἀμφ.
 D. — 9 διαφορῶν coni. Heyne, probavit Boeckh; συμφορῶν codd.
 et edd. — ἔφθ. δὲ γὰρ ἐκ. D. — 10 ἀδροδάμαν cum signo no-
 minis proprii D. — Scholiastam ἀνδροδάμαν, non ἀνδροδάμαντ'
 legisse, observaverunt etiam Benedictus et Kayser (Lectt. Pindd.
 p. 85). — 11 ἀνελοῦσαν φησὶν rfs. — τὸν αὐτῆς D. — 12 προ-
 δέδωκεν D. — 14 στυγερόν περὶ φύλη (vel στυγερόν περὶ φύλην?) D.
 — 16 ὁ δὲ post νοῦς addidi ex codd. — ὁ ante Ἀδρ. om. D. —
 17 οὕτως D. — 19 ὥσπερ τις rfs. — 20 τῷ οἰκλέους codd., et
 οἰκλείδα B etiam apud Pindarum. — αὐτῷ bis habet D. — γίνο-
 μένη D. — 21 οὕτως D. — 21. 22 περιφανέστατοι Bergk, περι-

41. Καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας] ἐντεῦθεν δὴ καὶ εἰς τὰς Θήβας ποτὲ τὰς ἑπταπύλους στρατεύμα ἤγαγον οὐκ αἰσίοις οἰωνοῖς χρησάμενοι οἱ περὶ Ἀμφιάραον καὶ Ἄδραστον· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς ἀστραπὴν δεξιὰν μηνύσας μαργώντας
 5 αὐτοὺς καὶ ἐπειγομένους ἀπὸ τῶν οἴκων ἀπιέναι προσέταξεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποσχέσθαι τῆς ἀφίξεως. οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς δεδώκει δεξιὸν σημεῖον. εἰς δὲ φανεράν ἄτην καὶ βλάβην τὸ

φανέστεροι codd. et edd. — 22 οἱ r. — De schol. ad v. 35 vg. haec monenda sunt. Hartung v. 32 cum scholiasta (ut etiam Mommsen putat) pro κρέσσων δὲ καππαίει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνὴρ edidit κρ. δ. κ. μάχαν τ. πρ. ἀνὴρ, sed recte Bergk μάχαν interpretis esse iudicavit; δίκαν etiam schol. 1. tuetur. Tum Mommsen p. 11: »Attentius haec legenti Scholiastes verba Pindari ἀνδροδάμαν(τ') Ἐριφύλην κτέ. aut ἀσυνδέτως antecedentibus obiecta aut per τε ita adiuncta esse voluit ut hoc consecutionis et effectus esset (atque, und so, und demnach). Eum igitur secuti vs. 15 post ἀνὴρ minus plene distinguamus oportet«, neque tamen obsecutus est Bergk. Denique Bergk pro eo quod codices exhibent manifesto lacunosum: ξανθοκομᾶν Δαναῶν ἦσαν μέγιστοι paraphrasis vestigia legens (καὶ οὕτω τῶν . . . οἱ περὶ Ἄδραστον) ξ. Δ. τὰ πρῶτ' ἔγεντ' Ἀδραστίδαι scripsit. Boeckh probante etiam Hermann (Notae ad Pind. p. 389) verbis δὴ τόθεν post μέγιστοι insertis lacunam explere studuit, quem secuti sunt alii, nisi quod Hartung δὴ τόθεν contra scholl. praecedentibus non proxime sequentibus annectendum esse probare voluit. Contra Kayser (Lectt. Pindd. p. 85): »Lacunae sedes non certa, quum scholiasta illud ἐντεῦθεν δὴ non tamquam glossema, sed ut totum nexum sententiarum explicaret, addidisse videatur. Quod autem reposuit V. D. δὴ τόθεν, ea notione, quam ipse vult, accipi usus Pindaricae orationis vetat.« »Quum autem δὴ τόθεν ea notione ut ab usu Pindaricae orationis alienum notasset Kayser, nec tamen schol. additamentum inane aut fortuitum esse videretur, Rauchenstein non male τουτάκι substituit (comm. I p. 26)« Schnitzer (De Pind. nup. emend. p. 61).

2 εἰς τὰς ἑπταπύλους θήβας ποτὲ στρ. D. — 3 αἰσίως D. — 5 οἴκων D (οἴκοθεν Pind.), φίλων B et edd. — 7 εἰς δὲ εἰς φαν. D.

τούτων ἔσπευδε στράτευμα παραγενέσθαι σὺν τοῖς χαλκοῖς ὄπλοις, φησὶ τοῖς πεζοῖς, καὶ τοῖς ἵππεῦσιν.

53. Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκὺν νόστον ἔρει-
 σάμενοι] τουτέστιν ἀποθανόντες ἐπὶ ταῖς τοῦ Ἰσμηνοῦ ἀνα-
 5 βολαῖς. λευκανθέα δὲ λέγει τὰ σώματα· γίνεται γὰρ τὰ σώ-
 ματα τῶν καιομένων νεκρῶν λευκά, ἢ τὸν καπνόν, ὅτι ὁ καπνὸς
 διὰ τὴν πιμελὴν λευκός ἐστι καὶ βαρὺς, παρὸ οὐδὲ πόρρω
 δῖκνυται μετέωρος καθὼς ὁ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων καπνός. § ὁ
 δὲ νοῦς· τοιγαροῦν παρ' αὐταῖς ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰσμηνοῦ πε-
 10 σόντες αὐτόθι καὶ τὴν οἴκῳ ἀνακομιδὴν ἀπέθεντο, θανάτῳ λυ-
 θέντες καὶ ἑαυτῶν τὰ σώματα τροφὴν δόντες τῷ πυρί. ἐπτά

1 καὶ post στράτ. delevit Boeckh. — παραγεν. Da, περιγεν. B et
 rell. edd. — 2 ἵππεῦσι D. — 3 ὄχθαισι D. — 3. 4 ἔρεισάμενοι D
 supra et Brf, ἐρυσάμενοι D infra et swbha, male. — 4. 5 ἐπὶ
 τῇ τοῦ Ἰσμ. ἀναβολῇ B et edd. — 5. 6 γίνεται γὰρ τὰ σώματα
 om. D. — 6 τὸν καπνόν Kayser addidit (Lectt. Pindd. p. 85). —
 7 τὴν πινωλὴν D. — 8 οἶκν. καὶ μετ. D, »quod quis defendat, ut
 sit idem quod καίπερ μετέωρος ὢν.« Mommsen. — x. ὁ αὐτῶν
 ξυρῶν ξύλων D. — Hic paraphrasta pro λευκανθέα σώμασι πῖναν κα-
 πνόν cum λευκανθέα ad σώματα vel ad καπνόν referat, λευκανθέα
 σώματα πῖναν καπνόν legisse videtur, unde Hermann (Notae ad
 Pind. p. 389) et Boeckh aliquando λ. σώματ' ἐπῖναν καπνόν edi-
 derunt. »Schol. legit λευκανθέα σώματα.« Benedictus praeunte
 Er. Schmidio. »λευκανθέα recte emendatum a Schmid. praeunte
 Scholiasta, qui etiam σώματ' prave legisse videtur.« Heyne in
 ed. 3. Bergkio in ed. 2 scholiasta et σώμασι πῖναν et σώματ'
 ἐπῖναν legisse visus est. — 10 »Par. qui scripsit καὶ τὴν οἴκῳ
 ἀνακομιδὴν ἀπέθεντο quid legerit non liquet. [»fortasse ἀπ' . . .
 ἐρεισάμενοι legit, sed hoc minus placet« ed. 3].« Bergk in ed. 4;
 certe vix ἐρεισάμενοι, potius ἀπωσάμενοι (Rauchenstein) vel ὀλεσ-
 σάμενοι (Benedictus), etsi Mommsen p. 12 verbo ἐρεισάμενοι quoque
 trudendi et proiciendi (von sich schleudern) significationem tri-
 buit. Etiam Hartung scholiastas ἐρεισάμενοι vel ἐρυσσάμενοι le-
 gisse negat: »Hätte einer derselben das Wort in so unerhörter
 Bedeutung vorgefunden, so hätte er dasselbe in irgend einer Weise,

γὰρ θλαι πυρκαϊαὶ τὰ τῶν νέων κατευωγήθησαν καὶ κατέφλεξαν σώματα. τὸ δὲ ἑπτὰ πυραὶ οὐ πρὸς τοὺς λοχαγούς, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῶν νέων στράτευμα· ἐφ' ἑκάστη γὰρ πύλη πολυάνδριον ἐγένετο.

5 57. Ὁ δὲ Ἀμφιάρῃ σχίσσε] τουτέστιν· ὁ δὲ Ζεὺς τῷ Ἀμφιάρῳ διέσχισε τὴν γῆν κεραυνὸν βαλὼν, ὥστε καταποθῆναι αὐτὸν τῷ πάντα βιαζομένῳ κεραυνῷ. τοῦτο οὖν λέγει ὡς τοῦ Ἀμφιάρου συνισταμένου τῷ Περικλυμένῳ, ὃς ἦν υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χλωρίδος τῆς Τειρεσίου ὁμώνυμος τῷ Νηλέως.
10 πρὶν οὖν, φησίν, ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου τρωθῆναι τὰ νῶτα τὸν

in der es sich wiedererkennen liesse, erklären müssen: der letztere aber [vv. 9. 10], welcher eine genaue Paraphrasis gibt, hat ganz offenbar etwas anderes gelesen, und zwar ein Compositum mit ἀπο, welches so viel wie verlustig werden bedeutete, und verwandt war mit ἀπολέσας, ἀφαιρεθεῖς u. s. w. Dieses Wort kann den Lauten, dem Metrum und dem Zusammenhange nach kein anderes gewesen sein als ἀπουράμενοι.»

1 Post τὰ in B additur τῶν νεκρῶν ἦ, in edd. τῶν νεκρῶν ἦ τὰ quae verba Mommsen p. 11 haplographica neglegentia in D abesse putavit, quamquam rectius abessent. Sed cfr. praeter alios locos p. 204, 2, ubi in solo B item varians lectio in textum irrepsit. — 5 ὁ δὲ ἀμφ. codd. etiam in textu; ὁ δ' r, Ὁ δ' fsw. — In textu nunc ὁ δ' Ἀμφιάρῃ σχίσσεν legitur, et σχίσσε esse in lemm. D libri Mommsen affirmat. — 6 διέσχισε D. — κεραυνός D. — 8 συνεσταλμένου B et edd., male, nam »συστέλλεσθαι alienum. Nec coniungitur cum dativo, et si dativus pro ὑπό c. Gen. substitutus esset, ne hoc quidem aptum fuisset. nam h. l. non agitur de presso sive in angustias compulso a Periclymeno sed de congresso cum eo Amphiarao.« Mommsen p. 12. — 9 ὁμώνυμος τοῦ (vel τῷ) Νηλέως Mommsen, ὁμωνύμου τοῦ N. B Drfswb, ὁμωνύμου τῇ Νηλέως ha, male, nam bene observante Mommseno p. 12 »distinguitur Periclymenus Neptuni et Chloridis (Tiresiae natae) filius . . a multo celebriore Periclymeno Nelei et Chloridis (Amphionis natae) filio . . . Denique Χλωρίς ἢ Νηλέως sive filia est Nelei, nova est Chloris de qua nihil aliunde compertum, sive

Ἀμφιάραον φεύγοντα, καταποθῆναι· αἰεὶ γὰρ ἐπεδίωκεν αὐτόν.
 § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὁ δὲ Ζεὺς τῷ Ἀμφιαράῳ διέσχισε καὶ
 διέστησε τὴν γῆν τὴν πλατεῖαν, ἀνωθεν ἐπιπέμφας τὸν κεραυνὸν
 τὸν πάντα βιάζεσθαι δυνάμενον, καὶ οὕτως ὑπὸ τὴν γῆν
 5 ἐκρύφθη ὁ Ἀμφιάραος ἅμα τῷ ἄρματι τῷ ἑαυτοῦ, πρὶν ἢ τῷ
 τοῦ Περικλυμένου δόρατι τρωθῆναι τὰ νῶτα φεύγοντος αὐτοῦ,
 καὶ αἰσχύνῃ προστρίψασθαι τῇ ἀνδρειοτάτῃ ψυχῇ αὐτοῦ τοῦ
 Ἀμφιαράου τὸν τιμοῦτον θάνατον.

63. Ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις] ἐν γὰρ τοῖς με-
 10 γίστοις καὶ ἐνθέοις φόβοις συνέχονται καὶ οἱ τῶν θεῶν παῖδες
 καὶ φεύγουσι. συγγνώμη οὖν, φησί, καὶ τῷ Ἀμφιαράῳ φεύ-
 γοντι· ὁ γὰρ Ζεὺς συνεμάχει τότε τοῖς Θηβαίοις, διὸ ἔφευγε
 τότε ὁ Ἀμφιάραος. οὕτω καὶ ὁ Αἴας ἔφευγεν

Ἐντροπαλιζῶμενος, ὀλίγον γόνυ γονυὸς ἀμείβων (Π. Α 547),
 15 τὸν Δία ἔχων ἀντιστάτην.

67. Πείραν μὲν ἀγάνορα] πείραν, τὴν ληστρικὴν ἐπί-
 δεσιν.

uxor est Nelei, etiam si magis constaret de hac ellipsi, quis quaesio
 Χλωρίδα τὴν Τειρεσίου opposuisset Χλωρίδι τῇ Νηλέως eo con-
 silio ut ad secundum casum modo filiam modo uxorem subau-
 diri vellet? — 10 φησιν rsw h.

1 καὶ φεύγοντα x. D; in B comma ante, non post φεύγοντα
 est; sed cfr. v. 6. — 2. 3 διέστησε καὶ διέσχισε D. — 4 πάντα
 scripsi pro πάντας. — δυνάμ. βιάζ. D. — 5 πρηνή rfs. — 5. 6 τὸ
 τοῦ rf. — 7 αἰσχύνῃ D. — ἀνδριοτάτῃ D. — Cum vulgo
 ederetur ὁ δ' Ἀμφιαρᾷ σχίσσεν κεραυνῷ παμβία Ζεὺς τὰν βαθύ-
 στερνον χθόνα, κρύφεν δ' ἅμ' ἔπποις Rauchenstein » e scholio «
 (ut Mommseno persuasit) Ζεὺς γὰρ βαθύστερνον, χθονὶ κρύφεν δ'
 ἅμ' ἔπποις elicuit (Phil. XIII p. 436) probante etiam Bergkio:
 ὁ δὲ Ζεὺς . . . διέσχισε καὶ διέστησε τὴν γῆν τὴν πλατεῖαν (i. e.
 γὰρ βαθύστερνον) — καὶ οὕτως ὑπὸ τὴν γῆν (i. e. χθονὶ) ἐκρύφθη
 ὁ Ἀμφιαράος. — Sed quod apud paraphr. ὑπὸ τὴν γῆν ἐκρύφθη le-
 gitur, nihil probat, potest enim ὑπὸ τὴν γῆν illud ἔξωθεν sumptum
 esse. — 11 φεύγουσιν rfs wb. — φησι rsw h. — 12 συνεμάχῃ D.
 — 13 οὕτως D. — 14 ἀνταμείβων errore bh.

Φοινικοστόλων ἐγχέων] μεθ' ὧν οἱ Φοίνικες ἐστάλησαν δοράτων, ἤτοι ὑπὸ Φοινίκων ἐσταλμένων, ἐπειδὴ Φοίνικες ὄκησαν τὴν Λιβύην μετὰ Καρχηδονίων, οἵτινες ἀνιόντες ἐπολέμουν Σικελούς. διὸ νῦν εἴχεται ὁ Πίνδαρος τῷ Διί, ὥστε
5 ἐμποδισθῆναι αὐτῶν τὴν ὁρμήν. § Ἄλλως. οἱ Καρχηδόνιοι ἦσαν τότε Φοίνικες, οἵτινες μέγα ἰσχύοντες ἐπεβάλοντο καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας κρατῆσαι, ἀντεῖχον δὲ οἱ περὶ Γέλωνα καὶ

4 ὥστε μὴ BDrfs w, nisi quod in B μὴ ita ambigue exaratum est, ut adeo pro νῦν vel μόνον vel quod Mommsen legere sibi visus est μὴ suprascripta οἱ syllaba legi possit; ὥστε (μὴ) b, ὥστε [μὴ] h, ὥστε (om. μὴ) a. — 5 αὐτῶν ὁρμήν B, αὐτ' ὁρμήν D, αὐτῶν τὴν ὁρμήν edd. Vide Mommseni notam p. 13: »Hinc nihil efficitur nisi articulum τὴν unius Calliergi coniecturae deberi, de reliqua scriptura in incerto sum. Mediceo duce scribas αὐτοῦ (Iovis) ὁρμήν et Pindarum existimes dici ideo precari Iovem, ut ne impediatur (Siculi) eius ira; Vaticano auctore teneas αὐτῶν [τὴν] ὁρμήν et μὴ atque illud pro philosophorum vocabulo habeas, ut intelligi voluerit ὁρμήν τὴν εἰς τὰ καλὰ, ita 'ne eorum (Siculorum) impediatur bonarum artium studium'. Nam haec non tam periphrasim quam universam huius loci sententiam exprimunt, ut possint ad μοῖραν εὖνομον et ἀγλαίας ἀστονόμους (quae sequuntur) referri. Philosophica hoc genus vocabula in scholiis satis frequentia sunt, ut προαίρεσις ad vs. 73, 3; 78, 1. Sin librarius μοι pro μὴ substituit, nescio quid voluerit, nam ut hoc inde elicias 'utinam mihi eorum (Phoenicum) impetus impediatur', maiore mutatione verborum opus erit. Nec puto eum voluisse scribere ὥστε μόνον, quamquam huic lectioni persimilis est ductus literarum in Vaticano, ex quo vereor, ut plura extrices, quam et ego et Calliergus dispeximus ac Mediceus confirmat. Fortasse hic locus in utriusque codicis archetypo antiquo mendo laboravit. « Ego quamquam ambo codices in lectione ὥστε μὴ ἐμποδισθῆναι αὐτῶν (αὐτοῦ?) τὴν ὁρμήν conspirant, Boeckhium secutus sum. — 6 ἐπέβαλον B et edd., ἐπεβάλοντο D, »recte puto, cum vox activa ad inceptum significandum infinitivumque subiiciendum multo rarius quam media adhibeatur. « Mommsen p. 13. — ἰτταλίας r. — 7 γέλωτα D.

Ἰέρωνα. διὸ καὶ Φοινικόστολα εἶπεν ἔγχε τὰ ὑπὸ Φοινίκων
 στελλόμενα ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν. τὸ δὲ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν.
 ὦ Ζεῦ, εἰ δυνατόν ἐστιν ἀναβαλέσθαι τὴν πείραν, ἀναβάλλομαι.
 § πρὶν εἰς πείραν τὰ Σικελικὰ καὶ Φοινικικὰ ἔγχε συμβάλλεσθαι
 5 περὶ Ζωῆς καὶ θανάτου, ἀναβάλλομαι αὐτά, ὦ Ζεῦ, καὶ ὑπερ-
 τίθεμαι. § ἢ οὕτω· τὸν μὲν πόλεμον τὸν Φοινικικὸν ἀναβάλ-
 λομαι, ὦ Ζεῦ, αἰτῶ δέ σε μοῖραν εὖνομον τοῖς παισὶ τῶν
 Αἰτναίων δοῦναι. τουτέστιν αἰτῶ δέ σε ἰκετεύων, ὦ Ζεῦ, ὥστε
 ἐπὶ πολλὸν χρόνον τοῖς τῶν Αἰτναίων παισὶν εἰρήνης μοῖραν πα-
 10 ρέχειν. ἀπὸ μέρους δὲ τὸ πᾶν, ἀπὸ τῶν Αἰτναίων δηλοῖ τοὺς
 σύμπαντας Σικελιώτας.

73. Ἀγλαΐαισι δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι λαόν] καὶ
 πολλαῖς εὐφροσύναις ἐπιμίξαι τοὺς ὄχλους, εὐφροσύναις δὲ ἀνα-
 στρεφόμεναις κατὰ τὴν πόλιν. εἰσὶ γάρ σοι ἐνταῦθα καὶ ἱπι-
 15 κώτατοι ἄνδρες καὶ νικῶντες τῇ προαιρέσει τὸν πλοῦτον καὶ
 οὐχ ἡττώμενοι χρημάτων. § ἢ οὕτως· εἰσὶν ἄνδρες ἐν Σικελίᾳ
 καὶ φίλιπποι καὶ ἱπποτρόφοι, ὥς νῦν ὁ Χρόμιος ἵπποις νενικη-
 κώς. εἰς τοῦτον γὰρ ἡ ἀπότασις.

78. Ἀπιστον ἔειπ'. αἰδῶς γάρ ὑπόκρυφα κέρδει
 20 κλέπτεται] ἄπιστον δὲ εἶπον, ὥς ἔοικεν, ὅτι τὴν προαίρεσιν
 εἰσὶ τινες βελτίους χρημάτων. καὶ γὰρ αἰδῶς ὑποκλέπτεται διὰ
 τοῦ κέρδους, ἀντὶ τοῦ οὐκ αἰδοῦνται διὰ κέρδους τι πράξαι, ἥτις

2 ἰταλίαν r. — 3 ὦ Ζεῦ ex D addidi; Κρονίων est apud
 Pindarum. — 3—5 ἀναβάλλομαι — καὶ θανάτου haplographice om. D.
 — 3. 4 ἀναβάλλομαι, πρὶν [B]rfswbh. — 4 συμβάλλόμενα Brfswbh.
 — 5 ὦ om. D. — 6 οὕτως D. — 8 σε ἰκετεύων D, σε ἰκετεύω
 B, σε καὶ ἰκετεύω edd., fort. recte. — 12 ἀγλαΐαισιν apud Pind.
 codd. recc. et edd. — 14 σοι ἐντα καὶ D. — 16 ἡττώμενοι D. —
 17 ἱπποτρόφοι [B]Drfswbh. — 19. 20 Verba ὑπόκρυφα κέρδει
 κλέπτεται omm. edd., ex B ὑπόκρυφον κ. κλέπτει enotavi. — 20 εἶπον
 B Da, εἶπεν rell. edd. — 21 εἰσὶ τινὲς rfs w. — ὑποκλέπεται D.
 — 21. 22 δόξα τοῦ κέρδους BDrfswbh, διὰ τ. κ. Heyne in nota
 et a. Sed audi Mommsenum p. 13. 14 »Ad aetatem . . Didymi

αἰδῶς εὐδοξίαν φέρει. ἥ καὶ ὅτι ἡ αἰδῶς ἡ φέρουσα δόξαν ἔστιν ὅτε παραλογίζεται ὑπὸ φιλοκερδείας. § Ἄλλως. καὶν τις, φησίν, αἰδήμων ὑπάρχει, ὑπὸ τοῦ κέρδους παραλογίζεται· ἔνεκα γὰρ τοῦ κέρδους καὶ οἱ αἰδήμονες πολλάκις ἀναισχυντοῦσι.

5 80. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων] τῷ Χρομίῳ συμπαρῶν ἄν ἔν τε πεζομαχία καὶ ἵππομαχία καὶ ναυμαχία, ἔχρινας οἷός τις ὁ κίνδυνος ὁ τῶν πολέμων. φαίνεται δέ, ὅτι βούλεται αὐτὸν ὡς ἀνδρεῖον καὶ διασώζοντα τοὺς συνόντας αὐτῷ ἀφύβως παραστῆσαι. ἐπεὶ πῶς ἂν ἀγαθὸς γένοιτο κριτῆς μετὰ δέους
10 ἀναστρεφόμενος ἐν τῷ πολέμῳ;

eiusque discipulorum δέχα c. Gen. coniunctum vel maxime con-
gruit, nec temere in eius locum videtur reponenda trita praepo-
sitio quae et ipsa cum secundo casu copulata non satis apta est.
Atqui desideratur eodem scholii loco vocis κρύφα vel ὑπόκρυφα
interpretatio, quam in α' glossa Triclinii, supra ὑπόκρυφα scripto
κρυφίως, exhibet [inest ea in voce ὑποκλέπτεται]. Fuerit igitur
illud δέχα τοῦ κέρδους et mutilatum et corruptum ex δέχα τοῦ
φανεροῦ, κέρδει quod ad similem locutionem ἐκ (ἀπὸ) τοῦ φανεροῦ,
ἐν τῷ φανερῷ, ἐς τὸ φανερὸν recte dici potuit, vel si mavis (Phi-
lonis exemplo) δέχα τοῦ ὑφθῆναι, κέρδει, sed illud facilius est,
cum vocum τοῦ et φανεροῦ in terminatione parilitas omissionem
pararet, quae ommissio traxit genetivum κέρδους. Iam omnia in-
sunt quae requiras: καὶ γὰρ αἰδῶς ὑποκλέπτεται δέχα τοῦ φα-
νεροῦ κέρδει, quam metaphrasin accuratam excipiunt circum-
locutiones generaliores et explicationes, duae, nisi fallor, nam post
καὶ ὅτι (ft. ἥ καὶ ὅτι vel ἥ φησιν ὅτι) altera consequitur. —
22 κερδός τι rf, κερδός τι sw, κέρδος τι bh.

1 ἥ Mommsen addidit. — 2 φιλοκερδείας D. — In textu Bergk
Boeckhium secutus 'ex scholio' ὑπὸ κρύφα pro ὑπόκρυφα edidit,
putabant ergo ὑπὸ cum κλέπτεται coniunxisse scholiastam; v. ὑπο-
κλέπτεται p. 272, 21. »ὑπὸ κρύφα Böckh (Schol.?)« annotavit
Mommsen in ed. min. — 4 ἀναισχυντοῦσιν [B? D?] a. — 6 ἐν
D. — τε om. D. — 8 καὶ σώζοντα D. — ἀφύβως om. D. —
10 τῷ ex D addidi. — Hunc scholiastam non ἄν (ἀνὰ) κίνδυνον
sed ἄν κίνδυνον in textu habuisse dicunt Hermann (Notae ad Pind.
p. 390), Mommsen et Bergk.

85. Οὐνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεός] ὁ λόγος ἐπὶ τῆς προειρημένης αἰδοῦς. ἤδεσαν οὖν, φησὶν, ὅτι ἐν τῷ πρὸς τοὺς Φοίνικας πολέμῳ ἐκείνῃ ἡ θεός, δηλονότι ἡ Αἰδώς, παρεσχεύαζεν αὐτοῦ τὸν θυμὸν αἰχμητὴν εἶναι, ὥστε ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου.
5 Ὁμηρος (Π. Ε 531).

Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἢ πέφανται.
παρεσχεύαζεν οὖν ἡ Αἰδώς τῷ Χρομίῳ, οὐχ ἵνα κτήσεται τὸ κέρδος, ὥς ἄλλοι ἀπαναισχυνοῦσιν, ἀλλ' αὐτοῦ χάριν τοῦ καλοῦ, ἵνα τῇ πατρίδι ἀμύνη.
10 89. Παῦροι δὲ βουλευῆσαι φόνου] ὀλίγοι, φησί, φόνου ἐφεστηχότος βουλευῆσθαι δυνατοί, τὴν τοῦ πολέμου νεφέλην τρέφαι πρὸς τοὺς πολεμίους κτείνοντες αὐτούς, καὶ χερσὶ καὶ ψυχαῖς, καὶ ἐν τῷ δρᾶσαι καὶ φονεῦσαι τοὺς πολεμίους καὶ ἐν τῷ βουλευῆσθαι, πῶς δεῖ ἀνελεῖν αὐτούς. κατορθοῦται γὰρ
15 ὁ πόλεμος γνώμῃ καὶ χειρὶ· χειρὶ τῇ ἀνδρείᾳ, ψυχῇ τῇ φρονήσει, ἢ ἡ ῥώμῃ μετὰ φρονήσεως. ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα ἔχει ὁ Χρόμιος· καὶ γὰρ οὗτος βουλῇ καὶ χειρὶ ἐγένετο ἀγαθὸς ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς τοὺς Φοίνικας.

93. Ἐκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι] ἀπεικάζει αὐτὸν τῷ
20 Ἐκτορι, καὶ τῷ Ἐκτορί φησιν ἀνθῆσαι τὸ κλέος μαχομένῳ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ. τοῦτο δὲ εἰς ἔπαινον παρείλκυσε τοῦ Χρομίου. τὸν δὲ Ἐκτορα παρείληφε καὶ οὐκ Αἴαντα ἢ Ἀχιλλέα, τῷ καὶ τὸν Ἐκτορα μεμαχῆσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὥς καὶ τὸν Χρόμιον.

1 οὐνεκεν fswbha. — κείνα D. — 2 προειμένης rfs. — φησιν rfs. — 3 παρασχεύαζεν D. — 6 δ' om. D cum Aristarcho et duobus Homeri codicibus. — σῶοι rfswb. — 8 ἀπανασχ. D. — 11 ἐφεστηχότος D, »rectius ft. quam φόνου ἐφεστηχότος, ut φόνου παρποδίου Pindari exprimatur, de imminente caede.« Mommsen p. 14. — 11 νεφέλη D. — Verba a δυνατοί usque ad βουλευῆσθαι (vv. 11—14) bis scripta sunt in D, in quo altera vice νεφέλην recte legitur. — 13 δρᾶσαι rfswbh. — 15 χ. δὲ τῇ D. — 16 μετὰ] περὶ (?) B. — 20 καὶ φησὶν, ἀνθῆσαι τὸ κλέος τῷ Ἐκτορι μαχομένῳ D. — Ἐκτορι φησὶν rfs. — 21 παρείληφε τοῦ D, fort. recte. — 23 καὶ om. D.

§ ὁ δὲ νοῦς· λέγεται γε μὴν καὶ ᾗδεται τῷ μὲν Ἑκτορι τὴν
εὐδοξίαν ἀνθῆσαι παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ, ἐν δὲ ταῖς ἀκταῖς τοῦ
Ἑλώρου ποταμοῦ, οὗ δὴ καὶ ὁ Ἀρείας πόρος καλεῖται, δέδεικται
τοῦτο τὸ φέγγος τῷ Χρομίῳ, ἐν τῇ πρώτῃ καὶ νέᾳ ἡλικίᾳ.
5 ἐνίκησε γὰρ ἐνταῦθα Καρχηδονίους συμμαχῶν Γέλωνι τῷ τυ-
ράνῳ τῷ Ἱπποκράτους διαδόχῳ.

95. Βαθυκρήμνοισι δ' ἄμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου] περὶ
τοῦτον τὸν ποταμὸν συνέστη Ἱπποκράτει τῷ Γελῶνι τυράνῳ

1 γε ex D est. — μὴν] μὲν edd. — 2 ἀνθῆσαι omm. BDrfswbh, ἀν-
θῆσαι vel γεγονέναι addi voluit Heyne; Boeckh ἀνθῆσαι addidit. —
3 Ἑλώρου r, Ἑλώρου sw. — οὗ] ἀφ' οὗ BDrfswbh, ἐφ' ᾧ a. Sed
confer Mommsenum p. 14 »Tantum constat ad ἔνθα interpretandum
h. l. non recte adhiberi ἐφ' ᾧ, neque enim de oppido agitur in ripa
fluminis sito. De Ἀρείας πόρῳ s. Πείας πόρῳ nihil aliunde com-
pertum est, neque eis quae ex Med. B. infra adiciuntur multum
lucis caligini affulget. Sed haec Scholia consentiunt non urbis sed
circa fretum Siculum litoris nomen fuisse. Debebat igitur gram-
maticus ἔνθα Pindari reddere aut per οὗ simplex aut enucleatius
per ἐν ᾧ δὴ τόπῳ vel καθ' ὃν δὴ τόπον, si ipsum ἔνθα spectabat.
Sed ft. ad sententiam potius respiciens ἀνθ' οὗ dixit, ut de duplici
nomine pugnae quod poeta conciliaverit legentes admoneat. Initio
saepe fit ut eadem proelia alii ab alio loco appellent. Quodsi
Pindarus eo consilio addidit 'ubi Areae vadum homines vocant',
non tam 'suaviter' quidem quam Disseno visum est 'Martium
fontem in bellica laude memoravit', sed ad opportunitatem rei
apposite locutus est.« — δέδεικται] Etiam in textu δέδεικται pro
δέδορκεν legisse scholiastam dubitanter coniecit Hartung. —
5. 6 ἐνίκησε γὰρ — διαδόχῳ] »dies steht hier so, dass man es auf
die Schlacht am Heloros beziehen muss: aber da, wie Scholl. ad
vs. 95 zeigen, über diese Schlacht die Scholiasten unterrichtet
waren, so ist eine solche Kopflosigkeit keinem zuzutrauen: es ist
daher die Bemerkung an einen falschen Ort gekommen, da sie
ursprünglich zu dem vs. 67 oder 95 oder 102 gehörte, wo von der
Schlacht bei Himera die Rede gewesen.« Haec recte Leutsch in
Philol. XIV p. 51. — 7 βαθυκρήμνοισι rfswbh. — παρὰ τ. τ. D.
— 8 ἱπποκράτης B. — τῷ] τῶ τῶν (?) B.

- πρὸς Συρακουσίους πόλεμος· ὁ δὲ Γέλων, οὗ οὗτος ἐταῖρος, ἱππάρχει τότε Ἱπποκράτει. ἐν δὲ τούτῳ, φησί, τῷ πολέμῳ εἰκὸς τὸν Χρόμιον ἐπιδείξασθαι πολλὰ ἔργα κατὰ τὴν μάχην. περὶ δὲ τούτου τοῦ πολέμου Τιμαίος ἐν τῇ δεκάτῃ δεδήλωκε.
- 5 καθάπαξ γάρ, φησὶν ὁ Δίδυμος, οὐδεμίαν ἄλλην μάχην ἔχομεν εἶρεῖν περὶ τὸν Ἑλωρον τῶν συνηχμαχότων τῷ Χρομίῳ τυράννων, ὅτι μὴ σὺν Ἱπποκράτει τοῦ Γέλωνος πρὸς Συρακουσίους. ὅτι μὲν οὖν Γέλωνα ἱππαρχεῖν κατέστησεν Ἱπποκράτης, σαφὲς ὁ Τιμαίος ποιήσει γράφων οὕτως (fragm. 85 ed. Mueller). Ἱππο-
- 10 κράτης δὲ μετὰ τὴν Κλεάνδρου τελευτὴν ἅμα μὲν τοῦ Γέλωνος ἐν τῇ τεταγμένῃ μεμενηχότος, ἅμα δὲ τοῖς Γελώσις χαρίσασθαι

1. 2 ὁ δὲ Γέλων οὗτος ἕτερος, ὃς ἱππάρχει BDrfs wbh. »Scho-liastes ad v. 93. Chromium Gelonis commilitonem agnoscit, eiusdem qui post Hippocratem tyrannus factus est: ad hunc autem verum Didymum secutus docet ex Timaeo, Gelonem eundem ab Hippocrate equitatu praefectum vicisse ad Helorum, Chromii autem familiaritate usum esse; ideoque in Chromii laudibus pugnam ad Helorum commemorari. Hoc scholii satis boni argumentum initio paucis expressum esse debebat; idque praestant verba a me posita: ὁ δὲ Γέλων, οὗ οὗτος ἐταῖρος, ἱππάρχει τότε Ἱπποκράτει. Vulgo erat: ὁ δὲ Γέλων οὗτος ἕτερος, ὃς ἱππάρχει τ. Ἱ. quod merito reprehendit Goeller. Hist. Syrac. p. 8. cui tamen me non consentire sponte intelligitur.« Boeckh. — 2 ἐν δὲ τ. D. — 3 εἰκὸς τὸν om. D. — 4 δεκάτῃ} εἴ BD. — 5 γάρ φησιν rswbh. — οὐδὲ μίαν BD. — 6 παρὰ τὸν D. — 7 ὅτε μὴ D. — πρὸς τοὺς συρ. D. — 8 γέλωνι D. — 9 οὕτω B. — 10 Leutsch (Philol. XIV p. 49) post verba Κλεάνδρου τελευτὴν lacunae signa posuit: »die Lücke, die ich hier bezeichnet, wird einmal durch Vergleichung Herodot's geboten (VII 154 init.: Κλεάνδρου δὲ τοῦ Παντάρεος τελευτήσαντος τὸν βίον, ὃς ἐτυράνευσε —, ἐνταῦθα ἀναλαμβάνει τὴν μοναρχίην Ἱπποκράτης Κλεάνδρου ἐὼν ἀδελφός), dann durch τεταγμένη, was in dem vorher über Gelon gesagten seine Erklärung finden musste, endlich auch vom Zusammenhange selbst: denn nach Kleandros Tode hat Hippokrates erst die Herrschaft antreten müssen, ehe er den Geloern sich gefällig zeigen

βουλόμενος, μεταπεμφάμενος αὐτὸν καὶ παρακαλέσας ἐπὶ τὰς
 πράξεις, ἀπάντων τῶν ἱππέων τὴν ἐπιμέλειαν ἐκεῖνῳ παρέδωκεν.
 ὅτι δὲ καὶ ὁ Γέλων τῷ Χρομίῳ ἐχρῆτο ἑταίρῳ, δῆλον πάλιν ἐξ
 ὧν φησι Τίμαιος ἐν τῇ δευτέρᾳ γράφῳν οὕτως (fragm. 84
 5 ed. Mueller). Ἐπιτρόπους δὲ τοῦ παιδὸς μετ' ἐκεῖνον κατέστησεν
 Ἀριστόνουν καὶ Χρόμιον τοὺς κηδεστάς· τοῦτοις γάρ ὁ Γέλων
 δέδωκε τὰς ἀδελφάς. § Ἄλλως. Ἐλωρος χωρίον Σικελίας ἦτοι
 ποταμὸς πρὸς Συρακούσαις, ἐν ᾧ πολέμου γεγονότος μεταξὺ
 Ἰπποκράτους τοῦ τυράννου καὶ Συρακουσίων συνεμάχησε Γέλωνι
 10 συμμάχῳ τοῦ Ἰπποκράτους ὁ Χρόμος καὶ ἡρίστευσεν. ἡ δὲ
 μάχη ἐν στερῶν χωρίῳ τῷ Ἐλωρι· ὁ δὲ αἰγιαλὸς καλεῖται
 Ἀρείας πόρος. § Ἄλλως. Ἀρείας πόρος ἐλέγετο πᾶς ὁ περὶ

konnte, musste auch erst, können wir mit völliger Sicherheit aus
 Herodot hinzusetzen, die Versuche Gelon's beseitigen.«

1 ἐπὶ τὰς D, περὶ τὰς Brfsw, παρὰ τὰς bh, Mueller, πρὸς
 τὰς a. — 2 παρέδωκε edd. — 3 ὅτι D, ὁ . . . B, ὡς edd. —
 καὶ om. D. — γέλλων r. — 4 ἐν τῇ β' BD. — 5 ἐπιτρόπου D.
 — 6 τοῦτους γὰρ D. — 7 δεδῶκει conl. Lehrs, Die Pindar-
 scholien p. 47. — 7—12 Ἄλλως — καλεῖται Ἀρείας πόρος ex D addidi,
 cuius vitia Mommsen p. 15 correx. — 7 ἔλωρος D. — 8 πρὸς
 ego addidi; praepositionem deesse vidit etiam Mommsen. — 9 τοῦ
 excidit apud Mommsen. — 11 στερῶ D. — 12 ἄρειος πόρος D. —
 »Videmus hoc diserto testimonio Hippocratem tyrannum Syra-
 cusarum, Gelonem, Chromium societate contra factionem Syra-
 cusanorum hostilem coniunctos; geographica illa quomodo sive ex-
 pediant sive emendent alii videant. Equidem τὸ Ἐλώριον πεδῖον
 (Diod. 13, 19, 2) invenio, sed nusquam τὸ Ἐλωρ n. pr. Fortasse
 truncatum est.« Mommsen p. 15. — De Areae vado haec Dissen,
 Explicc. p. 460. 461: »De piscibus Helori de quibus scholia, cf.
 Athen. VIII p. 331. Steph. Byz. h. v. Ἀρείας sive Ἀρέας πόρον
 novimus tantummodo ex hoc loco et ex scholiis, quare manen-
 dum est in lectione, nec quidquam praeterea tentandum. Ac mihi
 quidem non placet Πέας πόρος. Boeckhius tamen magis nunc
 inclinatur ad lectionem Πέας πόρον, etiam ob glossam Hesychii:
 Πέας πόρος παρὰ τὸν Ἀδριακὸν κόλπον, ἔνθα τρυᾶται ὁ Βόσπορος,

τὸν πορθμὸν καὶ τὸ Ῥήγιον τόπος. ἔχει δὲ ὁ ποταμὸς ἱεροὺς
 ἰχθύας, οἱ παρὰ τῶν διαβαινόντων δέχονται τροφήν. ὁ δὲ τῆς
 Ἀρείας πόρος ἀνεξήγητός ἐστι· διὸ καὶ ἄδηλον, εἴτε Ἀρείας εἴτε
 Ῥείας λεχτέον εἴτε ὕφ' ἐν Ἀρειάσπορον. καὶ καλεῖσθαι μέχρι
 5 τοῦ νῦν Ἀρείας πόρον διὰ τὸ πλῆθος τῶν φουμένων, ἢ ἀπὸ
 τοῦ συμβεβηχέναι ἐκεῖσε πόλεμον. Ἀρεα δὲ οἱ ποιηταὶ τὸν πό-
 λεμόν φασι.

coll. Append. Vatic. Prov. III 68 et Phot. v. apud quos *πόντος*
p. πότος vel *πόρος*: etsi idem fatetur non posse sese quid in his
 grammaticorum notatis lateat, plane perspicere: nec potuerunt
 intpp. Hesychii. Ionium mare Rheae sinum vocari iam in nott.
 critt. Boeckhius monuerat; idem nunc addit Adriam nominatum
 esse mare Cronium s. Saturnium. Ἐνθα καλέουσιν, ut Hom. II.
 λ 757. καὶ Ἀλκείου ἐνθα κολώνη κέκληται. — Ῥέας πόρος pro
 Ἀρείας πόρος edidit Hartung; »denn nothwendig muss dieser
 Schol. Ῥείας πόρος gelesen und geschrieben haben, indem er ohn-
 gefähr die nämliche Meeresgegend wie Hesych bezeichnet, und
 indem die Meerenge bei Ῥήγιον nothwendig die nämliche sein muss,
 welche Hesych als den dortigen Βόσπορος bezeichnet.«

1 Paragraphi signum ante ἔχει δὲ addi iussit Hartung, cau-
 samque hanc profert: »Die an jenes Schol. geknüpften Worte
 ἔχει δὲ ὁ ποταμὸς (nämlich Ἐλωρος) ἱεροὺς ἰχθύας, οἱ παρὰ τῶν
 διαβαινόντων δέχονται τροφήν· καὶ καλεῖσθαι μέχρι τοῦ νῦν
 Ἀρείας πόρον (streiche diese Worte und sehe dafür Ἐλωρον) διὰ
 τὸ πλῆθος τῶν φουμένων (schr. *δουμένων*) gehören nicht mehr zu
 einem Schol., welches die Deutung des Ῥέας πόρος enthält, indem
 doch diese Furth unmöglich ein Fluss oder Bach genannt werden
 konnte. . . Wer den Fluss Ἐλωρος passirte, musste den Fischen
 ein Opfer geben, und wegen dieses Flusszolles wurde der Fluss
 Ἐλωρος genannt, wie man auch den Sund nennen könnte wegen
 des Sundzolles, welchen die Dänen erpressen. Nicht einen bloß in
 der Umgegend bekannten Namen einer kleinen Localität, sondern
 einen weltbekannten Namen eines grösseren Meeres geben Pindars
 Worte ἄνθρωποι καλέουσι zu verstehen.« — 2 οἱ περὶ τῶν διαβάν-
 των D. — 2. 3 Verba ὁ δὲ τῆς Ἀρείας usque ad Ἀρειάσπορον
 Boeckh cum pugnarent cum priore scholiasta cui Ἀρείας πόρος

102. Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσω] χέρσω τῆς ἡπείρου
 φησί· γείτονι δὲ πόντῳ, ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς νήσοις καὶ θαλασσίοις
 τόποις. ἐν ὑπερβατῶν δὲ φησιν· ἐν δὲ ἄλλαις ἡμέραις φήσω
 καὶ διελεύσομαι τὰ ἐν τῇ γῇ τῆς ἡπείρου καὶ τὰ ἐν ταῖς νήσοις
 5 αὐτῶν διηγουμένα. § ἢ οὕτως· ἐὰν κατορθώσῃ, πάλιν ἐρῶ
 ὕστερον τὰ ἐν τῇ γῇ τῆς ἡπείρου, καὶ τὰ ἐξῆς.

erat pās ὁ περὶ τὸν πορθμὸν καὶ τὸ Ῥήγιον τόπος, velut novum
 comma post πόλεμόν φασι transposuit obloquente Mommseno p. 15:
 »Recte mihi videtur continuari argumentatio grammatici. Dicit
 Ἀρείας πόρον omnem vocatam fuisse circa fretum Siculum et Rhe-
 gium regionem; tum de sacris Helori fl. piscibus qui a transeunti-
 bus pascantur commemorat . . deinde quasi postliminio addit,
 etymon tamen illius nominis Ἀρείας πάγος [sic] nequaquam esse
 explicatum, hinc fieri ut non magis sciamus num apud poetam h. l.
 ἔνθ' Ἀρείας πόρος an ἔνθα Ῥείας πόρος an ἔνθ' Ἀρειάσπορος scribi
 oporteat, quam utrum significet illud Ἀρείας: fiat ab ἀρετή (ἀρόω
 ἀρείων, ἄριστος?) propter copiam et fertilitatem soli an ab Ἀρης
 Ἀρειος ductum sit in proelii memoriam. In his nihil video per-
 turbationis. Oratio quidem obliqua verborum καὶ καλεῖσθαι κτέ.
 paulo inconcinnior est, quia opinor is qui haec excerpserat brevitati
 nimium studebat, sed tamen quid voluerit, nullus ambigo.« Boeckh
 enim p. 278, 4 post καὶ (καὶ D) addi iubebat φασί et φουομένων pro
 quo Heyne φονευομένων, Faehsi Syll. p. 406 φθιομένων »male
 utrumque« coniecit, corruptum esse iudicavit. Etiam Bergk contra
 Mommsenum qui φουομένων, ut supra vidimus, explicavit, aliquid
 deesse putavit: »quod dicit [Schol.] καλεῖσθαι μέχρι τοῦ νῦν Ἀρείας
 πόρον διὰ τὸ πλῆθος τῶν φουομένων videtur τῶν φουομένων (παρὰ
 τὸν πορθμὸν δένδρων) scripsisse, ut dictus sit ἀρείας πόρος a
 frutice, cuius magna copia fuerit in vicino littore.« — 4 λεκτέον]
 »imo γραπτέον.« Bergk. — ὕφ' ἐν ἀρείας πόρον D. — 6 ὁ ποιητής
 D. — 7 φησι D, φασιν Bbha. — πόλεμον φασίν rfs w.

1 ἐν om. D. — κονία codd. Edd. recc. in textu ἐν κονίᾳ
 χέρσω scribunt, praeter Mommsenum, qui ἐγκονίᾳ χέρσω. Scho-
 liastam ἐν κονίᾳ χέρσω (= χέρσου) non ἐν κονίᾳ χέρσου de quo
 Mommsen cogitavit scripsisse, etiam Bergk vidit. — 2 πόντου [B]
 Drfswb. — θαλασίους r. — 4 ἡπείρον r. — 5 διηγουμένα BDa,
 διηγύσματα rell. edd.

104. Ἐκ πόνων δέ, οἷ σὺν νεότατι γένωνται] ἐκ τῶν πόνων τῶν ἐπιτελεσθέντων ἐν νεότητι, καὶ πόνων γε τοιούτων τῶν σὺν δικαίῳ τελεσθέντων, μία ἡμέρα αἰῶνος ὅλου τάξιν ἔχει εἰς εὐφροσύνην· ἐπειδὴν τινες ἐν νεότητι πεπονη-
5 κότες ὦσι καὶ βεβιωκότες δικαίως, ἡμέρα μία ἐν τῷ γῆρα συγκριτικὴ ἐστὶ πρὸς ὅλον τὸν αἰῶνα. τινὲς δὲ θηλυκῶς φασιν ἐξηγνέσθαι τὴν ἡμέραν ἀντὶ τοῦ ἡμερος, καὶ τὸν αἰῶνα θηλυκῶς εἰρησθαι· ἡ αἰὼν ἐστὶν αὐτοῖς ἡμέρα, ἀντὶ τοῦ ἡμερος καὶ προσηγῆς ἐστὶν αὐτοῖς ὁ βίος πρὸς γῆρας, ὅταν ὦσιν ἐν νεό-
10 τητι πεπονηκότες δικαίως. τὰ δὲ προσηγῆ κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς ἡμέρας σημαίνεται, ὥσπερ τὰ γαλεπὰ ἀπὸ τῆς νυκτός. § ἢ οὕτως· ὁ δὲ ἐκ πόνων καὶ κινδύνων αἰὼν καὶ χρόνος, οἵτινες ἂν πόνοι μετὰ δικαιοσύνης ἐν τῇ νέᾳ ἀνυσθῶσιν ἡλικίᾳ, τοῦτο ὁ πρὸς τὸ γῆρας πᾶς χρόνος ὥσπερ μία ἡμέρα παρα-
15 τρέχει διὰ τὸ εὐθυμεῖν καὶ μὴ ἐπαισθάνεσθαι τῶν φαύλων. τὸ δὲ ἐξῆς· ὁ δὲ αἰὼν πρὸς τὸ γῆρας τούτοις τελέθει ἀεὶ φῶς τοῖς πόνοις, οἷ ἂν ἐν νεότητι γένωνται καὶ σὺν δίκῃ. ἔστι δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου τῷ Ὀμήρου (Od. τ 360)·

Αἴψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγγραύσκουσιν.

1 οἷ B, οι (sic) supra δέ addit D (om. οἷ), οἷον rf. — 2 ἐπ. τῶν ἐν νεότητι D, non τῶν τῇ νεότητι quod Mommsen ex eo attulit, σὺν vel ἐν τῇ νεότητι inde scribendum esse ratus. Ego ἐν νεότητι omisso τῶν scripsi, cfr. v. 4, 9 et 17 et οἷ σὺν νεότατι Pindari; τῇ (om. τῶν ἐν) νεότητι B et edd. — 5 ἡ μία ἡμέρα D. — 6 συγκριτικὴ D. — 6. 7 δὲ θηλυκῶς φασιν ἐξηγέσθαι D. — φασὶν rfswh. — 7 Fortasse ἡμερον pro ἡμερος scribendum. — 8 ἡ om. D. — 9 πρῶτος (πρῶτος) ἐστὶν [B]rfswh, πρῶτος ἐστὶν bha; — καὶ προσηγῆς ὁ βίος αὐτοῖς πρὸς γῆρας ὅτ' ἂν D, unde προσηγῆς (addito ex B ἐστὶν) recepi; cfr. v. 10 τὰ δὲ προσηγῆ. — 12 πόνου καὶ κινδύνου D. — 16 φησὶ pro φῶς D. — 17 γέν. σὺν (sic) δίκῃ D, unde σὺν addidi, sed etiam καὶ particulam Pindarus tuetur: οἷ σὺν νεότατι γένωνται σὺν τε δίκῃ. — 18 τῷ recte D, τοῦ [B?] edd. — Ὀμήρῳ D. — 19 καταγγραύσκουσι D.

109. *Εἰ γὰρ ἄμα κτεάνοισι πολλοῖς*] *εἰ γὰρ ἄμα τῷ*
πλουτεῖν καὶ δοξασθήσεται τις καὶ ἐργασάμενος, οὐκ ἔστιν
ὑπερθέσθαι ταύτην τὴν μακαριότητα, ὅταν συνέλθῃ δόξῃ πλούτῳ.
§ ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ ἄμα πλήθει περιουσίας καὶ δόξαν εὐκλεῆ
5 *καρπώσμενος οὐκέτι περαιτέρω θνητὸς ὢν ὀφείλει περισκοπεῖν*
οὐδὲ ἄλλης εὐτυχίας ὁδοὺς ἐπιζητεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ποσίν. ἀνυπέρ-
βλητος γάρ, φησὶν, αὐτῇ ἢ ἀρετῇ. παρῑείκε δὲ τῇ ἄνω διανοίᾳ
(Nem. III 32 vg.). Εἰ δ' ἐὼν καλός, ἔρῳ δ' εἰκότα μορφᾷ,
οὐκέτι πρόσω, καὶ τὰ ἐξῆς.

10 114. *Ἡσυχία δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον*] *τῇ μὲν οὖν*

1. 2 πολλοῖς· ἤτοι ἐν τῷ πλ. ἐὰν δοξασθήσεται τις D. —
2 ἐργασμένος D. — 3 ὑποθέσθαι BDrfsw. Cfr. tamen Mommsen
p. 15: »*ὑποθέσθαι* quidem tolerabilius videri possit, si accipias de oppigneranda felicitate pro incerto novi periculi exitu, sed longe praestare ὑπερθέσθαι et quod sequitur ἀνυπέρβλητος ostendit et usu Polybiano edocemur; cf. 22, 3, 16 (p. 924, 15 Bekk.) τὴν τοῦ πατρὸς προαίρεσιν οὐχ οἷός τ' ἦν ὑπερθέσθαι i. e. superare.« — ὅτ' ἂν D. — συνεισέλθῃ D. — 4 εὐκλεοῦς D. — 5 σκοπεῖν D. — 6 ἑαυτοῦ recte D, αὐτοῦ a, αὐτοῦ rell. edd.; de B non notavi. — 7 παρέδωκε δὲ D. — 8 δὲ ὢν BDrfswbh. — Corruptam codicum in textu scripturam Mommsen p. 16 corrigere studuit: »Quaesivi . . . glossâ nodum huius erroris exsolvere, cum Paraphrastae interpretamentum περαιτέρω ad sententiam huius loci valde congruere, ipsum πρόσω cum ea etsi non male tamen minus bene convenire viderem. Quod si hoc πρόσω, a glossatore parum curioso profectum vel ex supra adscripto simili loco Nem. III 20 (οὐκέτι πρόσω . . . περᾶν) ortum, rariorem vocem ut περῶντα, περαῖον, πέραν τοῦ (i. e. Attice πέρα τούτου; cf. Nem. VII 75 εἴ τι πέραν ἀερθεῖς ἀνέχραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν et Isthm. V 23.) possessione exturbavit? Sin autem Pindarus scripsit εἰ γὰρ ἄμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται | κῦδος οὐκ ἔστιν πέραν τοῦ θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάσθαι ποδοῖν, satis concinna est Scholiastae circumlocutio.« Quod a Pindari elegantia alienum esse iudicavit Bergk; addo etiam Nem. III 32 scholiastam πρόσω Pindari verbo περαιτέρω reddidisse. — 10 ἡσυχίαν bh.

εἰρήνη καὶ ἡσυχία προσφιλές ἐστι τὸ συμπόσιον, ἡ δὲ νεωστὶ
καταπραχθεῖσα νίκη συναύξεται τῇ μαλθακῇ καὶ ἡδεῖα φῶδῃ.
§ ἡ οὕτω· τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν φιλεῖ· καὶ ἔστιν ὅμοιον
τῷ Μάτερ' οἰνάνθας ὑπώραν. ἡ δὲ νικηφορία οὐ φιλεῖ ἡσυχίαν,
5 ἀλλ' ὕμνους.

117. Θαρσαλέα δὲ παρὰ κρατῆρα φωνὰ γίνεται] παρὰ δὲ τὸν κρατῆρα, ὅς ἴσταται διὰ τὸ τέλος τῆς νίκης, θαρσαλεωτέρα ἢ φωνὴ γίνεται, καὶ δύνανται τις θαρρόων ἐπὶ τῇ τοῦ νικηφόρου ἀνδραγαθία μετὰ παρόρησίας τὸν ὕμνον ἄδειν τὸν ἐπὶ
10 τῇ νίκῃ. § ἡ ἄλλως· ὅταν τις νικήσῃ, μετὰ παρόρησίας εἰς αὐτὸν φωναὶ γενέσθωσαν καὶ ὕμνοι.

119. Ἐγκιρνάτω τίς μιν γλυκὺν κόμου προφάταν] τοῖνον τὸν κρατῆρα τὸν ἱστάμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐγκιρνάτω τις προσηγητὴν ὄντα τοῦ ὕμνου. προσηγητὴν δὲ ἔφη τοῦ ὕμνου τὸν
15 κρατῆρα, ἐπειδὴ τῇ νίκῃ αἶμα κρατῆρ τῆς σπονδῆς ἴσταται· εἰδ'

2 ἡδεῖαν (?) ὠδῶν B. — 3 οὕτως D. — 3. 4 ὅμοιον, τὸ μάτερ' D. — 5 ἀλλ' ὕμνους ex D addidi. — Ceterum male Mommsen p. 16: »Apparet hunc alterum Scholiastam (Paraphrasten?) ἡσυχίαν legisse, priorem vero ἡσυχία; quod in ed. mea dicere neglexi«; cfr. enim schol. ad Nem. V 11 ἡ δὲ ὑπώρα οὐκ ἔστι τῆς οἰνάνθης μήτηρ, ἀλλὰ τοῦναντίον· προανθεῖ γὰρ πρῶτον, εἰτα ὑπώρα γίνεται. χρῆται δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀναστροφῇ συνεχῶς· ὥς Ἀσυχία φιλεῖ μὲν συμπόσιον· οὐ γὰρ ἡ ἡσυχία φιλεῖ τὸ συμπόσιον ἀλλὰ τὸ συμπόσιον τὴν ἡσυχίαν. Scholiastam non nisi lectionem ἡσυχία cognitam habuisse vidit etiam Rauchenstein, Philol. XIII p. 436. — 6 κρητῆρα D. — 7. 8 θαρραλ.? — 8 θαρσ. δὲ ἡ D. — 10 ὅτ' ἂν D. — ὅταν τις rfs, ὅταν τίς bh. — 11 φωναί om. D. — γινέσθωσαν D. — 12 κόμου προφάταν (πρὸ φάταν D, προφάτων B) omm. edd. — 13 τοῦτον ante τοῖνον Boeckh addidit, sed contra Mommsen p. 16: »Ante τοῖνον nihil nec in Vat. nec in Med. legitur, quam recentioris Graecitatis (Sexti Empir. al.) collocationem particulae vereor ut iure amoveris.« — τίς rfs w bh. — 14 δέ φησι D, quod cum sequenti ἴσταται magis conveniret probatum est Mommseno p. 16. — 15 ἴσταται, quod in B avulso chartae angulo periit, ex D accessit; in rfs w bh non indicata est lacuna, quam Heyne verbo ἐκερράνυτο explere conatus est. — εἰδ' D.

οὕτως ὁ ὕμνος ᾗδετο. § ὁ δὲ νοῦς· ἤδη κιονάτω τις τὸν κρα-
τῆρα, ὅς ἐστι προοίμιον καὶ προφήτης κόμου. κωμάζωμεν οὖν
αὐτὸν καὶ ὑμνῶμεν, ὅτι νενίκηκεν.

121. Ἀργυρέαισι δὲ νώματ'ω φιάλαισι] μετὰ τὸ
5 κερασθῆναι τὸν κρατῆρα, φησί, ἀποβαπτίζετω τις τὰς φιάλας,
καὶ διανεμέτω τοῖς κατακειμένοις. ποίας δὲ φιάλας; ὡς ἔλαβεν
ὁ Χρόμιος νικήσας ἔνθεν. ἐν γὰρ τοῖς κατὰ Σικυῶνα Πυθίοις
ἀργυραῖ φιάλαι ἔπαθλα. βιατὰν δὲ ἀμπέλου παῖδα τὸν οἶνον
φησιν, ἥτοι τὸν βία θλιβόμενον, ἢ τὸν βιάζεσθαι εἰδῶτα καὶ εἰς
10 μέθην ἄγειν.

123. Ἄς ποθ' ἔπποι κτησάμεναι] ἄστινας φιάλας αἱ
τοῦ Χρομίου ἔπποι προσεκόμισαν διὰ τῆς νίκης τῷ δεσπότῃ
ἄμα τοῖς μετὰ δικαιοσύνης ὑπάρξασιν αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος
στεφάνοις ἐκ τῆς ἱερᾶς Σικυῶνος. οὐ παρῇν δὲ ὑπὸ τὴν νίκην,
15 ἀλλ' ἐπεπόμφει τὸ ἄρμα. § ὡς ἤνεγκαν, φησὶν, ἄμα τοῖς στε-

1 τις τὸν rfswhb. — 2 πρ. τοῦ κόμου edd. — 2. 3 κωμά-
ζομεν et ὑμνοῦμεν D. — 4 ἀργυρέαισι D. — 5 κερ. . . . τὸν B,
unde κεραννῶναι τὸν edd. — τὸν κρ.] τὸν προφήτην D, quod pro-
bavit Mommsen. — φησὶ καὶ ἀποβαπτ. edd. — Litterae ζέτω τις
τὰς in B nunc desunt, sed Calliurgi temporibus adhuc superfuisse
videntur. — τις τὰς rfswhb. — 5 6 φιάλας, καὶ δια
καὶ δια . . . κατακειμένοις φιάλας ὡς rfswh, φιάλας καὶ
διανεμέτω τὸν οἶνον τοῖς κατακειμένοις ἀργυρέαις φιάλαις, ὡς bh.
In B nunc φιάλας καὶ δι κατακειμένοις . . . φιάλας
ἄς legitur; lacunam ex D libro explevit Mommsen iam in libello
(p. 25) quem a. 1865 de scholiis Triclinianis ad Nemea et Isthmia
edidit. — 8 ἀργυραῖ D. — βιατ ἀμπέλου B. — παῖδα
quod in fine versus om. B, omm. rfswh. — 8. 9 οἶνον φησὶ rfswh,
οἶνόν φησι (sic) bha. — 9 βία] βίαν D. — 13 »ἄμα. Legunt alii
[codd. omnes et edd. vett.] ἀμφὶ nullo sensu et cum metri cor-
ruptela. Quare ex Schol. qui videtur legisse ἄμα, hanc vocem
illius loco ponimus. Habet Schol. ἄμα τοῖς μετὰ δικαιοσύνης
ὑπάρξασιν etc.« Benedictus praeunte Schmidio, et secuti sunt
reliqui, nisi quod Oxonienses annotaverunt: »Schol. vel legit ἄμα,
vel saltem ita exponit.« — 15 ἐπεπόμφη rfswh, ἐπεπόμπει coni. Oxx.

φάνοις οἱ ἵπποι. θεμιπλέκτους δὲ τοὺς στεφάνους φησίν, ἥτοι νομίμως καὶ καθηκόντως πεπλεγμένους, ἥ καθὺ πάρεδρός ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Θέμις χάριν τοῦ χρηστηρίου· καὶ γὰρ ἦν προφῆτις· ἥ ὅτι δικαίως καὶ ἄνευ δωροδοκίας ἐστέφθη. ἴστο-
5 ρεῖται δὲ τὰ ἐν Φωκίδι χρήμασιν ἀνύεσθαι, διὸ καὶ πρόσκειται ἐνταῦθα τὰ ἐν Σικυῶνι. οἰκείως δὲ ἱερὰν τὴν Σικυῶνα προσηγόρευσεν· ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπ' αὐτῆς ἐστίν, ἐφ' ἧς οἱ θεοὶ διέ-
δάσαντο τὰς τιμάς. Ἡσίοδος (Theog. 535. 536).

Καὶ γὰρ στ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι
10 Μηκώνη.

καὶ Καλλίμαχος (fragm. 195).

Μηκώνην μαχάρων ἔδρανον αὐτὶς ἰδεῖν.

2 νομίμως D. — 5 χρήματα B et edd. — ἀνύεσθαι (?) h. —
6. 7 προσηγόρευον D, quod male probavit Mommsen p. 17; conf. ἐκ τῆς ἱερᾶς Σικυῶνος apud Pindarum. — ἐπ' αὐτοῖς D, quod non debebat Mommsen probare. Lectionem ἐπ' αὐτῆς sic interpretatur Mommsen p. 17: »de Sicyone nomen usurpatur.« —
12 ἔδραν· ὃν BDrfs w, corr. Bentley. — Ad v. 5 haec extat Boeckhii nota: »Locus est plane perditus, qui ni fallor, de Clisthene agebat, et hanc fere sententiam complexus olim esse mihi videtur: ἥ διὰ τὸν Κλεισθένη τὸν τῷ ἐν Δελφοῖς ἱερῷ δικαίως βοηθήσαντα· ἴστορεῖται δὲ δι' αὐτοῦ τὰ ἐν Φωκίδι πράγματα ἀνύεσθαι, διὸ καὶ κεῖται τὰ Πύθια τὰ ἐν Σικυῶνι. Conf. schol. vs. 2.« Sed recte Mommsen p. 17: »Hoc scholion non Clisthenem quidem Sicyonium neque alios reges atque tetrarchas loquitur sed satis perspicue agit de ipsa re quam poeta tractat, modo ne acquiescamus in vitiis quibusdam editionis principis, quae utrum unius Zachariae sint, qui ex evanidis ac detritis in Vat. B. literis sensum invenire nequibat an eidem quoque codici inhaeserint, dubium est. Mihi vero olim eum comparanti eadem quae in Romana legi videbantur Dicit grammaticus Pindarum haec de sancta Sicyone addidisse, quoniam in Phocensium Pythiis numarium iudicium fuisse credatur «

127. Ζεῦ πάτερ, εὐχομαι] εὐχομαι δὴ οὖν, πάτερ Ζεῦ, καὶ ταύτην αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν ὑμνῆσαι ἐπιχαρίτως, ἐπὶ πολλῶν τε καὶ ἄλλων τὴν νίκην αὐτοῦ ὑμνῆσαι τοῖς λόγοις προπέμπων μου τὴν Μοῦσαν ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ· οἶονεῖ ἐπαξίως αὐτὸν ὑμνῆσαι. § Ἄλλως. τιμαλφεῖν λόγοις, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν αὐτὸν λόγοις, προσβάλλων ταῖς Μούσαις τὴν νίκην καὶ συναρ-

1—4 Locum ex D restituit Mommsen l. l. p. 25; in B ego haec legi:τερ. εὐχομαιμαι δὴ οὖν πάτερ Ζεῦταύτην αὐτοῦ τὴνρετὴν ὑμνῆσαι ἐπιχαρίτως (ἐπὶίτως legit Momms.) ἐπὶ πολλῶν τετὴν νίκηνσαι (σαι Momms.) τοῖς λόμπων μουἐγγὺς τοῦ σκοποῦ. οἶονεῖ etc. In rfs wa haec leguntur: Ζεῦ πάτερ εὐχομαι ταύταν ἀρετάν· εὐχομαι δὴ οὖν ὦ Ζεῦ πάτερ ταύτην αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν ὑμνῆσαι ἐπὶτως ἐπὶ πολλῶν τε καὶτὴν νίκην ἔνδοξον ποιῆσαι τοῖς λόγοιςπέμπων μου τὴν μοῦσαν ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ. οἶονεῖ, etc. quae Beck quem Heyne secutus est non omnino male supplevit scribens ἐπιχαριέν-τως, ἐπὶ π. τε καὶ ἄλλων τ. ν. ac deinde τοῖς λόγοις τοῖς ἐμοῖς, πέμπων. Praeivit aliqua ex parte Brubachianae editor, qui ἐπιχαρί-τως scripsit. Praeterea » Calliergus num de suo dederit ἔνδοξον ποιῆσαι, redditurus τιμαλφεῖν Pindari, an ex laciniis Vat. B. tunc paullo integrioribus collegerit, nunc non potest diiudicari, sed prius veri similis est.« Mommsen, p. 18. — In lemmate ταύταν ἀρετάν cum codd. omisi, reliqua ex D correxi. — Ceterum confer Mommsen p. 18: »Sin rectum est quod Med. B. scribit αὐτοῦ [v. 3], huic interpreti veteri ὑπὲρ πολλῶν poetae non est 'praestantius quam alii multi', sed 'propter multa' i. e. 'multis aliis occasionibus oblatis', ut Isthm. V, 29 Λαομεδοντιᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν . . et Nem. VII, 42 μάχα ὑπὲρ κρεῶν, idemque licet voluerint (etsi non est necesse) qui ὑπὲρ πολλῶν (s. πολλῶν) νικᾶν coniungebant. Equidem erravisse nostrates existimo qui de praestantia Pindari acceperunt, quam h. l. commemorare nihil refert, cum occasionum multarum mentio ad sententiam accommodatissime fiat.« — 6 βάλλων pro προσβ. coni. Hartung. — Μούσαις pro μουσικαῖς, item p. 286, 3. 4 τὴν Μοῦσαν pro τὴν μουσικὴν vel τῇ μουσικῇ, et ταῖς Μούσαις pro ταῖς μουσικαῖς ex Boeckhii coniectura Hartungo quoque probata edidi.)

μίζων αὐτήν· τοῖς ὕμνοις βάλλων τὴν νίκην. τινὲς δὲ ἀνέγνωσαν περισπωμένως νικᾶν, ἔν' ἧ· ὑπὲρ πολλῶν νικῶν τιμᾶν τοῖς λόγοις· ἀκοντίζων δὲ ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν Μοῦσαν, ἥτοι διυκνούμενος ταῖς Μούσαις.

2 νικῶντι τιμᾶν D. — 3 ἀκοντίζω D. — τῇ μουσικῇ D, sed τὴν Μοῦσαν scribendum esse docet etiam p. 285, 4 προπέμπων μου τὴν μοῦσαν ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ. Mommsen D libri scripturam probare videtur p. 18. — Qua de causa Bergk hunc paraphrastam et Μοῖσαν et Μοίσαις agnoscere dixerit, non satis perspicio, legit hic schol. qui unus eorum est qui vs. 1 velut τινὲς commemorantur, Μοῖσαν, et διυκνούμενος ταῖς Μούσαις explicandi gratia addidit, neque periphrasim esse voluit. — De variis huius loci lectionibus a schol. lectis (nullus scholiasta Μοισᾶν agnoscit) haec Mommsen p. 18: »Erunt fortasse qui ex hoc loco [vs. 2] et ex praecedentibus verbis προσβάλλων ταῖς μουσικαῖς τὴν νίκην καὶ συναρμόζων αὐτήν, τοῖς ὕμνοις βάλλων τὴν νίκην non solum concludant (quod verum est) νίκαν [sic nunc ex Ceporini emendatione pro librorum scriptura νικᾶν editur] ab his cum ἀκοντίζων fuisse coniunctum, sed etiam Μοίσαις, non Μοισᾶν ante oculos habuisse. Quo concesso duplex lectio, duplex distinctio, triplex minimum interpretatio huius loci apud Veteres fuit. Alteros νίκαν alteros νικᾶν scripsisse ipse Sch. testis est, attamen de πολλᾶν pro πολλῶν scribendo nihil addit. Μοῖσαν quidem legisse aliquos constare videtur, sed μοισᾶν parum diserte in scholiis testatum, fuerint potius qui μοίσαις legerent. His admissis has puta huius loci Veterum fuisse explicationes: 1. Sicut νίκαν ad τιμαλφεῖν λόγους pertinet ita μοῖσαν (carmen) ex ἀκοντίζων pendet, ut hoc idem sit cum προπέμπων i. e. carmen mittens tamquam hastam, exemplo Homérico δοῦρα ἀκοντίζειν. 2. Ad τιμαλφεῖν λόγους subauditur αὐτόν, νίκαν cum ἀκοντίζων iungitur ad usum Herodoti et Atticorum (ferire aliquem), legitur μοίσαις habeturque pro casu instrumentali: victoriam feriens proxime scopum carminibus (admisso Μοισᾶν, ita: victoriam feriens proxime scopum Musarum). In quo molesta est obiectae rei ambigua duplicatio. 3. Legitur ὑπὲρ πολλᾶν (πολλῶν) . . . νικᾶν, ut hoc sit aut 'supra multas (s. multorum) victorias', aut 'propter multas victorias' et subaudiatur αὐτόν. Quae lectio et cum μοῖσαν (vide 1) et cum μοίσαις atque Μοισᾶν (iaculans proxime scopum

carminibus — iaculans proxime scopum Musarum) consentit.« — Hartungi haec est annotatio: »Die Schol. überliefern ohngefähr vier Lesarten 1) τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοῦσαν, 2) ὑπὲρ πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις νικᾶν, ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοῦσαις, 3) ὑπὲρ πολλῶν — νικᾶν, ἀκοντίζων — Μοῦσαν, 4) νίκαν ἀκοντίζων — μούσαις.« »Schol. videtur legisse μοῦσαν in accusat. singul. Nam sic interpretatur haec verba πέμπων μου τ, μ. ἐγγὺς τοῦ στόκοῦ. Item ἀκοντίζων ἐγγὺς τοῦ σκοποῦ τὴν μουσικὴν, ἣτοι διακνούμενος ταῖς μουσικαῖς. Quam expositionem probō.« Benedictus. — Τέλος τοῦ θ' τῶν νεμέων εἰδους est subscriptio in rfs w.

Ἐπίνικοι Νερμεονίαις (᾽Ωιδαὶ κεχωρισμέναι).

Θειαίῳ Ἀργεῖῳ Παλαιστῇ. ᾽Ωιδὴν ἰ'.

Τῆς δεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐστὶν
 10 1α'. Τὸ α' ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον δισύλλα-
 5 βον. Τὸ β' ἱαμβέλεος. Τὸ γ' ἱαμβέλεος λείπων μιᾷ ἐν
 ἀρχῇ, ἢ περίοδος. Τὸ δ' προσοδικὸν ἀπὸ Ἰωνικοῦ καὶ χοριαμ-
 βικοῦ. Τὸ ε' τὸ αὐτὸ τῷ γ'. Τὸ ζ' περίοδος τροχαϊκὴ ἐπί-
 τριτος ἢ χορίαμβος διὰ τὴν ἀπόδοσιν. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον
 καταληκτικόν. Τὸ η' ἱαμβέλεος μετατιθεμένης τῆς τελευταίας
 10 ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Τὸ θ' δακτυλικὸν πενθήμερες. Τὸ ι' ὅμοιον
 τῷ Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδασάμην. Τὸ 1α' τὸ αὐτό. τὸ
 δὲ κολεῶ (vs. 11 vg.) ἀντὶ τοῦ κολῶ κατὰ συνίζησιν.

Scholium metricum in D ante schol. ad v. 1. legitur. —
 Titulum ego addidi et delevi inscriptiones in edd. obvias Περὶ τῶν
 κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δεκάτου τῶν Νερμέων
 εἰδούς et περὶ τῆς ἐπωδῆς (ἐπωδοῦ ha) αὐτοῦ. — **3** δεκάτης om.
 D. — ἐστὶν [BD]b, ἐστὶν fsw, omm. ha. — **4** καταληκτικόν
 BDrfs, corr. Pauw p. 319. — **4. 5** δισύλλαβον] »Hoc est εἰς
 δις.« Boeckh et εἰς δισύλλαβον f. — An δύο συλλαβαῖς scriben-
 dum? — **5. 6** ἐν μιᾷ ἢ περίοδος ἐν ἀρχῇ BD, idem nisi quod
 omittunt ἐν, rfs, corr. Pauw p. 319. — **8** διὰ τὰς ἀποδόσεις D.
 — ἀπόδοσιν] »Epitritus nusquam est.« Boeckh; ἢ ἐπιχοριαμβικὸν
 δίμετρον, ὅμοιον τῷ α' τῆς ἐπωδῆς add. f in marg. In [codd. et]
 edd. post τροχαϊκὴ male puncto vel commate interpungitur; conf.
 περιοδικὸν ἢ ἐπίτριτος τροχαῖος Ol. IX 10 et Christum, Die metri-
 sche Ueberlieferung der Pindarischen Oden p. 15: »Böckh hat die
 Terminologie nicht verstanden, wenn er zu N. X, 6 bemerkt:
 epitritus nusquam est; aber schon Tzetzes p. 129 kannte sich in
 dem Namen nicht aus. Wahrscheinlich sollte damit gesagt sein,
 dass die Periode zu drei Vierteln aus Trochäen bestehe.« —
11 ἐδασάμην B (?) rfs, wb. — τὸ αὐτὸ λέγει D. — κολεῶ pro
 κολεῶ codd. etiam in textu.

Ἡ δὲ ἐπωδὸς κώλων ἐστὶν ιβ'. Τὸ α' ἐπιγοριαμβικὸν διμέτρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' ὁμοιον τῷ ζ' τῆς στροφῆς. Τὸ γ' ὁμοιον τῷ α' τῆς ἐπωδοῦ. Τὸ δ' ὁμοιον τῷ β'. τὸ δὲ χαλκείως (vs. 26 vg.) ἀντὶ τοῦ χαλκοῖς κατὰ συνίτησιν. Τὸ ε' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ς' δακτυλικὸν πενδημιμερές. Τὸ ζ' ἐγχωμιολογικόν. Τὸ η' Εὐριπίδειον. Τὸ θ' ἀναπαιστικὸν Ἀριστοφάνειον ἡμισυ ἀκροτελεύτιον. Τὸ ι' ἄτακτον ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές διὰ τὸν δευτέρου σπονδεῖον. Τὸ ια' Ἰωνικὸν διμέτρον βραχυκατάληκτον τῆς α' μακρᾶς λελυμένης.

10 Τὸ ιβ' Εὐριπίδειον.

Ἐν Ἀργεὶ τελεῖται τῇ Ἡρᾷ ἀγῶν ἱερὸς Ἐκατόμβαια, ὃν καὶ Ἡραία καλοῦσιν· ἐν γάρ τῇ τοῦ ἀγῶνος πανηγύρει ἑκατὸν βοῦς θύουσι τῇ Ἡρᾷ. ὁ δὲ Δαναὸς Βήλου παῖς ὢν τοῦ Ἀργεὺς ἐβασίλευσεν, ὁ δὲ Αἰγυπτὸς τῆς ὁμωνύμου χώρας, ὁ δὲ Ἀγῆνωρ

15 τῆς Φοινίκης.

1 ἐπωδὴ BD. — ἐστὶν omm. [B?] Dh, ἐστὶ rswb, ἐστὶ a. — 3 ἐπωδὴς D. — 5 καταληκτικὸν BDrfs. — 6. 7 »Metricus ἀναπαιστικὸν Ἀριστοφάνειον, ἡμισυ ἀκροτελεύτου: Versus Aristophanei dimidium et pars postrema: ἡμισυ ἀκροτέλευτον, vel ἀκροτελεύτιον: Ita scripsisse videtur Magister.« Pauw p. 321. — Verba inde ab τὸ ι' ἄτακτον omm. edd., fol. 237 codicis B verbis ἡμισυ ἀκροτελευ (unde ἀκροτελεύτου edd.) desinit et reliqua initio folii 238 scripta sunt, ubi duos versus primos explent, quos oculis transiit Calliarges. — 8 ἐφθημιμερές D. — »Quae perierunt in Brubachiana et paullo aliter in Beckii et Heynii editionibus suppleta sunt. Sed omisi, quia nihil eorum, quae in Brubachiana metricis scholiis passim addita sunt, e libris fluxit.« Böeckh. Sequitur enim in f post ἀκροτελεύτου nota λέγει τινὰ addita: ἢ καὶ προσοδιακὸν ὑπερκατάληκτον. Τὸ ι'. ἰωνικὸν διμέτρον ἀκατάληκτον, τοῦ προτέρου, ἐν τισι παίονος ὄντος. Τὸ ια'. ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. ἢ ἐπιωνικόν. Τὸ ιβ'. εὐριπίδειον. Beck, quem Heyne secutus est, haec in calce scholii metrici addidit: Τὸ ι' παιωνικὸν διμέτρον ὑπερκατά-

1. Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε] ἔνιοι φασιν εἰς πλείους νίκας τὸν ἐπίνικον συντετάχθαι· λαβεῖν γὰρ αὐτὸν καὶ Ἰσθμια καὶ Πύθια καὶ Νέμεα. περὶ δὲ τῶν Ὀλυμπίων εὔχεται, ὅτε φησί (vs. 53 vg.). Ζεῦ πάτερ, τῶν γε μὰν ἔραται. ὁ δὲ
- 5 Πίνδαρος ὅτε βούλοιτο ἐπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νενικηκότων, ἀθροίζειν εἴωθε τὰ πεπραγμένα ταῖς πόλεσι περιφανῇ, καθὼς ἐν τῇ φῶδῃ, ἥς ἡ ἀρχή· Ἰσμηγὼν ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν (fragm. 29. 30 ed. Bergk). ὁ δὲ λόγος· ὕμνεῖτε, ὦ Χάριτες, τὴν τοῦ Δαναοῦ πόλιν καὶ τὰς πεντήκοντα αὐτοῦ θυγατέρας.
- 10 § ὁ δὲ νοῦς ὁλος· τὴν τοῦ Δαναοῦ πόλιν καὶ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων αὐτοῦ, φημὶ δὲ τὸ Ἄργος, ἧτις πόλις Ἀργείων οἰκητήριον θειωδέστατόν ἐστι τῆς Ἥρας, ὕμνήσατε, ὦ Χάριτες. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Il. A 51. 52).

ληκτον ἐκ Παιῶνος τετάρτου, Κρητικοῦ καὶ συλλαβῆς. Τὸ ια' ἀναπαισικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ιβ' Εὐριπίδειον. — 11 Lemma περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ est in swb, θειαίῳ παιδὶ Οὐλλίου in h. — ὁ ἀγὼν ἱερὸς ἐκατόμβαιος (sic) D. — 12. 13 ἐκατόνβους θ. r, ἐκατόμβους θ. f. — 14 ἐβασίλευεν D.

1 ἔνιοι φασὶν Brfsw. — 2 τετάχθαι B et edd. — 3 παρὰ δὲ D. — εὔχεσθαι D. — 4 Citatur v. 53 vg., ubi μὲν libri, μὰν edd. recc. ex Schmidii coniectura; sed et schol. ad hunc locum et paraphr. ad v. 53 contra metrum γε μὰν legerunt. — 6 ἀθροίζει D. — πόλεσιν ἐπιφανῇ D, fort. recte. — 7 τῇ om. D. — χρυσηλάκατον Bbh, χρυσήλατον D, χρυσιλάκατον rfs w, χρυσαλάκατον a, sed χρυσηλάκατον citatur etiam apud Lucianum (Demosth. Encom. c. 19) et Dionem Chrysostomum (Or. XXXIII. T. II 457), quare nolui χρυσαλάκατον cum Plutarchi editionibus (de glor. Athen. c. 14) in textum inferre. — μελιᾶν BDrfs w. — 9 Hic scholiasta non Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, sed Δ. π. ἀγλαοθρόνους τε π. κόρας legisse videtur, vel καὶ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ θυγατέρων scribendum est. — Verba τὰς πεντ. usque ad Δαναοῦ πόλιν καὶ (v. 10) om. D haplographice. — 10 πεντήκοντα] ὦ D. — 13 ἔστι δὲ D, εὖ δὲ r, εὖ δὲ rell. edd., in B vox legi non potest.

Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολλὸν φίλταται εἰσι πόλῃες,
Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγρια Μυκίνη.
καὶ Καλλίμαχος (fragm. 108).

Τὸν μὲν ἀρισχυδῆς εὖνις ἀνῆκε Διὸς
5 Ἄργος ἔθειν, ἰδιὸν περ ἐὼν λόγος· ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἀεθλος ἔοι.
τὸ δὲ φλέγεται ἀντὶ τοῦ λαμπρύνεται καὶ δοξάζεται· ἐκλάμπει
χάριν τῶν ἀρετῶν ὧν ἔσχε.

6. Μακρὰ μὲν τὰ Περσέως] ἀπὸ Περσέως ἄρχεται·
10 Ἀργεῖος γὰρ οὗτος. μακρὰ οὖν, φησί, τὰ διηγήματα τὰ περὶ
Περσέως, ἃ ἔπραξε κατὰ τὴν Γοργόνα. μακρὰ δὲ αὐτὰ εἶπεν,
ἦτοι οὗτοι παλαιὰ ἐστὶ τὰ λεγόμενα, οἷον ἀπὸ πολλοῦ χρόνου μή-
κους δύναιται εἰς ἡμᾶς, ἢ μακρὰ οἷον ὑψηλὰ καὶ ἐνδοξα· ἢ καὶ
τρίτον μακρὰ ἐστὶ τὰ διηγήματα, ἐὰν ἄρξωμαι εἰπεῖν τὰ περὶ

1 ἦτοι Dr, Ἦτοι fsw. — μὲν τρεῖς bh. — φίλταται εἰσὶ B. —
πολυφίλταται εἰσι rfs w. — 2 τε ante καὶ om. D. — εὐρυάγρια D. —
μυκίνη D, μυκίνη r. — 3 καὶ καλλίμαχος ✕ r. — Fragmentum
de apro Erymanthio agere (coll. Hom. I 538 sqq.) recte vidit Mom-
sen, quamquam de hac re dubitavit Blass l. l. p. 213. Sed fuerunt
qui (cf. Od. Müller Dor. I, 81) cum Dacierio locum ad Heraclidas
referrent, qui Argos expugnassent a Iunone iussi singulari re-
ginae deorum malitia, ut vel aerumnas gravissimas subirent vin-
centes, vel ipsi Argivi (!) vexarentur (Mommsen); O. Schnei-
der τῇ vel ταῖς v. 1 coniciens Callimachum ad totam Ius subolem
spectare existimavit. — 4 Ταὶ rfs w, τοῖς Andrean Dacierium
secuti bha et fragmentorum Callimachiorum collectores inde a
Bentleio, nisi quod τῇ O. Schneider scripsit; τὸν D probante Mom-
seno, et idem fuisse in B, ubi nunc nihil nisi τ. . . legi potest,
certum est. — ἀρισχυδῆς rfs w bh et Mommseno teste etiam BD;
corr. Dacier. — εὖνις D. — 5 ἔθειν Brfs w, ἔσθειν D, ἔχειν male
inde a Dacierio edd. — γενέθλη [B] rfs w, γενέθλους D. —
6 σκοτίῃ [BD?] rfs w. — 7 λάμπεται καὶ edd. — 8 ἔσχεν a. —
9 καθαρὰ μὲν D. — In textu nunc cum recc. codd. Περσέως
editur. — 12 οὗτοι πολλὰ B et edd. — 12. 13 μήκους χρόνου D. —
13 δύναιται swb, δύναιται h.

- Περσέως, μακρὰ τοίνυν ἂν εἴη λέγειν καὶ διηγεῖσθαι τὰ Περσέως καὶ Μεδούσης τῆς Γοργόνης. καὶ ῥητορικῶς δὲ τοῦτο ποιεῖ· δοκῶν παραιτεῖσθαι τὸ μέγα λέγειν καθ' ἕκαστα τὰ τῶν Ἀργείων ἀνδραγαθήματα, λεληθότως καταριθμεῖται αὐτά. ἔστι
- 5 δὲ ἡ ἱστορία αὕτη. Μέδουσα, μία δὲ τῶν Γοργόνων αὕτη, ἤρισέ ποτε περὶ κάλλους τῇ Ἀθηνᾷ, ἡ δὲ πρὸς τὴν πρόκλησιν ἀγανακτήσασα πείθει Περσέα εἰς τὸν Ὀκεανὸν διαβῆναι, παρασχούσα αὐτῷ καὶ τὴν Αἰδος κυνέην· εἴη δὲ ἡ ἀρασιὰ· καὶ ἀποτεμεῖν τῆς Γοργόνης τὴν κεφαλὴν. ὁ δὲ τῷ αὐτοῦ τάχει
- 10 θαρρόων καὶ τῇ τῆς Ἀθηνᾶς συμπραξίᾳ ἐπὶ τὸν ἄθλον στέλλεται, καὶ κατειληφὼς τὰς Γοργόνας καὶ ἰδὼν διαδούσας ἀλλήλαις τὸν ὀφθαλμόν, ἐνὶ γὰρ αἱ πᾶσαι ἐχρῶντο, ἁρμοζόμενον τὸ διδόμενον πρὸς τὸ ἐγχείρημα σκοπήσας ἀποτέμνει τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν καὶ δίδωσι τῇ Ἀθηνᾷ· ἡ δὲ δεξαμένη ἐνέθηκε τῷ ἑαυτῆς
- 15 στῆθει, ὅπως ἂν ἐν τῇ παραθέσει τοῦ κάλλους εἴη διάκρισις. ἐδυνήθη δὲ καὶ τῇ τῆς Γοργόνης κεφαλῇ τὴν Ἀνδρουμέδαν τοῦ κήτους ἀπολύσασθαι· δείξας γὰρ τῷ κῆτει τὴν Γοργόνα καὶ ἀπολιθώσας αὐτὸ ἀπέλυσε τῆς βορᾶς τὴν παρθένον. οἱ γὰρ ὁρῶντες τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης ἀπελιθοῦντο.
- 20 8. Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατ' ὥκισθεν ἄστυ] πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατ' ὥκισθησαν πόλεις ὑπὸ

1 ἂν τοίνυν εἴη D. — 2 γοργόνης D. — 3 τὸ μέγα D, τὸ λέγειν B et edd., τὸ μέγα λέγειν Mommsen, qui ante τῶν etiam τὰ inseri iussit et annotat: »μέγα λέγειν et μέγала λέγειν (i. e. μεγαλυνεῖν, μεγαλγορεῖν) frequens est; cf. Platon. Phaed. 95 A; Hipp. Mai. 295 A; Soph. 238 A al. et Lexx.« — 4 δὲ post λεληθ. add. D, non male iudice Mommseno p. 21. — 5 ἡ om. D. — 6 ἤρισε ποτὲ BDrfs w. — περὶ κάλλους BDrfs w, διὰ κάλλους bha. — 8 αἶλος κυνὴν D. — εἴη δ' ἂν ἡ B et edd., improbante Mommseno, est enim oratio obliqua. — 11 καὶ et καὶ ἰδὼν om. D. — κατειληφὼς r. — διαδούσαις D. — 12 ἁρμοζ. r. — 13 ἐπιχείρημα D, fort. recte. — τὴν om. D. — 14 ἑαυτῆς r. — 15 ἡ post παραθέσει add. B et edd. — 16 ἀνδρούμεδαν rf. — 19 γοργόνης D. — 20 δ' ἐν αἰγ. D. — ἄστυ r. — 21 ὅπερ ἐν D, unde Mommsen,

τῶν τοῦ Ἐπάφου χειρῶν. Ἐπαφος δὲ Διὸς καὶ Ἰοῦς, Ἰὼ δὲ Ἰνάχου τοῦ ἐν Ἀργεὶ ποταμοῦ καὶ νόμφης· οὗτος οὖν ὁ Ἐπαφος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου, Ἀργεῖος ὢν ἀπὸ μητρὸς.

10. Οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη] τί δ' ἂν τις
5 φήσῃ περὶ τῆς Ὑπερμνήστρας; ἥτις οὐκ ἐσφάλη φεισαμένη
τοῦ αὐτῆς ξίφους καὶ μὴ ἀνελούσα τὸν Λυγκέα. παρεπλάγχθη
δέ, ἀντὶ τοῦ τοῦ θένοντος ἀπεπλανήθη λογισμοῦ. § Ἄλλως. καὶ
τοῦτο εἰς ἔπαινον φησι. τῶν γὰρ ἄλλων Δαναίδων κοινῇ γνώμῃ
ἐπιθεμένων τοῖς Αἰγυπτιάδαις, μόνῃ ἢ Ὑπερμνήστρᾳ, ἐπεὶ διε-
10 φύλαξεν αὐτὴν ἀγνὴν παρθένον ὁ Λυγκεύς, οὐκ ἐφαίνετο ἰσό-

cum πολλάς pro πολλά in D extare ex notis suis dubitanter licet crediderit (consentit D in lectione πολλά), πολλάς δ' ἂν εἴη λέγειν, ἅπερ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατ. π. κτλ. voluisse D codicis scribam censuit, et hac scholii lectione Boeckii coniecturam τὰ pronomen relativum textui inferentis firmari credidit. Bergk scholiastae interpretationem nihil subsidii praeberere dixit; contra Hermann (Notae ad Pind. p. 392) πολλά δ' Αἰγύπτῳ ὅπα ἔκτεθεν ἄστη ex eo coniecit; tum Kayser (Lectt. Pindd. p. 86): »Aliud scripsisse Pindarum scholiasta docet periphrasi. πολλά δ' ἂν εἴη χειρῶν. Igitur ὅπα cum Boeckhio et Hermanno reponendum, verbum autem, quod pro κατωκισθῆσαν requiritur, non succurrit: fuerit vel passivum vel neutrum, nam ὥκισε dedisse poetam, ut Ἀργὸς intelligatur, concinnitas huius loci credere nos vetat.« Et M. Schmidt (l. l. p. CXXXVI): »Si veterum interpretum morem bene novi paraphrasta . . invenit πολλά δ' Αἰγύπτῳ, Ἐπάφου παλάμας, et duo praeterea vocabula, quorum alterum fuit κατοικισθέντ' alterum adhuc latet. Sed articulum ταῖς, in quo Bergkii coniectura nititur, non magis ille in textu reperit quam τῇ ante Αἰγύπτῳ.« Scripsit ergo Schmidt: πολλά δ' Αἰγύπτῳ ποτὶ λέθρα κατοικισθέντ' Ἐπάφου παλάμας. Christ quod Hermann scholiastam secutus coniecit ὅπα ἔκτεθεν probavit.

1 τοῦ om. D. — ἰοῦς καὶ διός D. — 3 ἐβασίλευεν D. —
4 ὑπερμνήστρα Br., ὑπὲρ μνήστρα D. — 5 ὑπερμνήστρας Br. —
6 τοῦ αὐτῆς BD. — 8 ἔπαινον φησί rfs w. — δαναίδων rfs w. —
9 ἢ om. D. — ὑπερμνήστρα Br., ὑπὲρ μνήστρα D. — 10 καὶ post
ἀγνήν add. edd., fort. recte.

ψηφος ταῖς ἀδελφαῖς, ἀλλὰ μονόψηφος ἐγένετο, ψῆφον ἤνεγκε μόνῃ καθ' αὐτήν, ἀπολυτικήν τινα ταύτην, ἐν χολεῳ κατασχούσα τὸ ξίφος· τουτέστι μόνῃ παρὰ τὰς ἄλλας Δαναάδας, ἰδίᾳ ψήφῳ χρησαμένη, οὐκ ἔσπασε κατὰ τοῦ Λυγκέως τὸ ξίφος.

- 5 12. Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθά ποτε γλαυκῶ-
 πῖς ἔθηκε θεόν] καὶ οὗτος Ἀργεῖος, ὃς δι' ἀρετὴν ἀπηθανα-
 τίσθη· καὶ ἔστι περὶ τὸν Ἀδρίαν Διομήδεια νῆσος ἱερά, ἐν ἣ
 τιμᾶται ὡς θεός. καὶ Ἰβυκος οὕτω (fragm. 38 ed. Bergk).
 τὴν Ἑρμιόνην γήμας ὁ Διομήδης ἀπηθανατίσθη
 10 σὺν τοῖς Διοσκούροις· καὶ γὰρ συνδιαίτῃται αὐτοῖς. καὶ Πολέ-
 μων ἱστορεῖ (fragm. 23 ed. Muell.). Ἐν μὲν γὰρ Ἀργυρίπποις
 ἄγιόν ἐστιν αὐτοῦ ἱερόν· καὶ ἐν Μεταποντίῳ δὲ διὰ πολλῆς αὐτὸν
 αἰρεσθαι τιμῆς ὡς θεόν, καὶ ἐν Θουρίοις εἰκόνας αὐτοῦ καθι-
 δρῦσθαι ὡς θεοῦ. § Ἄλλως. οὐχὶ δὲ καὶ τὸν Διομήδην ἢ
 15 Ἀθηνᾶ θεὸν ἐποίησε; κατὰ γὰρ τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον Μελά-
 νιππος, ἣν δὲ οὗτος ἦρωες Θηβαῖος, ἔτρωσε τὸν Τυδεΐα· ὁ δὲ
 πρὸς τὴν πληγὴν θυμῆνας καθικέτευσε τὸν Ἀμφιάραον, ἀνελεῖν
 τὸν Μελάνιππον καὶ προσαγαγεῖν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν. προσαχθεί-
 σης δὲ αὐτῷ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ὀργῆς νικησάσης τὸν δέοντα
 20 λογισμὸν, ἀπεγέυσατο τῶν Μελανιππέων χρεῶν, ὡς καὶ Εὐριπί-
 δης ἐν τῷ Μελεάγρῳ φησὶν (fragm. 541 ed. Nauck).

Εἰς ἀνδροβρώτους ἡδονὰς ἀφίξεται

Κάρηνα πυρσαῖς γένουσι Μελανίππου σπάσας.

1 Ex hoc scholio Hecker μονόφαρος pro librorum lectione μονόφαρον recte scripsit. — 5. 6 Verba lemmatis ξανθά ποτε (ξανθά ποτέ cod.) γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν ex D addidi. — 7 παρὰ τὸν D. — 8. 9 Cum sequentia non esse Ibyci sponte liqueret, post οὕτω (οὕτως. καὶ τὴν etc. D) maiorem lacunam significavit Boeckh. »Excidisse nonnulla post verba καὶ Ἰβυκος οὕτως manifestum, neque vero scholiasta poetae versus videtur adscripsisse, sed famam, quemadmodum Ibycus enarraverat, paucis comprehendisse.« Bergk ad Ibyci fragm. 38. — 11 γὰρ om. D. — 13. 14 καθιδρῦσθαι D. — 14 δὲ om. D. — 16 ἦρωες οὗτος D. — 17 ἀμφιάρηον D. — 19 νικήσας D. — 22 ἀνδροβώτους B (ex quo Mommsen

τετρωμένῳ οὖν τῷ Τυδεΐ ἢ Ἀθηνᾶ τὴν ἀθανασίαν παρήγαγε,
καὶ οὐκ ἀπήλαυσε τῆς δωρεᾶς ἔτι διὰ τὴν τῶν ἀνδρωπέων
κρεῶν βρωσιν· εἰτα ὡς αὐτὸς οὐκ ἠδυνήθη τῆς ἀθανασίας τυ-
χεῖν, ἤξιώσε τὴν θεὸν ἐπὶ τὸν Διομήδην τὸ δῶρον μεταθεῖναι.
5 τιμᾶται γοῦν καὶ παρὰ Θουρίοις καὶ Μεταποντίοις ὡς θεὸς Διο-
μήδης, καὶ οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς εὑρέσθαι αὐτοῦ τὸν
θάνατον.

14. Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεχτο] καὶ ὁ Ἀμφιάραος
Ἀργεῖος. Θηβαῖοι οὖν οὐκ ἔχουσιν ὡς θεὸν τὸν Ὀϊκλέος παῖδα
10 Ἀμφιάραον, σχισθείσης ὑπὸ κεραυνοῦ τῆς γῆς καὶ δεξαμένης
αὐτόν; ὁ γὰρ Ζεὺς εἰς τιμὴν αὐτοῦ σχίσας τὴν γῆν τῷ κεραυνῷ
καταδεχθῆναι ἐποίησεν αὐτὸν σὺν τῷ ἄρματι, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν
ἀθάνατον· ἀφ' οὗ δὴ μέχρι νῦν τὸ τοῦ Ἀμφιαράου μαντεῖον
ἐνδοξότατον τῶν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἀμφίβολον δὲ πότερον τὸν
15 Ἀμφιάραον ἐδέξατο ἢ γῆ πολέμου ὄντα νέφος, ἢ ὅτε τὸ τοῦ
πολέμου νέφος τοῖς Ἀργείοις ἐπῆλθε τὸ ἀπὸ Θηβῶν, τότε ὁ

falso ἀνδροβρώτους attulit) rfs w, ἀνδροβρώτη D, qua lectione fir-
matur Barnesii coniectura ἀνδροβρώτους Mommseno quoque pro-
bata, ἀνδροβρώτας vocem Euripideam reposuit Musgravius, quem
plurimi editores et bha secuti sunt. -- ἀφίξεται B et edd., ἐλίξεται
[»eine mir doch bedenkliche Lesart« Blass p. 213] D, unde re-
conditiorem vocem ἐλίξεται recepit Mommsen. — 23 κάρκνα
D. — πυρσαῖς codd. et ex Salmasii coniectura Heath, Dindorf,
Nauck in editione fragmentorum Euripideorum, Περσεύς rfs w b,
Τυδεύς Hugonis Grotii coniecturam receperunt plurimi Euripidis
editores et ha. — μελαλήππου D.

2 ἀπέλαυσε D, recte? — 3 ἐδυνήθη D. -- 5 μετὰ ποντίοις D,
unde fort. Μεταποντίοις scribendum. — 9 Ὀϊκλέους D. — 10 σχισθείσης
rfs w. — 12 καταχθῆναι B et edd.; καταδεχθῆναι D ex usu re-
centioris Graecitatis, probante Mommseno. — 15 ἢ ὅτε τὸ D,
puncto post ἀπὸ Θηβῶν posito. »Sive ὅτι sive ὅτε legis, alter
Schol. id agit, ut πολέμοιο νέφος non ipsum Amphiarum signi-
ficet, sed belli occasionem (vel ipsum bellum) qua occubuerit. Tum
π. ν. toti quae praegreditur sententiae adiectum est.« Mommsen
p. 22. — 16 θηβῶν; rf.

Ζεὺς κηδόμενος τοῦ Ἀμφιαράου ἐκέλευσεν αὐτὸν ὑπὸ τῆς γῆς δεχθῆναι καὶ εἶναι ἀθάνατον.

17. Καὶ γυναιξὶ καλλιχόμοισι] προσεξαριθμησάμενος τὰς τῶν Ἀργείων ἀρετὰς φησι μὴ μόνον ἥρωσι διαπρέπειν 5 αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἥρωϊσι γυναιξὶ διαπρέπειν πάλαι, ἀρχῆθεν. τίς ἀπόδειξις ὅτι καὶ γυναιξί; Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολῶν τοῦτον κατέφανε λόγον· ὅτι καὶ γυναιξὶν ἀριστεύει τὸ Ἄργος, οὐχ ἕτερος μάρτυς ἀλλ' ὁ Ζεὺς, ὃς καὶ πρὸς Ἀλκμήνην ἀφίκετο καὶ Δανάην Ἀργείας οὔσας.

10 21. Πατρί τ' Ἀδράστοιο Λυγχεῖ τε] οὐχὶ δὲ καὶ τῷ

4 ἀρετὰς φησὶ rfswb. — 4. 5 διαπρ. αὐτόν D, qui αὐτό (τὸ Ἄργος) voluit iudice Mommseno p. 22. — 5 πάλαι, ἀρχῆθεν] Hunc scholiastam post non ante πάλαι colo distinxisse vidit Bergk. — 6 ἀπόδειξις r. — 7 μολῶν B etiam in textu. — In a post μολῶν punctum legitur, quod delendum esse monuit Boeckh in Appendice Explicationum p. 689. — Recte Mommseno κατέφανε pro κατέφηνε scribendum esse visum est, cum verba Ζεὺς ἐπ' . . . λόγον ipsius poetae sint et in textu omnes libri in lectione κατέφανε consentiant. — τὸν ante λόγον add. edd. — Pro τοῦτον quod ex hoc scholio plurimis editoribus probantibus receperunt Schmid et Benedictus, in textu libri τὸν habent; Bergk ἐτὸν edidit: »Schmid τοῦτον, quod est apud schol. sive ex correctione sive ex interpretatione.« — 7. 8 ἀριστεὺς εἰς τὸ Ἄργος D. — Ante Mommsenum comma post λόγον, colon post Ἄργος erat; corr. Mommsen, qui posse quidem aut (ante ὅτι) τουτέστιν aut (post ὅτι) γάρ interponi, sed non esse necesse, recte monet. »Scholio sic interpuncto et ipsa verba rectius continuantur, et asyndeton quod post πάλαι poeta admittit subtilius explicatur, et aliquanto tutius videtur τοῦτον, quod Erasmus Schmidius Pindaro restituit.« Mommsen p. 23. — 9 ἐγένετο pro ἀφίκετο D; »ft. παρεγένετο volebat scribere.« Mommsen p. 23. — 10 πατρί δ' D et sic ex Heynii emendatione edidit Bergk probante Mommseno p. 23. Sed cum omnes libri (etiam D in textu) in illo πατρί τ' vitioso licet consentiant, nolui scholiastam ipsum πατρί δ' restituendo corrigere. — ἀδράστοιο rs. — τὸ pro τῷ D.

τοῦ Ἀδράστου πατρὶ Ταλαῶ καὶ τῷ Αὐγκεῖ ἄριστον λογισμὸν
παρέσχε καὶ μετὰ δικαιοσύνης συνήρμοσε; καρπὸς δὲ φρενῶν
ὁ λογισμός. τίς δὲ συνήρμωσεν; ὁ Ζεὺς. § ὁ δὲ νοῦς· καὶ
ἐπὶ Ταλαῶ γοῦν καὶ Αὐγκεῖ τὸν τῶν φρενῶν καρπὸν εὐθὺν
5 ἐποίησεν, ὃ ἐστὶ δίκαιον αὐτῶν τὸν νοῦν ἐποίησεν ὁ Ζεὺς. ἀπὸ
Αὐγκέως δὲ οἱ περὶ Περσέα.

24. 'Ο δ' ὄλβω φέρτατος ἔκετ' ἐς κείνου γενεάν]
κοινωσόμενος τῷ Ἀμφιτρώωνι τὴν γενεάν ὁ Ζεὺς ἔκετ' ἐς κείνου
γενεάν. πῶς δὲ παρεγένετο συγγενέσθαι; ὁ μὲν γάρ Ζεὺς τῇ
10 προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγέννησε τὸν Ἡρακλέα, ὁ δὲ Ἀμφιτρώων τῇ
ἐξῆς τὸν Ἰφικλέα, καὶ ἐμίχθη τὰ γένη ἀμφοτέρων. οὐχὶ δὲ ὁ
Ζεὺς παρεγένετο εἰς τὴν ἐκείνου σποράν; ὅτε γὰρ τοῖς ὄπλοις
ἀναιροῦντος αὐτοῦ τοὺς Τηλεβόας, τηλικαῦτα τὴν ὕψιν ἀφο-
μοιωθεὶς ὁ Ζεὺς τῷ Ἀμφιτρώωνι καὶ οὕτως εἰς τὸν οἶκον ἐλθὼν
15 τῆς Ἀλκμήνης ἐπλησίασεν αὐτῇ καὶ τὸν Ἡρακλέα ἔσπειρεν.
ἄθλον γὰρ ἢ Ἀλκμήνῃ τὸν ἐαυτῆς γάμον προὔθηκε τῷ τοῦς
Τηλεβόας καταπολεμήσονται· ἔπραττε τοῦτο Ἀμφιτρώων, καὶ
ἐκεῖνον περὶ τὸν πόλεμον ἀσχολουμένου ὁ Ζεὺς ἀφομοιωθεὶς
συνῆλθεν αὐτῇ. ἀδείμαντον δὲ ἔφη τὸ σπέρμα, ὃ ἔμελλεν εἰς
20 τὴν τοῦ Ἡρακλέος γένεσιν καταβαλεῖν ὁ Ζεὺς, ὃ ἐστὶν ἄφοβον·
ὁ γὰρ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς ἦν ἄφοβος Ἡρακλῆς.

1 τῷ γλυκεῖ D. — 3 συνάρμοξεν (ut in textu editur) D, fort.
recte. — Paraphrasta quoque πατρί τ', non πατρὶ δ' legisse videtur.
— 4 οὖν D. — 7 Verba lemmatis ἔκετ' ἐς κείνου γενεάν ex D
accesserunt. — 8 κοινωσόμενος coniecit Kayser (Lectt. Pindd. p. 86);
male. — Post ὁ Ζεὺς edd. addunt ἔκετ' ἐς (εἰς B) ἐκείνου (sic
B etiam in textu) γενεάν, quae om. Mommsen cum D, minus ne-
cessario. — 11—14 Verba οὐχὶ δὲ usque ad τῷ Ἀμφιτρώωνι (ἀμ-
φιτρώωνι cod.) ex D addidit Mommsen, nisi quod apud eum verba
ὁ Ζεὺς casu exciderunt. — 15 αὐτῇ] αὐτὴν D. — 17 καταπολεμή-
σαντι B et edd. — ὁ post τοῦτο add. edd. — 18 περὶ τὸν πόλ.
Mommsen ex D, qui περτὸν πόλ. habet; πρὸς πόλ. B et edd. —
ἐσχολουμένου D. — 19 ἔμελλε καταλαβεῖν εἰς D, unde Mommsen p. 23

31. Οὐ κατ' Ὀλυμπον ἄλοχος] οὐτινος Ἡρακλέος ἡ γαμετὴ κατὰ τὸν Ὀλυμπον Ἡβη παρὰ τῇ τελείᾳ ἑαυτῆς μητρὶ προϊοῦσα πορεύεται τῶν θεῶν ἐκπρεπεστάτῃ. λέγει δὲ μητέρα τελείαν τὴν Ἥραν. καὶ Αἰσχύλος (fragm. 373 ed. Nauck).

5 Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

ἔστι γὰρ αὐτὴ γαμηλία καὶ ζυγία. ἔστι δὲ ὁ γάμος τέλος διὰ τὸ τελειότητα βίου κατασκευάζειν.

ἔμελλε καταβαλεῖν vulgato verborum ordini praetulit. — 20 Ἡρακλέους D. — καταβαλεῖν om. D. — 21 γενηθεὶς r. — ἦν om. D probante Mommseno; ego malim γενν. Ἡρακλῆς ἦν ἄφοβος. — De toto hoc scholio conf. Mommsenum p. 23: »Sicut in praecedentibus scholiis, etiam h. l. oratio ita conformata est, ut unamquamque quaestionem (ζήτησιν) excipiat responsum (λύσις), particula γάρ huic responso vel inserta (ut h. l. et ad vs. 14, 3), vel non inserta (ut ad vs. 17, 3 et 21, 2. 3.). In altera autem λύσει subaudienda videtur ἀπόδοσις, ita: ὅτε . . . ἐπλησίασεν . . . καὶ . . . ἔσπειρεν, τότε παρεγένετο εἰς τὴν ἐκείνου σποράν, ubi τῆνικαῦτα non ad ὅτε sed ad solum qui praecedit genetivum absolutum refertur. Implicita sane oratio, attamen possunt intellegi haec verba, quae concinniora et faciliora fuissent, si τότε pro ὅτε scriptum esset, omisso τῆνικαῦτα. Sed voluisse videtur interpretes suis argutiis accurate persequi vestigia poetae coniunctionem ἐπεὶ per ὅτε, participium ἐναρόντος per ἀναροῦντος explanans. Vide quo iure olim dixerim me ἐναρόντος [quod probavit Christ] ex scholiis restituisse [ἔναιρεν· τί οἱ vel ἔναρε(ν)· τί οἱ est in codd.]. Complotitur in fine argumentationis vel potius iterat sua breviter Scholiastes verbis ἔπραττε τοῦτο — συνῆλθεν αὐτῇ. Quae non existimo esse comma separatum. Deinde addit: ἀδεύμαντον — ἄφοβος, Ἡρακλῆς.«

1 Οὐλυμπον D. — Ἡραλέος r. — 2 αὐτῆς D. — 3 προϊοῦσα D. — 5 εὐναία D. — 6 αὐτῇ D, αὐτῇ (αὐτῇ in αὐτῇ mutatum esse Mommseno videbatur) B, αὐτῇ rfs w; αὐτῇ Stanleium in Comment. ad Aeschylum legendum censuisse referunt Oxonn. — γαμηλία in γαμηλία mutatum esse in B Mommsen affirmat. — ἔστι δὲ B; τέλειος (om. ἔστι) δὲ ὁ γάμος D. — τέλος Boeckh ex Hemsterhusii coniectura (apud Ruhnkenium ad Tim. p. 225); τέλειος codd. et rell. edd.

35. Βραχύ μοι στόμα πάντ' ἀναγῆσθαι] *ἤττηται*
 μοι, φησί, τῶν Ἀργείων ἀνδραγαθημάτων ὁ λόγος, καὶ ἀδυνά-
 τως ἔχει πάντα διηγήσασθαι τὰ τοῦ Ἀργους καλά. διατί δὲ
 εἰς ταῦτα παρεμβέβηκεν; ὅτι ὁ ἀγὼν, ὃν ἐνίκα ὁ Θεοῦ, τὰ
 5 Ἐκατόμβαια, οὐκ ἦν ἐπίσημος οὐδ' ἐκτροπᾶς ἔχων. ἔν' οὖν
 ἔξη μῆκος περιποιῆσαι τῇ ᾠδῇ, ἐπὶ τὴν κοινότητα τῶν ἐπαίνων
 τῆς πατρίδος αὐτοῦ κατήντησεν.

37. Ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι]
 ἔστι μὲν γὰρ ὁ τῶν ἀνθρώπων φθόνος βαρὺς πρὸς ἐναντίωσιν.
 10 οὐκ ἡδέως γὰρ ἀκούουσιν ἀλλοτρίων θαυμάτων οἱ ἄνθρωποι,
 ἀλλ' ἐὼς κόρον ἴσχουσι τῶν ἐπαίνων διὰ βασκανίαν. § Ἄλλως.
 ὁ κόρος βαρὺς ἐστὶν ὁ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀντιάσαι καὶ συναν-
 τῆσαι, τουτέστιν ἀντίος γεννηθεὶς ὁ κόρος τῶν ἀνθρώπων βαρὺς
 ἐστὶ καὶ δυσβάστακτος· διὸ τὸν ὕμνον τῶν Ἀργείων καταλείψας
 15 τὸν κόρον φεύξομαι, ὃ ἐστὶ τὸν φθόνον.

39. Ἄλλ' ὁμως εὐχορδον ἔχειρε λύραν] πρὸς ἑαυτὸν
 φησι ταῦτα ὁ Πίνδαρος· ὁμως μέντοι τὴν εὐάρμοστον λύραν
 λάμβανε καὶ τὴν φροντίδα τῶν παλαισμάτων δέξαι, τουτέστιν
 ἐπαίνει τὸν παλαιστήν. χάλκεον δὲ φησι τὸν ἀγῶνα, ἥτοι ὅτι
 20 ἰσχυρὸς ἐστὶν, ἢ ὅτι χαλκοῦν ὄπλον τὸ ἐπαθλον. ὁ τοίνυν ἀγὼν
 ὁ στερέωτάτος τὸν δῆμον παρορμᾷ εἰς τὴν τῆς θεοῦ θυσίαν,
 εἷς τε τὴν τῶν ἄθλων κρίσιν τὸν δῆμον ὁ τοῦ Οὐλλίου παῖς
 Θεοῦ παρορμᾷ τὸ παρορμᾷ δὲ ἀπὸ κοινοῦ. δις δὲ αὐτὸν

1. 2 *ἤττηται* μοι D. — 4 *παρεμβέβηκεν* D. — 5 »*ἐκτροπᾶς*
dicit digressiones, digrediendi opportunitates. Mommsen p. 24.
 — ἔν' οὖν r. — 6 *ἔχοι* Boeckh, sine causa, ut Mommsen vidit p. 24.
 — 9—12 *ἔστι μὲν usque ad ἀνθρώπων ἀντιάσαι haplographia ex-*
ciderunt in D. — 13 *γεννηθεὶς* D. — 16 *ὁμως* D. — 16. 17 *ἑαυτὸν*
φησὶ rfs. — 17 ὁ *pro ὁμως* D. — 19. 20 *ἀγῶνα, τουτέστιν ἰσχυρόν*
ἢ ὅτι B et edd., non improbante Mommseno p. 24. — 21 τοῦ
 θεοῦ D. — 22 ὁ τοῦ ἡλίου D. — 23 *ἀπὸ κοινοῦ*] Videtur ergo
 hic scholiasta colon post Οὐλλίου παῖς, non post τε κρίσιν posuisse.

φῆσι νενικηκέναι τὰ Ἑκατόμβαια καὶ ἐσχηκέναι εὐφόρων λήθη-
πόνων. ἐπιλανθάνονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι τῶν κατὰ τὴν ἀθλη-
σιν πόνων, ὅταν νικήσωσι. γράφεται δὲ καὶ εὐφρόνων· εὐφόρων
μὲν, ἐπεὶ εὐφοροὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι πόνοι τῶ ἄριστα ἄθλα ἐν-
5 νοχέειν· εὐφρόνων δέ, τῶν εὐφραντικῶν.

46. Ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἑλλανα στρατὸν] κοινῶς
τὸ πλῆθος στρατὸν εἶπεν, ὡς καὶ Πύθια νενικηκότος αὐτοῦ καὶ
Ἰσθμια καὶ Νέμεα. § ἢ οὕτω· παραγέρονε δὲ καὶ ἐκράτησε
πάντων τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐν τοῖς Πυθίοις. § ὁ δὲ νοῦς· σὺν
10 εὐτυχίᾳ δὲ παραγενόμενος ἐκράτησε πάλιν καὶ τοὺς ἐν Ἰσθμῷ
καὶ Νεμέᾳ στεφάνους.

49. Μοίσαισί τ' ἔδωκ' ἀρόσαι] τουτέστι ταῖς Μούσαις
ἔδωκεν ἀρόσαι καὶ σπεῖραι τοὺς στεφάνους διὰ τὸν ὕμνον· ἢ
ὡς ἐτέρων ποιησάντων καὶ ὕμνησάντων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς νίκαις
15 ἐκείναις τοῦτο φησιν. § ὁ δὲ νοῦς· καὶ παρέσχε πρόφυσιν ταῖς
Μούσαις· τρεῖς μὲν γὰρ κληρωθεῖς ἐνίκησε τὰ Ἰσθμια· πόντου
γὰρ πύλας εἶπε τὸν Ἰσθμὸν διὰ τὸ στενόν· τρεῖς δὲ τὰ Νέμεα
κατὰ τὴν Ἀδράστου διοίκησιν καὶ νομοθέτησιν τελούμενα. οἱ
γὰρ ἐπὶ ἐπὶ Θήβας ἀνενεώσαντο τὰ Νέμεα, ὧν εἰς Ἀδραστος.
20 ἐπεὶ οὖν καὶ αὐτὸς τῶν ἐν Ἀργεὶ ἐπιφανῶν, διὰ τοῦτο Ἀδρα-

1 λάθαν D. — 2 ἐπιλανθάνονται r. — 3 ὅτ' ἂν D. — 4 ἐπεὶ
ἔφοροι D. — 4. 5 An ἐνηνοχότι scribendum? — 6 ποθ' Ἑλλανα
στρατὸν om. B; π. Ἑλλ. στρ. Πυθῶνι τύχα edd. — κοινῶς omm.
edd. — Hic Schol. Pindari τύχα τε μολῶν cum prioribus
ἐκράτησε. . . Πυθῶνι, non cum sequentibus καὶ τὸν Ἰσθμοῦ καὶ
Νεμέᾳ στέφανον coniunxit, ut mihi quidem videtur; huic ergo
τε particula redundat, παρέλκει. — 8 οὕτως D. — 10 Hunc
scholiastam male dicit Hartung accusativum στέφανον a verbo
ἐκράτησε, alterum (ad v. 49) a verbo (Μοίσαισιν) ἔδωκε suspen-
disse. — 15 τοῦτο φησὶν rfs w. — 16 τρεῖς scripsi pro τρίτον. —
τὰ Ἰσθμια ἐνίκησε D. — 19 ἐπὶ Θήβαις B et edd. — ἀνενεώ-
σαν D. — 20 διατοῦτο Brf.

- στείῳ νόμῳ φησί, χαριζόμενος καὶ διὰ τούτου πλέον τι τοῖς Ἀργείοις. σεμνοῖς δὲ δαπέδοις, τοῖς Νεμείοις φησὶν ὁ Δίδυμος· πλησίον γάρ ἐστι Σικυῶνος. Ὀμηρος (Π. Β 572)· ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευσεν. ἐτίθετο δὲ πάλαι ἐν τῇ
- 5 Σικυῶνι τὰ Νέμεα· οὐ γὰρ ἂν σημαίνει τὰ Πύθια τὰ ἐν Σικυῶνι ἀγόμενα· οὐ γὰρ ἐστὶν ἐκεῖνος περιοδικὸς ὁ στέφανος, ἀλλ' ὁ τῶν Νεμέων· βούλεται δὲ νῦν τοὺς περιοδικοὺς εἰπεῖν. τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιφέρει τὸν Ὀλυμπιονίκον, εὐχόμενος τελειωθῆναι ὑπ' αὐτοῦ τὴν περίοδον.
- 10 53. Ζεῦ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται] διὰ τούτων φανερόν, ὅτι περὶ τῶν Ὀλυμπίων λέγει, φάμενος αὐτὸν ἐπιθυμεῖν καὶ τοῦτον τὸν στέφανον λαβεῖν, ἔν' ἐκπληρώσῃ τὴν περίοδον, σιγᾶν δὲ καὶ ἐπιτρέπειν τῷ θεῷ. διὰ δὲ τοῦ Παραίτεται χάριν ὑπακουστέον, ὅτι παρὰ σοῦ αἰτεῖται τὴν χάριν, ἀλλὰ καὶ τολμῶν
- 15 καὶ μοχθῶν τι πράσσειν τῶν πρὸς τὸ ἔργον συντελούντων. § ὁ δὲ νοῦς· ὧν γε μὴν ἐπιθυμεῖ τυχεῖν, ἐν τῇ διανοίᾳ χρούπτει σιωπῶν διὰ τὸ νρεμσητόν. βούλεται δὲ λέγειν τὰ Ὀλύμπια· διὸ καὶ τῷ Διὶ εὔχεται. ἐὰν οὖν, φησί, σὺ θέλῃς, καὶ τὰ Ὀλύμπια ἔξει· παντὸς γὰρ πράγματος τέλος ἐν σοὶ ἐστίν, ὦ Ζεῦ.

1 φησί] ἔφη D. — καὶ διὰ τὸ πλέον, τί ἀργείοις σεμνοῖς D. — τί rfswb. — 2 νεμέοις D. — »νομῷ Schmidius [in textu] cum Didymo rescripsit, in ditione Adrastī: nam in ea Nemea fuit. Reliqui νόμῳ quod et Schol. interpretatur, nec male, ex Adrastī instituto. Heyne in ed. 3, recte quidem. — 3. 4 ὅθ' ἄδρ. D, ἔνθ' Ἀδρ. B et edd. et ἄρ' om. etiam cod. L Homeri. — 4 ἐμβασίλευσεν D et codd. C G S Homeri, apud quem plerique libri in lectione ἐμβασίλευεν consentiunt. — 8 τολοιπὸν [D?] a. — τὸν Ὀλυμπιακόν? — εὐχόμενος] εὐδαίμονος (sic) D. — 10 Pro μὲν in textu post Schmidium ex hoc ipso scholio μὴν editur, sed γε μὴν scholiastam legisse iam ad p. 290, 4 annotavi. — 11 περὶ τοῦ Ὀλυμπίων D. — ἐπιθυμῶν D. — 15 τὶ Brfswb. — πράττειν edd. — 17 σιωπῶν vel σιωπᾶν B, σιωπῶν, sed ex σιωπᾶν ut videtur, D, σιωπῶ rfswb, σιωπᾶ h, σιωπῶν a. — 18 φησι rfswh. — θέλεις D. — 19 ἄξει D.

55. Οὐδ' ἀμόχθω καρδίᾳ] οὐ χωρὶς μόχθων αἰτεῖται τὰ Ὀλύμπια, ἵνα ἀμόχθως αὐτὰ λάβῃ, ἀλλὰ μοχθήσας καὶ πονήσας καὶ παλαιῶν παραιτεῖται τὴν χάριν. οὐ συνήθως δὲ τὸ παραιτεῖται ἀντὶ τοῦ αἰτεῖται· ὃ ἐστὶν ἐπικέκληται. ἐπιφέρει
5 γάρ· παρὰ σοῦ αἰτεῖται τὴν χάριν ταύτην καὶ τὴν δωρεάν, ὦ Ζεῦ, τὰ Ὀλύμπια νικῆσαι.

57. Γνώτ' ἀείδω θεῶ τε] εὐγνωστα δὲ λέγω αὐτῶν τῶν θεῶν καὶ τῶν θειαίων, ὅστις θειαῖος ἀμιλλᾶται καὶ σπουδάζει περὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἐσχάτων ἄθλων. ἐσχάτων δέ, τῶν τὸ
10 τέλειον ἐχόντων τῆς δόξης. § ἡ οὕτω· φανερά δὲ λέγω τῶν τε Διὸς καὶ τῶν βουλομένων παντὶ ἀμιλλᾶσθαι καὶ σπουδάζειν περὶ

1 οὐδαμόχθω D. — 5 τὴν χάριν et καὶ om. D. — 7 γνώτ' BDrf. — 9. τὸ B. — In textu κορυφᾶς pro κορυφαῖς scripserunt Philippus Melanchthon, Schmid alii, »cum schol. vett.« ut videbatur Mommseno in edd., sed idem Parerg. p. 25: »neque ex eo quod supra de Mediceo codice allatum est ἐστὶ (pro εἶσι) neque ex circumlocutione Scholiastae περὶ τῆς κορυφῆς τῶν τελευταίων (ἐσχάτων) ἄθλων satis tuto coniecturam capias, legisse eos secundum casum singularis numeri [quae Benedicti et Bergkii quoque erat sententia]. Nam si et ipsi περὶ . . . κορυφαῖς scriptum habebant, quomodo hoc pedestri sermone rectius reddere potuerunt quam per περὶ . . . τῆς κορυφῆς?« Et similiter iam Oxonienses: »Verum est Schol. exponere κορυφῆς τῶν ἀέθλων, idque recte; sed nec eum ita legisse hinc magis patet, quam ex altera ista expositione οἱ εἶσι κορυφαὶ ἐσχάται τῶν ἄθλων eum legisse ἐσχάταις ἀέθλων κορυφαῖς, quam tamen lectionem, si aliquid mutandum esset, malleus.« — »Corrupta ista sunt. Fortasse scripsit interpres εὐγνωστα δὲ λέγω αὐτῶν τε τῶν θεαίων καὶ παντὶ, ὅστις ἀμιλλᾶται, ipse vero Pindarus γνώτ' ἀείδω οἱ τε καὶ ὅστις κτέ.« Kayser, Lectt. Pindd. p. 87. Hartung nihil nisi τῶν θειαίων et θειαῖος eiicienda censuit. »Diese Worte der Scholien sind gar nicht corrupt, wie Kayser lect. Pind. p. 87, sondern es liegt nur eine falsche Interpretation des ὅστις darin, welches der Scholiast nicht allgemein nahm, sondern auf Theaios bezog.« Friederichs, Pindarische Studien p. 87, quocum Bergk consentit. — 9 δὲ τὸ τῶν τέλ. D. — 10 οὕτως D. — 10. 11 τῶν δὴ καὶ βουλ. D. — 11 παντὶ om. D.

τῆς κορυφῆς τῶν τελευταίων ἄθλων. ἄθλων δὲ κορυφὴ καὶ τέλος τὰ Ὀλύμπια. εἰκότως δὲ φησιν· ἐπιθυμεῖ τῶν Ὀλυμπίων· τὸν γὰρ ἐνδοξότατον καὶ ὑπερέχοντα θεσμόν ἔσχεν ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους τὰ Ὀλύμπια. § ἡ οὕτως· ἐπεὶ προεῖπεν αἰνιγματωδῶς, ὅτι οὐ δύναμαι εἰπεῖν τίνων ἐρᾶ, ἣν δὲ τῶν Ὀλυμπίων, ἐπεῖπε· ταῦτα γνωστὰ λέγω καὶ σοί, ὦ Ζεῦ, καὶ σοὶ τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀμιλλήσεσθαι περὶ τούτων τῶν ἄθλων, οἳ εἰσι κορυφαὶ ἔσχαται τῶν ἄθλων. διὰ δὲ τοῦ ἐσχάτου σημαίνει τὸ πρῶτον τῶν ἄθλων· καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἐσχάτον ποτε δύναται γενέσθαι, 10 καὶ τὸ ἔσχατον πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ ἀντὶ τοῦ πρώτου (fragm. 821 ed. Nauck).

Ἡδὴ γὰρ ἔδρα Ζεὺς, φησὶν, ἐν ἐσχάτῃ θεῶν, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ.

1 ἄλλων δὲ D. — 4 ἡρακλείου D. — 4. 5 αἰνιγματωδῶς r. — 7 ἀμιλλήσασθαι D, fort. recte. — οἳ ἐστι D. — 8 ἔσχεται r, ἐσχάται [B?]swbha. — 8. 9 Verba διὰ δὲ τοῦ—τῶν ἄθλων ex D accesserunt. — 9 ἔσχατον τέως δ. D, »nescio quo iure τέως scribatur, ut sit aliquando, subinde.« Mommsen p. 25, qui correxit. — Hartung σοὶ illud post Ζεῦ καὶ (v. 6) in παντὶ mutandum esse, et hoc praesertim scholio suam emendationem γνωτὰ δ' ὦ Ζεῦ, σοὶ τε καὶ ὅστις firmari credit; Iovis enim nomen Theaei loco et hunc scholiastam et priorem (p. 302, 10sq.) in textu habuisse putat. Contra Friederichs (Pind. Stud. p. 87. 88): »Hartung will aus den Scholiasten die Schreibung γνωτὰ δ' ὦ Ζεῦ σοὶ τε καὶ begründen. Aber der eine, welcher sagt: εὔγνωστα . . . ἀμιλλᾷται zeigt deutlich, dass sein Text mit der Lesung der Codd. übereinstimmt . . . In den beiden andern Paraphrasen heisst es: φανερά . . . βουλομένῳ und ταῦτα γνωστὰ . . . ἐπιθυμοῦντι. Dass diese Paraphrasen den Ζεὺς haben, wo der erste den θεός, ist doch wahrhaftig kein Grund, einen andern Text für sie vorzusetzen, alle hatten θεῶν und der eine behält es in seiner Paraphrase bei, die andern setzen dafür den Zeus, der ja doch unter dem θεός gemeint ist.« Schnitzer (De Pind. nup. emend. p. 60) σοὶ post Ζεῦ καὶ deleri voluit. — 12 ἥδη γὰρ ἔδρα Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν legitur apud Nauckium, qui tamen verba poetae corrupta esse vidit. — ἔδρα coni. Heimsoeth, probavit Mommsen p. 25, ἔδρα codd. et edd. — ζεῦ D, fort. recte. —

61. Ἀδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν] ὡς δις αὐτοῦ νενικηκότος τὰ Παναθήναια ταῦτά φησιν· ὁμοφαὶ οὖν ἡδεῖται τῶν Ἀθηναίων ἐχώμασαν αὐτὸν ἀμβολάδαν, τουτέστιν ἀνατεταμένως τῇ φωνῇ καὶ λαμπρῶς· ἢ ἀμβολάδαν ἀνακρουόμεναι, καθὼς 5 προαναβολὰς λέγουσι τὰ πρὸ τοῦ προοιμίου. δις οὖν ὑμνήθη καὶ ἐχωμάσθη, φησίν, ἀδόντων καὶ ὑμνούντων αὐτοῦ τὴν νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖς τελεταῖς. ἔστι δὲ καὶ οὕτω προενέγκασθαι Ἀδεῖα ἐν τελετῇ· ἐν ἡδεῖα τελετῇ ἐχώμασαν αὐτὸν αἱ τῶν Ἀθηναίων ὁμοφαὶ δις. τινὲς δὲ τὸ ἀμβολάδαν οὕτως ἀκούουσιν, 10 σιν, ὅτι δις μὲν ἐνίκησε τὰ Παναθήναια, οὐκ ἐφεξῆς δέ, ἀλλ' ἀναβολάδην, τουτέστιν ἀναβολῆς τινος γενομένης μεταξὺ.

64. Γαῖα δὲ καυθεῖσα πυρὶ καρπὸς ἑλαίας ἔμολε] γαῖαν δὲ κεκαυμένην εἶπε τὴν ὑδρίαν, ἐν ᾗ τὸ ἔλαιον· ὁπτάται γὰρ ὁ κέραμος. διὰ δὲ τούτου σημαίνει τοὺς τὰ Παναθήναια

Ζεὺς φησιν rfswbh. — ἐν ἐσχά codd., ἐν ἐσχάτῃ Heimsoeth et Mommsen, ἐν ἐσχάτω r, ἐν ἐσχάτῳ rell. edd. — θεῶν om. D. — Non minus bene θεῶν ἐν ἐσχάτῃ scribi posse monet Mommsen. — 13 ἐν τῇ πρώτῃ D, ἐν τ πρώτῃ B, ἐν τῇ πρώτῃ Mommsen, ἐν πρώτῳ edd.

1 ἀδεῖαι γε rfswbh. — μὴν D. — 2 φησιν post οὖν addit D. — 4 ἀμβολάδην B et edd. — ἀνακρουόμενοι D, ἀνακρουόμεναι Boeckh; ἀνακρουόμενοι rell. edd.; »in Vat. B. exitus vocis correctionem habere videtur, ut librarius *οι* expunxerit, *αι* apposuerit« Mommsen p. 25; ego in B exitum vocis legi non posse annotavi. — 5 πρὸς ἀναβολὰς (sic) D. — 6 τὴν νίκην αὐτοῦ D. — 7 ἐν om. D. — οὕτως D. — 7. 8 προενέγκασθαι D, non improbante Mommseno, »ut sit adiungere, tractare conformationem verborum. Vide Lexx.« — 8 τὸ ante Ἀδεῖα add. edd. — ἄδεῖα (sic) D. — ἐν ἰδία τελετῇ D. — 10 ὅστις cum colo post ἀκούουσιν edd., ὅτι D, et ὅτι vel ὅτις est etiam in B. — ἀλλὰ B et edd. — 11 τινὸς rfswbh. — 12 γαῖα δὲ καυθεῖσα codd., γαῖα etiam rfswb, unde »γαῖα δὲ καυθεῖσα, Scholiastes videtur haec in nominativo legisse« annotat Benedictus. — καυθεῖσα swb. — κ. ἐλ. ἔμολε om. D. — 13 δὲ om. D, fort. recte. — ὁπτάται rs.

νενικηχότας· τίθενται γὰρ ἐν Ἀθήναις ἐν ἐπάθλου τάξει ὑδρίαὶ
πλήρεις ἐλαίου. διὸ καὶ Καλλίμαχος (fragm. 122)·

Καὶ γὰρ Ἀθηναίους πὰρ' ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἦνται

Κάλπιδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

5 γῆ οὖν διὰ πυρὸς καυθεῖσῃ ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας ἔμολε, τὸ
ἔλαιον. § Ἡρας δὲ εὐάνορα λαὸν τὸ Ἄργος· ὁ γὰρ Θεαῖος
Ἀργεῖος. οὐκ ἔστι δὲ ἐξαγωγή ἐλαίου ἐξ Ἀθηνῶν, εἰ μὴ τοῖς
νικῶσι. φησὶν οὖν τὴν ὑδρίαν πλήρη ἐλαίου κεκοιμένῃ ἐξ
Ἀθηνῶν εἰς Ἄργος τὸν Θεαῖον νικήσαντα. τοῖς γὰρ ἀθληταῖς
10 τοῖς τὰ Παναθήναια νενικηκόσι δίδονται ὑδρία ἐλαίου πλήρης.

67. Ἐν ἀγγέων ἔρκεσι παμποικίλοις] ἐν πεποικι-
μένοις ἀγγείοις· ἐξωγραφοῦντο γὰρ αἱ ὑδρίαὶ. § Ἄλλως. ἐν
ἀμφιφορεῦσι χαλκοῖς ἔλαιον ἐτιμῶντο οἱ ἀγωνιζόμενοι Ἀθήνησι
τὰ Παναθήναια, ἐπεὶ τὴν ἐλαίαν εὔρεν ἡ θεός. τὰ δὲ χαλκᾷ
15 ταῦτα ἄγγη ἐκ γῆς κεκοιμένης γίνεται· ἡ οὖν γῆ καιομένη δίδωσι

1. 2 γὰρ ἀθήνησιν ἐπάθλου τάξιν ἐλαίου πλ. ὑδρ. D »ubi
ἐπάθλου τάξιν (pro ἐν ἐπάθλου τάξει) ferri potest, sicut τρόπον,
δίχην, νόμον, χάριν cum gen. iuncta.« Mommsen p. 26. — 3 παρ'
pro γὰρ et γὰρ pro πὰρ' codd. et edd. »Meinekii iussu, ad Callim.
p. 297, vocularum παρ' et γὰρ sedem permutavi, neque enim cre-
dibile videbatur Callimachum ita sine ulla causa γὰρ ab initio
retraxisse. praeterea in καλπίδες, quod omnes editiones occupavit,
accentus corrigendus fuit secundum praeceptum Herodiani I p. 97, 25
quod firmari patet accusativo κάλπιν . . .« O. Schneider. —
ἀθηναίης (ης ex corr.) D. — τέγος BDrfs w. — ἦνται D. —
5 τῇ οὖν D. — ὁ κάρπας D. — 8 νικῶσι] »Non credo. Vide quae dixi
Oecon. Athen. T. I. p. 45.« Boeckh. — νικῶσι φησὶν ἦν, τὴν
rfs w, corr. w in marg. — 11 Pro ἔρκεσι in textu edd. omnes
ἔρκεσιν habent, codd. ἔρκεσι. — παμποικίλοις om. D. — 12 ἀγγίους
D. — ἐξωγράφητο B et edd. — 13 χαρ (?) χαλκοῖς fort. B. —
Ἀθήνησι ex B est pro Ἀθήνησι. — 14 χαλκᾷ D. — »παγχαλκείους
a Sch.² lectum fuisse Hartung suspicatur, perperam [?].« Mommsen
in ed. mai. »Pro παμποικίλοις male Hartung παγχαλκείους
fidem habens ineptiis novicii scholiastae qui fide indignus.« Bergk;
attamen Hartung παμποικίλοις servavit et de scholiastae lectione

τὸν χαλκόν, ἐκ δὲ τοῦ χαλκοῦ γίνεται τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς βάλλεται τὸ ἔλαιον. ταύτην οὖν φησι τὴν διάνοιαν. τούτοις γὰρ ἐτιμῶντο.

69. Ἐπεται δέ, Θειαῖς] ἐπακολουθεῖ, φησί, κατὰ τὸ
5 πολὺγνωτον ὁμῶν γένος τὸ ἀπὸ τῆς μητρὸς· μήτρως γὰρ οἱ
ἀπὸ μητρὸς πρόγονοι· ἐδάγων τιμή, τουτέστιν ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι
τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν ἢ ἡ εὖ καὶ καλῶς γινομένη τιμὴ σὺν Χάρισι
καὶ Τυνδαρίδαις. τὴν δὲ αἰτίαν διὰ τῶν ἐξῆς ἀποδίδωσι. Παμφάης γὰρ συγγενὴς τοῦ Θειαίου, φησὶν, ἐξένικε τοὺς Διουσ-
10 κούρους.

παρχαλκέοις hoc iudicium protulit: »allein diese Lesart sammt seiner gesuchten Erklärung können wir nicht gebrauchen.«

2 τὴν ἐλαίαν pro τὴν διάνοιαν coni. Hartung. — 4—10 »ἔπεσθαι soll an dieser Stelle und Ol. VI, 124 mit dem Accusativ construirt sein. Allein die Worte hier sind sehr bedenklich, und sogleich der Schol. zeigt dass er sie nicht ganz so gefunden habe: ἐπακολουθεῖ. . . Denn hieraus ist ersichtlich dass der Erklärer ὁμετέρων (γένος) gelesen habe. Da aber ὁμετέρων nicht wohl aus ὁμέτερον entstanden sein kann (denn das natürliche pflegt nicht leicht in das unnatürliche umgeändert zu werden), so darf man annehmen, dass γένει ὁμετέρῳ geschrieben stand. Die Lesart ματρῶν wird vom Schol. verbürgt: sonst könnte man ματρῶν [sic] vermuthen: so aber ist es rätthlicher πολυγνώτω γένει zu schreiben. Diese Emendation aber wird bestätigt durch das Schol. zu V. 91 διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ἐπάνω εἶπε· Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις τὴν νίκην αὐτῶν ἐληλυθέναι τῷ γένει.« Hartung. — 4 ἔπεται r. — φησί] δὲ φησι r f s w b h, δὲ, φησί a. — 5 ἡμῶν D. — 5. 6 γὰρ οἱ τῆς μ. B et edd. — 6 πρόγονοι· ἢ [ἐδάγων τιμή:] Εὐδάγων τιμά. τουτέστιν etc. Mommsen p. 26 ex D, cuius haec est scriptura πρόγονοι· ἢ ἐδάγων τιμή· τουτέστιν. — 7 »Librarius Vaticanī codicis post verba τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν. ἢ εὖ καὶ καλῶς lacunam spatii unius vocis (in quam lacunam excurrit plagula 242) aperuerat, tum (initio insequentis plagulae 243) perrexerat τιμὴ σὺν χάρισι κτέ.; Calliergus autem illam lacunam indicare omisit; Boeckhius denique tametsi recte offensionem quandam sensit, tamen non recte emendavit τοῖς εὖ καὶ καλῶς ἀγωνι-

73. Ἀξιωθείην κεν ἐὼν Θρασύκλου] ἐγώ, φησί,
καταξιωθείην τῶν περὶ Θράσυκλον καὶ Ἀντίαν συγγενῆς ὧν ἐν
τῷ Ἀργεὶ διάγειν καὶ ζῆν, ἔνθα οὐκ ἂν ἀπαρβήσαστος διετέ-
λεσα οὐδὲ κάτω βλέπων καὶ κρύπτων ἑμαυτοῦ τὸ ἐλεύθερον.
5 οἱ γὰρ νικῶντες μετὰ παρβήσας ἄνω βλέποντες βαδίζουσιν, οἱ
δὲ ἡττημένοι διὰ τὴν αἰσχύνην οὐχ οὕτως. § Ἄλλως. τοῦτο
εἶπεν ὡς ἐκ τοῦ Θεαίου προσώπου, ὡς αὐτοῦ περὶ ἑαυτοῦ
διαλεγομένου· τοῦ γὰρ Θρασύκλου καὶ τοῦ Ἀντία συγγενῆς ὧν
ἐν τῷ Ἀργεὶ οὐ κρύψω τὸ φάος τῶν ὀμμάτων, τουτέστιν οὐχ
10 ἀπαρβήσαστος ὄψομαι, ὡς οὐ νενικηκώς, ἀλλὰ μετὰ παρβήσας·
νενίκηκα γάρ· ἄξιός οὖν ἂν εἶην μὴ κρύπτειν τὸ τῶν ὀμμάτων
φάος μῆδὲ κατηφῆς εἶναι, Ἀντία τ' ὧν καὶ Θρασύκλου σύγ-
γονος.

76. Νικαφορίαισι γὰρ ὄσσαις ἵπποτρόφον] πόσαις

σθεῖσι. Mommsen p. 26. — ἡ Mommsen addidit. — 8 ἀποδίδω-
σιν B et edd. — 8—10 Verba a Παμφάης (sic Mommsen, παμφάης
D) usque ad Διοσκούρους ex D accesserunt; φησιν D, corr.
Mommsen.

1 Verba ἐὼν Θρασύκλου ex D addidi. — ἐγώ φησι rfswbh.
— 1—4 Hinc θάμ· ἐγὼ δ' ἀξιωθείην pro θαμάκισ. ἀξι-
ωθείην se scripsisse dicit Hartung. — 2 ἄντιον codd. (etiam D)
rfswb. — 3 Post ἐν τῷ Ἀργεὶ sic pergit D: διὰ τὸ μὴ
κρύπτειν κε κάτω βλέποντα τὴν τῶν ὀμμάτων παρρησίαν. οἱ
γὰρ νικῶντες etc. » Verba codicis Medicei aut omissione sunt
mutila aut turpissime distorta. Possunt varie temptari, ut si
scribas ἐν τῷ Ἀργεὶ διάγων μὴ κρύπτειν γε κάτω βλέπων vel
ἐν τῷ Ἀργεὶ διάγειν, διὰ τὸ μὴ κρύπτειν με κτέ. Mommsen
p. 27. — 6 διὰ τὴν αἰσχύνην ex D addidi. — ἐναντίον (τοῦναντίον
scribi iussit Mommsen) pro οὐχ οὕτως D. — 7 ὡς ante αὐτοῦ om. D.
— περὶ αὐτοῦ D. — 8 Ἀντίου B et edd. — 9 φῶς B et edd. —
10 ἀπαρβήσαστος? — 11 οὖν ἂν om. D. — κρύπτει D. — 12 μὴ δὲ Br,
μῆδε f. — Verba Ἀντία τ' ὧν καὶ Θρασύκλου σύγγονος quae in sw
lemmati scholii ad v. 76 praefixa sunt, omm. bh. — Θρασίκλου r.
— 14 νικαφορίαις edd., et sic cum codd. rece. nunc in textu quoque
editur. — ὄσαις D.

γὰρ ἵπποτροφίαις, φησίν, αὕτη ἡ πόλις οὐκ ἔθαλλεν ἡ τοῦ Προίτου, τοῦτο μὲν ἐν τῷ Κορινθίῳ Ἰσθμῷ, τοῦτο δὲ ἐν τῇ Νεμέᾳ τετράκις νικήσασα· ἀπὸ Σικυῶνος δὲ καὶ τῶν ἐκεῖσε Πυθίων ἀργυραῖς φιάλαις τιμηθέντες ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος
5 οἱ πρόγονοι τοῦ Θειαίου.

82. Ἐκ δὲ Πελλάνας] ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν Πελλήνῃ ἐνίκησαν. τίθεται δὲ παχέα ἱμάτια ἐν Πελλήνῃ ἄγναφα· δυσχεῖμεροι δὲ οἱ τόποι. περιφραστικῶς δὲ τὴν χλανίδα μαλακὴν κρόκην εἶπε· καὶ ἐτέρωθι (Ol. IX 146 vg.)· Ψυχρὰν ὅπῳτ' εὐδιανὸν φάρμα-
10 κον αὐρὰν Πελλάνα παρέχει. ὁ δὲ ἄγων Διός· καλεῖται δὲ Δία. § ἢ οὕτως· ἐκ τῆς Πελλήνης δὲ τὰ Θεοξένια νικῶντες χλανίσιν ἐπιτηδειωτάταις κοσμηθέντες, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνεχώρησαν. λέ-
γεται δέ, ὅτι καὶ ἐξωμίδας ἐτιμῶντο.

84. Ἀλλὰ χαλκὸν μυρτίον οὐ δυνατόν ἐξελέγχειν]
15 τὸ δὲ τοῦ χαλκοῦ πληθὺς οὐ δυνατόν εἰπεῖν ἀπλῶς· μακροτέρας

1 αὕτη φησίν D. — νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτοιο τόδ' ἵππο-
τρόφον ἄστὺ θάλησεν Boeckh in textu probante Hermannō (νικα-
φορίαισι γὰρ ὅσαις ἵπποτρόφον ἄστὺ τὸ προίτοιο θάλησε codd. vett.)
»et tódε quidem legerunt Scholia, quae circumloquuntur αὕτη ἡ
πόλις.« Schneidewin. — ἔθαλεν B et edd., quam formam poe-
tarum esse observat Mommsen p. 27. — 2 προίτου πόλις D. —
4 τιμηθέντες φιάλαις D. — ἀπὸ Σικυῶνος — ἀνεχώρησαν] Hinc
ἀνέβαν vel κατέβαν pro ἐπέβαν legisse suspiceris iudice Schneide-
wino; Hartung ἀπέβαν scripsit scholiastam, ut dicit, secutus, et
ἀπέβαν codd. omnes; ἐπέβαν Aldinae vitium est a Romana iteratum.
— 6 πληγὴν D. — ἐνίκησαν scripsi pro ἐνίκησε. — 7 πληγὴν D.
— δισχεῖμεροι rf, δισχεῖμεροι sw, δυσχεῖμεροι coni. Oxonn. —
8 οἱ πόνοι μεταφραστικῶς D. — χλαμίδα BD, χλαμίδα rfs. —
9 καὶ ἐτέρωθι ψυχράν. ὁπότε rfs, interpunctionem cor-
rexerunt Oxx. — ψυχράν BDrfsbw. — ἐπεὶ ὅπῳτ' B, ὁπότε D
et edd. — 10 αὐραν BDrfsbw. — πελάνα D. — Pindarus φέρε
pro παρέχει scripsit. — δύϊα D. — 11. 12 Verba τὰ θεοξ. usque
ad ἀπὸ κοινοῦ τὸ om. D. — 14 μ. οὐ δ. ἐξ. omm. edd., οὐ δ. ἐξ.
om. B. — 15 πλ. ἀδύνατον ἐξεπεῖν D, non male, iudice Mom-
seno p. 27.

γάρ, οἶμαι, δεῖται σχολῆς. λέβητα γάρ ἐτιμῶντο ἐν πολλοῖς τῶν ἀγώνων καὶ ἀσπίδα χαλκῇν.

87. Ὅντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα] ὅντινα χαλκὸν αἰ περὶ Κλείτορα καὶ Τεγέα πόλεις Ἀργολικαὶ ἄθλον ἔθγκαν, ὃν καὶ τὸ
5 Λύκαιον ἔθγκε χαλκὸν παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ τοῖς δυναμένοις νικῆσαι σὺν ποδῶν σθένει, δρόμῳ, καὶ χειρῶν σθένει, πάλη καὶ παγκρατίῳ καὶ πυγμῇ.

2 ἀσπίδας χαλκᾶς B et edd., ἀσπίδα χαλκῇν D, quod corr. Mommsen p. 27. — 3 ὅντε] οὔτε D. — καὶ Τεγέα omm. edd. — 5 ἔθγκε χαλκόν] ἔθγκεν ἄθλον? — 6 σθένει post ποδῶν omm. edd.; σθένει καὶ δρ. D, probante Mommseno p. 27, qui καὶ particulam quae in hoc libro inter ποδῶν σθένει et δρόμῳ legatur nihil aliud valere nisi ἢ vel τουτέστιν putavit, »solent enim grammatici vett. ipsa verba quae explicaturi sunt ita cum suis interpretamentis consociare . . . ut ad vs. 103, 3 ὁμοίαν καὶ ἴσῃν.« Equidem malo καὶ cum B libro omittē, cum etiam post proxime sequens χειρῶν σθένει interpretamentum ἀσυνδέτως additum sit. Non vulgatam scripturam καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκε δρόμῳ σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει, sed suam ipsius coniecturam κ. Α. π. Δ. θῆκεν δαεῖσιν ποδῶν χ. τε νικ. σθένει a paraphrasta respici contendit Mommsen, suum δαεῖσιν ad mentem poetae rectius a paraphr. verbo δυναμένοις explicatum esse ratus, quam si par. ad verbum certe accuratius μαθοῦσι vel ἐπισταμένοις pro δαεῖσιν interpretandi gratia scripsisset; demum δρόμῳ et σὺν ex hac paraphrasi primum explicandi causa textui superscriptum tum expulso genuino δαεῖσιν in textum receptum esse Mommsen sibi persuasit. Contra Bergk qui paraphrastam ut infinitivum νικᾶσαι explanaret, τοῖς δυναμένοις de suo addidisse credidit, corrupto editionum textu nisus primum paraphrastam perperam δρόμῳ σὺν ποδῶν copulavisse dixit, »cum Pindarus παρ Διὸς δρόμῳ, i. e. ἐν Διὸς δρόμῳ, ut παρὰ τυραννίδι dixerit.« Tum, nihil melius, D libri scripturam secutus haec protulit: »Quodsi in cod. Med. auctius legitur σὺν ποδῶν σθένει καὶ δρόμῳ, atque ita par. scripsit, non tamen δρόμῳ interpretamenti loco est habendum, sed iste censendus est verba ita ordinavisse σὺν ποδῶν σθένει (quod more suo ἀπὸ κοινοῦ repetiit) δρόμῳ, ut hoc explicandi gratia a poeta sit adiectum.«

91. Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν] τοῦ δὲ Κάστορος ἐπιξενωθέντος παρὰ τῷ Παμφάῳ τῷ προγόνῳ σου, ὃ θειαῖς, ἅμα τῷ ἀδελφῷ Πολυδεύκει, θαυμαστὸν οὐδὲν ἀγαθοῦς καὶ θαυμασίους γεγενῆσθαι τοὺς προγόνους σου ἀγωνιστάς·

Similem cum Mommseno viam ingressus M. Schmidt haec ad paraphrastae verba annotavit (l. l. p. CXXXVII): »Continet quidem haec expositio ea ipsa verba omnia quae nunc in poetae libris mss. leguntur. Haud tuto tamen inde conicias veterem commentatorem nostrum textum respicere, e quo certe non emergit verbum aliquod v. δυναμένοις illustratum. Haud scio equidem an similitudo quae nunc inter paraphrasin et textum vulgatum intercedit inde potius explicanda sit, quod poetae verba ex ipsa paraphrasi interpolata sint. Ac sedem quidem vitii scite indicavit Rauchensteinus qui δρόμοισιν pro δρόμῳ σὺν flagitat, sed medicamento commodo usus non est. Nam cum vetus interpres χειρῶν σθένει verbis πάλη et q. s. reddiderit (cfr. Pyth. X 23 χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ] πάλη καὶ δρόμῳ) apparet δρόμῳ etiam nihil aliud esse, nisi explicationem vocis ποδῶν ab eodem σθένει suspensi. Abeat igitur in malam rem δρόμῳ illud a poeta non magis profectum, quam praepositio σὺν illi annexa. Quid vero in locum proscriptorum verborum illorum substitui debeat, dictu difficilium est, quamquam participii alicuius requiri dativum commentatoris verba fidem faciant. Verum tamen cum in commentariis Alexandrinorum interpretum vocis θέλειν sollemnis sit illustratio δύνασθαι, dum melius succurrat aliquid, auctor tibi sum ut reponas:

καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκεν θέλουσιν ποδῶν χειρῶν τε
νικᾶσαι σθένει.»

Ego cum eum qui σὺν ποδῶν σθένει, δρόμῳ, καὶ χειρῶν σθένει, πάλῃ καὶ παγκρατίῳ καὶ πυγμαῇ scripsisset et δρόμῳ et πάλῃ καὶ παγκρ. κ. πυγμαῇ pro interpretamento habuisse certissimum esse putavissem, et παρ Διὸς δρόμῳ a paraphrasta per παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ explicatum esse vix ut crederem in animum meum inducere potuissem, παρ Διὸς θῆκε θρόνῳ, δόμῳ, vel simile quid a paraphrasta lectum fuisse suspicatus sum. — 7 πυγμαῇ r.

1 ἐπὶ ξενίαν omm. edd. — 2 ξενωθέντος edd. (non B). — παμφαίῳ D; codd. vett. accusativum casum agnoscunt. — 3 θ. σὺν τῷ B et edd.

ἐπόπται γάρ εἰσι τῶν ἀγώνων οὗτοι. διὰ τοῦτο γοῦν ἐν τοῖς ἐπάνω (vs. 71 vg.) εἶπε Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις τὴν νίκην αὐτῶν ἐληλυθέναι τῷ γένει.

96. Ἐπεὶ εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας] ἐπεὶ οἱ τῆς
5 εὐρυχόρου Σπάρτης ταμίαι καὶ δεσπότηαι Διόσκουροι σὺν τῷ Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ τὴν τῶν ἀγώνων μοῖραν τῆς εὐωχίας διέ-
πουσι καὶ διοικοῦσι.

100. Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι]
πάνυ μὲν ὁμῶν τῶν ὄντων δικαιοτάτων ἀνδρῶν φροντίζοντες
10 διὰ τὸ τῆς ξενίας δίκαιον, καὶ ἄλλως δὲ καὶ κατὰ φύσιν οἱ θεοὶ
πιστοὶ τινες καὶ φιλάνθρωποι περὶ τοὺς εὐσεβοῦντας ὄντες. § ἢ
οὕτως· ὅτι πίστιν σώζοντες πρὸς τὸν πρόγονόν φησι τὸν ὑπο-
δεξάμενον αὐτούς, νίκην τούτῳ νῦν ἐδωρήσαντο. ἢ οὗτοι,
φησί, περισσῶς κηρόμενοι τῶν δικαίων ἀνδρῶν. δοκοῦσι γὰρ
15 ἐπιφαινόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δικαίους.

103. Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ] μεταβάλλοντες δ'
αὐτοὶ οἱ Διόσκουροι καὶ ἐκ διαδοχῆς ἐναλλάσσοντες τὰς ἡμέρας,
μίαν μὲν διάγουσιν ἐν τῷ οὐρανῷ ὥς θεοί, μίαν δὲ ἐν τοῖς

1 διατοῦτο rf. — 2 Ex hoc loco σὺν praepositionem in codd. omis-
sam supra v. 38 poetae restituit Schmid, et legit illud σὺν
etiam schol. ad v. laudatum. — 4 εὐρυχώρου in lemm. edd. —
Σπάρτας omm. edd. — 5 εὐρυχώρου B et edd. — 6. 7 »θάλειαν]
Ceporinus θαλειᾶν, ac fortasse ita paraphr. τὴν τῶν ἀγώνων μοῖραν
τῆς εὐωχίας διέπουσι.« Bergk. »Scholiastes habet μοῖραν θάλειαν
et alias θαλειᾶν exponitque μοῖραν τῆς εὐωχίας: sed series ser-
monis satis indicat, non convivii sed certaminis praefectos esse
Dioscuros.« Benedictus. — 7 διοικοῦσιν [B?] a. — 8 δικαίων
περικαδόμενοι omm. edd. — 10 δικαιοτάτων D. — 12 ὅτε π. D. —
πρόγονον φησί rfs. — 16 μεταβάλλοντες Mommsen p. 29, cum
praesens tempus et per se aptius et ad Pindari μεταμειβόμενοι δ'
ἐναλλάξ exprimendum accuratius sit, scripsit ex D qui μεταβαλ-
λόντες habet; μεταλαβόντες B et edd. — δὲ D. — 17 ἐναλάσσ.
D. — 17. 18 ἡμ. μίαν μὲν ἡμέραν δ. D.

ὕπογείοις τῆς Θεράπνης, ὁμοίαν καὶ ἴσῃν ἐκπληροῦντες τύχην.
 ἰστέον δέ, ὅτι περιπέπτωκε τοῖς ἐν τῇ Νεκρομαντείᾳ λεγομένοις
 περὶ τῶν Διοσκούρων (Od. λ 303—4).

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε

5 Τεθνῶσιν, τιμὴν δὲ λελόγγασιν ἴσα θεοῖσι.

φησὶ γὰρ τοὺς Διοσκούρους μίαν μὲν ἡμέραν ὑπὲρ γῆς εἶναι,
 ἑτέραν δὲ ὑπὸ γῆν, ὥστε κατὰ μὲν τὸν διεσκευαχότα τὰ παρ'
 Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν, κατὰ δὲ Πίνδαρον
 μίαν μὲν ἡμέραν παρὰ τοῖς ἀθανάτοις διαιτῶσθαι, μίαν δὲ
 10 ἡμέραν ὀρῶντας τὰ παρ' ἀνθρώποις σὺν αὐτοῖς εἶναι.

107. Ἐπεὶ τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι] ἐπειδὴ
 μᾶλλον τοῦτον εἴλετο τὸν αἰῶνα, φησί, Πολυδεύκης, τὸν ἀδελ-
 φὸν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, ἐκ διαδοχῆς θεὸς γενέσθαι καὶ πάλιν
 ἄνθρωπος, ἥπερ μόνος ἐν οὐρανῷ θεὸς κατοικεῖν, Κἄστορος
 15 τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φθαρέντος ἐν πολέμῳ. αὐτοῦ γὰρ τρωθέν-

1 ὑπογίοις τοῦ θεράποντος D. — 2 ἰστέον r, ἰστέον fsw. —
 5 τεθνῶσι D et codd. CNQ apud Homerum. — 7 κατὰ τὸν μὲν
 D. — τὰ ex D accessit. — 10 ὀρῶντες [B] Drfsw. — De memo-
 rabili hoc scholio, cuius primos auctores a Callimacho proximos
 fuisse ex frequentia versiculorum ex hoc pótissimum poeta lauda-
 torum Mommsen non sine causa suspicatus est, contra recentiores
 Pindari interpretes, qui scholiastae verba ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς
 Θεράπνης ad Pindari ὑπὸ κεύθει γαίᾳς ἐν γυάλοις Θεράπνης re-
 spicientis »iure sibi videntur ad Therapnae quod fuerit sepulcrum
 Tyndaridarum referre indeque concludere non solum Pindarum
 credidisse Tyndaridas alternis modo vivere modo mortuos iacere,
 sed etiam scholiastam Pindari poetam sic intellexisse«, haec
 Mommsen attulit postquam e schol. ad v. 103 (τοὺς Διοσκούρους
 . . . ὀρῶντας τὰ παρ' ἀνθρώποις σὺν αὐτοῖς εἶναι) et schol. ad
 v. 107 (ἐκ διαδοχῆς θεὸς γενέσθαι καὶ πάλιν ἄνθρωπος) »veteres
 interpretes verba poetae non de morte Dioscurorum, sed de duplici
 vita modo coelesti inter deos modo terrestri inter homines acce-
 pisse« probavit: In schol. ad v. 103 μεταβάλλοντες δὲ — ἐκπλη-
 ροῦντες τύχην »primo aspectu duae videntur conflatae esse inter-
 pretationes, quarum altera (Paraphrastae) Dioscuros vivos et mor-

τος καὶ μέλλοντος ἀπόλλυσθαι εἶλετο Πολυδεύκης ὁ τούτου ἀδελφὸς αὐτὸς ἀθάνατος ὢν μᾶλλον παρ' ἡμέραν ἄνθρωπος εἶναι ἅμα τῷ ἀδελφῷ, καὶ πάλιν θεὸς ἅμα τῷ ἀδελφῷ ἀπολούμενου αὐτοῦ· καὶ οὕτως ἐποίησαν οἱ θεοί.

- 5 112. Τὸν γὰρ Ἰδας ἀμφὶ βουσί πωρ] ἡ ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη. *Λυγχεὺς καὶ Ἰδας οἱ Ἀφαρέως παῖδες ἐμνηστεύσαντο τὰς δύο Λευκίππου θυγατέρας Φοίβην καὶ Ἰλάειραν, κατὰ δὲ τὴν τῶν γάμων εὐωχίαν τοὺς Διοσκόρους εἰς ἐστίασιν ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τὰς χήρας ἀφαρπάσαντες ἀπέφευγον, οἱ δὲ ἐπεδίωκον,*
10 καὶ συνίσταται τοῖς Ἀφαρητιάδαις καὶ τοῖς Διοσκούροις μάχη περὶ τῶν γάμων, καὶ ἀναιρεῖται Κάστωρ· εἶτα Πολυδεύκης ἀνείλεν ἀμφοτέρους, συμπράξαντος τοῦ Διὸς καὶ κεραυνὸν αὐτοῖς ἐπιπέμφαντος. ὁ δὲ Πίνδαρος οὐ διὰ τὰς νύμφας φησὶν αὐτοῖς γεγενῆσθαι τὴν στάσιν, ἀλλὰ διὰ βοῶν ἀπελασίαν. *φυχοῖραν*
15 γοῦντος οὖν τοῦ Κάστορος Πολυδεύκης ἀθάνατος ὢν πρὸς τὸν

tuos, altera vero (Scholiastae) deos et homines per vices factos esse voluerit. Quod quamquam largior potuisse fieri, multa enim quae inter se repugnant in scholiis incuria posteritatis male coa-luerunt, tamen attentius verba considerans hanc suspicionem re-linquas. Etenim templum quidem Therapnis oppido in altis monti-bus sito habebant Dioscuri celeberrimum, de sepulcro nihil con-stat. Sin illis verbis ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Θεράπνης Scholiastes 'in cavis' vel 'in faucibus Therapnaeis' dicere voluit, omnia bene cohaerent. Primum ipsa poetae verba suis exponit; tum observat eum incidisse in dissensionem (περιπέτωκε) cum interpolatore Odysseae, qui alternis diebus aut supra terram vixisse, aut sub terra mortuos iacuisse ambos voluerit, Pindarum vero vice diurna eos aut inter deos aut inter homines vivere iubere; denique ean-dem sive vera est sive falsa Pindari interpretationem ad vs. 107 aliis verbis repetit. «

1 ὁ om. B. — 3 θεὸς ἅμα σὺν αὐτῷ ἀπολ. D. — 5 βουσὶν swbha cum codd. recc. in textu. — ἔστι D. — 7 δύο omm. B et edd. — φήβην D. — Ἰλάειραν scripsi pro Ἐλάειραν. — 9 ἀφαρπ. ἔφυγον D. — 13 δὲ om. D. — 14 γεγενῆσθαι D. — 15 ὢν ἀθάνατος B et edd.

ὄντα φθαρτὸν εἴλετο καταμερίσασθαι τὴν ἀθανασίαν τῇ τῆς φύσεως ἐκνικώμενος ἀνάγκῃ. οὕτως οὖν αὐτοὺς καὶ Ὅμηρος ἐτερημέρους καλεῖ. § ὁ δὲ νοῦς· τὸν Κάστορα γάρ, φησί, τῆς τῶν βοῶν ἀφαιρέσεως ἔνεκεν ὁ Ἰδας ὀργισθεὶς πῶς ὁ τοῦ
5 Ἀφαρέως παῖς ἔτρωσεν.

114. Ἀπὸ Ταυγέτου πεδουγάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενος] ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιῶι γράφειν ἡμενον, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις λεγομένη ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράφας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυὶ
10 κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος (Bibl. III 11, 2) κατηκολούθησε. πρὸς οὗς φησι Διδυμος· ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυὶ λοχώντων, τοῦ τε Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου, μόνον ὁ Λυκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε· μήποτε οὖν φησι δεῖν ἀναγινώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν

1 τὴν ἀθαν. καταμερ. D. — 3 γάρ φησι rfswbh. — 4 τοῦ addidi ex codd. (etiam ex D). — 5 ἄρεος B, ἀμφιάρεως D, ἄρεως rfsw. — ἔτρωσε Drfswbh. — Praeterea totus locus sic legitur in D: τὸν κάστορα γὰρ φησὶ τῆς τῶν βοῶν ἀφαιρέσεως ἐνίκησεν ὁ Ἰδας. ὀργισθεὶς πῶς ὁ τοῦ ἀμφιάρεως παῖς ἔτρωσε τούτῳ τῷ τρόπῳ λοχήσας, de qua scriptura haec Mommsen p. 30: »τούτῳ τῷ τρόπῳ λοχήσας truncata videtur esse et perturbata textus χαλκίας λόγχας ἀκμᾶ (libror. vulg. αἰχμᾶ) interpretatio. Ea enim hoc ipso loco desideratur. Cf. Sch. ad 114, 19 ubi in altera paraphrasi est ἔτρωσε λόγχη. Ft. hoc scriptum voluit τὸν Κάστορα γάρ, φησὶ, τῆς τῶν βοῶν ἀφαιρέσεως ἔνεκεν ἔτρωσεν ὁ Ἰδας, ὀργισθεὶς. πῶς δ' ὁ Ἀφαρέως παῖς ἔτρωσε; τούτῳ τῷ τρόπῳ, λόγχη. Possis etiam τούτῳ τῷ τρόπῳ λοχήσας accipere pro interpretatione particulae πῶς Pindari, sed insidiari (λοχᾶν) in hac fabula non Apharetidae sed Dioscuri dicebantur. Videant alii.« — 6. 7 Lemma in D est ἀπο (sic) ταυγέτου πόδ' αὐγάζων. ἴδε (ἴδε Mommsen retinuit) λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενος (ἡμέμος Mommsen scripsit); in B et edd. ἀπὸ Ταυγέτου (ταυγέτου r). — 7. 8 γράφειν ἢ μὲν ἀκολούθως D. — 12 τὲ ex D add. Mommsen p. 37. — 13 εἶδε] ἀνείλε coni. M. Schmidt, Didymi fragm. p. 236. — Punctum quod

ὀξυτόνως ἡμένως ὡς ἡρμένως ἵνα κατ' ἀμφοῖν ἀκούηται· ἴδε
 Λυγκεὺς ὁρυὺς ἐν στελέχει ἡμένως, ἀντὶ τοῦ ἡμένους, δηλονότι
 τοὺς Διοσκούρους· ὡς ἀελλόπος καὶ τρίπος· οὐχ ἔδος ἐστὶ,
 γεραιέ (Π. Α 648), ἀντὶ τοῦ οὐχ ἔδους. § παρατίθενται δὲ
 5 καὶ τὸν τὰ Κύπρια γράψαντα οὕτω λέγοντα (fragm. 9 ed. Kinkel)·

Αἶψα δὲ Λυγκεὺς

Τηῷγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς.

Ἀκρότατον δ' ἀναβάς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν

Τανταλίδου Πέλοπος, τάχα δ' εἶσιδε κύδιμος ἦρωες

10 Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω ὁρυὺς ἄμφω κοίλῃς,

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.

Νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στὰς μεγάλην δρὺν

καὶ τὰ ἐξῆς. Ὁ μὲν οὖν Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἰδαν, φησὶν, ἐν κοίλῃ

erat post εἶδε, in interrogationis signum mutavit Mommsen, p. 33.

— 14 φησὶ δεῖν D, δεῖν φησὶν Bb, δεῖν φησιν rfs, δεῖ (om.
 φησιν) w, δεῖ, φησι h in notis, a, φησι δεῖν Mommsen. — συλλα-
 βιν D.

1 ὀξυτόνως τοῦ ἡμένως ὡς ἡρμένως B, ὀξυτόνως τοῦ
 ἡμένως ὡς ἡρμένως D, ὀξ. τοῦ ἡμένως ὡς ἡρμένως rfs, ὀξ.,
 τοῦ ἡμένως, ὡς ἡρμένως w (errore) bh, ὀξ. ἡμένως ἢ διὰ
 τοῦ ὡς ἡμένως a, ubi οὗς ἡμένους olim coniecit Bergk. —
 ἀκόνηται D. — ἴδε Mommsen pro ὁ δέ. — 2 ἡμένως, ἀντὶ etc.

D et Boeckh praeunte Heynio, ἡμένως ἀντὶ etc. B et rell. edd.
 — 3 ὡς ἀελλόπος καὶ τρίπος. οὐχ' ἔδος ἐστὶ D et Boeckh ex
 Heynii coniectura, nisi quod οὐχ edidit; ὡς ἀελλό^{ους}ως καὶ τρί^{ους}πος.

οὐχ ἔδ^{ους}ως ἐστὶ B, ὡς ἀελλό^{ους}ως καὶ τρί^{ους}πος. οὐχ ἔδ^{ους}ως ἐστὶ rfswhb.
 — Verba οὐχ ἔδος ἐστὶ, γεραιέ, ἀντὶ τοῦ οὐχ ἔδους, quae ut
 Mommsen quoque vidit eo spectant, quod fuerunt qui οὐχ ἔδος
 elliptice pro οὐχ ἔδους καίρους vel οὐχ ἔδους φροντίς dictum vel-
 lent, uncis inclusit Mommsen p. 33: »nihil mirum si verba Didymi
 temere interpolata censeas absurdo exemplo, quod ne coniunctione
 quidem cum reliquis copulatur; expectes certe οἶον καὶ τὸ vel simile
 quid.« — 5 γράψαντα om. D. — 7 ταῷγετον BDfswbha, ταύγετον
 r, Τηῷγετον tacite scripsit Heyne in ed. 3, recepit Düntzer, Kinkel,
 et habet Tzetzes. — ποσὶν Bswbha, ποσὶ Drf et Tzetzes ad Lyc. 511.

— ταχέσαι Bf, τὰ χέσαι r, ταχέσαι D, ταχέεσαι swbha. — 8 ἄπα-
σαν r. — »Hier ist in V. 4 doch wohl *Τανταλίδεω* zu schreiben.
Τανταλίδου wäre der einzige auf *ου* auslaufende Genetiv eines sol-
chen Wortes in der ganzen alt-epischen Poesie ausser *Βορέου*
Hesiod. op. 518. 553, wo sich auch die Variante auf *αο* findet.
W. Ribbeck, in Mus. Rhen. XXXIII p. 460. — 10 εἰν ὀφθαλ-
μοῖσιν B et edd. praeter Boeckhium qui annotavit: »Heynius in
var. lect. Pind. correxit: ὀφθαλμοῖσιν ἔσω κοίλης δρυὸς ἡμένω
ἄμφω: quod in nott. critt. et ipse adscivi. [in ed. 1 Heyne δρι-
μέσιν ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης coniecerat, Kinkel de
ἡμένω ὀφθ. — κοίλης cogitat.]. Possis etiam: ὀφθαλμοῖσιν ἔσω
δρυὸς ἡμένω ἄμφω κοίλης. Sed mendum in uno εἰν, quod ante
ὀφθαλμοῖσιν in Rom. comparet situm videtur: quapropter eius
loco lacunae signa posui.« δεινοῖς ὀφθαλμοῖς D, et δεινοῖς ὀφθαλ-
μοῖσιν iam dudum apud Tzetzas in Schol. ad Lycophr. v. 511 et
Chiliad. 2, 711 sqq. editum erat. Ribbeck ex εἰν ὀφθ. elicere vo-
luit ὀξέσιν ὀφθ. Tum idem l. l. p. 460. 461: »Dann hat Kinkel
mit Unrecht die schon von C. W. Müller angegebene Umstellung
von κοίλης vor δρυὸς gänzlich verschwiegen. Ausgänge spondei-
scher Verse nämlich von solcher Art, dass der fünfte und sechste
Fuss jeder ein Wort für sich bilden, finden sich in der ganzen
alt-epischen Poesie (Hesiod und Kyklos mit eingerechnet) einzig
und allein im Buche K der Ilias: 299 εἴας' Ἐκτωρ, 574 ἰδρῶ
πολλόν, so dass man sieht, diese Art Versbau ist eine Specialität
des Verfassers dieses Buches, welches ja auch sonst der Eigen-
thümlichkeiten genug hat. Denn Ausgänge wie ἡῶ δῖαν, σ 318
ἡῶ μῖναι, Hes. op. 574 ἡῶ κοιτόν, scut. 202 Λητοῦς νόος, ξ 239
δῆμου φῆμις kommen nicht in Betracht, da hier der fünfte Fuss
vielmehr ein Dactylus ist (auch K 211 ἡμέας ἔλθοι). Vers 5 also
meine ich, muss geschrieben werden: ὀξέσιν ὀφθαλμοῖσιν ἔσω κοί-
λης δρυὸς ἄμφω. Den Nachdruck hat ἄμφω so gut im letzten wie
im vorletzten Fusse, der Vers aber ist so viel besser. Hinter Πο-
λυδεύκεα aber V. 6 kann sich nicht gleich, wie bei Kinkel der Fall
ist, angeschlossen haben: νόξε δ' ἄρ', sondern es ist hier offenbar
eine Lücke anzunehmen. Erst theilt Lynkeus dem Idas seine Ent-
deckung mit, dann wird Kastor von Idas getödtet, dann Lynkeus
und Idas von Pollux. Apollod. III 11, 4: Λυγκεύς δὲ ἰδὼν Κά-
στορα ἐμήνυσεν Ἰδᾶ, κακείνου αὐτὸν κτείνει. Πολυδεύκης δὲ ἐδίω-
ξεν αὐτοὺς καὶ τὸν μὲν Λυγκέα κτείνει κτλ. und so die Inhaltsan-

δρουὶ κρυφθεὶς καὶ τὸν Λυγκέα· ὁ δὲ Λυγκεὺς δ'εὐδερκεῖς ὦν, ὥστε
καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἰδὼν διὰ τῆς
δρουὸς τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ. § ἀπὸ γὰρ τοῦ ὅρους περι-
σκοπῶν ὁ Λυγκεὺς ἐθεάσατο αὐτοὺς ἐγκαθεζομένους ἐν στελέχει
5 δρουὸς καὶ ἐλλογῶντας. τοῦ γὰρ Λυγκέως ὑπὲρ πάντας ἀνθρώ-
πους ὀξύτατον ἦν τὸ ὄμμα.

gabe des Proklos: καὶ Κάστωρ μὲν ὑπὸ τοῦ Ἰδα ἀναιρεῖται, Λυκεὺς
δὲ καὶ Ἰδας ὑπὸ Πολυδεύκου. Die Tödtung des Kastor durch
Idas kann nicht unmittelbar mit νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στάς auf V. 6
gefolgt sein, worin nur gesagt ist, dass Lynkeus die Dioskuren in
der Eiche erblickt habe. Einige Verse weiter konnte es dann
heissen:

νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στάς κρατερόφρων ὄβριμος Ἰδας

Κάστορ' ἐὼν λόγχῃ σὸν ἀδελφεῖω λοχῶντα.»

12. 13 Locum Mommsen ex D restituit, in quo est νύξε δ' ἄρ'
ἄγχιστα μεγάλην δρῶν καὶ τὰ ἐξῆς. ὁ μὲν οὖν κάστωρ ἐλόχα, in
Br est νύξε δ' ἄρ. ἀγχίστωρ ἐλόχα., in f signo lacunae addito
asterisco νύξε δ' ἄρ ἀρχίστωρ ἐλόχα., in sw νύξε δ' ἄρ'. Ἀγχίστωρ
ἐλόχα. (hanc distinctionem omm. Oxonn.), in bha Νύξε δ' ἄρ' . . .
'Ο Κάστωρ ἐλόχα; Heyne ad Pind. h. 1. et ad Apollodor. 3, 11, 2
νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στάς [τὸν Κάστορα]. 'Ο Κάστωρ coniecit, unde
ἄγχι στάς merito recepit Mommsen.

1. 2 ὥς καὶ B et edd. — 3 ὁ δὲ νοῦς ante ἀπὸ γὰρ addidit Bergk,
et a praecedentibus haec separanda esse vidit etiam Hartung,
quare paragraphi signum inserui, recte enim dicit Hartung: »Das
darauffolgende Schol., in welchem noch einmal die Scharfsichtig-
keit des Lynkeus beschrieben wird, musste nicht mit diesem zu-
sammengeschrieben werden.« — 3. 4 σκοπῶν B et edd. — Ceterum
haec Heyne in ed. 1 de toto hoc ad vs. 114 vulg. scholio: »ἡμένως
olim lēctum (pro ἡμένους): eamque scripturam defendit Aristar-
chus et Apollodorus (Scholia sunt interpolata et ideo vulgo male
intellecta) advocata quoque Cypriorum carminum auctoritate . . .
Adversabatur Didymus et ἡμένον [sic] (nam ἡμένω is non coniecit)
defendebat.« Aliter idem in ed. 3: »Egregium ad h. 1. habemus
Scholion antiquum etsi turbatum. Aristarchus legere iusserat
ἡμενον, sequebatur eius auctoritatem Apollodorus. Contra Didymus
defendebat ἡμένως (vel potius ἡμένος, ut ex dictis colligo) pro

ἡμέρους, et hic, non Aristarchus, ad Cyprium carmen provocare potuit. » Boeckh in Nott. Critt.: »Vetustissima lectio est Aug. C. ἡμενος, quam quum in exemplaribus suis reperissent, Aristarchus et Apollodorus correxerunt ἡμενον, ut referretur ad Castorem, Didymus vero ἡμέρος, hoc est ἡμέρους, ut ad utrumque, Castorem et Pollucem. » Atque haec lectio [ἡμενον] etiam Aristarcho placuit et Apollodoro, ut Scholia notant. Didymus autem ἡμένω vel ἡμένωος legere maluit. Utrique pro se allegarunt Cypria carmina. » Er. Schmid. — Explicatius Mommsen p. 33: »Sed . . restat . . gravior dubitatio de his Didymi verbis. Cum enim initio dicit 'etiamsi ambo Dioscuri sub robore vitae Apharetidarum insidias fecissent, unum tamen Castorem a Lynceo dispectum esse', speciem praebet assentientis Aristarcho eiusque discipulis, qui ἡμενον apud Pindarum reposuerint. Cum vero pergit 'fortasse [μήποτε] igitur ἡμέρος scribendum esse, ut hoc sit pro ἡμέρους et ad ambos Tyn-daridas referatur', apparet contrarium dicere grammaticum eique non Singularis sed Pluralis numeri Accusativum probari. Uno igitur eodemque quasi spiritu ipse sibi repugnat idque eo magis quod hoc ex illo efficere conatur (οὐδν, igitur). Difficultatem expediturus Bergkius olim (in ed. 2) statuit alios fuisse qui cum Aristarcho ἡμενον alios qui cum Stasino ἡμέρους in locum traditae lectionis ἡμενος substituerent, Didymum autem contra hos Aristarchi lectionem defendisse, eundem tamen etiam ἡμέρος coniecisse. [» . . . ἡμέρους. Eandem lectionem Bergkius p. 193 (in ed. 2) recepit, ceterum in hoc falsus, quod a Didymo Aristarchi lectionem ἡμενον contra grammaticos ἡμενος scribentes defensam esse dicit. » M. Schmidt, Did. fragm. p. 236]. In quo et mera sumptio est fuisse ἡμέρους scriptum (an a Cratete?) ante Didymum, et contra ipsam continuationem verborum repugnatur. Praefixum enim prioribus Didymi verbis (ἀμφοτέρων κτέ.) cum legamus πρὸς οὓς φησι Δίδυμος post commemoratam Aristarchi et Apollodori sententiam, nequit fieri ut ea quae contra hos dixisse refertur pro eis dixerit. Nec si defendisset, inde causam sibi depromere potuit, ut impugnaret. Defensio igitur illa Aristarcheorum quam Didymum vir doctus agere existimat, nec cum πρὸς οὓς nec cum οὐδν constat. Sensisse hoc apparet virum eximium, cum postea (in ed. 3) dicat, ea quae in Scholiis legantur non satis prudenter ex antiquis commentariis decerpta esse, adversari Stasini locum Aristarcho, dis-sidere secum ipso Didymum. Idem tamen in extrema adnotatione

dubitanter repetit ea quae olim proposuerat: fluctuasse Didymum, modo hoc modo illud commendasse. [»Quae in scholiis leguntur, non satis prudenter ex antiquis commentariis decerpta sunt: nam Stasini locus, quo Aristarchus ad suam coniecturam tuendam usus esse dicitur, potius adversatur, et Didymus, qui Aristarchi emendationem impugnasse perhibetur, primo loco eandem comprobatur. Fortasse post Aristarchum alii critici hoc ipsum ἡμένους commendaverunt, Didymus autem fluctuabat: modo contra hos defendit Aristarchi lectionem, modo ἡμένος sive ἡμένως legendum esse suavit. Bergk in ed. 3]. Nec felicius mihi cecidit, quod contra lectionem ἡμένος Didymum disputare opinabar (in ed. mea), cum μήποτε non modeste affirmantis, sed dubitanter negantis esse putarem. Mihi vero nunc iterum hunc locum consideranti (nodum in scirpo quaesivisse videmur) nullam omnino fuisse apud Didymum defensionem Aristarchi persuasum est. Quare priora illa Didymi verba aut emendanda aut intelligenda sunt ita, ut obloquentis sint non assentientis Aristarcho. [Vidit hoc iam Schnitzer, De Pind. nup. emend. p. 64]. Quid multa? Si οὐ μόνον scribis, Venereum est? Plana quidem sic omnia et luculenta, sed forti tantum medicamine sanata. Tu lenius quare aut μῶν μόνον reponens aut praeter adiectum interrogationis signum nihil movens. [Bergk in quarta editione πῶς ante ἀμφοτέρων adiecit; sed sufficit nudum interrogationis signum]. Dubitatio enim, quae in hoc genere quaestionum est, maxime decebat Didymum, cum occurreret Aristarcho. Dicit igitur 'Cum ambos Dioscuros sub quercu delituisse e Cyprii constet, unum tantum Castora Lynceus conspexit? quare nescio an praestet reponere accusativum Pluralis numeri'. Nec impediam quin ita haec verba capias 'Cum ambo Tyndaridae sub robore essent, tamen unum tantum eorum Lynceus, ut aiunt Aristarchei, conspexit', ut per se ex ipso sententiarum oppositu intellegatur id fieri non potuisse. Attentius igitur et cautius haec verba Heynium, Hermannum, Boeckhium, Disenium, Schneidewinum (quibus offensioni non fuisse videntur) legisse suspicor quam nos nequiores. Neque eam conciliationem institueris, ut dicas, Didymum oblocutum quidem esse Aristarcho sed ita oblocutum ut simul eius opinionem defenderet 'potuisse fieri ut solum Castora videret Lynceus, de altero coniiceret tantum Dioscuro, sed tamen fuisse sub robore ambos, quamobrem satius esse nihil nisi accentum traditae vocis mutare, ut ad ambos

pertineat.' Talibus argutiis et locuples testis Stasinus et ipsa sententiarum Didymi forma et copulatio adversatur. Addamus tamen interrogationis signum, ne quis iterum in fraudem delabatur. — Cypriorum autem testimonium nequaquam adversari Aristarcho quis est quin videat? Cum in libris Pindari male scriptum inveniret *ἤμενος* ut Lynceus (non Castor) in trunco roboris (et simul in monte Taygeto) consedissem diceretur, iure provocavit ad carmen cyclicum, quod non Apharetidas sed Tyndaridas sub quercu alteris insidiosos esse comprobaret. Nec eius referebat exputare, quid inter unum Castorem et ambos Dioscuros interesset et cum de Castore solo ab Ida vulnerato Pindarum in iis quae proxime antecedunt verbis *τὸν γὰρ Ἰδᾶς ἀμφὶ βουσὶν πως χολωθεὶς ἔτρωσεν χαλκείας λόγχας ἀκμῇ* loqui videret, quae eius erat et artis et ingenii inaffectedata simplicitas, Accusativum pro Nominativo substituens effecit, ut Castor, non Lynceus in stipite collocaretur. Postmodo Didymus, et ipse hactenus cum Aristarcho faciens quod non Lynceum sed Dioscuros in arbore delituisse volebat, tum demum dubitatione de solo Castore excitata et Cypriis diligentius et traditae lectioni probabilius Pindarum conciliavit. Perfecit id quod alter inchoaverat. Id igitur convenit cum Aristarcho Didymo, ut uterque ad Cypriorum auctorem provocare possit. « Tum, postquam *ἤμενον* non *ἤμενος* vel *ἡμένος* (*ἡμένους*) a Pindaro scriptum fuisse probavit Mommsen, monuit p. 35 » in extrema parte potius haec scholia aut repugnantiam manifestam continere aut adeo mutila et perversa esse ut audacioris correctionis indigeant. Nam quae interpretes ille profert de Lynceo, non solum eius oculis conspectum sed etiam eius hasta transfixum esse Castorem (*Λυγκεὺς . . . ἔτρωσε λόγχῃ*), cum poeta idem de Id a memoraret (vs. 60 *Ἰδᾶς . . . ἔτρωσεν χαλκείας λόγχας ἀκμῇ*), ea aut Pindaro absona dicuntur aut haplographico errore corrupta sunt. . . . Puto igitur verba *τὸν Κάστορα* bis posita tanquam ansas dedisse librario ad peccandum. Quae interciderint, ad verbum nemo, ad sententiam quilibet dicere potest. Fuerint talia-cumque: *ὁ δὲ Λυγκεὺς . . . ἰδὼν διὰ τῆς ὁροῦς τὸν Κάστορα [καὶ τὸν Πολυδεύκην], ἐμήνυσε τῷ Ἰδᾷ· οὗτος δὲ (vel καὶ ἐκεῖνος) τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ*, si exscripserit Apollodorus. Vel si plura mavis et accuratiora *παρεγένετο σὺν* (a quo non refugiant huius aetatis scriptores) *τῷ ἀδελφῷ· οὗτος δὲ ὁ Ἰδᾶς τ. Κ. ἔ. λ.* Vel *ἐμήνυσε τῷ ἀδελφῷ. καὶ ἄμφω μὲν ὡς τάχιστα παρεγένοντο*

ἐκείσε, ὁ δὲ Ἰδας τ. Κ. ἔ. λ. Non recte autem, quantum sentio, ad id quod postea (ad v. 118, 2) Sch. habet *τρώσαντες* provocabis, quod is neglegentius de ambobus Apharetidis usurpat, cum Pindaro auctore in solum Idam cadat. An quae uncinis seclusi verba καὶ τὸν Πολυδεύχην scripta fuerint, iure ambigas. Nam cum hic Sch. antea de Castore tantum locutus sit, ambos vero Dioscuros postea demum commemoret, speciem habet conciliantis Aristarcho Didymum et in medio relinquentis, utrum *ἡμενον* an *ἡμένος* rectius scribatur. Primum rem tradit tanquam de sententia Aristarchi (ὁ μὲν Κάστωρ ἐλόχα . . . ἐν κοίλῃ δροῦ κρυφθεῖς . . . ὁ δὲ Λυγκεὺς ἰδὼν διὰ τῆς δροῦς τὸν Κάστορα), tum addit id quod videtur favere Didymo (ὁ Λυγκεὺς ἐθεάσατο αὐτοὺς ἐγκαθεζομένους ἐν στελέχει δροῦς καὶ ἐλλοχῶντας). Ea non tam inter se pugnare existimo quam consulta quadam neglegentia et ambiguitate dicta esse, quasi susque deque haberet istius modi differentias, ut utrisque et Aristarcheis et Didymeis satisfaceret. Illi enim haec ita intellegere poterant, ut interpres (et ipse poeta) de uno Tyndaridarum loquens alterum simul audiri vellet, hi rursus credere de Castore agi ut qui primas partes egisset, non quo solum Lynceus conspexisset. Quamquam Aristarchi mentem sic parum assecutus est is qui expilatis aliorum commentariis hoc scholion concinnavit. Neque aliter Tzetzae fecisse videntur, (vestigia puto huius Scholiastae legentes) cum l. l. [Schol. ad Lycophr. 511] narrarent οἱ Διόσκουροι . . . ἐκείνους ἐλόχων. Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδεύκης ἐκρύβησαν στελέχει δροῦς. Λυγκεὺς δ' ἰδὼν Κάστορα, ἐμήνυσεν Ἰδᾶ, ὁ δὲ κτείνει αὐτόν. Πολυδεύκης δὲ διώκων αὐτοὺς κτέ. — Qui vero contra dicunt putantque haec verba quae post laudatum Stasini locum legantur Paraphrastae esse ideoque diversae fortasse et sententiae et lectionis vestigia prodere, me iudice nihil agunt. Omnia in hoc scholio satis bene concinunt. Is qui composuit primum de antiquis Criticis refert. Aristarchum cum *ἡμενος* scriptum invenisset et pro nominativo habuisset, Pindarum Cyprii conciliaturum *ἡμενον* substituisse, neque aliter hoc legisse Apollodorum Aristarchi discipulum; quibus oblocutum Didymum admonuisse de Stasini loco diligentius considerando, ambos ei Castores non unum sub quercu fuisse; quidni praestaret retinere quod traditum haberent *ἡμενος*, sed mutato accentu *παροξυτόνως* scribere *ἡμένος* (ut *ἡρμένος*), ut hoc ad ambos pertineret idemque valeret quod *ἡμένους*; saepius

enim ος pro οὐς poni, ut in ἀελλόπος et τρίπος. Tum utrique interpretes suae causae dicuntur testem adhibuisse Stasinum, ut probarent, illi non Lynceum sed Tyndaridas, hi non unum Castorem sed ambos Dioscuros sub quercu fuisse. (Tolle igitur paragraphi signum ab edd. ante παρατίθενται interpositum). Prolatis Cypriorum versibus postremo, ut suam interpretationem subiiciat, ipsam fabulam secundum Pindarum (et Stasinum?) enarrat, non novam doctrinam expromens sed priorum grammaticorum sententias ambigua quadam neglegentia complectens. Sic tota argumentatio recto itinere progreditur. Haec Mommsen. Contra Bergk (in quarta editione), qui Apollodorum in libris περὶ θεῶν a scholiasta laudari credit, »quamquam etiam alter Apollodorus scriptor Bibl. III 11, 2 cum Pindari narratione, quemadmodum Aristarchus refixit, conspirat«, et Didymum aliud illud antiquae scripturae exemplum ἡρμένος vel potius ἀρμένος ex Pindari carmine nunc deperdito petiisse suspicatur, παρατίθεται pro παρατίθενται rescribens, hoc ipsum verbum non cum Mommseno de Aristarcho et Didymo, sequens autem verbum φησὶν non de Pindaro, sed utrumque de solo Didymo dictum esse statuit, verba inde ab ἀπὸ γὰρ τοῦ ὅρους cum paraphrasi versuum 112 et 118 arctissime cohaerentia 'tralaticia cantilena ὁ δὲ νοῦς inserta a prioribus separanda' esse censuit, reliquam autem Didymi orationem sic constituit: ὁ μὲν οὖν Κάστωρ ἐλόχα τὸν Ἴδαν, φησί, (σὺν Πολυδεύκει) ἐν κοίλῃ δρυὶ κρυφθεὶς καὶ τὸν Λυγχεά· ὁ δὲ Λυγχεὺς δξυδερχῆς ὢν, ὥστε καὶ διὰ λίθων καὶ διὰ γῆς τὰ γινόμενα βλέπειν, ἰδὼν διὰ τῆς δρυὸς (ἐμήνυσε τῷ Ἴδᾳ, ὁ δὲ) τὸν Κάστορα ἔτρωσε λόγχῃ, dum Mommsen p. 37, ubi totum scholium emendatius edidit, satis habuit unam lacunam inter δρυὸς τὸν Κάστορα et ἔτρωσε λόγχῃ statuere eamque verbis ἐμήνυσε τῷ Ἴδᾳ· καὶ ἐκείνος σὺν τῷ Λυγχεῖ παραγενόμενος, τὸν Κάστορα explere. — Ego de ultima scholii parte paraphrastae adtribuenda Bergkio adstipulor, de reliquis non item, neque Mommseno verba inde ab παρατίθενται δὲ eidem auctori cui priora attribuenti assentiri possum, cum illud παρατίθενται δὲ καὶ postquam iam paullo ante ad Cypriorum testimonium Aristarchus et Didymus provocaverint, non satis commode prioribus subiiciatur. Quare hanc scholii partem ex Aristarcheorum unius commentario petitam esse puto, φησί illud in p. 315, 13 ad auctorem Cypriorum refero, reliqua autem verba ab ὁ μὲν οὖν Κάστωρ usque ad ἔτρωσε λόγχῃ pro paraphrasi quadam loci

118. *Δαιψηροῖς δὲ πόδεσιν ἄφαρ ἐξικέσθαι]* τά-
χιστα δὲ ἐκ τοῦ ὅρους πρὸς τοὺς Διοσκούρους δραμόντες παρε-
γένοντο καὶ μέριστον ἔργον κατεπράξαντο, τρώσαντες τὸν Κά-
στορα τάχιστα. ἀλλὰ μὴν καὶ ὑπέστησαν δεινὸν ἔργον οἱ προ-
5 *ειρημένοι τοῦ Ἀφαρέως παῖδες ὑπὸ τῶν Διοσκούρων· εὐθέως*
γὰρ ἦλθεν ὁ Πολυδεύκης τοῦ ἀδελφοῦ πεσόντος· οἱ δὲ ἐλθόντι
αὐτῷ ἀνθυπέστησαν ἐξ ἐναντίας περὶ τὸν τάφον τοῦ πατρὸς
αὐτῶν Ἀφαρέως, καὶ ἐνέβαλον τῷ στέρνῳ τοῦ Πολυδεύκου
στήλην ἐνὸς τῶν χειμένων ἀρπάσαντες ἀπὸ τοῦ τύμβου τοῦ
10 *πατρὸς αὐτῶν Ἀφαρέως, ἀλλ' οὔτε αὐτὸν ἔπληξαν τὸν Πολυ-*
δεύκην, οὔτε ὑποχωρῆσαι εἰς τοῦπίσω πεποιήκασιν οἱ Ἀφα-
ρητιάδαι.

ex Cypriis modo citati cum Pindari narratione coniuncti habeo (cfr. ἐν κοίλῃ δρυὶ κρυφθεῖς v. 25 et ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλῃς apud Stasinum), quam Aristarcheus grammaticus eo consilio addiderit, ut apud Pindarum traditam scripturam *ἤμενος* impugnaret, *ἤμενον* defenderet et ex veteri quoque auctore Dioscuros non Apharetidas insidiatos esse probaret. Dicit ergo grammaticus: »Citantur in commentariis ad hunc locum hi Cypriorum versus . . . ex quibus apparet Castorem Apharetidis insidiatum esse (non hos Castori insidiatos esse) sed a Lynceo acutissimis oculis praedito conspectum et hasta vulneratum (ab Ida autem interfectum) esse.« Nullas ergo in scholii textu lacunas significavi.

1 Verba lemmatis *ἄφαρ ἐξικέσθαι* ex D addidi, in edd. etiam *πόδεσιν* (sic codd. vett. etiam in textu; *πόδεσι* B) deest. — 2 *διοσκούρους* B. — 2. 3 *περιεγένοντο* codd. et edd., corr. Mommsen p. 37. — 3 *κατεπράξαντο*] Hinc Schmidii correctionem *ἐμήσαντο* pro *ἐμνήσαντο* firmavit Benedictus obloquentibus Oxoniensibus. — 5 *ὑπὸ τῶν Διοσκούρων*] »Dieser Erklärer nimmt also *παλάμαις* Διὸς im Sinne von *παλάμαις* Διὸς παίδων oder *παιδός*.« Hartung. — 7 *ἀνθ' ὑπέστ.* rf. — *ἐξεναντίας* Brf. — *παρὰ τὸν D.* — 9 Post *ἀρπάσαντες* ridiculum καὶ πέμφαντες τῷ Πολυδεύκει delevit Mommsen cum D. — 10 *ἀλλ' ὅτι* (sic) D. — *πολυδεύκη* (?) D. — 11 Post *ὑποχωρῆσαι* Boeckh Heynium secutus verba *ὑπὲρ τοῦ πατρὸς* delevit, Hermann (Notae ad Pind. p. 393) in *ὑπὸ τοῦ πέτρου* vel ut

129. Ἐφορμαθεῖς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῶ] ὁ δὲ Πολυ-
δεύκης, φησὶν, ἐφορμήσας τῷ ταχεῖ δόρατι ἐνέβαλε ταῖς τοῦ
Δυγκέως πλευραῖς τὸν σίδηρον.

132. Ζεὺς δ' ἐπ' Ἰδᾶ πυρφόρον πλάξεν] οἱ μὲν ἐπὶ τῷ
5 Ἰδᾶ φασίν, οἱ δὲ ἐν τῷ ὄρει, τῇ ἰδῇ, ἵνα ἰδῇ πᾶν ὄρος ὑψηλὸν
ἀκούσωμεν· οὐδὲ γὰρ νῦν τοῖς κατὰ τὴν Ἀρκαδίαν τελουμένοις
ἡ κατὰ Τροίαν συντελεῖ. § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὁ δὲ Ζεὺς πυρ-
φόρον καὶ τεφρώδη κεραυνὸν προσέβρῃξεν ἀμφοτέροις, ὁμοῦ
δὲ ἐκαίοντο ἐρημωθέντες. χαλεπὴ δὲ καὶ δεινοτάτη ἡ ἔρις τοῖς

paullo ante dixerat ἀπὸ τοῦ τύμβου τοῦ πατρός mutari iussit.
In B Mommsen υ . . τ . . π (vel στ) . . ς (= ὑπὸ τῆς στήλης?)
adhuc legi dicit p. 37, sed pro τ fortasse μ in eo codice extare,
π incertum esse, et pro ς certo ξ legi, in margine annotavi.
Videtur ergo in B olim vox compendio scripta, gravi accentu no-
tata et in ς litteram exiitisse; rfswb ὑπὲρ τοῦ πατρός, »quod
Zacharias ad meram speciem scripturae non male ad sententiam
pessime excogitavit.« (Mommsen). D liber εἰστουπρόσω, »quod
cum Ionicum et recentius adverbium ἐς τὸ πρόσω sensum non
habeat, scriptum videtur pro εἰς τοῦπίσω.« (Mommsen). Hoc
recepi. — ὑποχωρῆσαι . . . πεποιήκασιν] Hunc scholiastam pro
ἀνέχασαν (sic B) et ἀνέσχασαν (sic D et recc.) ἀνέχασσαν legisse
recte collegit Hermann in Notis ad Pind. p. 393. 4, ubi Eustathium
Homericum κεκαδών (Il. XI 333) a verbo χάζω ductum per στε-
ρήσας, μᾶλλον δὲ ὑποχωρεῖν ποιήσας circumscribere refert.

1 ἐφορμασθεῖς D, ἐφορμηθεῖς B et edd. — ἄκοτι r. — 2 τῷ
τάχει, δόρατι edd. ante Boeckh. — 4 ζεὺς δ' ἐπιδᾶν ἰδᾶ (sic) D,
»unde fuisse antiquam lectionis diversitatem coniciās ἐπ' Ἰδᾶ et
ἀπ' Ἰδᾶς, quo pertinere videtur scholii initium«. Mommsen
p. 37, improbante Bergkio. Ceterum Ἰδᾶ recte legit scholiasta pro
codicum scriptura Ἰδα. — πλάξεν ex D addidi. — 5 τῇ ἰδῇ de-
levit Bergk, sed potius comma post τῷ ὄρει addendum erat; addit
scholiasta τῇ ἰδῇ, ne masculini generis illud Pindari Ἰδᾶ credamus.
Ceterum ἰδῇ et ἰδῇν (ἰδῇν iam Bergk) scripsi pro Ἰδῇ et Ἰδῇν. —
6 ὁ δὲ γὰρ D. — 7 ἦ pro ἡ BDrfs. — ζ. τὸν πυρφ. D. —
9 ἐκέοντο B et codd. in textu. — χαλεπῇ D.

ἀνθρώποις ἢ κατὰ τῶν κρείττωνων. § ἡ γὰρ πρὸς τοὺς κρείττο-
νας, φησὶν, ἔρις χαλεπή ἐστίν, ὥστε ὁμιλεῖν αὐτοῖς καὶ προσφέ-
ρεσθαι. ἀποδιοπομπεῖσθαι δεῖ οὖν τὴν ἔριν τὴν πρὸς τοὺς
κρείττους· ἡ μὲν γὰρ πρὸς τοὺς ἴσους ὁμιλία εὐκτή, ἡ δὲ
5 πρὸς τοὺς κρείττους χαλεπή· οἱ γοῦν Ἀφωρητιάδαι ἐρίσαντες
κρείττοσι τοῖς Διοσκούροις ἀπώλοντο.

137. Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν] ταχέως δ' ἐπὶ
τὸν ἀδελφὸν ὁ Πολυδεύκης ἦλθεν ὑποστρέφας, καὶ δὴ αὐτὸν
οὕτω τεθνηκότα, πνευστιῶντα δὲ κατέλαβεν. § οὕτω, φησί,
10 τὸν Κάστορα εὗρε τεθνηκότα, τὰς δὲ γένους ὑποφυχρούμενον
ὑπὸ τῆς φρίκης. καταφύχονται γὰρ οἱ νεκρούμενοι.

1 ἀνθ. ἡ κ. D. — 1. 2 κρείσσονας D. — 3 ἀποδιοπομπεῖσθαι bha,
errore, corr. Kayser (Lectt. Pindd. p. 87). — 4 γὰρ omm. edd. —
6 διωσκούροις B. — 7 ἐπαδελφεοῦ r. — ἀδελφοῦ D. — βίαν
ex D addidi. — δὲ ἐπὶ D. — 10 πνοὰς B et edd., et eandem
vocem pro ἀμπνοὰς vel ἀναπνοάς Pindari textui intulit Schmid ex
coniectura, quam ex hoc scholio firmaverunt Hermann (Notae ad
Pind. p. 394) Boeckh et Hartung, improbavit Mommsen p. 38,
tautologum esse ἄσθματι δὲ φρίσσοντα πνοάς ratus et ex Medicei
libri scriptura γονάς (sic ας syllaba non omnino certa, non γοάς
habet hic liber) proficiscendum esse iudicans. Quare cum γοή vox
nulla esset, γονάς hoc quidem loco sensu careret, γένους vel si
Ἀττικῶς mavis γένους [conf. Nonnum Dion. XXV 534 de serpente
animam agente: καὶ φυχραῖς γενόεσσι παλίμπνοον ἄσθμα τιταίνων]
in scholio, γένους apud Pindarum scribendum esse dixit et Bergkio
persuasit, nisi quod hic γένει' textui inserere maluit. Putaverunt
autem poetam loqui »de agitato gravi et trepido anhelitu inter
maxillas, non puto de crepitu dentium aut de palpitatione mori-
bundi, ut nec de genis horrore febrili refrigeratis, quae alterius
interpretis sententia est. Cave autem credas prioris scholii verba
πνευστιῶντα δὲ κατέλαβεν ex re Disseni [πνοὰς φρίσσοντα
tuentis] esse, nam frequentativum illud πνευστιᾶν minime usur-
patur de aspero morientis spiritu (röcheln), sed de agitato spiritu
aut febricantis aut post concitatum cursum quiescentis (keuchen)
. . . . Ille igitur qui φρίσσειν ad tremorem ac trepidationem re-

142. Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις ἔσσεται] ὦ πάτερ Ζεῦ, τίς δὴ ἔκλυσις γενήσεται τούτων τῶν πενθῶν; καὶ μοι θάνατον ἐπίθες καὶ δεῖξον, ὦ βασιλεῦ.

146. Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί] τατω-
5 μένῳ ἀντὶ τοῦ στερισκομένῳ. οὐδεὶς συμπονεῖ, φησὶν, ἐὰν μὴ φίλος ᾖ καὶ ἀγαθὸς φίλος· στερηθεὶς δὲ τούτου τίνα ἔξω κοι-
νωνὸν τῶν πόνων; § ἢ οὕτως αὐτὸ δεῖ νοεῖν· τὸ τατωμένῳ
φησὶ Δωρικῶς· ἀνδρὶ γὰρ τῷ φίλων στερισκομένῳ πᾶσα διέ-
φθαρται τιμή. § ἢ οὕτως· ἐὰν τις καθυστερήσῃ τοῦ προσφιλοῦς,

tulit rectius Pindarum intellexit quam alter qui ad frigus morientium. Mommsen. — Tum ὑποφυχρουμένας D, unde Bergk pro B libri et edd. ἀποφυχρούμενον recte ὑποφυχρούμενον coniecit, cum iam Mommsen p. 38 observaverit nec ὑποφυχροῦσθαι nec ἀποφυχροῦσθαι in lexicis inveniri, sed et ὑπόφυχρος adiectivum aliquanto usitatius esse, ut verbum inde factum praeferas, et ὑπό (prae) hoc loco aptius esse quam ἀπό (ab). Quod D pro ἀπὸ τῆς φρίκης exhibet ὑπὸ τῆς φρίκης et Mommsen et Bergk probavit; hic praeterea scholiastam versum imperfectum repperisse ἄσθματι δὲ φρίσσοντ' ἔκλεχεν et postea demum ἀναπνοαῖς voci ἄσθματι interpretationis causa superscriptum (collato Hesychio ἄσθμα, ἀναπνοή βιαία) se insinuavisse creditit.

1 τίς δὴ λύσις ἔσσεται (ἔσσεται cod.) ex D addidi. — 2 ἔκλυ-
σις D convenientius λύσις Pindari interpretaturo (Mommsen p. 39), λ . . ις (λύ . . ις teste Mommseno) charta perforata B, unde λόγος rfs w, λύσις rell. — 2.3 καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷ ἐπίτειλον ἀναξ legitur in textu, quare fortasse καὶ ἐμοὶ θ. σὺν τούτῳ ἐπίθες apud scholiastam scribendum est. — 3 ὦ ξεῦ pro ὦ βασιλεῦ D, male. — 4 σὺν τιμὰ B. — φωτί ex D addidi. — 4.5 τατωμένῳ ex D accessit, qui τοταμένῳ non τὸ ταμένῳ (scilicet τὸ τωταμένῳ) habet quod Mommsen ex eo affert. — 6 ἀγαθὸς ἀδελφός edd., sed ἀγαθὸς . . λος duabus tantum litteris extritis est in B. — ἔξω codd. — 8 τῷ φίλων codd., τῷ φίλῳ r, τῷ φίλων fsw, τῶν φίλων bha. — 9 τοῦ προσφιλοῦς] Hoc scholiasta duce Pauwium φίλῳ pro φίλων edidisse putat Heyne in ed. 3.

ἀποστερεῖται τοῦ συμπράσσοντος, ἀπραγῆς δὲ γενόμενος οὐ τιμᾶται ὑπ' οὐδενός.

147. Παῦροι· δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν] ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον ὥς καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Π. Ε 800).

5 Ἡ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.

§ ὁ δὲ νοῦς· οὐδὲ ὀλίγων δὲ ἀνθρώπων ἐστὶν ἐν τοῖς ὑπερβάλλουσι κινδύνοις τῶν θειῶν κοινωνεῖν. § ἢ οὕτως· οὐδὲ ὀλίγοι δὲ τῶν ἀνθρώπων πιστοὶ κατὰ τοὺς πόνους πάσχουσι τοῖς ἐταίροις τοῦ καμᾶτου κοινωνεῖν.

10 150. Ἐσσί μοι υἱός· τόνδε δ' ἔπειτα] ὁ μὲν Ἡσίοδος (fragm. 110 ed. Kinkel) ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γενεαλογεῖ· ὁ δὲ Πίνδαρος ἐτέροις τῶν ἱστορικῶν ἐξακολουθήσας τὸν μὲν Πολυδεύκην ἐκ Διὸς, τὸν δὲ Κάστορα ἐκ Τυνδάρεω εἶναί φησιν, ὥς καὶ Ἡρακλῆς μὲν ἐξ Ἀλκμήνης καὶ Διὸς, Ἴφικλῆς δὲ ἐξ
15 Ἀμφιτρύωνος. λέγεται γὰρ τοῦτο, ὅτι Πολυδεύκης καὶ Ἑλένη ἐκ Διὸς εἶσι καὶ Λήδας. Κάστωρ δὲ ἐκ Τυνδάρεω. ὁ μέντοι Ἡσίοδος (fragm. 111 ed. Kinkel) οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως διδῶσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατρὸς Ὠκεανοῦ καὶ Διὸς. § τὸ δὲ σαφὲς οὕτω· σὺ μὲν, ὦ Πολύδευκες, τυγχάνεις μοι υἱός, τὸν

1 συμπράττοντος D. — γενόμενος Da, γενόμενος B, γενόμενος rell. edd. — 3 παῦροι' ἀν πόνῳ D, cuius vitium Mommsen p. 39 ad maiusculam litteram rettulit. — 5 παῖδ' Brfsw et cod. C apud Homerum. — 6 ὀλίγον rfswhb, corr. Heyne in nota. — δὲ om. D. — 10 ἔσι D (ἐσί teste Mommseno). — τόνδε δ' ἔπειτα ex D addidi, qui tamen sicut etiam in textu τόνδ' ἔπειτα habet. — 12 π. ἐταίροις (sic) D. — 13 τυνδάρεως D. — εἶναι φησιν rfswh. — 14 ἥρ. μὴ ἐξαλμῆνης (sic) D. — 17 ^{οἱ}τε λήδας habere videtur D. — 18 τοὺς ἐλένην D. — θυγατρὸς codd., θυγατέρα edd., unde θυγατέρα Ὠκεανίδος καὶ Διὸς non male coniecit Heyne ad Apollod. 3, 10, 7. p. 285. — Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος bh, Ὠκ. καὶ Τηθύος a et reliqui Hesiodi inde a Goettlingio editores. — 19 οὕτως B ut vid., et Drfswbh.

δὲ Κάστορα μετὰ ταῦτα ὁ Τυνδάρεως σπέρμα θνητὸν ὄντα τῇ σῇ μητρὶ συνελθὼν ἔσπειρεν.

153. Ἀλλ' ἄγε τῶνδ' ἐμοὶ ἔμπαν αἵρεσιν παρδί-
δωμι] ἀλλ' ὁμως τούτων ἀμφοτέρων σοι τὴν κρίσιν καὶ τὴν
5 αἵρεσιν ἐπιδίδωμι· εἰ μὲν γὰρ τὸν θάνατον ἐκφυγὼν καὶ τὸ
γῆρας τὸ ὀδυνηρὸν αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ
καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρει, ἔστι σοι τούτων μερίς· εἰ δὲ ὑπὲρ τοῦ
ἀδελφοῦ Κάστορος διαμάχη, πάντων τε τῶν καλῶν βούλει αὐτῷ
ἀπομερίσασθαι τὸ ἴσον, τὸ μὲν ἡμῖς τοῦ χρόνου ἕξεις ὑπὸ τὴν
10 γῆν διατρίβων, τὸ δὲ ἡμῖς ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τοῖς τιμίοις τῶν
θεῶν οἴκοις.

166. Ὡς ἄρ' αὐδάσαντος] οὕτω ταῦτα τοῦ Διὸς εἰπόν-
τος οὐ κατεμερίσθη τὴν γνώμην ὁ Πολυδεύκης, ἀλλ' εὐθέως
ἐπὶ τὸ ἕτερον ἐχώρησεν, ἐπὶ τὸ τὴν εὐδαιμονίαν τῷ ἀδελφῷ
15 μερίσασθαι.

168. Ἀνά δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν] ὁ Ζεὺς δηλονότι·

1 μεταταῦτα rf. — 2 ἔσπειρε D. — 3 ἀλλά γε D. —
3. 4 Verba ἔμπαν αἵρεσιν παρδίδωμι (παρὰδίδωμι cod.) ex D addidi.
— 4 σοι ante ἐπιδίδωμι est in D. — 6 Verbis οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ
editores admoniti sunt in textu ναίειν ἐμοί vel simile quid exci-
disse; Boeckhio (in Nott. Critt.) scholiasta frigidum illud σὺν ἐμοὶ
de suo addidisse visus est. — Tum Kayser (Lectt. Pindd. p. 87):
»Attendendum [in scholio] repetito βούλει, ex quo concluderim,
etiam poetam iterasse verbum, scripsisseque: εἰ — αὐτὸς Οὐλύμπων
νοεῖς οἰκεῖν ἐμοὶ σὺν τ' Ἀθ.» — 7 »Scribendum ut tandem in hac
Epodo postrema Metrum etiam sibi constet Ἔστι σοὶ τοῦτο λάχος·
Κασσιγῆτος δ' εἰ περὶ. Et sic Metricus invenit in Libris suis, si
Scalam sequamur: Omnes qui extant hodie sunt turbati.« Pauw
p. 329. 330. — ὕστερον pro ὑπέρ D. — 8 διαμάχους D. — δὲ
pro τε (τὲ codd.) Heynium secutus Boeckh edidit, sed videtur
paraphrasta apud poetam πάντων τε νοεῖς etc. legisse, satis com-
mode iudice Bergkio. — 9 ἴσον codd. — 12 αὐδήσαντος· οὕτως
D. — ταῦτα τοῦ Διὸς om. D. — 16 ἀναδ' B, ἀνά δ' r. — ἔλυσε
i. e. ἔλυσεν quod Schmidio auctore nunc in textu editur recte B
pro ἔλυσε. — δηλονότι om. D.

οἷον ἤδη μύοντα καὶ κλειόμενον διὰ τὸν θάνατον ἀναβλέφαι ἐποίησεν. § ὁ δὲ νοῦς· ἀνέλυσε μὲν καὶ πάλιν ὁρᾶν παρ-
σκέυασε τὸν τοῦ ἀδελφοῦ ὀφθαλμόν, ἔπειτα καὶ τὴν φωνὴν
ἐνέβαλε τῷ σώματι τοῦ χαλκομίτρα Κύστορος.

4 ἀνέβαλε D, »cum ἂν et ἐν persaepe a librariis inter se
permutentur, non dixerim ἀναβάλλειν h. l. idem esse quod reficere,
resuscitare, neque ideo τῷ σώματι damnaverim.« Mommsen
p. 40. — τῷ σώματι omm. B et edd. — χαλκεομίτρα in textu male
est in omnibus codd. vett. et plerisque Triclinianis. — In fine
τέλος habet D, τέλος τοῦ δεκάτου τῶν Νεμέων εἵδους rfs w.

Ἐπίνικοι Νεμεονίαις (᾽Ωιδαὶ κεχωρισμέναι).

Ἀρισταγόρα Τενεθίῳ Πρυτάνει. ᾽Ωιδὴ ια'.

Τῆς ἐνδεκάτης ᾠδῆς ἡ στροφή καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐστὶν ἕξ. Τὸ α' Πινδαρικόν· ἔστι δὲ ἱαμβέλεγος λείπων τῇ ἀρχῇ, καὶ πάλιν ἱαμβικὸν πενθήμεμερὲς λείπον τῷ τέλει, ὃ καλεῖται ἀμφιλειπές, ἐπεὶ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τῷ τέλει λείπει. ἡ δὲ ἀπόδοσις τὸ Ἀοιδαῖς, ᾠδαῖς ποιεῖ (v. 23 vg.). Τὸ β' σύνθετον ἀπὸ διμέτρου τροχαίου καὶ ἡμίσεος ἔπους. Τὸ γ' ἔπος παρὰ συλλαβήν. Τὸ δ' ὅμοιον τῷ Ζεῷ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἔδασάμην. Τὸ ε' χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἥ πενθήμεμερὲς δακτυλικὸν πλεονάζον μιᾷ συλλαβῇ. Τὸ ς' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Ἡ ἐπωδὸς κώλων ἐστὶν ἐννέα. Τὸ α' δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' δακτυλικὸν πενθήμεμερὲς. Τὸ γ' ὅμοιον τῷ α' τῆς στροφῆς. Τὸ δ' δακτυλικὸν πενθήμεμερὲς.

Inscriptionem hic quoque ex Bergkii editione addidi, et delevi quod in edd. est: περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ια' [τοῦ ἐνδεκάτου ha] τῶν Νεμέων εἰδους et ante scholium metricum epodorum: περὶ τῆς ἐπωδῆς [ἐπωδοῦ ha] αὐτοῦ. — In D scholium metricum post schol. ad v. 8 legitur. — 3. 4 κώλων ἐστὶ ἕξ D, et ex B post ἕξ tres adhuc litteras extare videre in marg. annotavi. — 5 π. λείπων τῷ D. — 6 ἀμφιλειπὲς D. — λείπει om. D. — 9 παρασυλλαβήν D. — 10 ἐδάσαμεν D, ἐδασάμην rfswbh. — 12 Post δίμετρον ἀκατάληκτον f haec habet (*Ἐν τοῖς Αἰδοῦ, ἡ στροφή καὶ ἀντιστροφή ταύτης τῆς ᾠδῆς εἰς ἑπτὰ κῶλα διαιρεῖται, τοῦ β'. μεριζομένου εἰς δύο. ὦν τὸ α'. ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. τὸ δὲ γ'. ἀναπαιστικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον*). — 13 ἐστὶν omm. B et edd. — 15 τῷ πρώτῳ τῆς Brfswb, τῷ β' τῆς D.

Τὸ ε' Ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερχατάλληκτον. Τὸ ζ' δακτυλικὸν πενθμιμερές. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάλληκτον. Τὸ η' ὁμοιον τῷ δ' τῆς στροφῆς. Τὸ θ' σύνθετον ἐκ πενθμιμεροῦς τροχαίου καὶ ἐφθμιμεροῦς δακτυλικοῦ.

- 5 Οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ῥῶδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι· οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρισταγόρας, ἀλλὰ περιχώρους. γεγράφθαι δέ φησι τὴν ῥῶδην εἰς πρυτανεύοντα καὶ τῆς πόλεως προεστῶτα τὸν Ἀρισταγόραν, σαφεὲς δὲ τοῦτο ἐξ ὧν φησιν (v. 10 vg.). Ἀλλὰ σὺν δόξῃ τέλος
10 δυωδεκάμηγον περᾶσαι. ἡπατῆσθαι δέ φησιν ὁ Δίδυμος ἐνίους, ὡς δοκεῖν ἱεροῦς στεφάνους αὐτὸν ἀνηρῆσθαι. διὰ τῆς ῥῶδης δὲ σημαίνεται, ὅτι στεφάνους ἔσχευ ὡς δεκαῆξ, ἀλλ' οὐχί

3 τῷ πρώτῳ τῆς Brfsw, τῷ β' τῆς D, corr. f in marg. et Pauw p. 332. — 5 Lemma Ὅτι οὐκ ἐχρῆν τὴν ῥῶδὴν ταύτην εἰς ἐπινίκους συνενῶσθαι add. edd. — 6 συνενῶσθαι edd., quod in συνενῶσθαι corrigendum quamquam insolens structura offendat dubitanter coni. Bergk p. 23 ed. quartae; idem p. 316 codicum lectionem probavit. — 7 περιχώρους Dha, περὶ χώρους rell. edd., παρὰ χώρους B. — Punctum post περιχώρους et δὲ particulam post γεγράφθαι add. ha probante Mommseno p. 40. 41: »nam si eum qui haec concinnavit putes inde ab ἀλλὰ ad obliquam orationem relabi, quaeritur quid sibi velit παρὰ χώρους, cuius locutionis (ut sit idem cum παρὰ καιρὸν vel παρὰ τόπον) nullum exemplum inveni, quamquam multa perlegi ut usum praepositionum cognoscerem, neque ignoro poetarum vocem χῶρος non solum a serae aetatis scriptoribus (ut Malcho, Genesio) maxime frequentari, sed iam inde a Polybio aliquanto saepius inveniri. Ut res sine vulnere confiat, idem vitium in voce περιχώρους infra recurrit. Tamen in Vat. B. utroque loco παρὰ legitur, nisi me fefellerint notae praepositionum.« — 10 δυωδεκάμηγον D. — περᾶσαι B et edd. etiam in textu. — 11 ἱεροῦς αὐτῶν στ. ἀν. D. — 12 δὲ om. D, »ut alterum asyndeton admittat is qui haec conquisivit. Utitur et infra

περιοδικούς, ὥς ἐπλανήθησαν ἐκ τοῦ λέγεσθαι (v. 28 vg.). Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων. οὐ γὰρ σημαίνει διὰ τούτων ὥς Ἰσθμια καὶ Νέμεα νενικηχότος αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦναντίον οἱ
 5 γονεῖς δι' ἐβλάβειαν συγγενικὴν οὐκ ἀπέστειλαν αὐτὸν ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς στεφάνους, ἐπεὶ καὶ Ἰσθμια καὶ Νέμεα εἰλήφει. ἐποίσει γάρ· Ναὶ μὰ γὰρ ὕρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλία καὶ παρ' ἐλδένορφ μολῶν ὄχθῃ Κρόνου κάλλιον ἂν θηριῶντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων. ὁμνύει γὰρ ὁ Πίνδαρος, ὅτι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δόξαν,
 10 εἰ ἐξεδήμησεν εἰς Πυθῶ καὶ Ὀλυμπίαν, κάλλιον ἂν τῶν συνανταγωνιστῶν ἐπανελήλυθει εἰς τὴν πατρίδα, τουτέστιν ἐνίκησεν ἂν· νῦν δὲ ἐλπίδες ὀκνηρότεραι γονέων κατέσχον αὐτόν, διὸ οὐδ' ὅλως ἐξεδήμησε. συντακτέον οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, εἰς τὰ Παροίνια, καθὰ καὶ τοῖς περὶ τὸν Φασηλίτην ἀρέσκει. ὅλως

breviloquentia in τετάχθαι (p. 333, 1).« Mommsen p. 41. — ὥς om. D, fort. recte. — ἰς' D, δέκα ξξ M. Schmidt, tacite.

1 ὥς ἐκ τοῦ λέγ. ἐπλαν. D. — 2 ἐν om. D. — 3 πειρᾶσαι D. — 5 ἀπέστηλαν rf. — 6 καὶ πύθια D. — 8 μολῶν (sic) ἡφ i. e. μολῶν χρόνῳ B. — θηριῶν τῶν B. — ἐνεστήσατ' edd. ex Aldinae editionis textu, qui ἐνεστήσαντ' habet. — 9 ὁμνύει r. — 9. 10 δόξαν ὅτι εἰ B. — 10 πυθῶ B, Πυθῶνα poeticam formam edd. — 10. 11 ἀνταγωνιστῶν edd. — 12 τῶν γονέων κατέσχον Mommsen p. 41, γον. κατέσχον (om. τῶν) D, κατέσχον τ. γον. edd., idem, nisi quod, ut vid., om. τῶν B. — 13 οὐδόλως Brf. — ἐξεδήμησεν edd. — φησιν rs. — 14 De voce Παροίνια haec Bergk in ed. 2. p. 195: »Voluit igitur Didymus ad σχολιά ferre, nisi forte Παρθένια scribendum, ut ad tertium librum Partheniorum, qui carmina miscella complectebatur, retulerit.« Sed idem p. 316 ed. quartae: »Putant Παροίνια a Didymo eadem dici carmina, quae ab aliis Scolia dicta sunt: sed Scoliorum liber peculiaris non fuit in Alexandrinorum grammaticorum editionibus, vid. quae dixi in Prolegomenis ad fragmenta Pindari; igitur suspicor Παρθενεῖα [Παρθένια scripsit Bergk in edd. 2. 3] scribendum esse, ut Didymus ad tertium librum Partheniorum, qui carmina miscella com-

οὖν οὐδὲ δεῖ τετάχθαι τὴν ᾠδὴν· οὐ γὰρ οἶον Νεμεονίχης ἐστίν·
 ἀλλ' οὐδ' ὁλως ἀθλοῦντι γέγραπται ἔτι, ἀλλ' ἀνδρὶ τελείῳ
 πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος. εἰ δὲ παραμυμνήσκειται, ὅτι περι-
 χώρους ἀγῶνας ἐνίκα παῖς ὢν, οὐ διὰ τοῦτο ἀθλητής· καθὼς
 5 οὐκ ἀθλητῇ γέγραπται, ἀλλὰ πρυτάνει καθὼς ἐπρυτάνευεν· ἔτυχε
 δὲ ἐπὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἄθλων. διὸ δὴ καὶ ὥς πρυτα-
 νεύοντος τὴν Ἑστίαν προσφωνεῖ. § ἔοικε δὲ ὁ Ἀρισταγόρας
 μὴ νῦν νενικηκέναι· φασὶ γὰρ οἱ ἱστορικοί, παιδὶ μὲν ὄντι πολ-
 λὰς ὑπείσεσθαι νίκας, ἀνδρωθέντι δὲ νῦν καὶ πρυτανεύοντι τὸν
 10 Πίνδαρον πρόσχημα μὲν ἐπίνικον γράφαι, τὸ δὲ ἀληθὲς προσφώ-
 νησιν εἰς τὴν πρυτανείαν. Τένεδος δὲ ἐστὶ καὶ τῆς Λιβύης καὶ
 τῆς Τροίας.

1. Παῖ Ῥέας, ἄτε πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία]
 τὰ πρυτανεῖα φησι λαχεῖν τὴν Ἑστίαν, παρόσον αἱ τῶν πόλεων
 15 ἐστίαὶ ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφίδρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον
 πῦρ ἐπὶ τούτων ἀπόκειται. τοῦ δὲ ἱεροῦ πυρὸς ἐν τοῖς πρυτα-
 νείοις φυλαττομένου εἴη ἂν πρυτανεῖον κατὰ τὸ ἔτυμον πυρο-
 ταμεῖον, κατὰ συγγένειαν τοῦ μ̄ εἰς τὸ ν̄, ὥς τὸ μὲν καὶ τὸ νῦν·

plectebatur, rettulerit.« Iterum profert hanc coniecturam p. 372
 in laudatis Prolegomenis. — παρὰ τὸν D. — Ad Φασηλίτην »Theo-
 deductes?« Heyne, »Dionysium« Boeckh.

1 τετάχθαι] »nempe εἰς τοὺς ἐπνίκους.« Boeckh. — 3. 4 περι-
 χώρους Dbha, παρὰ χώρους B, περὶ χώρους rfs w. — 4 οὐδὲ
 τοῦτο B, οὐ διατοῦτο D. — 5 πρυτανεῖ B. — 6 ἀθλῶν D. —
 8 οἱ om. B. — 10. 11 προσφωνητικὸν B et edd., D libri προσ-
 φώνησιν probavit Mommsen p. 41 collato Longino de subl. 26, 3
 et Steph. Thes. s. v. προσφωνηματικός et προσφώνησις. — 11 καὶ
 post ἐστὶ om. D. — 13 ἄτε πρ. λ. Ἑστία om. B, Ἑστία omm. edd.
 — 14 τὰ ex D accessit. — πρύτανα φησὶ D, πρυτανεῖα φησὶ
 rfs w. — παρ' ὅσον D. — 15 γὰρ pro τοῖς D. — 16. 17 τοῦ δὲ
 ἱεροῦ π. ἐν τοῖς πρ. φυλ. omm. B et edd., simul addito δ' post
 εἴη. — 17 πρυτανεῖον κατὰ om. D. — 17. 18 πυροταμεῖον] Har-
 tung Suidae locum conferri iubet, quo πρυτανεῖον explicatur πυρὸς

ἢ κατὰ κοινωνίαν τοῦ β̄ πρὸς τὸ π̄ βρυτανεῖον παρὰ τὸ βρύειν, ὃ ἔστιν αὔξασθαι καὶ θάλλειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔμβρυον τὸ ἐν τῇ γαστρὶ αὐξάνομενον. Καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, Ὅμηρος (II. P 56). § ὁ δὲ νοῦς· ὦ Ἑστία, τῆς Ῥέας παῖ, ἥτις ἔλαχες τὰ
 5 πρυτανεῖα, τοῦ ὑφίστου Διὸς ἀδελφῇ τυγχάνουσα καὶ τῆς Ἥρας τῆς ὁμοθρόνου καὶ συμβασιλευούσης τῷ Διὶ, καλῶς μὲν τὸν Ἀρισταγόραν ὑπόδεξαι εἰς τὸ πρυτανεῖον, καλῶς δὲ καὶ τοὺς ἐταίρους τοὺς συμπρυτανεύοντας αὐτῷ, τοῦ σοῦ σκήπτρου πέλας. ἐκ τούτου οὖν πρόδηλον, ὥς εἰς τὴν πρυτανεῖαν γρά-
 10 φεται. Ἰδρυται δὲ ἐν τοῖς πρυτανεῖσις ἡ Ἑστία.

5. Οἷ σε γεραίροντες] οἷτινές σε τιμῶντες οἱ πρυτάνεις ἐν δικαιοσύνῃ διαφυλάσσουσι τὴν Τένεδον, πολλάκις μὲν σπονδαῖς ἐξιλεούμενοι πρῶτην τῶν ἄλλων θεῶν, πολλάκις δὲ καὶ ταῖς θυσίαις. πρῶτην δὲ ταύτην εἶπε, καθύσον ἀπ' αὐτῆς
 15 ἡρχοντο. καὶ Σοφοκλῆς (fragm. 653 ed. Nauck). Ὡ πρῶρα λοιβῆς Ἑστία. ἀπὸ οὖν τῆς κνίσας, ὃ ἔστι τῆς πιμελῆς, τὰς θυσίας.

ταμεῖον, ἔνθα ἦν ἄσβεστον πῦρ καὶ ἡῤχοντο. — 18 τὸ ante νῦν omm. edd. — νῦν B, νῦν D.

2 αὔξειν καὶ θάλλειν B et edd., θάλλειν καὶ αὔξασθαι D. — 3 βρύειν rfs w. — 6 τῆς post καὶ add. B et edd. — 7 πρυτανεῖαν D. — 8 Videtur paraphrasta ἀγλαῷ σκάπτῳ ut in codd. vett. legitur, pro genetivo, non pro dativo habuisse. — 12 πολλάκι D. — 12. 13 καὶ θυσίαις post σπονδαῖς add. B et edd., male, »nam λοιβαῖσιν Pindari per σπονδαῖς exprimitur, κνίσας vero per [v. 14] ταῖς θυσίαις.« Mommsen p. 41. — 13 πολλάκι D. — 14 πρῶτη δὲ rf. — καθ' ὅσον D. — 15. 16 Sophoclis fragmentum fort. ideo laudavit scholiasta quod πρῶρα etiam apud Pindarum legit, ut suspicatus est Bergk. — πρῶρα rfs w b h, πρῶτα conii. Heyne, πρῶτα edidit Boeckh, quia »versus postulat πρῶτα, cui explendo addiderim δεδεγμένη aut simile.« πρῶρα B D, »cui cum πρῶτα sive πρῶτα supponere vellent, obliti sunt consuetudinis Graecorum, qua imagines et translationes a re navali repetebant. Et si πάροιθεν πρῶρας ἄηται καρδίας θυμὸς ἔγκοτον στόγος (Ch. 390.) ab Aeschylī audacia ingeniosa

8. *Λύρα δέ σφισι βρέμεται]* λύρα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὰς πανηγύρεις ἤχει καὶ ῥοδή, καὶ τοῦ ξενίου Διὸς θέμις ἀσχεῖται καὶ ἀποσώζεται παρ' αὐτοῖς διαπαντός ἐν ταῖς τραπέζαις· ἀντὶ τοῦ φιλόξενοί εἰσιν.

5 10. Ἀλλὰ σὺν δόξῃ τέλος δυωδεκάμηνον περᾶσαι] εὔχεται τὴν ἀρχὴν μετὰ δόξης αὐτὸν διατελέσαι. σὺν ἀτρώτῳ καὶ ἀλύπῳ τῇ καρδίᾳ, τουτέστιν ἀπαίστῳ καὶ ἀβλαβεῖ, τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν διανύσειε. δῆλον δέ, καθὼς καὶ προείπομεν, διὰ τούτων, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐπίνικος ἢ ῥοδή. § ὁ δὲ νοῦς·

non abhorruit, quo iure Sophocli *πρῶρα λοιβῆς* 'Εστία quin dixerit eripiamus?« Mommsen p. 41. 42. — ὁ *πρῶρα λοιβῆς* 'Εστία, κλύεις τάδε e Sophoclis Chryse citat Schol. Venet. Ar. Vesp. 846. — 16 *κνίσσης* Dfwbha, *κνίσα* Pind. — *πιμ.] πιμ. καὶ* B et edd. — *σημαίνει* post *θυσίας* add. Boeckh.

1 *σφιν* edd.; in textu nunc *σφι* editur. — *αὐτῆς* D. — 2 *ὠδή*. (om. καὶ) τοῦ ξ. D. — 5 *δυωδ. περᾶσαι* (*περάσαι* B) omm. edd. — 6 *τελέσαι* B et edd. — 7 *τῇ* ante *καρδίᾳ* omm. edd. — 8 *διανύσειεν* edd. — Et *περάσαι* et *περᾶσαι* veterum annotationes tueri vidit iam Benedictus; etiam Bergk in ed. 3: »περᾶσαι paraphrastes ad prytaenes haec referens, *περάσαι* scholiasta de Aristagora interpretatus.« Conf. etiam Breyerum (Anall. Pindd. p. 33), qui optativum *περάσαι* praefert, quamquam »lemma codicis D, qui codex inter libros Pindaricos eadem auctoritate est, qua A et B, codd. optimi, infinitivum praebet, quem paraphrasis (*παράσχου*) tuetur. Reliqui omnes libri optativum scholiis consentientibus tradunt.« Kayser (Lectt. Pindd. p. 87. 88) ex paraphrasi in textu copulam deesse collegit et *περάσαι τ' ἐν ἀτρώτῳ καρδίᾳ* commendavit. M. Schmidt (l. l. p. CXXXVII) et Mommseni lectioni (*σὺν δόξῃ — περᾶσαι νιν*) et Bergkii coniecturis (*σοὶ δόξῃ — περᾶσαι σὺν* et *σὺν δόξῃ — περᾶσαι σφ' ἀτρώτῳ τε καρδίᾳ*) obstare dicit »quod neque paraphrasis neque schol. agnoscunt pronomen, cum schol. *αὐτὸν τελέσαι* intellexerit, paraphr. contra *παράσχου οὖν αὐτοῖς* exponat. Ac ne suspicemur pronomen fuisse ipsum illud *νιν* quod Mommsen adscivit, impedimur scholiasta diserte testante *σὺν ἀτρώτῳ*, unde sequitur veteres vulgatam interpretari conatos esse. Quae cum ferri nequeat apparet iam in archetypo erratum

παράσχου οὖν αὐτοῖς σὺν εὐδοξίᾳ ἐξενιαυτῆσαι τὴν πρυτανείαν
σὺν ἀλύπῳ καρδίᾳ.

13. Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν] τὸν δὲ ἄνδρα ἐγὼ
μακαρίζω Ἀρκεσίλαν τὸν σὺν πατέρα καὶ τὸ ἐκείνου ἀνδρεῖον
5 τε καὶ ἐπέραστον σῶμα. § Ἄλλως. τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀρκε-
σίλαν μακαρίζω θαητὸν ὄντα τὸ σῶμα, καὶ τὸν σύγγονον αὐτοῦ
Ἀτρεμίαν· ὡς ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὄντος Ἀτρεμίου ἢ ὡς ἀδελφῆς·
ἀμφίβολον γάρ. § ἢ τὴν συγγενομένην αὐτῷ ἀφοβίαν.

16. Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων] εἴτις δὲ πλούσιος, φησί,
10 καὶ καλὸς καὶ ἐν ἀέθλοις διήνεγκε τῶν ἄλλων, γινωσκέτω ὅτι
θνητός ἐστι, καὶ μηκέτι παρὰ ταῦτα εὐδαιμονίαν μείζονα ζη-
τείτω· μὴ ὡς θεὸς τῶν μειζόνων ὀρεγέσθω. § ἢ οὕτως· εἰ
δὲ ἀνθρώπων τις εὐδαιμονίαν κεκτημένος καὶ τῷ εἶδει παρέρ-
χεται τοὺς ἄλλους, καὶ ἐν τοῖς ἄθλοις ἀριστεύουσιν ἐφανέρωσε

fuisse«. Denique Hartung totam Disseni coniecturam (περᾶσαι νιν
ἀτρώτῳ κραδίᾳ) hoc scholio firmari dicit: »bestätigt wird nämlich
der Infinitiv bei ausgelassenem ὁός, . . . ingleichen die Anwesen-
heit eines Pronomens wie σφίν oder wie νιν. Nun kann aber dieses
Pronomen schwerlich an einer andern Stelle als an der des zweiten
σὺν gestanden haben: denn das erstere ist unentbehrlich. Mithin
wird die ganze Emendation bestätigt.«

1 εὐδοξία D. — ἐξενιαυτῆσαι in 12 vel 14 litterarum spatio
om. B, qua de causa Callierges, quem rell. edd. secuti sunt,
διανύσαι post οὖν αὐτοῖς e praecedenti scholio arreptum adiecit.
— καὶ post πρυτανείαν add. edd. — 3 μὲν ex D addidi. —
4. 5 ἀνδρεῖον τε BDrsw, ἀνδρεῖον τε f. — 5 ἄλλως alieno loco
post μακαρίζω collocatum est in Brfsw. — 7 ὄντος τοῦ ἀτρ. D.
— 8 Hic scholiasta ἀτρεμίαν non pro nomine proprio, ut praecedens
scholiasta male fecit (Ἀτρεμίαν τε edidit Hartung), sed pro appel-
lativo habuit. Etiam primum scholiastam ἀτρεμίαν, non Ἀτρεμίαν
legisse putant Mommsen et Bergk, sed de hoc secundum Schnitzerum
(De Pind. nup. emend. p. 65) »incertum est num ultra vocem δέμας
pertineat«. — 9 εἴτις δέ] εἴτις ἐστὶ D. — φησὶ omm. edd. — 10 Delevi
comma post καλός, ut καὶ sequens pro etiam esset. — 11 μείζονα
εὐδαιμονῶν D. — 12 εἰ] εἰς B. — 13 τις rfs w b h. — 13. 14 Fortasse

τὴν ἑαυτοῦ ἰσχύν, γνωσκέτω μέλλων ἀποθνήσκειν. ἡ δὲ τοῦ νοῦ φαντασία τοιαύτη· μὴ διὰ τὸ ὑπερβεβλημένον τῆς εὐδαιμονίας θεοῖς ἑαυτὸν καταριθμείτω, γνωσκέτω δὲ ὅτι ἀνθρωπίνην ἔχει τὴν φύσιν.

5 22. Ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖς μὲν] ἐν δὲ τῇ τῶν ἀγαθῶν γνώμῃ ἐπαινέσθαι τοὺς ἀγαθοὺς προσήκει, φησίν. § ἡ οὕτω· τοὺς τοιούτους καὶ τοιαῦτα ἡσυχρότας ἄρχοντας δεῖ ὑπὸ τῶν ἀστῶν τῶν ἀγαθῶν καὶ λόγοις ἐπαινέσθαι καὶ κοσμεῖσθαι ποιήμασιν.

hic scholiasta μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλους (ἄλλων vulgo), quod ex hoc scholiastae loco coniecit Hartung, apud poetam legit. — 14 ἐφάνέρωσεν D.

1 τὴν αὐτοῦ (tum tres litterae deletae sunt) B. — 2 διὰ] δὲ D. — 3 γνωσκέτω B. — 5 μὲν ex D est. — 7 οὕτως D. — 8 ἀστῶν τῶν casu excidit in w b h a. — Alterum scholiastam in Pindari versu ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖς μὲν (sic codd.) αἰνεῖσθαι χρεῶν a λόγοις disiuxisse vocem ἀγαθοῖς et velut dativum auctoris (a bonis civibus) ad αἰνεῖσθαι rettulisse, Bergkio concedens Mommsen p. 43 priorem scholiastam aut ἀστῶν pro ἀγαθῶν scripsisse et pro ἀγαθοῖς ἀγαθοῦς legisse, aut ἀγαθῶν pro ἀγαθοῖς legisse simulque ex proximis poetae verbis τοὺς ἀγαθοὺς subaudivisse suspicatus est. Tum addit: »Ac diligentius huius Scholiastae verba expendenti eaque cum altera opinione comparanti, nihil potius diversae lectionis inter eos interfuisse apparebit. Nam si is quoque verba poetae accepit pro 'in sermonibus laudari a bonis civibus' et hoc ad omnes urbes pertinere voluit, non potuit melius efferre mentem suam, quam si, oppressa voce ἀστῶν, in breve contraxit ita 'bonorum (non malorum) sententia bonos laudari oportet'. Id autem differt inter hos interpretes, quod alter Pindarum generatim de omnibus civitatibus locutum esse existimat, alter verò eius verba ad Tenedios magistratus Tenediosque cives retulit. — Consensui veterum obsistere difficile est, sed tamen restat aliqua dubitatio. Quaeritur enim non quid uterque legerit, sed quid ambo legerint, cum praesertim argutiae illae interpretum, quas modo explicavimus, in eisdem vocibus vertantur, quas sicut traditas accepimus corruptas habere videmur, dico in ἀγαθοῖς μὲν, quae et metrica

24. Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεχ' Ἀρισταγόραν]
ὥς τῶν ἀνταγωνιστῶν τοῦ Ἀρισταγόρου τοσοῦτων ὄντων τῷ
ἀριθμῷ. § ὁ δὲ νοῦς· ἐκ δὲ τῶν περιοίκων ἀνταγωνιστῶν
δεκαῆξ ὄντων τὸν Ἀρισταγόραν αἱ νῆκαι καὶ τὴν τούτου πα-
5 τριῖδα ἐστεφάνωσαν τὴν ἐπίδοξον, πάλῃ καὶ παγκρατίῳ νική-
σαντα.

28. Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων] παιδὸς δὲ ὄντος
τοῦ Ἀρισταγόρου, φησὶν, αἱ τῶν γονέων ἐλπίδες ὀκνηρότερον

et syntactica defectione laborant. Si tamen hoc invenerunt, par-
ticula μέν nequaquam aliena aut inutilis est, atque eorum inter-
pretationi maxime conducit, quoniam hoc habet, ut a bonis, non
a malis laudentur boni, et sic ἀστῶν ἀγαθοῖς facilius seorsum in-
tellegatur. Cur igitur non cum Triclinio una addita literula
ἀγαθοῖσι μέν scribamus? . . . At dura syntaxis relinquitur, non
solum divulso ab ἐν λόγοις genetivo proximo et altero dativo, sed
etiam omisso apud αἰνεῖσθαι accusativo. Et hoc quidem removeas,
si statuas eos non cum Triclinio legisse ἀγαθοῖσι μέν, sed aut cum
Mingarello ἀγαθοῖσι μιν (vel potius νιν), aut, quod praeferam,
ἀγαθοῖς ἔ μέν vel ἀγαθοῖσι τὸν, quorum hoc verbis scholii usuque
poetae, illud facilitate corruptionis commendatur . . . Recte autem
se habet ἔ μέν i. e. illum quidem, bonum civem vel prytanin
felicem, fortem, modestum, non quemlibet alium. Denique p. 44
ad ambiguitatem sermonis evitandam in ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγα-
θῶν ἔ μέν αἰνεῖσθαι χρεῶν substitit. qua lectione admissa nec Pin-
darum ullam aut ambiguitatem aut perversitatem sermonis ad-
misisse et multo minus quaesitam et obscuram esse utriusque
scholiastae interpretationem affirmat Mommsen. Bergk etiam in
quarta editione in sua sententia perstitit et scholiastam ἀγαθοῖς
non cum λόγοις, sed cum αἰνεῖσθαι copulasse putat; in ed. 2 »lemma
Schol. ἀγαθοῖς. Schol. aliud quid legisse videtur« scripserat. —
»ἀγαθοῖσι: die Scholien trennen es von λόγοις und verbinden es
mit ἀστῶν: es geziemt sich für den guten Theil der Bürger.«
Mezger, Pindars Siegeslieder p. 482.

1 περικτιόνων ἑκκαίδεχ (sic) D. — Ἀρισταγόραν om. D. —
2 ἀγωνιστῶν B et edd. ante Boeckh. — 4 δέκαῆξ D, ἑκκαίδεκα
edd. — 5 ἔνδοξον D. — πάλῃν D.

διατεθεῖσαι ἐνεπόδισαν εἷς τε τὴν Πυθῶνα καὶ τὴν Ὀλυμπίαν
σταλῆναι τῶν ἄθλων εἵνεκα.

30. Ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἐμὰν δόξαν] ἐνταῦθα ὄνομα
οὐ πρόκειται. ἰδίως γὰρ οἱ παλαιοὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ὄρκου
5 ὠμνουν, ὥς καὶ Ἑσίοδος (Theog. 231. 232).

Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους

Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμύσῃ.

§ Ἄλλως. εὐλαβεία τοῦ ὁμνύειν οἱ ἀρχαῖοι παρελίμπανον τὰ
ὀνόματα τῶν θεῶν. διὸ καὶ φιλῶς εἶπε. Ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον,
10 τὴν ἐμὴν δόκῃσιν καὶ ὑπόληψιν, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ᾧ δοξάζομαι ὅτι
οὐκ εἰμὶ ἐπίορκος. § ὁ δὲ ὁλος νοῦς οὕτω· ναὶ μὰ γὰρ τὸν
ὄρκον, κατὰ τὴν ἐμὴν δόκῃσιν ἔν τε Πυθῶνι καὶ ἐν τῷ εὐδέν-
δρῳ ὄρει τοῦ Κρόνου, ὃ ἐστι καὶ ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ, κάλλιον ἂν
τῶν ἀνταγωνιζομένων ἐπανῆλθεν ὁ Ἀρισταγόρας τῇ πατρίδι,
15 τὴν πενταετηριχὴν πανήγυριν, διάταξιν καὶ νόμον οὖσαν Ἑρα-
κλῆος, κωμάσας καὶ ἀναδησάμενος τὴν κόμην τοῖς στεφάνοις.

31. Παρὰ Κασταλία καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολῶν]
εὐδένδρῳ διὰ τὰ τῶν ἐλαιῶν φυτά, ἅπερ Ἑρακλῆς ἐξ Ὑπερ-

1 διατιθεῖσαι D, διατεθεῖσθαι a, errore, qui correctus est in
App. Expll. p. 689. — τε τὰ πυθῶνια D; »voluit ft. Πυθῶ scribere.«
Mommsen p. 44. — 2 τῶν ἄλλων D. — 4 πρόκειται quod coni.
Boeckh, habent codd., πρόκειται edd., male, nam »non dicit
Sch. nullum propositum, sed nullum adiectum esse nomen.« Mommsen
p. 44. — 7 ἐπίορκου D. — ὁμοσαν D, ὁμόςσῃ ut vid. B, ὁμόςσῃ f,
ὁμόςσῃ rsw. — 10—12 Verba καὶ ὑπόληψιν usque ad τὴν ἐμὴν
δόκῃσιν ex D accesserunt, qui οὕτως habet. »Videtur Sch. dicere
sicut existimor (praedicor) non esse periurus', (quasi meam
fidem) non 'sicut arbitor' aut 'de qua re glorior me non
peierare', nam mediae vocis δοξάζομαι exempla non reperio.«
Mommsen p. 44. — 11 τὸν delendum? — 14 ἀγωνιζομένων
BDrfswbh. — 15 τὴν om. D. — 16 κόμην D. — τοῖς στε-
φάνοις omm. B et edd. — 17 Lemma in edd. est Καὶ παρ'
εὐδένδρῳ μολῶν ὄχθῃ Κρόνου, recte, ut videtur. — μολῶν B.

βορέων χομίσας ἐνεφύτευσε τῇ γῇ. τὸ δὲ παρ' ὄχθῃ Κρόνου,
ἀντὶ τοῦ καὶ τῷ λόφῳ τῷ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἀνιερωθέντι τῷ
Κρόνῳ.

37. Ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὔχαι] αἱ
5 καυχῆσεις. ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν αἱ ματαιόφρονες καυ-
χῆσεις καὶ ἀλαζονεῖαι ἐκ τῶν παρὰ πόδας καλῶν ἀποτυχεῖν
παρεσκεύασαν, τῷ τῶν μειζόνων παρὰ δύναμιν καὶ τὸ προσῆχον
ὀρέγεσθαι, ἕτερον δὲ ἰσχυρὸν ὄντα κατὰ φύσιν, μετριάζοντα
δέ, καταμεμφόμενον τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, τῶν προσόντων καλῶν
10 ἀποσφαλῆναι πεποίηκεν ἡ φυγὴ ἄτολμος οὐσα καὶ τῆς χειρὸς
αὐτὸν εἰς τοῦπίσω ἔλκουσα, τουτέστιν ἄτολμον ποιοῦσα.

43. Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν] ἐκ δὲ τῆς Ἀρι-
σταγόρου ἀρετῆς εὐμαρὲς ἦν διαγνῶναι συμβαλόντας, ὅτι τοῦ
Λακωνικοῦ Πεισάνδρου ἀπόγονος ἦν, τοῦ ποτε σὺν τῷ Ὁρέστῃ
15 ἀποικίαν ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος εἰς Λέσβον στείλαμένου τὸ τῶν
Αἰολέων γένος· τὸ δὲ δεῦρο ὥς πρὸς τὴν Τένεδον τὴν ὑπὲρ
τῆς Λέσβου· ἦν δὲ συμβαλεῖν καὶ τὸ μητρῶον αὐτοῦ γένος
παρὰ τὰ Ἰσμηνοῦ ρεύματα κεκραμένον τῷ Θηβαίῳ Μελανίπῳ.
§ ἡ οὕτω· συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν καὶ σημειώσασθαι τὸν
20 ἰδόντα τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτι τὸ πάλαι αὐτοῦ αἷμα καὶ τὸ γένος

2 Ante τῷ λόφῳ addenda videtur ἐν praepositio; cfr. supra
(p. 339, 12. 13) καὶ ἐν τῷ εὐδένδρῳ ὄρει τοῦ Κρόνου. — 4 τὸν omm.
rfsw, τὸν μὲν omm. bha. — 5 τῶν μὲν αἱ D. — 6 παρὰ ποδῶν
edd., παρὰ ποδ . . extrita charta B. — 10 σφαλῆναι edd. — Recte
hic schol. cum codd. Triclinianis post ἰσχύν, non inter ἄγαν et
ἰσχύν comma repperisse videtur. — 12 In textu nunc μὰν pro
λίαν ex Pauwii emendatione legitur. — ἐκ om. D. — 14 ποτὲ
Brfswbh. — 16 ὑπὲρ addidit Boeckh et ὑπὲρ pro τὴν coni.
Heyne. — 18 περὶ τὰ B et edd.; παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοάν (ῥοᾶν Bergk,
et pluralem numerum etiam schol. testatur) legitur in textu. —
κρεμάμενον rfswb. — 19 ἡ καὶ οὕτω B. — οὕτως D. — ἦν ex
D accessit. — 20 ὅτι om. D.

ἦν ἀπὸ Πεισάνδρου τοῦ Σπαρτιάτου· ὥς ἀπὸ τινος Πεισάνδρου τῶν παλαιῶν ὄντος τοῦ Ἀρισταγόρου. οὗτος δέ, φησί, σὺν Ὁρέστῃ ἀπώκησεν ἐκ Σπάρτης καὶ τὴν Τένεδον κατώκησε. Τενέδιος γάρ ὁ Ἀρισταγόρας. περὶ δὲ τῆς Ὁρέστου εἰς τὴν
 5 Αἰολίδα ἀποικίας Ἑλλάνικος ἐν τῷ πρώτῳ Αἰολικῶν ἱστόρηκεν (fragm. 114 ed. Mueller). ὁ δὲ Μελάνιππος οὗτος Θηβαῖος ἦν ἐπὶ τοῦ πολέμου συστάς τῷ Τυδεῖ. τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν καὶ ῥήξας ἐκροφῆσαι τὸν ἐγκέφαλον· διὸ καὶ ἀπεστράφη ἡ Ἀθηνᾶ τότε κομίζουσα αὐτῷ τὴν
 10 ἀθανάσιαν. τὸ μὲν οὖν ἀπὸ πατρὸς γένος εἰς Πείσανδρον, τὸ δὲ ἀπὸ μητρὸς εἰς τοῦτον τὸν Μελάνιππον ἀναφέρει· μήτρωες γὰρ οἱ κατὰ μητέρα πρόγονοι.

48. Ἀρχαῖται δ' ἄρεται] αἱ ἀρχαῖται τῶν προγόνων, φησὶν, ἀρεταὶ ὕστερον ἐκλάμπουσιν. ἐνίστε γάρ τις γέγονεν
 15 ἀπὸ πρακτικοῦ τινος ἀνδρός, εἰδ' οἱ ἐκείνου ἀπόγονοι ἄπρακτοι ὤφθησαν, ἕως διὰ πολλῶν ἐτῶν πάλιν εἰς ἐξέλαμψεν. οὗτος οὖν, φησὶν, ἀπὸ Μελάνιππου γεγονὼς καὶ Πεισάνδρου δραστηρίων γεγονότων, τῶν δὲ μεταξὺ ἡμαυρωμένων, αὐτὸς ἐξέλαμψε

1. 2 ἀπὸ τινος τῶν παλαιῶν Πεισάνδρου B et edd. — 2 δέ φησι rfswbh. — 5 ἐν τῷ πρώτῳ περὶ αἰολικῶν codd. (α' pro πρώτῳ B), et edd. ante Boeckh., qui περὶ delevit. »Apud Tzetzas qui hoc ex Scholiis Pindaricis sumpsisse videntur, in Comm. ad Lycophr. v. 1374 legitur ἐν πρώτῃ (v. l. πρώτῳ) Αἰολικῶν. Cf. fr. Hellanici 114 Muell.« Mommsen p. 45. — 8 ῥήξας rfs. — 11 ἀναφέρει addi iussit, οὔτοι post γάρ delevit Boeckh. — 13 αἱ ἀρχαὶ τῶν D. — 14 φύσει pro φησὶν B et edd. »Est φύσει non alienum quidem, sed non solent talia admiscere interpretes.« Mommsen p. 45. — 15 πατρικοῦ edd. ante Boeckh., male intellecto compendio scripturae in B; corr. iam Oxonn. in Emen-
 dandis. — τινὸς rfsb. — 16 ἤγουν pro ἕως D. — 17 φησιν rfsb. — 18 τῶν δὲ μ. ἡμαυρωμένων D et B, nisi quod hic τῶν supra τὸ habet; τὸ δὲ μ. ἡμαυρωμένον edd. ante Boeckh., qui τοῦ δὲ μ. γένους ἡμαυρωμένου edidit, et annotavit: »vel sic tamen locus corruptus est, maxime interposito δέ offendor.« Contra Mommsen

τῶν ἐκείνων ἀρετῶν, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔδειξε τὸ γένος, οἷον ἦν. § ἡ οὕτως· αἱ δὲ παλαιαὶ ἀρεταὶ ἀποφέρονται σθένος ἐναλλασσόμεναι ταῖς τῶν ἀνθρώπων γενεαῖς. οὔτε γὰρ ἐφεξῆς αἱ ἄρουνται καρπὸν δυνατῶς ἀποδιδύασιν, οὔτε μὴν τὰ φυτὰ
5 βούλεται ἐν πάσαις ἐτῶν περιόδοις καρπὸν καὶ βλαστὸν εὐώδη καὶ ἐπικερδῇ φέρειν, ἀλλ' ἐξ ὑπαλλαγῆς καὶ διωστήματος ταῦτα δίδονται, καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς φυτοῖς καὶ ταῖς ἀρούραις ἀναδέχεται.

55. Τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἔπεται
10 τέκμαρ] τὸ ἀποβησόμενον τέλος ἐκ τοῦ Διός, φησίν, οὐ προ-
γινώσκομεν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μεγαλγοροῦμεν μεγάλα τε
μενούνωντες καὶ φροντίζοντες ὑπὲρ ἑαυτούς. τείνει δὲ πρὸς

p. 45 in his nullam vidit offensionem sermonis »nisi quod Sch., paullo pressius loquens, ad ἀπὸ Μελανίππου subaudiri iubeat μὲν, ante alterum αὐτὸς mente addi καὶ vel simile quid . . . Hoc igitur dicit interpretes 'Aristagoram, cum a Melanippo quidem et Pisandro fortibus viris ortus esset, alii vero obscuriores intervenissent, ipsum prae his (obscurioribus) virtute enituisse, ipsum per se gentem qualis esset ostendisse'.«

1 ἐκείνου D. — 2 ἀναφέρονται (ἀμφέροντ') poeticum vocabulum ἀποφέρονται recte interpretatus est schol., neque inde ἀ-
φέρωντ' apud poetam scribendum esse suspicari debuit Bergk, ut nunc ipse quoque Mommseno (p. 46) qui tamen et ipse
»ἀπφέρωντ' Schol.?« in ed. min., concedit. — 5 ἀπάσαις edd.
— 5. 6 Ex verbis εὐώδη καὶ ἐπικερδῇ videtur Mommsen p. 46 conclusisse scholiastam ἄνθος εὐῶδες . . . πλούτῳ τ' ἴσον, non πλούτῳ ἴσον sine copula, in textu habuisse. »Possis καὶ πλούσιον [pro πλούτῳ ἴσον] conicere, ut Sch. καὶ ἐπικερδῇ interpretatur, sed Pindarus potius πλουτώσιον scripsit.« Bergk in ed. 2. — 7 Ex verbis τὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος poetae οὕτως ἔθνος pro οὔτῳ σθένος a Heynio restitutum est. — 9 τόδ' ἐκ rf. — ἀν-
θρώποις bis habet D. — 10 τέρμα edd. — Διός φησιν rfswhb. —
10. 11 προσγν. D. — 11 μεγάλα τε BD, μεγάλα τε edd. ante Boeckhium, qui τε deleuit, sed postea in App. Expll. p. 689 sen-
tentiam retractavit: »sine causa post μεγάλα deleui τε: illud igitur

Ἀρισταγόραν, ἐπειδὴ τότε ἤρχε καὶ ἐπρυτάνευε, παραινῶν αὐτῷ μὴ ὑπερηφανεύεσθαι, ἀλλὰ μετρίως βιοῦν, πρῶως δὲ καὶ ἐν ἀρετῇ διάγειν.

postliminio reducas velim praesertim quum idem apud Pindarum ipsum sit.« Mommsen p. 46—48 et apud Pindarum μεγάλ' ἄτε μενονῶντες et apud scholiastam ἀλλὰ μεγαληγοροῦμεν μέγала, ἄτε μενονῶντες scribendum esse coniecit. Offensioni enim erat ei »non solum apud poetam verbum finitum ἐμβαίνομεν cum participio μενονῶντες per τε consociatum sed etiam ipsa Scholiastae interpretatio. Videri is potest idem legisse et vestigia Pindari persecutus esse, cum non minus duriter per τε adiungeret μενονῶντες, cui tum explicandi causa subiiceret καὶ φροντίζοντες ὑπὲρ ἑαυτοῦς. Quamquam insolitas structuras verborum non mera iteratione hi homines repraesentare solent, nec si ipsa verba poetae repetiturus erat, ἔργα πολλά in μέγала convertere debebat. Id autem fieri nequit, ut τε—καί inter se cohaerere voluerit, cum interpretes veteres nunquam id faciant sed semper explicatiora per simplex καί adiciunt. Nec possunt facere, nam per τε—καί non unum adiungitur, sed coniunguntur duo quae simul disiunguntur et opponuntur alterum alteri: vide adn. crit. ad Ol. XIV, 5. p. 192 sqq.« Tamen Μεγάλ' ἄτε μενονῶντες scholiastae tribuere Mommsen non est ausus, quia »illam collocationem non memini me apud recentiores ac pedestres scriptores invenisse.« Sed recte Bergk ἄτε μέγала μεν. scholiastam scribere debuisset videns tenendum esse dixit, etiam scholiastam in suo exemplo τὲ repperisse; quod autem in scholio quoque, ut in poeta fecit, γε pro τε substituere voluit Bergk, nemo probabit. — Ceterum etiam in quarta editione Bergk paraphrastam μεγαληγορίαις pro μεγαλανορίαις e verbo μεγαληγοροῦμεν (v. 11) concludit, impugnatus a Mommseno, qui p. 46 recte contra eum: »ut autem trita sunt μεγαληγόρος, μεγαληγορία, μεγαληγορεῖν ita μεγαλανορία (μεγαληγορία) et μεγαλάνωρ (μεγαλῆνωρ) a vulgari usu remotissima. Et notiones proximae sunt, cum illud iactationem et fastum, hoc superbiam significet, ut μεγαλανορίαις ἐμβαίνειν per μεγαληγορεῖν familiari interpretatione reddi possit.«

2 δὲ καὶ D, τὲ καὶ rsw, τε καὶ [B] rell.

59. Δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα] τουτέστιν ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπίς, ἄποθεν ἀναιδῇ δὲ τὴν ἐλπίδα εἶπεν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἡμῶν ἀδύνατα ἐλπίζουσιν. § ἡ ἀναιδῇ τὴν ἐλπίδα εἶρηκε διὰ τὸ πολλάκις τοὺς ἐλπίζοντας ἀποτυγχάνειν
5 καὶ πάλιν ἐλπίζειν. § ἡ οὕτω· συνδέδεται δὲ τὰ ἡμέτερα σώματα ἀναιδεστάτῃ ἐλπίδι, τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπόψισται. § ἥτοι τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἄποθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντὶ τοῦ οὐ δυνάμεθα ἄνθρωποι ὄντες τὰ μέλλοντα προγινώσκειν.

10 62. Κερδέων δὲ χρῆ μέτρον θηρευέμεν] οὐ δεῖ, φησί, ζητεῖν ὠφελείας ὑπερμέτρους οὐδὲ κερδαίνειν τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς. ἀπροσίκτων δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμηχάνων, ὧν οὐκ ἔστι θιγεῖν. τῶν γὰρ ἐρώτων σκληραὶ εἰσιν αἱ μανίαι καὶ σύντονοι αἱ ἐπιθυμίαι. § τῶν οὖν ἀμηχάνων ἐρώτων, φησὶν, αἱ ἐπιθυμίαι
15 ὀξυτέρας ἔχουσι τὰς μανίας. πρὸς τί δὲ τοῦτο λέγει; ἀντὶ τοῦ

2 ἡμῖν] ὁμοῦ D. — Post ἐλπίς comma, et post ἄποθεν ex Hartungi sententia lacunae signa posui; locum sic redintegrari posse putat Hartung: τουτ. ἐμπ. ἡμῖν ἐλπίς, ἄποθεν (δὲ ἡμῶν κεῖνται τῆς προγνώσεως αἱ ὁδοί). De Bergkio vide infra. — 3 ἡ ἀναιδῇ r. — 5 οὕτως D. — 6 ἀναιδεστάτῃ r. — 7 μακροῦ D. — ἀπόψισεν BDrfs w, ἀπόψησεν bha; corr. Bergk. — Pro ῥοαὶ in textu Bergk olim ῥοπαί coniecit, »schol. substituit ὁδοί, nec tamen inde coniciat: hunc πόροι legisse, nam verborum insolentiam solent fere liberius transferre. Pertinent autem extrema verba schol. v. 59 ad principium ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπίς· ἄποθεν δ' ἡμῶν κεῖνται τῆς προγνώσεως αἱ ὁδοί κτλ. Eadem alter schol. paucis comprehendit: τὸ δὲ προβουλεύεσθαι καὶ μανθάνειν μακρὰν ἡμῶν ἀπόψησεν (scr. ἀπόψισται).» — 11 φησι rfswh. — 12 οὐκέστι r, οὐκ ἔστι f. — 13—15 Hartung in textu ἀπροσίκτων δ' ἐρωτες ὀξύτεροι μανίαι (ἀπρ. ἐρώτων ὀξύτεραι μ. vulgo) edidit, quod etiam scholio recte emendato probari posse dicit; delere autem vult in scholiis v. 13 vocem ἐρώτων, et v. 14. 15 τῶν γὰρ ἀμηχάνων μανίας

εἰπεῖν· ὦ Ἀρισταγόρα, οἷς ἔσχηκας καὶ ἔλαβες δεκαῆξ στεφάνοις,
πλουτεῖς, ἄρχεις, πρυτανεῦεις, ἀρχοῦ τούτοις· μηκέτι ὑπὲρ
ταῦτα ζήτει.

εἰσὶν αἱ σκληραὶ καὶ σύντονοι ἐπιθυμίαι rescribere. — 12 θίγειν
B et edd. — 14 εὐμηχάνων D, » fort. οὐκ εὐμηχάνων voluit.
Mommsen p. 49. — αἱ omm. B et edd.

1 δεκ.] ἰς' D. — 2 μηκέτι] μηκ. δὲ D. — Subscriptio τέλος
est in D, τέλος τοῦ ἑνδεκάτου καὶ τελευταίου τῶν νεμέων εἵδους
in rfs w.

SCHOLIA IN PINDARIS ISTHMIAM

18098312 120412X

SCHOLIA IN PINDARI ISTHMIA.

SCHOLIA IN PINDARI ISTHMIA.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΙΣΘΜΙΩΝ.

² Ἐτελοῦντο μὲν οἱ παλαιοὶ πάντες ἀγῶνες ἐπὶ τισι τετελευτη-
 κόσιν. ἐτελεῖτο γὰρ ὁ μὲν Ὀλυμπικός τῳ Διὶ διὰ τὸν Πέλοπα,
 ὁ δὲ Πυθικός τῳ Ἀπόλλωνι διὰ τὸν δράκοντα, ὃν ἀπέκτεινεν ἐν
⁵ Πυθοῖ ὁ δὲ Ἰσθμικός τῳ Ποσειδῶνι. ἔστι δὲ ἡ ἱστορία
 αὕτη. Ἰνοῦς καὶ Ἀθάμαντος παῖδες Λέαρχος καὶ Μελικέρτης·
 τὸν μὲν δὴ Λέαρχον μανεῖς ὁ Ἀθάμας ἀπέκτεινεν, εἶτα ἡ μήτηρ
 αὐτοῦ καθῆκεν αὐτὸν εἰς λέβητα ὕδατος ζεστοῦ, μανεῖσα δὲ
¹⁰ καὶ αὕτῃ τὸ τελευταῖον ἤλατο μετὰ τοῦ Μελικέρτου εἰς θά-
 λασσαν, καὶ ἐγένετο μὲν ἡ Ἰνὼ μία τῶν Νηρείδων, ἥς καὶ ὁ
 ποιητὴς μέμνηται (Od. ε 433). ἔστι δὲ αὕτη Λευκοθέα· ὁ δὲ
 Μελικέρτης μετεβλήθη εἰς δαίμονα· ἔστι δὲ οὗτος Παλαίμων.
 χορεύουσαι τοίνυν ποτὲ αἱ Νηρείδες ἐπεφάνησαν τῳ Σισύφῳ
 καὶ ἐκέλευσαν εἰς τιμὴν τοῦ Μελικέρτου ἄγειν τὰ Ἰσθμια.
¹⁵ § Ἄλλως. Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνιδι
 τῳ Προκρούστῃ διαθεῖναι φασὶ τὸν Θησέα ἀνελόντα αὐτόν,

1 Σχόλια Παλαιὰ εἰς τὰ Πινδάρου Ἰσθμια. ὑπόθεσις ἰσθμίων B, ὑπόθεσις τῶν αὐτῶν (scil. Ἰσθμίων) rs, ὑπόθεσις τῶν Ἰσθμίων f. —
 2. 3 τετελευτηκόσι D. — 3 Ὀλυμπιακός edd. — 4. 5 ἀπέκτεινε
 Πυθοῖ edd. — 5 Lacuna, quam post Πυθοῖ significavi, in edd. verbis
 ὁ δὲ Νεμεακὸς κατὰ τινας τῳ Ἡρακλεῖ ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ τοῦ λέον-
 τος ἀναιρέσει expleta est. — 5 Ἰσθμ.] Ἰσθμικός οὗτος edd. —
 7 ἀπέκτεινε D. — 9 ἤλλετο B et edd., ἤλλατο D. — τοῦ om. D.
 — 10 μὲν] μὴ D. — κρεῖδων D. — 11 λευκοθήη B. — 12 οὗτος]
 οὗτος ὁ edd., οὕτως B. — 13 νηρίδες D. — 14 ἐκέλευσεν rs. —
 15 ἐπισίνιδι r. — σίνιδι D. — 16 τῳ Προκρούστῃ fortasse in τῳ

ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς (fragm. 819 ed. Nauck) λέγων περὶ αὐτοῦ·

Ὁς παρακτίαν

Στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν.

- 5 ὁ δὲ Σίνις Ποσειδῶνος παῖς, ὃς δένδρα κάμπτων, εἴτα συν-
 δεσμῶν εἰς ταῦτα τοὺς παριόντας, ἀθρόως ἀφίεις τὰ δένδρα,
 οὕτω διέφθειρεν. οἱ δὲ ἐπὶ Μελικέρτῃ, ὅτε τῷ Ἴσθμῳ ἄταφος
 προσεπελάσθη, καὶ μεταξὺ λιμοῦ τὴν Κορινθίων πόλιν κατα-
 σχόντος, τοῦ θεοῦ εἰπόντος οὐκ ἄλλην ἔσσεσθαι τῶν κακῶν λύσιν
 10 ἢ τὴν ἐκείνου κηδεῖαν καὶ τιμὴν δι' ἀγῶνος ἐπιταφίου· ταῦτα
 δὲ πρὸς ὀλίγον ποιησάντων τῶν Κορινθίων λιμὸς πάλιν ἐπέ-
 θετο, καὶ ἔχρησεν ὁ θεὸς αἰώνιον τὴν εἰς τὸν ἥρωα τιμὴν ὑπάρ-
 χειν, καὶ στέφανον σελίνου διὰ τὸ καταχθόνιον εἶναι τὸ φυτόν·
 ὕστερον μέντοι καὶ τῷ θεῷ προσένειμαν τὸν ἀγῶνα ἐναλλάξ
 15 ἐπιτελοῦντες, καὶ πίνυι λοιπὸν ἐστεφάνουν διὰ τὴν πρὸς τὴν
 θάλασσαν ὁμοειδίαν τοῦ φυτοῦ καὶ διὰ τὸ ἄχαρπον αὐτὴν εἶναι,
 ὥσπερ τὴν θάλασσαν· διὸ καὶ ἀτρύγετος· εἴτα σημαίνοντες,
 ὥς οὐδὲν κέρδος τοῖς νικῶσιν ἀπὸ τοῦ στεφάνου πλὴν δόξης,
 ὅπερ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐποίησαν, κοτίνῳ στεφανοῦντες. πάντας
 20 δὲ εἰκότως τοὺς γενομένους ὑπερῃφάνους καὶ γενναίους Πο-
 σειδῶνος παῖδας φασιν οἱ ποιηταί, εἰς τὸ τῆς θαλάσσης ἄγριον
 καὶ σταθερὸν ἀφορῶντες κάκεῖθεν τὴν εἰκόνα τοῦ τοιοῦτου λαμ-
 βάνοντες· ὅπερ καὶ Ὀμηρος ὑποδηλῶν λέγει (Π. Π 34)·

Πιτυοκάμπτη vel ἡ Προκρούστη mutandum vel omnino eiciendum
 est, nisi ipsius scholiastae error subest. — διαθεῖναι φασὶ Drfs wh.
 — φασὶν B.

1 ὅτι περ D. — ὥς φησὶ D. — Σοφοκλῆς] »f. in Theseo.«
 Heyne, »In Theseo haud dubie.« Boeckh. — 2 αὐ^{τῷ} B, αὐτῶν D.
 — 3 παρ' ἀκτίαν D. — 4 ἀνημέρησα B, ἀνημέρωσε scribendum
 videtur. — 5 σίννι D. — πει D. — 6 ἀθρόων D. —
 7 οὕτως D. — ἐπιμελικ. D. — 10. 11 τοῦτο δὲ D. — 11 λογμός
 D. — 13. 14 φυτόν· ἕτερον ὕστερον μ. D. — 15 λοιπὸν om. D. —
 διὰ τὸ πρὸς B. — 18 ἀπὸ] ὑπὸ B. — δόξας D. — 21 παῖδας

Γλαυκή δέ σ' ἔτικτε θάλασσα,

Πέτραι τ' ἤλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.

οἱ δὲ χομίσαντες τὸ σῶμα τοῦ Μελικέρτου ἀπὸ τῆς Σχοινοουντίας, ἐκεῖ γὰρ ἐξεβρίφη, Ἀμφίμαχος καὶ Δονακῖνος ἐκαλοῦντο.

5 § Ἄλλως. Τὸν Ἰσθμικὸν ἀγῶνα τεθῆναι φασὶ δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἰνὼ ὑπὸ Ἀθάμαντος ἀναιρεθῆναι μέλλουσα, κατὰ μανίαν προανηρημένου τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Λεάρχου, καὶ αὐτὴ μανεῖσα, τὸν λοιπὸν παῖδα Μελικέρτην ὑπράσασα διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρικοῦ φυγοῦσα καὶ στᾶσα ἐπὶ τῆς καλου-
10 μένης Μολουρίδος πέτρας ἤλατο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. αὐτοὺς μὲν οὖν λόγος ἔχει ἀποτεθεῶσθαι, καὶ τὴν μὲν μετωνομάσθαι ἀντὶ Ἰνοῦς Λευκοθέαν, τὸν δὲ ἀντὶ Μελικέρτου Παλαίμονα· τὸ δὲ τοῦ παιδὸς σῶμα ἐκχομισθὲν ὑπὸ δελφίνου εἰς τὸν Ἰσθμὸν εὔρεε Σίσυφος ὁ τότε τῆς Κορίνθου
15 βασιλεύων καὶ ἔθαψε διὰ τὴν συγγένειαν· ἦν γὰρ Ἀθάμαντος παῖς. § ἕτεροι δέ· Σίσυφός τε καὶ Ἀθάμας Αἰόλου παῖδες τοῦ Διός. ἐκάλεσαν δὲ τὸν ἀγῶνα Ἰσθμια ἀπὸ τοῦ διείργοντος τὰς δύο θαλάσσας Ἰσθμοῦ. στέφος δὲ ἐστὶ τοῦ ἀγῶνος πίτυς· τὸ δὲ ἀνέκαθεν σέλινα καὶ αὐτοῦ ἦν ὁ στέφανος.

20 § Ἄλλως. Τὰ Ἰσθμια ἄγεται ἐπὶ τῷ Μελικέρτῃ. Ἀθά-

φασὶν Drfsw. — 22. 23 κακεῖθεν — λαμβάνοντες ex B D addidi; de B non notavi. — 23 ὅπερ] ὥσπερ D.

1 γλαυκοῦς D. — δέ σε τίκτε cum optimis codicibus nunc apud Homerum legitur. — 3 τῆς om. D, habet Tzetzes ad Lycophr. v. 229. — schoiounntias B B Drfsw, non Tzetzes. — 5 ἄλλως om. B in spatio. — τὸν τῶν ἰσθμιοικῶν ἀγ. D. — Ἰσθμιακόν edd. — τεθῆναι φασὶν B, τεθῆναι φασὶ Drfsw. — 6 ὑπὸ] ἀπὸ rfswh, ὑπο B. — 7 Κλεάρχου B B, unde Athamantis filius Κλέαρχος audit apud Tzetam ad Lycophr. 229; conf. Κλέαρχον, τὸν παρὰ τισι Λέαρχον apud eundem ad Lycophr. 29. — 8 τερανείας D. — 10 ἤλατο D, ἤλλετο B B et edd. — 11 οὖν ὁ λόγος D. — 12 μετωνομάσθαι D. — 16 παῖδες om. D. — 17. 18 διείργεσθαι τ. δ. θ. δι' Ἰσθμοῦ B B et edd. (θάλασσας B). — 20 Τὰ Ἰσθμια ἄγεται (om. ἐπὶ) τῷ Μελικέρτῃ (punctum om.) ex D addidi.

μαντος μανέντος διὰ χόλον τῆς Ἥρας καὶ σφάξαντος ἕνα τῶν
 παίδων τὸν Λεάρχον, μέλλοντος δὲ ἅμα εἰς ζέοντα λέβητα
 βαλεῖν καὶ τὸν Μελικέρτην, προλαβοῦσα ἡ Ἰνὼ κλέπτει· διω-
 κομένη δὲ ἄλλεται εἰς θάλασσαν μετὰ τοῦ παιδός· Νηρεῖδες δὲ
 5 αὐτὴν ἔσωσαν, αἱ καὶ θεὸν αὐτὴν ἐποίησαν· φανεῖσα δὲ μία
 τῷ Σισύφῳ εἶπεν ἄγειν τὸν ἀγῶνα. ἐσιωπήθη δὲ πρὸς χρόνον
 διὰ τοὺς ληστάς, Θησεὺς δὲ ἐλθὼν ἐκάθηρε τοὺς τόπους καὶ
 ἤγε δεύτερον.

2 μέλλοντα D. — ζέοντα ex D addidi, et legisse videtur
 Tzetzes, qui quod in prima hypothesis legitur εἶτα ἡ μήτηρ αὐτοῦ
 καθῆκεν αὐτὸν εἰς λέβητα ὕδατος ζεστοῦ sic reddidit (ad Lycophr.
 v. 229): εἶτα καὶ Ἰνὼ μανεῖσα ἐφῆκεν αὐτὸν εἰς ζέοντα λέβητα. —
 3 καὶ omm. B^B et edd., habuit Tzetzes: ἔτεροι δὲ φασιν ὅτι ὁ
 Ἀθάμας ἔμελλε βαλεῖν καὶ τὸν Παλαίμωνα εἰς λέβητα. — προσλα-
 βοῦσα D, . . . λαβοῦσα perforata charta B, τοῦτον λαβοῦσα B.
 — 6 τῷ om. D. — εἶπε τὸν ἀγῶνα ἄγειν D. — δὲ om. D. —
 7 δὲ om. D. — ἐκάθηρε BD.

Ἐπίνικοι Ἰσθμιονίκαις.

Ἡροδότῳ Θηβαίῳ Ἀρματι. Ὡιδὴ α'.

Τῆς πρώτης ᾠδῆς τῶν Ἰσθμίων ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος
 κώλων ἑπτὰ. Τὸ α' ἐγκωμολογικόν. Τὸ β' ἐγκωμολογικὸν
 5 παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν. Τὸ γ' ἱαμβέλεος τὴν τελευ-
 ταίαν συλλαβὴν μετατιθεῖς ἐπὶ τὴν ἄρχουσαν. γεγένηται δὲ καὶ
 παρὰ τὸ Σαπφικόν, συστεῖλαν τὴν παρατέλευτον, πλεονάσαν
 μετὰ συλλαβῇ. Τὸ δ' ὁμοιον τῷ β'. Τὸ ε' προσοδικόν. Τὸ ς'
 Πενδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ πλεονάσαν χοριάμβῳ καὶ συστεῖλαν
 0 τὴν παρατέλευτον. Τὸ ζ' Εὐριπίδειον.

Ἡ ἐπῳδὸς κώλων ἔνδεκα. Τὸ α' ἱαμβέλεος, ἡ πεντά-
 μετρον καταληκτικὸν δακτυλικόν. Τὸ β' ἱαμβικὸν μονόμετρον
 καταληκτικὸν δύο συλλαβαῖς. Τὸ γ' δακτυλικὸν τρίμετρον
 ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δακτυλικὸν τετράμετρον βουκολικόν. Τὸ ε'

Titulum ego addidi, et deleui inscriptionem in edd. obviam:
 περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ πρώτου (τοῦ
 δευτέρου rs) τῶν ἰσθμίων εἶδους et περὶ τῆς ἐπῳδῆς (ἐπῳδοῦ a)
 αὐτοῦ. — 3 τῆς πρ. τ. Ἰσθμίων ᾠδῆς edd. — ἡ μὲν στρ. D. —
 καὶ ἡ ἀντ. B. — 4 κώλων ἐστὶν ἑπτὰ D. — 6 μετατιθέμενον edd.
 — ἐπὶ τῆς ἀρχούσης B. — γεγένηται D. — καὶ om. B. — 7 τὴν
 περὶ τελευτῶν πλεονᾶσαν D. — 8 μίαν συλλαβὴν BB et edd., corr.
 etiam Pauw p. 337. — ὁμοίως ἐστὶ τῷ D. — προσοδικόν D,
 προσοδικόν B. — 9 ἐκ Σαπφ. om. D. — πλεονᾶσαν D. — 10 τὴν|
 τὸν D. — Post παρατέλευτον f addit in marg.: ὁμοιον τῷ ἀμφι-
 λειπεῖ λεγομένῳ, πλὴν ὅτι ὁ παρατέλευτος τρύχειος ἀντὶ ἱάμβου. —
 11 ἡ δὲ ἐπ. D. — κ. ἐστὶν ἰα' D. — 12. 13 »Metricus ἱαμβικὸν
 μονόμετρον καταληκτικὸν δύο συλλαβαῖς: Illud καταληκτικὸν δύο
 συλλαβαῖς huc non pertinet, et referendum ad praecedens ἡ πεντά-
 μετρον καταληκτικὸν δακτυλικόν: Multa in his corrupta et turbata.«
 Pauw p. 338. — 13. 14 τρίμ. ἀκατ. τὸ δ' δακτ. om. D.

δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ζ' τροχαϊκόν, ἢ ἐπίτριτος. Τὸ ζ'
 ἱαμβέλεγος. Τὸ η' ἱαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ θ' ὅμοιον τῷ
 Τὶς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ ι' προσοδικὸν ἐνδεκάσημον ἐν-
 δέον συλλαβῇ τοῦ Ἀρχιλοχείου ἢ τοῦ Ἐρασμονίδη Χαρίλαε.
 5 Τὸ ια' Στησιγόρειον.

Γέγραφε τὴν ᾠδὴν Ἡροδότῳ τῷ Θηβαίῳ, τινὲς δὲ Ὀρχο-
 μενίῳ. βέλτιον δὲ Θηβαίῳ ἐπιγεγράφθαι· καὶ γὰρ ταῖς Θήβαις
 προσδιαλέγεται. καὶ ἐξῆς (v. 11 vg.) δὲ φησιν· Ἐπεὶ στεφάνους
 ἐξ ὧπασε Κάδμου στρατῷ, τουτέστι τοῖς Θηβαίοις. καὶ πάλιν

1 πενθημιμερές] τρίμετρον coni. Pauw p. 338. — In f libri
 margine post ἐπίτριτος additur: ἢ καὶ ἐπιωνικὸν δόμετρον ὑπερ-
 κατάληκτον. τὸ μέντοι ε'. καὶ τὸ ζ'. παρὰ τοῖς ἄλλοις οὕτω διή-
 ρηται, ὥστε τὸ μὲν ε'. εἶναι δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτι-
 κόν. τὸ δὲ ζ'. δόμετρον ἐπιχοριαμβικόν. Confer etiam Pauwium
 p. 338. 339: »Metricus τροχαϊκὸν ἢ ἐπίτριτος: Locus est vel cor-
 ruptus vel mutilus, et scribendum vel τροχαϊκὸν ἐπίτριτον vel τρο-
 χαϊκὸν ἢ ἐπίτριτος σὺν χοριάμβῳ. Prius Trochaicum Hephthemimeres
 designat; posterius Epichoriambicum Dimetrum Acatalectum cum
 Syzygia Trochaica ἐπτασήμεν, seu Epitrito secundo.« — 3 προ-
 σοδικὸν D. — In B post προσοδικὸν vocabulum trium litterarum
 (δέον?) deletum esse notavi, erit id quod in B inter προσοδ. et
 ἐνδεκ. legitur ἄμα. — »Metricus προσοδικὸν ἐνδεκάσημον, ἐνδέον
 συλλαβῇ, τοῦ Ἀρχιλοχείου. ἢ τοῦ, Ἐρασμονίδη Χαρίλαε: προσοδικὸν
 ἐνδέον est λατα Λακεδαιμόνι καὶ, quia Paeon secundus est pro
 Ionico: Θη syllaba accedens ex Archiloeo; et ista syllaba fit
 ipsum Archiloeum: συλλαβῇ igitur pro σὺν συλλαβῇ: In Anti-
 theticis est ipse Ionicus, et sic πληρὲς ibi προσοδικὸν δωδεκάσημον
 cum syllaba: Variatio licita et alibi iam observata.« Pauw p. 339.
 — 6 Lemma περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ. Ἡροδότῳ Θηβαίῳ additur
 in rfs w, Ἡρ. Θηβαίῳ in ha. — γέγραπται ἢ ᾠδὴ edd., non male.
 — 7 δὲ ex [B] B D addidi. — ἐπισυγγεγράφθαι δηβ. D. — 8 δὲ
 φησὶν rfs w. — 9 ἐξ] ἐξ D. — In textu nunc ὧπασεν editur. —
 ταῖς θηβαίοις D.

περὶ αὐτοῦ λέγων φησί (v. 96 vg.)· Τιμὰν ἑπταπύλοις θήβαισι
 τεύχοντα. τὸ δὲ ἑξαπατήσαν τοὺς γράφοντας Ὅρχομενίῳ ἐστὶ
 τὸ Ὅρχομενοῖο πατρώαν ἄρουραν (v. 51 vg.). πρὸς δ' φησιν
 ὁ Δίδυμος, ὅτι εἰκὸς ἐστὶ τὸν πατέρα Ἡροδότου Ἀσωπόδωρον
 5 διὰ τινὰς πολιτικὰς στάσεις εἰς τὸν Ὅρχομενὸν μεταστάντα
 ὕστερόν τε εἰς Θήβας κατελθόντα ἐπίτιμον γενέσθαι. τοῦτο
 γοῦν καὶ τὸν Πίνδαρον αἰνιττόμενον φάναι (v. 52 vg.)· Ἄ νιν
 ἔρειδόμενον ναυαγίαις ἐξ ἀμετρήτης ἄλδς ἐν χροῦεσσα δέξατο
 συντυχίᾳ. ναυαγίαν γὰρ εἶπε τὴν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὸν
 10 Ὅρχομενὸν φυγὴν. § Ἄλλως. οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν παιᾶνα ἠξίου
 τὸν ποιητὴν γράφαι. ἀρξαμένου οὖν γράφειν ἐκείνοις ἐπῆλθεν
 ἡ νίκη Ἡροδότου Θηβαίου πολίτου, εἰς ὃν προέκρινε μᾶλλον
 σκέψασθαι, ἀναβαλλόμενος τὸ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν Κείων. διὰ καὶ
 τὴν εἰσβολὴν πεποιήται τοῦ ἐπινίκου ὁ Πίνδαρος, συγγνῶναι
 15 παρακαλῶν τὴν Δῆλον αὐτῷ προουργιαιότερον θεμένῳ τὴν πα-
 τριδα τὰς Θήβας, διὰ τὸ Ἡροδότῳ βούλεσθαι τὸν ἐπινίκον
 συντάξαι Θηβαίῳ ὄντι. § μέλλοντος γὰρ Κείοις γράφειν προ-
 σωδιακὸν παιᾶνα καὶ ὑπογύου ὄντος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔδδει
 συντετελέσθαι τὸ ποίημα τὸ Δηλιακόν, ἔτι περὶ τὴν γραφὴν

1 φησὶν B. — 1. 2 θήβαις τεύχονται D. — 2 ἑξαπατήσαι
 D. — γράφοντας] ἐπιγράφοντας? — ἔστι [B]BDrfswh. —
 3 In textu Ὅρχομενοῖο τε π. ἄρ. legitur. — πρῶον pro πατρώαν
 (πρῶαν etiam in textu) D. — πρὸς δς φησὶ r, πρὸς ὃν φησὶ sw,
 πρὸς ὃν φησι h; φησι etiam a. — 4 ὁ omm. BḂ et edd. — ἐστὶ om. D.
 — ἀσωπόδωρον D. — 6 ὕστερον τὲ B. — τε ἐς B. — 7 φᾶναι B. —
 8 ἑξαμετρ. D. — ἐν om. D. — χροῦεσσα [B]BDr. — 10 δηλιακὴν
 παιᾶνα D. — 11 ἀρχομένου BḂ et edd. — 12 πολίτης D. —
 13 ἀναβαλλομένου D. — τὸ τῆς θεοῦ [B?] et edd. (non B), et
 »aut τοῦ θεοῦ (Apollinis, cui maxime paeanes offeruntur) aut τῆς
 Δῆλου scribendum, et me iudice posterius« annotavit iam Boeckh.
 — 14 ἐπινικίου ha. — 15 προῦργ. B. — 15. 16 Δ. προουργιαιότερον γὰρ
 αὐτῷ τὴν πατρίδα τὰς Θήβας εἶναι· διὰ τὸ D. — τῇν] τὴν B. —
 17 μέλλοντι D. — 17. 18 προσωδιακὸν B. — 18 παιᾶνα] ἀγῶνα ἢ
 παιᾶνα D. — 19 παρὰ τὴν D.

ἀσχολούμενος μεταξὺ Ἡροδότου Θηβαίου ὄντος καὶ νικήσαντος τὰ Ἰσθμια, ἐάσας ἀσυμπέραστον τὸ εἰς Ἀῆλον ποίημα συντάττει τῷ Ἡροδότῳ τὸν ἐπίνικον. τὰ δὲ Ἰσθμια διὰ τριετηρίδος ἄγεται.

- 5 1. Μᾶτερ ἐμά] καθίστησι τὸν λόγον πρὸς τὴν Θήβην, παρόσον καὶ ὁ Πίνδαρος Θηβαῖος. τοῦτο γὰρ τὸ πρὸς τὸν Ἡρόδοτον δίκαιον καὶ τῶν ἐν χερσὶν ἀφέμενον παρέδωκε τῆς τοῦ ἐπινίκου γραφῆς φροντίσαι. ἐν ταῦτῳ δὲ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς τὴν ἡρωίδα, ἀφ' ἧς ἡ πόλις καλεῖται, τοὺς
10 λόγους ποιῆται· ἡ γὰρ χρύσασπις ἐπὶ τῆς ἡρωίδος, ἦν Ἀσωποῦ καὶ Μετώπης τῆς Λάδωνός φασι εἶναι. § ὁ δὲ νοῦς· ὦ Θήβη ἐμὴ μήτερ, τὸ σὸν πρῶγμα καὶ πάσης ἀσχολίας κρεῖσσον προτίθηναι καὶ κρίνω. μηδαμῶς μοι ἡ τραχεῖα καὶ πετρώδης Ἀῆλος νεμεσήσειεν, ἐφ' ἧ νῦν πᾶς ἔγκειμαι. τί βέλτιον ἢ

3 τὰ Ἰσθμια δὲ B^B et edd. — διατρίετ. D. — 5 Ante schol. ad v. 1 in rfs w extat inscriptio: Ἐξήγησις παλαιὰ πάντο ὠφέλιμος. — In B^BDrfsw h verba καθίστησι τὸν λόγον πρὸς τὴν Θήβην post τὸν Ἡρόδοτον δίκαιον inserta leguntur. — 6 παρόσου B. — τὸ om. D. — 7 χερσὶ D. — ἀφέμενος B. — καὶ post παρέδωκε Boeckh delevit. — 8 ταυτῷ BDrfsw h. — 10 τῆς om. B. — ἡρωίδος r. — 11 λάδωνος φασὶν rfs w, λάδωνος φησὶν D. — εἶναι ex D addidi. — 12 καὶ post πρῶγμα ex D est. — 14 νεμεσήσει D. — In textu ex codd. vett. ἐν ᾧ editur, ἐφ' ᾧ coni. Rauchenstein, »quod paraphrasis commendat« iudice Bergkio. Praeterea Bergk et Hartung τέταμαι pro κέχυμαι scribendum esse coniecerunt, ille quidem »collato Pyth. XI 54 ξυναῖσι δ' ἄμφ' ἀρεταῖς τέταμαι, quod schol. ἔγκειμαι interpretatur, quo eodem verbo hic utitur paraphrastes.« Hartungi haec est annotatio: »Schol. ἐφ' ἧ νῦν πᾶς ἔγκειμαι. Ein anderer ἐφ' ἧ νῦν τῇ Ἀῆλῳ τὴν σπουδὴν εἶχον τῆς γραφῆς. Gerade mit denselben Ausdrücken wird unten V. 67 τέταται in den Schol. wiedergegeben: ἐπικεῖται τοῖς ἔργοις καὶ κάμνει· τὸ δὲ τέταται ἀντὶ τοῦ σπεύδει. Darum möchte ich vermuthen, dass auch hier τέταμαι geschrieben stand, indem κέχυμαι in solchem Gebrauche wohl ziemlich ohne Beispiel sein dürfte.« — ἔγκειμαί τι, βέλτιον [B]Drfsw, unde haec Fr. Schmid de Philippo Me-

προσφιλέστερον τοῖς ἀγαθοῖς τῆς ἑαυτῶν πατρίδος; φησί. τὸ γὰρ
κεδνῶν τοκέων ἀντὶ τοῦ τῆς πατρίδος. § χρύσασπι ἀντὶ
τοῦ τιμία κατὰ τὰ ὄπλα· ἐκ δὲ τούτου, ὃ γενναίους ἔχουσα
ἄνδρας.

5 3. Κραναά] τραχεῖα καὶ πετρώδης ἡ νῆσος· ἔστι δὲ μία
τῶν Κυκλάδων κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι
εἰς Δῆλον ἔγραφε Κεῖους, ὥστε καὶ ὑποβαίνων φησὶν (v. 9 vg.).
'Εν Κέῳ ἀμφιρύτῳ.

4. 'Εν ᾧ κέχυμαι] τουτέστιν ἐφ' ἧ νῦν τῇ Δήλῳ τὴν
10 σπουδὴν εἶχον τῆς γραφῆς.

6. Εἰξον, ὃ πολλωνιάς, ἀμφοτέρων τοι χαρίτων
σὺν θεοῖς] δύο χαρίτων· μᾶς μὲν, ὅτι αὐτῇ τὸ ἀσυμπέραστον
γράφει ποίημα, δευτέρας δέ, ὅτι πεισθεῖσα ὑπεχώρησε τῷ νῦν
τοῦ Ἡροδότου ἐγκωμίῳ. § τὸ δὲ ἐξῆς· ὑποχώρησον, ὃ τῷ
15 Ἀπόλλωνι τιμωμένη καὶ τετιμημένη Δήλῃ· ὅτι κατ' αὐτὴν ἐγέ-

lanchthone et Locinero eandem interpunctionem exhibentibus: »De-
cepti, ut apparet, a Scholiaste, qui, si textus eius non corruptus
est, simili prope ratione exponit.« Etiam Oxonn.: »κέχυμαι]
active exponit Schol. legitque cum Ed. Rom. sine interrogatione
κέχυμαι τι, φίλτερον κ. λ.« — τί γὰρ βέλτιον D.

1 προσφιλέστατον BḂDrfswh. — Signum interrogationis
Heyne addidit. — φασί D, φασίν B. — 2 τοῦ ex D addidi. —
Hoc scholium cum praecedenti coniungunt [BḂ] edd. — χρύσασπις
swha. — 3 ἔχουσ' BḂ. — 5 κραναάν D. — ἐστὶ δὲ B. —
6 ἐκ δὲ τούτου B. — 7 κείους D. — ὑπὸ βαίνων D. — 7. 8 φασὶν ἐν
κειῷ D. — 8 ἀμφιρύτῳ D, ἀμφιῤύτῳ BḂ et edd., male, sed videtur
praeterea ἀμφιρύτῳ, quod vett. quoque codd. in textu habent,
scribendum esse. — 9 ᾧ] ἧ BḂ et edd. — ἐφ' ἧ] ἐν ᾧ D. — Hoc
scholium cum praecedenti cohaeret in BḂD et edd. — 11 ὃ
πολλωνιάς D. — ἀμφοτέροις D; in textu ex Boeckhii coniectura
ἀμφοτερᾶν legitur; ἀμφοτέραν ut vid. B in textu. — 12 σὺν
θεοῖς omm. edd. — 13 γράφειν B solus. — ὑπεχώρησεν B. —
14 ἡρωδότου r. — Signum § ego appinxi. — τὸ δ' ἐξῆς BḂrfswh.
— ὑπεχώρησον rfs. — 15 τιμωμένη καὶ om. D.

νετο ὁ θεός· δύο γὰρ χαρίτων ἔνεκεν, συμπραττόντων τῶν
θεῶν παρασκευάσω σοι ὕμνον. ἔνιοι δὲ οὕτως· ἀμφοτέρων
τῶν χαρίτων τὸ τέλος συνζεύξω, καθ' ἣν τε σοὶ χαριστέον ἐστί
καὶ καθ' ἣν τῇ πατρίδι. οἶονεὶ ἀμφοτέρερα ποιήσω, καὶ τὸν
5 Ἀπόλλωνα ἐν ᾧ δεῖ καιρῷ ὑμνήσω καὶ τὸν ἐπίνικον πληρώσω.
τὸ δὲ χορεύων ἀντὶ τοῦ μετὰ χοροῦ ὕμνων, ἐπεὶ οἱ χοροὶ ἀπαγ-
γέλλουσι τὰ ποιήματα ἐν Δήλῳ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. πῶς οὖν
τὸ Δηλιαχὸν ποίημά φησιν ᾄδειν ἐν Κέῳ; μὴ ποτε οὖν προ-
αναλαμβάνοντες ἐν ταῖς πατρίσιν οἱ χορευταὶ ἐμελέτων τὰς
10 φῳὰς καὶ οὕτως ἀπήεσαν. § ἀπὸ οὖν τοῦ παρακολουθοῦντος
τοῖς ὕμνοις τοῦτο φησιν ἀντὶ τοῦ ὕμνων, ὅτι μετὰ χορείας ἐλέ-
γοντο οἱ ὕμνοι.

9. Ἐν Κέῳ ἀμφιρύτα σὺν ποντίοις ἀνδράσιν] ἐν
τῇ Κέῳ τῇ ἐκατέρωθεν περιβρέομένη θαλάσῃ σὺν τοῖς κατὰ
15 τὴν Κέῳ φησί. ποντίους δὲ αὐτοὺς ἔφη ὡς νησιώτας. § τὸ
δὲ ἐξῆς· καὶ τὸν αἵμητον τὰς κόμας Ἀπόλλωνα ὕμνων ἐν τῇ
Κέῳ σὺν τοῖς νησιώταις ἀνδράσι, καὶ τὴν προβεβλημένην καὶ
ὑπὸ θαλάσσης περιοριζομένην τοῦ Ἰσθμοῦ ἐξοχήν. ἐν' ᾗ ὅλον·
ὅτι ὑμνήσω καὶ τὴν Κέῳ καὶ σέ, ὦ Δῆλε, καὶ τὸν Ἰσθμόν. καὶ
20 ὕστερον σοὶ πάλιν τὸν ἐπίνικον ἀποδώσω.

1 ἔνεκα D, ἐν ἐπεὶ B. — 2 ὕμνον] Num μέλος pro τέλος hic
scholiasta legit? — δὲ om. D. — 3 συνζεύξω BB. — καθ' ὅν
D. — τέ σοι Brfsw, τε σοι B. — ἐστὶν B. — 4 καθ' ὅν D. —
οἶονοί rf. — 5 καιροῦ B. — 8 ποίημα φησὶν rfs, ποίημα φασὶν
D. — ᾄγειν ἐν κείῳ D. — 8. 9 πρὸ ἀναλαμβάνοντες D, προαναλα-
βάνον B, idem ex προαναλαμβάνονται B, προαναλαμβάνοντι rfs, w,
προαναλαμβάνοντας ha. — 9 οἱ] οὗ BB, οὗ οἱ edd. — 10 ἐποίησαν
D. — 11 τοῦτο φησὶν D. — 13 κείῳ D. — ἀμφιρόντω BB, ἀμφιρύτῳ
edd. — 13. 14 Verba ἐν τῇ Κ. τ. ἐκ. περιβεβλημένη (sic) θ. σὺν ex D
accesserunt. — 15 φησὶν B. — Addidi § signum. — 18 ἐξοχήν
om. D. — 19 κῶ BBDrfsw. — 20 ἐπίνικον] »Potius ὕμνον
Delo scribendum.« Boeckh.

11. Στεφάνους ἕξ] καταχρηστικώτερον ἀπὸ τῶν πλειό-
νων. § Ἄλλως. ἤτοι ἀριθμητικῶς ἕξ ἢ καταχρηστικώτερον ἐπὶ
πολλῶν.

Ἐπεὶ στεφάνους ἕξ ὥπασε Κάδμου στρατῷ] δια-
5 πορεῖται τίς ἐνεχέρισε τῷ Κάδμου στρατῷ, τουτέστι ταῖς Θή-
βαις, τοὺς στεφάνους. ἔνιοι μὲν οὖν τὸν Ἰσθμὸν ἀκούουσιν,
ὥς ἐξάκεις νενικηκότων τῶν Θηβαίων τὰ Ἰσθμια· ἔνιοι δὲ αὐτὸν
τὸν Ἡρόδοτον· τοῦτον γὰρ ἐξάκεις Ἰσθμια νενικηχέναι Θηβαῖον
ὄντα. τούτων δὲ οὐδέτερον ἐν ταῖς Ἰσθμιακαῖς ἀναγραφαῖς
10 ὁμολόγηται· δι' ἣν αἰτίαν οἱ Ἀριστάρχειοι φιλοῦντες καὶ ἐπὶ
τοῦ νικηφόρου ἐκλαμβάνοντες τὸν λόγον, περισσὴν εἶναι φασὶ
τὴν ἐξ πρόθεσιν ποιητικῇ συνηθείᾳ. τὸ γὰρ ὄλον εἶναι· Ἐπεὶ
ὥπασεν, ὃ ἐστὶ περιεποίησεν· ἄλλως τε οὐκ ἀναγκαῖον ἀριθμὸν
κεῖσθαι· πολλῷ γὰρ μᾶλλον κυθαίνεσθαι τὸν νενικηκότα. Ἀρι-
15 στόδημος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς δασύνων καὶ διαιρῶν τὸ μὲν ἕξ
ἐπὶ τοῦ Ἡροδότου ἀκούει, τὸ δὲ ὥπασεν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος·
προστάτης γὰρ τῶν ἀγώνων ὁ θεός. ἕξ οὖν προνοία φησὶ τοῦ
θεοῦ νενικηχέναι τὸν Ἡρόδοτον, οὐκ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, ἀλλὰ
συμμίختους, οὓς καὶ αὐτὸν ἐπικέγειν Πίνδαρον (v. 79 vg.), ἐν
20 μὲν Θήβαις Ἰολαία ἢ Ἡράκλεια, ἐν δὲ Ὀρχομενῷ Μινύεια, ἐν
δὲ Εὐβοίᾳ Βασίλεια, ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ Πρωτεσιλαία, καὶ ἐν

1 ἀπὸ] ἐπὶ? — 4 ὥπασαν D, ὥπασε pro ὥπασεν codd. etiam
in textu. — 7 ἐξάκεις Boeckh edidit pro ἕξ. — 10. 11 φ. κ. συντι-
θέντες ἐξώπασεν, ἐπὶ α, hac nota addita: »Addidi verba συντι-
θέντες ἐξώπασεν postulante sententia. Opposita infra sunt: δα-
σύνων καὶ διαιρῶν.« — 11 ἐκλαμβάνονται B B et edd. — εἶναι
φασὶ D, εἶναι λέγοντες B B et edd. — 12 ἕξ] ἕξ D. — 13 ἄλλως
τε] »Videtur aliquid deesse.« Boeckh. — οὐκ] οὐ κατ' B B. —
17 ἀγώνων] ὕμνων D. — ὁ θεός, ἐξ οὗ pr. edd., ὁ θεός, ἐφ' οὗ
ἐξ οὗ B, et in B libro ἐφ' οὗ (?) ante ἐξ οὗ deletum esse notavi.
— πρόνοια B ante corr. — 18 Ἰσθμιακοὺς edd. — 20 ἰολαία
B B Drfs wh. — δὲ om. B. — 21 πρωτεσιλαία B B Drfs wh.

Ἰσθμῷ νῦν, καὶ ἄλλους δὲ περιχώρους, οὓς διὰ μακρῶν παρηλθεν ὁ Πινδαρος.

13. Ἐν ᾧ, τῇ Θήβῃ, καὶ καιριωτάτην ἑαυτῷ τῶν πατρίων εἰσβολὴν παρῆσχετο.

5 15. Θρασεῖται] συλληπτικὸς ὁ τρόπος· εἰς γὰρ ἦν ὁ Γηρυόνοῦ κύων. Ἡσίοδος εἶπεν (Theog. 309)· Ὀρθον μὲν πρῶτον, εἰς τὸ αὐτό. § ἔθος τῷ Πινδάρῳ πρὸς τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον καὶ τὰς ἱστορίας βιάζεσθαι ἐνὸς γὰρ ὄντος τοῦ Γηρυόνοῦ κυνός, ὥς γε καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ (Theog. 293)·

10 Ὀρθον τε κτείνας καὶ βουκόλον Εὐρυτρίωνα·
αὐτὸς τῷ πληθυντικῷ καταχρησάμενος κύνες φησί. καὶ μήποτε ἀνάξιον Ἡρακλέος ἡγήσατο πρὸς ἄθλον καὶ κατόρθωμα τοῦ ἥρωος ἀντιπαρατάξαι τὸν κύνα.

17. Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων] ἀλλ' ἐγὼ τῷ Ἡρο-
15 δότῳ κατασκευάζων τὸ μὲν ὕμνον, ὅτι τεδρίππῳ αὐτὸς ἀγωνι-

1 περιχώρους scripsi pro περιχωρίους (περὶ χωρίους D). — οὓς δὲ μακρῶ D. — 3 ἐν ᾧ om. D. — Θήβῃ. καιρ. Bῤ et edd. — τῶ πατρίῳ D. — 5 θρασεῖται r. — ἦν om. D. — 5. 6 ὀγκρύνου D. — 6 ἦσ. μὲν εἶπεν D. — 6. 7 πρῶτον: — εἰς αὐτό. ἔθος D, πρῶτον. εἰς τὸν αὐτὸν ἔθος B. — Paragraphi signum ego addidi. — ἔθος] ἄκος edd., cum quid in B scriptum extet, vix dispici possit; »ἔθος?« Boeckh in notis. — 10 εὐρυτρίωνα Bῤrs. — 11 αὐτὸς] ὥστε Bῤ et edd. — κύνες D. — 12 Ἡρακλέους scripsi pro Ἡρακλέους. — 14 τεύχων om. D. — 15 τὸ μὲν] τὸν μὲν edd., sed τὸ μὲν ἄρματι τεδρίππῳ γέρας est etiam in textu, quem presse secutus τὸ μὲν ὕμνον scholiasta maluit quam ὕμνον τὸ μὲν scribere, quod Wiskemann p. 23 proposuit, qui praeterea hos scholiastas νομάσαντι θέλω pro νομάσαντ' ἐθέλω in textu legisse non sine causa suspicatus est. Longe aliter Hartung: »Die Schol. haben nicht alles so gelesen wie es uns überliefert ist: davon zeugt unter anderem folgendes Schol.: ἀνία — νομάσαντ' ἐθέλω· ἐλλείπει διὰ τὸ νομαῖσθαι. Es scheint der Erklärer las νομαῖσθαι, und erklärte diesen Infinitiv mittelst ausgelassener Präposition διὰ. Ein anderer, welcher schreibt ἐγὼ δὲ τὸ μέλος τῷ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν τι καθύσον ἐνίκησε, τὸ δέ τι καθὼ αὐτὸς ἡνίχθησεν lässt,

σάμενος δι' ἑαυτοῦ ἐνίκησε· τὸ δέ, ὅτι καὶ ἱπποτρόφησεν, αὐτὸν βούλομαι ἐφαρμόσαι ἢ Κάστορος ἢ Ἰολάου ὕμνῳ. § ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· τὸν Ἡρόδοτον ἱπποτροφῆσαντα καὶ δι'

im Verein mit dem vorhergenannten, folgende Schreibung errathen: τεύχων μέλος, ἄρματι τεθρίπῳ γέρας (d. h. τὸ μὲν τι καθόσον ἐνίκησε) ἀνία τ' ἄλλοτρίαις ἐν χερσὶν οὐ νομᾶσθ', ἐθέλω (d. h. τὸ δέ τι καθὼ αὐτὸς ἡνύχῃσεν). Aehnlich lautet ein drittes Schol.: ἀλλ' ἐγὼ τῷ Ἡροδότῳ κατασκευάζων τὸν [μὲν] ὕμνον (d. h. τεύχων μέλος, das μὲν aber ist ohne Zweifel zu streichen) ὅτι τεθρίπῳ αὐτὸς ἀγωνισάμενος δι' ἑαυτοῦ ἐνίκησε. Dieser Erklärer fasst den Sinn der beiden Sätze in einen Satz zusammen: ὅτι τεθρίπῳ αὐτὸς ἀγ. δι' ἑαυτοῦ ἐνίχ. Daraus folgt 1) dass er, wie schon gesagt, nicht τὸν μὲν ὕμνον in seiner Interpretation geschrieben haben kann, sondern dieses μὲν von einem andern hinein-gesetzt sein muss. 2) Dass die folgenden Worte, welche den Gedanken wiederholen dass Herodotos die Rosse und den Wagen gestellt habe, nicht zu seiner Interpretation gehören. Dieselben lauten also: τὸ δέ ὅτι καὶ ἱπποτρόφησεν, αὐτὸν βούλομαι ἐφαρμόσαι ἢ Κάστορος ἢ Ἰολάου ὕμνῳ. Was aus diesem zweiten, verstümmelten Schol. zu machen sei, erkennt man aus folgendem Schol.: ὃ δὲ λέγει . . . κατὰ τὸν ἀγῶνα . . . Man kann uns einwenden, dass wir zu viel aus den Schol. geschlossen haben, namentlich nicht berechtigt gewesen seien zu der Annahme, dass τεύχων μέλος geschrieben stand, indem die Interpretationen ἐγὼ δὲ μέλος τεύχων und κατασκευάζων ὕμνον nur die Paraphrasis des τεύχων γέρας sein können. Dagegen ist zu sagen 1) dass der Begriff γέρας in diesen Schol. durch ἐνίκησε wiedergegeben ist, und dass die Schol. wenn sie unter dem γέρας das Lied des Dichters unmittelbar verstanden wissen wollten, diesen Sinn durch irgend einen Zusatz hätten andeuten müssen. . . . Was nun das τὸ μὲν betrifft, so finde ich in den Schol. nichts was zu dessen Bestätigung diene: denn das τὸ μὲν τι und τὸ δέ τι des zuerst angeführten Schol. soll nur zur Erklärung des τέ in der seltsamen Lesart ἀνία τέ dienen.« — ὕμνῳ D.

1 δι' ἑαυτὸν B. — 1. 2 ἱπποτρόφησεν, ὅτι καὶ οὕτως αὐτὸν ἐφαρμόσαι βούλομαι ἢ x. D. — 2 ἐφαρμόξαι pro ἐναρμ. scholiastam legisse putant Bergk et Mommsen. — Signum § ego addidi. — 3 τοιοῦτον ἐστὶ D.

ἑαυτοῦ ἀγωνισάμενον καὶ νενικηκότα ὁμοίως Κάστορι καὶ Ἰολάῳ
ἀνυμνήσαιμι. διὰ τούτων δὲ συνίστησιν, ὅτι αὐτὸς ἡνίοχῃσεν ὁ
Ῥοδότος κατὰ τὸν ἀγῶνα. § ὁ δὲ λόγος· ἐγὼ δὲ τὸ μέλος
τῷ Ῥοδότῳ τεύχων τὸ μὲν τι, καθόσον ἐνίκησε, τὸ δέ τι,
5 καθὼ αὐτὸς ἡνίοχῃσε. § Τὸ μὲν ἄρματι τεθρίπῃ, ὅτι
αὐτὸς ἵπποτρόφῃσε καὶ ἤλασεν.

19. Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω]
ἐλλείπει διὰ τὸ νωμᾶσθαι.

21. Ἡ Καστορεῖφ] ἢ Κάστορος ἵππικου ὄντος.

10 Ἡ Ἰολάου] Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλῆος ἡνίοχος· ἀλλ' εὐρύ-
ματα Πινδάρου ἐν Ὑπορχήμασιν (fragm. 114 Bergk), ὡς εὐρημα
Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει.

23. Κεῖνοι γάρ] εἰ καὶ μὴ ἡ ἱστορία συγχωρεῖ, ἀλλ' οὖν
γε αὐτὸς σχηματίζει τὸν λόγον. ὅταν γὰρ λέγῃ, Κεῖνοι γάρ
15 ἡρώων διφορηλάται, τὴν αἰτίαν αὐτὸς ἐπιφέρει· ἐπεὶ οὗτοι οἱ
ἥρωες διέπρεψαν ἐπὶ ἵππικῇ αὐτοὶ ἡνιοχοῦντες. ἰδίως δὲ ὁ

2 ἀνυμν.] ἀρμόσαιμι BḂ et edd., ἀρμόσαιμι ὕμνῳ coni. Hartung.
— 4 μὲν τι] μέντοι D. — καθόσον] καθόσον αὐτός D. — 5 ἡνίοχῃσε
D, ἵπποτρόφῃσε BḂrfswh, ἡνίοχῃσεν a et ἡνίοχῃσε vel ἵπποτρόπῃσε
coni. etiam Wiskemann p. 23. — 5. 6 Pro ὅτι — ἤλασε (sic D) in
BḂ et edd. minus commode ὡς ἵπποτροφῆσαντα καὶ ἐλάσαντα
legitur. — 7. 8 om. D. — 10 ἢ Ἰολάου in D prioribus adiunctum
est neque lemmatis vice fungitur. — ἡρᾶ D, Ἡρακλέους edd. —

11 πᾶν B. — εὖρ.] καὶ εὖρημα edd. — »Haec immane quantum
corrupta sunt. Scholiastes vult Iolaum auctore Pindaro in Hypor-
chematis invenisse certamen quadrigarum, quem cum Herculis
equis vicisse tradit Pausan. V, 8. idemque inventum etiam Castori
tribui. Igitur correxerim: Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρ. ἡνίοχος· ἄρματα δὲ
αὐτοῦ εὖρημα κατὰ τὰ Πινδάρου etc. Conf. Pind. Pyth. XI extr.
Ξυνωρίδα Castorem invenisse monet Schol. Pyth. V, 6.« Boeckh,
qui hanc coniecturam etiam in fragmentorum collectione p. 604
repetivit. Heyne ἄλλα pro ἄλλ' et περὶ τοῦ Κάστορος coniecit. —
13 ἢ om. B. — 14 ὅτ' ἂν D.

λόγος κατὰ τοῦ Ἰολάου εὐρεθήσεται τοῦ Ἡρακλέους ἡνιόχου,
κατὰ δὲ τοῦ Κάστορος οὐκέτι· ἀλλὰ τὸ χωρὶς συμβεβηκὸς τῷ
Κάστορι καὶ Ἰολάῳ, κατ' ἀμφοτέρων κοινῶς εἴρηκε· Λακεδαι-
μόνιος μὲν γὰρ ὁ Κάστωρ, Θηβαῖος δὲ ὁ Ἰόλαος. καλλίων δὲ
5 ἐστὶν αὕτη ἡ ἐκδοχή, ἵνα ἐπαμφοτερίζοντα τὸν λόγον νοήσωμεν·
ἐκεῖνοι γάρ, Κάστωρ τε καὶ Ἰόλαος, ὑπὲρ πάντας τοὺς ἥρωας
ἄριστοι διαφορῶνται γεγόνασιν.

26. Ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων] κατὰ
τὸ ἐναντίον ἀποδέδωκεν. οὐδεὶς γὰρ ἐν ἄθλοις ἀγώνων τυγχάνει,
10 ἀλλ' ἐν ἀγῶσι τῶν ἄθλων. ἀρχαιοπρεπὴς οὖν καὶ ποιητικώ-
τατος ὁ λόγος, ὥστε καὶ τῶν Ὀμηρικῶν δῆλον (Π. Δ 535).
Ἡ δὲ χασσάμενος πελεμήθη· ἔστι γὰρ πελεμηθεὶς ἀνεχώρησεν.
§ Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι πλείστων ἐφάουσιν ἄθλων,
καὶ τοῖς τρίποσι καὶ λέβησι καὶ ταῖς χρυσαῖς φιάλαις, ἃ ἦν
15 ἔπαθλα τῶν ἀγώνων, τὸν ἑαυτῶν ἐκόσμησαν οἶκον, τῶν τῆς
νίκης στεφάνων μεταλαβόντες.

30. Δύμπει δὲ σαφὴς ἀρετὰ] ἀντὶ τοῦ σαφῶς ἐπιρρή-
ματικῶς. τὸ δὲ ἐξῆς· λάμπει δὲ σαφῶς ἡ ἀρετὴ ἔν τε γυμνι-
κοῖς σταθίοις καὶ ἐν τοῖς τῶν ὀπλιτῶν δρόμοις, ὥς πᾶν ἀγώ-

2 οὐκ ἔτι B. — 4 μὲν om. D. — 4. 5 δὲ ἔστιν D. — 6 τε om. D. —
τὲ καὶ rfs w. — τοὺς ex D addidi. — 7 διαφορῶνται Boeckh addidit. —
8 θίγον πλ. ἀγ. ex D addidi. — 9 ἀποδέδωκε D, ἀπέδωκεν BB et
edd. — 10 ἀλλ' pro ἡ Boeckh. — ἀρχαιο deest in B in quinque
litterarum spatio, add. m. rec. saec. XVIII ut vid., in margine;
ἀρχαιοπρ. rf. — 11 ὥστε κατὰ τὸ Ὀμηρικόν BB et edd. — 12 Ὁ
δ' scripsi pro ὁ δ'. — χασσάμενος [B]B rfs w, χασσεύμενος D. —
πολεμήθη D et codd. GL apud Homerum. — πολεμηθεὶς D. —
ἀνεχώρησε B. — 13 καὶ post ἀντὶ τοῦ om. D. — ἀέθλων B. —
14 καὶ λάβησι D, omm. BB et edd. — 15 ἔπαθλον D. — τὸν
ἑαυτῶν B. — οἶκον ἐκόσμη. D. — 17 δὲ om. B. — ἀρετῇ B. —
ἀντὶ τοῦ Kayser addidit, Lectt. Pindd. p. 89. — 18 fort. ἡ
αὐτῶν ἀρετὴ (ἀρετὰ . . σφίσι Pind.) scribendum est. — 19 τῶν
om. D.

νισμα τούτων ἀγωνισαμένων. συλληπτικῶ δὲ χέχρηται τῷ σχήματι· ἐν γὰρ τῷ ἐπὶ Πελῖα ἀγῶνι ὁ Ἰόλαος τὸν ὀπλίτην νικᾷ, ὃ κοινὸν ἐπ' ἀμφοτέρων ἔθηκεν· ὁ δὲ Κάστωρ τὰ δευτερεῖα ἔλαβε δισκέων καὶ ἀκοντίζων, καὶ τοῦτο κοινὸν ἔταξε. 5 τὸ δὲ οἷα θανμαστικῶς ὅποιοι γὰρ ἦσαν ἀκοντίζοντες τὰ δόρατα.

33. Ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς] ἄς ἀποτομάδας καλοῦσι, παρόσον οἱ ἀρχαῖοι τοῖς νικῶσιν ἀκοντίῳ τοσοῦτον ἀπετέμνοντο τῆς γῆς ἔπαθλον, ὅσον ὁ νικηφόρος ἠδύνατο βαλεῖν.

1 ἐπὶ συλλ. D, ἐπισυλληπτικῶ BBrfsw. — 3 δ] ἦ D, ὃν edd. — ἐπ' ἀμφοτέροις B. — 4 ἔλαβεν B. — 5 ὅποια BBrfsw, ὁποία h. — ἦσαν] ἔσαν a Schneiderum secutus. — 6 δόρατα] »Schol. αἰχμᾶς (pro αἰχμαῖς) legisse ex paraphrasi non satis tuto colligas, hoc ipsum αἰχμᾶς [ex schol. ut ait] edidit Hartung.« Bergk. Etiam Kayser (Lectt. Pindd. p. 89) αἰχμᾶς scholiastam legisse dixit, adstipulantibus Schneidewino et Mommseno. — δόρατα] »Sequebantur verba: καὶ λιθίνοις ὅποτε δίσκοις ἔεν, lemma scholii vs. 34. male h. l. illatum. Quippe illa, ἃ ἀποτομάδας καλοῦσι: cet. coniungenda sunt cum praegresso δόρατα. Hesychius: ἀποτομάδα· σχίζαν, καὶ ἀκόντιον πεντάθλου. Pollux III 151 καὶ τὸ ἀκόντιον τῶν πεντάθλων καλεῖται ἀποτομάς, ut libri habent pro vulgato ἀποτομέης. Eidem X, 64 inter instrumenta gymnasiorum recensentur δίσκοι καὶ ἀποτομάδες. Etym. M. Ἀποτομή· ἀκόντιον μικρόν etc. Haec vero iam interpretibus Hesychii commemorata satis confutant Valckenarii ad Ammon. p. 61. commentum, qui et proposita coniectura ἔργμα τι κεῖτο τέλος Pindarum corrumpit, et hoc ἔργμα, quod circumscriptum praemium, nimirum agri portionem victori attributam male interpretaretur, per ἀποτομάδας explicari censet, ut adeo ἀποτομάδας iaculatorum praemia habuerit.« Boeckh. A verbis x. ὅποτε λ. δ. ἔεν novum scholium incipit in codd. et vel hac causa vetamur haec verba praecedenti scholio attribuere. Cum praeterea ἄς pro ἃ in codd. scriptum extet satius duxi verbis ἄς ἀποτομάδας etc. ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς lemma praefigere. — 9 λαβεῖν ἠδύναντο D.

34. Καὶ λιθίνους ὁπότε δίσκοις ἔεν] καὶ Ὀμηρος (Od. # 190).

Βόμβησεν δὲ λίθος, κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ.

35. Οὐ γὰρ ἦν πένταθλον, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστω] οὐκ
5 ἦν, φησί, τότε ὁ πένταθλος ἀγών, τὸ ἐκ πέντε ἀγωνισμάτων
συνεστηκὸς ἄθλημα. κατ' ἰδίαν δὲ ἐκάστω τέλος ὑφειστήκει.
τέλος δὲ λέγει ἦτοι τὸ νικηφορῆσαι, ἢ τὸν ἐφ' ἐκάστω τιθέμενον
στέφανον. § Ἄλλως ἀλλὰ καὶ καθ' ἐν ἡγωνίζοντο.
τὰ δὲ πέντε ἀγωνίσματα, ἃ αὐθις εἰς πένταθλον συνεμίχθη,
10 ἄλμα, δίσκος, ἀκόντιον, δρόμος, πάλη. § ἢ οὕτως. τὸ ἐξῆς.
οὐπω γὰρ ἦν ἐπὶ Κάστορος καὶ Ἰολάου τὸ πένταθλον, ἀλλὰ
διαλελυμένως ἐφ' ἐκάστω ἀγωνίσματι καὶ ὁ στέφανος ἦν. τὸ
δὲ κεῖτο τέλος, ἀντὶ τοῦ ἦν ἰδιάζων καὶ ὁ στέφανος.

1—3 »Lemma huius scholii vulgo notatis ad vs. 30 insertum
legebatur: ipsa vero annotatio, quam huc pertinere vidit Valckenarius,
ad vs. 36. exbat praefixo lemme a me sublato Ἐργματι κεῖτο
τέλος. Conf. Schol. Olymp. XI, 86.« Boeckh. — 3 βόμβησε
Drswh et nonnulli codd. Homeri. — καταδ' D, κατὰ δ' rf. —
4 ἦς et ἦς iunctim D, qui in textu ἦς habet. — ἀλλ' ἐφ' ἐκάστω
ex D addidi. — 5 φησι rfswh. — 6 κατιδίαν rf. — ἐκάστου τ.
ὑφειστήκει D. — 7 ἦτοι ex D est. — 8—10 Ἄλλως — ἢ οὕτως τὸ
ἐξῆς omm. Bβ et edd., qui eorum loco inter πένταθλον et ἀλλὰ
διαλελυμένως insertum habent ὕπερ ἦν ἄλμα, δίσκος, ἀκόντιον, δρό-
μος, πάλη (καὶ πάλη edd.). Post Ἄλλως (v. 8) sic pergit D: ἀντὶ τοῦ
νικήσας ἐν στεφανοῦνται ἀλλὰ καὶ etc., quae expedire non potui. —
9 τὰ δὲ π.] πέντε δὲ D, qui praeterea πέντε pro πένταθλον habet. —
11 οὐπω γὰρ ἦν] Hinc Morellium οὐ γὰρ ἦν πένταθλον ἔτ' (ἔτ' deest
vulgo) in textu edidisse suspicatur Heyne in ed.; etiam Oxonn. ἔτ' illud
ex scholio defendunt. Sed »Quae schol. addunt πω vel τότε, inter-
pretis sunt, quibus non licet uti ad poetae orationem redintegran-
dam.« Bergk. — 12. 13 Post ἦν sequebatur ante Boeckhium
Ἐργματι (ἔργματι B, ἔρματι D) κεῖτο τέλος καὶ Ὀμηρος — ποτὶ
γαίῃ. In B tamen verba καὶ Ὀμηρος — γαίῃ. τὸ δὲ κεῖτο τέλος
desunt haplographica negligentia. — Lemma fortasse ἐφ' ἐκάστω
ἔργματι κεῖτο τέλος scribendum est, nam explicatio ἦν ἰδιάζων ὁ

36. Τῶν ἀθρόοις ἀνδρυσάμενοι] ὦντινων βλαστήμασι καὶ στεφάνοις πλείστοις ἀναδρυσάμενοι τὰς κεφαλὰς ἐνδοξοὶ ὤφθησαν κατὰ τὰς Θήβας καὶ Λακεδαιμόνα. πάλιν δὲ πρὸς τὸ αὐτὸ συγχέρουκε τὸ ἐκατέρω συμβεβηκός, εἰπὼν αὐτοὺς
5 φανῆναι νενικηκότας πέλας τῆς Δίρχης καὶ τοῦ Εὐρώτα· Ἰόλαος μὲν γὰρ παρὰ τῇ Δίρχῃ· ἔστι γὰρ αὕτη Θηβῶν· Κάστωρ δὲ παρὰ Εὐρώτα· οὗτος γὰρ Λακεδαιμόνιος ποταμός.

38. Ῥεέθροισί τε] πρὸς τὸ Εὐρώτα τὸ Ῥεέθροισι ἀκουστέον. ἔδει δὲ ἔκαστον οἰκείως ἐπὶ τῶν ἰδίων χωρίων
10 ἀκοῦσαι.

40. Ἰφικλέος μὲν παῖς] τὸ ἐξῆς· ὁ μὲν τοῦ Ἰφικλέος παῖς Ἰόλαος πολίτης ὢν Θηβαίους, ὁ δὲ τοῦ Τυνδάρεω Κάστωρ ἐν τοῖς Ἑλλήσι τὴν ἐπίδοξον καὶ ὑψηλοτάτην οἰκῶν Λακεδαιμόνα, καὶ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐπίδοξοι ὤφθησαν.

στέφανος ad ommissa verba ἐφ' ἐκάστω ἔργματι spectant. Praeterea M. Schmidt (l. l. p. CXXIV) e scholii verbis διαλελυμένως et ἰδιάζων pro corrupta codicum scriptura οὐ γὰρ ἦν πένταθλον, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστω, coniecit scribendum esse οὐ γὰρ ἦν πένταθλον, ἐὼν δ' ἐφ' ἐκάστω, collato Hesychio ἐά· ἴδια, ἐόν· ἴδιον, et scholiasta ad Apoll. Rhod. IV 1099 [?]: τὸ δὲ πένταθλον οὕτω ἦν, ἀλλ' ἰδιά ἐν ἑκάστω τῶν ἄθλων ἦθλον.

1 ἀναδρυσάμενοι D, omm. BḂ et edd. — βλαστήμασι quod post ἀναδρυσάμενοι legebatur post ὦντινων transposuit, καὶ addidit Boeckh. Hartung vulgatam retinuit, nisi quod στεφάνων pro στεφάνοις scripsit et huius scholiastae testimonio suam coniecturam τῶν ἀθρόοις ἀνδρυσάμενοι στεφάνων (θαμάκεις pro στεφ. vulgo) ἔρνεσιν χαίτας firmari dixit. — 3. 4 πρὸς τὸ αὐτὸ (conf. εἰς τὸ αὐτὸ in scholio ad v. 15) habet D, πρὸς αὐτὸ BḂ et edd., πρὸς ἄμφω vel πρὸς ἀμφοτέρους coni. Boeckh. — 6 γὰρ om. D. — ἔστι δὲ αὕτη BḂ et edd. — θηβῶν αὕτη D. — 7 παρ' D. — 8 Ῥεέθροισί τε D. — πρ. τὸν εὐρώταν τὸ B. — Hic scholiasta Εὐρώτα genitivum esse voluit; alter ad v. 36 fortasse Εὐρώτα legit. — 11 παῖς μὲν D. — 12 θηβαῖος D. — τυνδάρεως D. — 13 οἰκῶν] ὀρῶν D. — 14 καὶ omm. ha. — ἐπίδοξον D.

41. Σπαρτῶν γένει] οἱ γὰρ ὑπὸ Σπαρτῶν ὑπολειφθέντες
οἰκιστὰι τῶν Θηβαίων γεγόνασιν, Ὑπερήνωρ, Χθόνιος, Πέλωρος,
Οὐδαῖος, Ἐχίων.

43. Ὑφίπεδον θεράπνας οἰκέων ἕδος] θεράπνης,
5 τῆς Λακεδαιμόνος· θεράπνη γὰρ κόμη αὐτόθι. τὸ δὲ ὑφίπε-
δον ἕδος δοκεῖ ἐναντίως εἰρησθαι τῷ Ὀμηρικῷ. φησὶ γάρ
(Od. δ 1).

Οἱ δ' ἴξον κοίλην Λακεδαιμόνα κητώεσσαν.
ἀλλ' ἀπολυσόμεθα οὕτως· ὑφίπεδος ἡ Λακεδαιμῶν καθ' ἑαυτήν,
10 κοίλη δὲ ὡς πρὸς τὰς πλησίον πόλεις· ἡ ὑφίπεδον αὐτὴν φησι
διὰ τὰς τῶν οἰκούντων ἀρετὰς τε καὶ εὐδοξίας. § Ἄλλως.
τουτέστι Σπαρτιάτης ὦν· ἡ γὰρ θεράπνη τῆς Σπάρτης. Ἀχαιοὺς
δὲ εἴρηκε τοὺς Σπαρτιάτας, ἐπειδὴ πρότερον οἱ Ἀχαιοὶ τὴν
Σπάρτην ᾤκουν, αἰθις δὲ τῶν Ἡρακλειδῶν μετὰ Δωριέων
15 ἀφικομένων Δωριεῖς προσωνομάσθησαν. § ἰστέον, ὅτι τῆς Λα-
κωνικῆς ἐν θεράπναις τὸ ἱερόν ἐστι τῶν Διοσκούρων.

44. Χαίρετ'· ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι] ὁ λόγος παρὰ
τοῦ Πενδάρου πρὸς τοὺς ἥρωας. τὸ δὲ ἐξῆς· ἰλήκοιτε, ὦ ἥρωες,

1 ὑπὸ τῶν Σπαρτῶν? — 3 ἐχῖος rfswh, ἐχίος BḂDa, ἐχίων f in
marg. Spartorum nomina ex Hellanico haec protulit Schol. Apoll.
Rhod. III 1178: Οὐδαῖος, Χθόνιος, Πέλωρ, Ὑπερήνωρ, Ἐχίων et ad
v. 1185: Οὐδαῖος, Χθόνιος, Πέλωρ, Ἐχίων, Ὑπερήνωρ, unde Er.
Schmidio et Brubachianae editore praeceuntibus Sturz (Hellanici
Lesbii fragmenta, ed. alt. p. 109) etiam apud Pindari scholiastam
Ἐχίων reposuit. Πέλωρος vocatur ille Πέλωρ etiam a Schol. Eurip.
Phoen. 949 et a Pausania 9, 5. p. 719. — 5 θερά^{πν} D, θεράπνα
rell. — 8 οἱ δ' BḂrfswh, οἱ δ' [D?] a. — ἴξον BḂDrfswh cum
codd. AK apud Homerum. — κοίλως D. — κητώεσσαν D. —
10 ὡς] ἡ D. — αὐτὴν φησὶ Drfswh. — 12 τουτέστι om. D. —
13 δὲ add. m. 1. in marg. B. — 16 ἱερόν ἐστὶ BD. — τῶν add.
m. 1. in marg. B. — 17 χαίρετ' om. D. — Ποσ. ex D addidi. —
17. 18 περὶ τοῦ D.

ἐγὼ δὲ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ Ἰσθμῷ τῇ θείᾳ καὶ τῷ Ὀρχηστῶ
τὸν ὕμνον ἐπιμελῶς παρέχων ἐν ταῖς τιμαῖς καὶ τοῖς κατορ-
θώμασι τοῦ νικηφόρου ὑμνήσω τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀσωποδώρου
τὴν εὐδαιμονίαν. Ὀρχηστὸς δὲ τῆς Βοιωτίας χωρίον πάραλον
5 ἀνιερωμένον Ποσειδῶνι, ὡς καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ (II. B 506).

Ὀρχηστὸν θ' ἱερὸν, Ποσειδῆιον ἀγλαὸν ἄλλος.

αἰόνεσσι δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ παράκειται τῇ Ὀρχηστῷ πόλει τῆς
Βοιωτίας ἡ Κωπαῖς λίμνη.

47. Περιστελλῶν ἀοιδᾶν] θεραπεύων τὸν ὕμνον, του-
10 τέστιν ἐπιμελείας καὶ σπουδῆς ἀξιῶν.

51. Ὀρχομενοῖό τε πατρῶαν ἄρουραν] προσεῖρηται,
ὅτι αὐτὸς μὲν Θηβαῖος, ὁ δὲ πατὴρ Ὀρχομενίος. § ἢ οἱ μὲν
τοῦ πατρὸς γονεῖς Ὀρχομενιοί, ὁ δὲ πατὴρ Θηβαῖος διὰ τὸ
ἐκεῖ γεννηθῆναι. § ἢ καὶ Ὀρχομενίος, διὰ τὸ οἶον ὑπὸ μητρὸς
15 δεχθῆναι ἐκπεσόντα· ἢ γὰρ μήτηρ Ὀρχομενία, ὁ δὲ πατὴρ
Θηβαῖος.

52. Ἄ νιν ἐρειδόμενον] φυγαδευσθεὶς γὰρ ὁ Ἀσωπό-
δωρος Θήβηθεν ἐν Ὀρχομενῷ ἐπολιτογραφήθη. § Ἄλλως.
ναυαγήσας ὁ Ἀσωπόδωρος ἐν Ὀρχομενῷ ἐξεβρίφη.

1 καὶ τῇ Ἰσθμῷ] hinc Ποσειδῶνι τ' Ἰσθμῷ particula τε addita
scholiastam legisse suspicatur Bergk improbante Mommseno. —
τῇ Ὀρχ. B. — 6 ποσειδῆιον BBD et codd. ELG apud Homerum,
ποσηδῆιον rfs. — ἄλλος (?) D. — 7 ἀνιόνεσσι D. — τῷ Ὀρχ. B.
— 9. 10 om. D. — 11 ὀρχομενοῖό τε D. — 12 ὅτι ὁ τοιοῦτος
μὲν BBrfsw, ὅτι ὁ Ἡρόδοτος μὲν a. — 12. 13 Verba ὁ δὲ
πατὴρ Ὀρχ. — ὁ δὲ πατὴρ Θηβαῖος om. D. — 14 ἢ ex Boeckhii
coniectura addidi. — 16 Post Θηβαῖος haec leguntur in B: *Τζέτζου· ἄνθρωπε (ἄκουε male Detlefsen legit apud Mommsenum,
Schol. Germ. p. XV) σίγα, μὴ μάτην λαβροστόμει·* Θηβῶν μὲν ἐστὶν
Ὀρχομενός (Ὀρχόμενος B) ἡ πόλις, ἐγκωμίου τρόπῳ δὲ Θηβαῖον
γράφει, quae in B a m. 1. ut videtur, inducta sunt. Eadem ex-
hibent edd., nisi quod ἢ κατὰ τινὰς in eis pro ἄνθρ. σ. μ. μ. λαβρ.
legitur. — 17 ἄ νιν D. — γὰρ om. D. — 18 ἐν Ὀρχ. (om. ἐπο-
λιτογρ. — ἐν Ὀρχ.) ἐξεβρίφη καὶ τὴν πατρῶαν ἄρουραν ἄ νιν
ἐρειδ. etc. D.

Ἄ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίαις] ἦτις ἡ Ὀρχομενὸς αὐτόν, ἐπὶ ταύτῃ γὰρ ὁ λόγος, βαρυνόμενον ἐπὶ τῆς ναυαγίας ἐδέξατο· ἀλληγορεῖ δὲ τὴν ἔκπτωσιν θαλάσσῃ καὶ χειμῶνι παραβάλλων. ἀμφίβολον δὲ ἔστι, φησὶν ὁ Δίδυμος, πότερον τὸν
 5 Ἡρόδοτον ἢ τὸν Ἀσωπόδωρον λέγει· δύναται γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρων ἀκούεσθαι.

54. Συντυχία] καὶ Αἰσχύλος (Prom. 1015) τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει. § συντυχία, τῇ φυγῇ· κοινὸν γὰρ ἡ συντυχία.

10 56. Ὁ πονήσας δὲ νόψ καὶ προμάθειαν φέρει] ὁ Χρύσιππος ἐμφαίνειν φησὶν, ὥς καὶ πρότερον μὲν συνετῶς ἐγχαυρήσαντα, ὥς μὴ κινδυνεύσῃ, καὶ μετὰ τὴν κάθοδον δὲ ἡσφαλισμένον τὰ καθ' ἑαυτόν· τοῦτο οὖν φησιν· ὁ παθὼν τῷ

1 ναυαγίαις ex D est. — 2 ἐπὶ ταύτης D. — ἐπὶ ταῖς ναυαγίαις a, ἀπὸ τῆς ναυαγίας coni. Valckenaer ad Ammon. p. 159. »ἐρειδόμενον. Hoc schol. exponit βαρυνόμενον: quod mendosum esse puto et pro φερόμενον irrepsisse. Neque enim bona phrasis est βαρυνόμενον ἐπὶ τῆς ναυαγίας, sed φερόμενον ἐπὶ τῆς ναυαγίας.« Benedictus, haec quoque, ut multa alia, Er. Schmidio suffuratus. Oxonienses potius βαρυνόμενον ὑπὸ τῆς ναυαγίας, si aliquid esset mutandum, proposuerunt. »ναυαγίαις Schmidii emendationem recepi, libri ναυαγίαις, quam scripturam etiam Schol. v. 1 tuetur, sed fortasse ille singularem repperit numerum, siquidem dicit ναυαγίαν γὰρ εἶπε τὴν ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὸν Ὀρχομενὸν φυγὴν et h. l. βαρυνόμενον ἐπὶ τῆς ναυαγίας ἐδέξατο.« Bergk. — Hartung probante Christio ex hoc scholio ἐρειπόμενον pro ἐρειδόμενον Pindaro se reddidisse dicit. — 3 ἀλληγορεῖται Bῆ et edd. — 4 δὲ φησιν ἔστιν Drfs w, δὲ φησὶν ἔστιν Bῆ, δέ, φησιν ὁ Δίδυμος, ἔστι h. — 7 συντυχία in D solo novi scholii lemma est. — ἀκ. συντυχία. καὶ [Bῆ] edd. — Αἰσχύλος Boeckh pro Ἀλκαῖος edidit ex viri docti emendatione in Mus. Crit. Cantabr. T. I, p. 428. — 8 Boeckh addidit lemma συντυχία, Heyne ἐπὶ ante τῇ φυγῇ inserere voluit. — 10 πονήσας fw h a. — Verba καὶ πρ. φ. ex D addidi. — 11 ἐκφαίνειν D. — 12 ἐγχαυρήσαντος D. — ὥς om. D. — καὶ κατὰ τὴν h a. — κάθοδον om. B. — δὲ omm. [B?] edd. — 13 ἡσφαλισμένου D. — αὐτόν D. — φησὶν D. — τῷ] καὶ τῷ edd.

νῶ προμαθῆς γίνεται. Ἀλκμάν (fragm. 63 ed. Bergk). Πειρῶ
τοι μαθήσιος ἀρχά. καὶ Ὀμηρος (Hes. ἐχὴ 218). Παθὼν δέ
τε νήπιος ἔγνω.

58. Εἰ δ' ἀρεταί] ὅτι ἀρεταὶ κατὰκειται ἐρχεν ἐπι-
5 ξεύξας πληθυντικῶ ἐνικὸν ῥῆμα τὸ κατὰκειται. καὶ ὅτι ὁργάν
τὸ ἦθος λέγει.

Εἰ δ' ἀρετὰ κατὰκειται] Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ἰ γράφει
καὶ περισπᾶ, καὶ Ἀττικὴν δέχεται τὴν σύνταξιν, ἔν' ἣ ὁ λόγος·
εἰ τῇ ἀρετῇ κατὰκειται κατὰ πάντα τρόπον, ἔν τε τῷ πονεῖν
10 αὐτὸν τῷ ἰδίῳ σώματι καὶ τῷ δαπανᾶν, τῷ μὲν δαπανᾶν κα-
θόσον ἵπποτρόφῃ, τῷ δὲ πονεῖν καθόσον ἡνίοχῃ· χρὴ τοῖς
εὐροῦσι τὴν τοιαύτην ἀρετὴν τὸν ἀγῆνορα κόμπον μὴ φθονε-
ραῖσι γινώμαις φέρειν, τουτέστι τὸ σεμνὸν αὐτῶν καύχημα μὴ
φθονερῶς φέρειν, ἀλλ' ἐπαινεῖν. ἔνιοι δὲ οὕτως· εἰ οὖν ἐν
15 ἀρετῇ κεῖται καὶ δαπανῶν καὶ πονῶν, δεῖ τοῖς εὐροῦσι τὴν
τοιαύτην ἀρετὴν μὴ φθονεῖν μηδὲ βασκάνους ἐπιφέρειν λόγους.
ἔστι δὲ ἄκυρον τὸ μὴν.

1 γίνεται B. — πειρᾶ BB. — 2 μαθήσι' ἀρχά D. — Ὀμηρος]
»Potius Hesiodus Opp. et D. 218. Sed Homerus ῥεχθέν δέ τε
νήπιος ἔγνω Iliad. ρ, 32. υ, 198.« Boeckh. — 3 τε om. D. —
4 εἰ δ' ἀρετᾶ B, εἰ δ' ἀρετᾶ D, εἰ δ' ἀρεταί B, εἰ δ' ἀρετᾶ r,
εἰ δ' ἀρετὰ fsw. — ὅτι ἀρετᾶ B, ὅτι ἀρετᾶ D, ὅτι ἀρεταί B et
edd. — 5 ὁργάν] ὄργανον D. — 7 ἀρετᾶ B, ἀρετᾶ D, ἀρετᾶ B,
ἀρετᾶ r. — τῷ om. D. — 9 κατὰκειται πάντα τρόπον Boeckh
pro κατὰ τρόπον; κατὰ ego inserui. — 10 τῷ μὲν] τὸ μὲν B. —
11 τὸ δὲ πονεῖν [B]Brf. — ἡνιοχεῖ D. — 12 κόμπον scripsi, κόσμον
codd. et edd., quod quamquam librariorum socordiae adscribi posse
etiam Bergk vidit, ex hoc scripturae vitio et ex verbis scholii
ad v. 61, quae ne pertinent quidem ad nostrum locum, alios κόσμον
pro κόμπον apud poetam legisse suspicatus est. — 13. 14 τουτέστι
— φέρειν om. B. — 15 male δαπανᾶν καὶ πονεῖν coniecit Wiske-
mann p. 24. — 15. 16 δεῖ τὴν τοιαύτην τοῖς εὐροῦσιν ἀρ. BB et edd.
— 16 μὴ δὲ βασκ. BDrf. — 17 ἔσται BB et edd. — τὸ om. D.
— μιν pro νιν et hic scholiasta legit et qui lemma scholio ad v. 60
praeiit. — Bergk εἰ δ' ἀρεταῖς ἀνάκειται πᾶσαν ὁργάν in textu

60. Χρὴ μιν εὐρόντεσσι] καὶ ταῦτα περὶ Ἡροδότου τοῦ λόγου ὄντος, καὶ ἐπαναλαμβάνοντος τοῦ Πινδάρου τὴν ἀρετὴν τοῦ Ἡροδότου. ἔνιοι δὲ πληθυντικῶς ἀναγινώσκουσιν, Εἰ δ' ἀρεταὶ κατὰκειται, κατὰ τὴν Πινδάρου συνήθειαν, ἔν' ἧ·
- 5 εἰ αἱ ἀρεταὶ κατὰκείνται κατὰ πάντα τρόπον ἐν δυσὶ τοῦτοις, πόνῳ καὶ δαπάνῃ, χρὴ αὐτὸν, τὸν Ἡρόδοτον, ἐπαινεῖν καὶ μὴ φθονεῖν· ἢ χωρὶς τοῦ ἰῶτα· εἰ δ' ἀρετὰ κατὰκείται· ὁ καὶ μᾶλλον. βέλτιον δὲ φησιν ὁ Δίδυμος τὸ εὐρόντεσσι ἀγάνορα κόμπον ἐπὶ τῶν ἐπαινούντων τοὺς νενικηκότας ἀκοῦειν, ἔν' ἧ·
- 10 προσήκει τοῖς εὐρόντεσσι τὸν ἀγάνορα κόμπον, τουτέστι τὸν ὕμνον εἰς τοὺς δαπάνῃ καὶ ἔργῳ κεκτημένους τὴν ἀρετὴν μὴ φθονεῖν· ὥστε καὶ τὸν Πινδάρου μὴ δεῖν φθονεῖσθαι διὰ τοὺς

scribendum esse coniecit: »Etiam si supra pluralem ἀρεταῖσι restituas, recte se habet νιν, atque huc spectat opinor adnotatio: ἔσται δὲ ἄκυρον τὸ μὴν, alieno nunc loco subiecta (sch. v. 58), quae inserenda est proximo sch. v. 60 post verba ὁ καὶ μᾶλλον (ἀποδεκτέον) [ubi nunc restituto scholio totum locum turbaret], nam qui ἀρεταῖς legebant, etiam νιν πληθυντικῶς accipiebant.« Mihi ἔστι δὲ ἄκυρον τὸ μὴν potius post καὶ ὅτι ὁργάν τὸ ἦθος λέγει (v. 6) transferendum esse videtur.

1 εὐρόντεσι D, qui non incipit novum scholium. — 4 δ'] δὲ codd. — 5 — 7 Verba κατὰ πάντα — εἰ δ' ἀρετὰ (εἰ ἀρετῇ D) κατὰκείται ex D accesserunt. — 7 ὁ] ὁ D. — 7. 8 ὁ καὶ βέλτιον, ὁ καὶ μᾶλλον. β. δ. B solus. — 8 — 10 εὐρόντεσσι (εὐρόντεσιν D) — προσήκει τοῖς ex D addidi. — 10 εὐρόντεσι D. — 11 δαπάνους D. — »ἀρετᾶ (ἀ) D et ap., B ἀρεταῖ et ἀρεταί, ε' ζ' ἀρετά. Easdem lectiones scholiastae testantur, antiqua scriptura videtur ἀρετά fuisse, siquidem schol. dicit Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ε' γράφει καὶ περισπᾷ, legit igitur ἀρετᾶ, alii denique ἀρεταῖ schemate Pindarico admissio, additumque fuit ad hunc poetae usum notandum σημείον, hinc schol. v. 58 ὅτι etc. ac praefert hanc scripturam [immo ἀρετά] ceteris, qui scripsit schol. v. 60, i. e. qui priorum interpretum commentarios in brevium redegit et digessit. Ac recto quidem casui nullus hic locus, sed Aristarchi quoque lectio repudianda, nam κατακεῖσθαι omnino alienum, cuius loco ἐγκεῖσθαι dici debebat. cf. para-

εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἐπαίνους. λέγοι δ' ἂν ἀγάνορα κόμπον τὸν ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἔπαινον τὸν ἐκ τῶν ποιημάτων· τοῦτο δὲ σαφὲς ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου.

61. Ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ] σοφὸν δ' ἂν
5 εἶη λέγων καὶ τὸν τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντα. τῷ γὰρ σοφῷ κούφῃ ἐστὶ δόσις, φησὶν, ἀντὶ παντοίων μόχθων ἐπαινέσαντα τὸ κοινῇ νομιζόμενον καλὸν ἀνορθῶσαι.

Κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ] ἐπεὶ τῷ σοφῷ ἀνδρὶ ῥαδίᾳ, φησί, καὶ ἀνεπαχθῆς ἐστὶν ἡ τῶν λόγων δόσις. κοινὸν
10 δὲ καλὸν τὸν ἔπαινον φησιν· ἐπιδιατείνει γὰρ εἰς τοὺς ἐκτός. κόσμος γὰρ ἐστὶ καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν τὸ περὶ ἓνα γινόμενον ἐγκώμιον.

67. Μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιχολόχῳ τε] τῷ τὰ μῆλα νέμονται, τῷ ποιμένι, καὶ τῷ τὴν γῆν ἀροῦντι, καὶ τῷ τὰς ὄρνις θηρεύοντι, καὶ ὃν πόντος τρέφει· Χρύσιππος τὸν ἔμπορον,
15 Δίδυμος δὲ τὸν Ἀλκίαν φησί.

69. Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμόν] πᾶς γὰρ τὸν λιμόν ἀποθεραπεύων, φησὶν, ἐπικεῖται τοῖς ἔργοις καὶ κάμνει. αἰανῇ δὲ οἱ μὲν τὴν χαλεπὴν παρὰ τὸ αἰ, αἶ, οἱ δὲ τὸν διηνεκῇ λιμόν παρὰ τὸ αἰέν. τὸ δὲ τέταται ἀντὶ τοῦ σπεύδει.

71. Ὅς δ' ἀμφ' ἀέθλοισι ἢ πολεμέζων ἄρηται]
20 ὅστις δὲ ἂν τῶν ἀνθρώπων ἐν ἀγῶνι καὶ πολέμοις ἀνέληται δόξαν ἀνθηράν, ἐγκωμιασθεὶς μισθὸν ὑψηλὸν καὶ ἐπίδοξον δέ-

phrasin fortasse ipsius Aristarchi εἰ οὖν ἐν ἀρετῇ κεῖται. Bergk.

1 λέγω B, λέξ D. — 2 ἐπαίνων B. — 8 ἄλλως ante κούφα add. edd. — 9 ἐστὶν D. — 10 ἔπαινον φησὶν Drfs w. — 12 μὴ λοβότ' ἀρότα (om. τ' ὀρν. τε) D. — 13 Fort. τῷ ποιμένι delendum est. — 14 τράφει nunc in textu ex B editur. — 15 δὲ omm. [B?] BD. — φησὶν a. — 16. 17 τὸν λιμόν om. D. — 18 αἰανῇ D. — τὸν] τὴν D. — 19 λιμόν om. B. — τὸ δὲ om. B in fine versus. — 20 ἀμφαέθλοισι D. — ἢ πολ. ἄρηται (ἄρη D) omm. B B et edd. — 21 ὅστις] ὅς D. — ἐν om. D.

χεται παρὰ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ξένων τῆς γλώσσης τὴν εὐφημίαν. γλώσσης γὰρ ἄωτόν φησι τὸ ἐγκώμιον.

76. Ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱόν] Χρύσιππος, παρείληφε, φησί, τὸν Ποσειδῶνα διὰ τὴν γεινίανσιν
 5 τοῦ Ὀγχηστοῦ, καθὼς συμβέβηκεν ἱπποδρομίου Ποσειδῶνος ἱερὸν ἐν Θήβαις εἶναι. § ὁ δὲ νοῦς· ἡμῖν δὲ προσήκει ἀμειβομένοις τὸν ἱππικώτατον Κρόνου παῖδα Ποσειδῶνα εὐεργέτην ὄντα τῶν ἀρμάτων ἀνυμῆσαι ἀντιδιδόντας τῷ θεῷ τὸν ὕμνον ἀντὶ τῶν εἰς τὸν νικηφόρον εὐεργεσιῶν. ἐντεῦθεν δὲ λεληθό-
 10 τως καταλέγει τὰς ἐξ αὐτοῦ νίκας.

77. Γεῖτον' ἀμειβομένοις] γείτονα, τὸν Θηβαῖον, ὡς πρὸς τὸν Ὀγχηστόν· καὶ γὰρ αὕτη τῆς Βοιωτίας.

79. Καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων, παῖδας προσειπεῖν] ἔοικεν, ἀπὸ κοινοῦ. καταχρηστικῶς δὲ καὶ κατὰ σύλληψιν Ἀμφι-
 15 τρύωνος ἔφη παῖδας τὸν τε Ἡρακλέα καὶ τὸν Ἰόλαον, ὃς ἦν Ἰφικλέος τοῦ Ἀμφιτρύωνος υἱός. Ἰολαεῖα δὲ ἐν Θήβαις ἀγὼν καὶ Ἡράκλεια· οἱ δὲ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι. Μινύα δὲ μυχὸν τὸν Ὀρχομενὸν εἶπεν· οὗτος γὰρ λέγεται καὶ Ὀρχομενός Μινύειος· ταύτην γὰρ ἐνόχησεν ὁ Μινύας. τοῦτον δὲ τὸν Μι-
 20 νύαν οἱ μὲν Ὀρχομενοῦ γενεαλογοῦσιν, ὡς Φερεκύδης (fragm. 84 ed. Mueller), ἔνιοι δὲ ἔμπαλιν τὸν Ὀρχομενὸν Μινύου, ἔνιοι δὲ ἀμ-

2 ἄωτον φησί D. — Hic scholiasta in textu ante γλώσσας, non ante πολιτῶν comma habuisse videtur. — 3 ἄμμι B. — σεισίχθον D. — 5 καθό D. — κ. προβέβηκεν προσέθηκεν ἱππ. B. — 6. 7 πρ. καὶ ἀμειβόμενος D. — 11 γ. ἀμειβόμενος γείτονα· τῶν θηβαίων D. — ὡς om. B. — 13. 14 Ἀμφ. — κατ. δὲ καὶ ex D addidi. — 14 κατασύλλ. D. — 16 Ἰφικλέος scripsi cum B pro Ἰφικλέους, Ἰφι B. — ὃς ἦν ἀμφιτρύωνος τοῦ Ἰφικλέους υἱός D. — 17 Verba οἱ δὲ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν φασιν (αὐτὸν φασὶν D) εἶναι omm. Bβ et edd. — μινύει D, μινία rsw, corr. etiam Oxonn. in Emendandis. — 18 εἶπεν] εἶρηκε D. — οὗτος γὰρ] οὕτω γοῦν D. — 19 ταύτην pro ταύτῃ ex [B?] B D recepi. — ἐνώκησεν D. — 21 μινυοῦ Bβ rfswh.

φοτέρους Ἑτεοκλέους γενεαλογοῦσι, Διονύσιος δὲ τὸν Μινύαν Ἄρεος ἀναγράφει, Ἀριστόδημος δὲ Ἀλεοῦ τὸν Μινύαν, καὶ τοὺς Ἀργοναύτας δὲ Μινύας ἐντεῦθεν γράφει προσηγορεῦσθαι.

81. Καὶ τὸ Δάματρος] ὅτι ἐν Ἐλευσίνι Δήμητρος ἐστὶν
5 ἀγὼν καὶ στέφανος ἦν χρυθαί. § Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν
ἄλσος] ἀπὸ κοινοῦ κατὰ πάντων τῶν ἀγώνων τὸ προσεῖπεν
ἀκουστέον, ἵνα ἔξη οὕτω· προσήκει προσεῖπεν καὶ τῆς Δήμητρος
τὸ ἱερὸν ἄλσος τὴν Ἐλευσῖνα καὶ τὴν Εὐβοίαν, καθ' ἣν ὁ νικη-
φόρος ἐνίκησεν. § Ἄλλως. ἐν τοῖς δρόμοις τούτου καὶ ἀγωνί-
10 σμασι προσήκον ἡμῖν ἐστὶν ἀνυμνῆσαι Ἐλευσῖνα καὶ Εὐβοίαν.
τὸ δὲ γναμπτοῖς δρόμοις πρὸς πάντα ληπτέον τὰ λεγόμενα·
καὶ γὰρ τὸν Ποσειδῶνα, φησί, καὶ τοὺς ἄλλους Εὐβοῖν τε καὶ
Ἐλευσῖνα διὰ τοὺς δρόμους καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀγῶνας, καθ'
οὓς ἐνίκησεν ὁ ἐγκωμιαζόμενος, ὑμνεῖν προσήκει. § Χρύσιππος·
15 ἐν Εὐβοίᾳ ἄγεται τῷ Ἀἰθῇ τὰ Βασίλεια.

83. Πρωτεσίλα, τὸ τεδὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν] τὸ
ἐξῆς· καὶ τὸ σὸν δὲ τέμενος, ὃ Πρωτεσίλαε, τὸ ἐν Φυλάχῃ
σγκαταριδμοῦμαι ταῖς τοῦ Ἡροδότου νίκαις. ἔστι δὲ Πρωτε-
σιλάου τέμενος ἐν Φυλάχῃ· ἐν Φυλάχῃ δὲ τῇ Θεσσαλικῇ εἴρηται.
20 τέμενος δὲ λέγεται οὐ μόνον τὸ ἱερὸν καὶ ὁ ναός, ἀλλὰ καὶ ἡ
ἀφωρισμένη χώρα. Ὅμηρος (Il. Z 194). Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι

^{χλ}
1 ἐτεο D, ἐτεοκλέους B, ἐτεοκλέους rell. — 2 δὲ om. B. — 3 δὲ om.
B. — 4 ἐν λευσίνι D. — δήμητρος ἐστὶν ὁ ἀγὼν D. — 5. 6 Lemma ex D
addidi. — 6 κοινῆς D. — κατὰ] γὰρ BBrfsw, γὰρ ἐπὶ ha. — In B post
ἀγώνων deletum esse videtur καὶ προσταῶ . . . — 7 ἔχοι Bβ. —
οὕτως· πρ. καὶ πρ. καὶ τῆς D. — 9 τούτου pro τούτοις ex [B?] B
D recepi. — 10 ὑμῖν ἐστὶν D. — 12 ποσειδῶνα φασὶ D, Ποσει-
δῶνα φησὶ rfs w, Ποσειδῶνά φησι ha. — 14. 15 ὑμνεῖν — τὰ Βασίλεια ex
D addidi. — 15 ἄγεται (?) D. — 16 πρωτεσίλα Dr. — 17 τὸ σὸν] σὸν
D. — φυλικῇ D. — 19 τέμενος. ἐν φυλάχῃ δὲ τ. θ. εἴρηται D; verba
ἐν Φ. δὲ τ. θ. εἴρ. omm. Bβ et edd. — Praeterea malim εἴρηχε.
— 21 μὲν οἱ Λύκιον rfs wh.

τέμενος τάμον ἔξοχον. τελεῖται δὲ τῷ Πρωτεσιλάῳ κατὰ τὴν Φυλάκην ἐπιτάφιος ἀγών, καθ' ὃν ὁ νικηφόρος ἐνίκησε.

85. Πάντα δ' ἐξείπειν ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς] πάντα γὰρ διεξελθεῖν, φησὶν, ὅσα ὁ τῶν ἀγώνων προστάτης Ἑρμῆς
 5 τῷ Ἡροδότῃ ἐχαρίσατο στέμματα ἵπποις ἀγωνιζομένῳ, βραχὺς
 ὢν ὁ λόγος ἐξασθενεῖ εἰπεῖν. ἤτοι ὅτι πρὸς τὸν διδόμενον
 μισθὸν καὶ τὰς ψδὰς ἐξέτεινεν, ἔν' ἣ οὕτω· πάντα αὐτοῦ τὰ
 ἀγωνίσματα εἰπεῖν βραχὺν μισθὸν ἔχων ὁ ὕμνος οὐ συγχωρεῖ
 μοι· ἢ ὅτι ἡ συμμετρία τῶν εἰρημένων λόγων ἀφαιρεῖται τὴν
 10 ἔκτασιν καὶ τὸ μῆκος. Ἀριστόδημος δὲ καὶ τοῦτο λαμβάνων
 πρὸς τὸ μόνων τῶν ἐπισήμων αὐτὸν μνημονεύειν, τοὺς δὲ λοι-
 πούς παρωθευκέναι, βραχὺ φησι μέτρον εἰρηκέναι τοῦ ὕμνου
 διὰ τὸ τὰς ἐκδόσεις τῶν ἐπινίκων πρὸς ἀριθμὸν εἰπεῖν καὶ
 τριάδων ἔχειν τοὺς μισθοὺς· παρὸ καὶ ἑαυτοῦ ἐπιλαμβάνεται.
 15 88. Ἡ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον] διὰ τού-
 των ἔνιοί φασιν ὑπαινίττεσθαι τὸ περὶ τὴν Νεμέαν αὐτῷ συμ-
 βεβηχὸς ἐλάττωμα, ὡς νικηθέντος αὐτοῦ τὸν ἀγῶνα· περὶ γὰρ
 τῶν ἄλλων ἐσχόμενος αὐτῷ νίκην ἀγώνων περὶ τούτου ἡσύχασε·
 παρὸ σεσιγηκέναι τὴν ἡτταν. ἡσυχασθεῖσι γὰρ ἐνίοτε τοῖς

1 τελεῖται] αὐτῷ BḄ et edd. — 2 ἐνίκησεν [B? D?] a. —
 3 ὅσ' ἀγ. Ἑρμᾶς omm. BḄ et edd. — 4 διελθεῖν B. — 5 τῷ
 om. D. — Verba ἵπποις ἀγωνιζομένῳ (ἵπποις ἀγωνιζομένοις BḄ
 rfswh, ἵπποις ἀγωνιζομένων D) post λόγος comparent in BḄDrfswh.
 »Conf. Schol. Isthm. II, 19. τοῖς ἵπποις ἀγωνιζομένῳ τῷ Ξενοκράτει.
 In fine huius sententiae redundat εἰπεῖν.« Boeckh. — 6 ἤτοι]
 ἄλλως. ἤτοι D. — 7 οὕτως D. — 9 ἢ οὕτως ὅτι D. — ἡ om. D.
 — 10 τὸ μῆκος καὶ τὴν ἔκτασιν D. — δὲ omm. BḄD. — 11 αὐτὸν]
 αὐτὸν γ D, qui fort. τριῶν αὐτὸν voluit. — 13 εἰπὼν D. — 14 τῶν
 τριάδων pro εἰπεῖν καὶ τρ. coni. Boeckh, qui praeterea annotat:
 »passim in τριάδων ratione nugatur Aristodemus, ut ad Nem. VII, 70.«
 — παρ' ὁ B. — 15 πολλάκις D. — 16 ἔνιοι φασὶν Drfswh. —
 παρὰ D. — 17 ὡς om. B. — νικηθέντα D. — 18 περὶ τούτου]
 περὶ τούτων D, τούτων BḄ et edd. — ἡσύχασεν D. — 19 ἡсу-
 χασθεῖς D, ἡσυχασθεῖσι rfswh.

φαύλοις ὑπεῖναι μείζονα χάριν ἥπερ λεχθεῖσιν. ἔνιοι δὲ λέ-
γεσθαι ταῦτα ὡς εἰς τὴν χάριν τοῦ ἐγκωμιαζομένου· δύνασθαι
μὲν αὐτὸν ἐκτείνειν τὸ ἐγκώμιον καταλέγοντα τὰς νίκας, ἐπεὶ
δὲ ἀνάξιοι ἦσαν, σιωπῆσαι. παρὸ καὶ γνωμικῶς ἐπιλέγειν· τὸ
5 σιωπηθὲν καλῶς μείζονα παρέχει τῷ ἐγκωμιαζομένῳ χάριν.
§ Ἄλλως. ναὶ γὰρ δὴ πολλάκις καὶ τὸ σεσιωπημένον μείζονα
τὴν εὐκλειαν φέρει. φησὶ δὲ τοῦτο ὡς καὶ ἀδυνάτως ἔχων
λόγῳ τὰ τοῦ νικηφόρου ἐρμηνεύσαι κατορθώματα.

90. Εἴη μιν εὐφώνων πτερύγεσιν ἀερθέντα]
- 10 εὐχεται, ὥσπερ ἐν τοῖς προειρημένοις ἀγῶσιν ἐπέτυχεν, οὕτω
καὶ Πύθια καὶ Ὀλύμπια· καὶ τυχεῖν αὐτὸν τῶν τῶν Μουσῶν
ὑμνων. § ὁ δὲ νοῦς· εἴη δὲ αὐτὸν τῶν εὐφώνων Μουσῶν τοῖς
ἐγκωμίοις μέλεσιν ἐπίδοξον γεγονότα καὶ ἐκ τῆς Πυθίας καὶ ἐκ
τῆς Ὀλυμπίας τοῖς ἐξαιρέτοις καὶ διαπρέπουσι τοῦ Ἀλφειοῦ
15 στεφάνοις πληρῶσαι τὴν χεῖρα· τιμὴν καὶ δόξαν ταῖς ἐπταπύλοις
θῆβαις ἀπεργαζόμενον. ῥητῶς οὖν ἐπὶ τοῦτοις ἐπεσφράγισται,

1 ὑπεῖναι μείζονα Boeckh pro ὑπομεῖναι. — εἴπερ D. —
3 αὐτὸ BḂDrfsw. — καταλέγον τὰ BḂ. — τῆς νίκης BḂrfswh.
— 3. 4 ἐπειδὴ (om. δὲ) D. — 4 σιωπῆσαι Boeckh pro νοῆσαι. —
5 παρέχειν BḂD. — τὴν χάριν B. — 6 πολλάκις ex D addidi. —
καὶ om. D. — 7 τὴν] μὲν B, sed τὴν m. 1. in marg. — εὐκλειαν]
»Wie kam er [Schol.] dazu, εὐθυμίαν durch εὐκλειαν wiederzu-
geben? Die andern Schol. gebrauchen χάριν in ihren Umschrei-
bungen. Soll εὐθυμία einen Sinn haben, so muss man es auf die
Stimmung der Hörer beziehen, welche eher von Neid frei bleiben,
wenn das Lob nicht übertrieben wird: und das scheinen auch die
Schol. gemeint zu haben, indem sie χάριν und εὐκλειαν zur Er-
klärung gebrauchen.« Hartung. — καὶ om. D. — 9 Verba εὐφώνων
πτερύγεσιν (πτερύγεσιν D cum codd. vett. etiam in textu) ἀερθέντα
omm. BḂ et edd. — 11 τῶν τῶν] τὸν τῶν D. — 12 ὑμνον D. — τῶν
ex D est. — 13 μέλεσιν] καὶ μέλεσιν D. — Πυθίας] Πυθοῦς? —
14 καὶ πρέπουσι BḂ et edd. — 15 In BḂ et edd. ἔρνος δὲ
— Ὀλυμπιονίκαις quod D librum secutus infra collocavi post χεῖρα
inseritur, sed ἀφ' ἧς ὁ στέφ. τ. Ὀλ. in margine legitur in B. —
ἐπταπύλαις B.

ὅτι θηβαῖος ἦν ὁ Ἡρόδοτος. § Ἄλλως. ἔρνεσι φράσαι χεῖρά
φῃσιν ἀντὶ τοῦ στεφανωθῆναι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος· οἷον
τοὺς στεφάνους κατασχεῖν. ἔρνος δὲ Ἀλφειοῦ τὴν ἐλαίαν λέγει,
ἀφ' ἧς ὁ στέφανος τοῖς Ὀλυμπιονίκαις.

- 5 96. Εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον χρυφαῖον] εἰ
δὲ τις τῶν ἀνθρώπων ἔνδον ἀποταμιεύσάμενος ἄδοξον πλοῦτον,
τοῖς δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπεμβαίνων καταγελᾶ, οὐ δια-
λογίζεται τὴν ἑαυτοῦ φυγὴν ἄδοξον τῷ ἄδῃ περιστέλλων καὶ
πέμπων. ἦτοι οὐ διανοεῖται τῷ ἄδῃ τηρῶν τὴν ἑαυτοῦ φυγὴν
10 ἄνευ δόξης· οἷον οὐ νοεῖ, ὅτι ἄνευ δόξης τελευτήσει. Χρύσιππος
δὲ γράφει Ἀλαοῖσιν, ἐξ οὗ σημαίνεται τυφλοῖς πράγμασιν, ἐπειδὴ
ὁ πλοῦτος τυφλός.

1 θηβαῖων D. — 1. 2 φῃσι χεῖρα BḂ et edd., χεῖρα φῃσιν D.
— 3 τῶν στεφάνων D, vix recte. — κατέχειν BḂ et edd. — ἔρνος
δὲ ἀλφειοῦ D. — τὴν om. D. — 4 τοῖς] ἐν D. — 5 χρυφαῖον omm.
edd. — 6 ἀποταμιεύόμενος D. — 7 ἀναλίσκουσιν] »ob der Schol.
etwas Besseres [quam vulgata] hier gelesen habe, welcher schreibt
τοῖς δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκουσιν ἐπεμβαίνων καταγελᾶ, zweifle ich. «
Hartung. — 8 τῷ omm. BḂ et edd. — ἄδῃ D, ἄδῃ B. —
παραστέλλων D. — 9 τῷ] δὲ τῷ D. — ἄδῃ B. — 10 ὅτι om. D.
— 11 σημαίνει edd. — πράγμασιν omm. BḂ et edd. — 12 Sub-
scriptio τέλος τοῦ πρώτου τῶν ἰσθμίων εἰδους est in rfs w.

Ἐπίνικοι Ἰσθμιονίαις.

Ξενοχράτει Ἀκραγαντίνῳ (Ἀρματι). Ὡιδὴ β'.

Τοῦ δευτέρου εἶδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἡ'.
Τὸ α' προσοδιακὸν ὑπερκατάληκτον. Τὸ β' ἐφθήμερες τρο-
5 χαϊκὸν Εὐριπίδειον. Τὸ γ' τὸ αὐτὸ Εὐριπίδειον. Τὸ δ' Πεν-
δαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ ε' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.
Τὸ ς' τρίμετρον δακτυλικὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' ἐγκωμολογι-
κόν. Τὸ η' Στγσιγόρειον.

Ἡ ἐπωδὸς κώλων ἐπτά. Τὸ α' πενθήμερες δακτυλικόν.
10 Τὸ β' Πενδαρικόν. Τὸ γ' Πραξιλλεῖον. Τὸ δ' τροχαϊκὸν δί-
μετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ε' τρίμετρον τροχαϊκὸν εἰς ἱαμβόν.
Τὸ ς' Πενδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον.

Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ δευτέρου
τῶν Ἰσθμίων εἶδους et ante v. 9 περὶ τῆς ἐπωδῆς (ἐπωδοῦ ha)
αὐτοῦ inscriptionem omisi et titulum ex Bergkii editione sumptum
praeфикси. — 3 τοῦ β' εἶδους D, τῆς δευτέρας ῥόδης ha. — καὶ ἡ
ἀντ. B. — η'] ὀκτώ BBrfsw. — 4 τὸ πρῶτον BB. — κατα-
ληκτικόν BBD et edd., corr. f in marg. et Pauw p. 343: «Metri-
cus προσοδιακὸν καταληκτικόν: Vitium manifestum: Scribe προ-
σοδιακὸν ὑπερκατάληκτον: Dimetrum enim est tale et τὸ, δίμετρον
etiam excidit forte.» — ἐφθμ. D, πενθήμερες B solus, qui
tamen in calce scholii epodorum addit τὸ β' τῆς στροφῆς καὶ
ἀντιστροφῆς ἐφθήμερες τροχαϊκὸν εὐριπίδειον. — 5 τὸ γ' τὸ αὐτὸ
Εὐρ. om. D. — 6 ἐκ τοῦ σαφ. B. — Σαφ.] ἡ ἱαμβέλεγος λει-
πούσης τῆς πρώτης add. f in marg. — τρὸ B, τροχαῖον rfsw,
τροχαῖος D. — 9 ἡ δὲ ἡ ἐπ. D. — ἐπωδὴ rfsw. — 10 Πενδαρι-
κόν] ἡ προσοδιακὸν τρίμετρον add. f in marg. — Πραξ.] ἡ καὶ
ἐγκωμολογικόν add. f in marg. — 11 εἰς ἱαμβικόν BBD. —
12 Σαφ.] ὅμοιον τῷ δ' τῆς στροφῆς add. f in marg. — τροχι-

Οὗτος ὁ ἐπίνικος γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀκραγαν-
τῖνον, πέμπεται δὲ Θρασυβούλῳ διὰ τινος Νικησίππου, ὥστε
εἶναι ἀποστολικὸν αὐτόν. τὸν δὲ Ξενοκράτην τοῦτον οἱ μὲν
προϋπομνηματισάμενοι Θήρωνος ἀδελφὸν εἶναι φασιν, ὁ δὲ Ἀρτέ-
5 μων (fragm. 8 ed. Mueller) σφόδρα τὰ περὶ τοὺς Σικελιώτας
πεπολυπραγμονηκῶς αὐτὸν μόνον συγγενῇ φησιν εἶναι Θήρωνος.
οὗτος δὲ ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἰσθμία νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ
καὶ Πύθια τὴν κδ' Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης (fragm. 574 ed. Rose)
ἀναγράφει· καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐπαινῶν αὐτὸν ἀμφοτέρως αὐτοῦ
10 τὰς νίκας κατατάσσει (fragm. 6 ed. Bergk). Θρασύβουλοι δὲ
Σικελιωταὶ διττοί· ὁ μὲν Δεινομένους νεώτατος ἀδελφὸς τῶν
περὶ Ἰέρωνα καὶ Γέλωνα, ὁ δὲ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἰέρωνος ἀδελ-
φός, οὗ νῦν μνημονεύει Πίνδαρος· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀδελφὸν
ὑπείληφε τοῦ Ξενοκράτους εἶναι τὸν Θρασύβουλον, ἔνιοι δὲ οὖν
15 Ξενοκράτους. ὁ δὲ Ἀσκληπιάδης κατεικοβολεῖ λέγων ἐπὶ τετε-
λευτηκῷ τῷ Ξενοκράτει τοὺς λόγους εἶναι, ἐκ τοῦ πολλὰ ἐν
τῇ ᾠδῇ ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου λέγεσθαι, λεχθῆσόμενα ἂν
ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἴπερ περιῆν ἔτι. Καλλίστρατος δὲ φησι τὸν

κόν r. — δόμετρον † † τέλος D, in quo scholium metricum ita
scriptum est, ut ad Isthm. I pertinere videri possit.

1 Lemma περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ. Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ
est in r f s w, Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ in h a. — 1. 2 ἀκραγαντίνῳ
D. — 4 εἶναι φασὶν Dr f s w. — 5 παρὰ τοὺς D. — 6 πεπολυ-
πραγμονηκῶς D. — φησὶν Dr f s w. — θήρωνος D. — 8 πόθια (τὴν
om.?) κδ' π. B, π. τὴν κδ' π. B, π. εἰς τὴν κδ' π. D, II. τὴν εἰκο-
στήν τετάρτην II. edd. — 13 μνημ. νῦν D. — ἀδελφός ut vid. B
solus. — 14 εἶναι ex D addidi. — 15 κατεικοβολεῖ B, κατεικοβολεῖ B,
καταεικοβολεῖ D, κατὰ εἰσβολὴν — r f s w h a, nisi quod punctum deest
in h a. — λέγει a. — 15. 16 ἐπιτελευτηκῷ D, ἐπιτετελ. r f. —
16 Ξενοκράτη B (?) r. — τοῦ πολλοῦ B B r f s w h. — 17 ἐπιπαρωχ.
B. — 18 περὶ ἣν D, παρῆν B B et edd.

Πίνδαρον μὴ τυχόντα τοῦ κατ' ἀξίαν μισθοῦ διὰ τινα μικρο-
 λογίαν τοῦ Ξενοκράτους, προσδιαλέγεσθαι Θρασυβούλῳ τῷ
 υἱῷ αὐτοῦ, καὶ οὐκ εἰς Ξενοκράτην, φησί, γέγραφε τὴν φῶδὴν,
 ἀλλ' εἰς Θρασύβουλον· καὶ γὰρ ἡ εἰσβολὴ περὶ ἀργυρίου μέμ-
 5 φεῶς ἐστίν, ὡς θέλοντος αὐτοῦ τὸν κατ' ἀξίαν μισθὸν κομί-
 σασθαι. § βέλτιον δέ, ἀδελφὸν εἶναι τοῦ Ξενοκράτους ἢ υἱὸν
 τὸν Θρασύβουλον, οὐχ ὥς τινες πατέρα.

1. Οἱ μὲν πάλαι ᾧ Θρασύβουλε] οἱ μὲν πάλαι ἄνδρες,
 ᾧ Θρασύβουλε, οἱ τῶν μουσικῶν ἐπέβησαν ἁρμῶν καὶ τῆς
 10 λύρας μετέσχον, οὗτοι ῥαδίως τοῖς μουσικοῖς τόξοις ἔβαλλον
 τοὺς παιδικοὺς ὕμνους, εἴ τις ὢν καλὸς εἶχε τοῦ σώματος ὦραν
 τὴν μνήμην ἐμποιῶσαν τῆς Ἀφροδίτης. ὅτι δὲ περὶ παιδικοῦ
 ἔρωτος ἦν τοῖς λυρικοῖς ἢ τῶν ποιημάτων σπουδὴ, δημώδης ὁ
 λόγος. ταῦτα δὲ τείνει καὶ εἰς τοὺς περὶ Ἀλκαῖον καὶ Ἰβυκον
 15 καὶ Ἀνακρέοντα, καὶ εἴ τινες ἄλλοι τῶν πρὸ αὐτοῦ δοκοῦσι περὶ
 τὰ παιδικὰ ἡσχολῆσθαι· οὗτοι γὰρ παλαιότεροι Πινδάρου· Ἀνα-

1 καταξίαν B. — 2 πρὸς διαλ. D. — 4. 5 μέμφεως ἐστίν B,
 μέμφεως ἐστίν B, μέμφεως ἐστίν D. — 5 καταξίαν Bβ. — 7 οὐχ'
 D. — 8 φύντες (φῶντες fsw) ὅσοι χρυσσαμπύκων post Θρασύβουλε
 in lemmate addunt edd., unde »Schol. legit φύντες, non male«
 Er. Schmid; »Legit Scholiastes φῶντες: quod si servetur, haec
 erit constructio: οἱ μὲν πάλαι φῶντες, h. e. γεγνότες« Bene-
 dictus, qui praeterea: »οἷ. Sic legendum ut habent Scholia,
 potius quam ὅσοι« addit. — Verba οἱ μ. π. ἄνδρες ᾧ Θρ. ex D
 addidi. — 9 οἷ] fortasse hic quoque scholiasta pro ὅσοι in textu
 οἷ legit ex Aristophanis scholiasta iamdudum poetae restitutum. —
 10 ἔβαλον Bβ et edd. — 12. 13 περὶ παιδικοὺς ἔρωτας D. —
 14 Post λόγος in codd. et edd. ante Boeckhium sequitur p. 381, 2—6
 inde ab ἐξεργάσατο. — 15 ἄλλοι Leutsch addidit (De Pindari
 carminis Isthmii secundi prooemio commentatio p. 3). Idem de
 toto scholio haec annotat: »quae ne contemnas neve aliunde nisi e
 doctis veterum Alexandrinorum commentariis traducta esse tibi
 persuadeas, vetant opinor quae scholl. ad Aristoph. Thesmoph. 168
 habent: Ἰβυκος ὁ Πηγῖνος καὶ Ἀνακρέων ὁ ἀπὸ Τέω καὶ Ἀλκαῖος

κρέοντα γοῦν ἐρωτηθέντα, φασί, διατί οὐκ εἰς θεοὺς ἀλλ' εἰς παῖδας γράφει ὕμνους, εἰπεῖν, ὅτι οὗτοι ἡμῶν θεοὶ εἰσιν. § ἐξειργάσατο δὲ τὸ προοίμιον ὁ Πίνδαρος πάλιν ἑαυτῷ τῆς τοῦ ἐπινίκου γραφῆς μισθὸν ποριζόμενος. φησὶ δέ, ὅτι τῶν 5 λυρικῶν οἱ παλαιοὶ ἀμισθὶ πρὸς τὰ καλὰ τὴν σπουδὴν εἶχον, ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀργυρίου πιπράσκειται τὰ ποιήματα.

2. Χρυσαμπύκων] ἄμπυξ μὲν κυρίως κόσμος τις περὶ τὰς γυναικείας κεφαλὰς. Ὅμηρος (II. X 469). Ἀμπυκα κεκρύφαλόν τε· νῦν δὲ ἀπὸ μέρους τὰς τιμίας λέγει.

10 7. Ὅστις ἐὼν καλός] ὅστις σὺν τῷ καλὸς εἶναι καὶ ἀκμαῖος ἦν. ὁπώραν μὲν οὖν ἂν εἴη λέγων Ἀφροδίτης τὴν τοῦ σώματος ὥραν καὶ τὸ τοῦ κάλλους ἄνθος· τὸ δὲ μνάσκειραν πρὸς τὸ Ἀφροδίτας, τουτέστι τὴν τοῦ σώματος ὁπώραν τὴν τῆς Ἀφροδίτης μνήμην ἐμποιοῦσαν.

15 9. Ἀ Μοῦσα γὰρ οὐ φιλοκερδῆς πω τότ' ἦν] νῦν, φησί, μισθοὺ συντάττουσι τοὺς ἐπινίκους, πρῶτου Σιμωνίδου προκαταρξαμένου. οὐδ' ἐργάτις, ὃ ἐστὶν αἰτοῦσα μισθὸν ἐφ' οἷς ἔπραττεν. ἔνθεν καὶ Καλλίμαχος φησιν (fragm. 77).

ὁ Λέσβιος μέλη ἔγραψαν πρὸς λύραν. — 15. 16 περὶ τὰ παιδικὰ δοκοῦσιν D.

1. 2 εἰς θ. γράφει ὕμνους ἀλλ' εἰς παῖδας B^lB et edd. — 2 γράφεις τοὺς ὕμνους D. — θεοὶ εἰσὶν B^lD, θεοὶ εἰσι rfswh, de B non notavi. — 3 πάλιν] πάλαι, edd., πα^λ B^lB. — 5 οἱ πολλοὶ B^lB et edd. — ἀμισθίαν (om. πρὸς) D. — 7 τίς Drfsw. — 8 Ὅμηρος om. D. — 8. 9 καὶ κρύφαλόν τε Brfsw, κεκρύφαλόν τε ὁμηρος D. — 10 ὅς σὺν D. — 11 ὦν pro ἦν B ante corr. — ἦν ὁπώραν. ὁπώραν μὲν (om. οὖν) D, unde fort. ἦν. Ὅπώραν] ὁπώραν μὲν ἂν εἴη scribendum est. — λέγειν codd. — 12 ἄνθος] ἀνθηρόν D. — μνάσκει^{αν} D. — 13 τὸ ἀφρο D, τὸ ἀφροδίτης B. — ὥραν? — 15 μοῦσα edd., sed μοῦσα codd. vett. etiam in textu. — οὐ om. D. — πω τότ' ἦν ex D addidi. — 16 ἐπινίκους B^lB et edd. — 18 ἔνθα B. — καλλίμαχος φησὶν BD, Καλλίμαχος (om. φησιν) h errore, Καλλίμαχος (om. φησιν) a.

Οὐ γὰρ ἐργάτων τρέφω

Τὴν Μοῦσαν ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. § τὸ δὲ ἐξῆς· ἡ γὰρ Μοῦσα τὸ παλαιὸν οὐπω φιλο-
 5 κερδῆς ἦν, οὐδὲ μισθοῦ συντάττουσα τὰ ποιήματα. οὐδὲ πρὸς
 τῆς Τερψιχόρης ἐπιπράσκοντο αἱ γλυκεῖαι καὶ εὐφρογγοὶ ἀπο-
 καλυφάμεναι τὴν παρῶρήσιαν ᾠδαί. § Ἀργυρωθεῖσαι πρό-
 σωπα] ἤτοι πρόσωπον κεκοσμημέναι καὶ λαμπρυνθεῖσαι, ὅτι τὰ
 ὦνια ὡς τῶν πωλούντων τὰ πρόσωπα κοσμοῦνται· ἢ καὶ ἀρ-
 10 γυρίου αὐτὰς πιπράσκουσαι καὶ μισθοῦ λεγόμεναι, ἵνα δοκῇ
 παρέλκειν τὸ πρόσωπα. περιφραστικῶς οὖν εἶρηκεν ἀπὸ τοῦ
 τοῦς γράφοντας ἀργύριον λαμβάνειν. τοιοῦτον δέ τι καὶ Ἀνα-
 χρέων εἶρηκε, καὶ μὴ ποτε ἡ ἀπότυσίς ἐστιν εἰς τὰ ὑπ' ἐκείνου
 εἰρημένα. φησὶ γάρ (fragm. 33 ed. Bergk). Οὐδ' ἀργυρέη κώ-
 15 κοτ' ἔλαμπε Πειθώ.

2 ὡς ὁ χῆτος ὕλλιχου ἔπους codd. et edd. ante Boeckhium,
 nisi quod ὡς ὀχῆτος rf, ὕλλικου B; Boeckh ex Josephi Scaligeri
 (Coniect. in Varr. p. 40) Stanlei (ad Aesch. Prom. 460) et Bentlei
 sententia correxit. — 3 λέ' δ' ἂν πρὸς σιμωνίδα· ταῦτα ὡς D, non
 omnino male. — 4 τοπαιαῖον a. — 5 Vocabulo συντατ (sic) ex-
 plicit B liber. — πρὸς] πρὸ rfs w. — 6 τερψιχόρης D. — 7 Post
 ᾠδαί sic pergunt BDrfswh omisso lemmate ἀργ. πρ.: ἤτοι πρ.
 κεκοσμ. καὶ λαμπρυνθεῖσαι ὅτι τὰ ὦνια ὡς τῶν (ὡς τὰ ὦνια ὅτι
 τῶν edd.) πωλούντων τὰ πρόσωπα ἐκοσμοῦντο· ἵνα δοκῇ παρέλκειν.
 καὶ ἀργυρίου αὐτὰς πιπράσκουσαι καὶ μισθοῦ λεγόμεναι. περιφραστι-
 κῶς οὖν κτλ. Boeckh haec ita transformavit: ἀργυρωθεῖσαι
 πρόσωπα· ἤτοι πρόσωπον κεκοσμημέναι καὶ λαμπρυνθεῖσαι ὡς τὰ
 ὦνια ὑπὸ τῶν πωλούντων ἐκοσμοῦντο ἢ αἱ [ἢ καὶ αἱ M. Schmidt
 p. CXXXVIII] ἀργυρίου αὐτὰς πιπράσκουσαι καὶ μισθοῦ λεγόμεναι,
 ἵνα δοκῇ παρέλκειν τὸ πρόσωπα. περιφραστικῶς οὖν κτλ. Idem
 praeterea κοσμοῦνται pro ἐκοσμοῦντο maluit. In priore scholiastae
 explicatione τῶν πωλούντων τὰ πρόσωπα nominativus non accu-
 sativus est τὰ πρόσωπα. — 11. 12 ἀπὸ τοῦ γράφοντος B et edd.
 — 14 εἰρημένον D. — 14. 15 ἀργυρέα (?) B, ἀργυρέους D. —
 πώποτε D, κ' ὅτε Br, κ' ὅτε fsw, κ' ὅτε h, κ' ὅτ' a; κ' ὅτ'
 Bergk scripsit, κώκοτ' Schneidewin. — 15 πυθώ BDrfswh.

15. Νῦν δ' ἐφίητι τῶργείου φυλάξαι ῥῆμα] νῦν δ' ἐφίητι, τίς; ἡ Μοῦσα δηλονότι. τείνει δὲ καὶ ταῦτα εἰς τὸν Σιμωνίδην. § ἀντὶ τοῦ ἐνδίδωσιν ἡμῖν λέγειν ὁ καιρός. τὸ δὲ ἐξῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ἡ φιλοκέρδεια ἐφίησι καὶ ἐνδίδωσι
5 λέγειν τὸ τοῦ Ἀριστοδήμου ῥῆμα ἐγγὺς ἀληθείας βαῖνον.

17. Χρήματα, χρήματ' ἀνὴρ] ὁ μέντοι Πίνδαρος τὸ ὄνομα οὐ δεδήλωκεν. οὗτος οὖν ὁ Ἀριστόδημος Σπαρτιάτης ὢν, πένης γερονὺς καὶ συναπολέσας τὴν τῶν φίλων ἐταιρείαν ἔφη· χρήματα χρήματ' ἀνὴρ. οὐδὲν δὲ θανμαστίν, εἰ Σπαρ-
10 τιάτην ὄντα τὸν Ἀριστόδημον Ἀργεῖον ἔφη· ἔστι γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ τοιοῦτον εὐρέσθαι. καὶ γὰρ Ἀργεῖην Ἑλένην φησί (Π. Β 161)· καίτοι γε Λακεδαιμονία ἦν.

Χρήματα χρήματ' ἀνὴρ] τοῦτο ἀναγράφεται μὲν εἰς τὰς παροιμίας ὑπ' ἐνίων, ἀπόφθεγμα δὲ ἐστὶν Ἀριστοδήμου,
15 καθάπερ φησὶ Χρῦσιππος ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. τοῦτον δὲ τὸν Ἀριστόδημον Πίνδαρος μὲν οὐ τίθησιν ἐξ ὀνόματος, ὡς προδήλου ὄντος ὅς ἐστιν ὁ τοῦτο εἰπών, μόνον δὲ ἐσημειώσατο τὴν πατρίδα, ὅτι Ἀργεῖος· Ἀλκαῖος δὲ (fragm. 49 ed. Bergk) καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα τίθησιν, οὐκ Ἀργος, ἀλλὰ Σπάρ-

1 τῶργ. D. — φυλ. ῥῆμα om. D. — νῦν] νοῦς D. — 2 δῆλον ὅτι D. — 3 λέγειν] τὸ λέγειν D. — ὁ om. D. — 5 τὸ τοῦ Ἀρ. ῥῆμα] hic scholiasta id quod Heyne coniectura invenit τὸ τῶργείου (τῶργείου vulgo) legit iudice Schneidewino. — Praeterea cum in codd. corrupte ῥῆμ' ἀληθείας ἄγχιστα βαῖνον legeretur, Mommsen annotavit: » Schol. ἐγγὺς ἀληθείας βαῖνον, ut id quod traditum habemus legisse videatur, nisi quis putet eum habuisse φυλάξαν ῥῆμ' ἀλαθείας λέγειν ἄ. β. vel νῦν δ' ἐφίητι· τὸ τῶργείου φύ-
λαξαι ῥῆμ' ἀλαθείας λέγειν ἄ. β. ut Aesch. Suppl. 202 φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνησθαι σέθεν ἐφετμάς.« — 6 χρήματ' ἀνὴρ r. — 9 ἔφθη χρ. χρ. D. — 10 γὰρ ex D addidi. — 11 ὡς τὸ pro καὶ γὰρ D omisso φησί. — 12 γε om. D. — 13 Ἄλλως ante χρήματα addunt edd. — 14 δὲ ἐστὶν rf. — 15 καθάπερ φησι r, καθάπερ φησί s. 17 ὁ γὰρ B et edd. — 19 τέθεικεν D.

την· Ὡς γὰρ δὴ ποτέ φασιν Ἀριστόδημον Ἐν Σπάρτᾳ λόγον
οὐκ ἀπάλαμνον εἰπεῖν· Χρήματ' ἀνὴρ· πενιχρὸς δὲ οὐδεὶς
Πέλετ' ἔσλος οὐδὲ τίμιος. καὶ τάχα ἂν τὸν Σπαρτιάτην εἴρηκε
Πικδαρος Ἀργεῖον, παρόσον ἢ πᾶσα Πελοπόννησος Ἄργος ἔκα-
5 λείτο ὁμωνύμως τῇ πόλει· Ὅμηρος οὖν τὴν Ἑλένην Ἀργεῖαν
φησὶν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Λακεδαιμονίαν· Ἀργεῖαν δὲ εἶπεν ἀντὶ
τοῦ Πελοποννησιακῇ. Σπαρτιάτην δὲ Ἀριστόδημον ἐν τοῖς ἐπτά
σοφοῖς ἀναγράφει Ἀνδρῶν ὁ Ἐφέσιος (fragm. 2 ed. Mueller).

18. Ὡς φᾶ κτεάνων θ' ἄμα λειφθεῖς καὶ φίλων]
10 ὅστις ὁ Ἀριστόδημος ἀπεφθέγξατο τὸ τοιοῦτον, ἄμα τε τοῦ
πλούτου καὶ τῶν φίλων στερηθεῖς. ἔνιοι δὲ οὕτως ἀκούουσιν·
ὅστις Ἀριστόδημος τῶν χρημάτων ἐνδεὲς γενόμενος καὶ τῶν
φίλων ἐστερήθη.

1. 2 ὥς γ. δὴ ποτε φασὶν ἄρ. ἐν σπάρτα ἐν σπάρτα λ. οὐκ
ἀπέλαμνον D. — »Versus disposuit, formas Aeolicas restituit et
scripto πεν. γὰρ οὐδ. hiatus sustulit vir doctus in Mus. Crit.
Cantabr. T. I, p. 432. Cf. Suid. v. *χρήματ' ἀνὴρ*.« Boeckh.
Bergk fragmentum etiam a Diogene Laertio et Suida servatum sic
constituit: Ὡς γὰρ δὴ ποτ' Ἀριστόδαμόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν
Σπάρτᾳ λόγον εἶπεν· *χρήματ' ἀνὴρ, πένιχρος δ' οὐδεὶς πέλετ' ἔσλος*
οὐδὲ τίμιος. — 4 *πελοπόννησος* D. — 4. 5 *καλεῖται* B et edd. — 7 *πελοπο-*
νησιακῇ D. — 8 *ἀναγράφει* scripsi pro *ἀναγράφεται*. — *ἀνδρῶν* BDrf. —
Ἀνδρῶν] »In opere, cui index *Τρίπους*. V. Ions. Scr. Hist. Phil. I, 8, 2. et
maxime Diog. L. l. c. ibid. « Boeckh. — 9 In textu Boeckh *θαμὰ* pro
θ' ἄμα edidit. — 10 ὁ ex D addidi. — *ἐφθέγξατο* B et edd. — ἄμα
τε Drsw. — 12 *γινόμενος* D. — »Editt. vulg. leg. *λειφθεῖς* ut et
Schol. refer. ad ὅς· Schmid vero *λεῖφθε* Aeol. pro *ἐλεῖφθη*. Et
sane Scholiastes cum antea *λειφθεῖς* explanasset et per *στερηθεῖς*,
posterius etiam per *ἐστερήθη* iuxta alios interpretatur hoc modo,
Qui *λειφθεῖς* seu destitutus nummis, etiam *ἐλεῖφθη* sive derelictus
fuit ab amicis. Ex hac ratione interpretandi, licet vix constet
eos, qui hunc sensum elicerent, *λεῖφθε* legisse; attamen ea vox
supplenda est, si ita ordines; citra quam nec metrum etiam con-
sistit. « Oxonn.

19. Ἐσσί γὰρ ὦν σοφός· οὐκ ἄγνωτ' ἀεῖδω] ταῦτα
οἱ περὶ Καλλίστρατον συνεργεῖν φασιν ἑαυτοῖς· φανερόν γὰρ
ὥς μισθὸν αἰτῶν τὸν Θρασύβουλον τό τε ἀπὸφθεγμα προήνεγκε
τὸ περὶ τῶν χρημάτων καὶ προσεπιλέγει· οὐκ ἄγνωτ' ἀεῖδω.
5 σοφός γὰρ εἶ, καὶ συνήσεις, πρὸς τί ταῦτα εἴρηται. ἔνιοι δὲ
τὸ ἄγνωτα προπαροξύνοντες οὐ κατὰ συναλοιφὴν ἀκούουσιν
ἀντὶ τοῦ οὐκ ἄγνωτι ἀεῖδω, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ νικηφόρου καὶ
τῆς Ἰσθμικῆς φασὶν αὐτὸν νίκης λέγειν· οὐ περὶ ἀγνώτων,
φησὶν, ἄδω. ὁ δὲ Δίδυμος μειῶσθαι φησι τὸ ἀξίωμα τοῦ
10 ποιητοῦ, εἰ μηδέπω τοῦ ἐπινίκου συντεταγμένου γνώριμός ἐστιν
ἢ τοῦ Ξενοκράτους νίκη· ἔμπαλιν γὰρ ὁ Πινδαρος ἀφανεῖς καὶ
ἀδόξους φησὶν εἶναι τὰς νίκας, εἰς ἃς αὐτὸς μηδὲν γέγραφε.
γελοίως. § ὁ δὲ νῦν· τυγχάνεις οὖν σοφός, ὦ Ξενοκράτης,
καὶ συνορᾷς τὸ τοῦ λόγου αἶνεμα· οὐ γὰρ ἄγνωστα λέγω. εἰτα
15 ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀεῖδω· ἄδω καὶ τὴν Ἰσθμιακὴν νίκην, ἣν τοῖς

1 ἐσσί γὰρ γὰρ ὦν D, ex quo οὐκ ἄγνωτ' ἀεῖδω addidi. —
2 φασὶν Drfs w. — 3 αὐτῶν rfs w. — 4 ἄγνωτ' rfs wh, corr.
etiam Heyne in nota. — 6 ἄγνωτα παροξύνοντες D. — 7 ἀγνωτὶ
rfs wh, corr. etiam Heyne in nota. — ἐπὶ αὐτὸν D. — τοῦ
νικηφόρου Boeckh addidit. — 8 τοῖς Ἰσθμικοῖς rfs wh, ταῖς
Ἰσθμικαῖς B ante corr. — φασι (φασὶ rfs w) νίκης λέγειν αὐτὸν
B et edd. — 9 φησὶν om. D. — μειῶσθαι φησὶ D. — ἀξίωμα (?)
B. — 10 γνώριμος ἐστίν D. — 12 εἶναι φασὶ D. — 12. 13 γέ-
γραφε. γελοίως Ba, ἔγραφε γελοίως D, γέγραφε, γελοίως rfs wh.
»Quis γελοίως? Pindarusne an Didymus? Credo Didymus, qua-
propter ante vocem γελοίως punctum posui, quum esset comma.
Cf. Schol. Isthm. III (IV,) 47 et 63.« Boeckh, cuius notae:
»Didymus igitur ἀγνώτι ἐκ πλήρους legit, fortasse Callistrati sen-
tentiam amplexus« addit M. Schmidt, Didymi fragm. p. 238. —
14 τὸ om. D. — οὐ γὰρ] οὐδὲ D, et οὐδ' pro οὐκ etiam Hartung
in textu. — ἄγνωστον B et edd. — 15 ἀποκοινου r. — »Ante ἀεῖδω
distingui postulant Sch. pars, ut ex ἀεῖδω ad οὐκ ἄγνωτα sub-
audiatur λέγω.« Mommsen. »Sehen wir die Schol. an, so finden
wir, dass die Grammatiker theils οὐκ ἄγνωτι ἀεῖδω und theils
ἄγνωτα lasen, ἀγνώτα aber als Lesart gar nicht kannten. . . .

ἵπποις ἀγωνιζομένοις τῷ Ξενοκράτει ὁ Ποσειδῶν θωρησάμενος, ἀπὸ Κορινθιακῶν αὐτῷ σελίνων στέφανον αὐτοῦ ταῖς κόμαις ἐπιτεδῆναι παρέσχετο, τιμῶν τὸν ἱππικώτατον ἄνδρα δόξαν καὶ φῶς ὄντα τῷ τῶν Ἀκραγαντίνων δῆμῳ. ἀπὸ δὲ τοῦ πρὸς 5 αὐτὸν λόγου εἰς τὸν περὶ αὐτοῦ κατηνέχθη. Δωρίων οὖν στεφάνων φησὶν ἀντὶ τοῦ τῶν Ἰσθμίων, Δωριεῖς ἐπείπερ ἐπώκησαν τὴν Πελοπόννησον. ἢ Δωρίων σελίνων τῶν Κορινθιακῶν, ὅτι Δωριεῖς ἐπώκησαν τὴν Κόρινθον, ἢ δὲ Κόρινθος πύλαι τῆς Πελοποννήσου. Ἀλήτην γὰρ αὐτὴν φασιν οἰκίσαι, ὅθεν καὶ Ἀλη- 10 τίδαι οἱ Κορίνθιοι. τοῖς οὖν τὰ Ἰσθμια ἀγωνιζομένοις σέλεινον ξηρὸν ὁ στέφανος, ὑγρὸν δὲ τοῖς τὰ Νέμεα.

Ferner finden wir, dass diese Grammatiker hinter αἰδῶ ein Komma setzten, und Ἰσθμίαν νίκαν als Apposition fassten, und das war jedenfalls besser, indem ja der Dichter nicht den Isthmischen Sieg allein besingt. Drittens ist ziemlich deutlich zu erkennen, dass dieselben nicht οὐκ, sondern οὐδ' gelesen haben: denn ein Schol. lautet also: ὁ δὲ νοῦς . . . οὐ γὰρ ἄγνωστον λέγω. Hartung. »Fluctuant veteres interpretes, alii οὐκ ἀγνώτ(ι), alii οὐκ ἄγνωτ(α) αἰδῶ, Ἰσθμίαν κτλ. legebant: hanc explicationem sequitur etiam paraphr., qui videtur οὐδ' ἄγνωτα legisse, quem ad modum Hartung scripsit.« Bergk. — 15 Ἰσθμίαν D, et Ἰσθμίαν est etiam in textu.

2 ταῖς κόμαις] Codd. et edd. in textu inter κόμα et κόμαν fluctuant, Boeckh κόμα »cum Schol. ut videtur« (Mommson) et »κόμαις paraphr. non tam legit quam ut solet pluralem substituit« Bergk, qui tamen in ed. 3: »κόμαις ut videtur paraphr.« scripserat. »Dativum [κόμα pro vulgato κόμαν] fortasse Scholia quoque tuentur: ἀπὸ K. αὐτῷ σ. στε. αὐτοῦ τ. κ. ἐπ. π.« Schneidewin praeunte Boeckhio. — 4 τῷ om. D. — ἀκραγαντίνων D. — 5 ἐπηνέχθη edd. — 5. 6 στεφάν\ (= στεφάνον?) B, στεφάνωμα edd., malim σελίνων. — στεφάνωμα φησὶν rfs w. — 6 τῶν omm. B et edd. — 6—8 δ. γὰρ (om. ἐπ. ἐπώκησαν — ὅτι Δωριεῖς) D. — 8. 9 πελοποννήσου D. — 9 φασὶν D. — οἰκῆσαι D. — 10 οὖν] δὲ D. — 11 τοῖς om. D.

26. Ἐν Κρίσῃ δ' εὐρυσθενής] τοῦτό φησιν ὡς τὰ Πύθια νενικηκότος αὐτοῦ· ἡ γὰρ Κρίσα τῆς Φωκίδος ἐστὶ χωρίον. § ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ τῇ Κρίσῃ εὐμενῶς ὁ Ἀπόλλων ἐθεάσατο τὸν Ξενοκράτην, καὶ ἀγωνιζομένῳ τὴν νίκην ἐδώ-
5 ρήσατο.

28. Καὶ τόθι κλειναῖς Ἐρεχθεϊδᾶν χαρίτεσσι] καὶ ὅπου ταῖς ἐνδόξοις, φησί, τῶν Ἀθηναίων χάρισιν ἡρμοσμένος, ἐν ταῖς εὐδαίμοσιν Ἀθήναις, οὐκ ἐμέμφατο τὴν ἡνιοχικὴν χεῖρα. § Ἄλλως. τόθι, τοπικῶς, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐν ταῖς Ἀθήναις, 10 ὁ ταῖς χάρισιν ἡρμοσμένος Ἀπόλλων, ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τοῦτο, οὐκ ἐμέμφθη τὴν ῥυσίδιφρον χεῖρα, ὑπὸ τοῦ πληξίππου φωτός, τουτέστι τοῦ Θήρωνος. ὁ γὰρ Νικόμαχος Ἀθηναῖος ὢν ἀμφοτέρους ἡνιόχει, Θήρωνι καὶ Ξενοκράτει. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ Ξενοκράτους οὐχ οἶδόντε ἀκούειν· οὐ γὰρ ἀνῆρητο Ὀλυμπικὴν 15 νίκην, ἀλλ' ὁ Θήρων. κοινοποιεῖ δὲ τὰς νίκας ἀμφοῖν ὁ Πίνδαρος συνήθως αὐτῷ. τὸν δὲ Νικόμαχόν φησιν ἀρηρέναι ταῖς λιπαραῖς Ἀθήναις, παρόσον Ἀθηναῖος ἦν· ὃν διὰ τὸ φιλοφρονήσασθαι τοὺς Ἡλείων σπονδοφόρους Ἀθήναζε ἔχοντας ἀντησπάζοντο Ἡλεῖνι παρ' αὐτοῖς, ὅτε Θήρωνι ἡνιόχει.

20 31. Ῥυσίδιφρον χεῖρα] ἀπὸ μέρους ἀντὶ τοῦ ῥαδίως καὶ ἀμεταγωγῶς τὰς ἡνίας εὐθύνοντα.

1—5 om. D. — 3 Ex voce εὐμενῶς Kayser (Lectt. Pindd. p. 90) εὐφρων ἄναξ, Mommsen (Mus. Rhén. IV p. 565) dubitanter εὐεργέτας, Bergk δὲ πρὸς εὐρυσθενῆς scholiastam legisse suspicati sunt. — 6 τόθι] τότε D. — χαρίτεσι D, omm. B et edd. — 7 τῶν ἀθ. φησί D. — ἡρμοσμένος D. — 8 εὐδαίμοσιν] λιπαραῖς edd., τιν (?) B. — 9 τόθι om. D. — 11 ὑπὸ] ἀπὸ edd. — 12 τοῦ om. B. — 13 ἡνιόχος D. — 14 οὐχ' D. — 16 νικόμαχον φησὶν Drfsw. — ἀνιρέναι D. — 17 παρ' ὅσον D. — 18 σπονδοφόρους D. — 18. 19 αὐτὴ σπάζοντο ἡλεῖοι νίκην (fort. νικήσαντα vel νικῶντα voluit) παρ' αὐτοῖς ὅτε ὁ Θήρων D. — Θήρων etiam wha, sed »lege Θήρωνι: in aliquot certe exemplaribus video esse Θήρων.« Boeckh in Append. Explic. p. 689. — 19 ἡνιόχει.

34. ὄντε καὶ κάρυκες ὥρᾱν] ὄντινα τὸν νικηφόρον οἱ
 κήρυκες, φησὶν, οἱ τὸν καιρὸν καὶ τὴν ὥραν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ
 ἀγῶνος κηρύσσοντες καὶ σπονδοφόροι ὄντες τοῦ ἐν Ἡλίδι Διὸς,
 ἐγνώρισαν προπαθόντες τι ἡδὺ παρ' αὐτοῦ διὰ τὸ φιλόξενον
 5 τῆς ὑποδοχῆς, καὶ τῇ ἡδείᾳ αὐτῶν φωνῇ ἡσπάζοντο τὸν Ξενο-
 κράτην τῆς τιμίας Νίκης τοῖς γόνασι προσελθόντα· ἐκ δὲ τοῦ
 του, νικῶντα. ἡσπάζοντο δὲ κατὰ τὴν Ὀλυμπιακὴν αὐτῶν γῆν,
 ἦντινα καλοῦσαν Ὀλυμπίου Διὸς ἄλσος, ἔνθα ταῖς ἀθανάτοις τῆς
 νίκης τιμαῖς καὶ οἱ τοῦ Αἰνησιδάμου παῖδες θήρων καὶ Δει-
 10 νομένης ἐμήγησαν. § Ἄλλως. οἱ κήρυκες, οἱ τὰς ὥρας καὶ τὸν
 καιρὸν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἐκήρυσσον, καθ' ὃς ἐτελεῖτο.

ῥυσίδιφρον δὲ χ. edd., ῥυσίδ. — εὐθύνοντα om. D. — 20. 21 ῥυσί-
 διφρον — εὐθύνοντα] »Der Schol. will sagen χεῖρ sei für den
 ganzen Mann, den Lenker, gesagt. Ausserdem wird von ihm κατὰ
 καιρὸν durch ῥαδίως καὶ ἀμεταγώγως wiedergegeben, νωμᾶν aber
 durch εὐθύνειν. Endlich scheint uns diese Glosse zu verbürgen,
 dass ἀνίας geschrieben stand, von ἀπάσαις aber oder πάσαις keine
 Spur vorhanden war. Wie die Verderbung entstanden sei, können
 wir aus den übrigen Schol. errathen. Man zog nämlich zu ἐμέμφθη
 als Subiect den Apollon (anstatt des Xenokrates), verstand unter
 dem πλῆξιππος φῶς den Theron (oder auch Xenokrates) als den
 Sieger: und dann war es freilich nöthig, den Nikomachos, als wel-
 cher zur Lenkung seine Hand den Zügeln geliehen habe, als
 zweite Person daneben anzuerkennen.« Hartung, qui in textu
 οὐκ ἐμέμφθη ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιω φωτός, τὰν Νικομάχου,
 κατὰ καιρὸν ὡς ἐνώμας ἀνίας (τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νώμ'
 ἀπάσαις ἀνίας vulgo) edidit.

1 οὔτε D. — ὥρᾱν ex D est. — 2 κάρυκες (?) B. — κήρυκες
 φησιν rfswh. — 3 σπονδηφόροι D. — ἦλσι D. — 4 τὲ BDrfswh. —
 4. 5 πρ. τὲ παρ' αὐτοῦ ἢ γὰρ διὰ τὴν φιλόξενον ὑποδοχὴν καὶ τῇ ἰδίᾳ
 D. — 6 τῆς τιμίας] Ex hoc scholio χρυσέας quod etiam codd. vet-
 tuerunt pro vulgato χρυσεοῖς restituerunt Er. Schmid, Benedictus,
 Oxonienses. — προσελθόντα Brfsw. — 8 καλοῦσι errore rfswha.
 — ταῖς] τοῖς ha, errore. — 9 οἱ om. D. — 10 οἱ] οἱ D.

36. Ζηγὸς Ἀλείου] τοῦ Ἡλείου Διός, τοῦ ἐν Ἡλιδι τιμωμένου. Ἥλις δὲ χώρα τῆς Ὀλυμπίας.

37. Φιλόξενον ἔργον] ὑπεδέξατο γὰρ αὐτοὺς καὶ φιλοξένως ἐξέτισεν.

5 42. Ἴν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου] Αἰνησιδάμου παῖδες Θήρων καὶ Δεινομένης, ὧν κυρίως μνημονεύει ὡς Σικελιωτῶν τυράννων. Σικελιώτης δὲ ὁ νικηφόρος.

44. Καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι] καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν εἰσιν οἱ οἴκοι, ἀντὶ τοῦ ἄπειροι, ὧ θρασυβουλε, οὔτε ὕμνων ἐπεράστων οὔτε ὑψηλῶν ῥόδων· πάλιν δὲ ἐκ τούτου ὕμνον φησίν. § Ἄλλως. ἦτοι περιφραστικῶς αὐτὴν τὴν Ὀλυμπίαν δόμους εἶπεν, ἥ οὐκ ἀγνώτες ὑμῶν εἰσιν οἱ δόμοι τῆς φιλοξενίας, ὅπερ ἄμεινον. τὸ δὲ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ εἰσὶ Δωρικῶς.

15 47. Οὐ γὰρ πάρος οὐδὲ προσάντης ἀκέλευθος γίνεται] οὐ τραχεῖα, φησίν, ἡ ὁδὸς γίνεται τοῖς τοὺς ἐνδόξους ἐπαινοῦσιν ἄνδρας, τοῦναντίον δὲ ῥάδιος καὶ ἐπιεικής· αὐτοὶ γὰρ ἀφορμὰς εἰς τοὺς ἐπαίνους διδόασι. τιμὰς γὰρ Ἐλικωνιάδων τὰς τῶν Μουσῶν φησι, τουτέστι τοὺς ὕμνους καὶ
20 τὰς ῥόδους.

51. Μακρὰ δισκίσαις ἀκοντίσαιμι] μακρῶς καὶ με-

1 ζῆγος (?) B. — ἀλείοι B D f cum codd. in textu et schol. ad v. 28 altero, ὀλείοι r. — ἡλείου] ἡλίου D. — 2 χωρίον D. — 3 αὐτὸν Brfsw. — 5—7 om. D. — 7 Ante νικηφόρος in B vox τύραννος deleta est. — 8 Lemma om. D. — 9 ὑμῶν D, fort. recte. — εἰσὶν D. — οἱ οἴκοι D. — 10 ἐπεράτων D. — ὑψηλῶν] Hunc scholiastam μελικόμπων quod in codd. et edd. legitur, in suo exemplari habuisse vix credam; an μεγακόμπων legit? — 11 ὕμνων φ. D. — 12 τὴν omm. wha. — »ὑμῶν, Schol. ὑμῶν.« male. Bergk. — εἰσὶν D. — 13 τὸ δὲ ἐντὸς D. — 15 πρ. ἀκέλευθος D, ex quo γίνεται addidi. — 17. 18 αὐτὸν γὰρ D. — 18. 19 Ἐλικωνιάδων B. — 19 φησὶ Drfsw. — 21 In textu ex D, et qui ex eo pendent codicibus ἀκοντίσσαιμι editur.

γάλως τὸν ἐμὸν λόγον ρίψας, φησί, καὶ τὸν νικηφόρον ἐγκω-
μαζών, ὑπερβαλοῦμαι τοὺς ἄλλους, ὅποσον καὶ ὁ Ξενοκράτης
τρόπον γλυκὺν καὶ σπουδαιότερον πάντων ἀνθρώπων ἔσχεν.

54. Αἰδοῦτος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν] ἀμφίβολον. ἤτοι
6 γὰρ αὐτὸς ἦν, φησὶν, ἐντροπῆς ἄξιος ὁμιλῶν τοῖς ἀστοῖς, ἢ
αὐτὸς ἐνετρέπετο, ἐν τῇ τοῖς ἀστοῖς ὁμιλεῖν. Διόδωρος δὲ ὁ
Ἀριστοφάνειος μὴ νοήσας, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου
κεῖται τὸ ἦν, θροῆνόν φησι γεγράφθαι, οὔτε ἐκεῖνο νοήσας, ὅτι
παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐναλλάττονται οἱ χρόνοι, οὔτε τὸ ἐπὶ τέλους
10 λεγόμενον τὸ Νικάσιππ' ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἡθαῖον
ἔλθῃς· πρὸς τὸν ζῶντα, οὐ πρὸς τὸν τετελευτηκότα. § ἢ ἔστιν
οὕτως· αἰδέσιμος ἦν ταῖς πολίταις συναναστρεφόμενος.

55. Ἱπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων
νόμφ] ἢ τὸ ἱπποτροφεῖν ἐν Ἑλλῃσιν αὐτὸς νομοθετῶν, ἢ νόμι-
15 μον ἐν Ἑλλῃσιν εἰδὼς τὸ ἱπποτροφεῖν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἦν.
§ ἢ οὕτως· ἱπποτροφίας τε νομίζων· καὶ ἵππους τρέφων
τῷ τῶν Ἑλλήνων νόμφ καὶ ἔθει. § ἤτοι κρίνων καὶ νομιστεύων
τοῖς Ἑλλῃσιν, ἢ ἐπισήμους ποιῶν περὶ τὸ νόμισμα.

57. Καὶ θεῶν διαίτας προσέπτυκτο πάσας] καὶ
20 πάσας θεῶν πανηγύρεις ἐπιτηδεύεις προσεδέχετο. ἐκ δὲ τούτου
ὁῖλον, ὅτι εὐσεβῶς καὶ πρὸς θεοὺς διέχειτο. § ἢ οὕτω· κατὰ

3 παρέσχεν D. — 4 ὁμιλεῖν ex D accessit. — 6 Διόδοτος
codd. et edd. ante Boeckhium, qui »haud veritus est reponere
Διόδωρον, de quo v. Wolf. Prolegg. ad Hom. p. CCXVI.« — 7 ἐπὶ
τὸν παρεληλυθότα χρόνον D. — 8 θροῆνόν φησὶ BDrfs wh. — 9 ἐναλάτ-
τονται D. — οἱ omm. codd. — 10 νικάσιππε ἀπόνειμεν ὅτ' ἂν ξ. ἡμῶν D.
— 11 οὐ ante πρὸς τὸν ζῶντα quoque est in D. — τετελευτηκότα D.
— ἔστιν om. D. — 13. 14 Verba ἐν Πανελλάνων νόμφ ex D ad-
didi. — 14 ἤτοι pro ἢ τὸ B et edd. — ἐν om. D. — 16 τε omm.
codd. et edd. ante Boeckh. — ἵππους Boeckh addidit. — 17 ἔθος
D. — 19 διαίτας fort. in δαῖτας mutandum est, quod ex hoc ipso
scholio pro διαίτας poetae redditum est. — Verba προσέπτυκτο
(προσέπτυκτο cod.) πάσας ex D addidi. — 20 ἐπιτηδεύεις B et
edd. — 21 ὁῖλοῖ D. — οὕτως D.

διάνοιαν προσήγετο καὶ ἡσπάζετο· οὐδὲ νόμιμον καὶ ἔθος ἦγε
τὰς ἑορτάς, ἀλλ' οἰκείως ἔχων πρὸς τοὺς θεοὺς.

58. Οὐδέποτε ξενίαν οὖρος ἐμπνεύσαις] ἀλληγορικώτερον ἐχρήσατο τῇ λόγῳ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ μὴ συστελλουσῶν τὰ ἰστία νεῶν· τὸν γὰρ φθόνον ἀνέμφεικασε, τὴν δὲ τῶν ξένων τράπεζαν νηὶ οὐρίως καὶ ἀβλαβῶς πλεύσῃ. οὐδέποτε φησι τὸ ἰστίον τῆς τραπέζης, ὁ Ξενοκράτης ἢ τοὺς ξένους ὑπεδέχετο, συνέστειλεν οὖριος ἄνεμος πνεύσας, ἀλλ' αἰεὶ πλήρεσι τοῖς ἰστίοις πρὸς τὰς τῶν ξένων
10 ἐστιάσεις ἐχρήσατο. § Χρύσιππος οὕτω· Ξενοκράτης δὲ οὐδέποτε οὕτως ἐχειμάσθη, ὥστε μὴ διομαλίσαι τὴν τράπεζαν. § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· οὐδέποτε δὲ παρὰ τὴν φιλόξενον αὐτοῦ τράπεζαν, ἐν ἣ τὸς ἐπιφοιτῶντας ἐδεξιοῦτο ξένους, φθόνος τις ἐπιπνεύσας τὰς τῆς φιλοξενίας ἔπαυσεν ἐστιάσεις, ἀλλὰ πλήρεσι τοῖς
15 ἰστίοις τοὺς πάντας ἐφιλοφρονεῖτο.

61. Ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φάσιν θερεΐαις] Φάσις ποταμὸς τῆς Σκυθίας· φυκρότατα δὲ τὰ περὶ αὐτὸν πνεύματα ἔχει. τὸ δὲ Νείλου πρὸς αὐγὰς τινὲς μὲν τὰς τοῦ Νείλου ῥύσεις, τινὲς δὲ ὅτι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡ ῥύσις αὐτοῦ γίνεται· διὰ
20 καὶ θερμότητος καὶ ὑγιεινῆς κράσεως μετέχει τὸ χωρίον. διὰ

3 ἐμπνεύσαις ex D addidi, qui ἐμπνεύσας habet; οὖριος πνεύσαις ex hoc scholio (cfr. infra vv. 9. 10 οὖριος ἄνεμος πνεύσας), ut dicit, coni. Hermann. — 5 στελλουσῶν D. — 7 οὐ δέ ποτε φησὶ D. — 7. 8 Boeckh verba ὁ Ξενοκράτης uncis inclusit, cum in B et edd. ἦ pro ἡ legeretur. — 9. 10 πρὸς τὰς τῶν ξένων ἐστιάσεις ἐποιήσατο rfswha ex B male suppleto, in quo nunc tantum πρὸς τὰς τῶν ξένων ἐστι· . . εἰ . . ἦσ. το legi potest, et redundare πρὸς, nisi maior corruptela lateat, viderunt Heyne et Boeckh; Kayser (Lectt. Pindd. p. 90. 91) πλεύσας pro πρὸς substituto locum sanatum esse voluit. Ego τρ. ἦ τ. ξ. ὁ Ξενοκρ. ὑπεδ. malim. — 10 Signum § ego addidi. — οὗτος pro οὕτω D, οὔτω r. — δὲ om. D. — 13 τις Drf. — 15 ἐφιλοφρονοῦντο D. — 16 Φᾶσιν et Φᾶσις fa. — 18 »Sch. B τὸ δὲ νείλου πρὸς αὐγὰς (supra αὐγὰς ab ead. m. scriptum ἀκτὰς) ubi D αὐγὰς solum habet, Rom. αὐγὰς ἢ ἀκτὰς eadem ratione

τούτων δὲ τὴν περὶ τοὺς καιροὺς δεξιότητα τοῦ Ξενοκράτους παρίστανται ἀλληγορῶν· οὕτω γὰρ εὖ πρὸς τοὺς καιροὺς ἤρομοστο, καθάπερ οἱ ἐν μὲν τῷ θέρει πρὸς τὰ χειμερινὰ ὠθοῦμενοι, τῷ δὲ χειμῶνι πρὸς τὰ θερινὰ. § ὁ δὲ νοῦς πάλιν ἐπὶ 5 τῆς φιλοξενίας τοῦ Ξενοκράτους οὕτως ἔχει· ὁ Ξενοκράτης φιλοφρονούμενος τοὺς ξένους ἔπλει τῷ τῆς τραπέζης ἰστίῳ θέρους πρὸς τὰ ψυχρότερα, χειμῶνος δὲ πρὸς τὰ θερμότερα πλέων· ὥστε πανταχόθεν αὐτοῦ τὸ εὐκρατον καὶ προσηγνὲς τῆς φιλοξενίας δηλοῦσθαι. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν ξένων τὴν δυνάμιον ἀκου-

qua saepius editor suprascripta in ordinem scholiorum intexuit; indidem editor Romanus in textum Pindari ἀκτὰς invexisse videtur. Pergit Sch. τινὲς μὲν τὰς τοῦ νεύλου ῥύσεις (ῥήσεις D), τινὲς δὲ ὅτι ἀπὸ ἀνατολῶν ἡ ῥύσις αὐτοῦ γίνεται διὸ καὶ θερμοτάτης καὶ ὑγιεινῆς κράσεως μετέχει τὸ χωρίον. Quae aut ita generalia sunt, ut nec ἀκτάν [sic codd.], nec ἀκτὰς [sic edd.], nec αὐγάς confirmant, aut aliam vocem, quae a ῥύσεις propius absit, postulant. Nam haud credo Sch. de locutione ὑπ' αὐγάς ἡελίου cogitasse, quasi Pindarus 'ad soles Nili' voluisset. Nec ἀγάς vel ἀγάν (Pyth. II, 82) veri simile est eum per ῥύσεις vertisse, quamquam etiam κύματος ἀγή dicitur. Schneidewin putat fuisse qui ἀγάς legerent. An εἴλαν? Id male sonat. Mommsen. Scholiastam qui Νεύλου ῥύσεις interpretetur, nec αὐγάς, nec ἀκτάν, nec ἀκτὰς, nec ἀγάς legisse Bergkii quoque erat sententia. Etiam Rauchenstein (Neue Jahrb. 1866 p. 225): »für ἀκτάν schrieb man ἀκτὰς, αὐγάς, ἀγάν, ἀγάς, von welchen allen keines befriedigt. Aus dem Schol. sieht man nur, dass er keines dieser Wörter gelesen hat, obschon sich nicht errathen lässt, was er vorfand.« Hartung scholia αὐγάς et ἀκτὰς testari dicit. »Pro ἀκτὰς ap. Schol. extat αὐγάς, unde ἀγάς coniecit Steph. Bernardus in nott. mss. ad Nicandrum, notante ex Schneideri schedis Boeckhio.« Dissen, Explic. p. 498.

3 μὲν τῷ om. D. — 5 οὕτως om. D. — 7 δέ omittit, et colon post χειμῶνος ponit D. — θερμότατα codd. et edd. ante Boeckh. — 8 πλέων ex D addidi. — ἔγκρατον (?) B.

στέον, ἔν' ἤ· ἔκαστος, φησί, τῶν ξενιζομένων ἐκ μὲν θερμότητος καὶ καμάτων πρὸς ψυχρότητα καὶ ἀνάκτησιν ὥσπερ, πρὸς αὐτὸν ἔσπευδεν, ἐκ δὲ χειμῶνος πρὸς θερμότητα.

63. Μὴ νῦν ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας] μὴ δ' 5 ὅτι, φησί, περὶ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων φθονεραὶ κρέμονται ἐλπίδες καὶ διαθέσεις, τουτέστι μὴ διότι φθονεροὶ εἰσιν οἱ ἄνθρωποι, περὶ τοῦτο στείλαμενος τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν σιγάτω· λεγέτω δὲ τῶν φθονούντων ἀφροντιστῶν. τὰς δὲ ἐλπίδας, ἀντὶ ἐνὸς τούτων τέταχε φροντίδος, διανοίας, διαθέσεως. 10 μὴ οὖν, φησί, τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν σιγῇ παραδύτω, ἀλλ' εἰς τὸ κοινὸν φερέτω· τυχὼν γὰρ τῆς νίκης τὴν τοῦ πατρὸς ἀρετὴν εὖ προήγαγε τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ.

66. Ἐπεὶ τοι οὐκ ἐλινύσσοντας αὐτοὺς εἰργασάμην] ἐπεὶ οὐ τοιούτους, φησὶν, εἰργασάμην τοὺς ὕμνους, ὥστε ἐφ' 15 ἐνὸς τόπου μένειν αὐτοὺς καὶ ἐστάναι καθάπερ ἀνδριάντας. τὴν αὐτὴν διάνοιαν καὶ ἀλλαχόθι φησὶν (Nem. V 1)· οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμι, ὥστ' ἐλινύσσοντ' ἐργάζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτὰς βαθμίδος ἐσταῶτα.

1 ἔκαστος φησι rfswh. — 1. 2 θερμότητων καὶ καμάτων D. — 2 »Retinui vulgatam lectionem et comma ab Heynio post ὥσπερ positum [post ἀνάκτ. est in rfswh]; sed malim: ἔκαστος, φησί, τῶν ξεν. πρὸς αὐτὸν ἔσπευδεν, ὥσπερ ἐκ μὲν θ. κ. κ. πρὸς φ. κ. ἀνάκτησιν, ἐκ δὲ χ. π. θ.« Boeckh. — 4 θνατῶν φρένας omm. edd. — In textu νον pro νῦν a codd. vett. sustentato cum libris Triclinianis editur, neque scholiastae νῦν agnoscunt. — 6 ἐλπίδες καὶ om. D. — εἰσιν D. — 7 παρὰ D. — 7. 8 Ante σιγάτω in B et edd. στείλατω additum est, quod vel propter proxime antecedens στείλαμενος displicet. — 9 τούτων om. D. — τέταχε omm. edd. in lacuna, cum in B . . αχ . . ντίδος tantum legi possit. — 10 φησι rfswh. — 12 προσήγαγε D. — 13—18 omm. B et edd. — 13 ἐλινύσσοντας cod., qui in textu ἐλινύσσοντας habet. — Pro εἰργασάμην e Boeckhii correctione in textu εἰργασάμαν editur. — 16. 17 Locus laudatus sic legitur in D: οὐκ ἀνδρ. εἰμί, ὥστ' ἐλινύσσοντ' ἐργάσασθαι ἀγάλματα ἐπ' αὐτῆς βαθμίδος ἐσταῶτα.

68. Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον] διὰ τοῦτο δῆλον, ὅτι τὸν εἰς Ξενοκράτην ὕμνον εἰς Ἀκράγαντα διὰ Νικασίππου πέμπει πρὸς Θρασύβουλον τὸν Ξενοκράτους ἀδελφόν· τὸ γὰρ ἀπόνειμον ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ 5 (fragm. 145 ed. Nauck).

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτόχας ἔχων
Νέμ', εἴ τις οὐ πάρεστιν, ὅς ξυνώμοσε.

καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ (fragm. 1 ed. Meineke) τὸ ἄννεμε ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι· καὶ Ἀννείμῃ Δωριστί ὁ Βουκόλος 10 (Theocr. XVIII 48).

1 Lemma ex D addidi. — Ἰστέον ὅτι pro διὰ τοῦτο δῆλον ὅτι B et edd. — 3 πέμπειν D. — 4 σοφοκλεῖ D. — 6 θρόνοισι BD et Boeckh ex Toup̄ii emendatione in Add. ad Theocr. p. 401; θρόνοισι rfswh ex B paullo obscuriore. — πτοχάς [B?] a et Nauck. — Alterum versum ex Bergkii coniectura Nauckio probata dedi, »a quo non multum discessit Madvig in Philol. vol. I p. 671.« Scribit enim Madvig: »Scholiastes Pindari ad Isthm. II, 68: Τὸ γὰρ ἀπόνειμον ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ· Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτοχάς ἔχων ἀπόνειμον νέμει τίς οὐ πάρεστι, τίς ξυνώμοσεν. Quoniam ἀπόνειμον et νέμει non cohaerent nec oratio recta aut sententia efficitur, Brunckius interposito inter illa verba καὶ πάλιν, duo fragmenta efficiebat. Scribendum erat

Σὺ δ' ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτοχάς ἔχων
νεμεῖς, τίς οὐ πάρεστι, τίς ξυνώμοσεν.

Cum scholiastes cum verbo composito usum verbi simplicis apud Sophoclem comparasset, ipsum illud ἀπόνειμον in Sophoclis versum illatum est. Est autem νεμεῖς non ἀναγνώσῃ, sed dinumerabis, ut appareat, qui et quot in utraque parte sint.« Schneidewin (Philol. I p. 671) Bergkii coniecturam (De fragm. Soph. p. 8) praetulit. — In codd. et edd. ἀπόνειμον. νέμει τίς, οὐ πάρεστι τίς ξυνώμοσε (-οσεν a) legitur nisi quod καὶ particula post ἀπόνειμον inserta duo fragmenta agnoverunt Heyne et Boeckh; τίς [BD]ah, interrogationis signum pro commate post τίς, punctum post πάρεστι et interrogationis signum pro puncto post ξυνώμοσεν habet a. — 8. 9 τὸ ἄννεμε BD, τὸ ἄνεμε rfswh, τὸ ἄννεμε

Boeckh ex Valckenarii coniectura ad Theocr. XVIII 48. » Male Toup Add. ad Theocr. l. c. ἀννείμε ἀντὶ τοῦ ἀνέγνω. Parthenius qui in bello Mithridatico a Cinna captus sub Augusto floruisse videtur, scripsit Ἀρήτης ἐπικήδειον τῆς γαμετῆς et Ἀρήτης ἐγκώμιον ἐν τρισὶ βιβλίοις. V. Suid. v. Παρθένιος, coll. Voss. Hist. Gr. II, p. 164.« Boeckh. Meliora docuit Meineke in Analectis Alexandrinis. — 9 ἀνέμῃ Brfsw, ἀνειμένη (?) D. — Articulum Heyne addidit. — Subscriptio τέλος τοῦ δευτέρου τῶν ἰσθμίων εἶδους est in rfs w.

³ *Ἐπίνικοι Ἰσθμιονίχαις.*

Μελίσσῳ Θηβαίῳ ἵπποις. Ὡιδὴ γ'.

Τοῦ τρίτου εἶδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐστὶ δέκα. Τὸ α' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' τὸ αὐτό.
 5 Τὸ γ' τροχαϊκὸν ἐπίτριτον. Τὸ δ' ἀνακλώμενον Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε' ἐγκωμολογικόν. Τὸ ς' τὸ αὐτό. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η' ἐφθημιμερές δακτυλικόν. Τὸ θ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ ι' τὸ αὐτό.

10 Ἡ ἐπφθὸς κώλων ἐστὶν ἔνδεκα. Τὸ α' προσοδικὸν δωδεκάσημον. Τὸ β' μονόμετρον Ἰωνικόν, ἢ ἀναπαιστικόν. Τὸ γ' τρίμετρον δακτυλικὸν καταληκτικόν. Τὸ δ' Εὐριπίδειον. Τὸ ε' ὁμοιον τῷ Τίς σὰς παρήειρε φρένας. Τὸ ς' ὁμοιον τῷ Ἐρασμονίδῃ Χαρίλαε. Τὸ ζ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ η'
 15 Εὐριπίδειον. Τὸ θ' προσοδικὸν δωδεκάσημον. Τὸ ι' Εὐριπίδειον. Τὸ ια' ἱαμβος.

Titulum ego addidi. — Inscriptio in edd. est περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ τρίτου τῶν Ἰσθμίων εἶδους, tum περὶ τῆς ἐπφθού αὐτοῦ. — Scholium metricum deest in D. — 6 καταλ.] ἀκατάληκτον B et edd., corr. f in marg. et Pauw p. 348. — 12 τρίμ. δ. καταλ. pro δίμ. δ. ἀκατάληκτον f in marg., τρίμετρον etiam Pauw proposuit p. 349. — 13 Metricum recte ματρόθε pro ματρόθεν v. 26 legisse observavit Pauw p. 349. — 14 τροχαϊκὸν δίμετρον edd.

Γέγραπται *Μελίσσῳ* *Θηβαίῳ*· οὗτος ἐνίκησεν *Ἰσθμια* καὶ *Νέμεα*, πρόσκειται δὲ τῇ ᾠδῇ *Ἴπποις* διὰ τὸ μὴ δηλοῦν τὸν *Πινδαρον* τὸ τοῦ ἀγωνίσματος εἶδος, πότερον κέλητι ἢ τεθρίπῳ· μόνον δὲ ἵπποδρομίᾳ λέγει ἐστεφανῶσθαι.

5 1. *Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσας*] ὁ λόγος· εἴ τις εὐτύχησεν ἐν ἀθλοῖς ἢ ἐν πλούτῳ, ὡς τὸν ἐν εὐπραγίῃμασι δύνασθαι φέρειν κόρον μὴ ἐξυβρίζων, ἄξιός ἐστιν ἐβλογεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολιτῶν. διατὶ δέ, αὐτὸς ἐποίσει.

6. *Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονται ἐκ*
10 *σέθεν*] ἐκ σέθεν εὐτυχοῦσιν οἱ ἄνθρωποι· καὶ γὰρ οὐ δι' αὐτούς, ἀλλὰ διὰ θεῶν πρόνοιαν· ἐξ ὧν αὐτοῖς καὶ μεγάλαι ἀρεταὶ ἔπονται.

7. *Ζῶει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων*] ὅπῃς μὲν ἢ τοῦ μέλλοντος ἐπιστροφῇ καὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἐσομένου.
15 *Ὅμηρος* (*Od.* ξ 82)· *Οὐκ ὅπιδα φρονέοντες*. ὁ δὲ λόγος· ζῇ δὲ ἐπὶ πλείονα χρόνον ὁ ὄλβος καὶ συναυξανόμενος παραμένει τοῖς ὀπιζομένοις καὶ ἐντρεπομένοις· κομίζονται γὰρ ἀντὶ τῶν πόνων ἐπαίνους· οἱ μὴ ὑπεροπτικοί· τοῖς δὲ σχολιάφροσι καὶ παρανόμοις ἀνθρώποις οὐχ ὁμοίως ἀκολουθεῖ ὁ ὄλβος. οἷον
20 οὐδέποτε ὁμιλήσει τοῖς κακοῖς ἢ θάλλουσα εὐδαιμονία.

11. *Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα*] τῶν δὲ εὐδόξων κατορθωμάτων, φησὶν, ἀμοιβὴν τοῖς ἀγαθοῖς προσήκει τὸν ἐγκωμιαστικὸν λόγον παρασχεῖν, χρὴ δὲ τὸν τοιοῦτον ὑψῶσαι καὶ μετεωρίσαι ταῖς χάρισιν.

1 Lemma in rfsw περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ. *Μελίσσῳ* *Θηβαίῳ*, in ha *Μελ.* *Θηβ.* — 3 εἶδος, κέλλητι πότερον ἢ D. — 4 ἵπποδρο^{μά} D. — 6 ἀέθλοισι B et edd. — ἐν om. D. — 7 ἄξιός ἐστιν D. — 9 ἀρ. σέθεν ἔπονται· (om. ἐκ σέθεν) B et edd. — 10 Post lemma sic pergit D: εὐτυχοῦσι δὲ οὐ δι' αὐτούς οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ etc. — 11 *μηγάλα* r. — 15 ὅπιδα φέροντες D. — 16. 17 παραμ. ἐν τοῖς D. — 19 *παραν. τῶν ἀνθρώπων οὐχ' ὁμοίως ἀκολούθως* D. — 20 ἢ θάλασσα D. — 21 *εὐκλεῶν* [B?] Drfsw cum codd. vett. in textu. — δ' om. D. — ἐνδόξων (?) D.

15. Ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ μοῖρα] ἔστι δὲ καὶ διπλῶν ἄθλων καὶ νικῶν τῷ Μελίσσῳ μερίς, ὥστε πρὸς εὐφροσύνην γλυκυτάτην τρέψαι αὐτοῦ τὴν φυγὴν· τοῦτο μὲν ἐν τοῖς βασιμοῖς τόποις τοῦ Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ τοὺς στε-
 5 φάνους, ἀντὶ τοῦ νικήσαντι ἐν τῷ Ἰσθμῷ· τὰ δὲ ἐστὶν ἐν τῇ κοίλῃ καὶ βαθυστέρῳ νάπῃ τοῦ λέοντος, τουτέστι τῇ Νεμέῃ, ἵππων δρόμῳ νικήσαντι. ἀνεκέρυξε γὰρ Θήβην, φησί. τοῦτο οὖν λέγει ὡς καὶ Ἰσθμια καὶ Νέμεα νενικηκότος αὐτοῦ ἵπποδρομία.
- 10 24. Ἴστε μὰν Κλεωνόμου] γινώσκετε μὴν τὴν περὶ τὰ ἄρματα τοῦ Κλεωνόμου ἀρχαιοτάτην ἀρετὴν τε καὶ δόξαν. τούτου δὲ τοῦ Κλεωνόμου ὡς προγόνου τοῦ Μελίσσου κατὰ πατέρα μέμνηται· ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτοῦ Τελεσιάδας ἐστίν. ἐν δὲ τῇ ἐξῆς φθῆ καθύλου τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ Κλεωνυμίδας
 15 κέκληκε.

26. Καὶ ματρόθεν Λαβδαχίδαισι σύγνομοι] ὡς κατὰ μητέρα ἀπὸ Λαβδάκου καὶ Οιδίποδος τοῦ Κλεωνόμου ὄντος. διὸ φησί· Καὶ μητρόθεν σύγνομοι πλούτου. τὸ γὰρ πρὸς μητρὸς τοῦ Μελίσσου καὶ Κλεωνόμου γένος συνάπτεται τοῖς Λαβδα-

1 Verba Μελ. μοῖρα ex D addidi, B etiam ἀέθλων om. — 2 ἥτοι pro ἔστι δὲ καὶ B et edd. — ἀέθλων D. — ὥστε] ὅτε D. — 5 ἐν omm. B et edd. — 6 βαθυστέρῳ ex hoc scholiastae loco Bergk in textu scripsit pro βαθυστέρου. — 7 δρόμον B et edd. Scholiasta post νάπα colo plene distinxit, quae interpunctio etiam in B et in edd. ante Heynium praeter Aldinam occurrit. — 8 οὖν] δὲ D. — νεμέα r. — 8. 9 ἵπποδρο^μα D. — 10 D et in lemmate et in scholio Κλεωνόμου. — 14 καθ. τοὺς κλεων. συγγ. αὐτοῦ κέκλη. D. — 15 κέκληκεν a. — »Alteram huius carminis partem interpret hic iam separatam invenit. Significatur enim carminis, quod vulgo quartum est, vs. 6. Cf. Schol. ad vs. 29. partis prioris.« Boeckh. — 16 In textu nunc ματρόθεν editur e Schmidii correctione. — σύγνομοι scripsi pro σύννομος. — 18 διὸ φησί D.

κίδαις διαπρέφασι κατὰ τὴν ἡνιοχικήν. § τὸ δὲ σαφές· τὸ δὲ μητρῶον γένος εἰς τοὺς Λαβδακίδας ἀνάγονται, καὶ κοινωνοὶ τῆς ἐκείνων ὄντες εὐδουξίας πλούτου ἱκανὸν περιεπύκνωτο ἄρμασιν ἀγωνιζόμενοι. τὸ γὰρ Πλούτου διέστιχον ἀντὶ τοῦ διὰ
5 πλούτου ἤρχοντο, τουτέστι πλούτον ἐκτῶντο.

29. Αἰῶν δὲ κυλινδομέναις ἀμέραις] ὑποφαίνει διὰ τούτων ὡς ποικίλαις χρωμένων τύχαις τῶν τοῦ Μελίσσου προγόνων. ὁ γὰρ βίος, φησὶν, ἐν ταῖς ἡμέραις εἰλούμενος καὶ ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖς ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἀπογεννᾷ περιστάσεις. ἴσως
10 μὲν οὖν εἰς τὰ ἐπὶ τοῖς Λαβδακίδαις τεθρυλλημένα ἀποβλέπει, ἄμεινον δὲ εἰς τὰ ἐν τῇ ἐξῆς φθῆλῃ λεγόμενα· τέσσαρας γὰρ φησι κατὰ πόλεμον συγγενεῖς τοῦ Μελίσσου τελευτῆσαι.

31. Ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν] ἀντὶ τοῦ οἱ θεοί, ὡς καὶ παῖδες Ἑλλήνων οἱ Ἑλληνες. § ὁ δὲ νοῦς· μόνοι θεοὶ
15 οὐκ ἔχουσι μεταβολὴν εἰς κακόν· ἄτρωτοι γὰρ οὗτοι· τὰ δὲ τῶν ἀνθρώπων εὐμετάπτωτά φησιν εἶναι.

1. 2 τὸ μ. δὲ γ. D. — 3 πλεονεκτῶντο D, non male. — 4 διὰ] δὲ τοῦ D. — πλούτου διέστιχον] Hic ergo schol. a priori scholiasta eo recedit, quod πλούτου non cum σύννομοι sed cum διέστιχον (διέστειχον edd. inde ab Hermanno) coniunxit. — »Ein Schol. verbindet πλούτου διέστιχον, welches er durch διὰ πλούτου ἤρχοντο = πλούτον ἐκτῶντο erklärt, und τετραοριᾶν πόνοις giebt er durch ἄρμασιν ἀγωνιζόμενοι wieder. Das war Anlass für Hermann [Notae ad Pind. p. 401] und seine Nachfolger διέστειχον zu schreiben, weil διέστιχον nichts sei [quam Hermanni scripturam improbat Hartung] . . . Es wäre unbegreiflich, wie der andre Schol. (welcher den vom Zusammenhang geforderten und sachgemässen Sinn entwickelt) in seiner Paraphrasis διαπρέφασι κατὰ τὴν ἡνιοχικήν sagen konnte, wenn er nicht ein Verbum vorfand, welches so viel wie voranstehen oder sich auszeichnen bedeuten konnte.« Hartung, qui ματρόθε Λαβδακίδασι σύννομοι, πλούτῳ διέσχον καὶ τετραοριᾶν πόνοις in textu edidit. — 7 τέχνας Brfsw. — 8 εἰλούμενος] Hinc κυλινδόμενος pro κυλινδομέναις scholiastam legisse suspicatur Bergk. — 12 φησιν rfs w. — 13 ἄτρωτοι γε rfs, Ἀτρωτοί γε w, unde ἄτρωτοί γε h. — 14 οἱ ἔλληγος D,

omm. B et edd. — 14. 15 » . . . γε μὰν hat hier keinen Sinn. Der Schol. schreibt: *μόνοι θεοὶ οὐκ ἔχουσι μεταβολὴν εἰς κακόν· ἄτρωτοι γὰρ οὗτοι*, mit richtigem Gefühle statt *γε μὰν* diejenigen Wörter gebrauchend, welche der Sinn fordern würde. Das Resultat dieser Erwägungen ist: Pindar muss *ἄτρωτοι γὰρ οὐ παῖδες θεῶν* geschrieben haben. Hartung. — 16 *εὐμετάπτωτὰ φησὶν ἐστὶ* rfswh, *εὐμετάπτωτα, φησὶν, ἐστὶν* [B] a. — Subscriptio *Τέλος τοῦ γ' (τοῦ τρίτου f) τῶν ἰσθμίων εἵδους* est in rfsw.

Ἑπίνικοι Ἰσθμιονίχαις.

(Μελίσσῳ Θηβαίῳ Παρχρατίῳ). Ὡδὴ δ'.

Τοῦ τετάρτου εἵδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος καὶ ἡ ἐπὶ-
δὸς ταῦτόν μετροῦν ἔχει τῷ τρίτῳ.

- 5 1. Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία] θεῶν, τῶν Μουσῶν
καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. § ἡ τῶν θεῶν προνοία ἐστὶ μοι μυρία
ὁδὸς εἰς τοὺς ὕμνους· πολλές φησὶν ἔχειν εὐμηχανίας καὶ ἀφορ-
μὰς εἰς τοὺς τοῦ Μελίσσου ἐπαίνους διὰ τὸ νικῆσαι τὰ Ἰσθμια.
§ ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τῶν Μουσῶν ἐπιτρεπουσῶν ἐστὶ μοι παν-
10 ταχοῦ οὐ προσάντης ἀλλ' εὐμαρῆς ἡ τῶν ὕμνων ὁδός, ᾧ νικη-
φόρος· τὰ γὰρ Ἰσθμια νικήσας εὐμηχανίας πεποίηκας τῷ ὕμνῳ
ἀνυμνεῖν τὰς προγονικὰς ὑμῶν ἀρετάς.

6. Αἶσι Κλεωνυμίδαι] Κλεωνυμίδης κέκληκε τοὺς προ-
γόνους τοῦ Μελίσσου ἀπὸ προγόνου τινὸς Κλεωνόμου. τροπικῶς
15 δὲ τὰ περὶ τῆς τύχης συμπτώματα οὕτω φησί· προσεῖπον δὲ
ὥς τῆς βασιλείας ἐξέπεσόν ποτε. § ὁ δὲ νοῦς· αἶς ταῖς

Inscriptionem ex Bergkii editione addidi, et delevi verba Περὶ
τῶν κώλων τῆς στροφῆς, ἀντιστροφῆς καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
(τοῦ τετάρτου wh) εἵδους. — Scholium metricum, quod om. D, in
annotationem ad tertium Isthmiorum carmen relegavit Boeckh.
Bergk tacite τ. τ. εἵδους ἡ στρ. καὶ ἡ ἀντ. κ. ἡ ἐπ. ταῦτά
μέτρα ἔχει τῷ τρ. edidit. — 4 ταυτὸν [B] edd. — (Ἰστέον δὲ, ὅτι
αἱ ἐπόμεναι στροφαὶ καὶ ἐπῳδοί, ἐν τοῖς παρὰ τῷ Αἰδῳ ἐκτυπω-
θεῖσι, σὺν ταῖς προηγουμέναις εἰς μίαν ὥδην συνάπτονται. ἤτοι διὰ
τὴν ὁμοιότητα τῶν κώλων, ἥ καὶ διὰ τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι ταύτην
τὴν ὥδην, τῷ τοῦ ἀρχῶνος εἶδει.) add. f. — 6 ἐστὶ pro ἔστι a. —
μοι omm. B et edd. — 9 οὕτως Brfsw. — νοῦς· οὗτος τῶν D.
— ἔστι Brfsw. — 9—11 ἐστὶ μοι — τῷ ὕμνῳ om. D. —
11 εὐμηχανίας non solum paraphrastam sed scholiastam quoque
pro εὐμηχανίαν legisse observavit Bergk. — 14 ἀπὸ] καὶ ἀπὸ D.
— 15 προσεῖπον] »An III, 26?« Boeckh. »Vidimus Cleonymidas,
quum Labdacidis cognati essent, divitias magnas habuisse; coniuncti

ἀγωνιστικάῃς ἀρεταῖς οἱ σοὶ πρόγονοι διηνεχῶς λάμποντες εὐδαιμονίᾳ τύχης τὸ θνητὸν διαπορεύονται τοῦ βίου τέλος.

8. Ἄλλοτε δ' ἄλλοιός οὖρος] ὁμοίων ἐστὶ τῷ Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξε (Isth. III 29 vg.).
5 καὶ γὰρ ἐκ τούτων ὑποφαίνει τὴν περὶ τὸν οἶκον τοῦ Μελίσσου δυσπραγίαν. § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἄλλοτε ἄλλοιός καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς παρὰ τῆς τύχης ἄνεμος ἐπιπνεύσας πάντας ἀνθρώπους συμφέρεσθαι πράγμασι παρέχει.

11. Τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾷθεν λέ-
10 γονται] τουτέστιν ἄνωθεν ἔτι ἐπίτιμοί εἰσιν οἱ Κλεωνυμίδαι διὰ τὸ Λαβδακίδαι εἶναι καὶ προξενίαν παρέχειν τοῖς περιοίκους. § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· οἱ μὲν οὖν σοὶ πρόγονοι ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς διαβεβόηται κατὰ τὰς Θήβας ἐπίτιμοι καὶ ἔνδοξοι γεγονέναι καὶ πάντων τῶν ἐνοικούντων ξενιστὰι τῆς τε θορυβώ-
15 δους ὕβρεως παντελῶς ὄντες ἀλλότριοι. Χρύσιππος οὖν· πιθανῶς τὴν ὕβριν κελαδεῖν ἔρηκε διὰ τὸ λάλους εἶναι τοὺς

igitur regiae huic stirpi ut opes habuerunt, ita etiam adversa quaedam videntur passi horum fortunae impliciti, ac quum poeta opes memorasset ex hac cognatione Cleonymidis ortas, par erat etiam adversas res inde natas verbo significari . . . fortasse huc trahendum est quod Scholiastes habet ad vs. 6. προεῖπον δὲ ὡς τῆς βασιλείας ἐξέπεσόν ποτε, quamquam quo sensu hoc dixerit, obscurum est. Dissen, Explic. p. 503. »Nicht der Dichter, sondern der Schol. in einer früheren (verlorenen) Note hat gesagt, dass die Kleonymiden einst auf dem Thron gesessen und ihn verloren haben. Und er hatte dieses wahrscheinlich zu dem einundzwanzigsten Verse geschrieben, indem die Kleonymiden, als nächste Verwandte der Labdakiden, nach ihnen die Herrschaft erbten.« Hartung. — 16 ἐξέπεσον ποτέ BDrfswh.

3 ὁμοιον ἐστὶ D. — τῷ ex τὸ D. — 4 κυλ. ἐν ἁμ. D. — 5 ἀποφαίνει B et edd. — 6 δυσπραγίαν D. — οὐχ' D. — 10 ἐπίτιμοι εἰσίν D. — 14 καὶ post γεγονέναι Boeckh addidit; idem καὶ quod in B et edd. post ἐνοικούντων legebatur (eius loco punctum habet D) delevit. — ἐν οἴκ. D. — 16 κελαδεῖν Brfsw, κελαδεῖν h.

ὕβριστάς. τὸ δὲ ὀρφανοὶ οἷον ἐστερημένοι ὕβρεως, οὐκ ὄντες ὕβρισται, ἀλλὰ πᾶν τοῦναντίον ἡμεροὶ καὶ ἐπιεικεῖς.

15. Ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄγεται μαρτύρια]
ὅσα δὲ φέρεται ἐπὶ τοὺς ζῶντας ἀνθρώπους καὶ τεθνηκότας
5 μαρτύρια ἀρετῆς, κατὰ πᾶν τέλος τούτων ἐπέψαυσαν, φησί,
Κλεωνυμίδαι. § Ἄλλως. ὅποσα δὲ ἐν ἀνθρώποις φέρεται τῶν
τετελευτηκόντων καὶ τῶν ζώντων τῆς μερίστης εὐδοξίας μαρ-
τύρια, ταῦτα οὗτοι ἐν παντὶ πράγματι ἀναδεξάμενοι φαίνονται.
§ ἢ οὕτως· εἴτις καὶ πρὶν τεθνηκῶς ἢ νῦν ὦν ἔσχεν ἐξαιρετόν
10 τι, τούτο ἔσχον.

18. Ἀνορέαις δ' ἐσχάταισι] ταῖς δ' ἀρεταῖς αὐτῶν
ἀπὸ τῶν Θηβῶν μέχρις Ἡρακλείων στηλῶν τὸ κλέος διῆχται·
οἷον ἄχρι περάτων κατὰ πάντα τρόπον κεκήρυχται αὐτῶν ἡ
ἀνδρεία. § ὁ δὲ νοῦς· ταῖς οἰκείαις δὲ ἀρεταῖς καὶ τῶν Ἡρα-
15 κλείων ἄπτονται στηλῶν, καὶ προσήκει ταύτης τῆς ἀρετῆς μὴ
ζητεῖν μείζονα. ὁ δὲ Χρύσιππος οὕτως· αἱ δ' ἀνδρεῖαι ὑμῶν
καὶ ἐν οἴκῳ διαφαίνονται καὶ μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν
διῆκνουνται. στήλαις δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ στηλῶν, ὥς καὶ Στε-
φάνοισι θίγον ἀντὶ τοῦ στεφάνων.

3 ἐπανθρώπους D. — ἄγεται μαρτ. ex D accessit. — 4 ὅσσα
δὲ D. — 5 τούτου B et edd. — 6 δὲ ἐν] ἂν D. — 7 τελευτη-
κόντων D. — 9. 10 ἢ νοῦς ὦν ἔσχέ τις ἐξ. (om. τι) D. —
11 ἐσχαταῖσι· ταῖς δὲ D. — 12 τέλος codd. et edd., κλέος Bergk.
— διῆχται Brfsw. — 13 κατὰ πάντα τρόπον] Hinc scholiastam
ἐπέψαυσαν· κατὰ πᾶν τέλος ἀνορέαις ἐσχάταισιν legisse suspicatus
est Bergk, qui tamen scholiastam v. 15 traditam scripturam tueri
vidit. — αὐτῶν, ἡ B. — 14. 15 Ἡρακλείων scripsi, ἡρακλέων D,
ἡρακλέος B et edd. — 15 προσήκει] Hinc χρὴ pro καὶ in textu
edendum esse suspicatus est Heyne in ed. 1. — ταύταις ταῖς
ἀρεταῖς rfswh, probante Mezgero (Neue Jahrb. f. Philol. 1867,
p. 398). — 16 ἀνδρεῖαι B. — 18 ἀντὶ τοῦ στελλῶν D. —
18. 19 στεφάνοισι θίγον] »Memoria falsus Scholiastes respicit
Isthm. I, 26. vulg.« Boeckh. Ad quem locum Bergk in textu pro
ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων fortasse καὶ στεφάνοις θίγον

21. Καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν] ὑπὲρ Ἡρακλείας φησὶ στήλας μὴ δύνασθαι τὴν ἀρετὴν πέμψαι. ὅμοιον τῷ Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν (Nem. IV 112). ἐλλείπει δὲ τὸ χροῖ. § Χρύσιππος τὸ σπεύδειν φησὶν ἀντὶ τοῦ
5 σπευδέτωσαν.

23. Ἴπποτρόφοι τ' ἐγένοντο] καὶ πρὸς ἵπποτροφίαν εἶχον, καὶ ἤρεσκον τῷ Ἄρει, τουτέστι καὶ πολέμων ἦσαν ἔμπειροι, ὅ ἐστι πολεμικοί.

25. Ἀλλ' ἀμέρῃ γὰρ ἐν μιᾷ Χρύσιππος· ἀποδέδωκεν,
10 ὅτι τέσσαρες συγγενεῖς προπεπτώκασιν ἐν μιᾷ ἡμέρῃ κατὰ πόλεμον αὐτῶν, καὶ τοῦτο λέγει λελυπηγένηαι τὸν οἶκον. § ὁ δὲ

ἱππείων ἀγώνων . . . γευόμενοι ἀέθλων (vulgo στεφάνων) νικαφόρων
scribendum esse se ipso postea improbante coniecit.

2 Ἡρακλείας scripsi, ἡρακλείους BD, Ἡρακλέους edd. — Hoc loco (collato p. 403, 16) suam coniecturam καμῆχανον ἀροτέραν σπεύδειν ἀρετάν firmari posse credidit Wiskemann p. 25, cum Hartung ὦν μηκέτι μακρότερ' ἦν σπεύδειν ἀρετάν scribendum esse ex eodem scholio collegisset. » . . . hieraus geht hervor 1) dass dieser Scholiast nicht ἦν las, wie Hartung meint, sondern ἐστὶ ergänzte, 2) dass er ἀρετάν (vielleicht ἀρετάς) als Subjectaccusativ mit σπεύδειν verband, 3) dass er statt μακροτέραν den Plural eines Neutrums gelesen hat, also wahrscheinlich μακρότερα. Mezger, Neue Jahrb. f. Philol. 1867 p. 398. Contra Bulle (Pindar's dritter und vierter isthmischer Siegesgesang, p. 20) scholiastam μακροτέραν pro adverbio habuisse, non ad ἀρετάν retulisse existimat. — Ceterum v. 2 αὐτούς excidisse suspicio est Bullii l. l. prolata. — 3—5 ὅμοιον — σπευδέτωσαν ex D addidi. — 3 Pro πρὸς in D ὡς est. — 7 εἶχον καὶ ἤρεσαν τῷ Ἄρει, ἢ ἤρεσκον, ὃ καὶ κρεῖττον. καὶ πολέμων τουτέστιν ἦσαν κτλ. B et edd.; Heyne ἤρεσαν pro ἤρεσαν coni. in edd. 1 et 3. » Rom. et Brub. habent ἄδον [pro ἄδον] quod forte Schol. exponit ἤρεσαν. Oxonn. Er. Schmidium secuti. — 9 ἐν μιᾷ omm. edd. — Post Χρύσιππος colon addidi. — 10 τέσσαρα B, δ' edd. — προπεπτώκασι D. — ἐν μ. ἡμ. om. D. — 11 λέγειν B, λέξ D.

νοῦς· ἀλλ' ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὁ τοῦ πολέμου τραχύτατος χειμῶν
τὴν μακαριωτάτην ἐστίαν τεσσάρων ἀνδρῶν ἔρημον ἐποίησε.

29. Νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον] νῦν δέ, φησί, καθάπερ
ἐκ χειμῶνος ἔαρ καθέστηκεν αὐτῷ νενικηκότι, ὥσπερ ἑαρίζουσα
5 γῇ ἐκ χειμῶνος ἐκδίδωσι τὰ ρόδα. οἶον ἐξ ὑπαρχῆς ἀνθεῖ
αὐτοῖς ὁ οἶκος. Χρύσιππος δέ· μετ' ἐκείνην τὴν ἀτυχίαν καὶ τὸν
χειμῶνα ἤνθησαν. ἀλληγορεῖ ἐπὶ τοῦ βίου· εἰς ἔαρ μετέβαλε,
φησίν, ἡ οἰκία Μελίσσου. τὸ γὰρ ποικίλων μηνῶν, ἥτοι καθὸ
ποικίλα καὶ πολλὰ ἐν τῷ χρόνῳ γίνεται, ἥτοι ποικίλων τῶν καρ-
10 πῶν, καθ' οὗς ὅλη ἡ γῇ ποικίλη γίνεται τῇ τῶν φυτῶν ἐξαν-
θήσει, ὅπερ ἄμεινον.

32. Ὁ κινητῆρ δὲ γᾶς] ὁ Ποσειδῶν. καὶ γέγονε παρὰ
τὸ ἐννοσίγαιος.

33. Ὅγχηστὸν οἰκέων] ἱερὸν γὰρ τῷ θεῷ τὸ χωρίον,
15 ὡς καὶ Ὅμηρός φησι (Π. Β 506). γέφυραν δὲ ποντιάδα τὸν

1 ἐν ἡμέρᾳ μία D. — ὁ omm. B et edd. — 2 ἐποίησεν a. —
3 μετὰ χειμ. omm. edd. — δέ φησι Drfsw. — 5 ἐξυπαρχῆς rf.
— 5. 6 ἀνθεῖ omm. B et edd., nisi quod Heyne et Boeckh ex
coniectura post οἶκος addiderunt. — »Vereor ne ἄνθος quod libri
habent, ex aliqua interpretum adnotatione ortum sit. Scholiastae
explicatio verisimile reddit scriptum fuisse . . . ἔστηκεν.« Her-
mann, Notae ad Pindarum p. 401. »Sed Scholiastes, quum verbum
non videret, supplevit de suo« contra dicit Dissen, et iam Boeckh
in Nott. Critt.: »ἄνθησαν primum in Cratandrinam receptum est
ex verbis Chrysippi ap. Schol. μετ' ἐκείνην τὴν ἀτυχίαν καὶ τὸν
χειμῶνα ἤνθησαν, ubi tamen locus circumscribitur. Sed ubi
accuratius exponitur, singulare verbum est ut in his: νῦν δέ, φησί,
κ. ἐκ χ. ἔαρ καθέστηκεν . . . οἶον ἐξ ὑπαρχῆς αὐτοῖς ὁ οἶκος,
et deinde ex Chrysippo: εἰς ἔαρ μετέβαλε, φησίν, ἡ οἰκία Με-
λίσσου. Apparet igitur cum Pauwio legendum esse ἄνθησεν [sic B
liber] intellecto nomine ἐστία: quod reposui.« — 8 ἥτοι ἀντὶ τοῦ
D. — 9 καὶ πολλὰ omm. B et edd., fort. recte. — ἥτοι] ἦ D; recte?
— ποικίλην τῶν D. — 10 καθ' οὗς ὅλους D. — 13 ἐννοσίγαιος B et
edd. — 14 Non incipit novum scholium in codd. in quibus Ὅγχηστὸν
οἰκῶν (sic codd.) ne lemmatis quidem vice fungitur. — 15 Ὅμηρος
φησί D. — γέφυρα δὲ D.

Ἰσθμὸν ἔφη διὰ τὸ ἐκατέρωθεν θάλασσαν εἶναι καὶ τὴν δια-
τείνουσαν ζώνην γεφύρα ἐοικέναι. § τὸ δὲ σαφές οὕτως· ὁ δὲ
τῆς γῆς κινητὴρ Ποσειδῶν ὁ τὸν Ὀγχηστὸν οἰκῶν καὶ τὴν θα-
λασσίαν γέφυραν τὴν πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Κορίνθου, τοῦτον
5 ἐπὶ τῇ νίκῃ χαρισάμενος τὸν ὕμνον τῷ τοῦ Μελίσσου γένει, ἐκ
τῶν κοιτῶν ἀσθενήσασαν καὶ νοσηλευομένην πάλιν αὐτῶν τὴν
παλαιὰν ἀναβρώωννυσι δόξαν. ἦν γὰρ ἀφυπνώσασα καὶ ἀφανὴς
γενομένη. § Ἄλλως. ὁ θεὸς αὐτῶν τὴν καθυπνωκυῖαν φήμην
ἀνεγείρει καὶ ἀνανεοῦται· παρόσον ἐν ταῖς δυστυχίαις καὶ ὁ
10 πλοῦτος ἡλαττώθῃ καὶ ἡ ἱππικὴ ἐσιγῇθῃ, νῦν δὲ ταῖς νίκαις
ἐπέτυχεν.

39. Ἄλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει] ἡ προειρη-
μένη, φησί, φήμη ἀνεγειρομένη λάμπει, καὶ οὕτως ὥς ὁ
ἑωσφόρος συγκρινόμενος τοῖς ἄλλοις ἄστροις, διὰ τὴν τοῦ
15 Μελίσσου νίκην. τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ Εὐριπίδης κέχρηται
(fragm. 402 ed. Nauck).

Εὐδοῦσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰ πολλὸν χρόνον

Νῦν ὅμῳ ἐγείρει.

§ ὁ δὲ νοῦς· ἀλλὰ πάλιν ἀναστᾶσα καὶ διαφανὴς γενομένη οὕτω
20 τὸν χρῶτα λάμπει, ὥσπερ ὁ ἑωσφόρος ἐν τοῖς ἄλλοις ἄστροις
ἐκδηλότερός ἐστιν.

42. Ἄτε κῆν γουνοῖς Ἀθηνᾶν] ἥτις φήμη καὶ δόξα ἐν
Ἀθῆναις καὶ Σικυῶνι κατὰ τὸν Ἀδράστου ἀγῶνα τὰ τούτου
ἄρματα κηρύξασα τὴν νίκην ἐνεχείρισεν. § Ἄλλως. ἡ φήμη,
25 φησὶν, ἡ προειρημένη νικᾶν κηρύξασα τὸ ἄρμα ὑμῶν ἐν Ἀθῆναις
καὶ Σικυῶνι ἐδωρήσατο ὑμῖν τοιάδε, ὅποια ἐγὼ νῦν γράφω εἰς

2 γέφυραν Brfswh. — τὸ δὲ σ. δὲ B. — 3 καὶ om. D. —
8 καθυπνωκυῖαν rfs w. — 10 ἡ om. B. — 13 ὥς] γε D. — ὁ om.
B. — 17 ἰδοῦσα δ' Ἰνοῦς D et Heyne in notis, ἰδοῦσ' ἀδινούς
Brfswh, corr. Musgrave. — συμφορὰν codd. et edd., corr. Mus-
grave. — 19 γενομένη οὕτως D. — 20 ἐν om. D. — 21 ἐκδηλό-
τερος ἐστίν D. — 22 κῆν] κῆν D, κείν B et edd. — ἀθηνᾶν pro

σὲ διὰ τῶν ὕμνων· τοιαῦτα ἔσχον καὶ οἱ πρόγονοί σου παρὰ τῶν τότε γεγονότων ποιητῶν· ὡς καὶ εἰς ἐκείνους γεγραφότων τινῶν ἐπινίκους. § τὸ δὲ ἐξῆς· τοιαῦτα τῶν ἡμετέρων προγόνων τὰ ἐγκώμια τὰ ἐπὶ τοῖς στεφάνοις καὶ ἀγῶσιν. ἔνιοι δέ, 5 τοιαύτας ἔσχον καὶ οἱ πρόγονοί σου παρὰ τῶν τότε ποιητῶν ᾠδᾶς. τοῦτο δὲ φησι Χρύσιππος ὡς ἄλλων ἐγκωμιακῶτων ποιητῶν κατὰ τὸν καιρὸν τὸν πάλαι τὰς νίκας.

ἀθανᾶν codd. etiam in textu. — 23 ἀθήνη D. — 25 ἡμῶν D. — 26 καὶ ἐν Σικ. B et edd. — νῦν ἐγὼ D.

3 ἡμετέρων D. — 4 ἀγῶσι edd. — 5. 6 παρὰ τῶν τότε γεγονότων ποιητῶν· ὡς καὶ εἰς ἐκείνους γεγραφότων τινῶν ἐπινίκους ᾠδᾶς· τοῦτο D dittographia. — 6 δὲ Χρύσιππος φησιν B et edd. — ἐγκωμιακῶτων Brfswh, ἐγκωμιακῶτων D. — 7 κ. τῶν πάλαι D. — »νικᾶν, paraphr. νίκαν legit, ut sit a verbo ὥπασεν suspensum, itaque post hoc verbum stigma posita ἀοιδᾶν ut vulgo reperit, cf. schol. § 3. « Bergk in ed. 3. »νικᾶν, BD νίκᾶν, ceteri vel νίκαν vel νικᾶν, paraphr. νίκαν legit, quod cum verbo ὥπασεν iungit, schol. § 2 νικᾶν, iungens ὥπασεν τοιάδε κτλ., contra schol. § 3 (et paraphr. ut videtur) post ὥπασεν stigma τελείαν ponunt. « Bergk in ed. 4, qui praeterea in ed. 4, nam in edd. 2 et 3 scholiastas fort. ἀοιδᾶν legisse dixit, scholiastas non Hartungi coniecturam B libro firmatam ἀοιδᾶν, sed vulgatum ἀοιδᾶν in textu legisse et ποιητῶν qua voce in paraphrasi utantur ex φύλλ' ἀοιδᾶν repetivisse putat. Mommsen fortasse rectius illos certe quos scholiasta ἐνόους vocet, ἀοιδᾶν legisse dicit. »Schol. τοιαῦτα ἔσχον . . . παρὰ τῶν τότε γεγονότων ποιητῶν. . . Ferner: τοιαύτας ἔσχον . . . παρὰ τῶν τότε ποιητῶν ᾠδᾶς. Diese beiden Erklärer lasen mithin ἀοιδᾶν. Andere aber deuteten τῶν τότε ἐόντων als die Vorfahren und nahmen sodann φύλλα ἀοιδᾶν für ἐγκώμια τὰ ἐπὶ τοῖς στεφάνοις καὶ ἀγῶσι. Die Verschiedenheit dieser zwei Lesarten und Erklärungen wird in den Schol. durch ἔνιοι δέ angedeutet. Die Neueren aber haben von der ersteren keine Notiz genommen. Und doch verdient sie ganz ohne Zweifel den Vorzug . . . « Hartung.

47. Οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπειχον] οὐδὲ τῶν κοινῶν, φησί, πανηγύρεων τὸ ἐπικαμπές αὐτῶν ἄρμα ἀπεχώριζον. ὃ δὲ φησι, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅτι οὕτω φιλαγωνιστικοὶ καὶ φιλόδοξοι ἦσαν, ὥστε καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν κοινῶν πανηγύρεων 5 ἀγωνίζεσθαι· καὶ πᾶσι τοῖς Ἑλλήσι δὲ περὶ ἵπποτροφίας ἐρίζοντες ἔχαιρον. τῶν γὰρ μὴ καθιέντων αὐτοὺς εἰς ἄμιλλαν καὶ πειρωμένων ἀγῶνος οὐδεμία μνήμη ἐστίν, ὃ ἐστι, σιωπᾶται ὁ βίος τῶν μὴ πονούντων ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀνδρῶν. Χρύσιππος δέ, σεσημειώται, φησίν, ὁ τύπος διὰ τὴν φρίσιν· τὸ γὰρ ἐναντίον 10 βούλεται εἰπεῖν· τῶν ἀπειράτων καὶ ἀπράκτων ἄγνωστοί εἰσιν αἱ λαλιαί, ὃ ἐστίν, ἂν τις μὴ πειραθῇ πράξεων ἀγαθῶν, οὗτος ἀκλεῆς γίνεται. γελόως.

52. Ἔστι δ' ἀφάνεια τύχας] τὸ δὲ ἐξῆς· ἔστι δὲ τὴν τῆς ἐκβάσεως τέλος τῶν μαχομένων ἀτελές, πρὶν ἐπὶ τέλος καὶ 15 τὴν νίκην παραγενέσθαι, ὃ ἐστὶ νικῆσαι. πολλάκις γὰρ τούτων τε κακείνων ἢ τύχῃ δίδωσι, τῆς νίκης τε καὶ ἥττης. ὁ δὲ νοῦς αὐτῷ πρὸς τοῦτο παρεῖληπται· οἱ σοὶ πρόγονοι διηνεκῶς διετέλουν ἵπποτροφοῦντες, καίτοι τῆς κατὰ τὸν ἀγῶνα τύχης ἄδηλον

1 πανηγυρίων D. — ξυνῶν B et edd. — 1. 2 τὸ κοινὸν Brfsw. — 2 φησί a pro φησι. — 2—4 τὸ ἐπικαμπές — πανηγύρεων om. D. — 5 περὶ omm. Brfsw h, restituit Boeckh, qui δὲ omisit. — 5. 6 ἐρίζοντες Brfsw. — 6 αὐτοὺς D. — 7 οὐδὲ μία BD. — ἐστίν] γίνεται D. — 10 ἄγνωστοι εἰσίν D. — 11 πρα . . ὧν . . . θῶν B, unde πραγμάτων καὶ παθῶν edd. — 13 In textu ἔστιν pro ἔστι recte Triclinius. — δὲ ante ἐξῆς ex D addidi. — τὸ ἐ . . . τὸ τῆς B, unde τὸ ἐξῆς οὕτω· ἔστι δὲ τὸ τῆς edd. — 14. 15 πρὶν ἐπὶ τὸ τέλος καὶ ἄκρον, τὴν νίκην edd., sed vox ἄκρον (πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι edd. in textu) in B desideratur, neque a veteribus interpretibus exponitur. — 16 τὴν νίκην καὶ ἥτταν B et edd., ad interpolatam veterum codicum scripturam τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῦν τέλος propius accedentes, sed τέλος etiam schol. 3 ignoravit. — τὲ cod. — 17 αὐτῷ αὐτοῦ B et edd. — 17. 18 ἵπποτρο. διηνεκῶς ἐτέλουν D. — 18 ὑποτροφοῦντες r. — τῆς om. D.

ἐχούσης τὴν ἔκβασιν. ὅπερ καὶ ἐν ἄλλοις (Ol. V 36 vg.)· Πρὸς
 ἔργον κινδύνῳ κεχαλασμένον. § Ἄλλως. καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀγωνι-
 ζομένοις ὁ δῆποτε ἀγώνισμα, ἀφανές ἐστι καὶ ἀπροόρατον τὸ
 ἐκ τῆς τύχης ἀποβησόμενον, πρὶν ἢ τέλος γενέσθαι, πότερον
 5 νικήσουσιν ἢ οὐ. τὸ δὲ σαφές· ἔστι δὲ καὶ τῶν κατὰ πόλεμον
 μαχομένων τῆς τύχης ἀφανὴς ἢ ἔκβασις, πρὶν τὸ τέλος παρα-
 γενέσθαι· ἄλλα γὰρ ἄλλοις ἢ τύχῃ δίδωσι, καὶ πολλάκις τὸν
 κρείττονα τῇ τέχνῃ ὑπὸ τῶν χειρόνων τοῦ δέοντος ἀπυσφαλῆναι
 πεποίηκε. § τὸ δὲ καταμάρφαι ἀντὶ τοῦ καταμαρφθῆναι, συσχε-
 10 θῆναι. προσεπισφραγίζεται οὖν διὰ τούτων, ὅτι πολλάκις ἢ
 τύχῃ τὸν κρείττονα ὑπὸ τοῦ ἥττονος ἐποίησε καταγωνισθῆναι
 τέχνῃ. τὸ δὲ τέχνῃ νῦν ἀντὶ τοῦ δόλω καὶ μηχανῇ τι. Ὅμηρος
 δέ (Od. θ 296)· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο· ἀντὶ τοῦ
 τεχνήεντως· ἔνθεν καὶ τὸ ἀτεχνῶς ἀδόλως.
 15 58. Ἰστε μὰν Αἴαντος ἀλλὰν φοῖνιον] τὸ ταμὼν
 πρὸς τὴν ἀλλήν ληπτέον. τὸ δὲ ὀφία ἐν νυχτὶ τριχῶς νοεῖται·

2 Ol. V 36 vg. κεκαλυμμένον pro κεχαλασμένον legitur. —
 4 πρὶν ἢ] πρηνή rfswh. — τὸ τέλος B et edd. — 5 Verbum ἔστι
 om. B codicis scriba in lacuna, quae οὔτω (οὔτως a)· ἔστι inserto
 expleta est in edd. — μετὰ πόλεμον wha. — 6 μαχομένων D. —
 6. 7 περιγενέσθαι Brfsw. — 6—8 τῆς τύχης — χειρόνων om.
 D. — 8 τῇ τύχῃ ἀπὸ τῶν Brfsw. — 9. 10 συσχεθῆναι ex D
 addidi. — »τέχνα D cum apographis, τέχνα B, Triclinius, atque
 ita legit schol., qui deinde καταμάρφαι pro καταμάρφαις repperit,
 quam vitiosam scripturam non debebat Mommsen probare. [»Diese
 Lesart war doch wenigstens der Erwähnung werth.« Hartung].
 Scilicet cum in colo novissimo secundum artis praecepta scriptum
 esset καταμάρφαι | σ', ille interpretes aut vitio libri suo deceptus
 est aut ipse obiter inspexit exemplum. Documento est hic locus,
 eum qui scholia digessit, parum sollerter prava pariter atque recta
 descripsisse, nisi forte ipse haec et alia id genus adiecit. Bergk.
 — 10 Pro ἢ B et edd. καί, quod fortasse ante τὸν κρείττονα
 collocandum est. — 12 τινί Drfsw. — 12—14 Ὅμηρος — ἀδόλως
 ex D edidi, qui δ' pro δέ, ἔχυντο pro ἔχυντο et ἀτέχνως pro

- ἡ γὰρ τὴν ὀφίαν τῆς ἡμέρας· ὅτε γὰρ ὀφὲ τῆς ἡμέρας ἐστὶ, τότε ἀρχὴ τῆς νυκτός· οἷον ἀφ' ἐσπέρας· ἡ κατὰ τὸ ὀφὲ τῆς νυκτός, οἷον τὸ μεσονύκτιον, μετὰ τὴν ὀφίαν ὥραν τῆς νυκτός, ὥστε ὅλον ὁμοιον εἶναι τῷ Ἐν νυκτός ἀμολγῶ, ὅτε ἀμέλγουσι
- 5 πρὸ ἐσπέρας· ἡ τὸ πρὸς ἕω, ὅτε ἐστὶ τῆς νυκτός ὀφὲ πρὸ τοῦ ὄρθρου. τοῖς δὲ τὸν ὄρθρον ἀκούουσι καὶ τὰ ἀπὸ τῆς ἱστορίας συνάδει· ὁ γὰρ τὴν Αἰθιοπίδα γράφων (fragm. 2 ed. Kinkel) περὶ τὸν ὄρθρον φησὶ τὸν Αἴαντα ἑαυτὸν ἀνελεῖν. ἀπορήσειε δ' ἂν τις, πρὸς τί βλέπων τὸν Αἴαντα προσῆται· εἰ μὴ ἔστιν
- 10 ὅτι βραχὺς ὢν ὁ Μέλισσος τῶν ἀλκιμωτέρων καὶ τὸ σῶμα μειζόνων τέχνην περιῆν, ὅπερ καὶ ὁ Αἴας ὑπὸ Ὀδυσσέως ἔπαθεν ἐν τῇ κρίσει τῶν ἄθλων καὶ ὅπλων, ἀφαιρεθεὶς τούτων καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δολίου. ὁ δὲ Χρύσιππος αἰνιγματωδῶς φησι κεῖσθαι τὴν περὶ τοῦ Αἴαντος ἱστορίαν· ἄθλων γάρ, πότερον
- 15 εἰς τὴν πάλην τείνει τὴν γενομένην πρὸς Ὀδυσσέα, ὅτε ἐνίκησε δόλῳ, ἢ εἰς τὰ περὶ τὴν κρίσιν τῶν ὅπλων. ἄμεινον δὲ φησιν, ὅτι καὶ ὡς ὁ Αἴας μεῖζων ὢν κατὰ τὸν ἀγῶνα βασιλάζων τὸν Ὀδυσσέα δόλῳ παρ' αὐτοῦ ἐλέφθη, οὕτω καὶ ὁ Μέλισσος μεῖ-

ἀτεχνῶς exhibet; conf. Schol. Nem. I 36. — 14 ἐνθεν] ὅθεν? — 15 καὶ pro μὲν D etiam in textu. — φόνιον D, φοίνιαν (?) B, omm. edd. — 16 ἀλκὴν] ἀρχὴν D. — ἐν om. D.

2 οἷον ante ἀφ' ex D addidi. — 3 τὴν om. D. — 5 πρό] ^δπρ (i. e. πρὸς) B, πρὸς D, sed tum πρὸς ἐσπέραν dici debebat. — ὅτε ἐστὶ τὸ ὀφὲ τῆς νυκτός D. — 7 αἰθιοπίαν D. — γεγραφώς conl. Kinkel. — 8 παρὰ τὸν ὄρθρον D. — ἀπορήσει D. — 10 καὶ ex D est. — 12 ἄθλων καὶ om. D, recte, puto. — 12. 13 τούτων om. D, ἀφ καὶ νικηθεὶς B, extritis aliquot litteris. — 13 φησὶ Drfs w. — 13. 14 φησι ν περὶ B, unde φησὶ (φησι ha) προσῆχθαι τὴν περὶ edd. — 14 περὶ om. D. — τοῦ omm. B et edd. — 15 γενομ. παρὰ τοῦ νικηφόρου ὅτε [B]rfswha, nisi quod ὅτι est in a; sed ὅτε etiam Kayser tuitus est, Leett. Pindd. p. 91. — 16 τὰ] τὴν D. — 18 παρ' ἑαυτοῦ Brfs w. — ἐλέφθη B et edd. et »coniecero ἐλέφθη; sed etiam ἐλείφθη ferri potest. « Boeckh. Etiam Kayser l. l. ἐλέφθη commendavit.

ζονα ὄντα τὸν ἀνταγωνιστὴν τῇ τέχνῃ ἐνίκησε. § Χρύσιππος οὕτω φησὶν· ἴστε Αἴαντα, ὃς μέγας ὢν ὀνειδος τοῖς Ἑλλήσι περιεποίησε τὴν καχοκρισίαν αὐτῶν φανεράν ποιήσας, ἐπεὶ προσεχαρίσαντο τῇ Ἀθηνᾷ. § ὁ δὲ νοῦς· γινώσχετε μὴν τὴν 5 τοῦ Αἴαντος δύναμιν τὴν φονίαν καὶ πολεμικήν, ἣν ἐν ὀφίᾳ περὶ τῷ ἑαυτοῦ ξίφει διατεμὼν καὶ διαφθείρας οὐκ ὀλίγην μέμφιν ἔχει ἐν τοῖς Ἑλλήνων παισὶ τοῖς ἐν Τροίᾳ διαβεβηκόσιν.

63. Ἀλλ' Ὀμηρὸς τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων] Χρύσιππος ἀμφίβολόν φησι τοῦτο εἶναι, πότερον ἐπ' Αἴαντος 10 ἢ ἐπ' Ὀδυσσέως λέγει· πάντοτε γὰρ ὁ Πενδαρος τὸν Αἴαντα θαυμάζει, νῦν δὲ ὁ λόγος συνάδει Ὀδυσσεῖ. καὶ γὰρ τὸ λέγειν, Ὅς αὐτοῦ πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν, ἐπ' Ὀδυσσέως συμφωνεῖ, ἐπεὶ καὶ μᾶλλον τῆς Ἰλιάδος ἢ Ὀδύσεια ῥαφωθεῖται· καὶ ἡ Ἰλιάς μὲν πολλῶν κοινὸν ἐγκώμιον, ἡ

1 τὸν ἀγωνιστὴν D. — 2 οὕτως D. — αἴαντος ὃς D. — 4 προσεχαρίσατο D. — μὴν] μὲν B et edd. — 5 παρὰ D. — 6. 7 »μομφὰν ἔχ' ἐν παίδεσσιν Ἑλλάνων scripsi, in libris est ἔχει π. Fugit interpretes μέμφιν ἔχειν ambiguum esse, plerumque sane est agentis, itaque Chrysippo auctore explicant: invidiam facit Graecis (ὀνειδος τοῖς Ἑλλήσι περιεποίησε), at verissime paraphrasta, quem hoc loco perduto Pindari interprete usum esse apparet οὐκ ὀλ. μ. ἔχει ἐν τοῖς Ἑλλ. π. τ. ἐν Τρ. διαβεβηκόσιν. α Bergk, minus recte; Hartung qui ad vulgatam stabiliendam confert Aesch. Prom. 448 λέξω δέ, μέμφιν οὐ τιν' ἀνθρώποις ἔχειν, potius ἐν praepositionem in paraphrasi delendam esse arbitrat. — Schnitzero (De Pind. nup. emend. p. 69) paraphrasta (cf. περιεποίησε) ἔχει optime a verbo χέω derivasse videtur. — 8 τετίμακεν (?) B, τετίμακε [D] edd. — δι' ἀνθρ. ex D est. — 9 ἀμφίβολον φησὶ Drfsw, ἀμφ. φησὶν εἶναι τοῦτο D. — 10 ἐπ'] ἐπὶ edd. — 11 νῦν] νοῦς D. — 12 ὀρθώσας B et edd. — ἀρετὰν scripsi, ἀρετὴν B et edd., om. D. — ῥάβδον D. — ἔφρασ' D. — 11—13 In D Ὀδυσσεῖ καὶ γὰρ — ἐπ' Ὀδυσσέως bis eisdem cum scripturae vitiis exaratum est. — 14 π. κοινῶν D. — ἐγκωμίον rfswh.

᾽Οδύσσεια δὲ μόνου ᾽Οδυσσέως· καὶ οὐκ ἄν, θέλων συστήσαι τὸν
 κρείττονα ὑπὸ τοῦ ἥττονος ἐλαττούμενον διὰ τύχην καὶ τέχνην,
 τὸν Αἴαντα ἐγκωμιαζόμενον εἰσῆγαγεν ὑφ' ᾽Ομήρου· τοῦτο γὰρ
 ἔλεγχον εἶχε τοῦ ἐγκωμιαζομένου ὑπ' αὐτοῦ. κατὰ δὲ τούτους
 5 ὁ μὲν ἀλλὰ κείμενος ἔσται διισταλτικός. ὁ δὲ λόγος· καίπερ
 ἐλάττονα τὸν ᾽Οδυσσεύα γενόμενον ᾽Ομηρος τετίμηκε. γελοίως.
 δύναται γὰρ μένειν τὸ αὐτὸ ἄλογον. καὶ γὰρ ταῦτα λέγων ἐπὶ
 τῆς ἰδίας μένει κρίσεως, καὶ ἐγκαλῶν μὲν ἔσται τῷ ποιητῇ,
 ᾽Οδυσσεά δὲ φέγων. § Ἄλλως. παρέλιπε τίνα τετίμηκεν ᾽Ομηρος,
 10 νοητέον δὲ ὅτι τὸν ᾽Οδυσσεά· ὁ γὰρ ἀλλὰ χωρισμὸν ἔχει παρα-
 πλακεῖς τῷ λόγῳ· ἀλλ' ὅμως χείρονα ὄντα τὸν ᾽Οδυσσεά τετί-
 μηκεν ᾽Ομηρος. § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἀλλ' ᾽Ομηρος τῇ ἑαυτοῦ
 ποιήσει τιμιώτατον ἀπειργάσατο τὸν Αἴαντα, ὅστις αὐτοῦ πᾶσαν
 ἀρετὴν τοῖς ἐγκωμίοις ἀνορθώσας κατὰ ῥαφωδίαν ἐξέφρασε
 15 θείων ἐπῶν συνθέσει, καὶ δέδωκε τοῖς μετὰ ταῦτα ἐν παιδιαῖς
 καὶ θυμηδαῖς ἄδειν τὴν Αἴαντος ἀρετὴν. τὸ δὲ κατὰ ῥάβδον
 οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥαφωδίαν, οἶον· οὐκ ἐάσας χαμαὶ πεσεῖν
 ἀνέστησεν ὡς ἄγαλμα, καὶ κατὰ ῥάβδον ἔφρασε, τουτέστιν
 ἐῤῥαφώδησεν· οἱ δὲ οὐκ ἀκούουσι νῦν κατὰ ῥάβδον, ἐπεὶ μετὰ
 20 βακτηρίας οἱ ῥαφωδοὶ τὰ ποιήματα ἀπήγγελλον, ἀλλὰ κατὰ
 ῥάβδον ἀντὶ τοῦ κατὰ στίχον. § τὸ δὲ ἀθύρειν ἀντὶ τοῦ μέλ-
 πειν καὶ ὑμνεῖν. ἢ οὕτω· τοῖς μετὰ ταῦτα ἄδειν, ὅτι τῇ θυ-
 μηδίᾳ καὶ ἢ ῥῶδῃ ἔπεται. ἢ λοιποῖς ἀθύρειν, τοῖς ἐπεσομένοις

1 συστήσαι om. D. — 9 ἄλλως om. D, qui tamen novum scholium incipit. — τετίμακεν D. — 10. 11 περιπλακεῖς D, num recte? — 12 οὕτως D. — 13 αὐτοῦ] ἀντὶ τοῦ D. — 14 ῥαφ. δὲ ἐξέφρ. D. — 15 μεταταῦτα Drf. — 16 ῥάβδον D. — 18 ῥάβδον D. — 19 ἐραφώδησεν Brsw, ἐραφώδησεν ex ἐραφώδισεν D. — 20 ἀπέγγειλον ut vid. B. — 21 ῥάβδον D. — 22 οὕτως D. — Paragraphi signum quod in Boeckhii editione ante ἢ οὕτω legitur, ante τὸ δὲ ἀθύρειν transposui. — μεταταῦτα D. — 23 τοῖς ex D est.

ἀνδράσι μέλπειν. ἢ μετὰ τοὺς εἰς θεοὺς ὕμνους· καὶ γὰρ ἐν ἑτέροις φησὶν (Nem. II 1). Ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι τὰ πόλλ' αἰοῦσι.

68. Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾷεν ἔρπει] τοῦτο γὰρ
5 τὸ ἐγκώμιον ἀθάνατον καὶ πολυθρύλλητον ἐστίν, ὅπερ ἂν τις
καλῶς εἴπῃ, ἐπὶ τε τὴν πολύκαρπον γῆν καὶ διὰ θαλάσσης δια-
πορεύεται τῶν καλῶν κατορθωμάτων ἢ ἄσβεστος ἀκτίς, του-
τέστιν ὁ ὕμνος. § ἢ οὕτω· τὸ ἐγκώμιον, φησὶν, ὃ ἂν ῥηθῇ
καλῶς, φωνὴν ἔχον ἔρπει πάντῃ καὶ πορεύεται, οὐκ ἐφ' ἑνὸς
10 τόπου ἔστηκε. Χρύσιππος ἔφη αὐτὸ τὸ ποίημα τοῦ Ὀμήρου
ἀθάνατον λέγειν ἢ τὰς τῶν ἐμπεριεχομένων τῶ ποίηματι.

73. Προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν] ἐπεὶ προεῖρηκε,
Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾷεν ἔρπει, ἐπὶνεγκεν εὐκτικῶς· γένοιτο
καὶ ἡμῖν προφρόνων τῶν Μουσῶν τυχεῖν, ὥστε ὑπ' ἐκείνου
15 ἐναυγάσασθαι τοῦ πυρός, ἵνα παραπλησίως Ὀμήρῳ τὸν Μέ-
λισσον ὑμνήσω. § ἢ οὕτως· εἶθε προθύμων τῶν Μουσῶν τύ-
χοιμεν, ἐκείνου τὸν πυρσόν, τουτέστι τὸν τοιοῦτον πυρσὸν τῶν
ἐγκωμίων ἀναφᾶναι καὶ τῶ τοῦ Μελίσσου παγκρατίῳ· αὐτὸς γὰρ
συνφθός καὶ τῇ τῶν στεφάνων εὐδοξία· ἐπάξιον αὐτοῦ τῶν
20 κατορθωμάτων ὄντα στέφανον.

77. Ἐρνεῖ Τελεσιάδα τόλμα γὰρ εἰκῶς] οἱ μὲν
οὕτω· Μελίσσῳ τῶ Τελεσιάδου βλαστήματι, ὡς ὄντος Τελεσιάδου

2 ἑτέρῳ B et edd. — τὰ πόλλ' Drfh, τὰ πολλ' Bsw, τὰπόλλ' a. — 3 αἰοῦσιν codd. et edd. — 4 φωνᾷεν ἔρπει omm. edd. — 5 πολυθρύλλητον ἐστίν D. — 8 οὕτως D. — 9 καλῶς omm. B et edd. — 10 ἔστηκε [B] Drfsw. — τοῦ om. B. — 11 ἐν τῷ D. — »Post hoc verbum [ἔρπει] plene interpungebatur, rectius schol.« Bergk. — 12 τύχοιμεν omm. B et edd. — 14 ὑπ' ἐπ' B, ἀπ' D. — ἐκείνων D. — 15 ἐναύασσασθαι D. — τῶ Ὀμ. D. — 15. 16 τὸν Μελίσσον Boeckh pro τὸ μέλος, fort. minus necessario. — 18 ἀναφᾶναι BDrfsw. — παγκρατίας D. — 19 αὐτοῦ] αὐτῶν BDrfsw. — 21 ἔρνεῖ Dr. — τόλμα (τόλμα BD) γὰρ εἰκῶς omm. edd. — 22 οὕτως BDrfsw.

πατρός· οἱ δὲ ἐν τῷ ἔρνεϊ στίζουσι καὶ ἐπιφέρουσιν οὕτω·
Τελεσιάδα τόλμα γὰρ εἰκώς, ὡς τοῦ *Τελεσιάδου* ἐναγωνίου προ-
 γόνου γενομένου. § ὁ δὲ νοῦς· τῷ γὰρ *Τελεσιάδῃ* τὴν προ-
 θυμίαν ὁμοίος ὦν ἐν μὲν τοῖς πόνοις καὶ τοῖς ἀνταγωνισταῖς
 5 τοιοῦτος ἦν τὴν τόλμαν, οἷοι οἱ λέοντες ἐν θηρσί, ἐν δὲ ταῖς
 μηχαναῖς τεχνικὸς ὡς ἀλώπηξ, ἥτις καὶ τῶν αἰετῶν τὴν ὁρμὴν
 καὶ τὸν ῥοῖζον δολερῶς ἀνακλινομένη πολλάκις ἀνέκρουσεν.
 § Ἄλλως. οἰκεῖος ὦν τόλμῃ τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς
 πόνοις θηρᾷ. § καὶ τῇ μὲν τόλμῃ φησὶν αὐτὸν λέοντι θηρεύοντι
 10 εἰοικέναι, κατὰ δὲ τὴν μῆτιν ἀλώπεκι, ἥτις ἀνακλινομένη ὑπὲρ
 πρὸς τὸ ἐτοιμῶς ἀμύνεσθαι, ἐπέχει τὴν τοῦ αἰετοῦ ὁρμὴν, ὅταν
 ἐπιβόρομβῃ αὐτὴν βουλόμενος ἄρπύσαι. ἔοικε δὲ διδάσκειν αὐτοῦ
 τὸ πάλαισμα, ὡς χαμαὶ κειμένου καὶ τὸν μερίζονα τέγγη νευικη-
 κότος. καὶ γὰρ ἡ ἀλώπηξ ὑπὲρ τοῖς ποσὶν ἀμύνεται, τὰ μὲν
 15 συλλαμβανομένη, τὰ δὲ ἀμύσσουσα.

1 ἔρνεϊ Drsw. — οὕτως D. — 2 *τελεσιάδα* [BD] rfswh. —
τόλμα rf. — ἐν ἀγωνίου D. — 3 *Τελ.* τελ. καὶ D. — 3. 4 τῇ
προθυμία B et edd. — 4 ἐν om. D. — τοῖς μὲν π. D. — 5 τὴν
τόλμαν] Hic fort. *τόλμαν* Kayseri et Hartungi coniecturam, non
τόλμα, in textu habuit. — 6 *τεχνικῶς* ὡς D. — *αἰετῶν* B. —
 7 *ἀνακλινομένη* D. — 8 »Nebenbei wollen wir hier auf den Aus-
 druck *οἰκεῖος* aufmerksam machen, welcher wohl schwerlich eine
 Deutung des *εἰκώς* sein kann, wohl eher eine verschiedene Lesart
 beurkundet, jedoch keineswegs den von den neueren Prüfern vor-
 gebrachten Coniecturen günstig ist. Vielleicht hat dieser Aus-
 leger *οἰκῶς* geschrieben gefunden.« Hartung. »Schol. 1 *εἰκῶς*
 quod in paraphrasi voce *ὁμοίος ὦν* reddit; 2 *οἰκεῖος ὦν τόλμῃ*,
 sed proxime sequentibus verbis idem *εἰοικέναι φησὶν* addit, ut ap-
 pareat *οἰκεῖος* vitiose scriptum esse; Hartung non sine veritatis
 specie *οἰκῶς* legisse scholiastam coniecit.« Schnitzer, De Pind.
 nup. emend. p. 70. — 9 *θηρᾷ*] ἥτοι τῇ θήρᾳ con. Schneider apud
 Boeckhium. — Ante καὶ paragraphi signum addidi. — 10 *ἀνακλιμένη*
 B et edd. — 11 τοῦ αἰετοῦ (?) B, τῶν αἰετῶν D. — ὅτ' ἂν D. — 12 ἐπιβ-
 ῥομβῇ scripsi pro ἐπιρομβῇ. — ἄρπάζειν D. — 14 ἀμύνεται] οὐ δύνатаι
 D. — 15 *συλλαβομένη* B et edd. — *εὐλαβομένη* (sibi cavens) con.

Herwerden, Pindarica p. 30. — ἀμίσσουσα D. — De scholiastarum versuum 75—77 lectione haec Hartung: »καὶ τῇ μὲν . . . ἀλώπεκι. Dieser Schol. mag ἐριβρεμέτα ἢ θήρα λέοντος gelesen haben, oder auch ἐριβρεμετᾶν θήρα λεόντων. Indem derselbe ferner von θυμὸν gar keine Erwähnung macht, muss er entweder εἰκὼς θυμῷ — λέοντος oder λεόντων gelesen haben (welches so viel ist wie εἰκὼς λέοντι oder λέουσιν) oder er muss geglaubt haben, dass εἰκὼς auch mit dem Accusativ construiert werden könne. Eine solche Unwissenheit oder gewaltsame Deutung ist aber einem denkenden Grammatiker . . . kaum zuzutrauen; also wird man annehmen müssen, dass diesem Schol. die nämlichen Lesarten vorlagen, deren Vorhandensein wir aus folgendem Schol. errathen können: τῷ γὰρ Τελεσιάδῃ . . . λέοντες ἐν θηρσί. Dieser Erklärer muss folgendermassen gelesen haben: ἔρνει Τελεσιάδα τόλμαν (oder θυμῷ?) γὰρ εἰκὼς, θυμῷ (τόλμαν?) ἐριβρεμετᾶν θηρσί (oder θήρα?) λεόντων ἐν πόνοις, μῆτιν δ' ἀλώπηξ. Derselbe zog nämlich ἔρνει Τελεσιάδα zu εἰκὼς: denn er sagt οἱ δὲ ἐν τῷ ἔρνει στίζουσι καὶ ἐπιφέρουσιν οὕτω. Τελεσιάδα τόλμα γὰρ εἰκὼς. Sodann hat er entweder in seiner Paraphrasis die Begriffe von θυμός und τόλμα als synonym mit einander vertauscht, oder er hat wirklich das eine Wort an der Stelle des anderen geschrieben gefunden. Derselbe fasst nun ferner das Folgende hinter εἰκὼς als Apposition, indem er die beiden Begriffe τόλμαν und μῆτιν als analog und parallel betrachtet und beide elliptisch erklärt: An Kühnheit dem Telesiadas gleich ist er an Muthe ein brüllender Löwe, an Klugheit aber ein Fuchs. Endlich las er entweder θηρσί, welches er für ἐν θηρσί nahm als parallel mit ἐν πόνοις, welches letztere er durch ἐν ἀνταγωνισταῖς wiedergibt, oder auch er hat ἐν θήρα gelesen auf der Jagd und diesen Ausdruck durch ἐν θηρσί wiedergegeben: von θηρῶν aber weiss er sicher nichts.« Tum Bergk in edd. 2. 3: »Schol. non θηρᾷ, ut homines docti putant, sed ipsum illud θηρῶν legunt; hoc aliis est participium verbi pro tertia persona θηρᾷ dictum, aliis genitivus qui significet id quod ἐν θηρσί, aliis appositio ad λεόντων (λέοντι θηρεύοντι).« Idem in edd. 2. 3. 4: »Schol. videtur legisse καὶ Μελίσσου παγκρατίῳ, alii Μελίσσω, παγκρατίου στεφάνων ἐπαξίῳ. Alii vero ἔρνει. Τελεσιάδα τοιμᾷ γὰρ εἰκὼς κτλ. distinxerunt (et sic paraphrastes), qui fortasse tunc priora ita conformabant καὶ Μελίσσω, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον ἔρνει, i. e. hymnum, qui est στεφάνωμα ἐπάξιον τῷ ἔρνει (στεφάνῳ)

παγκρατίου.» Tum in ed. 4: »θηρῶν, libri θηρᾶν (sed glossa Triclinii θηρῶν). Hic quoque, ut alibi, in nostris libris diversarum recensio-
narum lectiones coaluerunt; nam infinitivus θηρᾶν tum demum aptus, ubi τολμᾷ verbum in locum nominis τόλμα substitueris: neque vero qui ita scripsit videtur θυμῷ explicandi gratia supplevisse, i. e. εἰκῶς θυμὸν (θυμῷ) ἐρ. λεόντων θηρᾶν ἐν πόνοις, sed distinxisse Τελεσιάδα τολμᾷ γὰρ εἰκῶς κτλ., huc refero schol. 3 ἄλλως· οἰκεῖος ὢν τόλμῃ τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾶ. ubi scribendum puto: (Τελεσιάδου γὰρ) οἰκεῖος ὢν τολμᾷ τὸν τῶν λεόντων θυμὸν ἐν τοῖς πόνοις θηρᾶν. is igitur interpres fere ut Dissen (animum frementium leonum consequi) verba explanavit, perperam; nam θηρᾶν ὄλβον, τὰμήχανα alia dicitur, non item θυμὸν. Paraphrasta, qui eandem distinctionem secutus est, quid legerit, incertum, nisi quod θηρῶν repperit, quod satis inepte οἶον οἱ λέοντες ἐν θηρσὶν interpretatur. Qui τόλμα legēbant, θηρῶν scripsere, quod scholiastae 4 (καὶ τῇ μὲν τόλμῃ φησὶν αὐτὸν λέοντι θηρεύοντι εἰκέναι) participium verbi est.» Mommsen nihil nisi verba καὶ Μερίσσω scholiastam 1. cum sequentibus, scholiastam 2. cum praecedentibus coniunxisse annotat, θηρῶν a scholiastis lectum esse Bergium recte demonstravisse putat, et θηρᾶ, scholiastam 2. Heynio iudice et assentiente Hermannō legisse dicit. Kayser (Lectt. Pindd. p. 92) verbis καὶ τοῖς ἀνταγωνισταῖς abusus locum sic conformavit: τόλμαν ὁμοῖος θυμῷ ἐριβρεμετᾶν θηρῶν ἰμάντος ἐν πόνῳ. Wiskemann p. 25. 26 ex p. 414, 9. 10 probante Rauchensteinio (Philol. 36, p. 70) scholiastem legisse putat:

(ἐ)τόλμα γὰρ εἰκῶς

θυμὸν ἐριβρεμετᾶ ἐν θήρᾳ λέοντι,

ἐν πόνῳ, μῆτιν δ' ἀλώπηξ.

ubi θυμὸν scholiastam per τόλμαν reddidisse vult. Contra M. Schmidt (l. l. p. CXXIV. CXXV) scripsit τόλμα γὰρ εἰκῶς | θῦνεν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν (quod omnes antiquos interpretes ante oculos habuisse dicit) λεόντων | ἐν πόνῳ. μῆτιν δ' ἀλώπηξ, et addit: »si quis θυμὸν mutare noluerit, huic certe τόλμαν γὰρ εἰκῶς θυμῷ scribendum erit, quod ipsum scholiastarum aliquis coniectura assecutus est: dicit enim: Τελεσιάδῃ τῇ προθυμῇ ὁμοῖος ὢν, ἐν μὲν τοῖς πόνοις τοιοῦτος ἦν τὴν τόλμαν οἶον οἱ λέοντες ἐν θηρσὶν. Nam quo iure Bergk in ed. 3 ex eodem scholio eruat Τελεσιάδα τολμᾷ γὰρ εἰκῶς non intellego.» — Mihi paraphrasta verba sic intellexisse videtur: Τελεσιάδα τόλμα (vel τόλμαν) γὰρ εἰκῶς, τόλμα

81. Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν] προσήκει δέ, φησί, πᾶσαν ἀνακινῶντα μηχανὴν ἄδοξον καταστῆσαι τὸν ἐχθρόν. τοῦτο δὲ λέγει ὡς τοῦ νικηφόρου μηχανῇ νικήσαντος. τὸ δὲ ἀμαυρῶσαι ἀντὶ τοῦ ἐλαττωσαί ἐστιν. Ἡσίοδος
5 φησι (ἐκὴ ν. 325). Ῥεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοί. διὰ δὲ τούτων παρίστησιν, ὅτι κυλιστικὸς ἦν ὁ Μέλισσος, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάσας περιεγένετο.

83. Οὐ γὰρ φύσιν Ὀαριωνεῖαν ἔλαχε] τουτέστιν οὐχ ὑπερμεγέθης ἦν, ἀλλὰ τούναντίον μεμπτός μὲν καὶ ἐδτελής κατὰ
10 τὴν τοῦ σώματος ὄψιν, συμπεσεῖν δὲ κατὰ τοὺς ἀγῶνας βαρύτατος· ὑπερμεγέθης γὰρ τὸν Ὀρίωνα ἱστοροῦσιν. § Ἄλλως. Οὐ γὰρ φύσιν Ὀαριωνεῖαν ἔλαχεν] ὁ γὰρ Ὀρίων διαβόητος ἐπὶ ἀνδρείᾳ, ὡς καὶ Ὀμηρὸς φησι (Od. λ 309. 10).

Τοὺς δὴ μηχανιστοὺς θρέψε ζεῖδωρος ἄρουρα,
15 Καὶ πολὺ καλλίους μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.
καὶ πάλιν ὁ Πινδαρος βραχὺν εἰδὼς κατὰ τὸ σῶμα τὸν νικη-

(vel τόλμαν) εἰκὼς ἦν ἐν πόνῳ τῷ θυμῷ τῶν ἐριβρεμετῶν θηρῶν, ἦτοι τῶν λεόντων, τὴν δὲ μῆτιν οἶονεῖ ἀλώπηξ ἦν κτλ. In verbis tertii scholiastae satis inepti nihil nisi ὁμοιος vel εἰκὼς pro οἰκείος reponendum esse videtur, is enim non nisi prosae orationis voces poeticis substituit hisce τόλμα γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετῶν λεόντων θηρῶν ἐν πόνῳ, nisi participium θηρῶν verbo finito eum reddidisse crederes. Neque quartus scholiasta θηρῶν pro participio habere potuit, cum si hoc fecisset θηρῶν ad Melissum non ad leonem referre debuisset, sed videtur ἐν πόνῳ ad λεόντων rettulisse et per θηρεύοντι reddidisse.

1 ἔρδοντ' Brfswh, ἔρδοντα a. — ἀμ. τ. ἐχθρόν omm. edd. — 2 δέ] γάρ D. — δέ φησι rfswh. — 4 ἀντὶ τοῦ ex D est. — ἐλαττωσαί ἐστίν rfswh. — ἐστὶν om. D, fort. recte. — 4. 5 ἡσίοδος φησί Drfsw. — 5 μαυροῦσιν D. — τούτων] τοῦτο D. — 8 ἔλαχεν B, omm. edd. — 8. 9 οὐχ' ὑπὲρ μεγέθης D. — 9 μὲν omm. B et edd. — κατὰ] καὶ D. — 11 γὰρ τὸν] δὲ τινὲς τὸν D. — 12 ἔλαχε D. — 13 ὁμηρος φησί BD; φησί omm. edd. — 14 θρέψαι D.

φύρον τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ τὸ ὑπεράγαν εὖσωματεῖν καὶ ἀνδρεῖον εἶναι βλάβην ὑπαινίττεται, ὅτι δὴ ὁ Ὁρίων τοιοῦτος ὢν τῶν ὑπὲρ ἑαυτὸν ἐπεθύμησε καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἐπεχειρεῖ βιάζεσθαι.

- 5 87. Καίτοι πότ' Ἀνταίου δόμους] πάλιν ἐτέραν ἀπολογίαν προσάπτει τὴν κατὰ Ἀνταῖον καὶ Ἡρακλέα. ὁ γὰρ Ἀνταῖος τὴν ἔρημον τῆς Λιβύης οἰκῶν καὶ τὴν ἐρημίαν ἐφύδιον τῆς ἀπανθρωπίας ἐσχηκώς πάλῃ καταγωνιζόμενος τοὺς παριόντας ἀνῆρει, ὃν ἐπιστὰς Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. τοῦτο γοῦν φησι· καὶ
10 Ἡρακλῆς μικρὸς ὢν πρὸς σύγκρισιν τοῦ Ἀνταίου ἦλθεν ἐπ' αὐτόν, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἐνίκηθη. βραχὺν δὲ εἶπεν αὐτόν οὐ μάτην, ἀλλ' ἐπεὶ τινες σύμμετρον αὐτόν εἶναι φασὶ τῷ σώματι. Ἡρόδωρος γοῦν ἐν Οἰδίποδι φησι τῶν ἄλλων αὐτὸν περιττεύειν, ὥστε τὸ ὄλον σῶμα πηχῶν εἶναι τεσσάρων καὶ ποδός (fragm. 5

2 ὢν] ἦν D. — 3 τῶν] τὸ D. — ἐπιθύμησε D. — 5 καίτοι ποτ' Drfs w, καὶ πότ' Mommsen ex B affert. — δόμους omm. edd. — 9 φησί Drfs w. — 11 ἀλλ' ὅμως οὐκ ἐνίκηθη (ἐκινήθη D). βραχὺν δὲ ex D est. — αὐτόν omm. B et edd. — 12 ἐπεὶ τινὲς D. — αὐτόν ex D addidi. — εἶναι φασὶ Drfs wh. — 13 Ἡρόδοτος D, et codd. Tzetzae ad Lycophr. 662. 663: »τεσσάρων δὲ πῆχεων ἦν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ποδὸς ἐνός, καθάπερ ὁ Ποντικός Ἡρόδοτος ἱστορεῖ.« »Sed Io. Tzetzes Chil. II 210 et 366 ubi eadem iisdemque verbis narrat, Ἡρόδωρος exhibet. Collegit autem Herodorus τὰ καθ' Ἡρακλέα, cf. Athen. IX 410.« Chr. G. Mueller. — »Mirum est Herodorum hoc in Oedipo, non in opere de Hercule exposuisse, de quo v. Voss. H. Gr. III, p. 374. nec mihi liber Herodori de Oedipo aliunde notus est. Igitur conicio Ἡρόδωρος γοῦν ἐν ὀγδόῳ φ. Herodorum Ponticum in eadem re commemorat Tzetz. ad Lycophr. 662. emendatus ab Aug. van Staveren in Misc. Obs. Belg. Vol. X, p. 305. et Tzetz. Chil. II, 265. De statura Herculis cf. Gell. I, 1.« Boeckh. — »Müllerus Dor. II, p. 465 coniecit ἐν Ὀλυμπιάδι, i. e. in agone Olympico sive eo loco ubi de ludis Olympicis ab Hercule institutis egit. Etenim veteres dicit Herculis staturam definiisse ex longitudine stadii Olympici. Cf. Gellius N. A. I, 1. Quod fortasse longius petatum Apud Apollo-

ed. Mueller). § ὁ δὲ νοῦς· καὶ ποτε εἰς τοὺς τοῦ Ἀνταίου οἶκους ἐκ Θηβῶν τὴν μὲν μορφὴν καὶ τὸ σῶμα βραχύς, τὴν δὲ ψυχὴν ἀκαταμάχητος παλαίσων ἦλθεν εἰς τὴν σιτοφόρον Λιβύην ὁ Ἡρακλῆς. Χρύσιππος, ἀκυρότερον, φησί, τὴν Λιβύην εἰρηκε 5 πυροφόρον· οὐ γὰρ πᾶσα τοιαύτη. μήποτε δέ, ὅτι τῇ Αἰγύπτῳ παράκειται, ἥτις ἐστὶ πολὺπυρος.

92. Κρανίοις ὄφρα ξείνων] ἰδίως τὸν Ἀνταῖον φησι τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι Διομήδην τὸν Θρᾶκα 10 ποιεῖν, Βαχυλίδης (fragm. 61 ed. Bergk) δὲ Εὐήνον ἐπὶ τῶν Μαρπίσσης μνηστῆρων, οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς (cfr. fragm. 429 ed. Nauck). § Ἄλλως. ὅπως ταῖς τῶν ἀναιρουμένων ξένων κεφαλαῖς τὸ αὐτόθι τοῦ Ποσειδῶνος τέμενος ἐμ-

dorum II, 4, 9, 4 Hercules 'dicitur τετραπηχναῖος fuisse; ad quem locum Heynius: 'De quattuor cubitis, inquit, ingeniosa est Boettigeri suspicio, ductum hoc esse a scena; nam tragicam eam fuisse mensuram colligit exemplo figurae quattuor cubitorum in pompa Dionysiaca Philadelphi ductae Alexandriae apud Athenaeum p. 193, A.' Hoc si verum, equidem scriptum fuisse suspicarer: 'Ηρ. γοῦν ἐνὶ ποδὶ φησι τῶν ἄλλων αὐτὸν περιτετεῖν κτλ.« Car. Mueller, qui collato Comite Natali (Mythol. V, p. 560) pro 'Ηρ. γοῦν ἐν Οἰδίποδι scribi posse etiam 'Ηρ. καὶ Ἴων ἐν Ὑμφάλλῃ monet, et demum ἐν Οἰδίποδι lectionem fort. recte se habere dicit: »aut igitur praeteriens Herodorus in Oedipo de Hercule locutus est; aut verba ἐν Οἰδίποδι corrupta sunt ex ἐνὶ ποδὶ a scholiasta, cui liber Herodori de Thebanis fabulis scriptus obversabatur.« — οἰδίποδι φησὶ rfs w, in D φησὶ (sic) post αὐτόν est.

3 ὁ ex D est. — 4 ἀκυρώτερόν φησι rfs wh, ἀκυρότερον etiam B, ἀκύτερον D. — 7 ξείνων pro ξένων codd. vett. etiam in textu. — ἀνταῖον φησὶ rfs w. — 8 ἐρέθειν τὸν (om. τοῦ) D. — 9 διομήδῃ D. — τὸν θρᾶκα διομ. B et edd. Conf. Tzetzam ad Lycophr. 159. 160: »ὅπου ὁ Οἰνόμαος μετὰ τῶν μνηστῆρων τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰπποδαμείας ἡγωνίζετο καὶ νικῶν αὐτοὺς καὶ ἀναιρῶν ἐκ τῶν κρανίων ἐκεῖνων ναὸν ἐμελλε κατασκευάσειν, ὥσπερ καὶ Ἀνταῖος καὶ Εὐήνος καὶ Φόρβας καὶ Διομήδης ὁ Θρᾶξ καὶ

φράττοντα Ἀνταῖον ἐπίσχη· ἐδυστύχει γὰρ ἀπανθρωπίαν ἄμα
καὶ εἰς θεοὺς ἀσέβειαν· καὶ ἐπισχὼν Ἡρακλῆς μισθὸν τοῦ
κατορθώματος τὴν εἰς Ὑλυμπον ἀνάβασιν ἐδέξατο. εἴτα παρεκ-
βάσει τῶν Ἡρακλείων κατορθωμάτων τὸν λόγον ποιεῖται ὁ Πίν-
5 δαρος, καὶ φησιν, ὅτι πάσης τῆς γῆς καὶ τῆς πολυβαθοῦς θα-
λάσσης ἀνερευνήσας καὶ κατειληφὼς τὸ τέλος· θέναι μὲν γὰρ
κυρίως τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς παρὰ τὸ θένειν ἡμᾶς αὐτῷ καὶ
τύπτειν, νῦν δὲ ἀπὸ τῆς κοιλότητος ἐπὶ τοῦ πυθμένος ἔταξε·
καὶ ταῖς ναυσὶ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν πορείαν ἡμέρως εὐτρεπίσας,
10 ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἰς Ὑλυμπον ἔβα. § ἐκεῖνος οὖν, φησίν, ἐξευρών
τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης, ἡμερώσας γῆν καὶ θάλασσαν καὶ κα-
θάρας ἀπὸ ληστῶν καὶ θηρίων εἰς Ὑλυμπον ἀνέβη.

104. Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν] Ἠλεκτρίδες πύλαι
ἐν Θήβαις, ἐφ' ὧν ἱεροουργοῖσι Θηβαῖοι τιμῶντες Ἡρακλέα καὶ
15 τοὺς ἐκ Μεγάρας τῆς Κρέοντος ὀκτὼ παῖδας αὐτῷ γεγονότας,
κατὰ δὲ χόλον Ἥρας ἀναιρεθέντας ὑπ' αὐτοῦ μεμηνότας.
§ Ἄλλως. Χρύσιππος, πρὸς ταῖς καλουμέναις, φησίν, Ἠλέκτραις
πύλαις ᾤκησεν Ἀμφιτρύων· μετὰ ταῦτα Ἡρακλῆς ἀνείλε τοὺς
ἐκ Μεγάρας παῖδας κατὰ ταύτας τὰς πύλας, ἐφ' αἷς κατ' ἔτος
20 Θηβαῖοι ἐναγίζουσί τε τοῖς παισὶ καὶ ἀγῶνας ἐπιταφίους ἄγουσι.
§ τῷ μὲν οὖν Ἡρακλεῖ, φησίν, αὖξιμεν ἔντομα, ὅπερ φησὶν

Κύκνος ὁ ὕφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθεῖς. — 10 Εὐγρον] ἄοκνον D. —
11 μαρσίπης BDrfs. — Σοφοκλῆς] »Conf. schol. rec. Olymp.
I, 114.« Boeckh. — 13 ξένων omm. wha.

2 θεοῦς D. — 5 καὶ φησὶν Drfs. — 7 κυρίως om. D. —
9 ἡμέραν D, ἡμέρωσ' rfs. — 10 ἀπὸ κο D. — εἰς Ὑλυμπον
Boeckh pro εἰς Ὑλυπῖαν. — ἔβα B, ἔβαν D. — φησιν rfswh. —
13 ἀλεκτρίδαις, πύλαι rfs, ἀλεκτρίδες πύλαι ha. — 15 μεγέρας
rfs. — 16 ἀναιρεθέντες ὑπ' αὐτῷ μεμηνότι D. — 18. 19 Ἡρακλῆς
— πύλας ex D addidi. — 19 ἐφ' omm. BDrfs. — 20 ἐν ἀγωνί-
ζουσί τε D. — παισὶ] Ἡρακλέος παισὶ a. — 21 Ante τῷ μὲν novi
commatis initium significavi cum D. — αὖξιμεν ἔμπυρα τουτέστιν
ἐννομα τουτέστι D. — ὅπερ φησιν rf, ὅπερ φησιν s.

ἔμπυρα· τουτέστι τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ συνεχῶς ἔμπυρα κατ' ἐνιαυτὸν αὐξομεν· οὐ γὰρ διαπαντὸς λέγει. Χρύσιππος δέ, ἐκ περιφράσεως τοὺς βωμοὺς αὐτοὺς στεφανώματα βωμῶν εἰρηκέναι· ἢ κατὰ παραγωγὴν εἶρηκε τὰ νέα νεόδματα. § ὁ δὲ νοῦς
5 οὕτω· τῷ μὲν οὖν Ἡρακλεῖ τῶν Ἡλεκτριδῶν πυλῶν ὑπεράνω τὴν θυσίαν παρέχοντες οἱ πολῖται καὶ τὰ νεαρὰ στέμματα τῶν βωμῶν, αὐξομεν τὰς θυσίας τῶν πολεμικῶν ὀκτῶ θανόντων αὐτῷ παίδων, οἷς ἡ Μεγάρα ἢ Κρέοντος θυγάτηρ ἔτεκε. § χαλκοαρᾶν δὲ εἶπεν ὡς βιαιοθανάτων γενομένων τῶν τοῦ
10 Ἡρακλέους παίδων. καὶ ὅτι ὀκτῶ φησιν αὐτοὺς εἶναι. § Ἄλλως. περὶ τῶν Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρων παίδων Λυσίμαχος φησί τινας ἰστορεῖν (fragm. 7 ed. Mueller) μὴ ὑπὸ Ἡρακλέους ἀλλ' ὑπὸ τινων δολοφονηθῆναι ξένων· οἱ δὲ Λύκον τὸν βασιλέα φασὶν αὐτοὺς φονεῦσαι· Σωκράτης (fragm. 12 ed. Mueller) δὲ ὑπὸ
15 Αὔγεου φησὶν αὐτοὺς δολοφονηθῆναι. καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ διαλλάττουσι· Διονύσιος μὲν ἐν πρώτῳ Κύκλων (fragm. 4 ed. Mueller) Θηρίμαχον καὶ Δηϊκόωντα, Εὐριπίδης (fragm. 1005 ed. Nauck) δὲ προστίθησιν αὐτοῖς καὶ Ἀριστόδημον· Δεινίας

2 διὰ παντὸς D. — 4 ἦ] καί? An τὸ δὲ νεόδματα ἀντὶ τοῦ τὰ νεωστὶ δεδμημένα vel simile quid excidit? — νέα] Νέμεα edd., νεαρὰ coni. Friederichs (Pind. Studien p. 95) adferens: τὴν θυσίαν παρέχοντες οἱ πολῖται καὶ τὰ νεαρὰ στέμματα τῶν βωμῶν. — νεόμματα D. — 5 οὕτως D. — ἡλεκτριδῶν [B] Drfsw. — 6 πολῖται rfs w. — 8 αὐτῷ potius ante ἔτεκε transferendum mihi videtur, conf. χαλκοαρᾶν ὀκτῶ θανόντων, τοὺς Μεγάρα τέκεν οἱ (οἱ τέκε codd.) Κρέοντις υἱοὺς in textu. — παίδων] παῖδα D. — μεγέρα Brfsw, Μέγαρα h. — ἔτεκεν [B] edd. — 9 Paragraphi signum ego addidi. — χαλκοαρᾶν Brfsw h. — γεγονότων (om. τῶν) D. — 10 ὅτι] »nempe σημειωτέον.« Boeckh. — φησὶν D. — 11 μεγέρας rfs w. — λυσίμαχος φησί B Drfsw. — τινὰς rfs w. — 11. 12 ἰστορεῖ τινὰς D. — 14 φοβῆσαι D. — 15 αὐγαίου D. — παρὰ D. — δὲ om. D. — 16 κύκλω BD. — »Est Dionysius Samius de quo Athenaeus XI p. 477. D. p. 481. E.« Boeckh. — 18 »Tres filios Herculis ex Megara commemorat Euripides Herc. fur. 774. 994. sed nomina

(fragm. 5 ed. Mueller) δὲ ὁ Ἀργεῖος Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, Δηϊκώοντα, Δηϊονα· Φερεκύδης δὲ ἐν δευτέρῳ (fragm. 30 ed. Mueller) Ἀντίμαχον, Κλύμενον, Γλῆνον, Θηρίμαχον, Κρεοντιάδην, λέγων αὐτοὺς εἰς τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβεβλῆσθαι· Βάτος 5 (fragm. 5 ed. Mueller) δὲ ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν Πολύδωρον, Ἀνίχτην, Μηχιστόφονον, Πατροκλέα, Τοξόχλειτον, Μενεβρόντην, Χερσίβιον. Ἡρόδωρος δὲ καὶ δις φησι μανῆναι τὸν Ἡρακλέα (fragm. 8 ed. Mueller)· ἐκαθάρθη δὲ ὑπὸ Σικάλου, ὥς φησι Μενεκράτης (Fragm. Hist. Graec. II p. 344) λέγων 10 αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς εἶναι ὀκτῶ καὶ καλεῖσθαι οὐχ Ἡρακλείδας, οὐδέπω γὰρ Ἡρακλῆς ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀλκαῖδας.

110. Τοῖσιν ἐν δυθμαῖσιν ἀγᾶν] τοῦτό φησιν ὡς περὶ τὴν ἐσπέραν τελουμένων τῶν νομίμων τοῖς Ἀλκαῖδαις. δι' ὅλης οὖν φησι νυκτὸς τὴν πυρκαϊὰν μένειν μέχρις ἀνατολῆς 15 ἡλίου. § Ἄλλως. ἔθος πρὸς δυσμὰς ἱερουργεῖν τοῖς ἥρωσι, κατὰ δὲ τὰς ἀνατολὰς τοῖς θεοῖς· καὶ συμβολικῶς ἐκάστῳ τῇ τῆς θυσίας πρὸς τε τὴν αὔξησιν καὶ φθορὰν ἐκατέρους ὀφειλομένην. § ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τούτοις τοῖς Ἡρακλέος παισὶ τῶν

non prodit. Deperditum igitur drama grammaticus spectat.« Boeckh. — *Αἰνείας* BDrfswh; »emendavit Valck. ad Theocr. p. 304. Dinias scripsit Argolica: v. Voss. H. Gr. III, p. 353. et Valck. ad Schol. Phoen. p. 7 sq.« Boeckh.

3—5 Ἀντίμαχον — ἐν δευτέρῳ om. D. — 3 Γληνόν? — Γλῆ-
νον] »Sive Γληνέα. V. Hemst. ad Lucian. T. I, p. 237. ubi plura
de Herculis et Megarae filiis.« Boeckh. — 4 Βάτος] »Nomen
corruptum videtur, et scripserim Βάτων, de quo v. Voss. H. Gr.
IV p. 508.« Boeckh. — 8 σικάλου D; fort. Οἰβάλου scribendum.
Lobeck, Pathol. p. 96 Σικάλου coni., quod probavit Pape in lexico. —
Conf. Tzetzam ad Lycophr. 662. 663: »Μενεκράτης δέ, ὁ περὶ
Νικαίας συγγεγραφώς, Ἀλκαῖόν φησι πρότερον καλεῖσθαι τὸν Ἡρα-
κλέα, ὅποτε τοὺς ἐκ Μεγάρας αὐτῷ γεγεννημένους ὀκτῶ παῖδας, καὶ
οὐ τέσσαρας, ἀνείλεν«, quibuscum conf. schol. Ol. VI 115. —
10 οὐχ' D. — 12 δυθμαῖσιν edd. — τοῦτο φησὶν Drfsw. — 13 παρὰ
τὴν D. — 14 νυκτὸς φησὶ D. — 16 δὲ omm. edd. — 18 οὕτως D.

ἡλιακῶν αὐγῶν κατὰ τὰς θυσμὰς ἢ τῶν θυσιῶν ἀναφαινομένη
φλόξ συνεχῶς λάμπει διὰ πάσης τῆς νυκτός, τῷ κνισθέντι
καπνῷ λακτίζουσα τὸν ἀέρα. σκληροτέρα δὲ κέχρηται μετα-
φορᾷ· ἐχορῇ γὰρ εἰπεῖν ψάβουσα ἢ διγγάνουσα τοῦ αἰθέρος ἢ
5 κνῖσα τοῦ καπνοῦ. ἄμεινον Ὅμηρός φησι (Il. A 317).

Κνίσση δ' οὐρανὸν ἔκεν ἐλισσομένη περὶ καπνῷ.

114. Καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτείων ἀέθλων] μετὰ δὲ
τὰς θυσίας, φησί, τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τῶν ἐνιαυσίων ἀγωνι-
σμάτων τὸ τέλος αὐτοῖς συντελεῖται. τοῦτο δὲ ἀνδρείας ἔργον.
10 τελεῖται γὰρ αὐτόθι ἀγὼν τὰ Ἡρακλεία. § Ἄλλως. ἀμφίβολον
πότερον μετὰ θυσίαν ταῖς ἐξῆς ἡμέραις δύο ὁ ἀγὼν τῶν
Ἡρακλείων συντελεῖται, τῇ μὲν προτέρᾳ πένταθλος καὶ ἵππικος,
τῇ δὲ ἐχομένη γυμνικός· ἢ δεύτερον ἄμαρ τὸ μετὰ τὴν
θυσίαν, ὡς τῇ ἐπιφωσκούσῃ τοῦ ἀγῶνος ἀγομένου, τῇ ὑστεραίᾳ.
15 117. Ἐνθα λευκωθεῖς χάρα μύρτοις] ἐν ᾧ ἀγῶνι
στεφανωθεῖς ταῖς μύρτοις ὁ νικηφόρος διπλὴν νίκην ἔσχε, τρί-
την παίδων κατὰ τὸν φθάσαντα χρόνον εὐτυχήσας καὶ πει-
θόμενος τῇ τοῦ παιδοτρίβου γνώμῃ. τὸ δὲ μύρτοις, ὅτι μυρ-
σίνης στεφάνοις ἐν θήβαις στεφανοῦνται οἱ νικῶντες τὰ
20 Ἰολαίαια. μυρσίνη γὰρ στεφανοῦνται διὰ τὸ εἶναι τῶν νεκρῶν
στέφος.

1 κατατάς D. — θυσιῶν ex Faehsii correctione (Syllog. p. 406)
Boeckh pro θεῶν, idem. coni. Jacobs in Anthol. Gr. III p. 41; Heyne
ἱερῶν volebat. — 3 ἀέρα] Etiam Plutarchus de primo frig. 10 in
textu ἀέρα pro αἰθέρα citat. — 5 κνῖσα ego pro κνίσσα edidi. —
ἄμεινον ex D est. — Ὀμηρός φησί Drfswh. — 6 κνίσση Triclinius. —
ἔκεν [B] Drfsw, ἔκεν Tricl. — περὶ omm. D et Tricl. — 7 ἐτείων
ἀθλων D; in textu nunc ἄμαρ ἐτείων τέρμ' ἀέθλων editur. —
9 συντε^{λλ} D. — 10 ὁ ἀγὼν D. — ἄλλως om. D. — 13 ἄμαρ
B et edd. — 14 ἐπιφωσκούση D. — 16 ταῖς] τοῖς B et edd. —
διπλὴν B, διπλῇ D. — 18 παιδοτρίβου] προτρίπτου BDrfsw. —
18. 19 ὅτι μυρσίνοις D. — 20 Ἰολαίαια Brfsw, ἰόλια D. — γὰρ] δὲ?

120. Τρίταν πρόσθεν, κυβερνατῆρος] πάσας αὐτῶν
κατὰ τὸν ἐπιχώριον ἀγῶνα τρεῖς δίδωσι νίκας, καὶ φησιν, ὅτι
μετὰ παίδων προαγωνισάμενος ἐνίκησεν, ἔσχε δὲ καὶ ἐτέρας
δύο κατὰ τὸν αὐτὸν ἀγῶνα μετὰ ταῦτα. § Ἄλλως. ὥς τρίς
5 αὐτοῦ τοῦτον ἐστεφανωμένου τὸν ἐπιτάφιον, δις μὲν ἐν παισίν,
ἅπαξ δὲ ὅτε ἐγένετο ἀνὴρ. Χρύσιππος· διασαφεῖ νῦν, ὅτι δις

1 τὴν τρίταν interpolatam Trielinii lectionem exhibent edd. —
πρόσθε D. — κυβερνητῆρος D. — 2 καὶ φησὶν Drfsw. — 3 μετὰ
om. D, supra lineam est in B. — 4 αὐτὸν om. D. — μεταταῦτα
rf. — 5 ἐστεφανωμένον D. — »Ex tribus victoriis unam Melissus
puer reportavit . . . igitur Schol. alius, qui dicit δις μὲν ἐν παισίν,
ἅπαξ δὲ ὅτε ἐγένετο ἀνὴρ, aut perperam poetae verba interpre-
tatus est, aut vocabula δις et ἅπαξ a librario confusa.« Bergk
in ed. 4; in edd. 2 et 3: »Nunc Hermann καὶ τρίταν et sic fort.
unus schol., non recte« annotaverat. »Einige Grammatiker ver-
standen so, dass Melissos zweimal über die Knaben, und einmal
unter den Männern gesiegt habe: ὥς τρίς . . . ἐγένετο ἀνὴρ. Sie
müssen demnach folgendermassen gelesen haben: διπλὸν νίκαν
ἀνεφάνατο παίδων πρόσθε, καὶ τρίταν, κυβερνατῆρος κ. τ. λ. Denn
wenn man blos καὶ an die Stelle von τε setzend mit Hermann
also schreiben wollte παίδων, καὶ τρίταν πρόσθεν, so käme dieser
Gedanke nicht heraus: der Sieg des Mannes kann ja doch nicht
vor (πρόσθε) den Knabensiegen stattgefunden haben. Immerhin
aber würde von der Billigung dieser Conjectur der Umstand uns
abhalten, dass ὅδ' ἀνὴρ νίκαν ἀνεφάνατο παίδων zusammen-
kämen, als ob der Mann über die Knaben gesiegt habe.« Har-
tung. Mommsen (Scholia Germani p. XI) καὶ παίδων τρίταν scri-
bendum esse dixit: »Vetustiores interpretes de una tantum Melissi
victoria inter pueros reportata eaque priore non dubitantes fortasse
idem legerunt.« Eandem lectionem Mommsen in editione »de
sententia Chrysippi« in textum intulit. Bergk Boeckhium Her-
mannumque secutus παίδων τε τρίταν edidit. In Chrysippi ex-
plicatione de particula nihil reperiri observavit Schnitzer (De Pind.
nup. emend. p. 70) »nisi forte δέ, quod mihi verius esse videtur
(παίδων δὲ τρ.).« — 6 νῦν] »Vacat hoc νῦν quod certe non ad νῦν
(vs. 123. vulg.) pertinet, ut putatur.« Boeckh. Quare post Χρύ-
σιππος colon posui. — δις Bergk, δεύτερον codd. et edd.

ἐνίκησεν ἄνδρας, ἀπαξ δὲ παῖδας κατὰ τὸν ἀγῶνα· τὸ δὲ τρίταν κεῖται ἐπὶ τοῦ πρώτου· διὸ καὶ πρόσκειται τὸ πρόσθεν, ὅτι πρῶτον ἐνίκησε παῖδας.

123. Σὺν Ὅρσέα δέ νιν] σὺν δὲ τῷ τεχνικῷ Ὅρσέα
5 τὸν νικηφόρον ὕμνων καὶ χορευῶν ἀνυμνήσω, τερπνὴν τοῖς ἐγκωμίοις ἐπιστάζων τὴν παρὰ τῶν Μουσῶν χάριν. Ὅρσέας δὲ ὄνομα κύριον τοῦ ἀλείπτου.

1 ἀναβάς pro ἄνδρας codd. et edd. ante Boeckhium, qui »taceo de aliorum coniecturis« annotat; ἄνθος coni. Heyne. — παίδων h. — κατὰ Boeckh addidit. — 2 κεῖται om. D. — πρώταν BDrfs. — Num ἀντὶ pro ἐπὶ scribendum? — 4 τῷ τεχνικῷ »Paraphr. videtur iunxisse πολυβούλῳ σὺν Ὅρσέα δέ.« Bergk. — 5 ἀνυμνήσω r. — τοῖς ex D est. — 6 ἐγκωμίαν edd. — 7 Subscriptio τέλος τοῦ τετάρτου τῶν ἰσθμίων εἰδους est in rfs. w.

Ἐπίνοιχοι Ἰσθμιονέχαις.

Φυλαχίδα Αἰγινήτη Παγχρατίῳ. Ὡιδῇ ε'.

Τοῦ πέμπτου εἶδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων
ὁκτώ. Τὸ α' Πινδαρικὸν ἐγκωμιολογικόν, τὴν τελευταίαν συλλα-
5 βὴν μετατεθὲν εἰς τὴν πρώτην. Τὸ β' τροχαϊκὸν εἰς ἱαμβον
καταλῆγον. Τὸ γ' τὸ αὐτὸ τῷ α'. Τὸ δ' πενθήμερες δακτυλι-
κόν. Τὸ ε' τὸ αὐτὸ τῷ α'. Τὸ ζ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατά-
ληκτον. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἐπίτριτον. Τὸ η' τροχαϊκὸν δίμετρον
ἀκατάληκτον.

10 Ἡ ἐπωδὸς κώλων ἔνδεκα. Τὸ α' τὸ αὐτὸ τῷ α' τῆς
στροφῆς. Τὸ β' τροχαϊκὸν τρίμετρον καταληκτικὸν Ἀρχιλόγειον.
Τὸ γ' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφικοῦ. Τὸ δ' πενθήμερες δακτυλι-
κόν. Τὸ ε' τροχαϊκὸν τρίμετρον εἰς ἱαμβον. Τὸ ς' τὸ αὐτὸ
τῷ α' τῆς στροφῆς καὶ ἐπωδοῦ. Τὸ ζ' Πινδαρικὸν ἐκ Σαπφι-
15 κοῦ. Τὸ η' πενθήμερες δακτυλικόν. Τὸ θ' Ἰονικὸν δίμετρον
καταληκτικόν. Τὸ ι' πενθήμερες. Τὸ ια' πενθήμερες
ἱαμβικόν.

Inscriptionem hic quoque ex Bergkii editione sumpsit. Scholii
metrici titulum deleui hunc: περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ
ἀντιστροφῆς τοῦ πέμπτου (τετάρτου a) τῶν Ἰσθμίων εἶδους et
περὶ τῆς ἐπωδῆς (ἐπωδοῦ a) αὐτοῦ. — Scholium metricum post
p. 429, 4 legitur in B, deest in D. — 3 τετάρτου a. — Τῆς
πέμπτου τῶν Ἰσθμίων ᾠδῆς h. — 5 μεταθὲν (?) B. — εἰς ἱαμβι-
κὸν Brfsw. — 8 ἐπίτριτον] ἢ ἐπιχοριαμβικὸν add. f in marg. —
10 ἔνδεκα] ὁκτώ (fort. ἐστὶν voluit) ἔνδεκα B. — 12. 13 δακτ.]
ἢ μᾶλλον εὐριπίδειον add. f in marg. — 13 εἰς ἱαμβικόν Brfsw.
— 14 ἐπωδῆς B (?) rfswh. — 16 Pauw p. 360 post τὸ ι' πενθ.
addidit δακτυλικόν.

Ταύτην τὴν ᾠδὴν Ἡφαιστίων μετὰ τὴν ἐξῆς φησι γεγράφθαι τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν, καὶ αὐτὴν καὶ Πυθέα γεγράφθαι· ἐχρῆν οὖν καὶ προτετάχθαι. καὶ γὰρ ἐν μὲν ἐκείνῃ τὸν Φυλακίδα ἀπαξ μόνον Ἰσθμιά φησι νικῆσαι (Isthm. VI 4 vg.). Ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶτον, ὃ Ζεῦ, τὴν ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων, νῦν αὖτε Ἰσθμοῦ δεσπότη Νηρείδεσσί τε· εἴτα (Isthm. VI 10 vg.), Εἴη δὲ τρίτον. ὥς γὰρ πρῶτον καὶ ἅπαξ ἐν Νεμέᾳ νενικηκώς, νῦν δὲ δεύτερον ἐν Ἰσθμῷ, τρίτον εὔχεται ἐν Ὀλυμπίᾳ. διὰ δὲ ταύτης δις (Isthm. V 21 vg.).

10 Τὴν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοις ἀρετὰ Φυλακίδα κεῖται. διηπατῆσθαι δὲ τοὺς προθέντας φησὶ ταύτην ἴσως ὅτι ἐν τῇ σ' φησὶ (Isthm. VI 2 vg.). Δεύτερον κρατῆρα Μοισέων μελέων κινούμεναι· ὑπολαβεῖν γὰρ ταύτης δευτέραν ἐκείνην λέγειν. τὸ δὲ οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ δευτέραν αὐτῷ κατασκευάζει ἐκείνην

15 διὰ τὸ γεγράφθαι καὶ Νεμεακὴν εἰς αὐτοὺς ᾠδὴν, ἥς ἡ ἀρχή (Nem. V 1). Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ' ὥστ' ἐλινύσοντα· ἦτις ἦν καὶ πρώτη, ὥς φανερόν ἐκ τῶν ποιημάτων. § προκατασκευάζοντες ἔτι οὐκ ὅτι Φυλακίδα μόνῃ γέγραπται, φασὶ τὸν Πυθέαν μὴ νενικηκέναι Ἰσθμια, ὥστε Ἰσθμιακὴν οὖσαν τὴν ᾠδὴν

1 περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ. Φυλακίδα Αἰγινήτη est lemma in rfs w, Φυλακίδα Αἰγινήτη in ha. — φησὶ D, φησὶν rfs w. — 2 θάλλοντος B. — καὶ post αὐτὴν Bergk addi iussit. — 4 Ἰσθμια φησὶ Drfs w. — 5 ἐν ante Νεμέα om. D. — πρῶτον μὲν D. — 5. 6 τὴν ἄωτον στεφάνων δεξάμενος νῦν αὖτε (om. ἐν) D. — 6 αὐτ' ἐν male B et edd. — δεσπότην rfs wh. — νηρείδεσσί τε D, νηρηίδεσσί τε B et edd. — 7 εἴη] εἰ D. — 8 νῦν δὲ δεύτερον Boeckh addidit, Heyne νῦν addere voluit. — 9 δις] διέ D. — 10 θάλλοις ἀρετὰ φυλακίδαο D. — 11 προτεθέντας B et edd. — ἴσως] ἴσθι D. — ἐν τῇ σ' (θ' cod.) ex D addidi, sed fort. ἐν τῇ ἐξῆς praestat. — 12 κρατῆρ' ἄλλους ἑῶν μ. D. — Μοισαίων a. — 13 κινῶναι D, quod si scripsit scholiasta, non licet ex hoc loco Heynii coniecturam κινῶμεν (pro κίνομεν) tueri. — ταύτῃ B et edd. — 14 ἔχειν D. — ἐκείνους D. — 15 διὰ τὸ Boeckh pro Νέμεα. — 16 ὥστε B et edd. — ἐλινύσοντα D, omm. B et

μὴ ἀναγεγράφθαι χάκείνῳ· Νέμεα γὰρ χάκείνος ἐνίκησεν, ὥσπερ
ὁ Φυλακίδας. λανθάνει δὲ αὐτούς· ἐν γὰρ τῇ γεγραμμένῃ
Μίῳα ῥῶδῃ ὡς οἰκείῳ αὐτῶ ἱστορεῖ, ὅτι καὶ ὁ Πυθέας Ἰσθμια
ἐνίκησε. λέγει δὲ ἥδη τετελευτηκότος τοῦ Πυθέα· Κεῖ μοί τιν'
5 ἄνδρα τῶν θανόντων καὶ τὰ ἐξῆς. τὸ μὲν οὖν προσυντετάχθαι
τῆς Μᾶτερ Ἀελίου τὴν Θάλλοντος ἀνδρῶν ὕγιες. οὐκ αἰτιατέον
δὲ τοὺς διατάξαντας τὸν Πίνδαρον· οὐ γὰρ κατὰ χρόνους

edd. — ἦτις D. — 17. 18 ποιημάτων κατασκευάζοντες· ἔνιοι D. —
18 γεγράφθαι codd. et edd., corr. Bergk. — 18. 19 πυθέα rfs w.

3 μίδα (sed post ῥῶδῃ) D, μί B quod in πρώτῃ mu-
tatum est in edd. Sed conf. Bergkium p. 375 in nota ad quar-
tum Isthmiorum fragmentum (nr. 199 ed. Boeckh): Κεῖ μοί
τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων: »Verba ἐν τῇ γεγρ. πρώτῃ ῥῶδῃ Boeckh
refert ad Isthm. IV (V) 15, fragmentum, quod subsequitur ex
Threnis vel ex epinicio aliquo sumptum esse putat. At neque
oda IV (V) γεγραμμένη πρώτῃ dici poterat, nam est scripta post
Isthm. V (VI), neque IV (V) 18 Isthmiam Pytheae victoriam testa-
tur: ex V (VI) 61 licuit talem facere coniecturam, atque schol.
ad illum locum videtur ita quamvis perperam interpretatus esse:
ὁ μὲν γὰρ Φυλακίδας Ἰσθμια δις νικᾷ, καὶ Νέμεα ἅπαξ, ὁ δὲ Πυ-
θέας Νέμεα (καὶ Ἰσθμια, καὶ Εὐθυμένης ὁμοίως Νέμεα), ita enim
hic locus supplendus. Quapropter omnia ad perditum aliquod
carmen referenda sunt; corrigo Πρωτέα pro πρώτῃ. Proteas Aegi-
neta cognatus Pytheae videtur Isthmia vicisse, quam victoriam cum
Pindarus carmine celebraret etiam Pytheae iam mortui victoriam
Isthmiam commemoravit, quae parta fuit paulo ante obitum, itaque
huius laudis non potuit poeta facere mentionem in carminibus quae
supersunt.« Ceterum haec Boeckh in fragm. p. 659: »Versus a
scholiaste male intrusus ex antiquiore videtur interprete desumptus
esse.« — 4 νενίκηκεν D. — τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν B et edd.
— μοί τιν' rfs wh. — 5 καὶ τὰ ἐξῆς (?) h. — πρ . . . τετάχθαι
B, πρώτῳ τετάχθαι rfs w, πρώτῳς τετ. ha; Bergk p. 343 πρώτου
τετάχθαι citat, cuius loco προτετάχθαι scribendum esse conicit. —
6 θάλοντος ut vid. B.

συνέτασσον αὐτόν, ἀλλὰ κατὰ τὰ εἶδη. § Ἄλλως. Καλλίστρατος Φυλακίδα μόνῳ γεγράφθαι φησί, συμπεριελήφθαι δὲ ἔξωθεν τὴν τοῦ Πυθέου νίκην, καθάπερ καὶ ἐν τῇ μετὰ ταύτην τὴν Εὐθυμένους ὄντος αὐτῶν συγγενοῦς.

- 5 1. Μᾶτερ Ἀελίου πολυώνυμε θεία] ἀκολούθως τῷ Ἡσιόδῳ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος Ἥλιου μητέρα τὴν Θείαν γενεαλογεῖ (Theog. 371. 374)·

θεία δ' Ἡελίον τε μέγαν λαμπράν τε Σελήνην

Γείναθ' ὑποδμηθεῖς Ὑπερίονος ἐν φιλότῃτι.

- 10 § Ἄλλως. Θείας γενεαλογοῦσι τὸν Ἥλιον διὰ τὸ τῆς θέας καὶ τῆς ὕψεως ἡμῖν αἵτιον εἶναι, ὁμωνύμως τῷ περὶ τὴν ὕψιν πάθει, καθὰ καὶ τὸν Ἑρώτα καὶ τὴν Ἑλπίδα. εἰσὶ δέ, οἱ ἀπὸ τοῦ θεῖν αὐτὴν φασιν ὀνοματοποιεῖσθαι [ἐφορᾷ γὰρ ὁ ἥλιος αἰεῖ]· ἀφ' οὗ λόγου καὶ τὸν πατέρα Ὑπερίονα, διὰ τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰέναι.

- 15 2. Σέο γ' ἔκατι καὶ μεγασθενῇ νόμισαν χρυσόν] ἴσμεν φιλόχρυσον ὄντα πανταχοῦ τὸν Πίνδαρον. κἀνταῦθα οὖν τὴν ἑαυτοῦ φιλόργυρον προαίρεσιν τεκμηριοῖ τὸν πλοῦτον ἐγκωμιάζων καὶ ὑπαινιττόμενος, ὥς προσήκει τοὺς ἐγκωμιαζομένους χρυσῷ ἀμείβεσθαι τὸν Πίνδαρον. § Ἄλλως. ἐκ Θείας
20 καὶ Ὑπερίονος Ἥλιος, ἐκ δὲ Ἥλιου ὁ χρυσός. ἐκάστῳ δὲ τῶν ἀστέρων ὕλη τις ἀνάγεται· καὶ Ἥλιῳ μὲν ὁ χρυσός, Σελήνῃ δὲ ὁ ἄργυρος, Ἀρεῖ σίδηρος, Κρόνῳ μόλιβδος, Διὶ ἤλεκτρος, Ἑρμῇ

1 τὰ om. D. — 1—4 Ἄλλως — συγγενοῦς om. D. — 8 θείῃ coniecit Heyne. — ἡελίον τε pro ἥελιον τέκε ex Oxoniensium Heyniique correctura Boeckh scripsit praeunte Triclinio; Schol. Apoll. Rhod. IV 54 ἥελιον τέκε pro ἡελίον τε μέγαν laudat. — 11 τῷ παρὰ τὴν D. — 12 ἀπὸ τῷ θεῖν D. — 13 φασὶν αὐτὴν D, αὐτὴν φασὶν rfswh. — ὀνοματοποιεῖσθαι D; recte, puto. — »Quae uncinis inclusi, aliena ab hoc loco sunt.« Boeckh. — ἐνφορᾷ D. — 15 σοῦ γ' [B] edd., nisi quod σοῦ γ' rs. Praeterea etiam γ' particula, quam recte non agnoscunt scholiastae, delenda esse videtur. — νόμ. χρ. omm. edd. — 17 τεκμηροῖ Brfsw. — 18. 19 τοὺς ἀγωνιζομένους D. — 21 τίς rfswh. — καὶ omm. edd. — 22 εὔρεθι D. — μόλιβος B.

κασσίτερος, Ἀφροδίτῃ χαλκός. τὸ δὲ σαφὲς οὕτω· πολυώνυμε καὶ τιμία θεία, σοῦ χάριν καὶ ἄγαν ἰσχυρὸν τὸν χρυσὸν ἐνόμισαν οἱ ἄνθρωποι, περισσῶς τῶν ἄλλων κτημάτων. καὶ γὰρ ἐν θαλάττῃ ναῦς ἀμιλλώμεναι, οἷονεὶ ἐμπορευόμεναι, καὶ ὑπὸ 5 τοῖς ἄρμασιν ἵπποι, καὶ πάλιν κατὰ κοινοῦ τὸ ἀμιλλώμενοι, διὰ τὴν σῆν, ὧ δέσποινα, τιμὴν, τὸν χρυσόν, ταῖς ἀμίλλαις θαυμαστοὶ καὶ ἔνδοξοι γίνονται· καὶ ἐν τοῖς ἀγωνιστικοῖς ἄθλοις ἐπέραστον δόξαν ἐσχήκασιν, ἐάν τινα πλεῖστοι στέφανοι ταῖς χερσὶν ἀγωνισάμενον καὶ νενικηχότα ἀναστέψωσι κατὰ τὰς κόμας. 10 νικήσαντα δὲ ἢ χερσὶν ἢ πυδῶν ταχυτῆτι. § Ἄλλως. μεγασθενῇ ἐνομίσαμεν σοῦ, φησὶν, εἵνεκα, ὧ θεία, καὶ τὸν χρυσὸν τετιμῆκαμεν, καὶ νηῶν καὶ ἵππων δρόμους ἐθαυμάσαμεν. εἰ γὰρ μὴ ἐθεώμεθα, οὐκ ἂν ταῦτα ἐτεθήπειμεν.

9. Ἐν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι] τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τῶν 15 ἵππων καὶ τῶν ἁρμάτων· ἐπάγει δέ, κλέος ἔπραξεν· ἔθος γὰρ Πινδάρῳ ἀπὸ πηλθυντικοῦ εἰς ἐνικὸν ἀποπίπτειν ἀριθμὸν.

13. Κρίνεται δ' ἀλλά] πρόσεστι δύναμις διὰ τοὺς θεούς. § Ἄλλως. ἤτοι δοκιμάζεται ἢ χωρίζεται ἢ τῶν ἀνδρῶν ἀλκή τῇ τῶν θεῶν εὐμενείᾳ.

1 οὕτως D. — 4 νῆες B et edd. — ἐκπορευόμεναι D. — ὑπὸ] Hinc ὅφ' pro ἐν poetae restituit Bergk. — 5 κατακοινοῦ D. — τὸ ἀμιλλ.] διαμιλλώμενοι B et edd., non male. — 6 »Delevi κατὰ θάλασσαν, male h. l. insertum, sed signa lacunae interposui, quia explicatio vocis ὠκυδινάτοις intercedit.« Boeckh. Ego ταῖς κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ταχείαις ἀμίλλαις potius scriptum fuisse existimo. — 8 ἐσχήκασιν] Hunc schol. fortasse recte ἔπραξαν pro ἔπραξεν legisse vidit Bergk, »quamquam Sch. v. 9 ἔπραξεν tuetur, male ille quidem haec interpretatus.« — ταῖς om. D. — 9 ἀγωνισάμενοι B Drfsw, ἀγωνιζόμενον a. — καὶ om. f. — νενικηχότες Brfsw. — ἀναστέψωσιν D. — κόμας D. — 10 Signum § ante νικήσαντα Boeckh addidit, minus necessario. — 10. 11 μεγασθενῇ Boeckh addidit, potuit etiam ἄγαν ἰσχυρὸν ex v. 2 addere. — 11 ἐνομίσαμεν] ἐνομίτευσαν D. — φησιν rfswh. — 12 νηῶν? —

14. Δύω δέ τοι ζωᾷς ἄωτον] τὸ εὖ πάσχειν καὶ τὸ λόγον ἐσθλὸν ἀκούειν δύο ὄντα ποιμαίνουσι καὶ παραθάλλουσι τὸν ἀνέλπιστον τῆς ζωῆς ἄωτον, τουτέστι τὸν δυσέλπιστον, ὡς ἀπρόσωπον τὸν καχοπρόσωπον. γράφουσι δὲ ἔνιοι τὸν ἄλπιστον, 5 τουτέστι τὸν ἡδιστον καὶ προσηνέστατον· ταύτῃ δὲ τῇ γραφῇ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς φασὶν συνάδειν. § ὁ δὲ νοῦς οὕτω· δύο δὲ μόνῃ τῆς ζωῆς κάλλιστα ἀπανθίσματα τυγχάνει, ἃ καὶ μόνῃ ποιμαίνει τὸν οἰκτρὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἀνθηρᾷ σὺν εὐδαιμονίᾳ, εἴτις καλῶς πάσχων καὶ ἀγαθὸν ἀνυμνηθεὶς ἀκούει 10 λόγον. ἥτοι δὲ καθολικώτερος ὁ λόγος πρὸς τοὺς τῇδε τὴν ψυχὴν ἔχοντας, ἢ πρὸς τὸν νικηφόρον ὡς εὐδαιμονοῦντα καὶ ἐγκωμιαζόμενον.

18. Μὴ μάτευσεν Ζεὺς γενέσθαι] ὅτι ἀκαταλλῆλως ἐπέ-
 ζευξεν. ἔμπροσθεν γὰρ περὶ τινος ὁ λόγος· Εἴτις εὖ πάσχει, 15 φησὶν· εἴτα ὡς πρὸς τινα ποιούμενος τὸν λόγον φησὶ· Μὴ μάτευσεν Ζεὺς γενέσθαι. § ὁ δὲ νοῦς· μὴ ἐπιζητεῖ θεὸς γενέσθαι· ἀπόχρη γὰρ σοι τῆς εὐδαιμονίας τὸ μέγεθος, εἴαν σε

καὶ ἵππους δρόμων D. — 13 ἐθαυμ.] ἐθεασάμεθα B et edd. — εἰ μὴ ἐθεώμεθα ταῦτα, οὐκ ἂν ἐτεθήπαιμεν (ἐτεθήπημεν rfs) B et edd., εἰ γὰρ μὴ ἐθεώμεθα τὸν ἥλιον, οὔτε αὐτὸν οὔτε τὸν χρυσὸν οὔτε τὰ ἄλλα ἐτεθήπαιμεν Tricl. — ἐτεθήπαμεν D. — 14—19 om. D, et sane schol. ad v. 9 ineptissimum est. — 14 ἀέθλοισι omm. edd.

1 δύω] δύο? — 2 ἐσθλόν Boeckh addidit. — 6 φασὶν D. — φασὶ συνάδει] συνάδει edd. — οὕτως D. — 7 ἀπανίσματα rfs w; corr. Oxonn. in Emendandis et Abresch. ad Hesych. T. I, p. 670. — 8 τὸν οἰκτρὸν τ. ἀνθρ. βίον] Hinc ποιμαίνει βίον ἄλπιστον Hartung in textu edidit, sed potuit schol. etiam ἀνέλπιστον per οἰκτρὸν reddere. Ceterum recte hunc scholiastam ἄωτα, non ἄωτον, legisse suspicatur idem Hartung. — 9. 10 ἀγαθῶν et λόγων B et edd. — ἀκούσει D, qui quod etiam in textu pro ἀκούῃ exhibet ἀκούσῃ scribere voluit. — 10 τῇδε] τῆςδε D. — 13 ἀκαταλλῆλως r. — 14 πάσχοι B et edd. — »πάσχων, Scholiast. v. 18 πάσχοι« Bergk in ed. 2; idem in ed. 4: »schol. ad v. 18 haec in artum coegit εἴ τις εὖ πάσχοι.« — 15 εἴτα] εἴ τινα D. — 16. 17 Verba ὁ δὲ νοῦς· μ. ἐπ. θ. γενέσθαι omm. B et edd.

τούτων τῶν καλῶν μερίς τις καταλάβῃ· τοῖς γὰρ φθαρτοῖς ἐφάμιλλα τῇ φύσει προσήκει καὶ τὰ τῆς εὐδαιμονίας παρεῖναι.

21. Τιν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα] σοὶ δὲ ἐν τῷ Ἰσθμῷ διπλῇ θάλλουσα, ὧ Φυλακίδα, ἀρετὴ εὐδόξως ἀνάκειται, ἐν δὲ
 5 τῇ Νεμέᾳ ἀμφοτέροις ὑμῖν, σοὶ τε καὶ τῷ Πυθῆᾳ παγκρατίου, ἀπὸ κοινοῦ ἀρετὰ ἀνάκειται. ἥ δὲ ἐμὴ ψυχὴ γεύεται, φησί, τῶν ἐγκωμίων οὐκ ἄνευ τῆς τῶν Αἰακιδῶν μνήμης· Αἰγινῆται γὰρ ἀμφοτέροι. § οἷον ἐπιπνέουσὶ μοι οἱ Αἰακίδαι εἰς τὸ ὑμνεῖν ὑμᾶς· Αἰγινῆται γὰρ οἱ περὶ τὸν Φυλακίδαν. § ἢ οὕτως· οὐ
 10 χωρὶς τοῦ τούδε Αἰακίδας συμπεριλαμβάνειν τοῖς ὑμετέροις ὕμνοις ὑμνῶ ὑμᾶς, ἀλλὰ μεθ' ὑμῶν κακείνους ὑμνῶ. σὺν γὰρ ταῖς μουσικαῖς Χάρισι παρεγενόμην καὶ σὺν τοῖς τοῦ Λάμπωνος υἱοῖς εἰς ταύτην τὴν εὐνομον πόλιν Αἴγιαν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ σὺν Χάρισι καὶ Λάμπωνος υἱοῖς.

1 τίς D. — 2 καὶ τὰ] κατὰ D. — 3 διπλόαν D, omm. B et edd. — 4 διπλή ut vid. B. — 5 ἀμφοτέρας rfs w, corr. Oxonn. in notis. — 6 ἀρεταὶ ἀνάκεινται D. — Num ἀρετὴ pro ἀρετὰ scribendum? — 7 μνήμης] γνώμης D. — 8 με^{οι} D. — 9 ὑμᾶς] ἡμᾶς rfs w. — 10. 11 ὑμετέροις ὕμνοις· ὑμνῶν D. — 13 υἱοῖς rs. — 14 συνχάρισι D. — »ἔμολον, paraphr. ita interpretatur, quasi legerit ἔμολον καὶ numero pessum dato« et »υἱοῖς, Hartung putat schol. legisse υἱῶ, Kayser οἴκω.« Bergk. »Was ... den Schol. zu der Erklärung zwingt σὺν Χάρισι καὶ σὺν Λάμπωνος υἱοῖς, sehe ich nicht ein, ausser etwa der Umstand, dass er sich im Folgenden (bei τέτραπται) nicht die Söhne Lampons sondern πόλιν als Subject dachte, worin Dissen mit ihm übereinstimmt . . . Ein Schol. sagt εἰ δὲ τούτων ὁ βίος . . . Er mag also wohl υἱοῖς gelesen haben, doch liess er sich dadurch nicht abhalten, bei τέτραπται das Geschlecht Lampons zum Subject zu machen. Ein zweiter Schol. aber sagt μὴ φθόνει αὐτῶ . . . ἀνθ' ὧν ἐπόνθησεν. Daraus ist klar zu erkennen, dass er Λάμπωνος υἱῶ gelesen haben muss: und von Pytheas konnte auch schwerlich mehr die Rede sein, weil er todt war. Indessen kann der Plural stehen als sogenannter maiestatis.« Hartung. Mommsen in ed. min. πάρα καὶ pro δ' ἔμολον fort. legisse scholiastam suspicatur.

28. *Εἰ δὲ τέτραπται θεοδότων ἔργων κέλευθον]*
 τὸν λόγον πρὸς ἑαυτὸν ἀποτείνεται ὁ Πίνδαρος. εἰ δὲ τούτων
 ὁ βίος καθορᾷ εἰς ὁδὸν καθαρωτάτην θείων ἔργων, μὴ φθόνει
 τὸν ἀντὶ τῶν πόνων καὶ κατορθωμάτων προσήκοντα τῇ ᾠδῇ
 5 ὕμνον ἀνακίρνω καὶ λέγειν. § οἷον μὴ φθόνει ἀδελφῷ ἐν τῇ
 ἐπαινεῖσθαι καὶ ἀπολαμβάνειν τοὺς ἐξ ἐκείνων κόμπους, ἀνθ'
 ὧν ἐπώνησε.

32. *Καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταί]* καὶ γὰρ
 τῶν ἡρώων οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἀνδρεῖοι τὸν ἐγκωμαστικὸν λόγον
 10 καὶ μετὰ τὸν θάνατον παρὰ τῶν ποιητῶν ἐκέρδαναν. ὕμνουται
 δὲ πάντα τὸν χρόνον ἐν τε κιθάραις καὶ αὐλῶν ταῖς ποικίλαις
 συμφωνίαις διὰ παντὸς τοῦ χρόνου.

36. *Μελέταν δὲ σοφισταῖς Διὸς ἔκατι]* σοφιστὰς
 μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφοκλῆς (fragm. 820
 15 ed. Nauck). *Μέν'* εἰς σοφιστὴν ἐμόν. § ὁ δὲ νοῦς· τοῖς δὲ
 σοφοῖς ἀνδρισάμενοι παρέσχοντο τὴν τῶν ἐγκωμίων φροντίδα,
 καὶ διὰ τὴν τοῦ Διὸς γνώμην τιμώμενοι τήνδε τὴν τῶν ἐγκω-
 μίων φροντίδα καὶ σύνθεσιν. τὸ γὰρ σεβιζόμενοι ἀντὶ τοῦ
 θαυμαζόμενοι, τιμώμενοι, σεβόμενοι. καὶ τὸ τοὺς θεοὺς δὲ σέ-

1 θεοδ. ἔργων κέλ. omm. B et edd. — 6 ἀπολαμβ.] ἀπολαύειν
 D. — 7 ἐπώνησεν [B? D?] a. — 8 πολεμισταί omm. edd. —
 11 Verba πάντα τὸν χρόνον delenda esse videntur, quod etiam
 Lehrs animadvertit (Die Pindarscholien p. 13. 14): »Natürlich
 während der Paraphrast Pindars *μυρίον χρόνον* wiedergegeben
 durch διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, hatte ein anderer über *μυρίον χρό-
 νον* übergeschrieben oder beigeschrieben πάντα τὸν χρόνον.« — ἔν
 τέ γ. — *κιθάρα* B et edd. — *αὐλῷ* edd.; »αὐλῶν, Sch. αὐλῷ«
 Bergk in ed. 2; »αὐλῶν, Schol. αὐλῷ legisse non satis tuto
 coniciat.« Bergk in ed. 3. — 13 Διὸς ἔκατι ex D addidi. —
 Nauck conferri iubet Schol. V Il. O, 410 (Eust. ad Il. p. 1023, 13):
 τὸν *κιθαρωδὸν σοφιστὴν Σοφοκλῆς* καὶ τὸν *ραψωδὸν Εὐπολῆς* et
 Hesych. 2 p. 1239: *σοφιστὴν· πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον καὶ
 σοφιστὰς τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας*

βεσθαι θανυμάζειν ἐστίν. Ὅμηρος (Od. γ 123). Σέβας μ' ἔχει εἰσφορώντα, ἀντὶ τοῦ ἔκκληξις καὶ θαῦμα.

38. Ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαεσσαῖς] καὶ ἐν μὲν ταῖς τῶν Αἰτωλῶν θυσίαις καὶ πανηγύρεσι ταῖς ἐπιδόξοις
5 καὶ λαμπραῖς οἱ τοῦ Οἰνέως παῖδες ἀνυμνοῦνται οἱ ἰσχυροί, ἐν δὲ ταῖς θήβαις ὁ ἵππικώτατος Ἰόλαος τιμὴν ἔχει, ὁ δὲ Περσεύς ἐν Ἀργεῖ, τοῦ δὲ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἡ αἰχμὴ ἐπὶ τοῖς Εὐρώτου ρεύμασι· πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ γέρας ἔχει.

44. Ἄλλ' ἐν Οἰνῶν μὲν μεγάλῃστορες ὄργαι Αἰακοῦ]
10 τουτέστιν ἐν τῇ Αἰγίνῃ· οὕτω γάρ τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο πρὶν ἢ ὑπὸ Διὸς Αἰγίναν τὴν Ἀσωποῦ τοῦ Βοιωτικοῦ ποταμοῦ θυματέρᾳ ἀντὶ τοῦ ἐνεχθῆναι. § ὁ δὲ νοῦς· ἄλλ' ἐν τῇ Αἰγίνῃ οἱ μεγάλῳφυχοι καὶ ἀνδρεῖοι τρόποι τῶν Αἰακοῦ παίδων ἀνυμνοῦνται καὶ τιμώτατοι τυγχάνουσιν, οἵτινες ταῖς ἑαυτῶν συμμαχίαις
15 τὴν τῶν Τρώων ἐπύρθησαν πόλιν, τὸ μὲν πρότερον συστρατεύσαντες Ἡρακλεῖ διὰ τὴν Λαομέδοντος ἀδικίαν, ὥς καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖ λέγων (Il. E 640).

ἄδοντας. — 17 τήνδε τήν] τήνδε D. — τῶν omm. edd. — 17—19 ἐγχ. φρ. — τιμώμενοι om. D.

1. 2 μ' ἔχ' εἰσορ. D. — 2 καὶ θαῦμα omm. edd. — 3 θυσίαισιν edd. — φαεσσαῖς ex D est. — 3. 4 κ. ἐν μ. τ. τ. Αἰτ. θ. καὶ] καὶ B, ἐν ταῖς edd. — 6 ἵππικώτατος D. — 8 εὐρώτα ρεύμασιν D. — 9 ἄλλ' ἐν r. — ὄργαι Αἰακοῦ ex D est. — 10 οὕτως D. — τοπρωτ. [B] a. — 10. 11 πρὶν B r f s w h. — 11 ἀπὸ διὸς B D. — βοιωτικοῦ D. — 12 ἐνεχθῆναι B r f s w h. — 13 Paraphrastam Αἰακοῦ παίδων, non Αἰακοῦ παίδων τε legisse vidit Bergk; Mommsen tamen a paraphrasta verba Αἰακοῦ παίδων τε ut hendia-dyoin circumscripta esse putat. Tum Ern. Friese (Pindarica p. 15) offensus vulgato textu καὶ σὺν μάχαις . . . καὶ σὺν Ἀτρεΐδαῖς, ex scholii verbis ταῖς ἑαυτῶν συμμαχίαις vocabulo non usitato καὶ συμμάχαις pro καὶ σὺν μάχαις in textu scribendum esse collegit. — 15 τὸ μ. πρότερον] Hinc Ἡρακλεῖ τὸ πρότερον pro Ἡρακλῆι (vel Ἡρακλεῖ) πρότερον paraphrastam legisse coniecit Hóman. — 16 In B ante ἀδικίαν deleta est vox ἱστορίαν.

Ὅς ποτε δεῦρ' ἐλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος·
τὸ δὲ δεύτερον σὺν Ἀτρεΐδαις. πάλιν δὲ τῷ συλληπτικῷ τρόπῳ
κέχρηται· οὐ γὰρ οἱ αὐτοὶ δις ἐπύρθησαν τὴν ἴλιον, ἀλλὰ Τελα-
μῶν μὲν σὺν Ἡρακλεῖ, Νεοπτόλεμος δὲ σὺν Ἀτρεΐδαις· τὸ δὲ
5 ἐκατέρωφ συμβάν λαβὼν εἰς ἓν ἔφη.

48. Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, λέγε] ἔλα νῦν μοι, ὦ
Μοῦσα, ἐπ' εὐθείας ὁδοῦ καὶ δι' ὁμαλοῦ· τοῦτο γὰρ τὸ πε-
δόθεν· τά τε τούτων ἐγκώμια ἐξ ἀρχῆς ἀνύμνησον καὶ λέγε,
τίνες τὸν Κύκνον καὶ τὸν Ἑκτορα ἀνεῖλον καὶ τὸν τῶν Αἰθιοπῶν
10 ἡγεμόνα Μέμνονα τὸν τῷ χαλκῷ τοῖς ἐναντίοις προσομιλοῦντα,
ἦτοι τὸν πολλοὺς χαλκῷ ἀνελόντα ἢ τὸν ὑπὸ χαλκοῦ βλαβέντα·
ἐκάτερον γὰρ παρὰ τὴν ἀρήν. τίς δὲ τὸν ἀνδρεῖον Τήλεφον
ἔτρωσε τῷ ἑαυτοῦ δόρατι τοῦ τῆς Μυσείας ποταμοῦ Καΐκου
παρὰ τὰς ὄχθας. εἶτα κατὰ ἀπόδοσιν ὁ λόγος· οὗτοι τάδε καὶ
15 τάδε ἔπραξαν, οἷς ὁ λόγος τὴν Αἰγίαν πατρίδα δίδωσιν.
§ Ἄλλως. πρὸς τὴν Μοῦσαν ὁ λόγος· λέγε μοι τὰ περὶ αὐτούς,
φησὶν, ἐκ ῥιζῶν. ἢ ἔλα κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν νεῶν·
πρόαγε εἰς τοῦμπροσθεν ἀρξάμενος ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς λέγε,
τίνες εἰσὶν οἱ ἀνελόντες Κύκνον, Ἑκτορα, Μέμνονα. δῆλον δὲ
20 ὥς εἴς τῶν Αἰακιδῶν Ἀχιλλεύς.

1 δεύτερ' Brs. — 2 σὺν τοῖς ἀτρ. D. — τρίπῳ om. D in
fine versus. — 3 οἱ omm. Brfswh. — ἐπορεύθησαν rf. — 6 λέγε
ex D est. — μοι omm. B et edd. — 7 δι' om. D. — »Richtiger
wäre ἀπ' εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἐξ ὁμαλοῦ.« Hartung. — 9 ἔκταρα
r. — 11 ἦτοι τὸν] ἦτοι τοὺς D. — 12 ἀρήν] »Male Heyne coniicit
τὸν Ἀρήν. Ἀρή est nota vox.« Boeckh. — τὸν ex τῶν m. 1. in
B. — 14 ὄχθας pro ὄχθαις scholiastam legisse putat Bergk; Har-
tung Μυσείας pro Καΐκου eum legisse dubitanter quidem suspicatus
est, et iam Hermann (Notae ad Pind. p. 403), qui Μυσείας παρ'
ὄχθαις coniecit, scholiastam (τοῦ τῆς Μυσείας ποταμοῦ Καΐκου παρὰ
τὰς ὄχθας) hanc lectionem respexisse putavit. — ἀπότασιν Brfswh,
corr. etiam Schneider apud Boeckhium ex schol. ad v. 55. —
16. 17 αὐτούς φησιν rfswh. — 20 ἀχιλεύς B, ὁ ἀχιλλεύς D.

55. Τοῖσιν Αἴγινα προφέρει στόμα] τουτέστι τοῖς προειρημένοις. κατὰ ἀπόδοσιν δὲ ὁ λόγος· οὗτοι τάδε καὶ τάδε ἔπραξαν, οἷς ὁ λόγος τὴν Αἴγιαν πατρίδα δίδωσιν. ὃ δὲ βούλεται λέγειν, τοιοῦτόν ἐστιν· εἴ τις ἐρωτήσκειν αὐτούς, τίνες εἰσὶν
5 οἱ τὰ προκείμενα διαπεπραγμένοι, πάντες ἂν εἴποιεν, ὅτι οἱ ἀπὸ Αἰγίνης.

56. Τετείχισται δὲ πάλαι πύργος] κατεσκευάσται δὲ ἐκ πολλοῦ ταῖς τῶν Αἰακιδῶν ἀρεταῖς πύργος ὑψηλότατος τῷ ὕμνῳ ἀναβαίνειν καὶ ὑφουῖσθαι, ἐφ' ὅσον βούλεται. § Ἄλλως.
10 τοσαῦταί εἰσι περὶ τοῦς Αἰακίδας αἱ ἀρεταί, ὥστε πύργον ἐξ αὐτῶν ὠκοδομηθῆναι. ἀλληγορεῖ δὲ ὡς ἐπὶ τούτων πρότερον· διὸ καὶ τεῖχος ὑψηλὸν εἶπε. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὑφέστηκεν αὐτοῖς ἡ εὐδοξία, ὥστε διὰ τῆς ἀρετῆς ἐπ' αὐτὴν ἀναβαίνειν. § οἷον ὑφουῖται αὐτῶν ἡ ἀρετὴ ὥσπερ τεῖχος· οὗτος γὰρ τὴν
15 αὔξησιν πύργον καὶ τεῖχος εἶωθε λέγειν, ἀφ' οὗ πυργοῦν τὸ αὔξειν καὶ ὑφουῖν λέγεται.

58. Πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει] τοξεύματα μεταφορικῶς λέγει τοῦς ἐγκωμιαστικούς λόγους, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις (Ol. II 149 vg.)· Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη.

20 60. Καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρήσαι] ἤτοι τῷ Περσικῷ πολέμῳ· ἤχμαζε γὰρ κατὰ τὴν τούτων νίκην· ἢ ὅτι μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν προσφάτως γεγεννημένην ἐγράφη οὗτος

1 προσφέρει D. — 3 δίδωσι D. — 3. 4 ὃ βουλ. δὲ λ. τοιοῦτον ἐστὶ D. — 5 εἴπομεν D. — 9 ἐφόσον B. — 10 τοιαῦτα εἰσὶ Drfswh. — παρὰ τοῦς D. — αἱ ex D est. — 11 οἰκοδομηθῆναι B et edd. — ἀλλ. δ. ὡς ἐπὶ τ. πρ.] »Verba corrupta.« Boeckh. — 13 ἐπ' αὐτὸν D. — 16 »ὕψηλῳς ἀρετῶς Hartung (ex Sch. 2 non recte) — ὑψηλῶς ἀρεταῖς omnes rell. (cum Sch. 1; idemque voluit Sch. 2) — ὑψηλός a Sch. 1 lectum fuisse credit Bergk ed. sec. [et 3.]« Mommsen. — 18 ἔχει ex D addidi, γλ. μ. τοξ. om. B. — τοξεύματα edd. — 18. 19 In D et Tricl. λέγει post λόγους est. — 20 In textu nunc Ἄρει editur. — μαρτυρήσαι ex D addidi, — πελοποννησιακῷ D, πελοποννησιακῷ B et edd. ante

ὁ ἐπίνικος. § ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν τῷ πολυφθόρῳ πολέμῳ τῇ τῶν Αἰγινήτων ἀρετῇ μαρτυρήσειεν ἂν ἡ Σαλαμὶς ἀνορθωθείσα ἐκ τῶν κινδύνων τοῖς Αἰγινήταις κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἀριστεύσασιν. ἐμβالόντων γὰρ τῶν Περσῶν τῇ
 5 Σαλαμῖνι συμμαχήσαντες οἱ Αἰγινῆται καὶ κατορθώσαντες τὸ πλεῖον τοῦ πολέμου κατεργάσαντο. § ἡ οὕτω· καὶ γὰρ ἐν τῷ Ἄρει καὶ τῷ χαλαζήεντι Διὸς ὄμβρῳ καὶ τῷ πολυφθόρῳ τῶν ἀναρίθμων ἀνδρῶν φόνῳ μαρτυρήσειεν ἂν ἡ πόλις τοῦ Αἴαντος Σαλαμὶς ὀρθωθείσα ὑπὸ τῶν ναυτῶν τῶν Αἰγινήτων· νησιῶ-
 10 ται γάρ.

Boeckhium, qui annotat: »ἤχμαζε, quippe ὁ Περσικὸς πόλεμος, κατὰ τὴν τούτων νίκην, nempe Phylacidae et Pythae.« Contra Bergk p. 343. ed. quartae: »Quae Boeckh non recte interpretatur, ἤχμαζε ad πόλεμον, νίκην ad Phylacidae et Pythae coronas referens. Scholiasta Pindari aetatem notavit, de qua Diodor. XI 26 τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμάζων κατὰ τούτους τοὺς χρόνους i. e. Ol. 75, 1; item adsentiunt vitae scriptores ἤχμαζε κατὰ τὰ Περσικά (quamquam librarii miris modis turbant). Victoriā autem (κατὰ τὴν τούτων νίκην) dicit de Persis reportatam, usu dicendi singulari, sed aliunde testato.« — 21 πολέμῳ om. D.

1 sqq. Hartung καὶ νῦν ἀρείοις (ἐν Ἄρει vulgo) μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἴαντος ὀρθωθείσα ναύταις ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμὶς, Διὸς ὄμβρῳ edidit: »und was sollte . . ναύταις sein, so alleinstehend? Schlechterdings forderte dieses Nomen ein Prädikat, entweder Aeginetisch oder tapfer. Eines von beiden oder beides musste der Schol. gelesen haben, auf welchen man überall viel zu wenig achtete, indem er schreibt καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος (d. h. καὶ νῦν) ἐν τῷ πολυφθόρῳ πολέμῳ (d. h. entweder Διὸς ὄμβρῳ oder φόνῳ) τῇ τῶν Αἰγινήτων ἀρετῇ (d. h. ἀρείοις ναύταις) μαρτυρήσειεν ἂν ἡ Σαλαμὶς ὀρθωθείσα ἐκ τῶν κινδύνων. Noch deutlicher wird unsere Emendation bestätigt durch das Fragment einer Paraphrasis, welches an jene Worte unmittelbar angehängt ist: τοῖς Αἰγινήταις κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἀριστεύσασιν.« — 1 ἐν Heyne addidit. — 3 Σάλαμις swha, quod corr. Boeckh in App. Expll. p. 689. — ἐκ Boeckh addidit. — 5. 6 τὸ πλεόν Di. — 6 οὕτως D. — 8 ἄν Boeckh addidit. — 9 αὐτῶν pro ναυτῶν D. — τῶν post ναυτῶν omm. wha.

63. Ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμῖς Διὸς ὄμβρῳ] ὄμβρον
μὲν τὸν πόλεμον εἶρηκεν, οἷον τὸν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καταπεμφθέντα
διὰ τὸ τῆς βαρβαρικῆς στρατιᾶς πλῆθος. ὑπαινίσσεται δὲ τὴν
περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν τῶν Ἑλλήνων, ἧς ἔλαβον τὰ ἀριστεῖα
5 οἱ Αἰγινῆται, καθά φησιν Ἡρόδοτός (VIII 93) τε καὶ Ἐφορος
(fragm. 112 ed. Mueller). § ὁ δὲ νοῦς· ἐν ᾧ, ἐν τῷ πολυφθόρῳ
πολέμῳ, τὸ τῶν πεπτωκότων πλῆθος ἰσάριθμον ἦν τῷ χαλαζήεντι
Διὸς ὄμβρῳ. § ταῦτα δὲ λέγει ὡς περὶ τὴν Σαλαμῖνα τοῦ
Λάμπωνος ἡνδραγαθηκότος.

2 τοῦ, om. D, fort. recte. — 3 δὲ ex B addidi, om. D in fine
versus, et edd. — 4 παρὰ σαλαμῖνα τῶν ἐλλήνων ναυμαχίαν D. —
5 καθά φησιν Drfsw. — 7 »ἰσάριθμ' ἀνέρων Hermann³ (cum Sch.²)
— ἰσαρίθμων (Bergk 2.) Hartung (cum Sch.[?] 543, 5? [p. 438, 7])
ἀναρίθμων mss. Aldina et edd. inde a Romana (cum Sch. 1) «
Mommсен. »ἰσαρίθμων videtur paraphrastes legisse, iungens ἐν
πολυφθόρῳ φόνῳ ἀνδρῶν ἰσαρίθμων χαλ. Διὸς ὄμβρῳ» Bergk, et
iam Kayser (Lectt. Pindd. p. 92): »Scholiasta scribit: ἐν ᾧ
ὄμβρῳ, unde puto Pindaro reddendum esse ἰσαρίθμων, sed χαλα-
ζάεντι nolim cum ὄμβρῳ iungere.« — Ceterum φονευόντων pro
πεπτωκότων maluit Hartung »indem die tödtenden Männer, statt der
tödtenden Geschosse, dem dicht fallenden Hagel verglichen werden.«
— De vv. 8. 9 inde a ταῦτα haec est Boeckhii nota: »Haec vulgo ad
Isthm. VI, 37. legebantur, ut tot alia in scholiorum codicibus sedem
suam mutant. Et ibi quidem neque Lamponi locus est, neque
pugnae Salaminiae, sed ibi Thebanorum res narrantur, qui in bello
Persico arma contra Graecos tulerunt neque ei proelio interfuere.
Ceterum addidi ἐν τῇ: praeterea vulgo μάχην et ἄνδραγ. legitur.« Ego
non ἐν τῇ ante περὶ addidi, sed potius μάχῃ cum D delevi, in B
quid scriptum sit, legi omnino non potest, ἡνδραγαθηκότος certe
est in D, qui praeterea τῇν pro τήν, παρὰ pro περὶ habet; τοῦ
ex D addidi. Lehrs (Die Pindarsch. p. 15. 16) etiam ταῦτα δὲ
λέγει ὡς περὶ τὴν Σαλαμῖνι μάχην Α. ἡνδρ. scribi posse observat,
in reliquis Boeckhio adstipulatur, addit tamen: »Nun könnte man
auf den Gedanken kommen, dass die Bemerkung bei Isthm. VI
(VII) 37 sich auf eine doch allerdings dort wie hier vorfindende
Aehnlichkeit beziehen solle, nämlich auf den Ausdruck von einer

65. Ἄλλ' ὅμως καύχημα κατὰβρεχε σιγᾷ] ἀλλ'
ὅμως εἰ καὶ τηλικαῦτά εἰσι τὰ τῶν Αἰγινήτων κατορθώματα,
βρέχε καὶ ἐπικάλυπτε τῇ σιωπῇ διὰ τὸν ἔξωθεν φθόνον· ὁ γὰρ
δὴ Ζεὺς τὰ πάντα τοῖς ἀνθρώποις ἀπονέμει, καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ
5 τὰ φαῦλα.

67. Ἐν δ' ἐρατεινῷ μέλιτι καὶ τοιαίδε τιμαί]
ἔνιοι οὕτως· ἐν τοιούτῳ μέλιτι καὶ ἡδονῇ ὄντες καὶ τοιαύτη
τιμῇ τὸ ἐπίνικον χάρμα ἀγαπῶσιν, ὃ ἐστι τὸν ὕμνον. § ἢ οὕτως·
αἱ τῶν νικηφόρων τιμαὶ τὴν ἐπινίκιον ᾠδὴν ἀγαπῶσι καὶ φι-
10 λοῦσιν ὥς μέλι· οἷον ὥς ἐν μέλιτι γλυκύτης ἐστίν, οὕτω καὶ
τοῖς νικῶσιν αἱ ἐπινίκοι ᾠδαί. § ἢ οὕτω· καὶ αἱ τοιαίδε τιμαί,
καίπερ ἐν μέλιτι οὔσαι, τουτέστιν ἡδουσαι, ὅμως ἀγαπῶσι τὸ
καλλίνικον χάρμα, τουτέστι τὴν ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐπινίκων
χαρὰν ἀγαπῶσι. τιμὰς γὰρ λέγει τὰς ἐκ τῶν νικῶν περιγινόμενας
15 δόξας. § ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐν δὲ τοιαύτῃ τοῦ λόγου ἡδονῇ

Schlacht χάλαζαν αἵματος, während dort Isthm. IV (V) bei der Beschreibung der Salaminischen Schlacht χαλαζήεις ὕμβρος gesagt ward. Dennoch glaube ich das würde anders Griechisch ausgedrückt sein, und glaube dass Böckh Recht hat. Die Notiz, dass dort Isthm. IV (V) eine Ansicht war, dass Pindar mit der Art wie er rede andeute, Lampon habe sich in der Schlacht bei Salamis hervorgethan — welche dort in unseren Handschriften ausgefallen — erhalten wir jedenfalls.«

2 τηλικαῦτα εἰσι rfswh, τοιαῦτα εἰσι D. — 2. 3 κατ. ἤτοι βρ. D. — 4. 5 καὶ τὰ φαῦλα καὶ τὰ ἀγαθὰ B et edd. — 6 καὶ τοιαίδε (τοιαίδε cod.) τιμαί ex D addidi. — 7 μέλ. γὰρ καὶ wha. — »τοιαίδε τιμᾶς scripsi, quemadmodum legit paraphrastes et unus scholiasta, ceteri τοιαίδε τιμαί ut libri. Postea Hartung eandem quam ego commendavit lectionem.« Bergk. — 7. 8 τιμῇ τοιαύτῃ B et edd. — 8 ὃ ἐστὶ] ὅτι D. — 9. 10 ἀγαπῶσιν ὥς μέλι καὶ φιλοῦσιν B et edd.; Triclinius cum D facit. — 10 μέλ. ἢ γλυκύτης D. — οὕτως D. — 11 αἱ] οἱ rfswh. — οὕτως D. — τοιαίδε D, τοιαίδε rfswh. — 12 ὅμως] οὕτως D.

καὶ τῇ τῶν κατορθωμάτων τιμῇ τὸ τῆς νίκης ἐγκώμιον ἀγαπη-
τῶς καὶ οὐχ ὑπεροπτικῶς δέχονται, καίτοι παρὸν αὐτοῖς ἀλα-
ζονεύεσθαι ἐπὶ τῇ τῶν κατορθωμάτων τιμῇ.

70. *Μαρνάσθω δέ τις ἔρδων*] ὁ λόγος προστακτικός.
5 *ἀγωνιζέσθω, φησί, τὶς ἐν ἀγῶσι καὶ ἀντεχέσθω τῶν ἀθλων,*
τοῦ Κλεονίκου τὸ γένος ζηλώσας· Κλεόνικος δὲ πατὴρ ἐστὶ τοῦ
Λάμπωνος, ὁ δὲ Λάμπων τοῦ Φυλακίδα· οὐδαμῶς γὰρ ἀπο-
κέκρυπται καὶ ἀφανής ἐστὶν ἢ τῶν πολυχρονίων πόνων σπουδῇ.

73. *Οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι ἐλπίδων*] Ἀρίσταρχος
10 *οὕτως· οὐδὲ ὀπόσαι δαπάναι αὐτοῖς ἐγενήθησαν ἐπὶ τῶν ἐχβε-*
βηκυῶν ἐλπίδων τῶν περὶ τὴν νίκην, ἔκνισα τῇ φωνῇ, οὐδὲ
ἐλύπησα τῇ φωνῇ, ἀλλὰ τοῦναντίον ὕμνησα αὐτοῦς. ἔνιοι δὲ
καταλληλότερον γράφουσι σὺν τῷ ν ἔκνιζ' ὅπιν, ἔν' ἢ Πινδαρι-
κὸν σχῆμα· οὐκ ἔκνισαν αἱ δαπάναι οὐδὲ ὁ μόχθος αὐτῶν τετύ-
15 *φλωται, ἀλλὰ ὀξύθερεϊ καὶ ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα. ὥστε*
εἶναι· οὐδὲ ὀπόσαι δαπάναι τὴν τῶν ἐλπίδων ὅπιν, τουτέστι τὸ
μέλλον ὀπίσω ἔσεσθαι, ἔκνισαν καὶ ἐλύπησαν.

1 *τιμῇ*] *νίκη* ἢ *τιμῇ* B et edd.; delevi *νίκη* ἢ et D haplo-
graphica negligentia om. *νίκη* ἢ *τιμῇ* — *κατορθωμάτων*. — 4 *δέ*
recte omm. codd. et edd. in textu. — *ἔργων* D. — 5 *φησί*
τις rfswh. — 6 *ἐστὶ* D. — 7. 8 *ἀποκέκριται* D. — 8 *ἐστὶν* D.
— 9 *ἐλπίδων* omm. B et edd. — 10 *οὕτως· οὐδὲ* D. — *ἐγενήθησαν*
D. — 11 *περὶ*] *παρὰ* D. — 12 *ἐλυπήθην* B et edd., *ἐλυπήθη* D,
ἐλύπησα dubitanter coni. Bergk. »οὐδὲ ἐλυπήθην insertum ab homine
inscio qui alteram interpretationem τὴν τῶν ἐλπίδων ὅπιν ἔκνισαν
καὶ ἐλύπησαν inepte immiscuit.« Schnitzer, De Pind. nup. emend.
p. 71. — 12 *τῇ φωνῇ* omm. edd. — 13 *τῷ ν* B, *τῷ νῷ* rfswh;
τῷ νῷ ὅπιν coni. Heyne. — *ἔκνιζ'* D etiam in textu. — *ὅπιν* D. —
»Permire Aristarchus legit ἔκνισ' ὀπί... Scholiasta praeferit, quod
alii legebant (ἔνιοι) ἐλπίδων ἔκνιζ' ὅπιν (ita enim iungunt verba).«
Bergk. Mommsen Didymum quoque ἔκνιζ' ὅπιν legisse non sine
dubio putat. — 15 Signum § ante ὥστε habet a.

75. Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις] οὗτος ὁ Πυθέας ἐπεστάτησε τοῦ Φυλακίδα, καὶ ἤλειψεν αὐτόν· ἤτοι ἀδελφὸς ὢν τοῦ Φυλακίδα ἢ καὶ ὁμώνυμός τις τούτου. ἐπαινῶ οὖν, φησί, καὶ τὸν ἀλείπτῃν αὐτοῦ τοῖς πόνοις τοῖς γυιοδάμαις ποιήσαντα τὸν τῶν πληγῶν δρόμον εὐθυπορῆσαι. παγκρατιαστὴς γάρ, διὸ εὐθυπόρουσιν αἱ πληγαί. § ἤτοι τὴν τῶν πληγῶν ὁρμήν τε καὶ σπουδὴν πληγῶν δρόμον φησίν, ἵνα λέγῃ τὸ παγκράτιον· συνεχεῖς γὰρ αἱ τῶν χειρῶν ἐξορμήσεις. ἐν γυιοδάμαις δέ, τοῖς ἀθληταῖς τοῖς τὰ γυῖα τῇ γυμνασίᾳ καταπονοῦσιν, ἢ τοῖς κατα-
10 πονοῦσι τὰ τῶν ἐναντίων γυῖα.

77. Χερσὶ δεξιόν, νόψ ἀντίπαλον] τουτέστιν ἴσα ἐπιτεύγματα ἔχοντα ἐν τῷ νοεῖν καὶ τοῖς ἐπιτεύγμασι τῶν χειρῶν. § οἷον καθ' ἑκάτερον ἐπίσης ἐπιδέξιον.

78. Δάμβανέ οἱ στέφανον] οἱ μὲν τὸν λόγον πρὸς τὴν
15 Αἴγινάν φασιν εἶναι· ὑποδέχου αὐτῷ τὸν στέφανον· οἱ δὲ πρὸς

1 γυιοδάμαις D. — 2. 3 καὶ ἤλ. — τοῦ Φυλακίδα ex D est. — 4 φησι rfswh. — 3—5 ἐπαινῶ οὖν . . εὐθυπορῆσαι] »Diese Worte müssen corrupt sein, denn sie haben keinen rechten Sinn und Zusammenhang: auch sieht man nicht ein, woher der Erklärer den Begriff τοῖς πόνοις genommen haben sollte, wenn er zugleich πληγῶν und δρόμον gelesen hätte. Darum emendiren wir sie folgendermassen: ἐν πόνοις τοῖς γυιοδάμαις πονήσαντα τὸν τῶν πληγῶν δρόμον εὐθυπορῆσαι.« Hartung. — 4 τοῖς γ.] καὶ τοῖς γ. D. — 7 πληγὴν δρόμου BDrfswh. — 11 ἴσα BD. — 12 ἐπιτάγματα B et edd. — καὶ τοῖς] καὶ ἐν τοῖς? — ἐπιτάγμασι B et edd., nisi quod ἐπιτάγμασι (?) h. »Mire Faehsius Syllog. p. 407 coniecit ἐπιτόμμασι. Corruptum tamen locum esse non dubito.« Boeckh. Rauchenstein (Comment. Pindar. part. prima. 1843) ἐπιδείγμασι coniecit. Hartung scholium sic interpretatur: »er war ein ebenso guter Lehrer im Geistigen wie im Körperlichen« atque ex hoc scholio profectus αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις Φυλακίδα πλαγαῖς δρόμου εὐθυπορῆσαι, χερσὶ δεξιὸν νόψ ἀντίπαλον in textu edidit. — 13 ἐπ' ἴσης? — 15 αἴγιναν φασίν Drfswh.

τὴν Μοῦσαν. καὶ στέφανον μὲν τὸν ἐπίνικον λέγει, εὐμαλλον
δὲ μίτραν τὴν ταινίαν τὴν ἐξ ἐρίου ξανθοῦ τοῖς στεφάνοις
προσπλεχομένην.

2 τοῖς στέρνοις rfs w, τοῖς στέροινς (?) h; in B locus legi
non potest. »Correxit et Schneiderus et Jacobsius Obs. in Anthol.
Gr. Act. phil. Monac. T. I. Fasc. II, p. 143. Conf. Schol.
Olymp. IX, 125.« Boeckh. At correxit iam Er. Schmid. —
Subscriptio τέλος τοῦ πέμπτου τῶν ἰσθμίων εἵδους est in rfs w.

Ἐπίνικοι Ἰσθμιονέχαις.

Φυλακίδα Αἰγινήτῃ (Παγκρατίῳ). Ὡδὴ ζ'.

Τοῦ ἔκτου εἵδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων ἐστὶ
 γ'. Τὸ α' ἱαμβέλεγος. Τὸ β' τροχαϊκὸν εἰς ἱαμβον κατα-
 5 λήγον. Τὸ γ' δίμετρον τροχαϊκὸν ἀκατάληκτον. Τὸ δ' δακτυλι-
 κὸν ἐφθημιμερές. Τὸ ε' ἱαμβος δίμετρος ὑπερχατάληκτος.
 Τὸ ζ' πενθημιμερές δακτυλικόν. Τὸ ζ' δίμετρον ἱαμβικὸν ἀκατά-
 ληκτον. Τὸ η' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ θ' τρο-
 χαϊκὸν ἐπίτριτον. Τὸ ι' τρίμετρον τροχαϊκὸν καταληκτικόν. Τὸ
 10 ια' ἱαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιβ' Βακχαικόν. Τὸ ιγ'
 ἱαμβικὸν δίμετρον ὑπερχατάληκτον.

Ἡ ἐπὶ ὁδὸς κώλων ια'. Τὸ α' ἐκ Σαπφικοῦ τοῦ ἐνδεκα-
 συλλάβου Πινδαρικόν. ἡ τοι κοινὴ ἐστὶ. Τὸ β' ἱαμβέλεγος
 τοῦ τέλους ἐπὶ τὴν ἀρχὴν μετατεθέντος. Τὸ γ' τροχαϊκὸν δι-

Inscriptioni quae in edd. legitur περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς
 καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ἔκτου (πέμπτου a) τῶν Ἰσθμίων εἵδους et περὶ
 τῆς ἐπὶ ὁδῆς (ἐπὶ r, ἐπὶ ὁδοῦ ha) αὐτοῦ aliam ex Bergkii editione
 sumptam substitui. — Scholium metricum deest in D. — 3 τοῦ
 πέμπτου a. — ἐστὶ omm. edd. — 4 γ'] δεκατριῶν B. — εἰς ἱαμβικὸν
 B. — 5 Post ἀκατάληκτον Boeckh deleuit verba »μετὰ τοῦ (voluit
 τὸ) εἰ εὔρηται, quibus ni fallor librarius significabat, notationem
 metri versus septimi post ea quae de quinto dicuntur, in aliquo
 codice scriptam fuisse.« — 9 ἐπίτριτος Brfswb; corr. iam Pauw
 p. 363. — In B τὸ θ' ante τὸ ι' deletum est. — καταληκτικὸν
 pro ἀκατάληκτον Boeckh praeunte Pauwio p. 363. — 10 δίμετρον
 pro τρίμετρον f in marg., Pauw p. 367 et Boeckh. — 12. 13 τοῦ
 ἐνδεκασυλλάβου Boeckh pro τοῦ ια'. — 13 ἥτοι pro ἡ τοι Brfswb;
 »significatur ultima syllaba vocis χρυσάρματοι vs. 27 vg.« Boeckh,
 et sic fere Pauw p. 361.

μετρον ἀκατάληκτον. Τὸ δ' πενθημιμερές. Τὸ ε' Εὐριπίδειον. Τὸ ς' παρὰ τὸ Ἀρχιλόχειον· Ἐρασμονίδῃ Χαρίλαε. ἔστι δὲ συγχείμενον περιττεύοντος μιᾷ συλλαβῇ καὶ ἰθυφαλλικοῦ μεμειωμένου τοῦ ἰθυφαλλικοῦ ἐνί τροχαίῳ. Τὸ ζ' τρο-
5 χαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η' ἐγκωμιολογικόν. Τὸ θ' ἐγκωμιολογικὸν παρὰ συλλαβὴν μίαν τοῦ πενθημιμεροῦς ἱαμβικοῦ. Τὸ ι' Τὸ ια' Σαπφικόν.

Πεποιήται ὁ ἐπίνικος οὗτος Φυλακίδα καὶ Πυθέα καὶ Εὐθυ-
μένει παγκρατιασταῖς, Ἰσθμια καὶ Νέμεα. τῶν δὲ ῥηθέντων ὁ
10 Εὐθυμένης οὗτος μητράδελφος ἦν.

1 τὸ δ' πενθημιμερές δακτυλικόν Pauw coni. p. 365. —
2 Lacunae signa Boeckh posuit: »excidit ἐκ τριμέτρου δακτυ-
λικοῦ aut simile.« Et iam Pauw p. 365: »Mutilus est locus et
scribendum haud dubie, ἔστι δὲ συγχείμενον ἐκ προσοδιακοῦ περιτ-
τεύοντος μιᾷ συλλαβῇ καὶ ἰθυφαλλικοῦ μεμειωμένου etc.« — 6 Post
τὸ ι' lacunae signa extant in r s a, quae addita voce π expleta est in B;
τὸ ι' ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον· τὸ ια' σαπφικόν tum
in marg.: ἢ μᾶλλον ἀσυνάρτητον ἐκ βάσεως ἱαμβικῆς καὶ τροχαϊκοῦ
εὐριπιδείου. εἴπερ ἄρα γνησία ἢ διαίρεσις αὕτη f. — »Ἡρώς εὐ-
δαίμωνος γαμβροῦ θεῶν] Asynartetum ex Monometro Iambico et
Hepthemimeri Trochaico. Metricus est mutilus et mensura coli
praecedentis apud eum excidit; hoc autem Sapphicum vocat: quo
iure, ego ignoro: Nihil enim in eo quod ad Sapphicum accedit:
colon praecedens, si Syzygiam mediam Choriambice metiaris, ad
Sapphicum Hendecasyllabum producta postrema accedit proxime,
eoque brevius est syllaba: Quare Amanuenses forte errarunt, et
Sapphicum suum non ad Colon undecimum, sed Colon decimum
adscript Magister, ut mensura proinde huius undecimi exciderit.«
Pauw p. 366. Sed potuit hic versus etiam in numero παιωνι-
κῶν, τροχαϊκῶν ἐπιτρίτων, ἐγκωμιολογικῶν Πινδαρικῶν a metricis
haberi. — 8 Φυλακίδα, Πυθέα, Εὐθυμένει lemma est in ha, cui in

1. *Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου*] ὥσπερ ἀκμάζοντος, φησί, συμποσίου καὶ δεύτερον κρατῆρα, οὕτω καὶ ἡμεῖς τοῖς Λάμπωνος υἱοῖς, θάλλουσι καὶ ἀκμάζουσι ταῖς νίκαις, καὶ δεύτερον στήσομεν κρατῆρα μουσικῶν ἐγκωμίων ὑπὲρ τῆς
5 *Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς, τουτέστιν ὑπὲρ τῶν κατορθωμάτων τῶν Λάμπωνος υἱῶν.*

4. *Ἐν Νεμέᾳ μὲν πρῶτον, ὦ Ζεῦ, τὴν ἄωτον δεξάμενοι*] δεξάμενοι, φησί, τὸ ἄνθος τῶν στεφάνων ἐν Νεμέᾳ, σοί, ὦ Ζεῦ, πρῶτον κίρναμεν κρατῆρα. ὁ πρῶτος οὖν κρατῆρ
10 *Διὸς Ὀλυμπίου, ὁ δεύτερος Γῆς καὶ ἡρώων, ὁ τρίτος Διὸς σωτῆρος.*

7. *Νῦν αὖτ' ἐν Ἰσθμοῦ δεσπότῃ*] νῦν δὲ νικήσαντος ἐν Ἰσθμῷ, τουτέστι τὰ Ἰσθμια, τοῦ νεωτέρου Φυλακίδου, τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ Ποσειδῶνι καὶ ταῖς Νηρεΐσι κίρναμεν τὸν δεύ-
15 *τερον κρατῆρα.*

10. *Εἴη δὲ τρίτον σωτῆρι πορσαίνοντας*] ὁ λόγος εὐχτικός. εὐχεται δὲ τὸν τρίτον τῶν ῥόδων κρατῆρα κεράσαι, νικήσαντος αὐτοῦ τὰ Ὀλύμπια. τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς

rfs w titulus περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ praefigitur. — ἐπινικιος B et edd. — 9 *Ἰσθμια* Boeckh addidit. — 10 *μητράδεφος* rs. — ἦν om. D.

2 οὕτως D. — 3. 4 In B verba ταῖς νίκαις x. d. στ. χρ. et ὑπὲρ legi non possunt, unde ἀκμάζουσιν αὐτοῖς x. d. στ. χρ. οὔμα μ. ἐγκωμίων. τὸ δὲ Λάμπωνος est in edd.; τῆς etiam in B legitur. — »μουσιῶν. Sic lego, nomen adiectivum genitivi pluralis et sic legisse videtur Scholiastes, qui exponit μουσικῶν.« Benedictus. — 5 *εὐάθλου*] καθόλου D. — 6 *τῶν Α. υἱῶν*] τοῦ Λάμπωνος B et edd. — 7. 8 τὴν ἄωτον δεξ. omm. edd., δεξάμενοι om. B. — 12 *Ἰσθμῷ* wha. — *δεσπότῃ* omm. B et edd. — Hic scholiasta ἐν Ἰσθμῷ δεσπότῃ legit, ut viderunt Bergk et Schnitzer; Mommsen potius νῦν αὖτε Ἰσθμοῦ δεσπότῃ eum legisse suspicatur. — 17 *τρίτον*] δεύτερον rfs w.

σωτήρως ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ (fragm. 389 ed. Nauck).

Ζεῦ παυσίλυπε, καὶ Διὸς σωτηρίου

Σπονδῇ τρίτου κρατῆρος.

5 τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου ἐκίρνασαν, τὸν δὲ δεύ-
τερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτήρως. καθὰ καὶ Αἰσχύλος
ἐν Ἐπιγόνοις (fragm. 54 ed. Nauck).

Λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὥραίου γάμου

Ἦρας τε.

10 εἶτα·

Τὴν δευτέραν γε κραῶσιν ἥρωσιν νέμω·

εἶτα·

Τρίτον Διὸς σωτήρως εὐκταίαν λίβα.

Διὸς δὲ σωτήρως ἔλεγον τὸν τρίτον διὰ τὸ τοὺς τοῦτον πίνον-
15 τας σταθεροὺς γίνεσθαι, τοὺς δὲ μετὰ τοῦτον εἰς ἄτην καὶ
ἀνομίαν καὶ ἀσέλγειαν τρέπεσθαι. ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον
διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸν τρίτον ἀριθμὸν ἀρχὴν ἔχοντα καὶ μέσον
καὶ τέλος. § ὁ δὲ νοῦς· εἴη δὲ ἡμᾶς καὶ τρίτον τῷ σωτήρι
καὶ Ὀλυμπίῳ διττῶς κρατῆρα καὶ ταῖς ἡδεῖαις φῶδαῖς
20 ἀνυμνεῖν τὴν Αἴγιναν. δύναται μὲν οὖν τοῦτο καὶ οὕτω· κατὰ
Αἴγιναν σπένδειν· δύναται δὲ καὶ τὸ ἐξῆς· κατασπένδειν τὴν
Αἴγιναν. χαριέντως δὲ τὸ κατασπένδειν ὥς ἐπὶ κρατῆρος καὶ
σπονδῆς διόλου τροπικῶς ἐφυλάχθη. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι·
γένοιτο αὐτὸν καὶ Ὀλύμπια νικῆσαι.

1 καθό D. — ἐν Ναυπλίῳ] »In Ναυπλίῳ καταπλέοντι. Vide
Schol. Plat. Ruhnk. p. 43, et quem Heynius nominat, scholiorum
interpretem Chardon. de la Rochette Mel. de crit. et phil. T. II,
p. 432 sqq.« Boeckh. — 6 αἰσχύλος D. — 11 τὴν δ. τὴν κράσιν
ἥρωσι νέμω D. — Schütz δὲ pro γε coniecit, recepit Nauck. —
12. 13 εἶτα τρίτον· διὸς τοῦ σωτήρως D. — 16 ἔλ. δὲ καὶ αὐτὸν
τέλειον D. — 20 οὕτως D. — 21 σπένδειν D. — κατασπένδει D.
— 22 ἐπικρατ. D. — 23 δι' ὅλου D. — τοιοῦτον ἐστί D.

14. *Εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνη τε χαρεῖς] εἰ γάρ τις, φησί, τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῷ δαπανᾶν εἰς τὰ τοιαῦτα χαρεῖς, καὶ οὐχ ὑποστειλάμενος δαπάνην, καὶ ἐπὶ τῷ πονεῖν τῷ ἰδίῳ σώματι, τουτέστι καὶ φιλοπονήσας πρᾶσσει τὰς*
5 *θεοδμήτους ἀρετὰς, ὃ ἐστι τὰς ὑπὸ θεῶν δεδομμένας καὶ κατεσκευασμένας, ὃ θεός τε αὐτῷ συμφυτεῦει δόξαν· πάντων, φησί, τούτων μετέχων πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ ὄλβου βάλλεται ἄγκυραν, οἷον ὁρμίζει ἐπ' ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας, ὥστε μὴ ἀν πορρώτερω δύνασθαι προσελθεῖν τῆς εἰς ἀνθρωπον πιτυούσης*
10 *εὐδαιμονίας. § ὁ δὲ νοῦς· εἰ γάρ τις τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῇ δαπάνῃ χαρεῖς καὶ ἡσθεὶς γλυκεῖαν ἔσχε τὴν ἔκβασιν, καὶ τὰς ἐκ θεῶν ἀρετὰς κατορθοῖ καὶ ἡ τύχη αὐτῷ ἐπιφέρει δόξαν ἐπέραστον, γινωσκέτω ἤδη πρὸς τὸ ἐσχατον καὶ ἄκρον τῆς εὐδαιμονίας ἑαυτὸν προσορμίσας.*
15 20. *Τοίαισιν ὀργαῖς εὐχεται ἀντιάσαις] τοιούτους τρόποις, φησὶν, εὐδαιμονίας ὁ τοῦ Κλεονίκου παῖς Λάμπων συντυχῶν εὐχεται λοιπὸν τὸν τε θάνατον καὶ τὸ γῆρας δέξασθαι.*

1 δ. τε (τὲ D) χ. omm. edd. — 2 τίς φησι rfswh. — φησὶν (om. τῶν) D. — τῷ] τὸ B et edd. — 3 οὐχ' D. — ἐπὶ τὸ swha. — 4 πρᾶττει B et edd. — 5 ἐστι τὰς] ἐστὶν B et edd. — θεῶν] τῶν θεῶν D. — 6 θεὸς τὲ D. — 8 ἐπ' ἄκρων D. — ἀν μὴ edd. — 8—10 ὥστε — εὐδαιμονίας om. D. — 10 τῶν D est. — 13 πρὸς τὸ ἐσχατον καὶ ἄκρον] Bergk hunc paraphrastam ἐσχατιάς, quod in D et in libris Triclinianis est, pro ἐσχατιαῖς legisse putat; sed cautius Friederichsium (Philol. XIII p. 448) secutus Mommsen: »ἐσχατιαῖς B . . . (cum Sch. 1. qui textum ad verbum exprimit) — ἐσχατιάς D . . . (fort. cum Schol. 2, sed ea est generalius expressa paraphrasis).« Etiam Schol. 1, ubi minus presse textum secutus verbo ὁρμίζω in paraphrasi utitur accusativum casum ἐπ' ἄκρον subiungit. — »Auf die letztere Glosse kann man sich nicht berufen, um zu behaupten, dass der Accusativ auch von den Schol. bestätigt werde: denn προσορμίζειν πρὸς τόπον ist gewöhnlich.« Hartung. — 15 ὀργαῖς D. — ἀντιάσας B. — 16 ὁ παῖς τοῦ Κλ. B et edd.

23. Ἐγὼ δ' ὑφ' ἰθρονον Κλωθῶ] ἐγὼ δὲ τὴν τιμίαν, φησί, Κλωθῶ καὶ τὰς αὐτῆς ἀδελφὰς παρακαλῶ τελειῶσαι τὰς εὐχὰς αὐτοῦ, ὃ ἐστὶν ἐπακοῦσαι καὶ ἐπακολουθεῖν ταῖς εὐχαῖς τοῦ φίλου ἀνδρὸς καὶ τέλος ἐπιθεῖναι. προσιγύζατο δὲ καὶ 5 Ὀλύμπια νικῆσαι καὶ τρίτον κρατῆρα κερᾶσαι. ἐφετμαὶ δὲ οὐ κυρίως αἱ εὐχαί, ἀλλ' αἱ ἐντολαί. εὐχὴ δὲ ἡ παρὰ τῶν ὑπερεχόντων αἵτησις.

27. Ὑμμε τ' ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι] ὑμᾶς τε, ὦ τίμοι κατὰ τὰ ἄρματα Αἰακίδαι, νόμιμον καὶ σὺνηθες εἶναι μοι 10 λέγω σαφέστατον καὶ δῆλον εἰς μνήμην εἰσερχομένῳ τῆς Αἰγίνης πρότερον ἐγκωμιάζειν. ἵνα τὸ ὑπερβατὸν οὕτως ἔχῃ· ἐμοὶ δὲ τήνδε τὴν νῆσον ἐπιπορευομένῳ προτέρους ὑμᾶς, ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι, νόμιμόν ἐστι ραίνειν τοῖς ὕμνοις καὶ ἐγκωμιάζειν.

15 31. Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν] τῶν γὰρ ἀγαθῶν ἔργων, φησί, πολλὰ καὶ μεγάλα αἱ τῶν ἐγκωμίων ὁδοί, ὥστε καὶ πέρα Νείλου διαβαίνειν καὶ εἰς Ὑπερβορέους ἀκμητὶ καὶ ἀνεμπο-

5. 6 ἐφ. δὲ κυρίως οὐ κυρίως αἱ εὐχαί D. — 6 περὶ Brfsw; corr. iam Abresch. ad Hesych. T. I, p. 1547. — 8 ὕμμε Drh, ὕμέ B cum D in textu, Ὑμμε fsw, ὕμμε a, ὕμμε ambiguo spiritu B in textu. — τε] δὲ B et edd., unde »τ', paraphr. δ', fort. recte.« Bergk. — 9. 10 εἶναι λέγω μοι D. — 11 τὸ ὑπερβατῶς οὕτως D. — 12 τὴν νῆσον τήνδε D. — 13 νόμιμον ἐστί D. — Scholiastam non ἐπιστεῖχοντα sed ἐπιστεῖχοντι, quod in B a man. sec. scriptum est, legisse affirmavit Bergk, dubitanter suspicatus est Mommsen, sed non potuit grammaticus anacoluthon μοι ἐπιστεῖχοντα aliter ac per duos accusativos reddere. Iam Benedictus: »Quia construendum est cum praecedente μοι, legere malo ἐπιστεῖχοντι: et sic legisse videtur Scholiastes, quum hyperbaticam hanc periodum sic declarat optime ἐμοὶ δὲ — ἐγκωμιάζειν.« — 15 μυρίων D. — 17 πέρα] Schol. quoque cum B et Triclinio male πέρα pro πέραν legisse videtur, ut observatum iam Bergkio et Mommseno. — πέρα] πέρα τοῦ D.

δίστωσ τὸ ἐγκώμιον. § Ἄλλως. ὁδοὶ πολλαὶ εἰσιν ἑκατόμπεδοι, τούτεστι μεγάλαι καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς φέρουσαι τῶν ὑμετέρων πράξεων εἰς τοὺς ὕμνους· ἐπὶ τὰ πέρατα ὑμῶν ἦκει ἡ εὐκλεία μέχρι Νείλου καὶ Ὑπερβορέων. τὰ δὲ ἑκατέρωθεν παρτίληφε
5 πέρατα, τὴν σύμπασαν οἰκουμένην θέλων εἰπεῖν.

32. Τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι] κατώρθωνται, πρόκεινται ἐφεξῆς πλατεῖαι οὔσαι.

34. Οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος] οὐδαμῶς δέ τις οὕτω βάρβαρος τυγχάνει οὐδὲ τὴν γλῶσσαν ἀλλόκοτος πόλις,
10 ἥτις τοῦ Πηλέως οὐ κατακούει τὴν δόξαν ἥρωος εὐδαίμονος καὶ γαμβροῦ τῶν θεῶν.

38. Οὐδ' ἄτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα] οὐδὲ ἥτις πόλις τοῦ Τελαμῶνος τοῦ Αἰακοῦ παιδὸς καὶ τοῦ πατρός· εἴτα ἀπὸ κοινοῦ, οὐ κατακούει τὴν δόξαν· ὄντινα Τελαμῶνα εἰς
15 ἰσχυρότατον πόλεμον συνεπήγαγε σὺν τοῖς Ἀργείοις αὐτοῦ ὑπερή-
ταις ὁ Ἡρακλῆς πρόθυμον ὄντα σύμμαχον καὶ μεγάλην βλάβην τοῖς κατὰ τὴν Τροίαν οἰκοῦσιν ἥρωσι τῶν τοῦ Λαομέδοντος ἁμαρτιῶν χάριν. ὁ γὰρ Ἡρακλῆς μετὰ Τελαμῶνος δοκεῖ κατεργάσθαι τὰ πολλὰ.

1 ἄλλως om. D, qui non incipit novum scholium. — 2 ἡμετέρων D. — 6 τέτμηνται B et edd. (edd. δὲ addunt), in quibus non est novum scholium. — 7 Verba ἐφ. πλ. οὔσαι ex D addidi. — 8 τις] ἔστιν B (?) et edd. — 9 τυγχάνει ex D addidi, idem etiam in B inter βάρβαρος et οὐδέ extare notavi. — οὐδέ pro οὔτε legisse scholiastam viderunt Bergk et Mommsen. — 10 κατακούει] Hinc recte Hermann (Notae ad Pind. p. 405) αἶε pro αὔει scripsit. — 10. 11 ἥρωος — θεῶν omm. B et edd. — 12 ἥτις B et edd. — Τελαμωνίδα B. — οὐδ' edd. — ἥτις ἡ π. D. — 17 τὴν omm. edd. — Scholiastam ante, non post ἐς Τροίαν commate interpunxisse vidit Mommsen. — Ex hoc scholio Λαομεδοντιῶν (— τειῶν Bergk) ὑπὲρ ἀμπλακιδῶν pro Λαομεδοντιῶν ὑπὲρ ἀμπλακιδῶν scripserunt Kayser (Lectt. Pind. p. 93) et Bergk. — 19 τὰ πολλὰ] πολλ' D.

45. *Εἶλε δὲ Περγαμίαν*] καὶ ἐπόρθησε τὴν Πέργαμον, φησίν. οὕτω γὰρ τὴν τῶν Τρώων ἀκρόπολιν λεγομένην εἶπεν, ὥς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Π. Ε 446). *Περγάμῳ ἐν ἱερῇ· σὺν δὲ τῷ Τελαμῶνι ἀνείλε τὰ πλῆθη τῶν ἐν τῇ Κῶ ἔθνων.*
 5 ταύτης δὲ τῆς ἱστορίας καὶ Ὅμηρος μνημονεύει (Π. Ξ 255, Ο 28). *Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας.* § ὁ δὲ νοῦς· σὺν δὲ τῷ Τελαμῶνι καὶ τὰ τῶν Κῶων ἔθνη καταγωνισάμενος ἀνείλε.

47. *Καὶ τὸν βουβόταν οὕρεϊ ἴσον Φλέγραισιν*
 10 *εὐρώων Ἀλκυονῇ]* Φλέγγρα τῆς Θράκης χωρίου. διέτριβε δὲ ὁ Ἀλκυονεὺς κατὰ τὸν Θρακικὸν Ἰσθμόν. βουβόταν δὲ τὸν βουκόλον φησί, παρόσον τὰς Ἡλίου βοῦς ἀπήλασεν· ὅθεν καὶ ὁ πόλεμος θεῶν πρὸς τοὺς Γίγαντας. τὸ δὲ οὐκ ἐφείσατο ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον σημαίνει· οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ἐχρήσατο.
 15 οἷον ἐπεδαφιλεύσατο πολλοὺς τῶν πολεμίων τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς. § ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ τῇ Φλεγραίᾳ Ἡρακλῆς εὐρώων τὸν Ἀλκυονέα τὸν ἐκτράπελον καὶ τερατώδη τὸ σῶμα

2 οὕτως D. — Τρώων pro πόλεων ex D edidi. — 3—5 Verba *Περγάμῳ* — *μνημονεύει* omm. B et edd. — Ignorasse hunc scholiastam τ' particulam post *Μερόπων* a Boeckhio primo deletam vidit Mommsen in ed. min. — 3 Apud Homerum *ἐν* pro *ἐν* editur. — 6 Verba *ἔπειτα Κόωνδ'* et *ἀπένεικας* omm. edd. in lacuna; in B καί μιν . . . Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπ . . . adhuc legi potest. Heyne καί μιν ὀνομάζει εὖ ναιομένην πόλιν scribendum esse coniecit. — 7. 8 *κατηγωνισάμενος* D. — 8 *ἀνείλεν* a. — 9 ἴσον edd., ut ex codd. recc. nunc in textu recte editur. — 10 *ἀλκ.* ex D libri lemmate et scholio affert Mommsen. — 12 *παρ' ὅσον* D, *παρ'* . . . B, *παρ'* οὐ edd. — τὰς] τῆς D. — *ἀπήλασε* B et edd. — 12—15 Verba *ὅθεν καὶ* — τῶν πολεμίων omm. edd., in B *λασε* . . . | *πο* . . . | *πρός* . . . | τὸ δὲ . . . | . . . | *τανυας* (?) | ἢ *σῶμα ἀλ* (?) | *ἐχρήσατο* | ὁ *Ἡρακλῆς* | vix dispici potest. — 13 *ἐφείσατο* D. — 16 *φλεγρέα* D; *Φλέγγρα*? — 16. 17 ὁ *Ἡρ.* edd. — 17 *ιδῶν* [B] edd. pro *εὐρώων*. — *Ἀλκ. μέγαν καὶ ἐκτρ.* edd., fort. ex B, in quo haec verba obscura sunt. — Hoc scholiasta duce δ' particulam post *σφετέρας* deleverunt Heyne, Bergk, Mommsen.

οὐκ ἐφείσατο τοῦ ἑαυτοῦ τόξου καὶ ἔμεινεν, ἀλλὰ τὸν Αἰακοῦ παῖδα τὸν Τελαμῶνα εἰς τοῦτον τὸν πλοῦν καὶ ταύτην τὴν συμμαχίαν καλῶν ἔτυχεν ἀνευρῶν εὐωχοῦμενον τὸν Τελαμῶνα. § Ἄλλως. ταῦτα οὐκ ἀπήρτισται τὸ κατάλληλον οὐκ ἔχοντα, ἀ δὲ ὁ Ἀρίσταρχος σημειοῦται. καὶ εἰσὶν οἱ κεχιάσθαι φασίν, ὅτι ἰδίως ἐπιβέβληκεν ὥς ἐν διαστολῇ τοῦ οὐ φείσατο· ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων· ἀνατρέχων ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας.

1. 2 τόξου. καί τὸν Αἰακοῦ ex B libri laciniis edd., nisi quod voce καλέσας Heyne, καλῶν Boeckh lacunam explevit, quam vocem Bergk in ed. 4 et Wiskemann p. 26 rectius post τὴν συμμαχίαν inseruerunt. — 1 ἔμεινεν? — 3 καλῶν omm. edd. in lacuna, et deest nunc in B; Heyne ἐπὶ Τροίαν addere voluit. — Hoc scholium secutus lacunam quae in textu post πλόον est, voce τοῦτον explevit Mommsen, quod Christio probavit. Male Bergk in ed. 4: »Sub dio epulatos esse indicio est aquila visa Telamoni, itaque suspicor aut loci alicuius aut solemnitatis mentionem factam esse: nomen hoc delitescit in corruptela ANEYPEIN, quam in paraphrasi deprehendimus. Paraphrastam δαινόμενον [sic etiam Mommsen et Christ] pro δαινομένων legisse manifestum [sed »scholiastae verba aperte interpretis sunt non critici.« Schnitzer, De Pind. nup. emend. p. 72], neque vero haec scriptura librorum lectioni praeferenda videtur.« In ed. 3 haec dixerat Bergk: »locus de vitio suspectus, nam scholiasta δαινόμενον pro δαινομένων interpretando testatur, quod non displicet, sed quid pro πάντων legerit [quod deest in codd. vett.], incertum.« Wiskemann Bergkium in edd. 2 et 3. secutus ἀνευρῶν pro ἀνευρεῖν coniecit, et in textu non τοῦτον quod Mommsen inseruit, sed ἀντῶν a scholiasta vocabulo ἀνευρῶν redditum ad lacunam explendam addidit, simul δαινόμενων in δαινομένου mutato. Sed ἔτυχεν ἀνευρῶν (sic enim pro ἀνευρεῖν scribendum esse manifestum est) nihil aliud est quam κύρησε Pindaricum. — 4 οὐκ ante ἀπήρτισται Lehrs addidit (Die Pindarscholien p. 106), qui praeterea contra Boeckhium contendit v. sequ. κεχιάσθαι non ad criticum γ· signum referendum, sed rhetorice intelligendum esse: »Das χιάζειν ist hier gewiss in einem rhetorischen Sinne gesagt: wie aus dem nicht leichten Scholion dennoch klar ist.« — 5 δὲ δὲ D. — καὶ χιάσθαι B. — 6 οὐκ ἐφείσατο B et edd.

οὐκ ἔστι δὲ ἴδιον, ἐὰν ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δὲ τάσσηται· Αἰακίδαν δὲ καλέων. νῦν ἄρχεται τῶν ἐπὶ μέρους, ἀκριβῶς τὸ ὅλον προεκθεῖς.

53. Τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα] τοῦτο ἰδίως.
 5 οὐ γὰρ ὁ Τελαμὼν ἐκέλευσε τῷ Ἡρακλεῖ ἐμβῆναι τῷ δέρματι καὶ εὗξασθαι, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς τοῦτο κατ' ἰδίαν ἔπραξε προαίρεσιν. εἰληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων Ἡοιῶν ἡ ἱστορία (fragm. 165 ed. Kinkel).· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπιξενούμενος ὁ Ἡρακλῆς τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορᾷ καὶ εὐχόμενος,
 10 καὶ οὗτος ὁ διόπομπος αἰετός, ἀφ' οὗ τὴν προσωνομίαν ἔλαβεν Αἴας. ἔνιοι δὲ οὕτως ἀκούουσι· τοῦτον μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος ἰδὼν ὁ Τελαμὼν τὸν Ἡρακλέα ἄφνω ἐφesiτῶτα ἐν τῇ δορᾷ, παρεκελεύσατο αὐτῷ, ὥς ἦκεν ἐκ τῆς ὁδοῦ, σπένδειν· τουτέστι μὴ ἀποθέμενον τὸ δέσμα, ἀλλ' ὥς εἶχεν, ἄρξασθαι τῶν σπον-
 15 δῶν· ὥς ὅμοιον εἶναι τῷ (Π. Σ' 392).

Ἡφαιστε, πρόμολ' ὦδε, θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

§ ὁ δὲ νοῦς· τοῦτον μὲν οὖν τὸν Ἡρακλέα σὺν τῇ τοῦ λέοντος δορᾷ στάντα ἐκέλευσεν ὁ Τελαμὼν σπονδῶν ἀπάρξασθαι καὶ θῦσαι τοῖς θεοῖς.

- 20 58. Ἀνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος οἶνον ὁκόον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμῶν] Ἀρίσταρχος ἐκ μεταφορᾶς τῶν κάπρων φησὶν εἰρησθαι· Φρίξας εἰς λοφίην (Od. τ 446)· ὥς ἐξοχὰς ἐχούσης τῆς φιάλης καὶ τετραχυμένης τῇ ποικιλίᾳ τοῦ χρυσοῦ, καθάπερανει πεφρικότα κάπρον. ἴν' ἥ ὅμοιον τῇ
 25 (Π. Ν 339).

1 ἀντὶ τοῦ δὴ τ. [B] edd. — τάσσεται D. — 2 δὲ] δὴ a. — καλῶν B et edd. — Punctum deest in D. — 3 προ supra lineam est in B. — 4 στάντα] πάντα D. — 6 ὁ Ἡρακλῆς r. — 7 Νοιῶν B, νόων D, ἡμιῶν rfs w, corr. f in marg. — 8 εὐρ. ὅτι ἐπιξεν. D. — 10 οὗτος pro οὕτως Boeckh, qui tamen addit: »sed ne οὗτος quidem mihi satisfacit.« Kinkel οὗτος eiecit et lacunae signa posuit; recte, puto. — αἰετός? — 11 ἐν Boeckh addidit. — 16 μέμηλ' D. — δὴ τι Brfsw, νύ τοι D et cod. L Lips. apud Homerum. — 17 σὺν] ἐν? — 18 ἀπάρξαι D. — 20. 21 Verba ἄνδ. δ' αὐτῷ φέρτ. et Τελαμῶν

Ἐφριξεν δὲ μάχῃ φθισίμβροτος ἐργεῖησι.

διὰ γὰρ τὰς ἀκμὰς τῶν δοράτων φρίξαι φησὶ τὴν μάχην. ἔνιο, δὲ τὴν λαμπρὰν ἤκουσαν, ἐπειδὴ διὰ τὰς στιλβηδόνας ὥσπερ ἀχτῖνες ἀποσείονται καὶ ἔκτασις γίνεται. § χρυσῶ πεφρικυῖαν] διὰ τὴν ἀπόστιλψιν λέγει. § ὁ δὲ νοῦς· παρέσχε δὲ αὐτῷ ὁ ἀγαθὸς Τελαμὼν οἴνου δεκτικὴν φιάλην καὶ στίλβουσαν τῷ χρυσῷ.

60. °Ο δ' ἀντείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους] ὁ δὲ ἀνατείνας τῷ οὐρανῷ τὰς ἀκαταμαχῆτους αὐτοῦ χεῖρας τοιοῦτον
10 ἐφώνησε λόγον· ὦ πάτερ Ζεῦ, εἴποτε τῶν ἐμῶν εὐχῶν ἐκὼν καὶ μετὰ προθυμίας κατήκουσας, ἐπὶ τοῦ παρόντος θείαις εὐχαῖς καθικετεύω, ἀνδρειότατον τῷ Τελαμῶνι ἐκ τῆς γαμετῆς Ἐρι-

omm. edd., φέρτ. οἶν. φ. om. D, Τελαμῶν om. B. — 22 In Homeri editionibus nunc εὔ pro vulgato εὖ legitur. — 23 ἐξοχὰς ἐχούσης ex D est, omm. edd. in lacuna, cum B liber lacer sit. — τετραχυμμένης D. — 24 χρυσίου B (?) et edd. — καθὰ περανεῖ D, καθάπερ [B] edd. — πεφρικότος (?) . . . ἔν' ἧ B, πεφρικότος αὐτοῦ, ἔν' ἧ edd.

1 ἔφριξεν a pro ἔφριξε (sic etiam codd. EL et Schol. Δ 282, Φ 126 apud Homerum). — φθισίμβροτος D. — ἐργεῖησιν a. — 2 γὰρ . . . τῶν B, γὰρ αὐτῶν τῶν edd. — φρίξαι scripsi pro φρίζαι. — 3—5 Verba ἐπειδὴ—ἀπόστιλψιν λέγει ex D addidi, in quo ἔκτασις (an ἔκλαμψις scribendum?) γίνεται χρυσῶ συμπεφρικυῖαν κτλ. legitur. — 5 π. . . δὲ B, παρέδωκε δὲ edd. — 6. 7 καὶ στ. τ. χρ. ex D est. — 8 Lemma ex D addidi. — Etiam in codd. vett. ἀντείνας pro ἀνατείναις legitur. — 9 τῷ ex D est. — 10 ἐφώνησε D. — Hinc Heyne τοιοῦτον ἔπος (Hartung τοιοῦτον ἐξαύδασ' ἔπος) pro τοιοῦτόν τι ἔπος recte edidit; ex eodem fonte Kayser (Lectt. Pindd. p. 93) remoto fulcro (edebatur enim τοιοῦτον γ' ἔπος, similia) τοιοῦτον λόγον eruere posse sibi visus est. — Verba τῶν ἐμῶν εὐχῶν ansam dederunt Mommseno et Bergkio ἐμᾶν ἀρᾶν pro ἐμὰν ἀρὰν in textu corrigendi. — 11 θείαις] Hac voce Ceperini emendationem θεσπεσίαις pro θεσπεσίαν in textu restituentis firmaverunt Mommsen et Bergk. — 12 τῷ omm. B et edd.

βοίας γενέσθαι παῖδα. ἦν γὰρ ὁ Τελαμὼν παιδοποιίας ἐπιθυμῶν.

67. Μοιρίδιον τελέσαι] τὸ τελέσαι κατὰ κοινοῦ· τελέσαι τῷδε παῖδα, καὶ λίσσομαί σε τὸν ἐμὸν φίλον Τελαμῶνα εὐτυχῇ
5 τελέσαι. τὸ δὲ περιπλανᾶται ἀντὶ τοῦ περικινεῖται, περὶκεῖται ἢ περιλαμβάνει· διὸ καὶ εὐσυμβόλως ἐν ἀρχαῖς τὸν Ἡρακλέα ἐπιστῆναι τῇ λεοντείᾳ δορᾷ ἐκέλευσε, τὸ δὲ Θυμὸς δ' ἐπέσθω, ἦτοι ἀνδρεία δὲ αὐτῷ καὶ ῥώμῃ ἐπέσθω ἴσως τῷ τοῦ λέοντος θυμῷ· ἢ οὕτως· ἐπέσθω δὲ τῷ Αἴαντι καὶ ἡ ψυχὴ ἄτρωτος καὶ
10 μὴ ὑπέικουσα, καθάπερ καὶ τὸ σῶμα.

72. Ταῦτ' ἄρα οἱ φαρμένω] ταῦτα εἰπόντι, φησί, τῷ Ἡρακλεῖ ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς τῶν ὀρνίθων τὸν μέγαν καὶ ἔξοχον αἰτόν· ἡδεῖα δὲ αὐτὸν διεκίνησεν ἡδονή, καὶ εἶπε τοιαῦτα ὥσπερ
τις ἀκριβέστατος μάντις. § ἢ οὕτω· χαρὰ ἐκέντρισε, τουτέστιν
15 ἐχάρη κατὰ ψυχὴν.

76. Ἔσσεταί τοι παῖς, ὦ Τελαμῶν] γενήσεται σοι

3 τὸ om. D. — κατακοινοῦ rfs. — 4 τῷ pro τῷδε, quod etiam in B extare videtur, rfswh. — »Scholiastam ἀνδρὶ τῷ καὶ [vel τῷ ἡδὲ synizesi] ξεῖνον ἀ. μ. τ. legisse [dubitanter] censet Mommsen, sed ille cum scripsit: τὸ τελέσαι κατὰ κοινοῦ· τελέσαι τῷ (Boeckh τῷδε) παῖδα, καὶ λίσσομαί σε τὸν ἐμὸν φίλον Τελαμῶνα εὐτυχῇ τελέσαι, hariolatur.« Bergk. — 5 τέλεσαι rf. — παρακινεῖται edd., in B compendium incertum est. — περὶκεῖται ex D est, in quo praeterea post περιλαμβάνει additum est δέχα πίννεται (fort. pro ἐναντίως τῷ δέχα πίννεται, quod fort. Pindari fragmentum est). — 6 ἐν ἀρχαῖς] ἐξ ἀρχῆς D. — 7 ἐπιστῆσαι D. — λεοντείῳ D. — δ' ἐπέσθην D. — 8 ἐπέσθω D. — 9 ἐπέσθω D. — ἀνδρεία pro ἄτρωτος (ἄβρόηκτον est in textu) B et edd. — 13 »ἡδεῖα δ' ἡδονή αὐτὸν διεκίνησε. Ex quibus videtur Schol. legisse χαρὰ gaudium, non χάρις gratia, beneficium.« Benedictus, et similiter Oxon. »Χαρὰ pro χάρις videtur legisse Schol. saltim ex interpretamento.« Heyne. — 13. 14 ὥσπερ τις Drfsw. — 14 οὕτως BD. — 15 καταφυχὴν D, καὶ φυχ^η B, καὶ ἡ ψυχὴ edd. — 16 ἔσσαιταί τοι D. — ὦ τελαμῶν D, omm. B et edd.

παῖς, ὦ Τελαμών. καὶ δὴ αὐτὸν τὸ θεῖον παρακελεύεται τοῦδε τοῦ φανέντος ὄρνιθος ἐπώνυμον Αἶαντα, ἔξωθεν τὸ καλεῖσθαι τὸ ὄνομα, γενναῖον ὄντα ἐν πᾶσι τοῖς πόνοις καὶ καμάτοις τοῦ πολέμου καὶ ἑξαρχον τῶν ἄλλων ὄχλων. ἵνα τὸ ἐσόμενον ἔξωθεν 5 ἀκούωμεν. δῆλον οὖν, ὅτι παρὰ τὴν πτῆσιν καὶ τὴν τοῦ ἀετοῦ ἐπιφάνειαν Αἶαντα τὸν παῖδα κέκληκεν ὁ Τελαμών.

82. Ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀγῆσασθ' ἀρετάς] ἔμοι δὲ μέγα καὶ ἀπερίγραπτον λόγῳ τὸ διηγῆσασθαι πάσας τὰς τῶν Αἰακιδῶν ἀρετάς· ἦλθον γάρ, ὦ Μοῦσα, συντόμως

1 παρακέλεται D, B legi non potest. — 2 τοῦ ex D est. — 3 ἐν ego addidi. — τοῖς τοῦ πολ. B, τοῖς ἤρωσι τοῦ πολ. edd., nisi quod ἤρωσι (?) h. »Faehsius Syllog. p. 407 corrigit τοῖς ἔργοις [quod Hartung probavit], sed ἤρωες opponuntur τοῖς ἄλλοις ὄχλοις. Tamen dictio γενναῖος τοῖς ἤρωσι τοῦ πολέμου me offendit, nec dubito vitium subesse.« Boeckh. — 5 περὶ τὴν D. — »κέκλην Philippus Melanchthon; libri κέκλητ', quod scholiasta auctore interpretantur κέκλητο, quod non ferendum.« Bergk. — Post ἐπώνυμον in textu codd. et plerique editores comma omitunt »cum Schol. Vet., qui aut εὐρυβίαν omnino non legit, aut εὐρυβίαν λαῶν videtur iunxisse Ἐνυαλίου θεός· ὡς ἄρ' εἰπὼν Hartung. Non opus. Scholiasta, nisi forte ὁ θεός ad κέκλητ' subaudiri voluit, Εὐρυβίας Αἶαντα, habuit. Sic confidentius scriberem, si Εὐρυβίας esset cognomen Iovis, ut Εὐρύοπα. Scripti et impressi εὐρυβίαν Αἶαντα.« Mommsen. »Der Schol. wie man sieht, gibt Wort für Wort durch deutliche Umschreibungen wieder, und unterscheidet dabei genau was im Texte steht und was er in Gedanken supplirt wissen will. Mithin kann man auch nicht zweifeln, dass er etwas, das er durch τὸ θεῖον wiedergibt, vorgefunden habe. Und was könnte dies anders gewesen sein ausser θεός?« Hartung. — 7 πάσας ἀγῆσασθ' ἀρετάς ex D addidi, ex quo ἀρετὰς quod codd. vett. in textu habent, enotavit Mommsen; tum ἀναγῆσασθαι ex Mingarellii emendatione nunc in textu editur, quam scholiastam tueri Mommsen vidit, qui etiam in scholio ad Nem. X. 19 eadem voce διηγῆσασθαι uteretur ad ἀνηγῆσασθαι vocem explicandam. Pauw διαγῆσασθ' ex scholiastae interpretatione re-

κατὰ τὸν Ἀργείων τρόπον τῷ Φυλακίδῃ καὶ τῷ Πυθέῃ καὶ τῷ
Εὐθυμένει τῶν ἐγκωμίων δοτῆρ καὶ ταμίας.

87. Εἰρήσεταιί ποῦ χ' ἐν βραχίστοις] τουτεστιν ἐπὶ
βραχὺ εἰρήσθω. μακρολόγοι μὲν οὖν οἱ Ἴωνες, σύντομοι δὲ οὐ
5 μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ
(fragm. 421 ed. Nauck).

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τὰν τεταλμένα.

Μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

§ ὁ δὲ νοῦς· ῥηθήσεται δὲ ἐν βραχέσι λόγοις τὸ ἐγκώμιον.
10 ἐδέξαντο νίκας ἀγωνιζόμενοι παγκρατίῳ.

cepit. — Scholium ad hunc versum fere totum legi nunc non potest
in B. — 8. 9 πάσας . . . ἀρετάς] Tuetur scholiasta Triclinii et
Calliergi coniecturam pro ἀρεταῖς. — 9 τὰς om. D. — δέ pro
γάρ [B?] edd. — Boeckh σύντομος maluit.

2 δ. τε καὶ τ. D. — 3 πα pro που D. — 3. 4 ἐπιβραχὺ D.
— »MommSEN corrigit πα δ' [»cum Sch. Vet.], auctore scholiasta
post τὸν Ἀργείων τρόπον interpungens, ut novum enuntiatum εἰρή-
σεταιί πα δ' ἐν βραχίστοις subiungatur: at male dirimuntur, quae
arcta necessitate vincta sunt, neque omnino aptum κώμων ταμίας
τὸν Ἀργείων τρόπον. Bergk. — 5 ἐν Ὀδ.? — 8 συντέμνει D. —
»In fragmento Sophocleo quod affert scholiasta: μῦθος γὰρ Ἀργο-
λιστὶ συντέμνειν [βραχύς] ultimam vocem glossema esse suspicor,
Sophoclem autem scripsisse: μῦθος (μύθους?) γ. Ἀργ. συν-
τέμνειν <φιλεῖ>. Herwerden Pindarica p. 31. — 9 ῥηθήσεται
δὲ] Wiskemann, qui scholiastam Mommsenumque secutus post
τὸν Ἀργείων τρόπον interpunxit, hic scholiasta etiam in textu δὲ
particulam post εἰρήσεται legisse visus est; scripsit ergo εἰρήσεται
δ' ὧν ἐν βραχίστοις. — ἦλθον . . καὶ ταμίας] »Diese Glosse
scheint zwar den Vocativ ὦ Μοῖσα zu bestätigen, sofern sie nicht
etwa selbst wiederum interpolirt sein sollte, dagegen zeigt sie
deutlich, dass hinter Εὐθυμένει nicht interpungirt wurde, indem
sie ἦλθον ταμίας τὸν Ἀργείων τρόπον zusammen construirt. Diese
Construction aber war kaum möglich, wenn nicht der Satz als
Vordersatz und die Worte von εἰρήσεται an als Nachsatz gestaltet
waren . . . Sodann finden wir folgendes Schol.: ῥηθήσεται δὲ ἐν

89. Τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ] τρεῖς μὲν ἐν Ἰσθμῷ, φησί, τὰς δὲ αὐτῶν ἐκ τῆς ἐπιδόξου Νεμέας οἳ τε ἀγλαοὶ παῖδες τοῦ Λάμπωνος καὶ οἱ τούτων μήτρως, ἐδέξαντο νίκας ἀπὸ κοινοῦ. μήτρως δέ, ἀντὶ τοῦ μήτρως δέ, ὁ Εὐθυμένης, ὅτι μητρὸς
 5 ἀδελφὸς τῶν Λάμπωνος υἱῶν. τὸ δὲ οἶαν θαυμαστικῶς ἀντὶ τοῦ ὁποίαν εἶρηκεν· ὁποίαν δὲ καὶ ἡλίχην ὕμνων μερίδα ἀνήγαγον εἰς φῶς ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν ἀνδρείαις. § ἡ οὕτως· ἀνήγαγον δέ, φησὶν, εἰς φῶς τὴν μοῖραν τῶν ὕμνων. λέγει δὲ τὴν τῶν ἑαυτοῦ μοῖραν ὕμνων, ἣν νικήσαντες ἀνήγαγον εἰς φῶς.
 10 οἶον οἱ ὕμνοι οἱ εἰς τοὺς περὶ Φυλακίδαν ἐπιφανεῖς ἐγένοντο, ὅτι ἐνίκησαν. Ψαλυχιάδαι δὲ φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' ἧς ὁ νικη-

βραχέσι λόγοις τὸ ἐγκώμιον. Sowohl darnach als auch nach der Parallele Nem. VII 95 τρία ἔπεα διαρκέσει, richtet sich die Emendation des 77. Verses. « Hartung, qui Φυλακίδα γὰρ ἦλθον ὡς Μοισᾶν ταμίας Πυθέα τε κώμων Εὐθυμένει τε, τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεται ἔπεσιν βραχίστοις, pro Φ. γ. ἦλθον ᾧ Μοῖσα τ. Π. τ. κ. Εὐθυμένει τε. τὸν Ἀ. τρ. εἰρήσεται πά χ' ἐν βρ.

p. 456, 10. 1 παγκρατίῳ. Τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ· τρεῖς μὲν ἐν Ἰσθμῷ BDrfswh. — παγκρατίῳ τρεῖς μὲν ἐν Ἰσθμῷ (om. τρ. ἀπ' Ἰσθμοῦ) a. — φησί omm. [B] edd. — 1. 2 τοῦ δὲ αὐτὰς D. — 2 ἀγλαοί| ἀγαθοί D. — 4. 5 μήτρως δέ, ἀντὶ τοῦ μήτρως δέ μητρὸς τῶν υἱῶν ex B laciniis rfswh, μ. δ. ἀντὶ τ. μήτρως δέ, τουτέστιν ἀδελφὸς τῆς μητρὸς τῶν υἱῶν a. » Verbis τ. δ. τ. μ. insertis lacunam explevi. V. schol. ad inscr. huius odae. Aliter censebat alius interpres in fine notarum ad hunc versum. « Boeckh. — μήτρως δὲ ἀντὶ τοῦ om. D. — 5 οἶαν D. — 8 δέ φησιν Drfswh. — 9 ἑαυτοῦ] αὐτοῦ B et edd. — 10 οἱ εἰς] εἰς D. — τοὺς περὶ] τὸν B et edd., τοὺς παρὰ D. — 11 ἐνίκησε B et edd. — 7—11 » Einer der Schol. bestätigt das οἶαν ein anderer aber weiss nichts davon: ἀνήγαγον . . . εἰς φῶς. Zugleich sieht man aus dieser Umschreibung, dass das Wort nicht viel mehr als eine Verzierung hier ausgemacht hat. Die Züge der Buchstaben und der Sinn des Satzes führen zu φάος ὕσσω. « Hartung. Mommsen schol. 2 et in D libro fortasse etiam primum μάτρως (sic Schmid coni.) pro μάτρως legisse suspicatus est. — 11 Ψα-

φόρος. τὴν δὲ τῶν Ψαλυχιαδῶν φατρίαν τῇ τῶν Χαρίτων
καλλίστῃ δρόσῳ καταβρέχουσι, φησὶ δὲ τοῖς ὕμνοις. § Ἄλλως.
συλληπτικῶς εἶπε τὸ χωρὶς ἑκατέρῳ συμβεβηκός· ὁ μὲν γὰρ
Φυλαχίδας Ἰσθμια δις νικᾷ καὶ Νέμεα ἄπαξ, ὁ δὲ Εὐθυμένης
5 ἄπαξ Ἰσθμια, ὁ δὲ Πυθίας Νέμεα· ὃν δὲ μήτρῳα καλεῖ τούτων
ὡς κατὰ μητέρα προσήκοντα· οὐ γὰρ πιθανὸν μητρὰδελφον
ἀκούειν.

95. Τὸν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον] καὶ τὸν
τοῦ Θεμιστίου δὲ οἶκον ταῖς ἑαυτῶν εὐδοξίαις ἀνορθώσαντες
10 ταύτην τὴν πόλιν οἰκοῦσι τὴν Θεοφιλῆ. ἦν δὲ ὁ Θεμιστίος πρό-
γονος αὐτῶν, οὗ καὶ ἐν ταῖς Νεμεονίαις μνημονεύει (Nem.
V 91 vg). Εἰ δὲ Θεμιστίον ἔκεις ὥστ' αἰδεῖν.

97. Λάμπων δὲ μελέταν ἔργοις ὀπάζων Ἡσιόδου]
Μελέτῃ δέ τοι ἔργον ὀφέλλει (Hes. ἐκὴ 410). ὁ δὲ Λάμπων,
15 φησὶ, διηνεκῶς τοῖς ἔργοις τὴν μελέτην διδούς τὸν τοῦ Ἡσιόδου
τιμᾷ καὶ ἀποδέχεται λόγον, καὶ τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ λέγων τὸν
στίχον παραινεῖ ἄθλων καὶ εὐδοξίας ἀντέχεσθαι, κοινὴν εὐδοξίαν
τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι προσάπτων.

102. Καὶ ξείνων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται] τιμᾶται
20 δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς τῶν ξένων εὐεργεσίαις· τυγχάνει γὰρ ὧν φι-

λυχίδαί B et edd., unde Mommsen unum saltem scholiastam Schmidii
emendationem Ψαλυχιαδῶν (pro Ψαλυχιαδᾶν) firmare vix recte cre-
didit. Utrumque Bergk a scholiasta lectum esse dicit.

3 ἑκατέρως D. — 4. 5 Verba ὁ δὲ Εὐθ. ἄπαξ om. B errore
haplographico, quem auxerunt edd. Ἰσθμια quoque v. 5 omit-
tentes. Errorem subesse vidit Bergk, sed Euthymenem et ad
hunc locum et ad Nem. V 80 Nemea vicisse male ratus, locum
sic explendum esse dixit: ὁ δὲ Πυθίας Νέμεα (καὶ Ἰσθμια, καὶ
Εὐθυμένης ὁμοίως Νέμεα). — 5 τούτου B et edd., corr. etiam
Bergk. — 9 δὲ om. D. — 11 αὐτῶν] αὐτοῦ B et edd. — ταῖς] τοῖς a.
— 12 ἔκεις D. — αἰδεῖν B. — 13. 14 ὀπάζων· Ἡσιόδου ἔργον τοι
μελέτῃ, μ. δέ τοι ἔργον ὀφ. D. — 17 ἄθλων (ἄθλων rfs w) καὶ
εὐδοξίαν τεύχεσθαι edd., in B haec evanida sunt. — 18 τῇ αὐτοῦ
B et edd. — συνάπτων edd.

λόξενος· τὰ προσήκοντα μὲν τῇ γνώμῃ τῇ ἑαυτοῦ μετερχόμενος, τὰ προσήκοντα δὲ καὶ κατέχων εἰς ἑαυτὸν καὶ λογιζόμενος. § ἡ οὕτω· διὰ τὸ φιλόξενος εἶναι καὶ ὑπὸ ξένων καὶ ὑπὸ πολιτῶν τιμᾶται, καὶ διανοούμενος τὰ μέτρια καὶ ἐνεργῶν καὶ πράσσω.

5 105. Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν] τουτέστιν οὐδὲν ἄκαιρον φλυαρεῖ, ἀλλ' ὃ σκέπτεται. παρὰ γὰρ πολλοῖς ἡ γλῶσσα προτρέχει τῆς διανοίας. § ἡ οὕτως· ἡ δὲ γλῶσσα αὐτοῦ καὶ ὁ λόγος οὐκ ἔστιν ἔξωθεν τῶν δεουσῶν φρενῶν, ἀντὶ τοῦ οὐ προπετῶς φθέγγεται.

10 106. Φαίης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀθληταῖσιν] εἴποι δ' ἄν τις αὐτὸν τὸν Λάμπωνα εἶναι τοιοῦτον ἄνδρα ἐν τοῖς ἀθληταῖς, οἷαν ἐν πέτραις ἑτερογενέσι Ναξίαν ἀκόνην, δυνάμενον ἀθλητὰς μάλιστα παραθῆξαι. νομίζονται γὰρ διαφορώταται τῶν ἄλλων ἀκονῶν αἱ κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ Νάξον. τοσοῦτον οὖν φησι τῶν
15 ἄλλων ἀλειπτῶν διαφέρειν ἐν τοῖς ἀθληταῖς, ὅσον ἐν ἄλλαις ἀκόναις αἱ Νάξιαι διαφέρουσιν. § ὁ δὲ νοῦς· εἴποις δ' ἄν αὐτὸν τὸν Λάμπωνα ἐν τοῖς ἄλλοις ἀθληταῖς οὕτως ἰσχυρὸν εἶναι ὥσπερ ἐν τοῖς ἄλλοις λίθοις ἡ Ναξία. ποιεῖ δὲ πρὸς ἀκόνην ὁ Νάξιος λίθος.

20 108. Πίσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ] ἀλληγορεῖ νῦν·

3 οὕτως D. — ὑπὸ ante πολ. om. D, B legi non potest. — 4 πρᾶττων [B?] edd. — 6 ἄκαιρον] ἄκρως D. — ἀλλ' ἂ παρέπεται [B] edd. — πολλοῖς omm. B et edd. — 6. 7 τὴν γλῶτταν B et edd., ἡ γλῶττα D. — 7 προτρέχεται τῆς διανοίας (διοιανοίας r) BDrfsw, προτρέχεται (τὰ) τῆς δ. h, προτρέχει (hoc recte) τὰ τῆς διανοίας a. — 8 ἔξω D. — 9 προσπετῶς D. — 10 ἄνδρ' ἐν ἀθληταῖσιν (ἀθληταῖς D) quod corruptum esse consentaneum est, ex D addidi. — 11 εἶναι om. D in fine versus. — 12 οἷαν ἐν πολλοῖς (voluit πέτραις) ἑτερογενέσιν ἀξίαν D. — δυνατὴν (om. ἀθλ.) edd., B legi non potest. — 13. 14 ἄλλων διακονῶν D. — 16 αἱ ναξίαι [B] edd. — εἴποις δ' r. — 18 »Aut ταῖς ἄλλαις λ. aut ὁ Νάξιος aut ἡ Ναξία πέτρα scribendum.« Boeckh. — 19 ἀκόνιν D. — 20 ἀγνὸν ὕδωρ ex D est.

ποτιῶ, φησίν, αὐτοὺς τὸ ἀπὸ τῆς Δίρκης ὕδωρ, ὃ αἱ Μοῦσαι
ἀνατεῖλαι ἐποίησαν· τουτέστι τῷ ἐμῷ ρεύματι, ἥτοι τῷ ποιήματι
ποτιῶ αὐτούς. Θηβαῖος γάρ, ἡ δὲ Δίρκη ἐν Θήβαις· διὸ ἐξ
αὐτῆς ἀναβεβλήσθαι φησι τὸν ὕμνον. πῖσαι δὲ τὸ ποτίσαι, καὶ
5 τὰς ποτίστρας δὲ πίσας ἔλεγον.

1 τῷ ἀπὸ τ. Δ. ὕδατι D, fort. recte. — 2 ἐμῷ] ἐμαντοῦ D. —
πονήματι Brfsw. — 3 αὐτοὺς θηβαιῶν γάρ· D. — 4 ἀναβε-
βλήσθαι φησί D. — πῖσαι [B]Drfsw. — 5 ποτίστρας D. — Τέλος
τοῦ ἔκτου τῶν Ἰσθμίων εἵδους est subscriptio in rfs w.

Ἐπὶ νικοί Ἰσθμιονίχαις.

Στρεφιάδῃ Θηβαίῳ παγκρατίῳ. Ὡιδῇ ξ'.

Τοῦ ἐβδόμου εἵδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων η'.
Τὸ α' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ β' Ἰωνικὸν
5 τετράμετρον ἱαμβικῶ κατακλειόμενον, βραχυκατάληκτον. Τὸ γ'
ἐκ πενθήμερου ἱαμβικοῦ καὶ διμέτρου τροχαϊκοῦ βραχυκατά-
ληκτον. Τὸ δ' Ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ε'
δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον· ἡ τελευταία βραχεῖα. Τὸ ς'
Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' ἱαμβικὸν δίμετρον βραχυ-
10 κατάληκτον. Τὸ η' ἱαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

Ἡ ἐπὶ φδοὺς κώλων καὶ αὐτῇ ὀκτώ. Τὸ α' ἀντισπαστικὸν

Scholium metricum om. D. — Ceterum haec scholia usque ad p. 465, 3 Πελοποννήσου in B vix legi possunt. — Inscriptionem ex Bergkii editione sumpsit et delevisch scholii metrici titulum qui in edd. omnibus legitur: περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς, καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ αὐτοῦ (τοῦ ἐβδόμου f, τοῦ ἑκτοῦ a; τῶν ἰσθμίων add. ha) εἶδους. — 3 τῆς ἐβδόμης ὥδῃς h. — ἑκτοῦ a. — 6. 7 βραχυκ. Boeckh pro καταληκτικόν; χοριαμβικῶ pro τροχ. f in marg. »Non dubito quin ipse Magister scripserit ἐκ πενθήμερου ἱαμβικοῦ καὶ τροχαϊκοῦ διμέτρου βραχυκατάληκτον: Tale est Asynartetum: quod tamen rectissime etiam pro Iambico Trimetro Catalectico haberi potest: Periti vident, et hoc alteri non postponent.« Pauw p. 370. — 8 ἀκατάληκτον Pauw p. 370 pro καταληκτικόν. — 9 ἀκατ. Boeckh pro καταληκτικόν. — 10 βραχυκ. Boeckh pro ὑπερκατάληκτον praeunte f in marg. et Pauwio p. 370: »Illud ὑπερκατάληκτον etiam est ab imperitis: Ipse magister scripsit ἱαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, vel potius ἱαμβικὸν δίμετρον τὸ αὐτό, quia Colon Iambicum eiusdem mensurae praecedit.« — Delevi epodi titulum, qui in edd. legitur: περὶ τῆς ἐπὶ φδοῦ αὐτοῦ.

τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ β' παλιαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ γ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ δ' ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ε' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ζ' Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ξ' δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ η' ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

1. Τίνι τῶν πάρος, ᾧ μάκαιρα Θήβα] ὁ λόγος πνευστικός πρὸς τὴν Θήβην, ᾧ καὶ ἀποχρώμενος λεληθότως αὐτῆς ἐγκώμια καταριθμεῖται. § ὁ δὲ νοῦς οὕτω· τίνι τῶν φθασάντων ἐπιχωρίων ἀγαθῶν, ᾧ μακαριωτάτῃ Θήβῃ, μάλιστα τὴν σὴν φυγὴν εὐφραναι;

3. Ἡ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον] παρὰ τὰ ἐπικυπῶντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα. μετὰ γὰρ

1 παλιαμβικόν] »Voluit credo Ἰωνικόν. Editor Brubachianae coniecit παλιωνικόν.« Boeckh. »παλιωνικόν fortasse, quoniam ex maiore et minore componitur« f in marg. »Metricus παλιαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον: Sumsit duo Iambica Penthemimera ex Spondeo et Anapaesto; quae sic recurrunt: Id tamen durius, et duo Anapaestica Penthemimera ego malo, propter ipsam Iamborum absentiam: Duo Penthemimera Iambica efficiunt Trimetrum Brachycatalectum; et sic apud Metricum pro τρίμετρον ἀκατάληκτον scribendum est τρίμετρον βραχυκατάληκτον.« Pauw. — 2 καταληκτικόν Boeckh pro ἀκατάληκτον, f in marg. ἢ γλυκύνειον addidit. — 5 »Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὐδαί] Metricus, δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Nihil ineptius: nisi aliter legerit: quod vix puto: Colon est Epichoriambicum Dimetrum, cum Trochaeis pro Iambis: Res est aperta.« Pauw p. 372. Post κατάληκτον (sic f) ἢ καὶ ἐπιχωριαμβικόν add. f in marg. — 7 Lemma om. D. — 8 πνευστικός D. — πρὸς τὴν D et Tricl., ἐπὶ τὴν B et edd. — 9 οὕτως Drfs wh. — 11 εὐφρας r. — 12 ῥὰ D. — 12. 13 ἐκτυπῶντα D.

κυμβάλων καὶ τυμπάνων περιϋοῦσα ἡ θεὸς καὶ τούτοις ἡγοῦσα
 ἐζήτει πρὸς τὸ πάντα ἀκούειν καὶ πυνθάνεσθαι ὃ τι ζητεῖ.
 πάρεδρον δὲ Δῆμητρος εἶπε τὸν Διώνυσον, κατὰ μὲν τὸν μυστι-
 κὸν λόγον, ὅτι παρεδρεύει αὐτῇ ὁ ἐκ Περσεφόνης γεγωνὺς
 5 Ζαγρεὺς Διώνυσος, ὁ κατὰ τινας Ἰαχρός· κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν
 λόγον, ἐπειδὴ τῇ ξηρᾷ τροφῇ, ἣ ἀνάκειται τῇ Δῆμητρι, παρέ-
 πεται ἡ τοῦ οἴνου χρῆσις, ἥ ὅτι ἡ σταφυλὴ ἐδωδῆμη ἐστὶ καὶ
 εἰς πόσιν ἐπιτηδεῖα. § ὁ δὲ νοῦς· ἄρ' ἦνίκα ἀνέτειλας καὶ
 ἐγέννησας τὸν εὐτρίχα Διώνυσον τὸν πάρεδρον τῆς χαλκοχόρου
 10 Δῆμητρος.

5. "H χρυσῶ μεσονύκτιον] ἥ ὅτε τὸ μεσονύκτιον
 χρυσῶ καταστάζοντα ἐδέξω τὸν τῶν θεῶν ἔξαρχον Δία. § Ἄλλως.
 ἰδίως λέγει τὸν Δία ὕσαι χρυσόν, ἦνίκα ἐμίγη τῇ Ἀλκμήνῃ· ἥ
 τὰ ἐπὶ Δανάῃς μυθευόμενα ἐπὶ Ἀλκμήνῃ μετήγαγεν.

15 9. 'Οπότ' Ἀμφιτρώωνος ἐν θυρέτροις σταθεῖς]
 ἦνίκα τοῦ Ἀμφιτρώωνος κατὰ τὰ πρόθυρα σταθεῖς τὴν γαμετὴν
 μετῆλθε ταῖς θεαῖς γοναῖς. κατὰ πάντων δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ
 εὐφρανὰς ἀκουστέον.

11. "H ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο] ἥ ὅτε ταῖς τοῦ Τειρεσίου
 20 πυκναῖς καὶ συνεταῖς μαντείαις. ἱππόμητιν δὲ τὸν Ἰόλαόν φησι,
 παρόσον ἠνιόχησεν Ἡρακλεῖ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ πρὸς πάντα τὸ
 θυμὸν τεδὸν εὐφρανὰς.

2 τὸ om. D. — 3 εἶπεν rfs w. — 4 ἐαυτῇ [B]rfs wh. — 6 ἥ
 om. D. — 6. 7 παρέπεται] περαίνεται D. — 8 ἄρ' D. —
 9 εὐτρίχα] Num εὐχαίταν pro εὐρυχαίταν legit? — 13 ὕσαι rfs wh.
 — ἐμίγητο D. — τῇ om. D, in B legi non potest. — 14 ἐπι-
 δανάῃς D. — 15 ὁπότ' ἐν θυρ. ἀμφ. D. — σταθεῖς ex D est. —
 » Ἡρακλείοις. Schol., qui ταῖς θεαῖς γοναῖς interpretatur, aliud
 quid videtur legisse. » Bergk in edd. 2. 3. — 19 — 22 » Der
 Schol. schreibt zwar ἥ ὅτε ταῖς . . . τὸ θυμὸν τεδὸν εὐφρανὰς.
 Ob aber an seinen Worten nichts geändert ist, und ob er wirk-
 lich ἥ ὅτε gelesen habe, weiss man nicht. » Hartung, qui in

13. Ἡ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν] τῶν κατὰ τὰς
 Θήβας ἀναδοθέντων ἐκ τῶν δρακοντείων ὀδόντων, ὧν καὶ Εὐρι-
 πίδης (Phoen. 802) μέμνηται· ἡ Σπαρτῶν φησι τῶν ἄγαν πο-
 λεμικῶν. ὁ γὰρ Φερεκύδης (fragm. 49 ed. Mueller) διττά φησιν
 5 εἶναι Σπαρτῶν γένη· τὸν γὰρ Ἄρη καὶ τὴν Ἀθηνᾶν τοὺς μὲν
 ἡμίσεις τῶν ὀδόντων Κάδμῳ δοῦναι, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτη·
 Ἀνδροτίων δὲ φησι (fragm. 28 ed. Mueller) φυγόντα ἐκ τῆς
 Φοινίκης τὸν Κάδμον μετὰ ἱκανῶν σποράδων κατελθεῖν εἰς
 Θήβας, ὅθεν διὰ τὸ συμμιγῆς καὶ σποράδην εἶναι Σπαρτοὶ
 10 ἐκλήθησαν· οἱ δὲ Θηβαῖοι τὰ περὶ αὐτῶν ψευδῶς ἑτεροαυό-
 ρησαν.

14. Ἡ ὅτε καρτερεῖς Ἀδραστος ἐξ ἀλαλᾶς] τῆς
 μάχης, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ θορυβώδεις φωνάς. ὅτι δὲ ἐκ τῶν
 ἑπτὰ λόχων ἀπεσώθη ὁ Ἀδραστος, δῆλον. § ὁ δὲ νοῦς· ἡ ὅτε
 15 ἐκ τῆς ἰσχυροτάτης μάχης ἀπέπεμφας τὸν Ἀδραστος ὀρφανω-
 θέντα, ὡς Θήβῃ, μυρίων καὶ ἀναρίθμῳ στρατιωτῶν εἰς τὸ
 ἱππικὸν Ἄργος.

18. Ἡ Δωρίδ' ἀποιχίαν] οἱ Ἡρακλεῖδαι ἔσχον παρὰ
 τοῦ θεοῦ χρησμὸν συλλαβεῖν Αἰγείδας, καὶ οὕτω τῆς Πελοποννήσου

textu ἢ ρ' pro ἢ ὅτ' scripsit. — 19 ἀμφιτειρεσία r. — τειρεσία
 [B] edd. in lemmate. — 20 ἰόλαον φησί Drfsw. — 21 παρ' ὅσον
 D. — 21. 22 π. τὸν θ. τὸν τεδν D.

2 καὶ ὁ εὐρ. D. — 3 φησί Drfsw. — 5 Ipsa Pherecydis verba
 refert Schol. Apoll. Rhod. III 1178. — ἄρην D, de B non liquet.
 — 6 τῶν ὀδ. K. δ. τ. δὲ ἡμίσεις om. D. — 7 Ἀνδροτίων] » Cf.
 Tzetz. ad Lycophr. 1206. Schol. Eurip. Phoen. 674. » Boeckh. —
 δὲ φησί D. — 9 συμμιγῆς] » Coniicias συμμιγεῖς: sed non opus. »
 Boeckh. — σποράδην D. — 13 ἐν αὐτῇ ex D est. — 15 ἀπό-
 πεμφας rfs. — ἀππεμφας pro ἄμπεμφας scholiastam legisse suspi-
 cati sunt Bergk et Mommsen. — ἄδρηστον D. — 16 στρατῶν
 [B] rfswh. — 19 οὕτως D. — πελοποννήσου D.

κρατῆσαι. ἦσαν δὲ οὗτοι Φλεγραῖοι ἀνέκαθεν, φυλὴ ἐν Αἰγίνῃ.
οἱ δὲ δεξάμενοι κατὰ τὸ Πυθικὸν χρηστήριον, τῆς ἐλπίδος οὐκ
ἐκπεσόντες, κρατήσαντες δὲ τῆς Πελοποννήσου, μετόπισαν εἰς
Θήβας τοὺς Αἰγεΐδας. ἔνιοι δὲ φασιν Αἰγεΐδας Ἀθηναίους τὸ
5 ἀνέκαθεν εἶναι· ἔνιοι δὲ Αἰγεΐδας φυλὴν ἐν Θήβῃ, ἀφ' ἧς σύμ-
μαχοι ἐπὶ τὴν Λακεδαίμονα ἦλθον καὶ ἐκράτησαν· ἔνιοι, ὅτι
οὕτως ὀνομάζονται τινες ἐν Λακεδαίμονι ἀπὸ Αἰγέως τινὸς Θη-
βαίου, ὃν συνεργῆσαι τοῖς Ἡρακλείδαις φασὶ πρὸς τὴν κατά-
κτησιν τῆς Λακωνικῆς. ἔνιοι Ἀργεῖδαι γράφουσι διὰ τὸ Ἀργεῖαν
10 προσονομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναικα τοῦ ἀπογόνου τῶν
Ἡρακλειδῶν, ἐξ ἧς ἐγένετο Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης οἱ κατα-
σχόντες τὴν Λακωνικὴν. § ὁ δὲ νοῦς· ἢ ὅτε τὴν Δωρίδα τῶν
Ἡρακλειδῶν καθοδὸν ἐπ' ἀσφαλοῦς στήναι παρεσκεύασας· ἔλα-
βον γὰρ τὰς Ἀμύκλας οἱ σοὶ ἀπόγονοι Αἰγεΐδαι τοῖς τοῦ Πυθίου
15 Ἀπόλλωνος μαντεύμασιν. § Ἄλλως. Αἰγεΐδας νῦν οὐκ ἂν εἴη
λέγων τοὺς Ἀθηναίους· περὶ γὰρ Θηβῶν ὁ λόγος. καὶ εἰσὶν
Αἰγεῖδαι πατρία Θηβαίων, ἀφ' ἧς ἦκόν τινες εἰς Σπάρτην
Λακεδαιμονίους βοηθήσαντες ἐν τῷ πρὸς Ἀμυκλαεῖς πολέμῳ,
ἡγεμόνι χρησάμενοι Τιμομάχῳ, ὃς πρῶτος μὲν πάντα τὰ πρὸς
20 πόλεμον διέταξε Λακεδαιμονίους, μεγάλων δὲ παρ' αὐτοῖς ἡξιώθη

1 κρατήσεν D. — Φλεγρ. ἀν. om. D. — φ. ἐν Αἰγ. ex D addidi. —
3 πελοποννήσου D. — μετόπισαν D. — 3. 4 εἰς Θήβας] »An εἰς Λακεδαί-
μονα?« Boeckh. Malim εἰς Σπάρτην. — 4 ἀγεΐδας D. — δὲ φασιν
D. — Αἰγινῆτας Θηβαίους codd. et edd. — Αἰγιν.] »Immo τοὺς Αἰγεΐ-
δας.« Boeckh. »Fortasse scribendum Αἰγεΐδας Ἀθηναίους, quod
certe infra legimus p. 552 l. 7 [ed. Boeckh., p. 466, 9. 10 meae ed.]
Kayser (Lectt. Pindd. p. 93), recte. — 5 δὲ αἰγίδας D. —
7 ὀνομάζονται τινὲς rfs w. — 8 ὃν συνεργ.] οὐ συνεργεῖται D. —
πρὸς] περὶ D. — 9 γράφ.] φασὶ D. — ἀργεῖαν D. — 10 ὀνομά-
ζεσθαι B et edd. — 11 ἡρακλειδῶν· καθοδὸν ἐξ ἧς ἐγ. πατροκλῆς
D. — ἐξ ἧς rs. — εὐρισθένης rf. — 12 ἢ ὅτε] Paraphrastam
ἀνίκα pro οὐνεκεν, recte fortasse, legisse, iam dudum viderunt
editores. — 17 φ. θηβῶν D. — ἦκον τινὲς Drfs wh. — 19 χρη-
σάμενος D.

- τιμῶν· καὶ τοῖς Ὑακινθίοις δὲ ὁ χάλκεος αὐτοῦ θώραξ προτίθεται·
 τοῦτον δὲ Θηβαῖοι ὄπλον ἐκάλουν. ταῦτα ἱστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης
 ἐν τῇ Λακωνίων πολιτείᾳ (fragm. 489 ed. Rose). ἔνιοι δὲ φασὶ τὸν
 Πίνδαρον νῦν μὴ τοῦ πρὸς Ἀμυκλαεῖς πολέμου μνημονεύειν μηδὲ
 5 τῶν σὺν Τιμομάχῳ Αἰγείδων, ἀλλὰ τῶν σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις
 εἰς Πελοπόννησον κατελθόντων, ὧν Ἀριστόμαχος ὁ Κλεάδα καὶ
 Κλεάδας ὁ Ὑλλου ἡγοῦντο· καὶ γὰρ τότε Θήβηθεν ἦκειν τοῖς
 Δωριεῦσι τοὺς ἀφαμένους τῆς καθόδου Αἰγείδας μετὰ τῶν
 Ἀθηναίων· εἶναι δὲ τοὺς Θήβηθεν Αἰγείδας τὸ ἀνέκαθεν
 10 Ἀθηναίους. δυεῖν οὖν ἀποστολῶν ἐκ τῆς τῶν Αἰγείδων τῶν
 Θηβαίων φατρίας εἰς Σπάρτην γεγονυῖων, ἔργον ἀποφίνασθαι,
 ποτέρας ὁ Πίνδαρος νῦν μνημονεύει. μὴ ποτε δὲ τῆς δευτέρας·
 Ἀριστοτέλης (fragm. 489 ed. Rose) γὰρ φησιν, ὅτι πολεμοῦντες
 οἱ Λάκωνες Ἀμυκλαεῦσιν, ὥς ἐπύθοντο παρὰ θεοῦ τοὺς Αἰγεί-
 15 δας συμμάχους λαβεῖν, εἰς Ἀθήνας ἐπορεύοντο. καταλύσαντες
 δὲ ἐν Θήβαις εὐωχομένης τῆς τῶν Αἰγείδων φατρίας ἐκλή-
 θησαν. ἀκούσαντες δὲ μετὰ δεῖπνον εὐχομένου τοῦ ἱερέως δι-
 δόναι τοὺς θεοὺς τοῖς Αἰγείδαις τὰ ἀγαθὰ, καὶ συμβαλόντες
 τὸν χρησμόν, ἐντεῦθεν ἔλαβον τὴν συμμαχίαν.
- 20 23. Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὖ δει χάρις] Ἀρίσταρχος τοῦτο

1 αὐτοῦ B ut vid. et D, αὐτῷ edd., in quo recte offendit Heyne, περιτίθεται Boeckhio iudice male pro προτίθεται coniciens; αὐτοῦ recte coni. Kayser, Lectt. Pindd. p. 93. — 4 μὴ δὲ BDrf. — 6 πελοπόννησον D. — κατελκόντων D. — 7 Κλεοδαῖος pro Κλεάδας coni. Heyne. — Κλεάδας] » Qui aliis Κλεοδαῖος. V. intt. Herodot. VI 52. intt. Pausan. II, 7. III, 15. Heyn. ad Apollod. p. 505. 506. » Boeckh. — 8 τ. ἀφαμίους τοῦ κ. τοὺς αἰγ. μετὰ καὶ ἀθην. D. — 9 τοὺς] τῇ D. — 10 δυοῖν D. — ἀποστάσεων edd., B legi non potest. — 11 φατρίας Boeckh addidit. — γεγονότων D. — 12 ποτέρου D. — 14 ἀμυκλαεῦσιν D. — 15 εἰς ἀθήνα rf. — 17 δὲ omm. Brfswa, habent Dh. — 18 τοῖς αἰγείδαις τοὺς θεοὺς B et edd., τ. θ. τοὺς αἰγείδας D. — συλλαβόντες D. — 20 εὖ δει D.

λεγόμενον, φησίν, ὑπόνοιαν δίδωσιν, ὥς ὅτε ἔγραφεν ὁ Πίνδαρος, ἀχαριστουμένων τι τῶν Θηβαίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. ἐὰν δὲ ὑποτεθῇ τὰ ἐξῆς, Ὅ, τι μὴ σοφίας ἄωτον, ὥς ἐν τῷ καθόλου λέγων ἔσται, ὅπερ πολλάκις εἶωθε λέγειν· ὅτι πᾶσα
5 χάρις πεπαλαιωμένη καθεύδει καὶ μεμάρανται, καὶ ὅτι τοιούτου πράγματος ἀμνήμονές εἰσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν μὴ αἰοίδιμον γένηται καὶ τύχῃ ὕμνου τινός. § ἂ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἀλλὰ πᾶσα χάρις, φησί, παλαιῶν ἔργων ἀφυπνώττει καὶ εἰς λήθην ἐμπίπτει, ἀμνήμονες δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται τούτου, ὅπερ
10 ἂν μὴ τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα τοῖς ἐνδόξοις τῶν λόγων ἐγκωμίοις ἐπικαταλάβῃ καὶ ἐπαίνοις ἐπιζεύξῃ. § ἢ οὕτως· ἀμνήμονες δὲ οἱ ἄνθρωποι τούτου, ὅ, τι μὴ εἰς τὸ τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα παραγένηται ὑποζυγὲν τοῖς ἐνδόξοις τῶν λόγων ἐγκωμίοις. § Ἄλλως. συζευχθὲν τοῖς ὕμνοις τὸ ποίημα.
15 27. Κώμαζ' ἔπειτ' ἐν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ] πρὸς τὴν πόλιν ὁ λόγος· εἴ τι ἐκείνοις ἦσθης, φησί, καὶ νῦν κώμαζε.

1 ὅτε] ὅτι B (?) rfs w. — ἔγρα^{εν} D. — 2 τὶ Drfsw h. — 4 ὅπερ] ὅτι D. — Scholiastae firmant Ceporini emendationem ὅ τι pro ὅτι scribentis. — 5 μεμάρωνται D. — 6 ἀμνήμονες εἰσὶν D. — ὅτ' ἂν D. — 7 τοιοῦτον ἐστὶν D. — 8 φησὶν rfs w. — 9. 10 ὅπερ ἂν] ὅτι D. — 10. 11 Verba τοῖς ἐνδ. τ. λ. ἐγκ. omm. edd. — 11 ἐπιζεύξῃ] ἐπιπύξῃ D, ἐπιζεύξεται coni. Heyne, sed »Hic Scholiastes τὸ ἄωτον pro nominativo habuisse perperam videtur.« Boeckh. — Paragraphi signum ante ἢ οὕτως delendum esse dixit Lehrs (Die Pindarscholien p. 37): »Isthm. VI (VII) 23 ist ein Paragraphenzeichen vor einem ἢ οὕτως fälschlich gesetzt, wo ganz ähnlich wie in dem eben berührten Moschopuleischen Fall, mit dem ἢ οὕτως der bisher paraphrasierende Scholiast noch eine zweite mögliche Paraphrasirung der Stelle angiebt, wenn man sie anders konstruirt, je nachdem ἄκρον ἄωτον Nominativ oder Accusativ wird, und was sich weiter danach ändert.« — 12 ὅ τι] ὅτι D. — 13 In D παραγ. ὑπὸ ζυγὲν post ἐγκωμίοις (v. 14) ante correctionem legebatur. — 14 ἄλλως — ποίημα omm. edd. — 15 In textu ex Pauwii correctura recte ἔπειτεν pro ἔπειτ' ἐν editur. — 16 εἴ τι] εἴ τε rfs w. — ἦσθης

§ ἵνα μὴ ἡ νίκη τοῦ Στρεφιάδου σιωπηθῇ, κώμαζε καὶ συνέξαρχε
σὺν ἀδυμελεῖ ὕμνῳ. περιττεύει δὲ ἥτοι ἡ ἐν πρόθεσις ἢ ἡ
σύν· μία γὰρ ἀρκεῖ. § Ἄλλως. ἐνταῦθα ἀπὸ τῆς πεύσεως
ἀποδédωκεν. εὐφρανθεῖσα, ὦ θήβη, ἐπὶ τοῖς ἀρχαιότεροις
5 καλοῖς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος χόρευε, καὶ ἐπὶ τῷ Στρεφιάδῃ.

30. Ἰδεῖν τε μορφάεσσ' ἄγει] οὐχ ἥττον ἐστι, φησὶν,
ἡ γνώμη τοῦ κάλλους. οὐχ ὁμοίων ἐστι τῷ παρ' Ὀμήρῳ
(Od. ρ 454)·

Οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδεῖ καὶ φρένες ἦσαν.

10 § ἡ οὕτω· φέρει δὲ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν οὐκ αἰσχύνουσαν
τὴν τοῦ σώματος εὐμορφίαν.

Da, μάθης rfs w, μάθης (?) h, de B non liquet. »Quod reposui
anteponendum iudico coniecturae Faehsii Syllog. p. 407. γῆθεῖς
pro μάθης.« Boeckh. Kayser (Lectt. Pindd. p. 93) et Lehrs
(l. 1. p. 15) εὐφράνθης coniecerunt. — κώμαζεν D.

1 καὶ συνέξαρχε scripsi, καὶ σὺ ἔξαρχε D, καὶ σὺ Κλέαρχε
edd. ante Boeckhium, qui nomen Κλέαρχε, 'nescio unde illatum'
delevit, καὶ σ αρχε B, καὶ συγχόρευε coni. Bergk. Lehrs
quoque Κλέαρχε delendum esse dixit: (»Aber wie wäre denn das?
Ist es denn nicht ein Grundsatz der neueren Methodisten: jeder
Unsinn ist so lange Sinn, bis man seine Entstehung nachgewiesen? «),
praeterea etiam καὶ σὺ melius abesse iudicavit. Et possis sane
κώμαζε καὶ ἔξαρχε deletο σὺ pronomine scribere. — 2 ἐν πρό-
θεσις] ἐπένθεσις D. — 4 εὐφρανθεῖσαν D. — 6 μορφάεσσ' (om.
ἄγει) D; nunc μορφάεις in textu editur. — οὐχ' D. — ἥττον ἐστὶ
D, ἥττον ἐστὶ rf, ἥττον ἐστὶ sw h. — 7 οὐχ' ὁμοιον ἐστὶ D.
»Fortasse delendum οὐχ, ex antecedentibus repetita negativa par-
ticula. Nisi fuit οὐχ ὁμοιος. Paulo ante vide ne scribendum sit
ἥττων.« Boeckh. — 10 οὕτως D. — δὲ] δὴ D. — 11 σώματος]
κάλλους B et edd. — Ex hoc scholio αἰσχίῳ pro αἰσχίον re-
ceperunt alios secuti Mommsen et Christ. »Equidem lyrico pu-
tabam αἰσχίον licuisse; neque aliter schol. qui habet: οὐχ ἥττον
x. τ. λ.« Boeckh in Nott. Critt. Contra quem Mommsen prioris
scholiastae explicationem ambiguum esse monet.

34. *Μάτρω θ' ὁμυνύμφ]* τοῦ Στρεφιάδου μήτρως ὁμύνυμος. οὗτος ἀνῆρέθη κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. § ὁ δὲ νοῦς· τῇ δὲ ὁμυνύμφ αὐτοῦ μήτρῳ τὴν τῆς νίκης

1 In textu nunc *μάτρῳ θ'* editur. — 2 *πελοποννησιακόν* D. — »Absurdum hoc esse nemo non intelligit: neque tamen ideo hoc loco et paullo post Persicum bellum intulerim cum Corsino F. A. T. II, p. 63. in quo Thebani a partibus Persarum steterunt. Fortasse Strepsiadēs maior ante Persica in aliqua pugna cum Atheniensibus cecidit: quod quum relatum a Grammatico antiquo esset, imperitus Scholiastes ad bellum Peloponnesiacum retulit.« Boeckh. Contra quem haec Hartung: »Bekanntlich wird derjenige Krieg, welchen wir jetzt den peloponnesischen zu nennen pflegen, von den Alten selbst nie so genannt. Hier dagegen ist der Seekrieg gemeint, welchen Athen gegen die peloponnesischen Seemächte Korinth, Epidaurus und Aegina führte Ol. 80, 3. An diesen Krieg reiht sich die Schlacht bei Tanagra und die bei Oenophyta, in welcher letzteren die Boeotier von dem Athenischen Feldherrn Myronides geschlagen wurden, Thuk. I, 105—108. Zu gleicher Zeit unternahm Tolmidas einen Zug gegen die Küsten des Peloponnesos, so dass dieser Krieg mit Recht ein peloponnesischer genannt werden kann. Mithin hätte Böckh diese Angabe des Schol. keineswegs absurde nennen, sondern vielmehr erkennen sollen, dass sie seiner eigenen Vermuthung, nämlich dass Strepsiadēs im Kampfe bei Oenophyta gefallen sei, zur Bestätigung diene.« Etiam Bergk (Neue Jahrb. f. Phil. 1869 p. 390) qui poetam de bello a Spartanis ceterisque Peloponnesi gentibus Ol. 68, 2 contra Athenas suscepto loqui putat annotat: »Der Scholiast hat eben diesen Krieg der Spartaner gegen Athen unter dem Namen πόλεμος Πελοποννησιακός gemeint und er darf nicht etwa historischer Unkunde bezichtigt werden: so nannten die Athener ganz passend diesen Krieg, den wir den ersten peloponnesischen nennen können.« Idem p. 11 ed. quartae carmen ab adolescente poeta Ol. 70, 2 vel 70, 4 scriptum esse contendit: »Satis confirmant hanc coniecturam res gestae, quas poeta in hoc epinicio attigit: neque enim scholiasta gravis erroris reus est, qui haec ad bellum Peloponnesiacum refert: nam cum Cleomenes et Demaretes Lacedaemoniorum reges adiunctis Peloponnesiorum

εὐδοξίαν τε καὶ ἡδονὴν παρέσχετο, ὃ τῷ μήτρῳ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τὸν θάνατον παρέσχετο καὶ ἐπέβαλε· τῇ δὲ τιμῇ τοῖς ἀγαθοῖς ἰσοῦται. ἐὰν δὲ κατ' εὐθείαν πτῶσιν τὸ τιμά, ὁ νοῦς τοιοῦτος· πᾶσι γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς ἡ τιμὴ ἀντίκειται
 5 καὶ πλησιάζει, καὶ μάλιστα τοῖς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος προεμένοις ἀντὶ τῆς ψυχῆς τιμὴ κεῖται. ὥστε δῆλον, ὅτι πρὸς τὸν τετελευτηκότα ὁ λόγος.

viribus arma Atheniensibus inferrent, iure poterat hoc bellum, cuius etiam Thebani et Chalcidenses participes fuerunt, ab Atticis Peloponnesiacum dici, quamquam postea hoc nomen oblivione oblitum est. « Pessime igitur Ludovicus de Sybel, qui in commentatione »De scholiis veteribus in Pindari carmina« (Marburgi 1872) demonstrare conatus est, indoctum quendam grammaticum, quem commentatorem appellat, Germano superiorem scholia a grammatico Didymo posteriore compilata in novum ordinem rede-
 gisse, haec profert (p. 38. 39): »quando quis τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον adhibet, famosum illum dicit tot annorum tanti sanguinis. neque alium dicit hic scholiastes. at nemo Graecus dicere potuit Strepsiadem illum, cuius Pindarus ut mortui mentionem illo loco facit, bello Peloponnesiaco cecidisse. id quod nobis narrat barbarus aliquis, quem ego commentatorem nostrum esse puto: sequitur autem paraphrasis haec: ὁ δὲ νοῦς . . . ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος τὸν θάνατον παρέσχετο καὶ ἐπέβαλε κτέ. hunc autem locum duas ob causas proposui, quarum prima est, quod vera et propria commentatoris ingenii suboles facile agnoscitur, altera, quod eodem simul docemur, paraphrasin, quae formulam ὁ νοῦς constantem usum secuta prae se fert, non esse vetustiore com-
 mentatore illo, immo hunc illius quoque esse auctorem.»

1 τὲ D. — 1. 2 ὃ τῷ — παρέσχετο om. D. — 3 ἰσοῦνται (?) D. — Scholiasta et τιμά et τιμᾷ agnoscit, praeterea is qui τὴν τῆς νίκης εὐδοξίαν τε καὶ ἡδονὴν παρέσχετο scripsit, pro κοινὸν θάλας potius κλεινὸν θάλας legisse mihi videtur. — εὐθείαν D. — 6 προκειμένοις D. — κεῖνται (?) D. — 7 τὸν om. B solus. —
 τε
 τελευκόςτα D.

37. Ἴστω γὰρ σαφές, ὅστις ἐν ταύτῃ νεφέλῃ] ὅστις, φησὶν, ἐν τῇ τοῦ Ἄρεος νεφέλῃ, τουτέστιν ἐν τῷ πολέμῳ, τὴν τοῦ αἵματος χάλαζαν ἀμύνεται ἐναντίον φέρων ὀλεθρον τοῖς πολεμίοις, ἴστω ὁ τοιοῦτος μέγιστον παρὰ τῶν ἀστῶν κλέος
5 αὔξων τῷ ἑαυτοῦ γένει. § Ἄλλως. ἐν τῇ τοῦ πολέμου

1 ἐν ταύτῃ] ἐνταῦθα swha. — ὅστις ἐν τ. om. B. — νεφέλῃ omm. B et edd. — 3 ἐναντίον φέρων] Pro ἀμύνων hunc scholiastam in textu habuisse ἀντενάγων vel ἀντί ἄγων putabat Heyne, ἅντα φέρων Thiersch. Contra Hartung: »Der Schol. will damit blos sagen, dass das Verbum (welches er vorfand) in factitivem Sinne zu fassen sei, vermuthlich weil es sonst nur intransitiven Sinn zu haben pflegte. Wir brauchen hier den Begriff entgegenstehend den Feinden. Das heisst bei Pindar ἀντιάζειν πολεμίοις: vgl. Nem. I, 101. Und es konnte einem Schol. wohl einfallen λοιγὸν ἀντιάζειν für λοιγὸν ἐναντίον φέρων zu nehmen, da ja Pindar in der citirten Stelle Γιγάντεσσιν μάχαν ἀντιάζωσιν sagt Betrachten wir zuletzt noch die Schol.: ὅστις ἐν τῇ . . . τοῖς πολεμίοις. Dieser Erklärer scheint allerdings die überlieferten Lesarten bis auf ἀμύνων, zu bestätigen. Indess könnte er doch χάλαζαν αἵματοῦντα gelesen haben; ferner da er λοιγὸν auf das nachfolgende bezog, so ist wahrscheinlich, dass er bereits ἀντιάσας vorfand, und dieses in transitivem Sinne fassen zu müssen glaubte. ἄλλως· ἐν τῇ . . . σώζεται. Dass der Dichter in demselben Bilde verweilend, die Metapher zur Allegorie erweitert habe, konnte von der überlieferten Lesart nicht wohl gesagt werden.« Hartung, qui in textu ἴστω γὰρ σαφές ὅστις ἐν ταύτῃ νεφέλῃ χαλάζας αἵματοῦντα φίλας πάτρας ἀμύνεται λοιγόν, ἀντιάσας ἐναντίῳ στρατῷ edidit pro vulgato ἴστω γ. σ. ὅστις ἐν τ. ν. χάλαζαν αἵματος πρὸς φίλας πάτρας ἀμύνεται, λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ στρατῷ. Woelfflin (Philol. VII p. 211) ἀντιπνέων coniecit coll. schol. v. 27: »ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χειμῶνων καὶ διόλου τὰ τῆς ἀλληγορίας σώζεται.« — 4 μέγ. κλέος παρὰ τ. ἀστῶν D. — 5 αὐτοῦ D. — Mommsen, qui recte vidit scholiastam verba ἀστῶν γενεᾷ cum sequentibus, non cum praecedentibus coniunxisse, etiam ἀπο pro ἀπὸ eum legisse suspicatur. Suae coniecturae αὔξων γενεᾷ μέγιστον κλέος ἀστῶν (ἀστῶν γ. μ. κλ. αὔξων vulgo) hunc scholiastam

νεφέλῃ χάλαζαν αἵματος, φησὶ δὲ τὴν βλαβεράν τῆς μάχης φθοράν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χειμῶνων. καὶ διόλου τὰ τῆς ἀλληγορίας σῶζεται.

44. Τὸ δὲ Διοδότειο παῖ·] πρὸς τὸν ὁμῶνυμον τῷ νικη-
5 φόρῳ Στρεφιάδην Διοδότου παῖδά φησι καὶ ὡς πρὸς περιόντα
τὸν λόγον ποιεῖται· σὺ δέ, Διοδότου παῖ, ἐν ἐπαίνῳ τιθέμενος
Μελέαγρόν τε καὶ Ἑκτορα καὶ τὰς τούτων ζῆλῶν ἀρετὰς κατὰ
πόλεμον ἐτελεύτησας προμαχόμενος τῆς πατρίδος.

50. Ἐνθ' ἄριστοι ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχά-
10 ταισιν ἐπ' ἐλπίσιν] ἀντὶ τοῦ ἔσχατα ἐπεπλίζοντες, ὃ ἔστιν
ἀπολῆσθαι, καὶ μὴ ἐπὶ τούτῳ ὑποσσελλόμενοι.

51. Ἐτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν] ὁ τῷ ἀποθανόντι
διαφέρων ἐγὼ ὁ χορός, φησὶν, ἔτλαν. ἢ οἱ σοὶ οἰκεῖσι. § ὁ
δὲ νοῦς· ὑπέμεινα δὲ σοῦ πεπτωκότος λύπην καὶ συμφοράν
15 ἀφόρητον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος Ποσειδῶν εὐδίαν ἔδωκεν ἐξ

favere putat Hartung. — Post γένει in codd. et edd. ante Boeckhium
legebantur verba a Boeckhio scholio ad Isthm. IV 63 inserta: ταῦτα
δὲ λέγει — ἡνδραγαδικότος.

1 νεφέλῃ, φησὶ δὲ τῇ βλαβερᾷ τῆς μάχης φθορᾷ codd. et
edd., corr. Bergk. — 2 δι' ὅλου D. — 4 Non incipiunt novum
scholium [B] edd. — τὸ] τὸ [B] edd., fort. recte. — 4. 5 ὅμ.
τῷ μήτρῳ (μ. legi non potest in B) Στρ. Brfswh, ὅμ. τῷ νικη-
φόρῳ μήτρῳ Στρ. a. — 5 παῖδα φησὶ D, ex quo φησι x. ὡς
πρ. π. τ. λόγον addidi; ex B παῖδα καὶ ὡς . . . ποιεῖται enotavi,
in edd. nullum lacunae signum. — Tradita in textu verba Ἀμ-
φιάρῳν τε corrupta esse iudicans Bergk ἀν' Ἀμφιάρειον, Hartung
e scholio quod ne verbum quidem de Amphiarao habet ἀμφὶ
πατρῷ γᾶ edidit; »quibus nihil respondet in veteribus monumentis.
Nam schol. verba προμαχόμενος τῆς πατρίδος ipsa sunt repetita
e v. 35 προμάχων ἀν' ὅμιλον.« Schnitzer, De Pind. nup. emend.
p. 73. 74. — 7 μελέαγρον τὲ D. — 9—11 om. D. — Lemma in
edd. est ἐσχάταις ἐλπίσιν, ut nunc in textu quoque editur. —
13 χορός φησιν, ἔτλαν οἱ σοὶ οἰκεῖσι rfswh, idem BD, nisi quod
in B punctum est post φησιν. — 14 ὑπέμειναν D. — δὲ omm. B
et edd. — σοῦ τὲ πεπτ. D. — ὑπέμεινά σου a. — 15 ἀσυφόρητον
D. — εὐδίαν ἔδωκε Ποσειδῶν B et edd.

ἐκείνου τοῦ χειμῶνος, οἶονεὶ μετὰ τὴν χειμερινὴν τῶν φθασάν-
των κατάστασιν εὐδία ἄλυπος παρὰ τῶν θεῶν ἡμῶς διεδέξατο.

53. Ἀείσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἀρμόζων] ὁ λό-
γος ἐπαμφοτερίζει. ἦτοι γὰρ τὴν ἐμαντοῦ κεφαλὴν ἀρμόσας
5 τοῖς στεφάνοις ἄσομαι τὸν ἐπίνικον, ἢ οὕτω· τὸν ἐπίνικον ἄσω
τὴν τοῦ νικηφόρου κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις ἀρμόζων· φησὶ δὲ
τοῖς μουσικοῖς. § Ἄλλως. τὸνναντίον εἶπε· βούλεται γὰρ λέγειν
τοὺς στεφάνους τῇ χαίτῃ ἀρμόζων.

55. Ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος] Ἀρί-
10 σταρχος ἐπὶ τοῦ ἐρεθίζειν ἀκούει, τάττεσθαι δὲ φησι καὶ ἐπὶ
τοῦ ταράττειν. μὴ οὖν, φησί, με ὁ ἐκ θεῶν ταραττέτω φθόνος,
εἰ τὸ ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο ἀεὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν
διώκων καὶ θηρεύων, μεθ' ἡσυχίας καταστρέφω τὸν βίον. § ἢ
οὕτως· ὁ δὲ παρὰ τῶν θεῶν φθόνος μὴ συνδραυέτω, ὅτι
15 ἐκάστης ἡμέρας ἡσυχος καὶ πρᾶος ὢν μετὰ ἡσυχίας καταγ-
ράσκω, καὶ παραγίνομαι εἰς τὸν μεμοιραμένον χρόνον. ἐὰν δὲ
κατὰ τὸ φθόνος θῶμεν τὴν τελείαν, ἔσται ὁ νοῦς τοιοῦτος·

1 χειμῶνος ὁ . . . μετὰ B, χειμῶνος, ὁ αἰὼν μετὰ rfswha,
nisi quod punctum pro commate est in ha et paragraphi signum
ante ὁ αἰὼν appietum est in a. »Haec prorsus corrupta sunt.
Dele verba ὁ αἰὼν et scribe: εὐδία ἄλυπος παρὰ τῶν θεῶν.«
Boeckh. — 2 εὐδίαν ἄλυπον codd. et edd. — παρὰ] τὰ παρὰ
[B] edd. — ἡμῶς scripsi pro ὑμῶς. — 3 ἀείσομας r. — στεφ.
ἀρμ. omm. edd. — 4 γὰρ τὴν κεφ. αὐτοῦ D. — ἀρμόσας] Hic
scholiasta etiam Bergkio et Mommseno observantibus pro ἀρμόζων
videtur legisse ἀρμόσαις a Schmidio, Hermanno, Boeckhio aliis
editum. Conf. Boeckhium in Nott. Critt.: »vulgo ἀρμόζων, quod
metro non contrarium. Tamen cum Hermanno praetuli ἀρμόσαις,
quod semel invenitur in schol. ubi si bis ἀρμόζων est, glossema
hoc sapit.« — 5 ἀείσομαι B et edd. — οὕτως BDrfswh. —
7 βούλε γὰρ r. — 8 τῇ χαίτῃ] τοὺς χαίτους D. — 9 ὅδ' (?) D.
— θρασέτω D. — 10 ἐρεθίζειν r. — ἀκούειν B (?) rfswh. —
11 φησιν ὁ (om. με) [B]rfswh, φησὶν, ὁ a. — 12 εἰ] εἰς D. —
13 καταστρέφω [B] edd. — 14 Hic paraphrasta ὅτι pro ὅ τι
legit. — 16 μεμοιραμένον r. — 17 τὸ] τοῦ D.

εἶθε, ὅπερ τερπνόν, ἐφ' ἐκάστης ἡμέρας μεταδιώκων καὶ δεξάμενος, μεθ' ἡσυχίας ἐπὶ τε τὸ γῆρας καὶ τὸν μεμοιραμένον χρόνον παραγενοίμην. καὶ ἔσται ὁ λόγος ὡς παρὰ τοῦ νικηφόρου, ἐκεῖνο μέντοι ὡς παρὰ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου.

- 5 59. Θνάσχομεν γὰρ ὁμῶς] καθάπαξ γὰρ πάντες ἄνθρωποι ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ὑποπίπτομεν θανάτῳ, τὰ δὲ τοῦ δαίμονος καὶ τῆς τύχης οὐκέτι ἴσα ἐστὶ καὶ ὅμοια τοῖς πᾶσι.

60. Δαίμων δ' αἵστος] τουτέστιν οὐκ ἔστι προφανὴς ὁ δαίμων τοῖς ἀνθρώποις, οὐδὲ οἶδε τὸ ἐκβησόμενον.

- 10 Τὰ μακρὰ δ' εἴ τις παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι] εἰ δέ τις τὰ ὑπὲρ ἑαυτὸν σκοπεῖ καὶ λαβεῖν σπουδάζει, οὗτος βραχὺς καὶ ἀσθενὴς πρὸς τὸ τῆς ἐπιθυμίας παραγενέσθαι τέλος καὶ ἀπελθεῖν εἰς τὸ τῶν θεῶν ἰσχυρότατον ἔδρασμα. § ἡ οὕτως· ἀσθενὴς ἐστὶ πᾶς ἄνθρωπος, εἴ τις μακρὰ βλέπει ὡς
15 ἐφαψόμενος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς τῶν θεῶν διαίτης. θνητὸς εἶ, φησί· τὸ παρὸν εὖ τίθεσο.

63. Ὅτι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος] ὑπόδειγμα τοῦ μὴ δεῖν ἐπαίρεσθαι τὸν ἄνθρωπον μέχρις οὐρανοῦ Βελλεροφόντην καὶ Πήγασον ἔλαβεν. § ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ δὴ Πήγασος

1 μεταδιώκω h. — 2. 3 καὶ τὸν παραγενοίμην μεμ. χρόνον D. — 3 παραγενοίμην] Hartung scholiastam in textu pro ἄπειμι optativum legisse coniecit. — »γῆρας. ἔς τε τὸν BDD — γῆρας, ἔς τε τὸν Ro.* (cum Sch.²) . . . , γῆρας ἔς τε τὸν (cum Sch.³ ut sit schema . . .)« Mommsen. — »θρασέτω vel θρασέτω libri, quod sch. ταραττέτω interpretatur, sed alios θραυέτω legisse arguit interpretatio συνθραυέτω. Post φθόνος plene interpunxi, consentiente schol. 3.« Bergk. — 5—7 om. D. — 5 ὁμῶς ἅπαντες. edd. — 7 ἴσα B. — πᾶσιν a. — Ex hoc scholio Benedictus primus αἵστος pro αἴστος edidit. — 8. 9 Haec in B Drfs post v. 16 leguntur. — 9 οὐδὲ οἶδε] »Heynius τις addendum censet. Meo iudicio excidit ὁ ἄνθρωπος.« Boeckh. — 10 βρ. ἐξικ. ex D addidi, in quo βραχὺς δ' ἐξικ. legitur. — 11 ὑπὲρ] περὶ rfswh, corr. Faehse Syllog. p. 408; Heyne μὴ pro τὰ coniecit. — 14 ἀσθενὴς ἐστὶ D. — 16 εἶ] ἡ Brfsw. — 17 Πάγασος ex D est. — 18 μὴ δεῖν] μηδεῖν D. — βελερ. D. — 19 ὁ γὰρ δὴ] Hoc scholii loco Schneidewini

ἀπεσείσατο καὶ κατέστρεψε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην Βελλεροφόντην
τῶν ἀδυνάτων ἐπιθυμήσαντα καὶ εἰς τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα
παραγενέσθαι βουληθέντα.

67. Τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκύ] τὸ δὲ ἐξ ἀδικίας ἡδὺ
5 γεγόμενον πικρὸν τέλος λαμβάνει. § οἶον οἱ ἀδίκως κερδαίνον-
τες ἄχρι τέλους οὐχ ἡδονται.

69. Ἀμμι δ', ὃ χρυσέα κόμη θάλλων] ἡμῖν δέ, ὦ τῇ
χρυσῇ κόμῃ θάλλων Ἀπόλλων, παράσχου καὶ ἐν τοῖς σοῖς Πυθι-
κοῖς ἀγῶσιν ἀγωνισαμένοις ἀνθηρὸν ἀναδήσασθαι στέφανον.
10 εὔχεται γοῦν αὐτὸν καὶ Πύθια νικῆσαι.

coniectura ὅ τοι pro ὅτι, quam B quoque tuetur, a Mommseno
firmatur; ipse Schneidewin aliarum editionum scripturam ὅτι a
scholiasta lectam fuisse credidit, observante tamen Hartungo: »Mir
ist nichts davon bekannt, dass ὅτι quandoquidem bedeute, wohl
aber kenne ich ὅτε in dieser Anwendung, Die Lesart ὅτι wird
vom Schol. keineswegs bestätigt dadurch, dass er ὁ γὰρ δὴ Πή-
γασος ἀπεσείσατο κ. τ. λ. schreibt.«

1 βελλεροφόντην D, βελλεροφ . . . B, omm. edd. — 2 τῶν]
τὸν rfs w. — εἰς] εἰς D. — 4—6 om. D. — 4 δὲ ante ἐξ omm.
edd. — 5 οἱ om. B. — 7. 8 ἡμῖν — θάλλων ex D addidi. —
8 ὢ Ἀπόλλων edd., B liber hic lacer est. — 9 ἀγῶσι D. — 10 οὖν D.
— Subscriptio τέλος τοῦ ἐβδόμου τῶν Ἰσθμίων εἵδους est in rfs w.

Ἐπίνικοι Ἰσθμιονίκαις.

Κλεάνδρῳ Αἰγινήτῃ (Παγκρατίῳ). Ὡιδῇ η'.

Τὸ ὕδρον εἶδος μονοστροφικὸν ἐστὶ κώλων εἰκοσιδύο.
Τὸ α' Φαλαίκειον. Τὸ β' ὁμοιον τῷ Τίς σὰς παρήειρε φρένας.
5 Τὸ γ' ἐπιγοριαμβικὸν δίμετρον ὑπερχατάληκτον. Τὸ δ' ἱαμβι-
κὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ε' ἐννεασύλλαβον Σαπι-
κὸν πλεονάζον τοῦ Γλυκωνείου μιᾷ συλλαβῇ. Τὸ ς' ἱαμβικὸν

Scholia ad Isthm. VIII ex D libro emendavit et supplevit Julius Resler in dissertatione quae inscribitur: »Ultimae Pindari Isthmiae (VII [VIII] ex rec. Boeckhiana) [hic adde: scholia] maximam partem nunc primum edita cum adnotatione critica quam adiecit et . . . die XVIII m. Octobris a. MDCCCXLVII . . . contra adversarios . . . publice defendet auctor Julius Resler Vratislaviensis . . . Vratislaviae.« Huius libelli censuram egit Schneidewin in Göttingische Gelehrte Anzeigen 1847 p. 2067 — 2073. Eodem fere tempore T. Mommsen eorundem scholiorum partem ineditam ex D libro descriptam sed paucissimis tantum locis emendatam edidit in »Zeitschrift für Alterthumswissenschaft« a. 1848 p. 129 — 133. — Titulum ego addidi et delevi inscriptionem in edd.: *Περὶ τῶν κώλων τῆς στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς τοῦ ὕδρου (ἐξβδόμου α) τῶν Ἰσθμίων εἶδους*. In D scholium metricum desideratur. — 3 τὸ ἐξβδομον a. — 3. 4 ἐστὶ καὶ διαμερεῖται κατὰ κῶλα εἰκοσιδύο ὧν τὸ α' edd. — 4 Φαλαίκειον] Ἡφαιστίων δὲ Πινδαρικὸν ὀνομάζει συνιστάμενον ἐξ ἀντισπάστου χοριάμβου καὶ ἱαμβικῆς κατάκλειδος. ἐν τῇ τρίτῃ [τετάρτῃ corr. Pauw p. 380] μέντοι ἀποδόσει ἀντὶ χοριάμβου μόλοσος κεῖται add. f in marg. — 5 Pro ὑπερχ. B ut vid. ἀκατάληκτον habet. — 6 τρίμετρον Pauw p. 375 pro δίμετρον. — 6. 7 τὸ ε' ἀπὸ ἐννεασυλλάβου Σαπφικοῦ Br f s w h, sed τὸ ε' ἐννεασύλλαβον σαπφικόν f in marg. probante Pauwio p. 376. — 7 πλεονάζοντος B ante corr., in quo etiam ἐννεασύλλαβον σαπφικόν post corr. extat. — συλλαβῇ] οὔτω καὶ ὁ ἡφαιστίων f in marg.

δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ζ' τροχαϊκὸν ἀπὸ ἱαμβικοῦ κατα-
ληκτικόν. Τὸ η' ἱαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ θ'
ἀντισπαστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ι' τὸ αὐτό. Τὸ
ια' τὸ αὐτό. Τὸ ιβ' τὸ αὐτό. Τὸ ιγ' ἱαμβικὸν δίμετρον κατα-
5 ληκτικόν. Τὸ ιδ' ἐννεασύλλαβον Σαπφικὸν πλεονάζον μιᾷ
συλλαβῇ τοῦ Γλυκωνείου. Τὸ ιε' Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος βραχυ-
κατάληκτον. Τὸ ις' ἱαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ
ιζ' ἐπιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ιη' τροχαϊκὸν δίμε-
τρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ιθ' ἱαμβικὸν δίμετρον βραχυκατά-
10 ληκτον. ἢ νῦν μακρά. Τὸ κ' δακτυλικὸν πενθημιμέρες. Τὸ κα'
ἱαμβικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ κβ' ἀντισπαστικὸν δι-
μετρον βραχυκατάληκτον.

1. Κλεάνδρῳ τις ἀλικία τε] τῷ Κλεάνδρῳ τις καὶ
τῇ ἡλικίᾳ αὐτοῦ καταγέτω λύτρον τῶν πόνων τὸν εὐδοξόν
15 κῶμον, τουτέστι τὴν διὰ τοῦ ἐγκωμίου εὐκλειαν ἐσομένην αὐτῷ.
τῶν γὰρ κατὰ τὴν ἄθλησιν πόνων οἷον λύσις ἐστὶ τὸ τοιοῦτον

1 Pauw δίμετρον ante τροχαϊκόν addidit p. 376. — 2. 3 Ad
τὸ θ' κτλ. f in marg.: ἢ καὶ τροχαϊκὸν ὑπερκατάληκτον μονό-
μετρον. — 4 τὸ ια' καὶ τὸ ιβ' ὁμοίως τὸ αὐτό edd. — Ad τὸ ιγ'
κτλ. f in marg.: ἐν ταῖς ἀποδόσεσι δὲ καὶ ἀντισπαστικόν, ἢ τρο-
χαϊκὸν ἐξ ἱάμβου, ἡμιόλιον. — 9 βραχ.] ἢ καὶ παιωνικόν f in marg.
— 9. 10 βραχ.] ἀκατάληκτον Brfswb, βραχυκατάληκτόν (sic) f in
marg., »Vulgo ἀκατάληκτον quod emendavit editor Brubachianae.
Ceteras eiusdem notas marginales omitto, quia nihil e libris
duxit.« Boeckh. — 10 ἢ] ἢ h. — μακρά] »Vs. 19 vulg. in voce
πόνων.« Boeckh. — δακτυλικόν r. — 11 Ad τὸ κβ' κτλ. f in
marg.: ὅμοιον τῷ θ'. — 13 »Vox τίς in codicibus B et R [meis D
et B] secundum praeceptum quod in Med. libro observari com-
memoravi et in titulo et bis in scholio cum accentu scripta est et
accentu quidem acuto, ut fit in codicibus, quem tamen apud

ἐγκώμιον καὶ λυτήριον· οὕτω γὰρ τὸν εἰς τὸν νικηφόρον ὕμνον
εἶπε. τῶν τε γὰρ πόνων καὶ τῆς Ἰσθμιακῆς νίκης ἔτι τε τῆς
Νεμεακῆς ἔλαβε τὸ κράτος. § ὁ δὲ νοῦς· τῷ Κλεάνδρῳ τις
καὶ τῇ τούτου ἡλικίᾳ λύσιν καὶ ἀμοιβὴν ἐπιδόξον τῶν καμάτων

Calliergus et Stephanum inveniri miror. Nam pronomini interro-
gativo locum esse in hoc scholio non credo.« Resler p. 6. —
τὶς fwh. — τε omm. edd. Confer Reslerum p. 6: »Codex [D, et
B] τε adiiicit idque e more suo; cum τε ad titulum pertineat et
tituli fere integram sententiam vel integram partem sententiae
exhibentes scholiis praeponantur.« — τὶς r, τὶς fswb, τὶς post
καταγέτω habet D, »ubi non displicet, quamquam in scholiis verba
e textu petita eodem ordine quo ibi prolata sunt, frequenter pro-
feruntur.« Resler. p. 6. — 14 λύτρον ante τῶν πόνων ego
addidi.

1 λύτρον pro ἐγκώμιον codd. et edd. ante Boeckhium, qui ἢ
λύτρον edidit: »Nebenbei gesagt soll hier der Zusatz καὶ λυτήριον
offenbar eine umschreibende Erklärung zu λύσις bilden; die Tren-
nung der beiden Worte mag der Grund zur Verderbnis des da-
zwischen stehenden Ausdrucks gewesen sein, der möglicherweise
τὸ τοιοῦτον ἐγκώμιον (ὁ τοιοῦτος ὕμνος κῶμος) geheissen hat.«
Wiskemann p. 29. — οὕτως D, qua occasione Resler (p. 7)
Boeckhium vel contra codicum consensum in scholiis constanter
οὕτω ante consonantes, οὕτως ante vocales scribentem immerito
vituperat. — τῷ τε (sic) γὰρ πόνῳ D; »τῷ τὲ γὰρ πόνῳ secund.
cod. Med. ubi Boeckhius linea 4 cum Call. et Steph. τῶν τε γὰρ
πόνων exhibet, non ita male habet, cum τε deletο τῷ γὰρ πόνῳ
scribi posse videatur. Sic haec verba interpretationem textus ex-
hibent, cum secundum scripturam vulgatam repetitionem tantum
praebeant.« Resler p. 7, quem fugit id quod Mommsen quoque
vidit, hunc scholiastam textus verba sic iunxisse: Ἰσθμιάδος τε
νίκας ἄποινα καὶ Νεμέᾳ ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξέσῃρε. Quo facto
vocem ἀέθλων recte vocabulo πόνων interpretatus est. — 2 Ἰσθια-
κῆς D. — τὲ D. — 3 τὶς D, τὶς rfswh. — 4 ἐν τῇ pro καὶ τῇ B et
edd., qua prava scriptura nisus Bergk et Hartung paraphrastam
fortasse ἀλικίᾳ pro ἀλικίᾳ τε legisse suspicati sunt; verum coniecit
etiam Boeckh in notis.

ἐγειρέτω τὸν ὕμνον παρὰ τὰ πρόθυρα τοῦ Τελεσάρχου στάς,
ὄντα τὸν ὕμνον τῆς τε Ἰσθμιακῆς νίκης καὶ τῆς ἐν Νεμέᾳ λύσει
καὶ ἀμοιβῇ, ὅτι δὴ τὴν τῶν ἀθλῶν νίκην καὶ ἐπικράτειαν εὔρεν
ἀνδρείως ἀγωνισάμενος.

5 8. Τῷ καὶ ἐγὼ καίπερ ἀχνύμενος θυμόν] τούτῳ
οὐδὲν τῷ Κλεάνδρῳ ἐγὼ καίπερ λυπούμενος τὴν φυγὴν τῶν τετε-
λευτηκότων προγόνων ἔνεκεν, ὁμῶς αἰτοῦμαι τὴν τιμίαν προσκαλέ-
σασθαι καὶ παρεστάναι Μοῦσαν.

1 ἀγειρέτω (??) D; voce ἐγειρέτω Hermanni coniecturam
ἀνεγειρέτω (pro ἀγειρέτω) firmari vidit Bergk. Oxonienses haec
annotaverunt: »συναγειρέτω Schmid. διεγειρέτω Benedict. Verum
vel ἀγειρέτω retinendum est, quod verbum Schol. exponit κατα-
γέτω, vel ἐγειρέτω, uti Schol. in poster. expositione, reponendum.
Non enim deest aliquid metro.« — 2 ὄντινα pro ὄντα D, quae
lectio »bene se habet, si φησὶν addis, quod qui ὄντα dedit delevisse
coniicio, vel subaudis, ut saepe subaudiendum est in scholiis, velut
ad Ol. 2, 70 μόρσιμον τὸν οὐδὲν Οἰδίπουν.« Resler p. 7. — 3. 4 ὅτι
δὴ τὴν ἀθλητῶν νίκην ἐπικράτειαν εὔρεν ἀνδρείως ἀγ. D, unde τὴν
addidi. »Pro ὅτι δὴ τὴν ἀθλητῶν νίκην proposuerim ὅτι τὴν τῶν
ἀθλῶν νίκην cum δὴ ex τὴν natum, ἀθλητῶν fortasse ex τῶν
ἀθλῶν exortum esse suspicer.« Resler p. 7. — 4 ἀγωνισόμενος (?)
B. — Ante ἀέθλων non distinxisse priorem scholiastam, plenius
distinxisse alterum observavit Mommsen. — Ceterum priorem
scholiastae interpretationem, non paraphrasim, πόνων οἶον λύσεις,
secutus ἄλλοι ὥτε λύτρον coniecit Wiskemann p. 28. 29. — 5 καί-
περ ἀχν. θ. ex D addidi. — 6. 7 τετελευτηκότων (sic) D, ex quo
Resler male τετελευκότων enotavit. — 7 εἵνεκεν B et edd.; »ubi
Calliergus et Boeckhius εἵνεκεν praebent, codex habet melius
ἔνεκεν, cum hic nec poeticae nec ionicae doricaeve voci locus sit.
Multo minus poni potest, si quod in Pindaro observasse mihi vi-
deor, ἔνεκεν esse praepositionem, εἵνεκεν coniunctionem (cf. Ol.
I, 99; II, 5; X, 12; Nem. III, 79; VI, 45; X, 3) id etiam scho-
liasta imitatus est.« Resler p. 8. — 8 καὶ παρ μοῦσαν
B, καὶ παρέσεσθαι μ. edd., nisi quod verba καὶ παρέσεσθαι ut a
recentiore allita uncis incluserunt Heyne et Boeckh. »Pro προσκ.

12. Ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες] ὥς ἔστιν ἐικάσαι, ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ προσήκοντες τινες Κλεάνδρῳ ἐτελεύτησαν· συντέτακται γὰρ ἡ ᾠδὴ ἐπὶ κατορθομένῳ τοῖς Ἑλλήσιν ἤδη τῷ πολέμῳ· ὥς γε παρίστησιν ἐν τοῦ-
5 τοῖς (vs. 19 vg.). Ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς γε Ταντάλου λίθον, καὶ τὰ ἐξῆς. § ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων] τῶν ἐκ πολέμου· ἐμφαίνει δέ, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν.

καὶ παρέσεσθαι μοῦσαν proposuerim προσκαλέσασθαι μοι παραστῆναι μοῦσαν quamquam et hoc a recentiore adiectum esse videtur et lectio ab Heynio effecta qui καὶ παρέσεσθαι verba vulgata uncis inclusit magis placet. Codex Med. habet προσκαλέσασθαι καὶ παρεστάναι μοῦσαν (R fortasse παραστῆναι; nam si e loco iam evanido recte colligo est π—ρ . . . ῆναι), unde mutatione levi lectionem propositam effeci, qua, si scholiasta revera ita scripsit, ipsi obversata esse verba Pindari Ol. 3, 4 demonstrat et Pyth. 4, 1 ad quem verum legimus scholium quod sic incipit: σάμερον μὲν χρή· ὁ πίνδ. παραινεῖ αὐτῇ σήμερον παραστῆναι τῷ ἀρχ. Resler p. 8. Ego ex B παρ μοῦσαν notavi. Schneidewin (p. 1068) Reslerum longe a vero aberrasse iudicans προσκαλέσασθαι καὶ παρυστάναι scribendum esse dicit.

1 λυθέντες ex D addidi. — 3 ἐτελεύτ. ν (sic) B, ἐτελεύτ (= ἐτελεύτεν?) D, Resler ex BD male ἐτελεύτων enotavit. — 3. 4 ἐπὶ κατορθω B, ἐπικατορθωμένῳ D, et Victorii excerpta, ἐπὶ κατορθώμασιν edd. in quibus inter τοῖς et ἤδη lacunae signa apparent, quibus relictis Boeckh post τοῖς addidit vocem Ἑλλήσιν e Victorii excerptis »quamquam cum praegresso κατορθώμασι non satis apte coeuntem.« Male Resler p. 9: »Ex codice R elici potest κατορθωμένοις τοῖς ἐλ (i. e. ἔλλησι) ἤδη πολέμῳ ut fere sit: cum animi Graecorum bello (i. e. feliciter gesto) erigerentur, quae scriptura per se contemnenda non est.« »Zu V. 12 ist nach den Andeutungen der codd. das Richtige ἐπὶ κατορθωμένοις τοῖς Ἑλλήσιν ἤδη πολέμῳ.« Schneidewin p. 2069. — 4 τῷ ex D addidi. — ὥστε παρ. codd. et edd. ante Boeckh. — 5 τὴν pro τὸν D; »cfr. etiam schol. ad v. 7 ubi est τὸν λίθον. Haud scio an in hoc illove commentario Pindari ἡ λίθος fuerit.«

14. *Μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων*] ἐκ δὲ τῶν μεγάλων πενθῶν μὴ καταπέσωμεν ἀδοξία καὶ ὀρφανία στεφάνων, μήτε ἐπὶ πλεον ταῖς λύπαις ἐπίχεισο καὶ αὔξανε. § ἔνιοι δέ· ἐπὶ δευτέρου προσώπου εἶπεν, ἀντὶ τοῦ θεραπεύωμεν. λέγει
5 δέ· τὰ κακὰ μὴ κολακεύωμεν μηδὲ θρηνῶμεν αἰεί.

Resler p. 8. — κεφαλᾶς D. — Novum comma ἐκ μεγ. — ἐνίκησαν ex D accessit; quae verba Resler p. 9 non eiusdem scholiastae esse atque ea quae praecedant, recte vidit, minus autem necessario vocabulo *δηλονότι* post *πενθέων* inserto redintegrandam esse putavit.

1 στεφάνων ex D est. — 2 Post πενθῶν fortasse excidit vocabulum quod Pindarico *λυθέντες* responderit, et ante ἀδοξία praepositionem ἐν addendam esse puto. — πενθέων ex D male enotavit Resler, qui addit: »Haud scio an scholiasta πενθέων vocem formae atticae πενθῶν ut magis usitatam praetulerit. Genitivum enim pluralem tert. declin. in pluribus substantivis melius non contrahi constat. Ita legitur *τρηρέων* Xen. Hist. gr. 1, 4, 11; *ὀρέων* Xen. Anab. 4, 3, 1; *ἀνθέων* in usu esse notum est, fortasse ne genitivus confundatur cum participio praes. act. verbi *ἀνθεῖν* vel cum forma *ἀνθ' ὦν*. Itaque distingueretur genitivus πενθέων a participio πενθῶν. Ceterum in schol. *πανσάμενοι δ' ἀπρ.* κτλ. vol. I, § 78 not. 7.« Resler p. 9. — *εὐδοξία* pro *ὀρφανία* D, »quod quomodo ortum sit ex ὀρφ. non intelligo, nisi forte ἐν ἀδ. καὶ ἐν ὀρφ. in archetypo scriptum fuisse coniciis.« Resler p. 9. — 3 ἐπιπλέον [B] edd. improbante Reslero. — Post αὔξανε novi commatis initium significavi; in schol.¹ enim Pindari *κάδεα* voce *λύπαι*, in schol.² voce *κακὰ* redditum est, in quorum altero etiam pluralis μὴ κολακεύωμεν μηδὲ θρηνῶμεν Pindarico singulari *θεράπευε* substitutus ostendit alterius scholiastae verba inde ab *λέγει* δὲ eorundem grammaticorum esse, qui lectores admonendos esse putaverunt, hoc loco *θεράπευε* pro *θεραπεύωμεν* usurpatum esse. Schol.¹ (paraphr.) autem satis habuit poetae verba ita accurate reddere nulla explicatione adiecta, ut vel minus concinnum singularem (*θεράπευε*) plurali reddere noluerit. — 4 »Pro ἐπὶ δύο προσώπων [sic B et edd.] recte codex B [meus D] praebebat ἐπὶ

17. Παυσάμενοι δ' ἀπράκτων κακῶν] τῶν δὲ ἀνω-
φελήτων λυπῶν καὶ πενθῶν ἀνάπαισιν ἐσχηκότες γλυκύ τι
παίζωμεν καὶ εἰς τὸν δῆμον ἀγάγωμεν μετὰ τοὺς πόνοους, ἐπειδὴ
τὸν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἐπηρτημένον Ταντάλειον λίθον
5 παρέτρεφέ τις θεῶν τὸν ἀνυπομόνητον καὶ δεινὸν τῇ Ἑλλάδι
πόνον· φησὶ δὲ τὸν Ξέρξου πόλεμον. § Ἄλλως. ἰστέον ὅτι
μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Περσῶν καὶ τὴν Ξέρξου στρατείαν ἐπὶ

δευτέρου προσώπου, cum illud e β' facile nasci potuisse concedas, προσώπου in προσώπων facile mutato. Totus locus, cum in B interpunctum sit post ἔνιοι δέ, fortasse sic scribendus est: ἔνιοι δέ· ἐπὶ δευτέρου προσώπου εἶπεν (pro εἶπον) θεράπευε ἀντὶ τοῦ θεραπεύωμεν. Sed cum hoc langueat nescio num fuerit ita fere: θεράπευε ἀντὶ τοῦ θεραπεύωμεν. ἐνίστε ἐπὶ β' προσώπου εἶπεν (vel fortasse εἶπον i. e. auctores graeci) ἀντὶ τοῦ α' πληθυντικοῦ. Resler p. 9. 10, cuius priorem emendationem recepi, nisi quod θεράπευε post εἶπεν inserere minus necessarium duxi. »Zu V. 14 war einfach ἐπὶ δευτέρου προσώπου aus dem codex aufzunehmen; die S. 10 versuchten Aenderungen sind unstatthaft.« Schneidewin p. 2069. — 5 μὴ δὲ Bdf; »praetulerim μήτε ut est in textu (cf. expl. Boeckh.) cum μὴ κολακεύωμεν et μὴ θρηνηῶμεν non sibi opponantur. Μὴ θρην. est: μὴ ταῖς λύπ. ἐπὶ πλέον ἐπείκεισο.« Resler p. 10.

1 ἀπράκτων B et edd., idem in textu retinuit Mommsen; ἀπράκτων etiam Schneidewin commendabat p. 2069. — 3 παίζωμεν fort. BD; »pro παίζωμεν quod magis concinit cum ἀγάγωμεν est in codice παίζωμεν, quod genuinum esse potest, quamquam ξ et ζ saepe confunduntur. Fortasse scriptum erat etiam ἄγωμεν.« Sed est coniunctivus aoristi (δαμωσόμεθα) etiam apud Pindarum. Mezger (Pindar's Siegeslieder p. 357) tacite ἀνάγωμεν scripsit, quod Herwerden (Pindarica p. 3) in ἀναγάγωμεν mutavit. — μετὰ τοὺς πόνοους] Schol. fortasse μετὰ πόνων (vel πόνους) pro μετὰ πόνον legit; Pyth. V 47 ubi in textu μετὰ κάματος legitur, paraphrasta quoque singulari numero est usus. — 4 τῆς om. D, »e more scholiastae, qui saepe articulum omittit. Cf. schol. ad v. 5 (12) ὑπὲρ κεφαλῆς [quod non e more scholiastae dictum, sed e Pindaro sumptum est.]. Resler p. 10. — 6 πόλεμον pro πόνον

τοὺς Ἑλληνας ἐγράφη οὗτος ὁ ἐπίνικος· Ταντάλου γὰρ λίθον
εἶρηκε μεταφορικῶς τὸν ἐπικρεμάμενον καὶ προσδοκώμενον τοῖς
Ἑλλήσι φόβον τῆς προειρημένης στρατείας, διὰ τὸ μυθολο-
γεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ λίθον ἐπαιωρεῖσθαι, καθάπερ καὶ Εὐριπί-
δης εἶρηκε (Orest. 6. 7)·

Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον

Ἄερι ποτᾶται καὶ τίνει ταύτην δίκην.

23. Ἄλλ' ἐμοὶ δεῖμα μὲν παροιχομένων] ἐμοὶ δὲ
τῶν φθασάντων κακῶν τὸν τε φόβον καὶ τὴν μέριμναν αἱ νῦν
10 τῆς νίκης εὐφροσύναι ἔλυσαν.

edd., in B nunc deest. — πόλεμον quod in B abscissa charta
perit omm. edd. ante Boeckhium, qui e Victorii excerptis
addidit. — Ἄλλως Boeckh, ἀλλ' B, ut vid., et rell. edd.,
om. D, in quo »ἰστέον tamen vox atramento rubro scripta
est, ut distinguatur, opinor, haec scholii pars ab ea quae prae-
cedit, vel potius indicetur, hoc novum scholium esse cuius titulus
verba sunt versuum 9 et 10 apud Boeckhium ἐπειδὴ — ἄμμι θεός
quae praemittenda sunt.« Resler p. 10.

4 τῷ ταντάλου D. — 7 καὶ τίνει (τείνει D) ταύτην δίκην ex
D addidi. — 8 Quid scholiasta ad hunc versum in suo libro
reperit, non liquere dicit Bergk in ed. 4; aliter idem in ed. 3:
»is [schol.] igitur haud dubie legit ἀλλ' ἐμοὶ δεῖμα καὶ παρόι-
χομένων καρτερὰν ἔπ. μέριμναν τόδε· πρὸ ποδὸς κτλ. Sed ista
sententia prorsus abhorret a Pindaro, quem non decebat dicere,
gymnicae victoriae alienae nuntio animum suum a gravissimis curis
liberatum esse.« Mommsen pro δεῖμα μὲν παροιχομένων impro-
bante Christio (Philol. XXV p. 617) scripsit χάρμα μὲν παροι-
χομένων »cum Sch. ut videtur, nisi is καρτερὰν τ' ἔπ. legit, ut
θεός subaudiri possit. . . καρτερὰν paraphrasis non habet. An ex
Scholiasta δεῖμα μὲν π. χάρμα νῦν ἔπαυσε μέριμνάν τε· τὸ πρὸ
ποδὸς κτλ. scribendum est?« καρτερὰν τ' hunc grammaticum
legisse perspicuum est iudice Schnitzero (De Pind. nup. emend.
p. 74).

26. Τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ χρῆμα πᾶν] ὅτι τῶν παρόντων καὶ ἐνεστηκότων αἰεὶ φησιν ὁ Πίνδαρος δεῖν ἀντέχεσθαι καὶ μὴ ὀρέγεσθαι τῶν μελλόντων. § ἢ οὕτω· πᾶν δὲ προσήκει τὸ παρὰ πόδας πρᾶγμα σκοπεῖν καὶ εὖ διατιθέναι.
5 § αἰεὶ δὲ βέλτιόν ἐστι πᾶν τὸ παρὰ πόδας πρᾶγμα προσβλέπειν. § ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅτι καιροῦ νίκης καὶ εὐφροσύνης παραπεσόντος τῶν παρὰ πόδας ἐχώμεθα.

1 ἄρειον αἰεὶ χρῆμα πᾶν ὅτι ex D addidi. — 1. 2 ποδὸς ντων καὶ B; — περιόντων edd. ante Boeckhium, qui Schneideri correctionem recepit. — 2 ἀνεστηκότων ex D enotavit Resler p. 11 qui addit: »Scholium ab initio sic scriptum esse videtur ὅτι τ. π. καὶ ἐν. αἰεὶ δεῖ ἀντ. κ. μ. ὀρ. τ. μ. φησὶν ὁ Πίνδαρος.« — αἰεὶ φησὶν rfs w. — 3 μελλόντων ἀκούειν. πᾶν δὲ etc. [B??] edd. »Exhibet Med. haec: μελλόντων, ἢ οὕτως· [οὕτω scripsi] πᾶν δὲ προσήκει κτλ. Equidem maluerim verba πᾶν δὲ πρ. κτλ. usque ad διατιθέναι legantur statim post titulum, deinde ὅτι δὲ τῶν π. κτλ. addito δέ, secundo loco, cum illa pars ad textus verba propius accedat quam haec.« Resler p. 11. — 5 βέλτιόν ἐστι (sic) D. — πᾶν om. D. — παραπόδας r. — προσβλέπειν Boeckh in notis proposuit pro προβλ. »quod fortasse non est mutandum in προσβλέπειν, cum inesse possit in προβλέπειν respicere praesens prae omnibus. cfr. προνέμειν v. 16.« Resler p. 11. — 6 δὲ om. D improbante Reslero. — τοιοῦτον ἐστὶν D. — 7 παραπόδας r. — »In libris est τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ (Er. Schmid αἰεὶ) χρῆμα πᾶν· δόλιος γὰρ κτλ. Hermann ut versum redintegraret ἄρειον αἰεὶ πέλει scripsit, rectius Dissen [Explic. p. 541, immo Thiersch, probantibus Boeckhio et Mommseno] duce scholiasta ἄρειον αἰεὶ σκοπεῖν, sed scholiastae qui σκοπεῖν vel προσβλέπειν dicunt, more suo aliud verbum substituunt [»neque deest aliud verbum a schol. substitutum διατιθέναι in uno et προσβλέπειν in altero scholio.« Schnitzer, De Pind. nup. emend. p. 75], itaque ἄρειον ὁρᾶν praeoptavi.« Bergk. — »Diese Erklärer geben das ἄρειον durch δεῖ, προσήκει und βέλτιόν ἐστι wieder, das σκοπεῖν aber durch ἀντέχεσθαι, ὀρέγεσθαι und προσβλέπειν. In der ersten Glosse aber muss in dem ἀκούειν, welches keinen Sinn hat ἄρειόν (ἐστί) stecken. Das Fehlen des ἐστί wird schwer vermisst, weil die

Worte dadurch undeutlich werden, und weil man versucht wird τὸ ἄρειον πᾶν πρᾶγμα zu verbinden. Ferner erscheint πᾶν hinter ἀεὶ als überflüssig. Endlich ist dieses πᾶν sogar unrichtig: denn τὸ πᾶν πρᾶγμα heisst nicht die jedesmalige Sache, sondern die ganze Sache. Daraus folgt also, dass man πᾶν entfernen und ἐστὶν hereinschaffen müsse. Und nur die letzte der drei Paraphrasen zeugt von dem Vorhandensein des πᾶν neben ἀεὶ, während die erstere von πᾶν nichts zu wissen scheint, die zweite aber zwar πᾶν, aber dagegen von ἀεὶ keine Spur enthält, so dass sich vermuthen lässt, sie wolle das ἀεὶ durch πᾶν wiedergeben.« Hartung. — »Die Schol. geben den Begriff des ausgefallenen Wortes wieder durch ἀντέχεσθαι — προβλέπειν (προσβλέπειν?) und eins durch das doppelte σκοπεῖν καὶ εὖ διατιθέναι, was allerdings die Böckh'sche Coniectur zu empfehlen scheint. Indes findet sich zufällig dieselbe Zusammenstellung von σκοπεῖν und εὖ τίθεσθαι auch in den Schol. zu Nem. III, 75 als Umschreibung für genau denselben Gedanken, wie an unserer Stelle, und aus der Gleichheit der Umschreibung lässt sich bei dem wie es scheint stehenden Ausdruck auf die Gleichheit des Umschriebenen schliessen. Die Stelle heisst: (ὁ αἰὼν) φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκεῖμενον. — Aber auch noch in einer anderen Beziehung gewähren die Schol. über unsere Stelle Aufschluss. Man ist bisher an dem Worte ἄρειον vorübergegangen, ohne auch nur daran zu denken, dass sich in ihm ein Verbesserungsversuch eines Grammatikers bergen könnte. Und doch sind der Verdächtigungsgründe genug! . . . was mich hauptsächlich an dem Worte irre gemacht hat, ist, dass die Schol. fast keine Notiz davon nehmen, dagegen übereinstimmend den Ausfall eines andern Wortes vermuthen lassen, das in der Construction des Satzes die Stelle von ἄρειον einnahm. Wir lesen nämlich in den Schol. 1) τῶν περιόντων . . . δεῖν ἀντέχεσθαι. 2) πᾶν δὲ προσήκει . . . διατιθέναι. 3) ὁ δὲ λέγει . . . ἐχώμεθα. Also nirgends eine Spur von ἄρειον! Ein viertes Schol. endlich, das aber seine Entstehung aus dem zweiten leicht verräth und aus einer Zeit stammen mag, da man schon zu Coniecturen gegriffen hatte, sagt zwar: ἀεὶ βέλτιον ἐστὶ πᾶν τὸ παρὰ πόδας πρᾶγμα προσβλέπειν (προσβλέπειν wahrscheinlich ein Abklatsch des nicht verstandenen σκοπεῖν καὶ εὖ διατιθέναι im 2. Schol.); es kann aber den andern Zeugnissen gegenüber keine Beweiskraft beanspruchen. Dazu kommt, dass bei dem corrupten Zustand der

27. Δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι χρέμαται] ποι-
κίλος καὶ εὐμετάθετος. ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ δὴ τῆς ζωῆς χρόνος
ἐνῆρτηται τοῖς ἀνθρώποις τὸν τοῦ βίου πόρον κυλίων καὶ προϊών.

Stelle aus dem folgenden αἰεὶ ein ἄρειον leicht erfunden und als Flickwerk eingeschoben werden konnte. Da ich nun auch Isth. IV, 16 in den Schol. die Umschreibung προσήκει für ein πρόπει des Textes finde, so stehe ich jetzt nicht mehr an, dem Pindar auch an unserer Stelle das sehr passende πρόπει zu vindiciren, während ich vorher an ein in χοῦμα untergegangenes χοή (Schol. δεῖν) dachte (χοή μ' ἅπαν) und ἄρειον mit τὸ πρὸ ποδὸς verband 'das gegenwärtige Gute' d. h. die Freiheit Griechenlands im Gegensatz zu dem Schicksal des thebanischen Adels.« Wiske-
mann p. 30. 31 qui etiam quod Bergk et L. Schmidt pro πᾶν· δόλιος scripserunt πανδόλιος probat: »für den Sinn ist es [πᾶν] sehr störend, denn der in ihm liegende Begriff ist in αἰεὶ φρονεῖν schon, ich möchte sagen, mehr wie genug enthalten, und was die Schol. betrifft, so fehlt es in dem ersten, während αἰεὶ sich darin findet, desgleichen im dritten; in dem zweiten, das uns hauptsächlich Vertrauen erweckend schien, ist es, aus der Stellung zu schliessen, wahrscheinlich aus αἰεὶ entstanden. Wir werden darum besser thun es mit δόλιος zu verbinden.«

1 Inde ab hoc versu in D solo scholia integra extant, in B codicis ultimo folio lacero fragmenta tantum hic illic leguntur; in edd. omnino desunt, nisi quod Boeckh scholia ad vv. 27 — 37 e Victorii excerptis edidit hac nota addita: »Haec inde a vs. 27. Petrus Victorius e codice manuscripto exemplari Pindari Romano, quod Monachii in bibliotheca regia asservatur [qua editione mihi quoque* uti licuit], adscripserat: ex quo edidit vir doctus in Mus. ant. stud. Vol. I. Fasc. III. Germ. p. 574. Cf. Thiersch. Act. phil. Mon. Vol. I. Fasc. III, p. 514. Victorius autem hauserat, ut videtur, ex libro Mediceo ap. Bandin. Bibl. Laurent. T. II, p. 210 significato, nobis Med. B. Vide Praefationem nostram T. I, p. XXVI. ubi quod alios secutus scholia usque ad vs. 137 continuari dixi, error est, debebatque vs. 37. dici.« Boeckh. — Erravisse Boeckhium et scholia in D libro re vera usque ad v. 137 superesse iam dudum intellectum est. Gravior etiam est Resleri error, qui (l. 1. p. 5) Victorium scholiorum supplementum non ex D, sed

ex B hausisse his argumentis probare voluit et probavit Schneide-
wino (in censura libelli Resleriani p. 2068): »Ut Boeckhio
videtur, et ut facile omnibus videri oportuit, Victorius scholia
illa in Med. B invenit. Hausisse autem Victorium ea ex cod.
Med. ideo non est credibile quod, si hoc codice usus fuisset,
reliqua scholia omnia inde descripsisset. [Deficiunt Victorii ex-
cerpta in fine paginae, quare taedio quodam captus ab incepto
opere destitisse Victorius putandus est]. Iam si quis mihi obiicit,
quomodo fieri potuerit, ut Victorius post Calliergum id quod hunc
fugit invenerit, ad falsam eum reiicio codicis seriem foliorum, velut,
ut id tantum dicam, secunda pars Olymp. I post Isthm. V 51,
tertia post Isthm. V 4 legitur, prima et quarta parte penitus
deficiente. Ita fortasse Victorius totum volumen examinans inter
Olymp. vel Pythia, ubi Calliergus id non quaesivit, folium illud
reperit excerpit. Quod nunc hoc ipsum folium cum aliis deest,
id inde provenit, quod posthac falsis locis inventa, cum neque
cum praecedentibus neque cum subsequentibus concinerent, eiecta
sunt. Ut fides coniecturae augeatur, hoc quoque moneo, extremum
folium in parte inferiore maxime esse mutilum, ut, si idem fuit
status folio deficienti, qui id reperit, facile quattuor illa scholia
legerit, reliqua non item.« Tum p. 11: »Ἀπάνθισμα vox [in schol.
ad v. 13] novum argumentum praebet unde intelligitur Victoriana
quattuor scholia non fluxisse e Med. [In apographo enim Victoriano
ἀπάνθισμα, in Med. recte ἀπάνθισμα scriptum extat]. Ad quod
accedunt etiam duo alia. Thierschius enim (Act. Monac. Vol. I
p. 314. 15) refert virum, qui descripsit in Mus. antiqu. scholia ex
edit. Rom. Pindari, quae est Monaci, tacite nonnulla correxisse
in primo scholio χρόνον (ubi vult dicere Th. χρόνος) pro χρόνῳ
posito, in schol. secundo τοῦ post τὰ expulso (in schol. tertio
ἀπάνθισμα scripto pro ἀπανθίσμα). Med. enim habet χρόνος neque
praebet τοῦ.« Mihi, quominus supplementum Victorianum ex Vati-
cano codice petiitum esse putem, id maxime obstare videtur, quod
Callierges, quem totum codicem Vaticanum diligenter multis annis
ante Victorium evolvisse constat, nullum quattuor illorum scho-
liorum in eo vestigium reperit, et quod B tam accurate cum D
consentire, quam supplementum Victorianum cum codice Mediceo
consentit, credi non potest. Accedit, quod in hoc supplemento
codex D, non Victorii apographum, genuinum textum praebet, quo
item intelligitur Victorium D librum male exscripsisse, non ex B,

§ ἢ οὕτως· ὁ γὰρ χρόνος πολλὰς εὐρίσκει μεταβολάς, ἐλίσσων τὸν τοῦ βίου πόρον, τουτέστι τὴν ὁδὸν τοῦ βίου.

30. Ἰατὰ δ' ἐστὶ βροτοῖς] τὰ προσπίπτοντα μετὰ ἐλευθερίας ἰατὰ ἐστὶ καὶ ἐὰν ἀτυχία ὑπάρχῃ. ἡλευθερωμένοι οὖν
5 καὶ νενικηχότες τοὺς Πέρσας, εἰ καὶ ἐν ἀτυχίᾳ γεγόνατε, εὐθυμεῖτε. § ἢ οὕτως· ἀλλ' ὅμως πρὸς τὰ συμβεβηκότα δεινὰ φορητὰ ἔστι καὶ ταῦτα, προσούσης καὶ τῆς ἐλευθερίας.

32. Χρῆ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδα] προσήκει δὲ τὴν τῶν ἀγαθῶν ἐλπίδα τοῖς ἀνδράσι φροντίζεσθαι· προσήκει δὲ καὶ ἐν ταῖς
10 ἐπαπύλοις Θήβαις τὸν τραφέντα τῇ τε Θήβῃ καὶ τῇ Αἰγίνῃ τὸν ὕμνον τὸν ὄντα Χαρίτων ἀπάνθισμα διδόναι. § ἢ οὕτω· δεῖ δὴ τὸν Θηβαῖον εὐχαριστεῖν τῇ Αἰγίνῃ καὶ τὸ ἄνθος τὸ ἀπὸ τῶν Χαρίτων προσνέμειν. πρὸς τί δὲ τοῦτο φησιν; ὅτι ὁ μὲν νενικηκὼς Αἰγινήτης, αὐτὸς δὲ Θηβαῖος.

37. Πατρὸς οὕνεκα δίδυμαι γέγοντο θυγατέρες] Θήβῃ καὶ Αἰγίνα αἱ Ἀσωποῦ τοῦ Βοιωτιακοῦ ποταμοῦ θυγατέρες νεώτεραι τὴν γένεσιν· ἦν γὰρ προτεχθεῖσα Μετώπῃ καὶ ἄλλαι τινές.
15 § ὁ δὲ νοῦς· ὅτι δὴ ἐκ τῶν Ἀσωποῦ θυγατρῶν νεώτεραι ἐγεννήθησαν Αἰγίνα καὶ Θήβῃ, καὶ ἀμφότεραι ἀρέσασαι τῷ Διὶ τίμαι γηγένηται.

in omnibus fere rebus D libro superiore hausisse. — 2 νοῦς et χρόνῳ Victorii apographum; tacite correxit princeps editor, ut sequentia quoque huius apographi leviora vitia: p. 488, 1 εὐρίσκει; — 3 δ' ἐστὶ (δ' ἐστὶ D, δ' ἔστι edd., male); — ἰατὰ ἐστὶ; — 6 πρὸς τὰ τοῦ συμβ.; — φορητὰ ἐστὶ (φορητὰ ἐστὶ D); — 13 τί δε; — 15 οὕνεκα δίδυμοι γ. θυγατέρες; — 18 νοῦς. — 3 πόρον Boeckh pro ὅρον. — Scholiastas recte βίου πόρον cum codd. Triclinianis pro βιότου πόρον legisse sine causa suspicatur Bergk.

2 ὅρον D et Vict. apogr. pro πόρον quod Boeckh scripsit, Resler probavit. — 11 ἀπανθίσμα Victorii apographum; in D σ paullo obscurius exaratum est. — οὕτως D et Vict. apogr. — 13 προσνέμειν] In Pindari textu codd. omnes προνέμειν tuentur; neque quidquam in textu legitur, quod verbis τῇ τε Θήβῃ (v. 10) reddere potuit scholiasta. — τοῦτο φησὶν D et Vict. apogr. — 15 οὕνεκα edd. — δίδυμοι D et Vict. apogr. — Pro θύ-

§ Ἄλλως. διὰ τοῦτο φησι τὸν Θηβαῖον χάριν νέμειν τῷ Αἰγινήτῃ, ἐπειδὴ ἀδελφαὶ ἐγένοντο αἱ ἡρωίδες Θήβῃ τε καὶ Αἴγινα· Ἀσωποῦ γὰρ ἀμφότεραι· εἰσὶν οὖν, οἱ Διὸς τὴν Θήβην γενεαλογοῦσι, καθάπερ Λύκος ἐν τῷ περὶ Θηβῶν. μετὰ γὰρ 5 τὰ κατὰ τὸν Δευκαλίωνα φησι Δία μὲντα Ἰοδάμῃ τῇ Ἰώνου τοῦ Ἀμφικτύονος τεκνῶσαι τὴν Θήβην, ἣν δοῦναι Ὠγύγῳ, ἀφ' οὗ Ὠρυγίη ἢ Θήβη ἐκλήθη.

γᾶτρες, ut editum est, θυγατέρες (sic Vict. apogr.), quam falsam scripturam D in textu quoque praebet, restitui, in D libri lemme haec vox eodem compendio scripta est quo θυγατέρες versu sequ. — 17 νεώτεραι] Legit ergo scholiasta in textu ὀπλόταται, quod libri retractati Tricliniani praebent pro ὀπλόταται; atque etiam θ' copulam post Ἀσωπίδων (v. 17 in textu) a Pauwio primo expulsam, a scholiasta non lectam fuisse credit Mommsen. — γέννησιν D, γένησιν Vict. apogr. — 20 γεγέννηται D et Vict. apogr. — Post γεγέννηται Boeckh punctis positus nonnulla scholia deesse significavit; male igitur Resler p. 12: »Cur scholium, ut est, non finitum esse iudicaverit Boeckhius, non intelligo: prorsus mihi absolutum esse videtur, cum et interpretatio et paraphrasis verborum in titulo propositorum, etiam vv. 17 et 18 Pindarici carminis et ea quidem dictione, qua utitur scholiasta in verbis explicandis, eo scholio contineatur.«

1 τοῦτο D, tacite corr. Resler. — φᾶσι D, corr. Resler p. 13: »qui enim sunt illi qui dicant? Exhibent verba διὰ τοῦτο κτλ. meram rationem qua Pindarus ductus Cleandrum canat.« — 3 εἰσιν Mommseni textus. — 4 Lycum a scholiasta laudatum Rheginum historicum, Diadochorum aequalem fuisse, viderunt Mommsen et Resler. Lyci librum περὶ Θηβῶν etiam a Tzetzā (ad Lycophr. 1206) et ab Hesiodi scholiasta (p. 261 ed. Heins.) laudari Resler annotavit p. 15. — 4—6 E nostro scholio hausit Tzetzes ad Lycophr. 1206 a Reslero laudatus: Λύκος ἐν τῷ περὶ Θηβῶν ἰστορεῖ· μετὰ τὰ κατὰ τὸν Δευκαλίωνα Ζεὺς μὲντα Ἰοδάμῃ τῇ Ἰώνου τοῦ Ἀμφικτύονος γεννᾷ Θήβην, ἣν διδῶσιν Ὠγύγῳ, ἀφ' οὗ Ὠρυγίη ἢ Θήβη, ubi male Muellerum traditum Τιθωνοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος in Ἰώνου τοῦ Ἀμφικτύονος mutavisse Resler demonstrare voluit p. 16. Quod autem in nonnullis Tzetziani scholii

codicibus *Ἀμφικτύονος* pro *Ἀμφιτρώωνος* exaratum est et a Pausania (5, 1, 2; 9, 1, 1; 9, 24, 1) et ab Apollonii Rhodii scholiasta (ad 1, 551) Itonus Amphictyonis filius commeratur, huius autem Itoni duae filiae Iodama et Athena a Simonide genealogo (apud Tzetzam in schol. ad Lycophr. 355) laudantur, Resler Iodamam hanc Itoni filiam non eandem atque Iodamam Tithoni filiam a Lyco commemoratam esse contendit. Sed *Ἰτωνοῦ τοῦ Ἀμφιτρώωνος* etiam Nauck (Philol. V p. 690). »Herr R., der weitläufig aber doch ungenügend über des Lykos von Rhegion Schriften redet, verfehlt in seiner Herstellung der leicht zu bessernden Stelle gänzlich das Richtige, wenn er *Ἰωδάμα τῇ Τιθωνοῦ τοῦ Ἀμφιτρώωνος* für wahr hält: alle drei Namen sind entschieden falsch, wie schon eine flüchtige Ansicht von Ungers Parad. Theb. p. 63 sq. hätte zeigen können: *Ἰωδάμα τῇ Ἰώνου τοῦ Ἀμφικτύονος* ist allein möglich. Dies und der Schluss ist bei Tzetzes ganz in Ordnung.« Schneidewin p. 2070. — 4. 5 *μετὰ γὰρ τὸν δευκαλίωνος* D, sed recte Resler p. 17: »Rectam lectionem Tzetzen conservasse puto: *μετὰ τὰ κατὰ τὸν δευκαλίωνα*, in quibus verbis, quod librarius Med. praepositionum duarum alteram negligens alteram tantum admisit et tum necessario *δευκαλίωνος* in secundo casu dedit, non mirum est. Nam *μετὰ τὸν δευκαλίωνα* quod, cum Florentiae describebam scholia, conieci et substituere volui iis quae codex praebeat non amplius placet. Magis adrideret mihi *μετὰ γὰρ τὸν δευκαλίωνος κατακλισμόν.*« — Tum Tzetzam et Pausaniam secutus cum Nauckio et Schneidewino *Ἰωδάμα* scripsi, cum D *ἰωδάμα* haberet a Reslero servatum; vide huius verba p. 16. 17: »*Ἰωδάμα* scribo (non *ἰωδάμα*), quod in codice est, quamquam fortasse *ἰωδάμα* secundum analogiam melius se habet. Sed cum de etymo quidquam certi statuere non audeam, Muellerum non sequor.« Idem pergit p. 17: »Pro *ὃν δοῦναι ὠγγῶ*, quod est in cod. Med. *ἦν δοῦναι ὠγ.* legatur necesse non est, quamquam auctoritate Tzetzae commendatur [qua nissus *ἦν* recepi]. Num vero *ὠγγῶ* an *ὠγύῳ* scribendum sit, id cum ambiguum remaneat, codicem Med. secutus perispomenon praefero [sed *ὠγύῳ* in D legi pro certo affirmare possum]. Cum enim fere ubique vox sit *ὠγύγης*, ubi vero in *ος* terminetur, maxime e Lyco fluxisse videatur, in ultima syllaba accentum pono, quia in cod. Med. lectionem puriorem conservatam esse reor. — Quae denique sequuntur in codice *ἀφ' οὗ*

ὠγυγίου ἐν θήβῃ ἐκλήσθη ea corrupta esse nemo non videt. Sed difficile non est adportare medicinam. ὠγυγίου ob praecedens οὐ inrepsit, cum iam supra eiusdem generis vitia viderimus. Scribendum est ὠγυγία, non ὠγυγίη [quam epitheti poetici poeticam formam ex Tzetzā adsciscere non dubitavi]; fortasse erat ὠγύγιος quod propius etiam ad ὠγυγίου accedit. ἔν [lege ἐν] pro ἡ positum est multumque in his voculis mutatis in codicibus peccari observavi. ἐκλήσθη cum analogia et auctoritate careat in ἐκλήθη [quae D libri est scriptura, a Reslero male lecta] mutare non dubito. Quid vero, si legeremus ἐφ' οὗ ὠγυγοῦ ἡ θήβῃ ἐκλύσθη, quae vox, quam facile cum illa confundi possit et confundatur, nemo nescit? Mommsen, cum Lyci fragmentum etiam apud Tzetzam legi nesciret, Ὠγύγιον ἐν Θήβαις ἐκλήθη scribendum esse coniecit. — Postquam iam singula vidimus, restat, ut quae Resler de ordine nostri scholii et duorum quae praecedunt scholiorum p. 12 excogitavit, lectoribus proponam: »Primum scholium hoc esse mihi videtur: Χρῆ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδα (ἀνδρὶ μέλειν)· προσήκει δὲ τὴν τῶν ἀγαθῶν ἐλπίδα τοῖς ἀνδράσι φροντίζεσθαι. Secundum sic esse credo: Χρῆ δ' ἐν ἑπταπ. Θήβαις τραφ. Αἰγίνα χαρ. ἄωτον προνέμειν. Προσῆκει δὲ καὶ ἐν κτλ. (quod est tertii scholii Victoriani) usque ad αὐτὸς δὲ Θηβαῖος, quibus verbis accedant verba primi scholii anecdoti omnia: ἄλλως· διὰ τοῦτο φασὶ usque ad ἐκλήσθη. Pro tertio denique scholio sit πατρὸς οὕνεκα κτλ. usque ad τίμαι γηγένηται, ut id Boeckhius exhibet: Tota trium scholiorum transpositio et confusio orta est ex simili priorum initio (Χρῆ δ' ἀγ. et Χρῆ δ' ἐν ἑπτ. — προσήκει δὲ τὴν τῶν ἀγ. et προσήκει δὲ καὶ ἐν.) et quod in eo quod nos statuimus esse tertium de sororibus duabus sermo est quae res in secundo ut iam nota ponitur: ἐπειδὴ ἀδ. Huc accedit, quod ni fallor, in codice nimis mutilo maximam partem secundi scholii Calliergus [post cuius aetatem trecentis annis haec scholiorum pars evulgata est] legere non potuit, quare ea omissa tacite ad tertium progressus est.« Sed recte se habet horum scholiorum ordo in D traditus; cum enim manifestum sit scholium Resleri anecdotum non verbis χρῆ . . . προνέμειν explicandis inservire, sed genealogiam Thebae et Aeginae nympharum continere, recte hoc scholium iis additur quibus πατρὸς οὕνεκα δίδουμαι γένοντο θυγατέρες lemma explicatur.

41. Ὁ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόφ Δίρχα] ὅστις Ζεὺς τὴν μὲν παρὰ τῇ καλλιρόφ Δίρχῃ ῥέει καὶ τῆς φιλαρμάτου πόλεως κατέστησε δέσποιναν· φησὶ δὲ τοῦτο, ὅτι τῆς Βοιωτίας μητρόπολις.

- 5 45. Σ' ἐ δ' ἐς νῆσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν κοιμᾶτο] ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὴν Αἴγιναν· σὲ δέ, ὦ Αἴγινα, φησὶν, εἰς τὴν Οἰνοπίαν διακομίσας νῆσον συνεκοιμήθη, ἔνθα τὸν ἐνδοξότατον ἐγέννησας Αἰαχὸν τῷ μεγαλόχῳ Διὶ, συνετώτατον πάντων τῶν ἀνθρώπων. εὐφύμως οὖν εἶπε τὸ κοιμᾶτο, ὥς καὶ 10 Ὀμηρος (Od. θ 296).

τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον.

Οἰνοπίαν δὲ τὴν νῆσον ὠνόμασεν ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδίωνος. § ἄμεινον δὲ ἀπὸ Οἰνοπος ἡρώδης τινος λέγεσθαι αὐτήν.

1 ὅτ' ἂν D, quod corrigendum esse vidit etiam Resler. — 3 κατέστησε D; male Resler p. 18: »Cum non sim certus, ἐπέστησε an ἐπέστηλε, quod quomodo ferri possit pro ἐπέστειλε, equidem non video, scripserit librarius, ἐπέστησε, ut par est, praefendum esse duxi.« — 6 φησὶ quod in D extare Resler falso putavit, idem non in φησὶν mutandum esse contendit, ut nec οὕτω ante vocalem in οὕτως. — 7 συνεκοιμήθη Resleri textus, sed vide notam: »Lege συνεκοιμήθη; nam scholiastam omisso augmento imitari voluisse Pindarum qui scripserit κοιμᾶτο non credo.« In D συνεκοιμήθη plane legitur. — 7. 8 ἐδοξότατον Mommseni textus. — 11 τῷ D. — 12 Ad hunc versum haec legitur Resleri annotatio p. 18—20: »Scholiastae nostro locus historiae Aegineticae a Pythae-neto conscriptae obversatus esse videtur, quem locum Tzetzes ad Lycophr. v. 175 hisce verbis adfert: Οἰνῶνῃ ἐλέγετο (sc. Αἴγινα) ἀπὸ Οἰνῶνης τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθά φησι Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητῶν. Tzetzes autem, opinor, hunc locum hausit ex ipso hoc scholio Pindarico, quod cod. Med. corruptum praebet, et ex alio quod legitur ad Nem. 6, 53, ubi haec sunt: ὁ Διδυμὸς φησι προσήκει γράφειν Βουδίδαι· γενέσθαι γάρ τινα Βουδίωνα ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατάγεσθαι γενεὰν τὴν Βουδιδῶν. μνημονεύειν δέ φησι τοῦ Βουδίωνος Πυθαίνετον ἐν πρώτῳ

Αἰγνητικῶν γράφοντα οὕτω· περὶ δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βουδῖωνα τυγχάνειν διενηγεγμένον πρὸς Οἰνώνην τὴν ἑαυτοῦ. (Cf. etiam schol. Pind. ad Nem. 8, 7). Cum enim Pythænetus, de quo quando vixerit, non constat, qui plures libros περὶ Αἰγίνης composuisse traditur, in Lycophronis scholiis semel, in Pindari scholiastis ter commemoretur, scholii Tzetziani pars, quam adtulimus, e duobus nostris fluxisse videtur Quod autem ad locos tres qui sunt in scholiis Pindaricis, haud scio an ii a Didymo conservati sint, id quod ex schol. Nem. 6, 53 quodam modo coniici potest. Si autem verum est quod dixi, ut e verbis ipsis iudicare difficile non est, non opportune loco scriptoris Aegineticorum scholiasta Pindaricus usus est. Nam Pythænetus loquitur de origine nominis Oenonae quod Aeginae insulae fuit, non Oenopiae. Quomodo vero, quaero, Οἰνοπία provenire potuit ab Οἰνώνη? Ἀπὸ Οἴνοπος repeti posse perspicuum est. Heros Oenops, si quidem fuit, quis fuerit, difficile est ad indagandum. Homerus quidem duo eius nominis homines commemorat, alterum Il. E 707, nobilem Graecum, Od. Φ 144 alterum proci cuiusdam patrem, quorum neuter hic intelligendus erit. Iam illud additamentum ἄμεινον δὲ κτλ. glossema recentius sapit quod e margine in textum inrepsit. [Novum scholii comma esse ego significavi]. Certum enim est scholiastam non scripsisse: Pindarus insulae Aeginae nomen dedit Oenopiae ab Oenona; sed melius est eam ab Oenope heroe nuncupari. Partem scholii Οἰνοπίαν usque ad βουδείου corruptam nobis videri diximus. Si verba urges, Oenopiae nomen fictitium et ex Ovid. Metamorph. 7, 472 et 473 petitum esse suspicio facile nasci potest. Insulae Aeginae antea nomen Οἰνώνη fuisse constat . . . Quater apud Pindarum hoc nomen occurrit . . . Οἰνοπία nostro loco solo legitur. Quid si scriptum est a poeta Οἰωνία? Metro quidem poscitur choriambus, ita ut Οἰωνία melius se haberet quod tamen ab Οἰνώνη descendere nego. Sed longas vocales a Pindaro etiam in mediis vocibus passim corripì a Boeckhio de metr. Pind. lib. III, c. 18, p. 289 expositum est . . . Correptiones longarum vocalium praecipue in nominibus propriis apud poetas frequentes esse Hermann. epit. doct. metr. p. 77 docet. Si Pindarus, de qua re dubito, vere Οἰωνία voce usus est, scholium fortasse ita se haberet: Οἰωνία ἐστὶ [sic] ἀντὶ τοῦ Οἰνώνη· Οἰνώνην δὲ τὴν νῆσον ὠνόμασεν ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδείου. [ἄμεινον δὲ κτλ.] — Βουδῖωνος scripsi pro eo quod in D legitur Βουδείου;

50. Τοῦ μὲν ἀντίθεοι ἀρίστευον υἱέες] τούτου μὲν τοῦ Αἰακοῦ οἱ ἰσὺθεοὶ παῖδες ἦσαν ἄριστοι καὶ οἱ τῶν παίδων υἱοὶ ἐτύγχανον πολεμικώτατοι, καὶ ἀνδρεῖοι περιέπειν τὰς μάχας ἐγένοντο, καὶ σωφρονέστατοι καὶ συνετοὶ τὴν ψυχὴν.

in archetypo βου^δ scriptum fuerit. Mommsen nihil nisi ad Βουδείου »Qui alias (Schol. Nem. VI 53) Βουδίων audit« annotavit; Resleri haec est nota p. 20: »Restat, ut videamus, utrum scribendum sit Βουδίωνος, quod est in schol. ad Nem. 6, 53 et ad Lycophr. 175, an Βουδείου? Fortasse unum et alterum in usu fuit. Haud scio an Homericum nomen urbis cuiusdam Boeotiae huc referendum sit. Βούδειον ea Il. II 575 dicitur, alias Βουδεία. Civis eius nomen habet Βούδειος seu Βουδειεύς. Quae urbs cum in catalogo geographico apud Homerum inde a B 494 non nominetur, etiam aliud aut non semper idem nomen ei fuisse cogitari potest. Spatium enim temporis admodum grande inter originem cantus B Odysseae et Il. II interiectum esse nemo nescit. Utut id est, teneo lectionem quae est in schol. Nem. modo laudato et apud Tzetzas.« »Auch das Scholion zu V. 22 . . hat Tzetzes Lyc. 175 ähnlich, aber aus einem vollständiger Scholion, indem er auf die in unsern Scholien öfter erwähnten Aiginetika des Pythänetos verweist, s. Hrn. Resler S. 18f. Indess kann Tzetzes auch aus dem Schol. Nem. VI, 53 geschöpft haben: bei ihm steht Βουδίωνος: doch mag Βουδείας (und Βοῦδεις) Nebenform gewesen und an unserer Stelle Βουδίου richtig sein, zumal er als Stammvater des γένος Βουδιδῶν galt, s. Müllers Aeginet. p. 8. 140.« Schneidewin p. 2071. — 13 ἤρωος τινὸς D.

1 ἀντίθεο D, tacite corr. Resler. — 2 τῶ pro τῶν Resleri textus errore. — παιδῶν male in D legit Resler, qui corr. in notis. — Apud Pindarum nunc editur: Τοῦ μὲν ἀντίθεοι Ἀρίστευον υἱέες υἱέων τ' ἀρχίφιλοι παῖδες ἀνορέα Χάλκεον στονόεντ' ἀμφέπειν ὄμαδον· σώφρονές τ' ἐγένοντο πινυτοί τε θυμόν. Scholiasta quod in codd. non interpolatis traditur στονόεντά τ' ἀμφέπειν legisse, post υἱέες et post παῖδες commate distinxisse, et colon post ὄμαδον non habuisse mihi videtur, ita ut ad ἀρχίφιλοι verbum ex ἐγένοντο subaudiret et infinitivum ἀμφέπειν item ab ἐγένοντο suspenderet.

57. Ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί] ταῦτα, φησί, καὶ αἱ τῶν θεῶν σύνοδοι ἐμέμνηντο, ὅτε Ζεὺς περὶ τῆς Θέτιδος καὶ Ποσειδῶν ἐφιλονείκησαν, ἐκάτερος ἐπέραστον ἑαυτῷ γαρμετὴν ποιῆσαι βουλόμενος. § Ἄλλως. ταῦτα καὶ οἱ σύλλογοι 5 τῶν θεῶν διέφερον. τείνει δὲ εἰς ἐκεῖνα· ὁ Ζεὺς βουλόμενος Θέτιδι πλησιάσαι ἐκωλύθη ὑπὸ τοῦ Προμηθέως· εἴτα Πηλεΐ

2 φησὶν D, tacite corr. Resler p. 21. — αἱ deest in Mommseni textu. — ὅτι D, corr. Resler in nota. — 3 »Cum θετις quasi constanter acutum accentum in ultima syllaba servet, eum retinuissem, etsi alias vox est paroxytonon, nisi etiam in schol. ad v. 35 θέτιν accusativum et ad v. 31. 32 Θέτιδος invenissem.« Resler p. 21. — ἐφιλονείκησαν] Scholiastam quod nonnulli editores coniecerunt, ἔρισαν pro ἔρισας legisse, annotant Schneidewin, Mommsen et Bergk. — 5 τείνει δὲ εἰς ἐκεῖνα in D quamvis satis neglegenter scriptum extare statim vidi; Mommsen in textu θεῶν, διέφερον⁹⁾ δὲ εἰς edidit, et in nota »9) cod. τ' α' δὲ — Quid?« addidit. Verum vidit etiam Resler, cuius haec est nota: »Difficillimus hic locus fuit neque aliter nisi eum in modum, ut feci, expediendus. Scribitur enim [scripturae imaginem nolui repetere] quod, cum accentus saepius parum accurate notati sint, esse potest τείνει (τούς, τεῖν δέ) εἰς κεῖνους s. ἐκεῖνους s. ἐκεῖνα s. κακοῦς s. κακά cet. Esse τείνει δὲ εἰς ἐκεῖνα nunc mihi procul dubio est. Conferatur . . . schol. Nem. 8, 19: ταῦτα δὲ ἀνάγεται εἰς ἐκεῖνα.« — ὅτι pro ὁ non male coniecit Resler: »etenim quae sequitur propositio brevior est quam quae verbis illis τείνει δὲ εἰς ἐκεῖνα praeparata eo modo quo videmus ipsis adligari possit. cf. schol. Nem. 8, 11 (19) ταῦτα δὲ ἀνάγεται εἰς ἐκεῖνα, ὅτι κτλ.« — 6 ἐκωλύ^θ D, ἐκωλύθη (?) Mommsen, ἐκώλυον pessime Resler in textu, hac nota addita p. 22: »Lege ἐκωλύθη. Ex ἐκωλύθη facile ἐκώλυον fieri potuit, ut hoc ex illo nasci potest. Accentus coniecturae nostrae non repugnat, cum hac in re librarius Med. non ita religiosus sit. Scriptum est ἐκώλυ^{ον}. [Immo ἐκωλύ^θ]. An fortasse scholiasta ἐκωλύετο scribere voluit, quod, cum iterum iterumque conandi notionem contineat, ad locum aptissimum foret?«

ἔδοξεν αὐτὴν ἐγγυῆσαι. τεθρούλληται δὲ ἡ ἱστορία παρά τε συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς, ἀκριβῶς δὲ κεῖται καὶ παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεΐ Δεσμώτῃ. διαφωνεῖται δὲ τοῖς λοιποῖς καὶ ἰδια-

2. 3 »Scoliasta fortasse Aeschyleae fabulae versibus 751 sqq. ex quibus in scholiis ad Lycophr. 178 unus legitur: ἡ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός, simillimus Pindari verbis v. 33, adludit. Sed nescio quae me suspicio movet, ut aliter scholiastam scripsisse, non ἐν Προμ. δεσμώτῃ, censeam. Cum enim duarum aliarum Aeschyli fabularum quibus nomen est Προμηθεὺς πορφόρος et Προμ. λόμενος tituli ac fragmenta supersint, haec ultima scholiasta dici videtur. Ita ordine in fabula Aeschylea quam habemus proposito quasi requiritur et fabulae, cui nomen erat Προμ. λόμενος fragmentis certe quominus ita credamus non impedimur. In Προμ. δεσμ. enim Prometheus multa mala patiens proponi videtur, quod hominibus ignem dederit et artes (cf. v. 1 — 9; 37 — 38; 107 sqq.) et quod eos servaverit ab interitu quem iis Jupiter minatus sit (cf. 197 — 243) quibus rebus Iovem sibi infestissimum reddiderit. Sub finem autem Prometheus indicat, quomodo salus sibi ventura sit, qua re transitio ad tertiam fabulam Aeschyli praeparari videtur. Cum autem fabula Προμ. δεσμ. si argumentorum chronologiam spectas, praecedat necesse sit fabulae cui nomen est Προμ. λόμενος, rem a scholiasta indicatam in tertia fabula narratam fuisse puto. In Prom. enim nostra Iovem a Prometheo, quominus cum Thetide matrimonio se iungeret, impeditum esse nusquam narratum invenio. Cum nostra interpretatione convenire videtur schol. 31. 32 quod non est eiusdem auctoris, ubi in fabula Aeschylea a Prometheo, a Themide apud Pindarum vaticinium pronuntiari dicatur. Cum apud Pindarum Themis id palam coram Iove et diis enuntiet, et Prometheus, opinor, id palam diis praesentibus facere putandus erit. Facit mecum Apollod. (III, 13, 5, 2 edit. Heyn.) qui ita: περὶ ἧς (Θέτιδος) τοῦ γάμου Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισαν. Θέμιδος δὲ θεσπιωδούσης ἔσεσθαι τὸν ἐκ ταύτης γεννηθέντα χρεῖττονά τοῦ πατρὸς ἀπέσχοντο (qua in re haud dubie Pindari narratio ei obversatur). ἔνιοι δὲ φασὶ Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθεά, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύειν. Quid impedit quominus unus ex

ζόντως ὁ Πίνδαρος καὶ Ποσειδῶνά φησιν ἀμφισβητῆσαι περὶ τοῦ γάμου· ἢ ζητητέον, τίνη κατηκολούθησεν ὁ Πίνδαρος.

64. Ἐρως γὰρ ἔχεν· ἀλλ' οὐ σφιν] ἔρως γὰρ καὶ ἐπιθυμία, φησί, τῶν ἐκείνης γάμων ἀμφοτέρους κατεῖχεν, 5 ἀλλ' οὐδαμῶς αἱ ἄφθαρτοι τῶν θεῶν φρένες συμπερασθῆναι τοὺς γάμους συνεχώρησαν, ἐπειδὴ τῶν μεμιοραμένων κατήκουσαν.

his Aeschylus fuisse credatur? Tertium locum nostrum explicandi genus excludo, de alio quodam poeta, non Aeschilo, sermonem fieri, velut erraverit scholiasta ad Isthm. I 58, ubi vir doctus Mus. Crit. Cantabr. T. I, p. 428 Alcaeo laudato Aeschylum substituit (cf. schol. et Aeschyl. Prom. vinct. v. 1015.).« Resler p. 22. 23. — 3 διαφαίνεται D et edd., corr. Schneidewin p. 2071. — Ad λοιποῖς haec Resleri mira extat nota: »Videtur esse λοιποῖς.«

1 ποσειδῶν φησι in codice scriptum esse male dicit Resler. — ἀμφισβητῆσαι D, correxerunt Resler et Mommsen. — 2 »Equidem credo Pindarum fabulam ita sibi ipsum disposuisse ut proposito suo inserviret. Nam cur volumus cum Dissenio omnino hanc fabulam, ut Pindarus eam proponit, antiquiorem fuisse? Cf. expl. ad Boeckh.« Resler p. 23. — 3 ἔσχεν D et edd., sed cum scholiastae interpretatio κατεῖχεν in textu ἔχεν ab eo lectum fuisse arguat, non dubitavi veram lectionem in textu iam dudum receptam etiam lemmati reddere. — ἀλλ' ἄσφι ego, ἀλλ' ἄσφι Mommsen, ἀλλ' οὐ σφι Resler ex D enotavimus; Resler male annotat: »Scribe οὐ σφι. Saepius lineolis illis transversalibus syllabas ancipites producendas esse indicatur quod huic loco non convenit.« Immo σφι idem valet atque σφιν. — 4 φησὶν D, tacite corr. Resler, data opera corr. Mommsen. — κατεῖχαν male in D legit Resler, qui addit: »Haud scio an librarii errori κατεῖχαν tribuendum sit, quam quidem formam neque apud Pindarum neque alibi inveni. Scribe igitur κατεῖχεν praesertim cum etiam constructione singularis numerus magis desideretur.« — 5 ἄφθαρτοι Resleri textus, correxit Resler in nota. — 6. 7 Scholiastae voce κατήκουσαν Hermannii coniecturam ἐπάκουσαν (pro ἤκουσαν) firmari putant Resler p. 24 et Schneidewin p. 2069.

67. Εἶπε δ' εὐβουλος] εἶπε δὲ καὶ ἐχρησμήθησεν ἡ εὐβουλος δικαιοσύνη τὸν ἐκ Θέτιδος γεννηθέντα κρείττονα τοῦ πατρὸς γενέσθαι. καὶ κατὰ τοῦτο δὲ διαφωνοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Αἰσχύλος Προμηθέα φησὶ τοῦτο ποιεῖν, οὗτος δὲ Θέμιν.

- 5 75. Διὶ μισγομέναν ἢ Διὸς παρ' ἀδελφείοισιν] ὑπερβατῶς ἔχει πρὸς τὸ ποντίαν θεόν· ἤτοι οὖν Διὶ μιγεῖσα βελτίονα παῖδα τοῦ πατρὸς τέξει, ἢ τοῖς ἀδελφοῖς τοῦ Διὸς βελτίονα πάλιν τοῦ Διὸς παῖδα τέξει· πληθυντικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀδελφῶ, τῷ Ποσειδῶνι· σύνηδες δὲ τὸ σχῆμα Πεν-
10 δάρφ (fragm. 75 ed. Bergk). Ὑπάτων μὲν τε πατέρων Γυναικῶν τε Καδμεῖαν, ἀντὶ τοῦ Διὸς καὶ Σεμέλης.

2 ὁ pro ἡ D; correxerunt Resler et Mommsen. — κείττονα D, tacite corr. Resler. — 3 μὲν Resleri textus, errore. — 4 Αἰσχύλος D, tacite corr. Mommsen, αἰσχυλος tacite edidit Resler. — φησὶν D, tacite corr. Resler. — Ceterum confer Tzetzam ad Lycophr. 178: »Πένδαρος δὲ λέγει Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Δία περὶ τοῦ γάμου τῆς Θέτιδος ἐρίσαι, κωλυθῆναι δὲ αὐτοὺς κατὰ τινὰς τῶν ἱστορικῶν ὑπὸ Θέμιδος, κατὰ δὲ Αἰσχύλον ὑπὸ Προμηθέως. φησὶ γάρ· Ἡ τέξεται δὲ παῖδα φέρτερον πατρός.« — 5 ἀδελφοῖσιν Mommseni textus. — 6 ὑπέρβατον ἔχει Resleri textus; Resler annotavit: »Lege ὑπερβατῶς ἔχει vel si mavis ὑπέρβατον· ἔχει δὲ κτλ.« ὑπερβατῶς est in D. — τὸ scripsi praeunte Schneidewino p. 2071, τὸν D, τὴν coni. Resler in nota. — μιγεῖσα in D legi falso refert Resler. — 7 τέξει Schneidewin p. 2071 hic et infra v. 8 pro ἔξει. — 8 τέξει] »Scholion hoc mihi suspicionem movet non esse versus 33—35 carm. XIV penitus genuinos. Non enim inest in iis 'Thetida parituram esse filium Iove maiorem sive Iovi sive Neptuno matrimonio iunctam.' An est scholiastae Pindaricum πατρὸς pro πατρὸς θεῶν? Nec placet Boeckhianum οἷ.« Resler p. 25. Et sane πατρὸς pro πατρὸς θεῶν positum putare videtur scholiasta. — 10 Post Πενδάρφ Mommsen οἶον τὸ excidisse putat. — 10. 11 Hoc Pindari fragmentum iam dudum ex Dionysio Halicarnass. de comp. verb. c. 22 notum erat; Bergk eius lectionem sic constituit: v. 11 . . . ὑπάτων μὲν πατέρων, μελεπόμεν γυναικῶν

76. Ἀλλὰ τὰ μὲν παύσατε] ἀποστρέψας τὸν λόγον
ἐξήνεγκεν ὡς αὐτῆς τῆς Θέμιδος λεγούσης. ἀλλὰ τὰ μὲν παύ-
σατε καὶ ἐπίσχετε· λέγει δὲ τὰ τῆς πρὸς τὴν Θέτιν μίξεως·
ἀνθρωπίνων δὲ γάμων τυχοῦσα τὸν υἱὸν αὐτῆς θεωρησάτω
5 τεθνηκότα ἐν πολέμῳ, τὸν τῷ Ἄρει τὰς χεῖρας κατὰ τὴν μάχην
ὅμοιον.

τε Καῶμαιν ἔμολον etc. Sed cum μέν τε (pro μέν) etiam in
duobus Dionysii bonis codicibus legatur, nolui τε expungere, neque
μελπέμεν inserendum duxi. Ceterum confer Resleri notam p. 25:
»Fragmentum est e fragm. dithyr. 3 (v. 10, 11) apud Boeckh.
p. 576 sq. ubi optime reiecit Boeckhius librorum σεμέλην ut prorsus
subditiuum ac quod ex glossemate manaverit id quod verum
esse nunc videmus. Ceterum ἀδελφεοῖσι nostro loco πληθυντικῶς
pro ἀδελφῷ dictum esse non credo, cum Thetis etiam fratri Stygio
placere potuerit, quod Pindarus, quamvis Plutonis eiusque armorum
mentionem non fecerit, fortasse indicare voluit. Tzetzes ad
Lycophr. 178 laudat Pindarum, cuius rei neque Boeckhium neque
Schneidewinum in fragmentis Pindaricis rationem habuisse vehe-
menter miror, qui Iovem Neptunum, Apollinemque de nuptiis Theti-
dis certasse dicat. Haud scio an apud Tzetzen Apollini Pluto
substituendus sit. Fortasse legendum erit Πινδάρου σχολιαστῆς
pro Πίνδαρος; nam Tzetzas fragmentum Pindari vidisse quod alios
fugerit persuadere mihi non possum. Quare etiam Tzetzen chiliad.
I, 8 sq. de Croeso e schol. Pind. Pyth. 7, init. transcripsisse puto.
Si Πινδ. σχολιαστῆς recte legatur scholiasta rem illam ab alio
scriptore narratam fortasse in ipso nostro scholio adiecerat.»

1 ἀποστρέψας in D legit et edidit Resler, sed ipse correxit
in nota. — 2 Θέμιδος ego scripsi pro Θέτιδος. — 3 »Post μίξεως
novum titulum sequentis novi scholii propono sic scribendum:
βροτέων δὲ λεχέων τυχοῦσα εἰσιδέτω.« Resler p. 26. Ego
punctum post μίξεως in colon mutavi, et scholiastae verba λέγει
δὲ τὰ τῆς πρὸς τὴν Θέτιν μίξεως velut intra parenthesin dicta esse
sumo. — 6 Post ὅμοιον librarii culpa excidisse puto paraphrasim
Pindarici (χεῖρας Ἄρει τ' ἐναλίγκιον) στεροπαῖσι τ' ἀκμὰν
ποδῶν.

83. Τὸ μὲν ἐμὸν Πηλεῖ θεάμοιρον] τοῦτο ἰσοδυναμεῖ τῷ κατὰ μὲν ἐμὲ ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, οἷον τὸ μὲν ἐμοὶ ἀρέσκον ἐστὶ τοῦτο. ἡθικῶς δὲ λέγει· ἐγὼ κελεύω τῷ Πηλεῖ τὸ ὑπὸ θεῶν μεμοιραμένον τοῦ γάμου μέρος ὁπάσαι.

5 85. Ὅντ' εὐσεβέστατον φασιν] ὄντινα τὸν Πηλέα λέγουσιν εὐσεβέστατον τὴν τῆς Ἰωλκοῦ τρέφειν γῆν. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰωλκοῦ πόλεως Θετταλικῆς δὴν βούλεται τὴν Θεσσαλίαν δηλοῦν· ταύτης γὰρ ὁ Πηλεὺς ἐβασίλευεν, ἡ δὲ Ἰωλκὸς οὐκ ἔν ὑπὸ τὸν Πηλέα.

10 88. Ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον] Ἀττικῶς· πορευέσθωσαν· ὡς καὶ Ὀμηρος (Il. A 338)·

τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων.

1 Mommsen Pindari verba praeceuntibus Hermannō et aliis sic constituit: τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλεῖ γάμου θεόμορον ὁπάσαι γέρας Αἰακίδα; alii aliter. — τὸ μὲν ἐμὸν pro τοῦτο sine causa coniecit Resler. — Inde ab τῷ Πηλεῖ τὸ ὑπὸ incipit ultimum folium codicis Vaticani valde mutilum, in quo quae vocabula amplius legi non possint parum accurate indicatum est a Reslero et Mommseno; ego tantum ubi interesse videbatur indicavi. — 5 εὐσεβέστατον φασίν D, tacite corr. Resler. — In textu nunc φάτις vel φρασίν pro φασίν editur. — 6 σοῖς pro τῆς in B legi dicit Resler, ego nihil de hac re notavi, neque Mommsen notavit, ut neque de πόλεων (pro πόλεως) et ἐπεβασίλευεν (pro ἐβασ.), quas lectiones Resler ex B libri laciniis eruere sibi visus est. — 7 Num Θεσσαλικῆς pro Θετταλ. vel Θετταλίαν pro Θεσσ. scribendum? — 9 »Peleus ceperat Iolcum bello contra Acastum gesto ibique habitabat, quare bene dicitur τράφειν, non τραφεῖν, sicut praesens tempus etiam a scholiasta lectum esse videtur. De bello modo nominato Iolcoque capta cf. Nem. 3, 34. — Fortasse pro ὑπὸ τὸν Πηλέα melius est ὑπὸ τοῦ Πηλέως.« Resler p. 26. — 8. 9 Verba ἡ δὲ Ἰωλκὸς οὐκ ἔν ὑπὸ τὸν Πηλέα nec esse nec fuisse in Vaticano libro dicit Mommsen; ego olim in B fuisse verisimile puto. — 12 τῷ δ' αὐτῷ D. — μάρτυρι D, μάρτυροι (?) B; — ἔστων D, ex quo Mommsen ἔστων attulit. — Resler εἰτῶν ex eo edidit, sed annotat: »Ultima vox in libro Med. ita scripta est, ut εἰτῶν, εἰτῶν, ἰτῶν, ἰτῶν esse possit.«

πορευέσθωσαν δέ, φησίν, εἰς τὸ ἄφθιτον σπήλαιον τοῦ Χείρωνος αἱ περὶ τοῦ γάμου ἀγγελίαι, ἀντὶ τοῦ· τὸ δόξαν ἡμῖν νῦν φανερὸν γενέσθω τῷ Χείρωνι.

92. Νεικέων πέταλα δις ἐγγυαλιζέτω] ἀντὶ τοῦ τῶν
5 φιλονεικῶν τὰ φύλλα· τροπικώτερον δὲ τῶν φιλονεικῶν τὰς
στάσεις ἢ τὰ νείκη, ὡς Ἰβυκος κλάδον Ἐνυαλίου (fragm. 29

Tum: »Vix distingues, utrum ab initio vocis sit *ε*: an *ι* ob lineolam illam transversalem in media verticali quae aequae a prima manu atque posthac exarata, aequae de industria posita atque fortuito esse potest. Monendum est scripturam *ιτων* codice R adfirmari, cuius vocis prima littera *ι* aperte dignoscitur, quamquam reliquae perierunt.« Mommsen in B *ε* . . . se legisse tradit, ego nihil dignoscere potui. — De toto loco haec Resler p. 27: »Versus Homericus in textum non bene quadrat. In codice verba priora haec sunt: τῷ δ' αὐτῷ μάρτυρι, ita ut a librario qui quod scripsit non intellexit τῷ et αὐτῷ dativos esse significetur . . . Versus Homericus est Il. A 338 τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων, ubi ἔστων vocis nulla lectionis varietas adsignatur. Et sic quidem, puto, scholiasta exhibuit Homeri verba, ut indicet, ut Pindarum *ἰόντων* pro (*ἔτωνσαν*) πορευέσθωσαν, sic Homerum ἔστων pro ἔστωνσαν scripsisse. Nam ὄντων exhibere voluisse vel εἶτων (pro εἴητων) sive ἔτων (ut est Aesch. Eumen. 32) quod metro repugnat nec ferri potest ob significationem, vix crediderim.«

1 φησί B; δὲ φησὶν D. — »Post vocem Χείρωνος in libro Med. plene interpunctum est, quod ferri nequit.« Resler p. 27. — 3 τῷ ex B addidi. — 3 δις ἐγγυαλιζέτω om. B. — τῶν om. D, ex B addendum esse vidit Resler. — 5 ἀντὶ ante τῶν φιλ. addendum esse putavit Resler; debebat certe ἀντὶ τοῦ inserere. — 6 φάσεις pro στάσεις in B scriptum esse solus Mommsen tradit, qui adeo probat φάσεις scripturam. — »Ἰβυκος κτλ. cur laudetur nescio. Si quidem e laudatis Homeri verbis ὄζον Ἀργος aliquid de significatione vocum κλάδος Ἐνυαλίου conicere licet, scholiastam manifeste errasse intelligimus. Ὀζος Ἀργος enim antiquo sermone apud Homerum vir fortis est, velut Il. B 540; 663; 704; 842; quamvis nomina eorum quos Homerus ita nominavit interdum in fabulas abierint et in genealogias, ut Heynius ad l. l. adnotavit. Cf. in

ed. Bergk) καὶ Ὅμηρος ὄζον Ἀρης. ποῖα δὲ νείκη δισσὰ ἢ
 θέτις τοῖς θεοῖς παρασχεῖν ἔμελλεν; οὐ γὰρ προεγεγόνει νεῖκος
 ἐξ αὐτῆς, ὥστε τοῦτο δεύτερον τὸ ὑπὲρ τοῦ γάμου αὐτῆς εἰρη-
 μένον. ἦτοι οὖν τοῦτο λέγει· ἐπεὶ νεῖκος ὑμῖν ἔστηκε νῦν περὶ
 5 τοῦ γάμου τῆς θέτιδος τῶν δύο διαφερομένων θεῶν, μὴ πρὸς
 ἐν ποῖόν τι καὶ ἕτερον κατασκευαζέτω· ἢ προγεγονέναι μὲν
 φησι νεῖκος τὸ τῶν Τιτάνων, δεύτερον δὲ ἔσεσθαι, εἰ ἐκ ταύτης

carminum Ibyci reliquiis a Schneidewino editis fragm. 4, 1 *Εὐρύαλε
 γλυκέων Χαρίτων θάλος*. — *Κλάδος Ἐνυαλίου* apud Ibycum rixam,
 discordiam significasse vehementer dubito, cum Mars, qui ramum
 laureum tenet, e contrario victor vel pacifer censendus sit. Cf.
 K. O. Muell. Handb. der Archaeolog. der Kunst, edit. II p. 545.
 Aut igitur scholiastam dormisse aut librarium glossema imprudenter
 margini adpositum in textum recepissee statuendum est. Resler
 p. 28. Schneidewin p. 2072 verba τῶν φιλονεικῶν ante τὰς στά-
 σεις uncis circumscripsit et hanc notam addidit: »So ist die Stelle,
 über welche Herr R. die wunderlichsten Dinge vorbringt, zu
 schreiben. Der Scholiast vergleicht mit der starken Metapher
 πέταλα νεϊκέων die ähnlichen anderer Dichter, wo κλάδος, ὄζος
 (ἔρνος, πτόρθος u. dgl.) tropisch gebraucht sind. Ibykos, dessen
 Worte neu sind, versteht offenbar unter Enyalios den Ares selbst.«
 »Fortasse Ascalaphum dixit.« Bergk.

1 νείκη D, corr. etiam Resler in nota; in B νείκη est. —
 2 προεγεγόνει B; Resler in D male προεγεγόνειν εἶκος legit, pro
 quo in nota προῦγεγόνει νεῖκος reponere voluit. — 3. 4 An εἰρήσθαι
 scribendum? — 4 ἔστηκε D (B legi non potest), corr. Resler in
 nota. — 5 τῶν δύο διαφερομένων in D plane legi potest; Resler
 tamen τῶν δὺς διαφερομένων edidit et hanc notam subscripsit:
 »Num scholiasta δῖς, ut potest legi, διαφερομένων, an δὺς διαφ.
 an δυσδιαφ. an διαφερ. (non διαφερομένων, ut est in codice falso
 positum ob sequens θεῶν), de hac re dubitari nequit. Δῖς enim
 e textu repetitum est, falso, quia sententia ita nata sententiae
 quae exprimi debebat repugnat; δὺς διαφ. non dicitur, δυσδιαφ.
 vix dici potest, cum, si ponitur, quid sibi velit illud δὺς in com-
 positione, non appareat. Delendum igitur est δὺς (δῖς) et scri-
 bendum τῶν διαφερομένων θεῶν.« — 5. 6 μὴ πρὸς ἔξπονται καὶ

γεννηθείη παῖς ἀθάνατος· ἥ ὅτι ἐφιλονείκησαν Ποσειδῶν τε καὶ Ζεὺς περὶ Αἰγίνης, ὅτε καὶ μεταβαλεῖν δοκεῖ τὴν νῆσον Ποσειδῶν, καθὰ ἄλλοι τέ φασι καὶ Πυθαίνετος προσαγόμενος Ὀρφέα.

93. Ἐν διχομηνίδεσσι δ' ἐσπέrais] τουτέστιν ἐν ταῖς
5 τῆς πανσελήνου νυξί· κατὰ ταύτας γὰρ ἐποιοῦν τοὺς γάμους· ἀντὶ τοῦ διαπαρθενενέτω δὲ ἐν τῇ πανσελήνῳ νυχτί. § ὁ δὲ νοῦς· ἐν δὲ ταῖς νυξί ταῖς καταλαμπομέναις τῇ σελήνῃ τὸν ἐπέραστον τῆς παρθενίας ὑπολόοι δεσμὸν τῷ ἥρωϊ Πηλεΐ. χαλι-

ἕτερον D, in quo εἰ in versus fine male ex sequenti versu repetitum est; in B quid extet, dispici non potest; Mommseno locus corruptus esse videbatur, Resler annotavit: »nescio an sit *μὴ πρὸς ἐν ποιόν τι καὶ ἕτερον κτλ.*» Quam coniecturam dubitanter recepi.
— 6. 7 μὲν φησὶν D, μὲν φησιν tacite edidit Resler, quod in notis tenendum esse dixit.

2 αἰγίνας B, quod magis placuit Mommseno. — »Prima scholiastae interpretatio 'ne nobis excitet alteram inter deos litem Thetis' scilicet recusando nuptias mortales, id quod eam revera fecisse aliunde scimus, sola iusta mihi esse videtur. Quominus enim secundam vel tertiam probem, tota loci ratio impedit, deinde δις illud et nominativus *Νηρέος θυγάτηρ*, quia Thetis bis ad contentiosa suffragia deos vocare dici non potest, si sermonem fieri statuimus de conatibus Titanum seu de lite inter Iovem et Neptunum de Aegina insula nata. Certo Pindarus si illud exprimere voluisset, id quodammodo indicasset.« Resler p. 29. — μεταβαλεῖν ut vid. D. — 3 ἄλλοι τέ φασὶ D, tacite corr. Resler. — »Quod Pythaeetus narrasse traditur, id plane novum est, neque usquam alibi eius rei mentio fit.« Resler p. 29. »Von einem solchen Streite der Kroniden um Aegina ist sonsther nichts bekannt. Geht das μεταβαλεῖν τὴν νῆσον darauf, dass Poseidon eine andere Insel gegen Aegina eingetauscht habe? Dann dürfte man vielleicht an Kalauria denken, die Apollon dem Poseidon abgetreten haben sollte, s. Müller's Aegin. p. 25 sq.« Schneidewin p. 2071. — 4 δ' deest apud Reslerum. — 5 γάμους] »Inde novum scholium incipit cui titulus praeponendus est qui sequitur: *λόοι χαλινὸν παρθενίας.*« vix recte Resler p. 29.

νὸν δὲ παρθενίας σκληρότερον καὶ διθυραμβωδῶς τὴν παρθε-
νίαν εἶπε, κατὰ περιφρασιν αὐτὴν βουλόμενος σημῆναι. παρα-
σημῆναιτο δ' ἂν τις, διὰ τί πανσελήνοις ἐγάμουν.

95. Τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις νεῦσαν ἀθανάτοισιν] οἱ
5 περὶ τὸν Δία, φησί, τοῖς βλεφάροις νεύσαντες τέλος τοῖς ῥη-
θεῖσιν ἐφήρμοσαν· ἢ τοῖς βλεφάροις ἐπένευσαν παρὰ τὸ Ὀμηρι-
κόν (II. A 528).

ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσιν νεύσε Κρονίων.
ταπεινῶς δὲ ἀπὸ τῶν βλεφάρων ὄλον εἶπε τὸ πρόσωπον.

10 100. Ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε] τῶν δὲ
λόγων ἡ ἀρχὴ οὐ κατεφθείρετο, φησίν. § ἢ οὕτως· ὁ δὲ καρ-

1 διθυραμβωδῶν male in D legit et edidit Resler, sed anno-
tavit: »Pro διθυραμβωδῶν lege διθυραμβωδῶς quod significat ad
modum dithyramborum, ut est schol. Py. VI, 10 et XII, 45 (ubi
legitur σκληρῶς καὶ δ.). Διθυραμβωδῶν, ut est apud Boisson.
Notices des Mss. vol. VI p. 525 ex Theod. Prodr. legi nequit.« —
1. 2 διθ. αὐτὴν εἶπε καταπ. (tacite corr. Resler) τὴν παρθενίαν
β. σ. D, corr. Resler in nota. — 2 σημῆναι D, corr. Mommsen
et tacite Resler. — 2. 3 Ultima verba sic edidit Resler: παρα-
σημῆναι το δὲ ἀντὶς διότι πανσελήνοις ἐγάμουν, pro quo in nota
παρασημῆναι (reprehendat) τούδε ἂν τις, διότι (ἐν) πανσελήνοις
ἐγάμουν coniecit. Schneidewin p. 2072 παρασημῆναιτο δ' ἂν τις,
διότι πανσελήνοις ἐγάμουν proposuit. Mommsen recte vidit in D
παρασημῆναιτο et ἂν τις exaratum esse, et non minus recte δὲ
ante ἂν in δ' mutavit et δὲ quod in D inter τις et πανσελήνοις
legitur διατί interpretatus est. — 4 νεῦσαν ἀθανάτοισιν om. B. —
5 φασί D, correxerunt Resler et Mommsen. — 5. 6 ῥηθεῖσιν] »In
R, ni fallor, erat ἐρασθεῖσιν pro ἐρασθεῖσιν, quod ferri nequit.«
Resler p. 30. Ego ex B nihil notavi. — 6 ἢ τοῖς βλεφάροις
ἐπένευσαν non legitur apud Mommsenum, qui praeterea in B pro
ἐφήρμοσαν παρὰ τὸ Ὀμηρικόν adhuc legi posse ἐφη
ἦο affirmat. — 8 ἢ in D legit Resler, corr. in nota. —
Voce ἐπ' explicit ultimum Vaticanum codicis folium. — ὀφρύσιν νεύσε
Resleri textus, errore? — 11 κατεφθείρετό, φησι Resleri textus;

πὸς τῶν ἐπῶν ὧν εἶπεν οὐκ ἀπέφθινεν, ἀλλ' ἐτελεσσιουργήθη·
ἐγαμήθη γὰρ ἡ Θέτις τῷ Πηλεΐ.

104. Καὶ νέ' ἀνέδειξαν σοφῶν στόματα] καὶ τὰ
τῶν σοφῶν νέα στόματα, φησί, τοῖς ἀπείροις ἔδειξε τὴν τοῦ
5 Ἀχιλλέως ἀρετὴν· οὐ γὰρ μόνος Ὀμηρος, ἀλλὰ καὶ πλείους
ἄλλοι νεώτεροι § ἢ οὕτως· αἰεὶ δὲ θάλλειν καὶ νεωτέραν
εἶναι τοῖς ἀπείροις τὴν Ἀχιλλέως ἀρετὴν τὰ τῶν σοφῶν στό-
ματα πεποίηκεν.

φησι quod in D scriptum esse falso refert, etiam in nota tuetur
Resler.

1 εἶπε Mommseni textus, errore. — ἐτελεσσιουργήθη legit in
D et edidit Resler, corr. in nota. — 3 In Pindari textu nunc ex
Schmidii emendatione καὶ νεαράν ἔδειξαν legitur; priorem scho-
liastam cum codd. vett. νέ' ἀνέδειξαν, alterum cum interpolatis
νεάν ἔδειξαν legisse bene observavit praeunte Schneidewino
(p. 2069) Mommsen. Minus recte Resler p. 30: »Fortasse scho-
liasta in textu νέαρ' ἀνέδειξαν legit, ut νεαρά referatur ad στό-
ματα, quod magis poeticum esse videtur quam νεαράν. Ex νέαρ'
facile νεάν fieri potuisse, νεάν ἀνεδ. vero a Pindaro non profectum
esse quisque videt.« Neque rectius Bergk: »αἰνέαν τ' ἔδειξαν
scripsi, sive δ' ἔδειξαν malis . . . ac tale quid sive legit sive divi-
navit schol. scribens: αἰεὶ δὲ βάλλειν (θάλλειν) . . . πεποίηκεν.« In
scholii lemmate pro D libri στόμα suadente etiam Reslero qui
στόματ' ἀπ. ἀρετάν requirit in στόματα mutavi et νέ' ἀνέδειξαν
pro νεάν ἔδειξαν scripsi, cum haec lectio nec veterum codicum nec
prioris scholiastae esset, lemmata autem ad prius potius quam ad
posterius scholium pertinere consentaneum est. — 4 στόματά,
φησι tacite edidit Resler. — ἀπειρίαν non quod Resler ex eo affert
ἀπειρίαν D; correxerunt Resler et Mommsen. — 6 Post νεώτεροι
»videntur deesse aliqua verba, ut ἤξειδον αὐτήν seu ἤξειδον Ἀχιλλέα.«
Resler p. 30; »Fort. deest participium.« Mommsen. »Zu
V. 47. 48 ist hinter ἄλλοι νεώτεροι nichts ausgefallen, am wenig-
sten ἤξειδον, wie Hr. Resler meint.« Schneidewin p. 2072. —
βάλλειν D, corr. Resler. — νεώτεραν Mommseni textus.

109. Ὁ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν] ὅστις Ἀχιλλεύς καὶ τὸ ἀμπελόφυλλον πεδίου τῆς Μυσίας τῷ φόνῳ καὶ τῇ ἀναιρέσει τοῦ Τηλέφου ἤμαξε. πρὸς ἀμφότερα δὲ τοῦτό φησι· καὶ ὅτι ἡ Μυσία οἰνοφόρος καὶ ὅτι κλήμασιν ἀμπέλων πεδηθέντα Τηλέφον τὸν Αὔγης καὶ Ἡρακλῆος ἀνείλεν ὁ Ἀχιλλεύς.

111. Γεφύρωσέ τ' Ἀτρεάδαισι νόστον] κατεβάλετό τε γέφυραν, φησί, τῆς ἀνακομιδῆς τοῖς Ἀτρείδαις ἀνελών τοὺς συνέχοντας καὶ ῥυομένους τὴν Τροίαν ἄνδρας· οὗτοι γάρ εἰσιν ἱνες καὶ οἷον νεῦρα καθάπερ σῶμα συνέχοντες· οὗς ἐξῆς
10 καταλέγει.

1 ὁ in D legit Resler, qui in nota correxit. — 3 ἤμαξε D, ἤμαζε Resler ex eo enotavit; correxerunt Resler et Mommsen. »Ceterum Pindari verba sic esse accipienda acsi Telephus occisus esset, ita ut Pindarus auctorem fortasse non amplius notum, cuius verba κλήμασιν ἀμπέλων πεδηθέντα Τηλέφον nescio num scholiasta nobis reddat secutus sit, cum scholiasta credo. Quamquam enim Isthm. 4, 46 Telephus vulneratus, non occisus esse traditur, id non impedit, quominus Pindarum hic rem aliter narrare statuamus. Non enim semper sibi constare videtur. . . .« Resler p. 31. »Auch Dissen war die absichtliche Wahl von ἀμπελόεν πεδίου nicht entgangen. Es ist wohl keine Frage, dass dieser echte Zug des Mythos auf die Kypria zurückzuführen ist, man vgl. τοὺς νεωτέρους ποιητάς Scholl. Il. A, 59. (ἐν τῷ τρέχειν ἐμπλακεῖς ἀμπέλου κλήματι τὸν μηρὸν τιτρώσκεται). Uebrigens sagt Pindar keineswegs, wie Hr. Resler mit den Scholien annimmt, dass Achilleus den Telephos erlegt habe.« Schneidewin p. 2072. 2073. — 5 τὸν ἂν γῆς, quod corr. in nota, in D scriptum esse falso tradit Resler. — Confer Tzetzam ad Lycophr. 206: »Τὸν Διόνυσον, φησὶν, ἀνυμνοῦντες, ὅτι αὐτοὺς ἔσωσεν τὸ πρὶν ἐν Μυσίᾳ ὑπὸ Τηλέφου μέλλοντας ἀπόλλυσθαι, ἀναδούς ἐξ αὐτομάτου ἀμπελον καὶ σφήλας τὸν Τηλέφον δι' αὐτῆς, ὅθεν καὶ Σφάλτης ἐκλήθη . . . ὁ δὲ Τηλέφος παῖς ἦν Ἡρακλέους καὶ Αὔγης . . .« — 6 γεφύρωσε τ' D, correxerunt Resler et Mommsen. — ἀτρεάδαισι (-αῖσιν enotavit Resler) D (pro Ἀτρεΐδαισι) quam falsam scripturam retinendam esse codicum omnium consensus in textu arguit. — 7 γέφυράν, φησι et v. 8 γάρ εἰσι Resleri textus. — 8 συνέχοντας καὶ ῥυομένους] Videtur

113. *Ταί μιν ῥύοντό ποτ' ἐκ μάχας*] αἵτινες, φησίν, ἴνες, τουτέστιν οἱ γενναιότατοι τῆς πόλεως ἐβρόντο καὶ ἐκώλυον τὸν Ἀχιλλέα τῆς ἐναριμβρότου μάχης τὸ ἔργον κορύσσοντα, τουτέστι μάχην κατ' αὐτῶν ποιῶντα· ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἀνέϊλε
5 καὶ τὴν Μήμονος ἰσχὺν καὶ τὸν Ἑκτορα καὶ τοὺς ἄλλους ἀριστέας.

119. *Οἷς δῶμα Περσεφόνας*] οἷς τοῖς ἀριστεῦσι τῆς εἰς Αἴδου καθόδου μηνυτῆς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγένετο. § ἡ οὕτως· οἷς σημαίνων τὸν Αἴδην ἀντὶ τοῦ οἵς ἀναιρῶν. ἀναιρῶν γὰρ
10 αὐτοὺς αἴτιος ὥσπερ τῆς εἰς Αἴδου καθόδου αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ τὴν Αἴγιαν, τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, καὶ τὴν ἰδίαν ῥίζαν· φησὶ δὲ τοὺς προγόνους· ἐνδόξους καθίστα.

125. *Τὸν μὲν οὔτε θανόντ' ἀοιδαὶ ἔλιπον*] τὸν μὲν οὖν, τὸν Ἀχιλλέα, οὔτε θανόντα αἱ ἐπαινετικαὶ φῶδαι κατέ-

hic scholiasta Pindari ῥύοντο non de Achille, sed de Troia intelligere et non repellebant, sed defendebant interpretari. Idem fecit Bergk: »Conieci ταί (vel potius τοί) νιν ῥύονδ' ὁπότε μάχας ἐναριμβρότου ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοιτο, atque νιν non ad Achillem refero, quem repellebant, sed ad Troiam, quam heroes illi defendebant.«

1 In textu nunc ταί νιν ῥύοντό ποτε μάχας editur, et ἐκ prae-positionem quae in vetustos libros irrepsit non legisse scholiastam certum est. — αἵτινες D. — αἵτινές, φησι Resleri textus. — 4 κατ' αὐτῶν (scil. τῶν γενναιοτάτων τῆς πόλεως) scripsi pro κατ' αὐτοῦ. — 7 ὅς pro οἷς in D legit Resler, quare annotavit: »Lege οἷς, τοῖς ἀρ. sive οἷςτισι τοῖς ἀρ. cf. schol. v. 49 ὅστις Ἀχ. et 19, 20 ὅστις Ζεὺς.« — 10 ἐγένετο D, tacite corr. Resler. — 11 ἐαυ^τ D, ἐαυτῷ Resler. — 13 ἀοιδαὶ D, tacite corr. Resler. — Pro οὔτε in textu recte οὐδὲ editur. — 14 ἐπαινέτι καὶ male edidit Resler, hac nota addita p. 32: »Lege αἱ ἐπαινετικάι. Ceterum, opinor, non contemnenda esset lectio οἱ ἔπαινοί τε καὶ. Ἐπαινέτι enim esse potest pro ἐπαινίτε et hoc pro ἔπαινοι τε. At οἱ articulus quominus ea recipiatur prohibet.«

λιπον, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτῷ παρὰ τε τὴν πυρκαϊάν καὶ ἐπ' αὐτὸν τὸν τάφον αἱ Μοῦσαι ἔστησαν καὶ θρήνον πολυθρόλλητον ἀνεβάλλοντο.

Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὲ καλῇ
5 Θορήνεον (Hom. Od. ω 60. 61).

ταῦτα δὲ ἐπὶ τὴν δευτέραν νέκυϊαν ἀναπέμπει.

2. 3 Recte Resler p. 32: »Quae sequuntur post ἀναπέμπει verba Homeri (Il. A 604. 605) post ἐνέβαλον vocabulum statim legenda esse censeo. Alio enim non quadrant.« In D enim verba ταῦτα . . . ἀναπέμπει inter ἀνεβάλλοντο (sic Schneidewin p. 2073 pro ἐνέβαλον) et Μοῦσαι leguntur. — 6 δ. νέκ.] ἐξῆς νενικηκυῖαν D. — »Pro νενικηκυῖαν lego νίκην. Refero autem τὴν ἐξῆς νίκην ad Nicoclis mortui victoriam quippe quae victoria Cleandri victoriis laudatis laudetur. Eo ea verba referenda esse e Pindari verbis apparet« Haec parum probabiliter Resler p. 32. »Ueber die . . . sicher lückenhaften Worte: ταῦτα δὲ ἐπὶ τὴν ἐξῆς νενικηκυῖαν ἀναπέμπει würde Hr. Resler nicht ganz verkehrt geurtheilt haben, hätte er an Hermes ψυχοπομπός in der δευτέρα νέκυια Odyss. Ω, 60 sq. gedacht.« Schneidewin p. 2073, qui fort. de Ἑρμοῦ νέκυϊαν cogitabat. Contra Bergk in nota ad metricam ultimae Isthmiacae descriptionem: »Atque hiatus insolentiam δοῖδαι ἔλιπον v. 62 credo etiam veteres grammaticos animadvertisse, huc enim refero adnotationem scholiastae, quae huic versui adscripta fuit, sed alieno loco inserta et vitiata: ταῦτα δὲ ἐπὶ τὴν ἐξῆς νενικηκυῖαν ἀναπέμπει, ubi corrigendum ἐπὶ τὴν ἔξω νενευκυῖαν, de cuius notae usu in Lyricorum libris haec habet Hephaest. p. 134: καὶ ἡ μὲν διπλῇ ἡ ἔξω βλέπουσα παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς τραγικοῖς ἔστι πολλή· παρὰ δὲ τοῖς λυρικοῖς σπανία· παρὰ Ἀλκμᾶνι γοῦν εὐρίσκεται· γράφας γὰρ ἐκείνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾄσμα, τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἐπτάστροφον, τὸ δὲ ἥμισυ ἐτέρου. καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἐπτά στροφαῖς ταῖς ἐτέραις τίθεται. ἡ δὲ διπλῇ σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾄσμα γεγράφθαι. Unde in ed. 2 suspicatus sum grammaticos existimasse, hoc Pindari carmen ex inaequalibus strophis compositum esse. Verum notarum usus admodum varius: nescimus, quo pacto grammatici in Pindaro his usi sint; numeri autem huius carminis quamvis habeant peculiaria quaedam, non tamen tam incerti,

130. Ἔδοξ' ἄρα καὶ ἀθανάτοις] ἔδοξεν ἄρα καὶ τοῖς θεοῖς τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ τεθνηχότα τοῖς τῶν Μουσῶν ὕμνοις διδόναι τουτέστιν ἐγκωμίων αὐτὸν τυχεῖν.

133. Τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον] τὸ ὑμῆσαι γοῦν τὸν
5 ἀγαθὸν καὶ τελευτήσαντα, φησί, φέρει λόγον. § ἢ οὕτω· διὸ καὶ νῦν ἔχει λόγον ὑμνεῖν ἀποθανόντα αὐτὸν ὡς Ἀχιλλέα. § ἢ καὶ οὕτω· διὸ καὶ νῦν ὁ λόγος ἡμᾶς ἐπὶ τὸ ἐγκώμιον τοῦ Νικοκλέος ἄγει, τοῦ γεγονότος θείου καὶ προγόνου τοῦ Κλεάνδρου.
§ ὁ δὲ νοῦς· διὸ καὶ νῦν ὁ λόγος ἡμᾶς παρορμᾷ καὶ τὸ τῶν
10 Μουσῶν ἄρμα τοῦ πυκτικωτάτου Νικοκλέος τὸ μνῆμα καὶ τῇν τῶν κατορθωμάτων ἀρετὴν ὑμῆσαι καὶ τιμῆσαι αὐτὸν ὡς Ἰσθμια αὐτοῦ νενικηχότος τοῦ Νικοκλέος φησί· περὶ γὰρ αὐτοῦ ὁ λόγος.

ut potuerint veteres critici stropharum aequalitatem praetervidere. Ita singularem usum τῆς ἔσω νενευκυίας deprehendo apud Rufinum de metr. Terent. 378« Speciosam Bergkii coniecturam in textum recipere non ausus sum, cum τῆς ἔξω νενευκυίας ceteroquin nullum apud Pindarum vestigium extet, quae eo gravior est causa, quod Bergk veteres grammaticos hoc signo ad insolentes hiatus in Pindari carminibus admodum frequentes significandos usos esse putat.

1 Pro ἄρα apud Pindarum nunc rectius ἄρα editur atque ἔδοξ' ἄρα καὶ ex hoc scholio pro ἔδοξ' ἄρα δ' a Schneidewino receptum esse annotat Mommsen. — 5 et 7 οὕτως in οὕτω mutavi. — 5. 6 Schol. 2 τῶ καὶ νῦν φέρει λόγον, tertius et quartus τῶ καὶ νῦν φέρει λόγος pro τὸ καὶ νῦν φ. λόγον male legisse videntur. — 6 αὐτὸν in Resleri textu excidit, quare in nota ὑμνεῖν τὸν ἀποθ. scribendum esse coniecit Resler. — 7, 10 et 12 Νικοκλέος pro Νικοκλέους scripsi. — 9 ἡμᾶς om. Mommseni textus. — 12 τοῦ om. Resleri textus. — 13 Cum in D ὁ λόγος artificiose scriptum esset, Resler ὁ λόγος φέρεται in artificiosis librarii ductibus latere suspicatus est. — Ultimum hoc scholium in D in fine paginae legitur; in altera eiusdem folii pagina textui nulla scholia adscripta sunt. Neque grammatico, qui archetypum Pindari codicum ε' ζ' litteris notatorum exaravit, ampliorem scholiorum apparatus praesto fuisse certum duco, quamquam Bergkio Triclinii

ille assecla lectionem *γεραῖραι τε μιν* (v. 68 pro *γεραίρεται μιν*) et *ὑπὸ χειρῶν καλῶν* (v. 77 pro *ὑπὸ χία πω καλῶν*) ex deperditis scholiis sumpsisse visus est. Ceterum cf. Reslerum p. 2. 3 » ad eum versum [137] scholia progrediuntur, vel, si mavis, usque ad finem carminis. Etenim qui versus versus 137 sequuntur, interpretatione scholiastae fortasse non indigere visi sunt, quia spurios ab eo habitos esse non est credibile. Maluerim ponere scholiastae eos notos non fuisse, qui, cum omnia carmina perpetuo commentario exornaverit, sex versus, etiamsi explicatione non ita egerent, non facile neglexisset.«

Addenda et Corrigenda.

Ad p. 3. Ζῖ codicem mense Junio anni 1883 peregre profecturus nimis festinanter contuli Budapestini; quare paene absoluta iam hac editione iterum conferendum esse censui. Habet igitur Ζῖ p. 7, 2 οὐχ, — 4 θήβαις; — p. 8, 1 ἡ ὑπόθεσις om.; — p. 9, 8 συναγωνίζεσθαι; — p. 12, 7 χειάς, — 12 βραχεῖαν τινά; — p. 13, 5 παρ' ὅσον, — 8 γένους ἀγωνίζεσθαι, ὕστερον; — p. 14, 14 σεμενόν; — p. 15, 4 χρώμιον, — 7 χρομίον om.; — τ' ἔργμασιν ante corr., τ' ἔργμασι post corr.; — p. 16, 9 σεμνόν om., — 11 ἀναπνεῦμαον; — p. 17, 1 προχωσθεῖσα; — p. 18, 9. 10 τὴν ἄρτ. ἀπέτεκεν ἡ λητώ VZῖ; — p. 19, 1 τὴν πρὸς τήν, — 9 δ' ἔοικα, — 14 ἀλφειῶ ἀντρ.; — p. 20, 3 ἀκούσι, — 8 αὐτὴ ἔστι, — 10 ἀπόλωνος; — 11 τὸν ἐνωπόν; — p. 22, 8 σοῦ] τοῦ; — p. 24, 1 ἐπήσκησε καί; — p. 25, 8 ἔδωκε, — 8. 9 ἐπὶ τῇ δειοτάτῃ, — 14 ὁ λόγος ἐστί, — 15 περσεφόνῃ; — p. 26, 5. 6 περσεφόνῃ; — p. 27, 1 μνηστῆρα, — 8 καὶ om., — 14 καιρὸν οὐ φεύδει βαλὼν om.; — p. 28, 2 χόρος; — p. 30, 4 κατ' ἐν ἀλλαγὴν ἡτώσεως, — 10 ἐνικῶς . . . ἔν', — 12 ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ ὕδωρ ἐπιφέρων, — 13 οὕτως; — p. 31, 1 μεμφομένοι, — 5 φιλοτεκνοῦσι, — 11 ἀντὶ τοῦ om.; — p. 32, 2 ἕκαστος εἴληκε; — p. 33, 12 φησί om., — 13 εἴτις τοῖς; — p. 35, 13 τὴν] εἰς τήν, — 16 ὁ] ἡ, — 17 δῆ] δηλονότι; — p. 36, 2 παρ. ὁ χροῖς. φησὶ εἶναι, — 13 προσμαντ.

p. 12, 6 χρόνον pro τόπον coni. M. Schmidt p. 471 in censura primi huius voluminis fasciculi (p. 1—160) (Berliner Philologische Wochenschrift 1884).

p. 12, 14 ex varia lectione στεβράς in aliis libris τεφράς scriptum fuisse coni. M. Schmidt p. 471 collato Hesychio τεφρόν· φαίον.

p. 13, 7 οὐκ ἀξιοῦντες δὲ πρ. coni. M. Schmidt p. 471.

p. 18, 5 l. ὁ Ἀλφειῶς.

p. 19, 10 ὁρεῖαν δὲ ὡς ζώων coni. Paulus Feine, De Aristarcho Pindari interprete, Jenae 1883 p. 295.

p. 20, 8 i. l. χωρὶς pro χῶρι.

p. 25, 4. 5 (non 3. 4) omm. DVZ.

p. 25, 7 σῖγεῖρε B (non B).

»S. 25, 8—10, wo wir es deutlich mit einer Paraphrase zu thun haben, werden wohl die Worte ἀρίστην — εὐκαρποτάτης hinter Σικελίαν zu versetzen sein, übrigens aber die Exegeten durch einen alten Schreibfehler getäuscht worden sein, wenn sie ἀριστεύουσιν durch ἀρίστην οὖσαν wiedergeben: ich vermute, der Dichter hatte mit ἀριστεύουσιν εὐκάρπου χθονός die Herren der einzelnen Gemeinwesen Siciliens gemeint.« M. Schmidt p. 471.

»Ist S. 26, 11 δι' ὅπλων richtig oder durch δι' ὅλου zu ersetzen?« M. Schmidt p. 471.

p. 29, 6 καὶ quod Boeckh ante κατασβεννύναι addidit, etiam Feine (p. 296) damnavit. Idem p. 297: »Aristarchus locum recte fere videtur interpretatus esse. Sensus enim ab Hermanno, Dissenio, Rauchensteinio aliis parum intellectus est hic: Contigit eis qui probis obtrectant, ut quemadmodum fumus aqua infusa augescit sic maledicentiâ bonorum laudes altius evehant.« Aliter Eugenius Horn, De Aristarchi studiis Pindaricis, Gryphiswaldiae 1883 p. 53: »De interpretatione huius loci Aristarchea sic statuo: iis qui bonos vituperant, hoc (sc. vituperatio) insitum et innatum est, veluti igni ac fumo aquam admoveant, ut restinguant'; cuius explicationis sententia haec est: sicut aqua fumus restinguitur, ita obtrectatores, ut gloriam bonorum minuant, student. Aristarchus in verbis comparisonem esse statuit Pindarum adnotans, ut alias, ita hoc loco particulam comparativam omisisse. Quam interpretationem haud dubito sequi.«

p. 30, 11. 12 οὕς ἐστι τοὺς ἐχθρομένους αὐτῷ καταπραΰνειν ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρων coni. Horn p. 54.

p. 32, 4. Feine p. 297 postquam p. 31, 11 — p. 32, 3 citavit, sic pergit: »Ad quae statim a verbis ἄριστον οὖν tertia loci explanatio accedit, ut optima laudata, quam Boeckh paragraphi signo ab Aristarchi et Didymi verbis disiungere non debebat.« Sed recte Horn p. 55 Ἀριστόνικος οὖν pro ἄριστον οὖν p. 32, 4 coniecit.

p. 33, 4 τῶν et καὶ om. U.

»S. 35, 3 sähe man das erste Fragezeichen nach ἐξήμνησεν lieber getilgt.« Maur. Schmidt p. 471.

p. 36, 2 *παρεχβάσεως* pro *παραβάσεως* etiam Feine coniecit p. 298.

»Welche Lesart S. 40, 9 dem Paraphrasten vorlag, ist allerdings nicht mehr zu ermitteln. Am wahrscheinlichsten dünkt mir immer noch die Hartungsche Vermutung, dass er *χρόνος* nicht vorfand, wie es auch edd. und Lemma V weggelassen. War etwa δ' *ἀκαρεί* (»nam celeriter facinus patravit infans« sagt Bergk 4 p. 249) durch den Zusatz *χρόνω* sc. *ἐν ἀκαρεῖ χρόνω* erklärt, oder sollte nach Theocrit. XXIV 58 *θανάτω κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα* ein δὲ *κάρως* herzustellen möglich sein: »Den Gewürgten trieb die Betäubung, *σκοτοδινία*, das Leben aus den kolossalen Leibern«? M. Schmidt p. 471.

»S. 48, 6 tilgt Bergk mit Recht *ἐκ* in *εἰς δὲ ἐκ τῶν*.« M. Schmidt p. 471.

p. 48 in nota ad p. 47, 8 l. H Vrat. d.

p. 48, 3: lege Scholium pro Scholia.

p. 50 sqq. De scholiis ad Nem. II 1 haec M. Schmidt p. 467:

»Meines Erachtens liegt die Sache so, dass gerade aus B die ursprüngliche Ordnung leichter ersichtlich ist. Er giebt: 51, 16 *Ομηρίδας* — 55, 2 *ὑπὸ τινων*, 55, 3 *Ομηρίδαι* — 55, 7 *Μουσῶν* [51, 11 (*τὸ δὲ τὰ πόλλ'*) — 51, 13 (*Μουσῶν. ἄλλως*)], die bessere Fassung fehlt ihm infolge Homoeoteleutons, war aber eben darum in der Vorlage], 51, 13 *βλως* — 51, 16 *τὸ πλέον*, 55, 7 *ὁ δὲ νοῦς* — 55, 10 *ἀνὴρ* [55, 10 *ὁ Τιμόδημος τὴν καταβολὴν* — 55, 12 *τελεῖται*. 50, 4 *ὄν τρόπον* — 51, 1 *ὁ ἀνὴρ* fehlen ihm, vgl. oben], 50, 4 *τὴν καταβολὴν* — 51, 11 *Ὀλύμπια* d. h. er hat 51, 11—16 zwischen den Worten *Μουσῶν* und *ὁ δὲ νοῦς* auf S. 55, 7 und hinter 55, 12 *τελεῖται* das Tmema 50, 4—51, 11, ohne dass der Wegfall von 51, 11—13. 55, 10—12, 50, 4—51, 1 den Schluss gestattete, dass auch seine Vorlage dieser Stücke entbehrt hätte. Diese Ordnung ist aber besser als die in V. Denn ihrzufolge wird 1) von den *Ομηρίδαι* und *ῥαφῶδοί* gehandelt, 2) das Etymon von *ῥαφῶδοί* gelehrt ausgeführt, 3) auf den Grund der Restriction in *ταπόλλ'* eingegangen. Was jetzt zwischen 2) und 3) steht 55, 3—7 giebt nur 1. 2. 3 in kürzerer Fassung und schlecht konserviert wieder, derselben, welcher auch 55, 7—12 d. h. die Umschreibung der Anfangsverse angehört, während eine bessere Fassung (*ὄν τρόπον* — *Ὀλύμπια*) nebst der Deutung von *καταβολάν* als viertes Tmema den Schluss machte. Die Sache ist nicht ohne Interesse für die

weitere, doch mit der Zeit nötige Forschung über die im Archetypus verwebten Bestandtheile, insofern, wie gesagt, noch deutlich eine längere Fassung und ein Excerpt daraus durchblicken, welche der Veranstalter der Sammlung beide zu conservieren beliebte.«

p. 54, in comm. pro vv. 11, 12, 13, 14 legendum est 12, 13, 14, 15.

p. 55, 13. 56, 1 Verba *οὐκ ἐπὶ τοῦ κτλ.* Feine p. 300 Pindaro, Horn p. 56 minus recte Aristarcho tribuit.

p. 56, 2 *εἴποι* pro *εἴπη* etiam Wilamowitz coni. apud Hornium p. 56.

Ad schol. Nem. II 9 et 16 haec Feine p. 301: »Aristarchus igitur *ὀφείλει* verbum tanquam impersonale accepit et sic locum intelligi iussit: 'Oportet Timonoi filium etiam Pythiis atque Isthmiis vincere.' Qua in re acquiescendum esse puto licet ea constructio similibus exemplis probari non possit . . . Iam ante Aristarchum *ὀφείλει* verbum aliter intellectum esse ex scholio concludas. Bergk in ed. 2 et 3 e schol. v. 16 init. veteres nonnullos *ἀσυνδέτως* scripsisse *νικᾶν. Τιμονόου παῖδ' ἐστὶν εἰκὸς* opinatus est. Quod si vere coniecisset eos lectioni Antearistarcheae opitulari facile arbitreris, sed recte Bergk ipse in ed. 4 sententiam abiecit. Is enim scholiasta — unum esse propter Hartungium moneo, qui eo scholio omnino abutitur — haud aliter construxit atque Aristarchus. Postremo loco moneam etsi in scholiis omnia diserta vestigia extincta sint, tamen fortasse propter verba *οὕτω γὰρ τὰ ἐπόμενα συναρμοσθήσεται* Aristarchum primum recte perspexisse post *νικᾶν* non interpungendum esse.« De eadem re Horn p. 56: »Aristarchus structuram recte intellexit. Quum enim alii *ὀφείλει* personaliter poni voluissent, ipse de impersonali verbo, unde penderet accusativus cum infinitivo *Τιμονόου παῖδα δρέπεσθαι* accepit. Haud fefellit Ar. rara et inusitata structura, qualem idem perspexerat a Pindaro adhibitam esse Nem. I, 24 (*λέλογχε κτλ.*). Satis firmatur etiam hoc scholio lectio *παῖδ'*, quam Ar. in manuscriptis invenit, simulque apparet, eundem post *παῖδ'* plene interpunxisse.«

p. 60, 6 *Πληρόνην* pro *Πλειάδα* coni. Wilamowitz apud Hornium p. 56. Cf. Feinium p. 302: »Nec vero magis cum Mommsenio (Praef. ad schol. Germani p. IX. Sed in ed. et ipse *ἐπέχειν* vocem ambiguum esse concessit) ex Aristarchi verbis utrum *Ῥαρίωνα νεῖσθαι* an *Ῥαρίων' ἀνεῖσθαι* legerit enucleare audeo. Nam cum *ἐπέχειν* voce utraque lectio bene conciliari potest.«

p. 64, 13. 14 ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχός φησι τῆς Αἰαντίδος φυλῆς εἶναι. οὐκ ὀρθῶς δέ φησιν scripsit Horn p. 57.

p. 68, 2 i. l. Ὀμήρω.

p. 72 de inscriptione quae in BD edd. extat haec M. Schmidt p. 468: »Sehr probabel erscheint auf den ersten Blick die Stelle, welche der Hg. den Worten μία νῆσος — κατεπειγούσης mit dem Lemma νᾶσον Αἶγιναν (V) als Schol. zu Nem. III 5 auf S. 75, 5 — 8 angewiesen hat, während dieselben in V hinter ἐπίνκοι S. 78, 7 stehen, in BD mit dem Lemma Ἀριστοκλεῖ Αἰγινήτη vor dem Schol. Nem. III 1, also gleichsam als Anmerkung zur Ueberschrift sich finden. Allein für richtig kann ich diese Anordnung doch nicht halten und zwar aus folgenden Gründen. Nach den besagten Worten folgt jetzt in B: 1) das Schol. zu v. 1 warum die Muse μᾶτερ ἀμετέρα angeredet wird, 72, 1 — 73, 1; 2) das Zetema, warum P. die Muse nach Aegina ladet und die Aufzählung der Asopi 73, 5 — 74, 8; 3) das Schol. zu v. 4 über die ἱερομηνία 74, 9 — δημοτελής 75, 4; 4) mit ὁ δὲ νοῦς 73, 2 — τὴν Αἶγιναν 73, 5 ein Stück der Paraphrase, welche bei Abel zunächst in ἐπὶ γὰρ — ἐπιζητοῦντες 75, 9 — 12, aber auch noch weiterhin 75, 4 — 76, 6 διψῇ δὲ — διανοίᾳς ihre Fortsetzung findet. In dieser Paraphrase aber, welche durchweg auf die vorausgehenden Scholien wörtlich Bezug nimmt, τοῦ Ἀσωποῦ τουτέστιν ἐν Θήβαις (75, 10) auf τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ἀσωποῦ ποταμοῦ (74, 6), ἐν τῇδε τῇ ἱερομηνίᾳ τῆς Νεμεάδος ἐλθέ (73, 4) auf ἐν ἱερομηνίᾳ ἐλθέ Νεμεάδι (74, 12), begegnen 73, 4 auch die Worte τῶν Ἀργείων ἄποιον, welche den Worten ἄποιος τῶν Ἀργείων (75, 6) entsprechen, die also an der von Abel beliebten Stelle der Paraphrase erst folgen würden, während sie ihnen in BD passlicher voraufgehen. Will Abel seine an sich ja sehr probable Transposition aufrecht erhalten, dann muss er sich m. E. auch weiter zu gehen entschliessen und auch den Worten ὁ δὲ νοῦς — τὴν Αἶγιναν, welche er mit V auf p. 73, 2—5 belassen hat, eine andere Stelle anweisen, nämlich hinter κατεπειγούσης p. 75, 8, und ὁ δὲ νοῦς als ὁ δὲ νοῦς ὅλος zu fassen. Den Unterschied setze ich als bekannt voraus.«

»S. 73, 9. 10 hat ἤτοι vielleicht nach νίκης eine bessere Stelle.« M. Schmidt p. 472.

p. 73, 10 ὑπὸ τῆς νίκης τὸν καιρόν coni. Feine p. 302, ὑπὸ τὸν τῆς νίκης καιρόν Horn p. 57.

p. 73, 14 ὕμνον ante εἰκότως inseruit Horn p. 57.

p. 74, 6 *Αἴγινα* coni. Wilamowitz pro *ἐν Αἰγίνῃ* apud Hornium p. 58.

p. 76 ad Schol. Nem. III 16 haec Feine p. 304: »Hoc igitur scholio duae sibi obstant rationes, altera Aristarchi et Ammonii qui ἄρχε δ' Οὐρανῷ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ scripserunt, Pindarum ut Mimnermum et Alcmanem Musas pro Urani filiabus habere rati, altera Didymi qui aeolicam genetivi formam οὐρανῷ vulgare satius duxit et cum Musam Iovis filiam non Urani putaret, interpretatus est 'filia nubilosi domini caeli.' Ad Didymi sententiam spectant igitur etiam verba Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ. Itaque apparet paragraphi signum ante ἥλλακται vocem a me post Boeckhium indicatum restinguendum esse. Nam ex Aristarchi et Ammonii sententia verba πολυνεφέλου Οὐρανοῦ coniuncta sunt et Οὐρανῷ pro Οὐρανοῦ dictum est et demum a verbis βέλτιον δέ φησιν κτέ. nova sententia, Didymi ut videtur incipit. Cuius nomen si recte restituimus, omnia quae apposuimus ex eius commentario petita esse colligas.«

»S. 79, 1 ff. war Abel auf rechtem Wege, hat ihn aber nicht bis ans Ende verfolgt. Ich meine wir haben zu schreiben: ἀμφίβολον πότερον ἢ Αἴγινα τὸν ὕμνον ἔξει τῆς χώρας αὐτῆς ὄντα <ἄγαλμα, ἢ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας οὔσα> ἄγαλμα τὸν πόνον ἔξει, τουτέστι τὸν ὕμνον. § χαρίεντα [δὲ] ἀντὶ τοῦ ἐπιχαριν. ἢ οὕτως· ἢ Αἴγινα ἦτις ἐστὶ χώρας ἄγαλμα, ἔξει μοι τὸν ὕμνον ἐπὶ χάριτι. — Das folgende Komma mag richtig überliefert sein und leidet nur an übergrosser Kürze des Ausdrucks. Ich verstehe seinen Urheber so, als wenn er geschrieben hätte: τὸν δὲ χαρίεντα πόνον <τὸν> τοῦ παγκρατίου <ἀκουστέον, ὃν> διὰ τῶν ὕμνων ἔξει κτλ.« M. Schmidt p. 472.

p. 81, 3 l. ἐμίανεν.

p. 81, 12 Aristotelis fragmentum est nr. 435 ed. Rose.

p. 88, 7 sqq.: »Wenn wir schreiben: 55 οἴχοθεν μάτευε· ἐκ τοῦ ἰδίου τοίνου (h. v. om. V) γένους ἀνεύρισκε καὶ ἐπιζήτει <γλυκύ τι φωνεῖν εἰς τοῦτον (τούτων V, em. Abel) V> ἐγκώμιον (sic V, τὰ ἐγκώμια B) καὶ μὴ ἀπὸ τοῦ θηβαίου Ἡρακλέος (B, μὴ ἀφ' Ἡρακλέος V), und wenn dann zu 54. 55 bemerkt würde, sic B, in V non exstant nisi haec: οὐχ' ὑπ' ἐμοῦ δὲ μόνον ὑμνεῖται ὁ Πηλεΐδης, ἀλλ' ἔτι πάλαι ὑμνεῖτο, wäre alles gesagt, was in dem scholion antiquius gestanden haben kann. Es ist dann deutlich, dass der eine Exeget οἴχοθεν μάτευε (ποτίφορον δὲ κύσμον ἔλαχες) γλυκύ τι γαρυμένον interpungiert und wohl auch ποτιφέρειν gelesen

wissen wollte. Er erklärte mit Bezug auf ᾧ θυμέ, womit der Dichter sich selbst meint und anredet: »aus der heimischen Sage suche den Stoff, etwas Süßes über ihn zu sagen, o Genius (ὦν ᾗ πρὸς αὐτὸν λέγων): Du empfindest ja die Gabe (ἔλαχες) schmückendes Lob zu bringen«; wobei κοσμεῖν τοὺς ἀξίους auf αἰνεῖν ἐσλός (οὐς) zurückblickt. Andere fanden mit ἔλαχες den Aristokles angere-det: ἔλαχες δὲ (ἔχεις) ποτίφορον κόσμον (τὸ ἀπὸ τῶν ἰδίων ἐγκω-μιάζεσθαι), γλυκύ τι γαρυμένον (ὅπερ δὴ γλυκύτατόν ἐστι λέγειν).« M. Schmidt p. 466.

p. 91, 5 — 8 Hesiodo hos versus tribuit Luebbert De Pind. stud. Hesiod. et Homer. diss. p. 10.

p. 93 sqq. »So gehört aus der Partie p. 93, 1 — 96, 14 der Schlusspassus 96, 2 — 3 διαπαντός δὲ ὁ Πίνδαρος τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθὰ τῶν ἐκ διδασκαλίας παραγινομένων προκρίνει trotz der Uebereinstimmung von V und B doch gewiss vor die mit p. 93, 1 beginnenden Scholien, insofern er ersichtlich mit den vorausgehenden Erklärungen zu διδάκτ' ἔχει (vgl. die Noten zu p. 92, 1. 15 über BD) zusammenhängt. Auf ihn werden dann die Bemerkungen zu v. 76 Φιλύρας ἐν δόμοις, v. 79 βραχυσιδάρων ἄκοντα, v. 80 ἐν μάχῃ λεόντεσσιν, wie sie S. 96, 4 — 11 stehen, gefolgt sein, und den Beschluss wird die p. 93, 1 — 96, 1 stehende Paraphrase zu dem ganzen ἐπιμερισμὸς Ξανθὸς — δόμοις gebildet haben, und zwar unter Konservierung der in BD überlieferten, von Abel mit V gerade getilgten Worte ὁ δὲ νοῦς (sc. ὁλος). Auch in dem vorausgehenden Erklärungscomplex zu 71 ὅς δὲ διδάκτ' ἔχει bilden ja in BD die Deutungen von φεφεννός und ἀτρεκέϊ den Anfang, und die Paraphrase mit ὁ δὲ νοῦς eingeleitet den Abschluss.« M. Schmidt p. 466. 467.

p. 106 in nota ad v. 7 l. infert.

p. 106, 6 Hartungi (et Leutschii in additam. spec. II p. 9) coniecturam ἀρετὰς pro ἀς rescribentis probaverunt Feine et Horn; sed cfr. p. 218, 1: τρεῖς οὖν φησι λόγους ἱκανοὺς εἶναι εἰς τὴν εὐδύνομον δίκην, οἷον ἱκανὰς εἶναι τρεῖς αἰτίας, ἀς ἐξαριθμεῖται, τοῦ δικαίως αὐτῷ συμβεβηκέναι τὸν θάνατον.

p. 107, 2 Ad ἀρμόζεσθαι haec Horn annotavit p. 60: »Hucusque pertinere mihi videntur quae ex ipso Aristarchi commentario fluxerunt, neque igitur aut cum Bergkio facio aut cum Grummio (Progr. Bielefeld 1866 p. 13) qui sequentia scholiastae verba et ipsa Aristarcho vindicanda putare videantur. In his enim

eadem atque in Aristarcheo fragmento exponuntur. Immo ea verba sunt ab alio scholiasta profecta, ante quae paragraphus Boeckhiana ponenda est. Iam Aristarchus legisse videtur ὁ θνατὸς αἰὼν, neque dubitabimus idem quin legerit ἐλᾶ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς. Id vero diiudicari nequit nec scripseritne in v. 72 τρίτον an τρίτος nec quo μέρος rettulerit. Videntur enim veteres quidam μέρος cum ἑκαστον coniunxisse, quod quidem efficiatur e schol.: προσληπτέον ἔξωθεν παλαιός. cf. hoc schol.: ἐπίσταται ὁ νικηφόρος ἑκαστον μέρος τῶν προλεχθεισῶν ἡλικιῶν, οἷον μέρος ἐλάχομεν τὸ βρώτειον ἔθνος.α

»S. 108, 1 ff. vestehe ich in der jetzigen Fassung nicht. Vielleicht ist gemeint: καθὼς <οὐκ> ἀπέχεται <ὁ> τὰ φύσει γράφων ποιήματα τῶν ἐκ πόνου <προσγεγνομένων ἡδυσμάτων>. — Das folgende Komma mag richtig überliefert sein und leidet nur an übergrosser Kürze des Ausdrucks. Ich verstehe seinen Urheber so, als wenn er geschrieben hätte: τὸν δὲ χαρίεντα πόνον <τὸν> τοῦ παγκρατίου <ἀκουστέον, ὃν> διὰ τῶν ὕμνων ἔξει κτλ.α M. Schmidt p. 472.

p. 129, 8 ἐπ' ἴσης pro ἐπίσης, p. 246, 8 ἐξ ἴσου pro ἐξίσου scripsi, idem ἐπ' ἴσης igitur p. 441, 13 restituendum est.

p. 135, 4 in nota l. διαπρυσία pro διαπρυσία.

p. 138, 4 et p. 384, 10 ex D addidi articulum post ὅστις (ἤτις) qui p. 369, 1 etiam in B et edd. extat; itaque p. 449, 12. 13 quoque ἡ ex D recipiendum erat.

p. 140, 13 i. ἔκφ. ἡ l. pro ἔφ. ἡ.

p. 142, ad v. 14 l. ἐγόνους (charta perforata est).

p. 143, 8 i. l. aggressa.

p. 148, 5 ἀναντωμένας in suspicionem vocavit Feine p. 307, ἀντιωμένας coni. Horn p. 61.

p. 148, 13 Aristarchi huius loci explicatio iudice Feinio »cum librorum scriptura conciliari nequit, cum tale asyndeton intolerabile sit. Exspectes sic οἷον δ' αἰνέων quod fortasse paraphrasta qui Aristarchum sequitur agnoscit. . . . Ceterum Aristarchus et Didymus ἔριδας pro ἔριδα in textu habuerunt, quae lectio in nullo superstitionum codicum servatur.« Feine p. 307. 308.

p. 173, 12 l. statim pro statius.

p. 178, 22 l. λέγων, ὅτι δ.

p. 180, 7. 8 ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀλκιμίδαν πρ. μὲν ὄντα π. νικῆσαι Wilamowitz apud Hornium p. 62.

p. 211, ad schol. Nem. VII 47 haec Horn p. 63: »Primum dicere liceat de Didymo. Quem ἔμολεν e coniectura scripsisse pro ἔμολον apparet. Ergo ante Didymum, scilicet etiam Aristarchus, ἔμολον legebant. Porro Didymus post τεθνακότων interpunxit novamque inde exceptam sententiam usque ad πράθην perduxit. Eundem particulam affirmativam in textu habuisse concluditur e schol. verbis: τεθνηκότων δὴ τῶν βοηθῶν; quae fuit τοι (legit Didymus . . . βοαθῶν τοι παρὰ μέγαν κτλ. Ex τοι παρα errore τοι γὰρ ortum est, quae corruptela in cod. B et cod. D transiit). Porro βοαθῶι intellexit dici de Eurypylo, quem Neoptolemus occiderat. De Aristarcho statuere licet haecce: Legit ἔμολον et ante τεθνακότων interpunxit. βοαθῶι accepit de Hectore defensore patriae. Hanc interpretationem Didymus refellit, ut videtur. Pluralem autem ἔμολον eo explicasse Aristarchum mihi persuasi, quod Pindarus numeros confundere soleret. Huc spectat adnotatio scholiastae [εἰ δὲ γράφεται ἔμολον — ἀντὶ τοῦ ἔκετο], quam Aristarcho vindicare haud dubitavi.»

p. 212, 8 et p. 214, 11 rescribas Ὅ pro Ὁ.

p. 214, 8 fort. τρίτην δὲ τὴν περὶ Ἡλίου scribendum est.

p. 214, 16 »Aristarchi nomen errore irrepsit. Pro Ἀρίσταρχος priore loco fortasse fuit simile nomen, velut Ἀριστόνικος. Scriba autem quicumque fuit, in manuscripto suo Ἀρίσταρχος errore ortum legebat et inde altero loco pro grammatici nescio cuius nomine neglegenter Ἀρίσταρχος repetivit. Hoc modo in utrumque locum corruptela venit. Quibus de causis illud scholium inter fragmenta Aristarchea recipere non licet.« Horn p. 66, qui in schol. ad Nem. VII 1 verba ἄλλοι δὲ ἔφασαν ὅτι τοὺς ἐκ φύσεως ἀγαθοὺς ἐπανεῖ πάντοτε ὁ Πίνδαρος usque ad τὴν πρώτην καταβολήν (p. 202, 6—10) collato schol. ad Nem. I 49, p. 34, 11 — 35, 1 Aristarcho attribuit (Aristarcheo grammatico attribuit Feine p. 300), quod si recte fecit, non potest Aristarchi esse alia in eodem scholio eiusdem rei explicatio: ἔνιοι μὲν οὖν φασὶ νέον ὄντα τὸν Σωγένη — παρεκβῆναι λόγους (p. 201, 3—7), quae in scholio ad Nem. VII 56 sub Aristarchi nomine recurrit.

p. 214, 16 ὅτι ὁ νικήσας recte Horn p. 65.

p. 217, 13 »recte Aristarchus quemadmodum apparet ex verbis τρεῖς οὖν φησὶ λόγους ἱκανοὺς εἶναι εἰς τὴν εὐώνυμον δίκην post πολυθύτοις et post διαρκέσει plene distinxit.« Feine p. 315. »Ari-

starchus non videtur interpunxisse post *δίκαν*, sed hunc verum unum enuntiatum putasse. Horn p. 64.

p. 230, 5 *ἔχειν* pro *εἶναι* coni. Wilamowitz apud Hornium p. 66.

p. 230, 10 *κατὰ ἀπόκρισιν* coni. Horn p. 66, et *χαρμάτων* pro *χρημάτων* coni. Feine p. 315. — De toto hoc ad v. 127 scholio haec Feine p. 315: »Utrum Aristarchus ex coniectura sic (*γεύεται*) scripserit, an lectio ei tradita fuerit, ex scholii verbis discernere non licet. . . . Schol. 3 Aristarchum in ea re sequitur, quod *γεύεται* praebet, sed totum locum aliter constituit. . . Qua in re dubites, utrum post *ἀτενέι* interpunxerit an *γείτονα* scripserit et cum sequentibus copulaverit. Horn p. 66 schol. 3 *εἰ δὲ γεύεται ἀνδρὸς ἀνὴρ, τί φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι νόψ φιλήσαντ' ἀτενέι γείτονα; χάρμα πάντων ἐπάξιον* ineptissime legisse suspicatur, ex p. 229, 14—18 autem hanc scripturam elicit: *εἰ δὲ δεύεται ἀνδρὸς ἀνὴρ, τί φαῖμέν κε μεῖζον ἔμμεν ἢ νόψ φιλήσαντ' ἀτενέα γείτονα, χάρμα πάντων ἐπάξιον*.

p. 234, 7 i. l. referunt pro referent.

p. 237 in nota ad v. 4 l. *δὲ* pro *δὲ δὲ*.

p. 242 in nota ad vv. 12. 13 l. bis *Νέμ.* pro *Νεμ.*

p. 246, 10 Feine p. 316 Aristarchum *πελεμιζόμενοι* pro *πολ.* legisse et a Boeckhio pro *πολεμιζόμενοι* δὲ ἀντὶ τοῦ *πολεμίζοντες ἐνεργητικοῦ καὶ διακονοῦντες* recte *πελεμ.* δὲ ἀντὶ *τ. πελ. ἐν. κ. διακονοῦντες* scriptum esse affirmat. »Quae Boeckhium iniuria mutare Bergk asserit, cum tamen causas, cur Boeckh falsus sit, non addat. Ac mihi quidem videtur Bergk eo nomine Boeckhium improbasse, quod sic non necesse sit *πολεμιζόμενοι* passivum activo sensu dictum esse statuere. Attamen facio cum Boeckhio. Nam *διακονοῦντες* vox hic sensu caret. Si vero leviter corrigas *διακονοῦντες*, optime se habet et ad *πελεμίζειν* verbum te delegat. . . . Huc adde, quod qua ratione ductus grammaticus ille ex Alexandrinorum criticorum more verbi genus passivum pro activo usurpatum esse opinatus sit bene perspicui potest. Coniunxit enim *ῥῆξαν ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγγα.* Boeckhii correctionem (*πελ. δὲ ἀ. τ. πελ.*) simul atque Bergkii sententiam, fort. *θέρμ' ἐνὶ χροῖ* a scholiasta lectum esse, improbat Horn p. 67, qui Aristarchum *πελεμιζόμενοι*, alios veteres *πολεμιζόμενοι* legisse contendit et v. 11 *διακονοῦντες* Boeckhii coniecturam recepit.

p. 276, 6 *ἐπέβαλον* pro *ἐλαβον* recte coni. Feine p. 315.

p. 247, 1 post *Αἴας* Feine p. 315 ἐπὶ γέγονον sive ἐπέβαλον addi voluit; Horn p. 67 sc. ῥῆξεν addidit.

p. 247, 2—5 Homeri locum de Ulixē, non de Aiace testimonium continere vidit etiam Feine p. 316: »Aristarchus vix tam graviter lapsus est; qua de causa cum praeterea etiam ab eius paraphrasi bene seiungi possit ea verba ab eo abiudico.«

p. 262, 8 καταστασιασθεῖς pro κατασταθεῖς etiam Lobeck coniecit in Aglaophamo II p. 1112.

p. 269, 5 Rescribas Ὁ pro Ὀ.

p. 271, 16 i. lege ἀστυνόμους.

p. 288, 3 ἐστὶν etiam r habet.

p. 289, 1 l. ἐστὶ β.

p. 297, 7 rescribas Ὁ pro Ὀ.

p. 299, 3 corr. διὰ τί pro codicum et editionum lectione διατί; similiter p. 381, 1; p. 397, 8.

p. 314, 13 πῶς ante μόνον inseruit Wilamowitz apud Hornium p. 68.

p. 315, 4 paragraphi signum ante παρατίθεται (sic) sustulit etiam Feine p. 317, qui cum Bergkio inde a p. 317, 3 ἀπὸ γὰρ τοῦ ὅρους etc. veterem paraphrasim agnoscit. »Antecedit eam etiam alia plane diversa qua Didymi paraphrasin Bergk minus recte censet agnoscī. Si enim mecum eam ab Aristarchi auctoritate pendere sumis, verba σὺν Πολυδεύκει suppleas non necesse est; sic tantum ἐμήνυσε τῷ Ἰδῶ, ὁ δὲ secundum Apollodorum adicere sufficit.«

p. 328, 9 et p. 441, 11 ἴσον (ἴσα) scripsi pro ἴσον (ἴσα), quod alibi servavi.

p. 337, 20 i. l. disiunxisse.

p. 343, 9 i. post μεγαλαγορίας adde legisse.

p. 365, 9 fortasse non debebam πέντε δὲ in τὰ δὲ πέντε mutare.

p. 368, 6 i. l. Ὁρχομενός.

p. 371, 4 l. ὅν.

p. 370, 12 κόμπον pro κόσμον etiam Horn coni. p. 70.

p. 370 de scholio ad v. 58 haec Feine p. 319: »Dissentio a viris doctis qui ut Boeckh et M. Schmidt archetypum *APETAI* exhibuisse censent. Nam ex verbis *Ἀρίσταρχος σὺν τῷ τ γράφει καὶ περισπᾷ* mihi quoque ut Bergkio elucere videtur τ litteram a grammaticorum principe demum adiectam esse.« Etiam Horn p. 70: »Elucet, Aristarchum scripsisse ἀρετᾷ, cum antea neque

litteram iota haberet vocabulum neque esset perispomenon. Ergo antea fuit (scilicet apud Aristophanem) ἀρετά cfr. Bergk⁴ in adnot.«

p. 379, 16 l. ἐν.

p. 379 in nota ad v. 15 dele — signum post κατὰ εἰσβολήν.

p. 445 in nota ad p. 444, 8 l. ἐπινίκιος.

p. 445, 3 i. pro δεπότῃ l. δεσπότῃ.

p. 451, 4 »Nihil hinc de Aristarcho discimus, nisi notam ab eo positam esse, ut significaret coniungi sententias adversativa particula quamquam nulla esset oppositio. Quae cum ita sint, errat Lehrs quum post ταῦτα inserat οὐκ.« Horn p. 73. Contra Feine p. 321 probavit quidem Lehrsii coniecturam, sed quae ille de χ. signo ad hunc locum protulit, refutare conatus est: »Sed quametsi omnem operam dedi, ut quo Lehrs his verbis tenderet enuclearem res mihi non satis cessit. Nam verba οὐκ ἐφείσατο. Ἄλλ' Αἰακίδαυ καλέων per χιασμόν quem grammatici volunt sibi opposita esse nemo dixerit.« Scholii hanc interpretationem profert Osannum secutus Feine p. 322: »Haec verba non omnibus numeris absoluta, non prorsus apte dicta sunt, id quod Aristarchus signo notavit. Id autem signum, χ nempe, ab eo adiectum esse quidam dicunt, quod ex peculiari more verba Ἄλλ' Αἰακίδαυ καλέων eis quae antecedent οὐκ ἐφείσατο Pindarus opponere voluit. Singularem autem morem accipias non necesse est, si ἀλλὰ particulam loco δὴ voculae positam esse sumis. Ex qua sententia incipit poeta nunc singulatim exponere quae antea summatim protulerat.«

p. 452, 22 ante φρίζας Feine p. 325 minus necessario Ὀμηρος addidit.

p. 452, 23 lacunam quae in edd. inter ὡς et τῆς φιάλης exstabat voce τετορευμένης explere conatus est Horn p. 73, voce σκαληνωμένης Feine p. 325, voce κεχρυσωμένης Wilamowitz probante Hornio.

p. 452, 24 recte χρυσοῦ pro χρυσίου quod in edd. legebatur coni. Wilamowitz apud Hornium p. 73.

p. 454, 7 post ἐκέλευσε pone punctum.

p. 456, 3 l. τουτέστιν.

p. 456 in nota ad v. 3 l. πού pro πα.

p. 464 in nota ad p. 463, 19—22 l. ἧ ρ' pro ἧ ρ'.

p. 470, 5 l. καὶ pro καὶ.

p. 473, 1. 2 corruptam editionum scripturam sic emendare voluit Horn p. 75: χερσῶνος· ὁ Ποσειδῶν μετὰ τὴν χειμερινὴν τῶν

φθασάντων κατάστασιν εὐδίαν ἄλυπον (sc. ἔδωκε). § εὐδία παρὰ τῶν θεῶν λύπην διεδέξατο. Nam εὐδία non homines sed luctum (πένθος) subsecuta est; cf. schol. praecedens.«

p. 473 de scholio ad v. 55 haec Feine p. 326: »Aristarchus recte θρασέτω legit, non ut pari modo in scholiis est θραυέτω. Iam ex eius paraphrasi si quidem eius esse iure concludimus eum post φθόνος commate incisisse cernitur.« »Apparet Aristarchum post φθόνος plene interpunxisse, novamque ab ὅτι τέρπον sententiam excepisse.« Horn p. 75.

p. 490, 3 l. commemoratur.

INDEX.

	Pag.
Praefatio	1—6
Ὑπόθεσις Νεμεών	7—13
Scholia ad Nem. I	13—48
» » Nem. II	49—69
» » Nem. III	70—110
» » Nem. IV	111—150
» » Nem. V	150—171
» » Nem. VI	172—197
» » Nem. VII	198—237
» » Nem. VIII	238—252
» » Nem. IX	253—287
» » Nem. X	288—329
» » Nem. XI	330—345
Ὑπόθεσις Ἰσθμίων	349—352
Scholia ad Isthm. I	353—377
» » Isthm. II	378—395
» » Isthm. III	396—400
» » Isthm. IV	401—425
» » Isthm. V	426—442
» » Isthm. VI	443—460
» » Isthm. VII	461—475
» » Isthm. VIII	476—510
Addenda et Corrigenda	511—523

Aus dem Verlage von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Albinos, der Platoniker, und der falsche Alkinoos.** (Hellenische Studien. 3. Heft) von J. Freudenthal. Lex. 8. 87 p. 2 M. 40 Pf.
- Archestrati Syracusii sive Gelensis quae feruntur apud Athenaeum reliquiae.** Recognovit W. Ribbeck. 4. eleg. geh. 1 M. 20 Pf.
- Aristides Quintilianus de Musica.** Nunc primum separatim edidit, e codicibus mss. recensuit, emendavit, annotavit et commentatus est Albertus Iahnus, doctor philosophiae honorarius, sodalis Academiae litterarum et scientiarum Regiae Monacensis cet. Pars prima: **Aristidis Quintiliani de musica libri III.** Cum brevi annotatione de diagrammatis proprie sic dictis, figuris, scholiis cet. codicum mss. LXII, 98 S. gr. 8 mit 2 lith. Tafeln in gr. fol. 6 M.
- Aristotelis de Melisso, Xenophane et Gorgia disputationes cum Eleaticorum philosophorum fragmentis et Ocelli Lucani, qui fertur, de universi natura libello conjunctim edidit, recensuit, interpretatus est F. G. A. Mullachius eleg. broch. 2 M. 50 Pf.**
- Babrii fabulae jambicae CXXIII a Minoide Mena in monte Atho nuper re-pertae.** Ex recensione J. F. Boissonadii passim refecta cum brevi adnotatione critica ediderunt J. C. Orellius et J. G. Baiterus. 1 M.
- Boissonade, I. F.,** brevis explicatio fabularum Babrii ad secundam editionem (suam). [Ed. F. Dübner]. 12. 1 M.
- Bentley, R.,** dissertation upon the letters of Phalaris and other critical works with introduction and notes by W. Wagner. 8 M.
- Boëce** de la consolation de la philosophie. Traduction grecque de **Maxime Planude** publiée pour la première fois dans son entier par E. A. Bétant. gr. 8. VII, 119 p. 4 M.
- Bybilakis, E.,** neugriechisches Leben verglichen mit dem altgriechischen zur Erläuterung beider. eleg. broch. 1 M. 50 Pf.
- Colluthi Lycopolitani carmen de raptu Helenae** edidit Eugenius A bel. gr. 8. 140 p. 4 M.
- Democriti Abderitae operum fragmenta** ed. F. G. A. Mullachius. eleg. geheftet 6 M.
- Erotemata grammatica ex arte Dionysiaca oriunda.** Maximam partem nunc primum edidit P. Egenolff. 4. geh. 1 M. 60 Pf.
- Eudemi Rhodii Peripatetici fragmenta quae supersunt** coll. L. Spengel. gr. 8. Pracht-Ausgabe auf Schweizer Velinpap. in Leinwandbd. 14 M.
- Dasselbe Werk in gewöhnlicher Ausstattung. geh. 3 M.
- Friedlein, G.,** de Heronis quae feruntur definitionibus. 4. geh. 1 M. 20 Pf.
- Γαλήνου εισαγωγή διαλεκτική εὑρεθεῖσα κατὰ τὴν κέλευσι τοῦ ὑποῦργου τῆς δημοσίας παιδείας σοφοῦ Βιλλεμαίνους πρῶτην ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολο- γικὴν ἀποστολὴν τοῦ Μ. Μῆνα.** Ὅφ' οὗ καὶ νῦν πρῶτον δερθνευθεῖσα καὶ δημοσευσθεῖσα μετὰ προθεωρίας καὶ παρεχβολῶν. gr. 8. 4 M. 50 Pf.
- Gemoll, W.,** Untersuchungen über die Quellen, den Verfasser und die Ab- fassungszeit der Geoponica gr. 8. X, 280 S. 8 M.
- Heraclidis Milesii Grammatici fragmenta**, collegit commentarium de Heraclide adiecit Leopoldus Cohn. gr. 8. 100 S. 4 M.
- Joannis Alexandrini commentarius in Nicomachi Geraseni introductionem arithmetica primus edidit R. Hoche. 3 Theile. 4. geh. 3 M.**
- Joannis Gazaei descriptio tabulae mundi et Anacreontea.** Recensuit Euge- nius Abel. gr. 8. 87 p. 2 M. 40 Pf.
- Joannes Pediasimus Geometrie** zum erstenmale herausgegeben und erläu- tert von J. Friedlein. 4. mit 2 Tafeln. geh. 1 M. 60 Pf.
- Leonardi Chiensis de Lesbo a Turcis capta epistola Pio papae II missa ex codice ms. Ticinensi primus edidit C. Hopf. 60 Pf.**

Aus dem Verlage von S. Calvary & Co. in Berlin.

- Longini quae supersunt graece aucta et emendata Ruhnkenii** dissertationem de vita et scriptis Longini, notulas, indices, alia additamenta disposuit et concinnavit A. E. Egger. Adjecta est appendix excerpta e Longini rhetoricis hactenus inedita continens. 1 M. 50 Pf.
- Leidenroth, R. P.**, Indicis grammatici ad Scholia Veneta A specimen. c. 2 Bogen gr. 8. ca. 1 M. 60 Pf.
- Manaraki, A.**, Neugriechischer Parnass oder Sammlung der ausgezeichneten Werke der neueren Dichter Griechenlands. 6 Hefte. 6 M.
- Nicolai, A.**, über Entstehung und Wesen des griechischen Romans. Neue Auflage. geh. 1 M. 60 Pf.
- Orphei Lithica.** Accedit Damigeron de lapidibus. Recensuit Eugenius Abel. gr. 8. VI, 198 p. 5 M.
- Phaedri Epicurei de natura deorum fragmentum** edidit et illustravit Ch. Petersen. 4. 1 M. 20 Pf.
- Philostrati, Flavii, de arte gymnastica libellus.** Recognovit, latine redidit, illustravit C. H. Volckmar 2 M.
- Planudes, Maximus, traduction grecque (en vers) de la consolation de la philosophie de Boëce**, publiée pour la première fois dans son entier par E. A. Bétant. Lex. 8. eleg. geh. 4 M.
- Plotini de virtutibus et adversus gnosticos libellos.** Specimen editionis novae operum Plotinianorum ed. A. Kirchhoff. 2 M.
- Rangabé, A. R.**, précis d'une histoire de la littérature néohellénique. 2 Bde. eleg. geh. 8 M.
- Scholia in Pindari Epinicia** ad librorum manuscriptorum fidem edidit Eugenius Abel. Vol. II. Scholia vetera in Pindari Nemea et Isthmia continens. 15 M. — Die vollständige Sammlung erscheint in 3 Bänden von zusammen etwa 10 Lieferungen à 5 Mark.
- Strehlke, W.**, de commentario anonymo in Aristotelis de anima libros conscripto. eleg. geh. 1 M. 50 Pf.
- Theocriteorum scholiorum pars inedita** quam ad Cod. Genevensis fidem edidit J. Adert. 8. 100 S. 1 M. 50 Pf.
- Theognidis Megarensis reliquiae.** In novum ordinem disposuit, commentationem criticam et notas adjecit F. Th. Welker. cart. 4 M.
- Theophilus Antecessor** Institutionum graeca paraphrasis Theophilo Antecessori vulgo tributa ad fidem librorum manuscriptorum recensuit notis criticis versione latina instruxit E. C. Ferrini. Accedit epistula C. E. Zachariae a Lingenthal. Pars prior. Libros I et II et Prolegomena continens cum epistula C. E. Zachariae a Lingenthal. 12 M.
- Dasselbe ohne die lateinischen Übersetzung. 6 M.
- Treu, M.**, der sogenannte Lampriascatalog der Plutaroshschriften. 4. eleg. geh. 1 M. 20 Pf.
- Trois poèmes grecs du moyen-âge inédits.** Recueillis par feu le professeur W. Wagner. Avec le portrait de l'auteur gr. 8. XX, 350 p. mit photograph. Portrait. 12 M.
- Veterum de elementis placita exhibuit** J. G. H. Swellengrebel. Lex. 8. eleg. geh. 3 M.
- Weissenborn, H.**, die irrationalen Quadratwurzeln bei Archimedes und Heron. gr. 8. 56 S. 3 M. 60 Pf.
- Demnächst erscheint:
- Aeschylus** cum scholiis Mediceis denuo collatis nec non cum annotatione critica edidit N. Wecklein. ca. 20 Bogen. ca. 8 M.

